

MCM PDF TEAM

TYPING - yepaing & lazyguylay

PROOF - ညီစေမင်း

DESIGN - wannar

စာဖတ်ပရိသတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

MCM PDF

www.mmcybermedia.com

January - 2011

နွဲ့ထဲကကြာ

သိန်းဖေမြင့်
(၁၉၁၄-၁၉၇၈)

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့၌ အဖ မြေတိုင်းစားရေး ဦးဘ၊ အမိ ဒေါ်မြင့်တို့က ၁၉၁၄၊ ဇူလိုင် ၁၀၊ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်မည်မှာ ဘုတလင်ကျောင်းတွင် မောင်မြမောင်၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ကျောင်းတွင် မောင်သိန်းဖေ ဖြစ်သည်။

ဘုတလင်မြို့ ဦးဖိုးညွှတ် ကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ၊ မုံရွာမြို့ အမျိုးသား ကျောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းတို့တွင် အထက်တန်းပညာ သင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် မုံရွာဗုဒ္ဓဘာသာ အထက်တန်းကျောင်းမှ ဒဿမတန်းကို မြန်မာစာနှင့် သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်သည်။ ၁၉၃၂-၃၃ ခုနှစ်တွင် မန္တလေး ဥပစာကောလိပ်သို့ တက်ရောက်ပြီး ၁၉၃၃-၃၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ရာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၌ ကလကတ္တား တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ(ပါဠိ) ကို ဆည်းပူးခဲ့သည်။

၁၉၃၃-၃၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နေ့ကျောင်းသား များကိုယ်စားလှယ်၊ ၁၉၃၄-၃၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအလုပ် အမှုဆောင်၊

၁၉၃၆-၃၇ ခုနှစ်တွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၃၇-၃၈ ခုနှစ်တွင် နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ပညာရေးအဖွဲ့ငယ် အမှုဆောင်၊ ၁၉၃၉-၄၀ ခုနှစ်တွင် 'ယောကျ်ားဂုဏ်ရည်' ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ၊ ၁၉၄၁-၄၂ ခုနှစ်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများ၏ စည်းရုံးရေးမှူး၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အောက်တိုဘာမှ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇွန်အထိ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော ကြားဖြတ်အစိုးရအဖွဲ့တွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် သစ်တောဌာနဝန်ကြီး၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ နှုတ်ထွက်သည်။

၁၉၅၂ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ ညီညွတ်ရေးပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၅၆ခုနှစ်တွင် ဘုတလင်မြို့နယ် ပမညတ အမတ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၆-၅၇၊ ၁၉၅၇-၅၈၊ ၁၉၆၂-၆၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အပြင် ၁၉၅၈ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်နှင့် အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာအဖြစ်လည်း တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက်၊ မြန်မာ-တရုတ် မိတ်ဆွေဖြစ် အသင်းတို့တွင်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာနှင့် နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် ၁၉၃၆၊ ၁၉၄၂ နှင့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၂၊ ၁၉၅၂ နှင့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံသို့ လည်းကောင်း၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် အီဂျစ်နိုင်ငံနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်၊ ဗီယက်နမ်နှင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရုရှား၊ အရှေ့ဂျာမနီနှင့် ရူမေးနီးယားသို့ လည်းကောင်း သွားရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၃၃၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် သူရိယ သတင်းစာတွင် ပါဝင်သည့် မန္တလေး အင်တာမီဒီယတ် ခေါ် ဥပစာကျောင်း၌ အပိုမြန်မာစာသင်ပြပို့ချသင့်ခြင်း ဆောင်းပါးသည် ပထမပုံနှိပ်စာမူဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး၊ ခရီးသွားစာပေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ နိုင်ငံရေးစာပေ တို့ကိုရေးခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် 'အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ဗမာ'

စာအုပ်ဖြင့် စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုရှည်ဆု၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ‘ဝိသေသတိုင်းသမိုင်းအစ’ စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ စာပဒေသာ(ပထမဆု)၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ‘သီတာပြုံး’ စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်(တတိယဆု) တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာဘာသာဖြင့် What Happened in Burma နှင့် Over The Ashes တို့ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကလောင်ခွဲများမှာ ဝနေဇဇေ၊ သိန်းဖေနွယ်၊ တက္ကသိုလ်အကျော့၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဦးကျောက်လုံး၊ သိန်းဖေ၊ တက်ဘုန်းကြီး သိန်းဖေ၊ မောင်တူ တို့ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၁၅၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

မြသန်းတင့် (၁၉၂၉-၁၉၉၈)

ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့၌ အဖဦးပေါတင်၊ အမိဒေါ်လှိုင်တို့မှ ၁၉၂၉၊ မေ ၂၃၊ ကြာသပတေး နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်းခုနစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးမြသန်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် အာရှလူငယ်များအဖွဲ့၌ ပါဝင်သည်။ ၁၉၄၄-၄၅ ခုနှစ်တွင် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၌ ပါဝင်သည်။ ၁၉၄၅-၄၇ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးခရိုင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ မန္တလေးခရိုင် အထက်မြန်မာပြည် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၊ မြင်းခြံခရိုင် အလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် လယ်သမား သမဂ္ဂတို့တွင် အလုပ်အမှုဆောင် တာဝန်ယူခဲ့သည့်အပြင် ပခုက္ကူခရိုင် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ရေးသည့် ‘ဒုက္ခသည်’ ဝတ္ထုတိုကို တာရာမဂ္ဂဇင်း (အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၁၊ ၁၉၄၉) တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ကိုသန်းတင်၊

အုန်းတာရာ၊ မောင်ကြည်လင်၊ အောင်လင်းတို့နှင့် အတူ ‘စာပေသစ် မဂ္ဂဇင်း’ကို ဦးဆောင်ထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်လက်ရာ အဖြစ် ဂေါ်ကီ၏ ‘မာလ်ဗာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’ ကို ကျော်လင်းစာပေမှ ဖြန့်ချိသည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) နှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည့်အပြင် ‘စာပေမဂ္ဂဇင်း’တွင် အယ်ဒီတာ၊ ‘ပြည်တော်သစ်ဂျာနယ်’တွင် အယ်ဒီတာချုပ်၊ ‘တိုးတက်ရေးသတင်းစာ’တွင် နိုင်ငံခြားရေး အယ်ဒီတာ အဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ပင်ကိုရေး လုံးချင်းဝတ္ထု ‘မေတ္တာအသင်္ချေ’ကိုရေးသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဦးဆောင်သော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဗဟိုကော်မတီတွင် အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦး အဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ‘ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ’ ပေါ်လစီဗျူရိုကြီး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်(မြန်မာနိုင်ငံ) အတွင်းရေးမှူးချုပ်၊ ဩစတေးလီးယားနိုင်ငံ ဗီယင်နာမြို့တွင် ဌာနချုပ်လုပ်ထားသော ‘ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ’၏ ဗျူရိုအဖွဲ့ဝင် လူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် အထိမ်းသိမ်းခံ ဘဝဖြင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ‘စာရေးဆရာကလပ်’တွင် အမှုဆောင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာတွင် နေ့စဉ် အခန်းဆက်အဖြစ် ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဝတ္ထုကို သိန်းဖေမြင့်နှင့် ပူးတွဲရေးသားသည်။ ၎င်းဝတ္ထုမှ စ၍ မူလ ကလောင်အမည် ‘မြသန်း’မှ ‘မြသန်းတင့်’သို့ ပြောင်းသည်။ ၁၉၆၁ခုနှစ်တွင် ဆွီဒင်နိုင်ငံ စတော့ဟုမ်းမြို့၌ ကျင်းပသော ငြိမ်းချမ်းရေး ကောင်စီ အစည်းအဝေးသို့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်(မြန်မာနိုင်ငံ)၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် တက်ရောက်သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ‘စာရေးဆရာသမဂ္ဂ’၌ အမှုဆောင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ‘ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်’ နှင့် ‘ပြည်သူ့ကော်မတီဝင် တစ်ဦး’ အဖြစ် တာဝန်ယူသည်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပွဲ

ပျက်သောအခါ အထိမ်းသိမ်းခံဘဝဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်သည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် တော်လှန်တိုင်း၏ ‘စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဝတ္ထုဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် မာဂရက်မစ်ချယ်၏ ‘လေရူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် တရုတ်စာရေးဆရာကြီး ဆောင်ဖူချင်းနှင့် ကောက်ငိုတို့၏ ‘ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်’ ဝတ္ထုဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဒိုးမိနီလာပီယဲ၏ ‘သုခမြို့တော်’ ဝတ္ထုဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဒိုးမိနီလာပီယဲ၏ ‘အချစ်မိုးကောင်းကင်’ ဝတ္ထုဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည်။ ကလောင်ခွဲများမှာ မြသန်း၊ မောင်သစ်တည်၊ စောယွမ်း၊ ထက်အောင်၊ မေမေလှိုင်၊ မင်းနန္ဒာ၊ ရဲအောင်ဇေ၊ အုတ်လှငယ်၊ ဇောတိက တို့ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည ၉း၁၅ နာရီတွင် ကွယ်လွန်သည်။

သိန်းဖေမြင့်၏နိဒါန်း

‘နွဲ့ထဲကကြာ’မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ်ဖြင့် စ၍ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရန် ငွေရဖို့အရေး အမည်ဖော်၍လည်းကောင်း၊ မဖော်ဘဲလည်းကောင်း ဇာတ်ညွှန်းများရေးခဲ့ရာ ‘နွဲ့ထဲကကြာ’လည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ်ဖြင့် ယနေ့ထိရောင်းမစွဲသေးပါ။ ဇာတ်ညွှန်းက တည်လွန်း ခုံလွန်း ခက်လွန်းအားကြီး၍ ရုပ်ရှင်မရိုက်ရဲကြဟုဆိုကာ ငြင်းခဲ့ကြလေသည်။ ဤလို ဇာတ်ညွှန်း အဖြစ်ဖြင့် မစွဲသေးဘဲ ရှိနေတုန်း၊ ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာက အခန်းဆက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထည့်ရန် ဆန္ဒရှိနေတုန်း ဝတ္ထုရေးဆရာမြသန်းတင့်နှင့် တွေ့ကြလေသည်။ ငါ့ ‘ဇာတ်ညွှန်းဝတ္ထုအဖြစ်ရေးပေးပါလားကွာ’ ဟု ကျွန်တော်က

ပြော၍ သူက ‘ကောင်းသားပဲ’ ဟုသဘောတူလိုက်လေသည်။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာတွင် သိန်းဖေမြင့်နှင့် မြသန်းတင့်တို့ရေးသော ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဝတ္ထုရှည်ကြီး ပါလာပါတော့သည်။ ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ဝတ္ထုမှာ ရုရှားဂန္ထဝင် စာရေးဆရာကြီး တော်လစ်တိုင်း ရေးသော Resurrection ဝတ္ထုကြီးကို အခြေခံ၍ သင့်လျော်သလို ပြုပြင် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်း ရေးသောအခါ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကို အဓိက ယူလိုက်ရသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး နောက်ခံကားကို အများကြီး ချန်ထားလိုက် ရသည်။ တော်လစ်တိုင်းသည် ရုရှားပဒေသရာဇ် မြေရှင်စနစ်နှင့် တရားရေးစနစ်များကို ဝေဖန်ဖော်ထုတ်ထားသည်။ မြန်မာရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ်ဖြင့် ပရိသတ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့်၊ ဆင်ဆာရှုထောင့်ကကြည့်ကြည့် တော်လစ်တိုင်းလို ဝေဖန်ရေး မလုပ်နိုင်ပါ။ မလွတ်လပ်ပါ။ တော်လစ်တိုင်း၏ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ အကုန်မထည့်နိုင်ပါ။ သူ့ထဲမပါသော ဇာတ်ကောင်ကို ထည့်တန် ထည့်ရပါသည်။ ဥပမာ-- မောင်မောင်သန်း ဆိုသော ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ဝင်း၏ သူငယ်ချင်းကို ထည့်ပေးရ၏။ ရုပ်ရှင် အပြသဘောကိုက တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနေပုံပြု၍ မဖြစ်။ စိတ်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ရန် သူငယ်ချင်းထည့်ပေးရန် လိုနေသည်။ ဟာသကလေးများ ဖြည့်ပေးရန် လိုနေသည်။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်သန်းကို အပိုထည့်ရ၏။ တော်လစ်တိုင်း၏ ဒုတိယ ဇာတ်လိုက်မင်းသားမှာ ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဇာတ်ညွှန်းတွင် နိုင်ငံရေး နောက်ခံကားမှာ မှိန်ထားရသဖြင့်သူ့လို ဒုတိယဇာတ်လိုက်ထည့်၍ မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ညှိလေးဆိုသော ဇာတ်ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို ဖန်တီးလိုက်ရပါသည်။

ဇာတ်ညွှန်း အဆုံးသတ်မှာလည်း တော်လစ်တိုင်း၏ အဆုံးသတ်နှင့် လုံးဝမတူပါ။ သူက ဆိုက်ဘေးရီးယား အကျယ်ချုပ်စခန်းမှာ ဆုံး၍ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြစ်ဝ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ဆုံးလိုက်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ဆင်ဆာ အဖွဲ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသော အမှုကိစ္စများမပြရ ဆိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်က ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး သေတာကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မည် ဖြစ်သောကြောင့်

လည်းကောင်း နှစ်မျိုးရအောင် ရေးလိုက်ရသည်။ သေလို့လည်းရ၊ ရှင်လို့လည်းရအောင် ဖန်တီးထားရလေသည်။

ဤမျှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်း အလိုသို့ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့သော်လည်း တည်လွန်း၊ ခုံလွန်း ခက်လွန်းအားကြီးသည်ဟု ဆိုကာ ဝယ်သူမရှိခဲ့ပါချေ။ ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲလိုက် ကြသော အခါ လွတ်လပ်ရေးများစွာ ရသည်။ ဝတ္ထုကို ကိုယ်ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဆုံးသတ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မြသန်းတင့် တိုင်ပင်လိုက် ကြတယ်။ လူမှုရေးနှင့် နိုင်ငံရေး နောက်ခံကားသည် အတော်ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်းလာသည်။ ဒုတိယ ဇာတ်လိုက် တော်လှန်ရေးသမား တစ်ဦးထည့်ရန်လည်း သဘောတူကြသည်။ သို့ဖြင့် သခင်တောက်ထွန်း တည်းဟူသော ဇာတ်ကောင် ပေါ်လာလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးပြီး မြသန်းတင့်သည် ကျွန်တော့်ဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရေးလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာထဲမှာ ပါပြီးနောက် စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်ရန်စီစဉ်သောအခါလည်း နှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ ပြင်သစ်တာတွေ သဘောတူကြပြီးနောက် မြသန်းတင့်က လိုအပ်သော နေရာများတွင် ပြင်ရေးလေသည်။

လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ပုံနှိပ်ပြီးသောအခါ ဤနှိဒါန်းမရေးခင် ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ဖတ်ခွင့်ရပြန်သည်။ အများကြီး ကျေနပ်အားရ သွားသည်။ စာရေးဆရာ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ဤပုံ ဤနည်းရေးရာတွင် ဤမျှ ကျေနပ်မှုရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသေး၏။ ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မြသန်းတင့်အားလည်း တမြိန်မြိန် ချီးကျူးနေရ၏။

သို့သော် အချို့ကျွန်တော် မကျေနပ်သောအချက်များ ကျန်နေသေးသည်။ ဥပမာ- ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက ပေါ်ခဲ့သောခရိုင်မှ တော်လှန်ရေးသမား သခင်တောက်ထွန်း၏ နိုင်ငံရေးအသိသည် ဤမျှ မမြင့်ထိုက်သေး၊ မမြင့်နိုင်သေးဟုကျွန်တော်ကယူဆသည်။

ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ဝင်း၏ မြေယာပြဿနာ အမြင်များ၊ မြေယာနှင့်ပတ်သတ်သော လူတန်းစားခွဲပုံများမှာလည်း တကယ့်မာ့ကပ်လီနှင့် ဝါဒီတစ်ဦးမြင်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ တချို့ အသေးအဖွဲ့ ချို့ယွင်းချက် ကလေးများလည်း ကျန်သေးသည်။ ဥပမာ- ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ရွှေတင်၏ အသက်နှင့် ဝတ္ထုဖြစ်ပွားပုံ ကာလများ အံ့မကိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ကုလားသူဌေးပိုင် ဇေယျဝတီသကြားစက်ကြီးကို အစိုးရ သကြားစက်ကြီးဟု ဖော်ပြခြင်းစသည်တို့ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်ကို နောက်ထပ်ပုံနှိပ်ခြင်းများ ပြုရဦးမည်ရှိသော် ကျွန်တော်နှင့် မြသန်းတင့် တို့သည် ဆွေးနွေးကြ ပါဦးမည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြင်သင့်သည်ကို ပြင်သွားပါဦးမည်။

အလုပ်ကြမ်းသမား၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများသာ စုပေါင်းလုပ်၍ လွယ်ကူပါသည်။ စာရေးဆရာနှစ်ဦး ဝတ္ထုတစ်ခုထဲ ပေါင်းရေးသည်မှာ တကယ်မလွယ်ပါ။ ယခု မလွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခု ပြီးမြောက်သွားသဖြင့် များစွာ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်မိပါ သတည်း။

သိန်းဖေမြင့်
၂၁-၁-၆၂

အခန်း (၁)

‘အရွှေ ရေ.....အရွှေ’

စကြိုထောင့်ချိုး ထိပ်ဆီမှ ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသော ဖိနပ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ စကြိုတစ်လျှောက် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လေဝင်ပေါက် မရှိသဖြင့် အင်တောနံ၊ ကတ္တရာစားနံ၊ ရေနံချေးနံ၊ ကျင်ငယ်နံများမှာ အထဲတွင် လှောင်အိုက်နေကာ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။ မှောင်မည်းနေသဖြင့် ဝပ်နှစ်ဆယ်အားရှိ မီးလုံးများမှာ ပို၍ လင်းနေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ စကြိုဘေး လမ်းတစ်လျှောက် အခန်းကျဉ်းကလေးများထဲမှ စကားပြောသံ၊ ချောင်းဆိုးသံ၊ သံတလင်းကို ဆောင့်သံများကို ကြားရသည်။

စကြိုတစ်လျှောက်တွင်ကား လူအများ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ဖိုင်တွဲများကို ကိုင်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား ဖြတ်သွားကြသော လျှောက်လွှာစာရေးများ၊ ယူနီဖောင်းအစုံ ဝတ်ထားသော ပုလိပ်သားများ၊ လက်ထိပ်ခတ်ထားသော တရားခံများနှင့် စိတ်မချမ်းသာသော အသွင်ဖြင့် သွားလာနေကြသော တရားခံ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းဟု ထင်ရသူများသည် တစ်ဘက်စကြို ထောင့်ချိုးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အရွှေသည် သံတိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ အသံလာရာ ထောင့်ချိုးဘက်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း လာရောက် တွေ့ကြသည့် တရားခံများကို မြင်ရသဖြင့် အားငယ်သလိုလိုတော့ ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ဘက်ခန်းမှ တရားခံများမှ ဆွေမျိုး မိတ်သဟာတွေက လာရောက်တွေ့ကြသဖြင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ ခေါက်ဆွဲ စသည်တို့ အလှူပယ်ဖြစ်ကြသော်လည်း သူ့ကိုကား ဘယ်သူကမျှ လာပေးဖော်မရပေ။ အရွှေသည် ကိုယ်ဘဝကိုယ် တွေးရင်း

ရင်ထဲက တလိုက်လိုက်ဖြစ်လာသည်။ မျက်ရည်များသည် သူ၏ ဖျော့တော့သော ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။ အရွှေသည် မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း ရှေ့စကြိုလမ်းကို ကာထားသည့် ဝါကျင့်ကျင့် အုတ်နံရံကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အုတ်နံရံခြေရင်းမှာ ကွမ်းသွေးများ စွန်းပေလျက်ရှိသည်။

အရွှေသည် သူ့ဘဝကို အိပ်မက်ပေလားဟု သံသယဖြစ်နေမိလေသည်။ သူသည် ယခုမှ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်သေးပေ။ သူ့ဘဝသည် ဖူးပွင့်၍ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လုဆဲ အချိန်ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်တွင် မွန်းကျပ်မှောင်မိုက်သော အကျဉ်းထောင် နံရံလေးဖက်အတွင်း ရောက်နေရသည်မှာ တွေးကြည့်လျှင် ရင်နှာစရာကောင်းပေသည်။ သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှတို့သည်လည်း နေရောင်ခြည်တွင် နှင်းမြူတွေပျောက်ကွယ် သွားသလို ပျောက်ကွယ်သွားကြပေပြီ။

ခဏကြာမှ အမှတ်ရကာ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး အားတင်း၍ ပြန်ပြီးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးမှာ သရော်သောအပြုံး၊ မဲ့ပြုံး မျှသာတည်း။

အရွှေသည် ခါးကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသည့် ဝါညစ်နေသော တို့ပတ်ပုဝါကို ထုတ်ကာ မျက်ရည်ကြောင့် ထင်နေသော သူ့ပါးပြင်ကို ပေါင်ဒါဖို့လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လိုမ့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှ စေးထန်းထန်း အတွေ့သည် လျှာပေါ်တွင် ပေါ်၍လာ၏။ သည်တော့မှ သူ့နှုတ်ခမ်းနီများမှာ မပျက်သေးဘဲ စွေးစွေးနီနေကြောင်းကို သိသွားကာ ကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ အနည်းငယ်တွန့်ကြေနေသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီ လက်ရှည် ဖားဖားကိုလည်း ခါးမှအောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသော အင်္ကျီလက်များကိုလည်း လက်ကောက်ဝတ် အထက်ရောက်အောင် ပင့်တင်လိုက်သည်။ ခါးတွင် စည်းထားသည့် အဝါရောင် တရုတ်ဖဲလုံချည်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းပြင်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ အဝါရောင် နောက်ခံထဘီတွင် နေကြာပန်းကြီး များသည် နွယ်ယှက်ကာ အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် ဖူးပွင့်နေကြသည်။

ဘဝကံတရား၏ ရိုက်ပတ်ခြင်းကို မခံရခင်တုန်းကတော့ အရွှေ၏ မျက်လုံးများသည် သောကြာ ကြယ်လို ရွန်းလင်းကြပေမည်။ မျက်ခုံးများသည် ထူထဲစိမ်းဖန့်ကာ ဇင်ယော်တောင်လို လှပကြပေမည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် ကြာပဒ်လို ဖူးပွင့်ကြပေမည်။ ပြည့်ဖြိုးသောရင်အုံ၊ လုံးကျစ်မို့မောက်သော တင်ပါးနှင့် ဖြောင့်စင်းသွယ်တန်းသော ပေါင်တံများသည် ယောက်ျားတို့အဖို့ စွဲမက်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ အရွှေ၏ကိုယ်မှ ပင်ကို အလှတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်းမှေးမှိန် လာကြပေပြီ။ ဆံနွယ်များသည် ခြောက်သွေ့ကာ ခပ်ပြေပြေ ချိုင့်ဝင်နေသည့် နားသယ်စပ်တွင် ဝဲနေကြပြီး နဖူးပေါ်သို့ ပွယောင်းကျနေကြ၏။ သူ့မျက်နှာသည် အရင်းတုန်းကမူ လဝန်းလို လွှဲဝင်းနေသော်လည်း ယခုတော့ ဝါဖျော့ဖြူလျော်နေကာ နင်းခြေထားသော ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်နှင့် တူနေပေသည်။ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေး၊ လက်သည်း ဆိုးဆေးတို့ဖြင့် ဘယ်လိုပင် ခြယ်သထားသော်လည်း ညှိုးလျော် နွမ်းလျခြင်းကိုကား ဖုံး၍ မရတော့ပေ။

“ဟေ့ အရွှေ လာ လာ ထွက်၊ ရုံးထွက်ချိန် နီးနေပြီ”

တံခါးဝတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက် လာရပ်ကာ တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းမပုလိပ်နှစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့ကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိလေသည်။ အရွှေသည် သူတို့ခေါ်သံကို မကြားသလိုဖြင့် သံတိုင်ကို ကိုင်ကာ တွေ့၍ ရပ်နေပေ၏။

“ကဲ မရွှေစာ မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်”

မိန်းမ ပုလိပ်တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်တော့မှ အရွှေသည် ပုလိပ် ဖွင့်ပေးသော တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်နှင့် သံတံခါးကြီးသည် ဂျိုးခနဲ မြည်၍ ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

ရှေ့မှ ပုလိပ်က သူ့ကို စကြံတစ်လျှောက် ခေါ်သွားပြီး မိန်းမပုလိပ် နှစ်ယောက်က သူ့ကို ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ခြံရံလျက် လာကြသည်။ အရွှေသည် စကြံတစ်လျှောက်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြသူများကို ငေးကြည့်ရင် လိုက်ပါလာ လေသည်။

ပုလိပ်ရုံးကြီး လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ်သာ လှမ်းတက်ခဲ့ရ သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် လှေကားထစ်များကို တက်နေရသည်ဟု သတိမထားမိပေ။ လှေကား တစ်လျှောက်တွင် မှောင်နေလေသည်။ ရုံးသွားရုံးလာများသည် လှေကားထစ် တစ်လျှောက်တွင် ဆင်းသူဆင်း တက်သူတက်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြ၏။ အချို့မှာ ရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် ရုံးပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။ အချို့ကားစိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြ၏။ သူတို့ကား သူ့လို တရားခွင်တွင် အမှုဆိုင် ရမည့်သူများ ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ သည်ပုလိပ်ရုံးကြီး၏ လှေကားထစ်များပေါ်သို့ ဆင်းသူ တက်သူ၊ တက်သူ ဆင်းသူတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကိုသာ ရေးမှတ်ထားရလျှင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ် ဖြစ်လာမည်ကား မပြောတတ်ပေ။ သည် လှေကားထစ် တစ်လျှောက်တွင် ဆင်းကြ တက်ကြ သူများသည်လည်း ရေတွက်၍ပင် ရနိုင်တော့မည် မထင်ပေ။ လောက၌ အသက်တစ်ရာ မနေရသော်လည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့ရတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်လား။

ပထမထပ် ရောက်လျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးလိုက်ကာ ဒုတိယအထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယအထပ် လှေကားထိပ် ပြတင်းပေါက်ကြီးမှ အလင်းရောင်သည် စကြံလှေကားပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။ ရန်ကုန်မြစ်ဘက်မှ ညှင်းညှင်းညည် တိုက်လာသော လေပြည်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ကစား ပေးသလို ထင်ရသည်။ ပြင်ပလေကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် အရွှေ၏ မျက်နှာမှာ လန်းဆန်းလာသလို ထင်ရသည်။ ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ရုံးအလယ်ကွက်လပ်တွင် ဆန်စေ့များကို ကောက်၍ စားနေကြသော ခိုကလေးများကို မြင်ရသည်။ ခိုညည်းသံနှင့် တောင်ပန်ခတ်သံသည် အောက်မှ ပျံ့လွင့်လာပေသည်။ အရွှေ၏ မျက်နှာသည် ခိုကလေးတွေကို ကြည့်ကာ ညှိုးကျသွားသည်။

နံနက်ခင်း ပူနွေးသော နေခြည်နုနု ပက်ဖျန်းချိန် ခြံစည်းရိုးတွင် ခိုကလေးများ၊ ကြက်သားအုပ်မများအား အစာကျွေးခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလာသည်။ သို့ရာတွင် အရွှေသည် မျက်နှာကို ကြာကြာအညှိုးမခံဘဲ ဥပေက္ခာသဘောကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေအောင် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ခေါင်းကို မော့၍ လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် တက်လာခဲ့သည်။

ပုလိပ်မင်းကြီးရုံး ဒုတိယအထပ် လှေကားထိပ် တည့်တည့်တွင် ဘားရွှမ်း(ခေါ်) ရှေ့နေများ၏ နားနေရာ အခန်းရှိ၏။ ဝက်ရံနက်ကြီးများကို လက်တွင် ပိုက်ထားသော ဝတ်လုံတော်ရများသည် ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ တရားခွင်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားရင်း သူ့ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်၍ ကြည့်သွားကြသည်။ စင်္ကြံပေါ်တွင် တွေ့သူများကလည်း သူ့ကို ကြည့်သွားကြသည်။ အရွှေသည် သူတို့ကြည့်ပုံကို သတိထားမိသည်နှင့် ပို၍ ပြုံးကာ ဥပေက္ခာပြုသည့်ဟန်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

ရှေ့ကသွားသည့် ပုလိပ်က ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ သူတို့ဝင်လာအောင် စောင့်ရပ်၍ လက်နှင့် ကိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အရွှေသည် ကိုယ်ဟန်ကို ကြော့နိုင်သမျှ ကြော့အောင် ရင်ကော့ကော့ ခေါင်းမော့မော့ထား၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မှောင်နေသော စင်္ကြံတစ်လျှောက်မှ ဝင်လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေနေသည်။

စက်ရှင်တရားသူကြီး၏ ရုံးခန်းတံခါးကြီးများမှ အလင်းရောင် ထိုးဝင်နေသဖြင့် လင်းလင်းရှင်းရှင်း ရှိသည်။ တရားသူကြီး ထိုင်ရာ တရားခွင်နောက်ဘက်က နံရံထက်တွင် ပြည်ပိုင်အစိုးရ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော ကြေးသရဖူကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကြေးသဖူအောက်ဘက် ခပ်ကျကျတွင် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၏ ပုံရှိသည်။

တရားခွင်ကို ရှာပန်းထည်စ ကာထားပေ၏။ ရှာပန်းထည်စ အနီရောက်မှာ စူးစူးရဲရဲ ရှိလှသည်။ တရားခွင်ပေါ် အလယ်တည့်တည့်တွင် တရားသူကြီးထိုင်သည့် နောက်မှီ အမြင့်နှင့် ကုလားထိုင်ကြီး၊ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ဂျူရီလူကြီးများထိုင်သည့် ကုလားထိုင်များကို စီတန်းချထားသည်။

တရားခွင်ရှေ့မှ ရှေ့နေများ စာပွဲတွင်မူ ရှေ့နေများ အဆင်သင့် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တရားခံထိုင်သည့် ဝက်ခြံနောက်ဘက် နံရံနှင့် ကပ်လျက် တန်းလျားပေါ်တွင် အသက်သုံးဆယ့် ငါးနှစ်ခန့် အသားဖြူဖြူ ခပ်ဝဝ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ အသားဖြူဖြူ ဝဝမိန်းမမှာ သေသူ၏ ဇနီးဖြစ်၏။ သူမမျက်နှာ ညှိုးငယ်နေပေသည်။ လက်ထဲတွင် လုံးကိုင်ထားသည့် လက်ကိုင်ပုဝါ ဖြူဖြူကလေးဖြင့် နှာခေါင်းကို မကြာခဏ သုတ်လျက်ရှိသည်။ အခြားတန်းလျား တစ်ခုပေါ်တွင် လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် မိန်းမငယ်တစ်ဦး ထိုင်နေကြသည်။ သေသူ၏ ညီနှင့် ညီ၏ဇနီးသည် ဖြစ်လေသည်။

တရားခွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်မှ တိုင်ကပ်နာရီမှာ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်၏။

အရွှေ့သည် တရားခံ ဝက်ခြံတွင်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မိန်းမပုလိပ် နှစ်ယောက်က ဝက်ခြံဘေးက ရပ်၍ စောင့်နေကြသည်။ အခြားပုလိပ် နှစ်ယောက်မှာ တံခါးမကြီးနားတွင် ရင်ကော့၍ မတ်မတ်ရပ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာသည် အကြောအခြင် မရှိသော အသားရုပ်ထုလို တင်းမာ ခက်ထရော်နေကြလေသည်။

အရွှေ့သည် လက်တစ်ဆစ်ခန့်မျှသာ ကျန်တော့သော စီးကရက်တို့ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ကာ ရုံးခန်းထဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ဝက်ရုံနက်ကြီးကို ခြုံထားသော ဝတ်လုံတော်များမှာမူ တရားခွင်ရှေ့က ရှေ့နေစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ခေါင်းချင်း ရိုက်နေကြ၏။ အချို့ဝတ်လုံများကား ကိုယ့်အမှုအတွက် ရက်ချိန်းတောင်းရန်

တရားသူကြီးကို စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးမှာ တရားခွင် ကျောဘက်က တရားသူကြီး၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် အလုပ်များ နေသည်။ တရားလိုဖြစ်သူ အမှုလိုက်ရာဇဝတ်အုပ်မှာ ကော်တောင့်နေသော ကာကီယူနီဖောင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ သောက်နေ၏။

အသိမိတ်ဆွေ ဆို၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသောအခါ အရွှေ့သည် အားငယ် သွားလေသည်။ သူ့လို တရားခံ တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ လာတွေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုသော အသိသည် ကြီးစိုးလာကာ တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာပေသည်။ အရွှေ့သည် အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ ထွက်သော ဆင်နားရွက် တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စင်္ကြံပေါ်တွင် ဖြတ်သွားကြသူများ အောက်ပိုင်းကို ဆင်နားရွက် တံခါးအောက်မှာ မြင်ရသည်။ ခဏကြာလျှင် ပလေကပ် လုံချည်အနွမ်းနှင့် သားရေ ညှပ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်အစုံကို ဆင်နားရွက် တံခါးအောက်မှ မြင်လိုက်ရသည်။ ခြေထောက် အစုံသည် ဆင်နားရွက် တံခါးဝတွင် အတန်ကြာ ရပ်နေ၏။ နောက် ဆင်နားရွက် တံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာကာ ခေါင်းတစ်လုံးသည် ပြူထွက်လာလေသည်။

“ဟေ့..... ညီလေး၊ ခဏ ခဏ”

အရွှေ့သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခပ်တိုးတိုးခေါ်ကာ လက်ယပ်၍ ပြလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆင်နားရွက် တံခါးသည် လူတစ်ကိုယ်ဝင်အောင် ဟလာကာ လူလုံး ပေါ်လာလေသည်။ အရွှေ့က နောက်တစ်ခါ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်မှ ညီလေးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဝက်ခြံနားသို့ မဝံ့မရဲဖြင့် ကပ်လာလေသည်။

ညိုလေးမှာ အသားလတ်လတ်၊ နှာတံပေါ်၊ မျက်ခုံးကောင်း၊ အသက်အစိတ်ပင် မပြည့်တတ်သေးပေ။ စိမ်းဖန့်ဖန့် နှုတ်ခမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးသည် သွယ်တန်း နေပေ၏။ ဆံပင်မှာ ဗလင်တီနို ဆံပင်ရည် ဖြစ်၍ ပိရီနေအောင် ဖိထားကာ အရောင် တဖိတ်ဖိတ် ထွက်နေ၏။ အိတ်ကပ်ပေါ်တွင် တွန့်ချုပ်ထားသော စပိုတင်းဘလေဇာ အပြာရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘလေဇာအင်္ကျီမှာ အမွှေးများကျွတ်၍ သိုးမွေးချည်များကို အမျှင်လိုက် မြင်ရကာ ညစ်မည်းမည်း ဖြစ်နေပေသည်။

“ညိုလေးရေ၊ စီးကရက်ပါလား၊ စီးကရက်”

အရွှေက လက်ထဲ၌ ကျန်သော စီးကရက်တိုကလေးကို ထောင်ပြကာ ပုလိပ် မကြားအောင် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ညိုလေးသည် ပုလိပ်များဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲမှ ဂိုးဖလိပ်စီးကရက်ဘူးကို ဖွင့်၍ တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ် ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ရော့၊ ဒီတစ်လိပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သောက်ချင်သေးရင် ပြီးတော့ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ်”

အရွှေသည် စီးကရက်အတိုမှ မီးကူး၍ယူကာ အတိုကို ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ ချနင်းခြေရင်း....

“ရုံးထွက်တဲ့ နေ့ကျမှပဲ ဝဝသောက်ရတော့တယ်ဟေ့။ နေပါဦး မင်းတစ်ယောက် တည်းလား။ ဒီပြင် ဘယ်သူမှ မလာတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မလာကြဘူး၊ ကိုကြီးလွန်းကလဲ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံတဲ့၊ သူတော့ ဒီထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မပါချင်ဘူးတဲ့၊ အလားကားပါ ဒီကောင်ကြီးတွေ အားကိုးနေလို့ မရပါဘူး”

ညိုလေးက လက်တစ်ဖက်ကို ဝက်ခြံလက်ရမ်း ပေါ်တွင် မှေးတင်ကာ တရားခွင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင် ပြောနေသည်။ ညိုလေး၏ အသံမှာ တကယ် နာကြည့်ဆွေးမြေ့သံ ပေါက်နေပေ၏။

“အေးလေ၊ သူတို့ကတော့ ဒီလိုသဘောထားနိုင် ကြမှာပေါ့။ ကုလားကြံရည် ညှစ်သလို ငါ့ဆီက ထွက်နိုင်သမျှ ညှစ်ယူပြီးကြပြီကိုး။ ဟင်း ဟင်း တော်လဲ တော်တဲ့ လူတွေ။ နေပါဦး အမြဲတစ်ယောက်ကော”

အရွှေက မရယ်ချင့် ရယ်ချင် စီးကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်နေသည်။ အရွှေသည် ငေးမိ ငေးရာ ငေးကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှန်ငေးငေး ဖြစ်နေကြပေသည်။

“ဘယ် အမြဲလဲ၊ မျက်ပြူးလား၊ မျက်မှေးလား”

“မျက်ပြူးအမြဲကို မေးပါမလားကွ၊ ငါနဲ့ တည့်တာမှတ်လို့၊ မျက်မှေးပေါ့”

“အင်း ရှိသားပဲ၊ မမ မရှိတဲ့နောက် အော်ဒါတွေကို သူပဲ အများဆုံး လက်ခံရတာပဲ။ မနေ့ညက လိုက်သွားတာ ဒီနေ့ မနက်ငါးနာရီလောက်ကမှ ပြန်ရောက်လို့ အိပ်နေလေရဲ့”

အရွှေသည် သူ့အတိတ်ကို ပြန်၍တွေးနေမိသည်။ ရန်ကုန်က ကိုဘလွန်းအိမ်တွင် အရွှေမှာ ပေါ်ပြူလာ အဖြစ်ဆုံး မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ လာသမျှ အော်ဒါများကို သူပင် လိုက်ရသည်။ ကောလိပ် ကျောင်းသား၊ မင်းတိုင်ပင် အမတ်များ၊ ကုန်သည်များ၊ အရာရှိများ လာလျှင် အရွှေကိုသာ အလှအယက် ဆွဲကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သိပ်ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်လာသော အခါတွင် တော်တော်ခပ်များများက သူ့ကို မနာလို ဖြစ်လာ ကြသည်။ သည်အထဲတွင် မျက်ပြူးအမြဲကား အဆိုးဆုံးပေတည်း။ မျက်ပြူးအမြဲမှာ အရွှေလောက် အပြောအဆိုလည်း မတတ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း မရှိ၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်

ကလည်း မလှ၊ အသားအရေကလည်း မကောင်းသဖြင့် အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ရွေးကျန် ဖြစ်နေတတ်၏။

သို့နှင့် အရွှေ့အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေသည်။ မိတ်ကပ်ထုပ် ပျောက်သည့်ကိစ္စ၊ ကြယ်သီးပျောက်သည့် ကိစ္စကလေးတွေ ပေါ်လာလျှင် အရွှေ့ကိုသာ ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်သည်။ အိမ်ရှင် ခေါင်းဘလွန်းကလည်း မျက်ပြူးအမြဲဘက်ကသာ ပင်းလေ့ရှိသည်။ အရွှေ့ဘက်ကဆိုလျှင် မျက်မှေးအမြဲနှင့် ညှိလေးတို့သာ ရှိသည်။

ညှိလေးကာ မုဒုံဘက်မှ ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်တွင် ပေတေလေလွင့်ရင်က ကိုဘလွန်းအိမ်တွင် သောင်တင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏အလုပ်ကား ကိုဘလွန်း မရှိလျှင် ငွေးပေးငွေယူ အော်ဒါအသွင်း အထုတ် စသည့်လုပ်ငန် အဝဝကို ကြီးကြပ်ရ၏။ ကိုဘလွန်း ရှိလျှင်ကား “ဖာဆွယ်” သက်သက်မျှသာတည်း။ ဖာဆွယ်သာ မဟုတ် ဖာလင်လည်း ဖြစ်၏။ ပုလိပ်လာဖမ်းလျှင် ရှိနေသော မိန်းမရှစ်ယောက်လောက်ကို သူမိန်းမပါဟူသော ကတိဝန်ခံချက်မျိုးကိုလည်း ပေးရ၏။ ပြည့်တန်ဆာတွေကို လက်ဖက်ရည်၊ စီးကရက် စသည်တို့ကိုလည်း ဝယ်ပေးရ၏။ ပြည့်တန်ဆာများ “ဘိုင်ကျ”လျှင်လည်း “ဘိုင်ကျ”၍၊ ပြည့်တန်ဆာများ ငွေရွှင်လျှင်လည်း သူပါ ငွေရွှင်တတ်လေသည်။ အရွှေ့သည် သူတွင် အော်ဒါလိုက်၍ ဘောက်ဆူးများများရလျှင် ညှိလေးကို ခွဲဝေပေးတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ညှိလေးကလည်း အရွှေ့ခိုင်းလျှင် တခြားလူတွေ ခိုင်းတာနှင့်မတူ သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ပေးတတ်လေသည်။

ညှိလေးသည် အရွှေ့ရုံးထွက်တိုင်း မှန်မှန်လာ၍ တွေ့ကာ စီးကရက်ဘူး၊ ခေါက်ဆွဲထုပ်များကို ဝယ်လာတတ်၏။ ကိုဘလွန်းကား အမှုဖြစ်ကတည်းက တစ်ခေါက်မျှ ပေါ်မလာတော့ပေ။ သူ့အား သင်္ချိုင်းတွင် အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်သလို အရွှေ့နှင့် အဆက်အဆံ မရှိတော့ဟု သဘောထားဟန် တူလေသည်။

ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးသည် တရားခွင် လက်ျာဘက် တံခါးမှနေ၍ တရားသူကြီး၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ လက်ထဲတွင် အမှုတွေ တစ်ထပ်ကြီးကိုပိုက်ကာ အမှုတွဲများကို တရားခွင်ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ စီးကရက် သောက်မနေနဲ့”

မိန်းမပုလိပ်တစ်ဦးက အရွှေ့ကိုလှမ်း၍ ငေါက်လိုက်၏။ အရွှေ့သည် စီးကရက်ကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ကာ လက်ထဲတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှသာ ချွတ်လိုက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာထား သူ့ဟန်ပန်မှာ ရှုမစိုက်ဟန် ပေါ်လေသည်။ ပြီးမှ ညှိလေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ တို့ရှေ့နေက ဟန်ကျပါ့မလား”

“အစိုးရက ပေးတဲ့ ရှေ့နေပေမဲ့ ကိုယ်ကြိုက်တာကို ငှားခွင့်ရှိတာပဲ၊ ဟန်ကျပါတယ်။”

ညှိလေးက တရားခွင်ဘက်သို့ လှည့်နေရာမှ အရွှေ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက် လေသည်။

“အေးကွယ် တို့ရှေ့နေကိုလဲ ပြောစမ်းပါ၊ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သဘောမထားပါနဲ့လို့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရ ဆပ်ရ ဆပ်ပါ့မယ်လို့”

အရွှေ့သည် သူပြောသည့် စကားလုံးကို သဘောကျကာ သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ သည်အပြုံးမှာ ယောက်ျားဆိုသော သတ္တဝါဟူသမျှကို သရော်သော အပြုံးဖြစ်ပေသည်။ အရွှေ့သည် ယောက်ျားများ၏ ပျော့ညံ့ချက်ကို သိပြီးဖြစ်၏။ သူ့အမြင်တွင် ယောက်ျား ဆိုသော သတ္တဝါတွေသည် မိန်းမတွေ၏ ညွတ်ကွင်းထဲတွင် အစင်းသား ဝင်လာကြသော သားကောင်များသာ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့၏ ထွားကြိုင်းသန်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာများသည် မိန်းမ၏ ဗာယာကွန်ယက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားကြရသည်။

မိန်းမ၏ အပြုံး၊ အငို၊ အမြူ၊ အချွဲ၊ အနွဲ့၊ အညှို့၊ အနုကို ဘယ်ယောက်ျားမှ မခံနိုင်။ အရွှေသည် သည်အသိကို ယောက်ျားတကာနှင့် ဆက်ဆံတွေ့ကြုံပြီးမှ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ရုံးတော်’

ရှေ့ဖတ်စာရေးက စားပွဲမှ သစ်သားတုံးလေးကို သစ်သားလက်ရှိန်ဖြင့် ထုနှက် အော်လိုက်သည်။ တရားခွင်၏ လက်ျာဘက်အခန်းမှ တရားသူကြီး ထွက်ပေါ်လာကာ တရားခွင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဂျူရီလူကြီးများလည်း တရားသူကြီးနောက်မှ တရားခွင်သို့ တက်လာကြသည်။

အားလုံးမတ်တပ် ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ကုလားထိုင်ရွှေ့သံ ဝတ်လုံများ၏ ဘန်ကောက် ပုဆိုးမှ တရွမ်းရွမ်းမြည်သံ၊ ပုလိပ်များ၏ ဖနောင့်ရိုက်သံတို့ကို ကြားလိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တရားသူကြီးမှာ ခပ်သွယ်သွယ် အသားဖြူဖြူနှင့် ဖြစ်၍ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီရှည်၊ အလံပတ်ကား ကွတ်အင်္ကျီ အနက်ကို လည်စီးတပ်ထားပြီး အပေါ်ကမှ ဝတ်လုံအနက် ခြုံကာ ကြွေကော်လာ အဖြူတပ်ထားလေသည်။ သူ၏ ပိန်ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်သည် လေးလံလှသော ဝတ်လုံအနက်ကြီး အောက်တွင် ပိကျနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဂျူရီလူကြီးများအနက် အချို့မှာ အင်္ဂလိပ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ အချို့ကား မြန်မာဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများ အားလုံးမှာ ကြီးမားသော ဣန္ဒြေကို ဆောင်ထားကြလေသည်။ တရားရုံးအဆောင်အယောင်များနှင့် တရားသူကြီး ဂျူရီလူကြီးတို့၏ ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထားများသည် အားငယ်အောင် ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

တရားသူကြီးက စားပွဲအလယ်တည့်တည့် နောက်မှ အမြင့်ကြီးရှိသည့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်တော့မှ ဂျူရီလူကြီးများ၊ ဝတ်လုံတော်ရများ၊ အမှုလာရောက် နားထောင်သူများနှင့် အတူ အရွှေသည် ပြန်၍ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရှေ့ဖတ်စာရေးက အမှုတွဲများကို လှန်ကာ တရားသူကြီးအား ပြသနေသည်။ ရှေ့နေစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ရှေ့နေတစ်ဦးကထ၍.....

‘ငမိုးမြနှင့် ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အမှု၊ ရာဇဝတ်ကြီးအမှု နံပါတ်() ကို တရားခံ ငမိုးမြဘက်က လိုက်တဲ့ ကျွန်တော်များ ဟိုက်ကုတ်မှာ အယူခံအမှုတစ်ခုရှိတဲ့ အတွက် ရက်ချိန်းပေးပါလို့ လျှောက်ထားလိုပါတယ်’

တရားသူကြီးသည် အမှုတွဲများကို လှန်ကာ ရက်ချိန်းပေးပေးနေလေ၏။ တစ်ရုံးလုံး စာရွက်များ တဖြတ်ဖြတ်လှန်လှောသံ၊ တဝီဝီလည်နေသော ပန်ကာသံနှင့် ချောင်းဆိုးသံများကိုသာ ကြားရသည်။ ခဏကြာလျှင် ရက်ချိန်းပေးလိုက်၍ အချို့ရှေ့နေများ ထွက်သွားကြလေသည်။

‘ရာဇဝတ်ကြီးမှုနံပါတ် ၂၃၃/၃၇ မိကျင်ရွှေနှင့် ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်’

ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက အမှုတွဲနံပါတ်နှင့် တရားလို တရားခံနာမည် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ဖတ်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းတွင် ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေသည်။ တရားလို ပုလိပ် အင်စပိတ်တော် ဦးစိန်မြသည် ပုလိပ် ယူနီဖောင်းဖြင့် သက်သေ ဝက်ခြံနားတွင် ရပ်နေသည်။

သက်သေဝက်ခြံနားတွင် ထိုင်နေသည့် အစိုးရရှေ့နေက လက်မောင်းပေါ်တွင် ခပ်ဖားဖား လျှောကျနေသည့် ဝတ်လုံအနက်ကြီးလက်မြှောက်၍ ပင့်တင်ကာ မတ်တပ် ရပ်လိုက်သည်။ လည်ပင်းတွင် ကြွေကော်ကော်လာ အဖြူကို ခပ်တင်းတင်း ပတ်ထား သဖြင့် ကုပ်ပိုးမှ အသားများသည် အစ်၍ဖု ထွက်နေ ကြလေသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက

တရားခံရှိရာ ဝက်ခြံဘက်သို့ မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ထောက်ထားကာ ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို နောက်ချိုး၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ပြီးမှ တရားသူကြီး ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ.....

‘အမှုမှာစွဲချက် တင်ပြီးပြီ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ယနေ့ကျွန်တော်များ၏ တရားလိုပြ သက်သေကို ရုံးတော်က စစ်ဆေးရန်ဖြစ်ပါတယ်။ ရုံးတော်က လဲ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးကို ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇၄-၂၇၆၊ ၂၇၇ (၁) အရ ဂျူရီလူကြီးများကို ရွေးကောက်ပြီး ပုဒ်မ ၂၈၀-၂၈၁ အရ ခန့်အပ်ကျမ်းကျိန်ဆိုပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တရားလိုပြ သက်သေကို ရုံးတော်မှ ခွင့်ပြုချက်ရရင် ရုံးတော်ရှေ့ကို တင်သွင်းစစ်ဆေးပါတယ်။ စာရေးကြီး သက်သေခေါ်ပါ’

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ရုံးတော်သို့လျှောက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှေ့ဖတ် စာရေးကြီးကို သက်သေခေါ်ရန် လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးသည် တရားခွင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ‘တရားလို သက်သေ မောင်ဘကျော်’ ဟုနှစ်ခွန်းဆင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

အရွှေသည် တရားသူကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တရားသူကြီးသည် တရားတာကို လုပ်မည့်လူလားဟု စဉ်းစားသည်။

တရားသူကြီးမှာ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ နှာတံမြင့်မြင့်နှင့် မျက်မှန်ခပ်ထူထူကို တပ်ထားသည်။ မျက်မှန်အရစ်အရစ်တွေ ကြားထဲမှ သူ့မျက်လုံးအကြည့်မှာ စူးရှလှသည်။

ပြီးမှ အရွှေသည် တရားသူကြီး ဘေးတွင်ထိုင်နေကြသော ဂျူရီလူကြီးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အရွှေ၏ အကြည့်မှာ အားကိုးဟန်လည်း မပေါ်။ စိတ်ပျက်ဟန်လည်း မပြ။ မျက်စိရှေ့တွင် ဝင်တိုးနေသဖြင့် ကြည့်နေရသော ဥပက္ခာ အကြည့်မျိုးမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဂျူရီလူကြီးအားလုံးမှာ ခန့်ညားကြပါ၏။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံကြပါ၏။ မျက်နှာထားမှာလည်း ထည်ဝါလွန်းကြပါ၏။ အရွှေသည် ဂျူရီလူကြီး(၇)

ယောက်ကို လှန်းကြည့်နေမိသည်။ ဒုတိယအဆုံး ဂျူရီလူကြီးဆီ သို့မျက်လုံးများ ရောက်သွားသောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျယ်သွားကြကာ မျက်ခုံးအစုံသည် အထက်သို့ ပင်ရောက်သွားကြသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် စုင့်သွားကြကာ ‘အို’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်မိသည်။ အတိတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလို တွေးနေမိပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ချလိုက်ကာ ခေါင်းကို ငုံထားလိုက်သည်။

ဒုတိယအစွန်းမှ ဂျူရီလူကြီးမှာ အသက်သုံးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင် အောက်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ အသားဖြူဖြူ၊ မေးရိုးကားကားနှင့် ယောက်ျားပီသပေသည်။ ဖြူဝင်းသော အသားပေါ်၌ မျက်ခုံးများမှာ ထူထဲစိမ်းဖန့်နေကြ၏။ ပန်းနုရောင် ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းကာ စတစ်ကော်လာ အမာအင်္ကျီပေါ်တွင် အပေါ်အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူသည် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ခေါင်းကို ငုံထားသည်။ ဘယ်သူကိုမျှ မကြည့်။

အရွှေကား ခေါင်းငုံ့၍စဉ်းစားနေ၏။ သူများလားဟု စိတ်ထဲတွင်ဝေဝေဝါဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အဖြစ်အပျက်များသည် ဝိုးဝါးရောထွေးနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကြာကြာ ခေါင်းငုံ့လို့ မရတော့ဘဲ ဂျူရီလူကြီးများကို လျှောက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ဒုတိယ အစွန်းဆုံးက ဂျူရီလူကြီးထံရောက်လျှင် သူ့မျက်လုံးများသည် ဆက်၍မရွေ့လျားတော့ဘဲ ရပ်နေကြသည်။ သူ့မျက်စိထဲ၌ ဂျူရီလူကြီးခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည့် ပန်းနုသွေး ခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ အပေါ်အင်္ကျီအနက် ပန်းနုသွေး ဘန်ကောက် လုံချည် နေရာ၌လည်း ရှပ်လက်ရှည်အဖြူနှင့် နက်တိုင် တပ်ပေးလိုက်သည်။ နက်ပြောင်သော ဆံပင်များ လှိုင်းထသလို တွန့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သို့သော် အရွှေသည် သူ့ကို ကြာကြာ မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံထားလိုက်မိလေသည်။

ခဏကြာလျှင် တရားလို မောင်ဘကျော် ဝင်လာကာ သက်သေဝက်ခြံထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ မောင်ဘကျော်ဟူသော ခေါ်ရသော်လည်း အသက်မငယ်တော့ပေ။

လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တော့ ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူ့ဆံပင်မှာ ဆီလိမ်းထားသဖြင့် ရွှဲနေသည်။ အသားမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ နှာခေါင်း ပွပွ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူနှင့် သူ့မျက်နှာမှာ မွဲခွက်ခွက်ဖြစ်သည်။ သတ္တလတ် အင်္ကျီအနက် အဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ထား၍ ပလေကပ် အင်္ကျီ စတစ်ကော်လာမှာ ကုပ်ပေါ်တွင် မည်းနေသည်။ အပေါ်အင်္ကျီဖြင့် ဘယ်လိုပင် ဟန်ကျပန်ကျ ဝတ်ထားသော်လည်း သူ့ဟန်ပန်မှာ အလုပ်ကြမ်းမား တစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်သာ ပေါ်နေလေ၏။

‘မှန်ရာကို အစစ်ခံပါမည်၊ မမှန်အစစ်ခံပါက ကျမ်းစူးပါစေသား’

ရှေ့ဖတ် စာရေးကြီးက ကျမ်းထုပ်ကိုကိုင်ကာ ကျမ်းတိုက်ပေးသည်တွင် ကျမ်းထုပ်ကိုင် ထားသော သူ့လက်များမှာ တုန်ရီနေပြီး အသံမှာလည်း မူမမှန်ပဲ ဖြစ်နေပေသည်။ တရားသူကြီး၏ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သံသည် တထပ်ထပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘နာမည်’

‘မောင် ဘကျော်ပါဘုရား’

‘အသက်’

‘လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပါဘုရား’

ကိုဘကျော်၏ အသံမှာ တရားသူကြီးက မေးတော့လည်း တုန်မြဲ တုန်လျက် ရှိလေသည်။ ဇူးများကလည်း တဆက်ဆက် တုန်သဖြင့် သက်သေ ဝက်ခြံကာထားသည့် သစ်သားချောင်းကို မှေးထားရသည်။ သို့တိုင်အောင် လက်တွေမှာ အဆီပြန်ကာ အေးစက်နေလျက် နှလုံးမှာ လျင်မြန်စွာခုန်နေသည်။

‘အဖ အမည်’

‘ဦးကန်ရပါ ဘုရား’

‘ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ’

‘အလင်းဟော်တယ်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ပါတယ်’

တရားသူကြီးက မေးခွန်းမေးရင်း လက်နှိပ်စက်ကို တထပ်ထပ် ရိုက်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကိုဘကျော်ကို စူးစိုက်လျက်နေသော်လည်း လက်ချောင်းများကမူ လက်နှိပ်စက် ခလုန်များပေါ်တွင် ရွေ့လျားနေပေသည်။

‘တရားခံကို မောင်မင်း ဘယ်တုန်းက သိသလဲ’

‘ကြာပါပြီ ဘုရား’

‘ကောင်းကောင်း သိသလား’

‘ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ဘုရား’

‘ဘယ်လိုကြောင့် ကောင်းကောင်းသိတာလဲ’

ကိုဘကျော်သည် တရားခံ ဝက်ခြံထဲက အရွှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းများမှာ တရွရွဖြစ်နေကြသည်။

‘ဒီ အရွှေ့ဆိုတဲ့ တရားခံမဟာ ကျွန်တော်မျိုး အလုပ်လုပ်တဲ့ ဟော်တယ်ကို ခဏခဏ လာပါတယ်။ ယောက်ျားတွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အလဲအလှယ် တွဲပြီး လာတတ်ပါတယ် ဘုရား’

တရားသူကြီးသည် လက်နှိပ်စက်ကို တထပ်ထပ် ရိုက်နေသည်။ စာကြောင်း တစ်ကြောင်း ဆုံးသော အခါတွင် လက်နှိပ်စက်မှ ခေါင်းလောင်းမြည်သံသည် ချဉ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်တစ်ကြောင်း ထပ်ရိုက်နေပြန်သည်။ အရွှေကား မျက်နှာညှိုးကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထား လိုက်လေသည်။

‘မောင်မင်း အလုပ်လုပ်တဲ့ ဟော်တယ်က တည်းခိုဟော်တယ်လား’

‘မှန်ပါတယ် ဘုရား’

‘ပုလိပ်ဖမ်းနိုင်တဲ့ ဟော်တယ်မျိုး မဟုတ်ဘူးလား’

ကိုဘကျော်သည် ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ဘယ်လိုဖြေရမည်ကို ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေဟန် တူလေသည်။ ပြီးမှတရားခွင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘုရား’

ရှေ့နေများ စားပွဲနှင့် လာရောက် နားထောင်သော ပရိသတ်များဖက်မှ ဝါးခနဲ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တရားသူကြီးမှာ ပြုံးနေလေသည်။ အရွှေသည် ရယ်သံများ ကြောင့် လန့်ဖျတ်သွားသလို ခေါင်းကိုဆက်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့် နေလေသည်။ သူ့မျက်နှာထားကား ခပ်တင်းတင်းပင်။

အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်ဖြင့် ဝင်းလျက်ရှိ၏။ ရန်းဒီးယား အဆောက်အအုံမှ အနီရောင်သည် မျက်စိကို ကျိန်းစပ်လာစေပေသည်။ ပုလိပ်ရုံးကြီးရှေ့လမ်းမပေါ်မှ မော်တော်ကားသံ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံများသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပျံ့လွင့်လာကြသည်။ ဂျာဘာနေဝါလား အော်သံသည် စည်းလိုက်သလို ပျောက်လိုက်ပေါ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်ဖြင့် ကြားနေရကာ ခဏကြာတော့ အဝေးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းနားဘက်မှ သင်္ဘောဥသြဆွဲသံ ကိုလည်း ကြားရတတ်ပေသည်။

ဒုတိယအစွန်းဆုံးမှ ပန်းနုသွေးရောင် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဂျူရီလူကြီးသည် သည်တော့မှ ဝက်ခြံထဲက တရားခံမ အရွှေကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ၏ စိမ်းဖန့်ထူထဲသော မျက်ခုံးများသည် တွန့်သွားကြကာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကြား နဖူးပြင်တွင် အဖုကလေးပေါ်လာသည် အထိ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဝင်းထိန်နေသော သူ့မျက်နှာသည် ညိုမည်းသွားလေ၏။ ခဏကြာမှ မျက်လုံးများကို အရွှေထံမှ ရုပ်သိမ်းကာ ဝက်ခြံ ကျောဘက်နံရံပေါ်မှ နာရီကြီးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီကြီးမှာ ဆယ်နှစ်ကုန်ပြည့်ရောက်ပြီးနောက် စ၍ပြန်လည်စ ပြုလေပြီ။ ဒုတိယအစွန်းမှ ဂျူရီလူကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ နာရီကို ကြည့်သော်လည်း နာရီကို မမြင်တော့ပေ။ သူ့မျက်လုံးများသည် တဖြည်းဖြည်းမူ့ဝါးလာကြသည်။ တရားသူကြီး၏ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သံ၊ အမေးအဖြေပြုသံများကိုကား ကြားနေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ သူ့မျက်လုံး သူ့နားများသည် ပစ္စုပ္ပန်ရှုခင်းကို လည်းမမြင်၊ ပစ္စုပ္ပန်၏ အသံကိုလည်း မကြားရတော့ပေ။

အတိတ်၏ ရှုခင်း၊ အတိတ်၏ အသံများကို ကြားယောင်မြင်ယောင်လာလေသည်။

အခန်း (၃)

‘ဪ ခြေတင်တဲ့လား၊ ဟုတ်လား’

မျက်လုံးမျက်ခုံး ကောင်းကောင်း အသားဖြူဖြူ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း နှင့် လူရွယ်က ရန်ကုန်-မန္တလေး စာပို့ရထား ပထမတန်း တွဲပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းရင်း မေးနေသည်။

လူရွယ်မှာ ကြက်ဥနှစ်ရောင်ဖျော့ဖျော့ စပိုရှပ်အင်္ကျီနှင့် မီးခိုးရောင် သတ္တလတ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားကာ ပြောင်လက်နေသော ဆက်ဖိန်းကို စီးထားသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး စာပို့ကြီး ဆိုက်ရောက်ချိန်ဖြစ်၍ ဖြူးဘူတာတွင် ခရီးသွား ခရီးလာများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ရထားရှန်တိန်လုပ်သံ၊ ဘူတာအပြင်ဘက်မှ မြင်းလှည်းများက ခြေနင်းခုတွင် တပ်ထားသော ခေါင်းလောင်းတီးသံတို့ကလည်း ဆူညံလျက်ရှိသည်။

‘အံ့မာလေး မင်းလဲ ဘီလပ်ရောက်မှ အသားတွေဖြူပြီး ဝလာလိုက်တာ၊ တစ်သွေး တစ်မွေးကို ဖြစ်လို့၊ မျက်နှာကြီးကလဲ ဗိုလ်မျက်နှာကြီးကျနေတာပဲ၊ နီရဲတောင်လာသလား မသိဘူး။ ဟဲ့....ကူလီ၊ ဟောဟိုပေါ်က သားရေသေတ္တာရယ်၊ အိပ်ရာလိပ်ရယ်၊ ရေဘူးရယ်ချပြီး မြင်းလှည်းပေါ်တင်လိုက်။ ပြီးတော့ ဘာပါသေးသလဲဟေ့ ခင်မောင်ဝင်း’

ဒေါ်မြဆင့်က ခင်မောင်ဝင်းကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကူလီများအား သေတ္တာကို အချခိုင်းနေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပူပူ အသက် ငါးဆယ်ကျော်လောက် ရှိလေသည်။ ခေါင်းတွင် ဘီးဆံပတ် ပါးပါးသေးသေးကလေး ထုံးထားသဖြင့် သူနဖူးပြင်သည် ပို၍ ကျယ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ တရုတ်ပိုး ဖျင်အင်္ကျီနှင့် ယောဂီရောင် ပိုးတွန့်လုံချည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ကျားခေါင်း လက်ကောက်ကြီးကို နှစ်ကွင်းဆင့်၍ ဝတ်သည်။ နားတွင်ပန်ထားသည့် စိန်နားကပ်ကြီးမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်လေသည်။ မော်လမြိုင်ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကို စီးထားသည့် သူ့ခြေထောက်များမှာ သေးသေးကွေးကွေး နနနယ်နယ် ကလေးတွေဖြစ်။ လက်ဖဝါးပြင်မှာ သွေးခြေညာလို နီရဲကာ ပန်းသွေး စို့နေလေသည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်မြဆင့်သည် လူ့ဘဝ ရောက်လာကတည်းက ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။ မိဘများမှာ ဖြူးတစ်ဝိုက်တွင် ထင်ရှားသည့် လယ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်၍ ကျိုကျိတက် ချမ်းသာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သည်လယ်မြေများကို ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဆာဖိုးဝင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က အမွေရလိုက်ကြသည်။ ဦးဖိုးဝင်းမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်တုန်းက စစ်ရန်ပုံငွေများစွာ ထည့်ဝင်ခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဆောက်လုပ်ရေးရန်ပုံငွေသို့ ထည့်ဝင်ခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ဆာဘွဲ့ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာဖိုးဝင်းသည် ဆရာစံသူပုန်ထသည့် အချိန်ကစ၍ ဖြူးတွင်မနေဘဲ ရန်ကုန်တွင် ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သားသမီးများ ကလည်း ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက် နေကြပြီးမှို ရန်ကုန်ပတ်ကလိန်းမှာပင် အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို ဝယ်ကာ အခြေတကျနေခဲ့သည်။ သမီးခင်မေဝင်းမှာ စက်ရှင်တရားသူကြီး တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရပြီး အငယ် ခင်မောင်ဝင်းသာ ဆက်၍ ကျောင်းထားကာ ဘီလပ်၌ အင်နားတင်းပဲလ်သို့ ဝတ်လုံအတတ်သင်စေခဲ့သည်။ ဇေယျဝတီမှ မင်းတိုင်ပင်အဖြစ် အရွေးခံပြီးနောက် မကြာမီ ဦးဖိုးဝင်းကွယ်လွန်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် ဝတ်လုံဘွဲ့ ရအောင် မနေတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဖခင်ဦးဖိုးဝင်း ဆုံးပြီး ခြောက်လလောက် ရန်ကုန်တွင် နေလာရာမှ ဖြူးမြို့ဒေါ်မြဆင့်ထံသို့ အလည်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် သီတို့ရော အားလုံးနေကောင်းကြတယ်နော်’

ခင်မောင်ဝင်းက ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါဖြူကို ထုတ်ယူကာ ယပ်ခတ်လိုက်ရင်း ဒေါ်မြဆင့်ဘေးမှ ရပ်နေသည့် ဒေါ်မြသီကိုလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။ ဒေါ်မြသီမှာ ဒေါ်မြဆင့်လို နနဖပ်ဖပ်ကလေး မဟုတ်ပေ။ အသားအရေ အနည်းငယ်ညိုကာ ကိုယ်လုံးမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်များမှာ နက်မှောင်သန်စွမ်းနေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်လို ဆေးဆိုးထားဟန် မရှိပေ။ ဒေါ်မြဆင့်လိုပင် ကျားခေါင်းလက်ကောက်ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ နားတွင် ရွှေနှားဇောင်းကြီး ပန်ထားသည်။ ပဒုမ္မာအင်္ကျီထူထူနှင့် ထားဝယ်လုံချည် ရေညှိရောင်ကို ဝတ်ထားလေသည်။ ဒေါ်မြသီမှာ ဒေါ်မြဆင့်၏ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်၏။ ဦးဖိုးဝင်း၊ ဒေါ်မြဆင့်တို့ အဖေ၏ နမူနာ ဆင်းရဲသော ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်ရကာ ဒေါ်မြသီကို မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တော့ ဒေါ်မြသီမှာ အဖေရောအမေပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားရာမှ အစ်မဝမ်းကွဲဒေါ်မြဆင့်နှင့် လာနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ တို့များဖြင့် စောင့်လိုက်ရတာ’

ဒေါ်မြသီမှာ ကိုခင်မောင်ဝင်းက ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆက်သဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်ကမူ သူ့ကိုဘေးထားကာ ဒေါ်မြသီကို ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာမဲ့ လိုက်သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်သီဖို့လဲ လက်ဆောင်ပါတယ်။ အိမ်ကျမှ ပြမယ်’

‘ငါ့တူကြီးကို သတိရလိုက်တာ၊ ဘိလပ်သွားတုန်းကလဲ အိမ်မှာ မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးကြင်းခေါင်းချဉ်ရည် ချက်ရင် တဖွဖွ ပြောမိတယ်။ ပြီးတော့’

‘ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ မင်းအမေကော နေကောင်းရဲ့လား’

ဒေါ်မြဆင့်ကား ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြသီ စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို နှစ်မြို့ဟန် မတူပေ။ သို့ကြောင့် ဒေါ်မြသီ စကားပြောနေတုန်း အတင်းဝင်လုကာ မေးလိုက်သည်။

‘နေတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်ရယ်မောမော ရယ်လို့ မတွေ့ရပါဘူး။ စိတ်ပုတီးနဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ’

‘အေးလေ သူ့ခမျာလဲ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ မင်းဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ အလှူငွေတွေထည့်၊ အစိုးရကိုလဲ ကူညီဆိုတော့ သိပ်မျက်နှာပန်းလှခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူ့ရှိတုန်းကလောက်တော့ ဘယ်အားရှိရှာမလဲ၊ မျက်နှာငယ်မှာပေါ့။ ငါလဲ အသုဘ လာတုန်းက သူ့ကို အားတော့ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က အစ်ကို တစ်ယောက်လုံး သေနေတော့ အားသာပေးရတယ်၊ ရင်ထဲကတော့ မချီဘူး။ တောင်မင်းမြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဆိုသလို’

ဒေါ်မြဆင့်မှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုသံပါလာကာ မျက်ရည်တွေဝေလာသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်လုံးကို တို့လိုက်သည်။

ရွှေတင်ကား စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ လက်သည်းထိပ်ကလေးကို ကိုက်ကာ သူတို့ သုံးယောက်ကို ကြည့်နေသည်။ ရွှေတင်မှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်ထင်ရ၏။ အုပ်လုံးသွင်းစပြု၍ ဆံတောက်နှင့် ဆံပင်များ အကုန်ဝင်အောင် ဆင်စွယ်ဘီးကလေးဖြင့် နောက်ပြန် ပတ်ထားသည်။ အဖွင့်ခပ်သေးသေး ဥဿဖရား နားကပ်ကို ပန်ထားသည်။ တစ်ဖက်တွင် လက်ပတ်နာရီကို ကြိုးအနက်သေးသေးဖြင့် ပတ်ပြီးညာဘက်တွင် ကျောက်နီ လက်ကောက်တစ်တန်း သွားကလေးကို တစ်ဖက်တည်း ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်ထည်ခပ်တိုတို၊ အဖြူပွင့်သေးသေးကလေး ကျဲဖောက်ထားသည့် ဖက်ဖူးရောင် ရှန်သားအင်္ကျီကို ဝတ်ကာ အဖျားတွင်ရွှေဝါစင်းများ အထူအပါးလိုက် ခတ်ထားသည့် အင်းလေးလုံချည် အစိမ်းကို ဝတ်ထားသည်။ သမုည့်သီးပုံ ရွှေကြိုး ကလေးမှာ ရင်အုံပေါ်တွင် တခါခါလှုပ်ရမ်းနေလေသည်။ ရေညှိရောင် မန္တလေးပုံတော်

ဖိနပ်ကလေးမှာ သူ၏ ဖြူဖွေးနုညက်သော ခြေဖမိုးများကို ငုံ့၍ထားသလို ပဏာရနေသည်။

ဖြူဝင်းသော အသားပေါ်တွင် စိမ်းဖန့် နက်ပြောင်သော မျက်ခုံးအောက်မှ မျက်လုံးများမှာ အရည်လဲ့ကာ တောက်နေပြီး နှာတံမြင့်မြင့် ကလေးမို့ ပိပိကလေး တင်နေကာ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပန်းနုသွေးဖျော့ဖျော့ လွှမ်းထားသည်။

“ဟဲ့ ရွှေတင်၊ ကူလီတွေထမ်းသွားတဲ့ အထုပ်တွေကို စစ်ထားနော်၊ အော် နင့်အစ်ကို လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကိုလဲ လှမ်းယူလိုက်ဦး”

ရွှေတင်သည် သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းကို ခိုးကြည့်နေရာမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“နေပါစေကွယ် အစ်ကိုဆွဲနိုင်ပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သီ..... သူက”

ခင်မောင်ဝင်းက လက်ဆွဲအိတ်ကို မပေးဘဲ ဘေးသို့ဖယ်လိုက်ရင်း ရွှေတင်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်၍ မေးနေသည်။ ဒေါ်မြသီက ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့် ဖိလိုက်ကာ

“အဲဒါလေးဟဲ့ မေ့နေပလား၊ ရွှေရွှေလေး ရွှေတင် ရွှေတင်။ ဒေါ်သီ အဖေ့နမရဲ့ သမီးထွေးလေ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တွေဖူးကြသားပဲ။ မုံးမှာ တို့နေတုန်းက မင်းရယ်၊ ခင်မောင်ဝင်းရယ်၊ မင်းဖေဖေရယ်၊ အလည်လာကြတာလေ။ အေးလေ ကြာလဲကြာပြီကိုး။ အင်းကြာဆို ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ အဲဒီတုန်းက ရွှေတင်က ဆယ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ မင်းက ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ခင်မောင်ဝင်းကမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိထားတာကိုး”

ဒေါ်မြသီကား အတိတ်ကိုပြန်၍ တူးဖော်ပြနေသည်။ သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရွှေတင်ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာပေသည်။ သည်တုန်းက ခင်မောင်ဝင်းတို့မှာ ရန်ကုန်သို့ မပြောင်းသေးပေ။ ခင်မောင်ဝင်းတို့ မောင်နှမသည် ဦးဖိုးဝင်းနှင့်အတူ

ဒေါ်မြသီတို့ရှိရာ မုံးသို့ အလည်သွားကြသည်။ အလည်သွားည့်ဆိုသော်လည်း အမှန်မှာ သီးစားခ မှန်မှန်မရသဖြင့် သွား၍ စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ မုံးဘက်သို့ ဦးဖိုးဝင်း၏ သီးစားခများကို ဒေါ်မြသီတို့ မိဘများက စုဆောင်း၍ ပေးရသည်။ သီးထောက်ခရသည့် စပါးအချို့ကို မုံးမှာပင် စပါးစည်ကြီးများ ဆောက်၍ သိုလှောင်ထားရသည်။ ဦးဖိုးဝင်းသည် မုံးမှ စပါးစည်များကို တစ်နှစ်တစ်ခါဆိုသလို သွား၍ စစ်ဆေးရသည်။ သည်တုန်းက ရွှေတင်သည် ဆံရစ်ဝိုင်းတိုလေးနှင့် ရှိသေးသည်။ ရွှေတင်သည် သူတို့ မောင်နှမကို မာလကာ ခြံထဲမှ မာလကာကင်းသီးများ ကောက်ပေးပြီး လာပေးသည်ကို အမှတ်ရနေသည်။

“အို ရွှေတင်လား ဟုတ်လား၊ ကြီးလာလိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ ငယ်ငယ်နဲ့ကို မတူဘူး။ တခြားမှာတွေရင် မှတ်တောင်မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဆံရစ်ဝိုင်း ကလေးနဲ့၊ အသားလဲ ဒီလောက်မဖြူဘူး။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း ဖြူလို့လှလို့ဗျ၊ ဟား ဟား”

ရွှေတင်က ရှက်ပြုံးကလေးပြုံး၍ နားထောင်နေပြီးမှ ခင်မောင်ဝင်းလက်ထဲက သားရေ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ဒေါ်မြဆင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်စာထဲမှာ ရွှေတင်အကြောင်းလဲ မပါပါလား။ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မပြောဘူး။ ခု ဒါဖြင့် ရွှေတင်က မုံးမှာ မနေတော့ဘူးလား”

“ငါက ခေါ်မေးထားတာကွယ့်”

ဒေါ်မြဆင့်က ဇက်ကြောတက်၍ ခေါင်းလှည့်သလို လှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့နားမှ စိန်နားကပ်ကြီးမှာ ဝင်းခနဲလက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

“ကဲ ပစ္စည်းတွေ မြင်းလည်း ပေါ်ရောက်နေပြီ၊ သွားကြစို့။ အိမ်ကျမှ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်”

ကူလီများအား ကူလီခ ရှင်းပေးပြီးနောက် ဘူတာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။ ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ခင်မောင်ဝင်းက ရှေ့က၊ ဒေါ်မြသီနှင့် ရွှေတင်က နောက်က ဖြစ်လေသည်။ ရွှေတင်သည် ခုမှ ခင်မောင်ဝင်းကို အားမနာပါးမနာ ကြည့်ရလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းမို့ ဘောင်းဘီနှင့် ကြည့်၍ ခန့်ညားနေပေသည်။ စပို့ရှပ်အင်္ကျီသည် ချပ်ရပ်နေသဖြင့် ကျောပြင်ကြီး ကျယ်ပြန့်ပုံ၊ လက်မောင်းအိုးများ တောင့်တင်းနေပုံကို ကောင်းကောင်းမြင်ရသည်။

မြင်းလည်းများမှာ ဘူတာဘက်မှ မြို့ပြင်သို့ ပစ္စည်းများတင်ကာ အလှူလှူ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့သည် မြင်းလည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ သားရေသေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ်၊ ဓာတ်ဘူး စသည်တို့မှာ ရှေ့တွင်ရှိသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့လေးယောက် ကောင်းကောင်း ထိုင်လောက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ခင်မောင်ဝင်းက တစ်ဘက်၊ ဒေါ်မြသီနှင့် ရွှေတင်ကတစ်ဘက် ခူးချင်းတော့ကာ ထိုင်ကြလေ၏။

“အိမ်က ကားနဲ့လာမလားလို့ ထင်နေတယ်”

ဒေါ်မြဆင့်က ဖုန်များကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ဂေ့ယမ်းရင်းပြောလိုက်သည်။

“အစတုန်းကတော့ ကားနဲ့လာမလို့ပဲ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖြူးမှာ စိတ်အေးလက်အေး နေချင်တာနဲ့ ကားမယူခဲ့တော့ဘူး။ ရထားနဲ့ဆိုတော့ လူလဲ မပင်ပန်းဘူးပေါ့။”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ စကားပြောရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က ရွှေတင်ကို တစ်မိမိကြည့်၍ လိုက်လာလေသည်။ ရွှေတင်မှာ ခေါင်းငုံ့ကာ ပေါင်ပေါ်တင်လာသည့် ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိငေးကြည့်ရင်း လိုက်လာ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှသာ

မျက်လွှာကိုပင့်ကာ ကော့ရွန်းနေသည့် မျက်တောင်များအောက်မှ ဝန်းစက်ညှို့၊ ရီနေသော မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“တကယ်ပဲ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ရေ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရွှေတင်ကို မေ့နေရတာ မှတ်ကို မမှတ်မိဘူး။ ရွှေတင်ကလဲ သိပ်ထွားပြီး သိပ်လှလာတာကိုး”

ရွှေတင်ကား ရှက်ပြုံးပြုံး၍ သာနေမိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့အကြောင်းကို ပြောလိုက်တိုင်း မျက်နှာကလေး နီရဲလာကာ ပင့်သက်တွေဖြာမိသည်။ သည်အထဲတွင် ခင်မောင်ဝင်းခူးနှင့် သူ့ခူးမှာလည်း မြင်းလည်းဆောင့်တိုင်း တွေ့ထိပွတ်သပ်နေသဖြင့် ဖိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်ကမူ ခင်မောင်ဝင်း ရွှေတင်အကြောင်း ပြောသည်ကို နှစ်ခြိုက်ဟန်မတူဘဲ နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာဖိကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့ကော့၍ ထော်ထားလေသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမျှမပြောပေ။ ဒေါ်မြသီသာလျှင် အရိပ်အကဲကို မသိဘဲ စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောလေသည်။

“သူများ မပြောနဲ့လေ၊ မင်းကိုယ်မင်း အရင်ပြန်ကြည့်ဦး။ မင်းမုံးလာတုန်းက ငယ်ငယ်ကလေးရယ်။ ကာကီဘောင်းဘီတိုကလေးနဲ့၊ လေသနတ်ကလေးကိုင်းပြီး စာကလေးတွေ လျှောက်ပစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ခုတော့ နည်းတဲ့လူကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လဲ ဘယ်လောက်ကြီးလို့ ဘယ်လောက်ချောလာပြီလဲဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားအုံး၊ ဟဲ ဟဲ”

ဒေါ်မြသီရော ခင်မောင်ဝင်းပါ သံပြိုင်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရွှေတင်ကားခေါင်းငုံ့ရင်း ပြုံးနေလေသည်။ ခေါင်းငုံ့ထားရင်းက သူ့မျက်လုံးများသည် ဘောင်းဘီထဲတွင် တင်းကျပ်နေသော ခင်မောင်ဝင်း၏ တုတ်ခိုင်ပြည့်ဖြိုးသော ခူးများဆီသို့ ရောက်နေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်ကား ထင်မြင်ချက်လည်း မပေး၊ ရယ်လည်းမရယ်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် မေ့တာကတော့ အားလုံးခွင့်လွှတ်ရမှာပဲ။ ဘိလပ်ပြန်မို့ သွေးကြီးတယ်လို့ လဲ မအောက်မေ့ကြနဲ့နော်။ ရွှေတင်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းပေမယ့် ဘယ်လိုတော်သလဲ ဆိုတာတောင် မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေပြီ”

“မောင်နှမ အဟမ်း”

ဒေါ်မြသီက ပြောကာ ချွဲမဟတ်ချင်ဘဲ ဟတ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကား မဆုံးခင် ဒေါ်မြဆင့်သည် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“တကယ်တော့ ဘာမှ မတော်ဘူးကွယ်၊ မင်းဒေါ်ဒေါ်သီရဲ့တူမ၊ မင်းဒေါ်ဒေါ်သီရဲ့ အဖေဘက်က အမျိုး၊ မင်းဒေါ်ဒေါ်သီရဲ့ အမေဘက်ကမှ မင်းအဖေရဲ့ ခွေးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်။ မင်းနဲ့ မိရွှေတင်နဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ မတော်ဘူး။”

ဒေါ်မြသီမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ရွှေတင်မှာလည်း ဒေါ်မြဆင့်၏ ခပ်ပြတ်ပြတ် အသံကြောင့် ဝမ်းနည်းကာ တလိုက်လိုက်ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူကမှ ဘာမျှပြန်မပြောရဲကြပေ။

“မောင်နှမ တော်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ဟား ဟား ဟုတ်လား ရွှေတင်၊ နင်ဘယ်နတ်အောင်သလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရယ်၍မေးနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း စကားကြောင့် ဒေါ်မြဆင့်သည် မျက်နှာကို တစ်ဘက်လှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို မွဲလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြောပေ။ ရွှေတင်က ရင်ခွင်ထဲသို့ လျှောကျလာသော ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ဒူးပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့နေရင်းကပင် မျက်လွှာကို တစ်ချက်မျှပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး။

“ခြောက်တန်းအောင်ပြီး ခုနစ်တန်းရောက်တော့ ကျောင်းထွက်ရတာပဲ”

“မင်းဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ပေါ့ ကျောင်းထုတ်တာ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ၊ ဆန်စက်ကိစ္စတွေကိုလုပ်ဖို့ လူရင်းထဲက တစ်ယောက်လောက် ရှိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး”

ဒေါ်မြသီက တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေသော ဒေါ်မြဆင့်ကို မေးဝေရင်း ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်မြဆင့်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည်၊ သူ့အသံမှာ ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“မိန်းကလေးပဲ စာတွေသိပ်သင်နေလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အိမ်မှုရေးရာကို ကောင်းကောင်း နားလည်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ၊ ညည်းဘာနားလည်လို့လဲ”

ဒေါ်မြသီသည် ဒေါ်မြဆင့်၏ ရှုသိုးသိုးမျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး မဝံ့မရဲအသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ညှိုးငယ်သွားသလို ထင်မှတ်ရပေသည်။

“ဒါတော့ မမဆင့်ရယ်၊ ခုနေ အတန်းကလေး ဘာကလေးအောင်ရင် ဆရာမ လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ အမိန့်တော်ရ ဦးစံပေါင်ရဲ့ သမီးတွေ ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက် အားကျဖို့ကောင်းသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက အချီအချ ပြောနေကြသော ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဒေါ်မြသီတို့ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရယ်ရင်း....

“ကဲ- ကဲ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပြောတာမှန်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟုတ်လား၊ ရွှေတင်”

“နှစ်ယောက်စလုံး မှန်တယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါက မင်းအဒေါ်အရင်းပါ၊ မင်း ဒေါ်ဒေါ်သီက ဝမ်းကွဲအဒေါ်ပါ။ လိုက်ချင်းလိုက်ရင်တော့ ငါ့ဘက်လိုက်ပြောရမှာပေါ့”

ဒေါ်မြဆင့်မှာ ကလေးဆိုးကြီးလို နှုတ်ခမ်းကို စူပူပူလုပ်၍ ထားသည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ သူစိတ်တိုင်း မကျလျှင် အောက်အီးမထားတတ်ဘဲ ပါးစပ်က သွင်းသွင်းပြောရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သည်အခါမျိုးတွင် ဒေါ်မြသီကလည်း အလျှော့မပေး

တတ်သဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် မကြာမကြာ စကားများရသည်။ ဝမ်းကွဲညီအစ်မ ဆိုသော်လည်း ဒေါ်မြသီမှာ အပျိုဖော်ဝင်စက အဖေဆုံးသွားသဖြင့် ဒေါ်မြဆင့်တို့အိမ်တွင် နေလာရာမှ ဒေါ်မြဆင့်လိုပင် အပျိုကြီးဘဝဖြင့် လင်သားတစ်ဦးလို ဖြစ်နေသည်။

“မှန်တဲ့ဘက်က လိုက်ရမှာပေါ့။ ကဲ....ကဲ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ တော်ကြပါတော့။ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ဘက်ကလဲ မလိုက်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သီဘက်ကလဲ မလိုက်ဘူး၊ ရွှေတင်ဘက် လိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား”

ခင်မောင်ဝင်းရယ်၍ ရွှေတင်ကို မေးနေသည်။ သူ့ကိုယ်မှာ တသိမ့်သိမ့်ခါနေသဖြင့် သူ့ဦးများသည် ရွှေတင်၏ ခူးနှင့်ပွတ်တိုင်နေကြသည်။ ရွှေတင်က မပွင့်တပွင့်မျှ ပြုံးကာ...

“ရွှေရွှေ အဖို့ကတော့ ကြီးကြီးဆင့်တို့ ဒေါ်ဒေါ်သီတို့ ပြောသမျှတွေဟာ အကုန်လုံး အမှန်တွေချည်းပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ရွှေတင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တူတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေတင်ဘက်ကိုဘဲ လိုက်မယ် ပြောတာပေါ့”

မြင်းလှည်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး ဆင်းကြလေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဒေါ်မြသီကား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စောင်းတစ်ချက်စီ ထိုးကြည့်ကာ ဆင်းလေသည်။ ပြီးမှ ရွှေတင်ဆင်းကာ နောက်ဆုံး ခင်မောင်ဝင်း ဆင်းလိုက်လာသည်။

မြင်းလှည်းကလေးသည် ခေါင်းလောင်းသံ တတင်တင်ပေးကာ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဖုန်မှုန့်များသည် သူ့လည်းနောက်တွင် လုံး၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ခင်မောင်ဝင်း၏ နားထဲတွင် မြင်းလှည်းခေါင်းလောင်းသံသည် ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ၏။

အခန်း (၄)

တကယ်ကြားရသော အသံမှာ မြင်းလှည်းခေါင်းလောင်းသံမဟုတ်။ လက်နှိပ်စက်က ခေါင်းလောင်းသံသာ ဖြစ်လေသည်။ သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်း၏ အတွေး၊ အမြင်၊ အကြားတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

လက်နှိပ်စက်သံသည် တထပ်ထပ်မြည်နေသည်။ တရားသူကြီး၏ မေးသံနှင့် တရားလို၏ ဖြေသံသည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ စာတန်းတစ်တန်း ဆုံးသွားတိုင်း လက်နှိပ်စက် ခေါင်းလောင်းသံသည် တချင်ချင်မြည်မြဲ မြည်နေလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသူလို ရုံးခန်းထဲကို ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်မိသည်။ တရားခံဝက်ခြံထဲမှ အရွှေမှာ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ငုံ့ထားသော နဖူးအောက်မှ နာတံအဖျားကို မြင်နေရသည်။ နာတံကျပုံ၊ မျက်နှာသွယ်ပုံမှာ ရွှေတင်နှင့် တူသလို ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်နှင့် ကွာခြားချက်တွေတော့ရှိသည်။ ရွှေတင်မျက်နှာ သွယ်ပုံမှာ သစ်သီးလိုပြည့်ဝန်း၍ သွယ်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ မျက်ခုံးများမှာ စိမ်းဖန့် သွယ်တန်းနေကြ၏။ မျက်လုံးများမှာ ညိုရိကာ အရည်လဲ့နေကြ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပွင့်အာတော့မည့် ကြာပဒံ ဖူးငုံနေသလို ဖြစ်၏။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာသည် နေခြည်နုနု ထဲတွင် ပွင့်နေသော စကားဝါပန်း ပွင့်နှင့်သာ တူလေသည်။

တရားခံ ဝက်ခြံထဲ၌ အရွှေမျက်နှာမှာ သည်လိုမဟုတ်၊ နားထင်များ ချိုင့်ဝင်ကာ ပါးရိုးများ ပေါ်နေ၏။ ညှိုးနွမ်းချောင်ကျနေသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

မျက်ခုံးများမှာလည်း ရွှေတင်မျက်ခုံးများလို သွယ်တန်းနက်မှောင် စိမ်းဖန်၍ မနေကြဘဲ နုတ်ထားသဖြင့် သေးသေးမျှင်မျှင်ဖြစ်ကာ မျက်ခွံများမှာ ကြီးမား၍ မိုမောက်နေသည် ထင်ရ၏။ မျက်လုံးများမှာ မတောက်ပတော့ပဲ မှေးမိန်ဖျော့တော့နေသည်။ နှုတ်ခမ်း ကလည်း ရဲတွတ်နေအောင် ဆိုးထားလိုက်သေးသည်။ မျက်နှာချေးကို ထူပိန်းပိန်း လိမ်းကျံထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝတ္ထုပန်းလို တောက်ပမှု ကင်းမဲ့နေပေသည်။

‘အချင်း ဖြစ်ပွားတဲ့ညက တရားခံမဟာ မောင်မင်းဆီက သော့ကို ယူပြီး အခန်းကို ဖွင့်တယ်လို့ဆိုတယ်။ အခန်းရှင်ကလွဲပြီး သော့ကို ဘယ်သူမှ မပေးဘဲ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ရာ မောင်မင်းရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ပေဘူးလား’

တရားသူကြီးက လက်နှစ်စက် အရိုက်ရပ်ကာ တရားလို ဘဏ္ဍာကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဘဏ္ဍာမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဘာဖြေရမည် မသိတော့ပဲ ခပ်အန်းအန်းဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ချွဲဟက်လိုက်ကာ...

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် တရားခံမနဲ့ သေသူဦးဖေသန်းဟာ အလွန်အဆက် အဆံ့များပါတယ်။ ဦးဖေသန်းကလဲ တရားခံမကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သူ့အခန်းထဲမှာ ထားလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားလို့ သော့ကို ပေးလိုက်မိတာပါ’

တရားခံရှေ့နေသည် မတ်တပ် ရပ်လိုက်သည်။ တရားခံ ရှေ့နေကား အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားလတ်လတ်ဖြစ်၏။ သူ့နှာခေါင်းသည် ခေါမ ကျောက်ရှပ်များမှ နှာခေါင်းလို ဖြောင့်တန်းချွန်ထက်ကာ မျက်လုံးများမှာ စူးရှထက်မြတ် ဟန်ရှိသည်။ ဝတ်ရုံနက်၊ ခေါင်းပေါင်း၊ ကော်လာဖြူထဲမှ သူ့အသွင်အပြင်သည် တစ်ဖက်သားကို ချောက်လှန့် နေသလိုရှိသည်။ အားလုံးက တရားခံရှေ့နေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ရုံးတော်က ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ’

သူသည် တရားသူကြီးကို ကြည့်ပြီး တရားလိုဘဏ္ဍာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘဏ္ဍာသည် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲသလို မျက်လုံးများကို တခြားသို့ လွှဲလိုက်သည်။ တရားသူကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းကုတ်ပြလိုက်သည်။

‘အိပ်ယာခင်းခြင်း၊ အခန်းရှင်းခြင်းစတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရတဲ့ မောင်ဘဏ္ဍာရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်တဲ့ မချစ်မေဟာ အဲဒီအခန်းထဲကို အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်တယ်။ သော့ကိုလဲ လွက်လင့်တကူ ယူနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

ဘဏ္ဍာမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ဘာကို ဖြေရမှန်းမသိပေ။ ရုံးခန်းထဲ၌ မျက်လုံးများကလည်း သူ့ဆီကို ရောက်နေသဖြင့် ချွေးတွေပြန်ကာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ အစိုးရရှေ့နေက ချက်ချင်းထိုင်ရာက ထကာ...

‘ကျွန်တော် ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒီမေးခွန်းဟာ ရေလာမြောင်းပေး နိမိတ်ပြ မေးခွန်းဖြစ်နေပါတယ်... ပြီးတော့ ဒီမေးခွန်းဟာ လျော်ကန် လျောက်ပတ်တဲ့ မေးခွန်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘အမှန်က ဒီမေးခွန်းဟာ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်တဲ့ မချစ်မေကို မေးရမယ့် မေးခွန်းသာ ဖြစ်သော်လည်း တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် ၁ ဟာ မချစ်မေရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ခြွင်းချက်ထားပြီး မေးနိုင်ပါတယ်။ မေးပါစေ...မေးပါစေ’

တရားသူကြီးက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အိပ်ယာခင်းခြင်း၊ အခန်းရှင်းခြင်းစတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့ မောင်ဘဏ္ဍာရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်တဲ့ မချစ်မေဟာ အဲဒီအခန်းထဲကို အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်တယ်။ သော့ကိုလဲ လွက်လင့်တကူ ယူနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

ဘကျော်သည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်ကာ ခေါင်းကို ငုံထားလေသည်။ ပြီးမှ အစိုးရရှေ့နေဘက်သို့ အားကိုးအားထားပြုပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှယ့်လဲ....ကျုပ်မေးတာကို နားမလည်ဘူးလား’

တရားခံရှေ့နေက မေးလိုက်သည်။ သူ့အသံသည် ဘကျော်အဖို့ ကျားဟိန်းသံလို ဖြစ်နေသည်။

‘ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး ခင်ဗျ...’

တရားခံရှေ့နေက ဘကျော်မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်၍ ပြုံးကာ...

‘ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဖြစ်တဲ့၊ ဟော်တယ်မှာ အခန်းရှင်းခြင်းစတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရတဲ့၊ တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်တဲ့ မချစ်မေဟာ သေသူ ဦးဖေသန်းရဲ့ အခန်းဆီကို အချိန်မရွေးဝင်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သော့ကိုလဲ အလွယ်တကူ ယူနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်...ဝင်နိုင်ပါတယ်’

သည်တစ်ခါတော့ ဘကျော်က သွက်လက်စွာပင် ဖြေလိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့ဗျ... မေးခွန်းက လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ဒါပါပဲ ရုံးမင်းခင်ဗျား’

တရားခံရှေ့နေက ဘကျော်ကို ကြည့်ပြောလိုက်ပြီးမှ တရားသူကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွှတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တရားခံ အရွှေမျက်နှာမှာ ဝင်ထိန်သွားသည်။ ဘကျော်ကား မေးခွန်းဖြေပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍ အစိုးရ ရှေ့နေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေသည်။ အစိုးရရှေ့နေ၏ မျက်နှာမှာ ဘကျော်ကို ဒေါသထွက်နေပုံ ရလေသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ...

‘လူသတ်သမားလက်ချက်နဲ့ သေသွားတဲ့ ဦးဖေသန်း အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း၊ အထူးသဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဦးဖေသန်း အခန်းထဲမှာ အိပ်နေချိန်မှာ ကိုဘကျော် ဇနီးမချစ်မေ ဝင်ခွင့်ရှိသလား၊ ဝင်လေ့ကောရှိသလား’

ဝင်ခွင့်မရှိပါဘူး၊ ဝင်လေ့ ဝင်ထလဲ မရှိပါဘူး။ မနက်ပိုင်း နေ့လယ်ပိုင်း ဆိုရင်သာ အခန်းရှင်းဖို့’

‘တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ကျုပ်မေးတာ ဝင်ခွင့်ရှိသလား၊ ဝင်လေ့ရှိသလားလို့တင် မေးတာ၊ ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းပဲ ဖြေပါ။ တခြားဟာတွေ ပြောမနေပါနဲ့’

‘ဝင်လေ့မရှိပါဘူး၊ တရားခံသာလျှင် အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်’

အခန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားကာ..တီးတိုး စကားပြောသံများကို ကြားရလေသည်။ တရားသူကြီးက သစ်သားတုံးကို လက်ရှိက်ဖြင့် ထု၍ အချက်ပေးမှ ငြိမ်သွားလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းကား ဘယ်ဘက်တံတောင်ဆစ်ကို ကုလားထိုင် လက်ရမ်းပေါ်တွင် ထောက်ထားပြီး လက်ဖဝါးပေါ်တွင် နဖူးတင်၍ မျက်နှာကို ငုံထားသည်။ အရွှေသည် ခေါင်းငုံ့နေသော ခင်မောင်ဝင်းထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ မျက်နှာကျက်မှ ပန်ကာကို မော်ကြည့်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ မျက်စိထဲတွင်ကား ... ပန်ကာကို မမြင်၊ ခင်မောင်ဝင်း မျက်နှာကို သာမြင်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမျက်နှာသည် ပန်ကာထဲတွင် ဝဲလှည့်၍ လည်နေသည်။ ခပ်မှန်မှန်လည်နေသော ပန်ကာလက်တံများကြားတွင် ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာများကိုမြင်ရသည်။ အရွှေသည် မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်လာကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်ရသော်လည်း အရွှေ၏ စိတ်သည် အတိတ်သို့ ပြေးဝင်လျက်ရှိသည်။ အတိတ်က အရာများသည် မျက်လုံးထဲတွင် ဝိုးတဝါး ပေါ်လာကြကုန်သည်။

အခန်း (၅)

အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဆင်ဝင် တိုက်ခံအိမ်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်းသားများဖြင့် ဆောက်ထားပြီး နှစ်တိုင်း ရေနံမှန်မှန် သုတ်သဖြင့် ရေနံဆီဝကာ ညှိစိမ်းမှိုင်းမှောင်လျက်ရှိသည်။ ဆင်ဝင်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လသာဆောင် နှစ်ခုထုတ်ထားပြီး လသာဆောင်ဝရံတာ ထောင့်တွင် ရွှေတူငွေတူပင်များ၊ ရွက်လှပင်များစိုက်ထားသည့် မြေပန်းအိုးများကို ခုံရိုက်၍ တင်ထားလေသည်။ လသာဆောင်ဘက်တွင် ထွက်လျှင် ဆင်ဝင်ကိုဖြတ်၍ ထွက်ရလေသည်။

ဆင်ဝင်ခန်းမတွင်ကား.... ဆာဖိုးဝင်း၊ ဒေါ်မြဆင့်တို့ မိဘနှစ်ပါး၏ ပုံများကို ပုံဟောင်းမှ ချဲ့ကာ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ဆာဖိုးဝင်း၏ အဖေမှာ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး၊ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်း သန်မာ၍ ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း ပေါင်းကာ ပိုးဖျင်ပေါ် အင်္ကျီနှင့် ရွှေတောင် လုံချည်ကွက်ကျဲကြီးကို ဝတ်၍ ရိုက်ထားလေသည်။ ကုလားထိုင် လက်ရမ်းပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ဖျားမှ အကြောကြီးများမှာ တီကောင် တွန့်သလိုတွန့်ကာ အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အပ်နှင်းသော ငွေစလွယ်ကြီးကို သိုင်းထားလေသည်။ ဆာဖိုးဝင်း၏ အမေကား ဒေါ်မြဆင့်လို ပိန်ပိန်ပါးပါး သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ဖြစ်၍ နှာတံပေါ် မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကာ မျက်နှာပေါက်မှာ ခင်မောင်ဝင်းအစ်မ ခင်မေဝင်းနှင့် တူသလိုလိုရှိသည်။ သူက စိတ်ကြည်သီးတပ်၊ တရုတ်ပိုးဖျင် ရင်ဖုံးကို ဝတ်ကာ ငွေပြောက် ခတ်ထားသော စုရတီလုံချည်ကို ဝတ်လျက် ပုံတော်ဖိနပ်စီးကာ ကုလားထိုင်နောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေသည်။ ကပ်လျက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆာဖိုးဝင်းနှင့် ဒေါ်မြဆင့်တို့၏ တစ်ယောက်ချင်းပုံများကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ထို့ပြင် ဆာဖိုးဝင်း၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးများဖြစ်ကြသော ခင်မေဝင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းတို့ပါသည့် မိသားစု ဓါတ်ပုံကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ခင်မေဝင်းနှင့် ခင်မောင်ဝင်းတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တွဲလျက် ဓာတ်ပုံလည်း ရှိသည်။

သည်တုန်းက ခင်မေဝင်းမှာ ဂျပန်ဆံတောက်အရှည် ဂါဝန်ဖားဖားကို ဝတ်ကာ လည်ပင်းတွင် ဒေါ်လာပြားကို ဆွဲထားသည် လက်ထဲတွင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ဆုပ်ထားသည်။ ဆင်မောင်ဝင်းမှာ အင်္ကျီလက်တို၊ ကာကီဘောင်းဘီတို၊ ရှူးဖိနပ်၊ ဖော့ဦးထုပ်ဖြင့် ညှာလက်တစ်ဖက်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လျှို့ထားသည်။ သူတို့မောင်နှမ အလယ်တွင် စားပွဲဝိုင်းကလေးကို ဇာမြိတ်စများဖွာကျနေသော စက်ပန်းဖောက် စားပွဲခင်းအဖြူ ခင်းထားပြီး ထပ်လျက် စာအုပ်လေးငါးအုပ်၊ နဂါးနှစ်ကောင် လိမ်ယှက်ဟန် အဖောင်းအဝန်းတို့ဖြင့် ဖော်ထားသော ပန်းရိုက် တရုတ် ကြွေပန်းအိုး တစ်လုံးနှင့် ဘစ်ဘင်စားပွဲတင် နာရီကိုတင်ထားသည်။ အိမ်အောက်ထပ်မှ

ခြောက်တိုင် ခုတင်ကြီးမှာ စားပွဲနောက်၌ ဖုံးဖိ၍မရဘဲ ဓာတ်ပုံထဲတွင် အထင်းသားပေါ်နေလေ၏။ ဆင်ဝင်တွင် ရင်ခွဲအခန်းဆီး အပြာရင့်ရောင်များ တပ်ထားလေရာ အခန်းဆီးများသည် လေတိုက်တိုင်း လှေရွက်လို လွင့်နေကြသည်။ ကျွန်းသာ လျှာထိုးကြမ်းပြင်မှာ ရေနံဆီနှင့် ဖယောင်းတိုက်ထားသဖြင့် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေကာ ခြေကြွလှိုက်တိုင်း တကျိကျိ မြည်အောင် ချောနေပေ၏။ ဆင်ဝင်လက်ျာ ပြတင်းပေါက်နားတွင် သပြေရောင် ဘလုပ်နား စန္ဒရားကြီး တစ်လုံးရှိ၍ စန္ဒရားရံပေါ်တွင် နှင်းဆီဖြူပွင့်ကြီးများ၊ သစ္စာပန်းများကို ငွေတကောင်းတွင် စိုက်၍ထား၏။ ငွေတကောင်းတွင် ကြာပန်းနွယ် ပန်းခက်များ ဝန်းရံချယ်ကာ ကြာပန်းနှင့် ပန်းလိပ်ပြာလို တစ်ဖက်စီ ရုပ်လုံးပြဖော်ထားသည်။ စန္ဒရားကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်းလှပြီ ဖြစ်သော်လည်း အမြဲတစေ တိုက်ချွတ်ထားသဖြင့် ပြောင်လက်နေပေ၏။ စန္ဒရားအထက်တွင် ပန်းကိုင်းလို ကော့ပျံနေသော သမင်ချို နှစ်စုံကို ပါလစ်သုတ် ဒိုင်းသဏ္ဌာန် ကျွန်းပြားတွင် ကပ်၍ နံရံတွင် ရိုက်ထားလေသည်။

ဆင်ဝင်နောက် လက်ျာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်လျှင် ဘုရားခန်းကို ရောက်လေသည်။ ဘုရားခန်း ပြတင်းပေါက်များကိုမူ ခန်းဆီးအပြာရောင် ရိုးရိုးကိုသာ မတပ်တော့ဘဲ ရောင်စုံ ဖလ်မြိတ်ခန်းဆီးများ တပ်ထားလေသည်။ လေတိုက်လျှင် ဖလ်မြိတ်များ တိုက်ခတ် ထိပွတ်သံများကို ကြားနေရသည်။ ဘုရားစင်ကို ငွေရောင် ဝိုးဇာမြိတ်များဖြင့် တွဲလွဲချကာ မွမ်းမံထားသည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ ကျွန်သားပွတ်လုံးခံသော ဖလ်ကျောင်းဆောင် ဖြစ်၍ ရွှေဆင်းတုတော်သည် သဗ္ဗာယ်စွာ စံနေတော်မူသည်။ မတ်တတ်သစ်ကနက် ဆင်းတုတော် နှစ်ဆူကို ဖလ်ပေါင်းချောင်ဖြင့် တစ်ဆူစီ ထည့်ကာ ဖလ်ကျောင်းဆောင် ဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ကိုးကွယ်ထားသေးသည်။ အောက်အဆင့်တွင် သပြေပန်းများ ထိုးထားသော မြေညောင်ရေအိုး နှစ်လုံး၊ သစ္စာပန်းခက်များ ထိုးထားသည့် ဖလ်တကောင်းနှစ်လုံးရှိသည်။ သူတို့အလယ် သုံးချောင်းထောက် ရွှေရေး

ယွန်းလင်ပန်းပေါ်တွင် ဖလ်ခွက်ကလေးများ ပန်းကန်ကလေးများဖြင့် ဆွမ်းတော် တင်ထားလေသည်။

ဆင်ဝင်မှ နောက်ဖေးကို တိုးလျှိုပေါက်မြင်နေရလေ၏။ နောက်ဖေးတွင်လည်း လသာဆောင် ရှိ၍ လသာဆောင်မှ အောက်သို့ဆင်းသော လှေကားရှိသည်။ ဆင်ဝင် နောက်မှ အိမ်မကြီး ဝဲနှင့်ယာဘက်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းစီ ဖွဲ့ထားလေရာ အပေါ်ထပ်တွင်ပင် အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိသည်။ ဆင်ဝင်နှင့် အိမ်မဘက်အကူး ဝဲယာအခန်း နံရံဘက်ကို အပြာရင့်ရောင် ပေါ်ပလင်လိုက်ကာများ ကာထားလေသည်။ လိုက်ကာ ခြားထားသည့် အိမ်မဘက်ကို ကူးပြီး နောက်ဖေးသို့ထွက်လျှင် အိမ်တစ်တန်းအကျော် နောက်က လယ်ကွင်းများကို တမျှော်တခေါ်ကြီးမြင်ရလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်က ခေါင်းရင်းအခန်းတွင် အိပ်၍ ဒေါ်ဒေါ်သီနှင့် ရွှေတင်က ခြေရင်းဘက်အခန်း နှစ်ခန်းတွင် အိပ်လေရာ ဘုရားခန်းနှင့် ကပ်လျက် ခေါင်းရင်းခန်းကို ခင်မောင်ဝင်းအတွက် ပြင်ဆင်ရလေသည်။

ရွှေတင်သည် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကတ္တီပါပုံတော် ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်ထလာခဲ့သည်။ ဒေါ်မြဆင့်၊ ဒေါ်မြသီနှင့် ခင်မောင်ဝင်းတို့မှာ အောက်ထပ်တွင် စကားပြောနေရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ရွှေတင် ညည်းအစ်ကိုဖို့ ခေါင်းရင်းခန်း လှဲကျင်းခိုင်းပြီး ပြင်လိုက် ဟေ့”

ရွှေတင် လှေကားအတက်တွင် ဒေါ်မြဆင့်က လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်က ကိုယ်ကလေး ကျုံ့ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း “ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးဆင့်” ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။ ရွှေတင် နှစ်ထပ်လောက်မျှ တက်မိခါရှိသေး၊ ဒေါ်မြဆင့်၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရွှေတင်၊ ညည်းအစ်ကိုရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်လဲ ယူသွား၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာလိပ်တွေ၊ သေတ္တာတွေကိုလဲ ငညွန့်တို့ လင်မယားကို သယ်ခိုင်းဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးဆင့်”

ရွှေတင်က လှေကားထစ် တစ်ဝက်တွင်ရပ်၍ ပြောရပြန်သည်။

“နေပါစေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ကလဲ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဆွဲသွားလဲ ရတာပါပဲ။ နေတော့ ရွှေတင်၊ အစ်ကိုတက်လာမှဆွဲခဲ့မယ်။ ဒီထဲက ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့၊ ဒေါ်ဒေါ်သီတို့ဖို့ လက်ဆောင်တွေကိုလဲ ခွဲပေးရဦးမယ်။ ရွှေတင် ဒီမှာ ရှိမှန်းမသိလို့ ဘာမှပါမလာဘူးဟေ့”

ခင်မောင်ဝင်း၏ အသံကို ကြားရသည်နှင့် ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းစကား ဆုံးသွားသည် အထိ ရပ်၍ နားထောင်နေပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ ရွှေတင်သည် ခါးမှ အင်းလေးလုံချည် အစိမ်းကို ချွတ်ချလိုက်ကာ ပိတ်လုံချည်ဖြင့် ရင်လျားတိုက်ပြီး အပေါ်မှ ရှန်သားအင်္ကျီ အစိမ်းနုကိုလည်း ချွတ်၍ တန်းပေါ်တွင် အလျားလိုက် ဖြန့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ခြေရင်း ဘောင်ပေါ်တွင် ဖြန့်လှန်းထားသော သရက်ထည် လုံချည်အနီနှင့် ပန်းနုရောင် ရှန်သားပွင့်ရိုက် အဟောင်းကို လဲဝတ်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းကာ ငညွန့်တို့ လင်မယားကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ငညွန့်နှင့် အေးခင်တို့ လင်မယားမှာ အသက်အစိတ်ခန့်လောက်စီ ရှိပြီမို့ ရွှေတင်က သူတို့လင်မယားကို “ကိုညွန့်- မအေးခင်” ဟုပင် ခေါ်လေသည်။

“အစ်ကိုလေးက ချောရဲ့လား ရွှေရွှေရဲ့၊ အဟီး- ဟိ”

အေးခင်က နောက်ကတက်လာရင်း မေးလိုက်သည်။ ငညွန့်မှာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ရွှေတင်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ဒါတော့ မအေးခင်ဘာသာ ကြည့်ပေါ့။ ရွှေရွှေ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ” “ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ လူချောပဲ။ သူ့အမေကလဲ ချောချောပဲ။ ဘာကြီးကလဲ ခန့်သတော်”

အေးခင်တို့ လင်မယားမှာ ဆာဖိုးဝင်းတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားတော့မှ ဒေါ်မြဆင့်က ခေါ်ထားသူများ ဖြစ်သဖြင့် ဆာဖိုးဝင်းမိသားစု အကြောင်းကို ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးသော်လည်း ဘယ်သူကိုမျှ မမြင်ဖူးကြပေ။

အခန်းထဲမှာ ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း ဖုန်တွေ အလိပ်လိပ် တက်လျက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းခုတင်မှာလည်း ဖုန်တွေ တက်နေသည်။ ရွှေတင်သည် ငညွန့်တို့လင်မယားအား ပင့်ကူအိမ်တွေကို အရင် အလှဲ ခိုင်းရသည်။ မြက်တံမြက်စည်းဖြင့် အရင်လှဲပြီး ဖုန်သုတ်အဝတ်နှင့် နှစ်ကျော့ သုံးကျော့လောက် အသုတ်ခိုင်းရသည်။ ပြီးမှ သူကိုယ်တိုက် ရေနံနှင့် ဖယောင်း တိုက်လေသည် သည်အခန်းမှာ ဧည့်သည်စောင်သည် လာမှသာဖွင့်ကာ အစဉ်အမြဲလို ပိတ်ထားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်လာအောင် တော်တော်တိုက်ချွတ်ယူရသည်။ ရွှေတင်သည် သူကိုယ်တိုင် ဖယောင်း တိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်သည်။ အားမရသေး သဖြင့် အစဉ်အမြဲ တိုက်ထားသော အခန်းပြင်ဘက်က ကြမ်းပြင်ကို ထွက်၍ကြည့်ကာ ခြေဖြင့် လျှောတိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

“အေးခင်- အပြင်ဘက်က ကြမ်းပြင်လောက် ပြောင်ရဲ့လား၊ ဟင် ကြည့်စမ်းပါဦး”

ခုတင်ခြင်ထောင်တိုင်များကို တပ်နေကြသော ငညွန့်တို့လင်မယားကို ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အိမ်မှုကိစ္စကို စေ့စပ်သေချာသူ၊ လုံ့လဝီရိယရှိသူဟု

ခင်မောင်ဝင်း စိတ်တွင် ထင်သွားစေချင်သည်။ ဘီလပ်ပြန်ဖို့လည်း တောအိမ်တွင် ဧည့်ခံရသည်ကို အဆင့်အတန်းမှ မိပါမလားဟု တွေးနေမိသည်။ သည်အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်မြဆင့်၏ အိမ်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်မြဆင့် အပျိုကြီးပီပီ စီမံခန့်ခွဲရုံကလွဲ၍ ဘာမျှ တတ်သူမဟုတ်။ သူကသာ အိမ်တွင်းမှုကိစ္စ၊ စပါးအနုတ်အသိမ်းကိစ္စ၊ ဆန်စက်ကိစ္စ စသည့်ကိစ္စအဝဝကို စီမံအုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်ရသူဖြစ်လေရာ သူ့အရည်အချင်းကို ခင်မောင်ဝင်း အထင်သေးသွားမလားဟု စိုးရိမ်နေလေသည်။

“ပြောင်ပါတယ် ရွှေရွှေရဲ့၊ ဒီထက် ဘယ်ပြောင်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ အထပ်ထပ် တိုက်ပြီးမှပဲ”

“တစ်ထပ်လောက်တော့ တိုက်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ ပြောင်တော့ပြောင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်က ကြမ်းပြင်လို ချောမနေသေးဘူး မအေးခင်ရဲ့၊ ရွှေရွှေက ကြမ်းပြင်ဆိုရင် ချောပြောင်နေမှ သဘောကျတာ”

အေးခင်က ရွှေတင်ကို ပြုံးကြည့် နေလေ၏။ ရွှေတင် နဖူးမှာ ချွေးသီး ကလေးများပင် စို့လာလေသည်။ ချွေးပြန်နေသဖြင့် ရွှေတင်၏ ဖြူနုညက်သော မျက်နှာကလေးမှာ ဝင်းပြောင်နေ၏။ စိမ်းနုသော ဆံစဆံနွယ်များသည် နားနောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကုပ်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း ညွတ်ခွေဝဲကျနေသည်။

“ကိုညွန့် ခုတင်ပြီးရင် အောက်က သေတ္တာနဲ့ အိပ်ရာလိပ်တွေသွားယူချည်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့က သတ္တလတ်စိမ်း အုပ်ထားတဲ့ စားပွဲကိုလဲ အထဲရွှေ့ခဲ့၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့က ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ မတ်တတ်ကုလားထိုင်လဲ ယူခဲ့ဦး၊ ပြီးတော့ အို - နေပါတော့လေ၊ အဲဒါတွေသာ အရင်ပြီအောင် လုပ်ပါဦး”

ရွှေတင်က သူ့ဘာသာသူ ရှေ့လောကြီးနေပုံကို အမှတ်ရကာ ကြမ်းတိုက်ရင်းက ပြုံးနေသည်။ ကြမ်းတိုက်ပြီးတော့မှ ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖဝါးများဖြင့် ရှပ်တိုက်လျှောက်သွားပြီး ကျေနပ်အားရသွားကာ ခါးဆန့်လိုက်သည်။

“အား - ညောင်းကိုသွားတာပဲ”

“ညောင်းမှာပေါ့ ပြောင်ပါပြီလို့ ပြောရက်သားနဲ့ ရွှေရွှေက နားမှမထောင်ပဲကိုး”

“ကဲ မအေးခင်ပြီးရင် လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဘီရိုထဲက အိပ်ရာခင်းတွေ ထုတ်ရဦးမယ်။ မွေရာလိပ်နဲ့ ခေါင်းအုံးတွေတောင် ဘယ်ကသေတ္တာထဲ ထားမိပါလိမ့်၊ အော် ကြီးကြီးဆင့် အခန်းထဲက သေတ္တာထဲမှာထင်တယ်၊ လာလာ”

ရွှေတင်သည် ဒေါ်မြဆင့်အခန်းထဲက စိမ်းပြာရောင် သင်္ဘောဆေးသုတ်ထားသော ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို လုပ်ကာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက်အိပ် မွေရာကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မွေရာပေါ်ပလင်အပြာစမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးပင် ရှိသေးသည်။ ပရပ်ထည့်ထားသဖြင့်လည်း ပရပ်နံ့နှင့် အဝတ်သစ်နံ့ ရောထွက်နေပေသည်။

“အိပ်ရာခင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကတော့ ဘီရိုကြီးထဲမှာ ထင်တယ်”

ရွှေတင်သည် သူ့ဘာသာသူ ပြောကာ သော့တွဲထဲမှ ဘီရိုသော့ကို ရွေးထုတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မြဆင့် ခုတင်ဘေးတွင်ရှိသည့် ကျွန်းဘီရိုကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သည် ဘီရိုကြီးထဲမှာ ဧည့်သည်စောင်သည်လာလျှင် သုံးရန်အတွက် စောင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ခြင်ထောင်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ အိပ်ရာဖုံးစသည့် ပစ္စည်းဖြင့် ပြည့်နက်နေ၏။ ရွှေတင်သည် သူကိုယ်တိုင် ပိုးချည်စိမ်းနီဖြင့် ကြက်တူရွေးထိုးထားသော ခေါင်းအုံးစွပ်နှစ်ခုကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။

ကြက်တူရွေး၏ အစိမ်းရောင် နှုတ်သီးနီနီသည် ပိတ်ဖြူသားပေါ်တွင် ထင်းခနဲ ပေါ်နေသည်။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ထိုးထားသော်လည်း ကြည့်ရသည်မှာ အနည်းငယ် ရိုင်းသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ တောဆန်သည်ဟု ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်ပိတ်သား လှိုင်းတွန့်လို အနားသေးသေး တပ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာခင်းအဖြူ သက္ကလတ်စောင်နှင့် လွှာချင်းစောင် တစ်ထည်အပြင် အနားဖြူကွပ်ကာ ပိုးချည်ဖြူဖြင့် ပန်းခက် ကျဲကျဲဖော်ထားသည့် အပြာနုရောင် ပေါ်ပလင် အိပ်ရာဖုံးကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီးမှ တစ်ဘက်ခန်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ မအေးခင်က သူ့နောက်မှ ခေါင်းအုံးနှင့် မွေရာကို ပိုက်၍ လိုက်လာသည်။

အိပ်ခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ ဆင်ဝင်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဆင်ဝင်ခန်းဘက်မှာ အထူးအထွေ ပြင်ဆင်စရာမရှိပေ။ သို့ရာတွင် ခန်းဆီးများကိုကား အသစ်လဲရဦးမည် ဖြစ်၏။ ခန်းဆီးများမှာ အရောင်လွင့်စ ပြုနေလေသည်။ စန္ဒရားပေါ်ရှိ ပန်းစိုက်အိုးထဲမှ သစ္စာပန်းများမှာလည်း ညှိုးနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းများကိုလည်း နံနက်တိုင်း လဲရဦးမည်ဟု အလုပ်တစ်ခုလို စိတ်ထဲ၌ တေးထားလိုက်လေသည်။ လှေကားဝမှ ခြေသုတ်ဖုံမှာ အုန်းဆံမွေးများပါးနေပြီဖြစ်၍ ဆင်ဝင်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သော တံခါးပေါက်ဝမှ ခြေသုတ်ဖုံအသစ်ကို ရွှေ့ထားလိုက်ကာ အဟောင်းကို နောက်ဖေးဘက်သို့ ပို့လိုက်သည်။

အားလုံးကိစ္စ အဝဝပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။ အောက်ထပ်မှာ အုတ်ခဲများကို လွှာ၍ စီထားသော အုတ်ခဲ အလွှာကြားတွင် အုတ်နံရံများကို နှစ်တိုင်း ဆေးဝါသုတ်လေ့ရှိသော်လည်း သည်နှစ် မသုတ်ရသေးသဖြင့် အရောင်မှာ တောက်တောက်ပပ မရှိလှဘဲ ဝါညစ်ညစ်ဖြစ်နေသလို ထင်ရသည်။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် ဘုံဘေဘားမားက လုပ်သော ဆက်တီတစ်စုံရှိသည်။ ဘေးတွင် လက်တင်ကြိမ်ကုလားထိုင် သုံးလေးလုံးလောက်လည်း ရံထားသည်။ သည်အခန်းမှာ

ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်း လာလျှင် ဧည့်ခံရာ အခန်းဖြစ်၏။ အိမ်မကြီး အောက်ထပ်တွင် ခြောက်တိုင် ခုတင်တစ်လုံး စားပွဲခုံရှည်တစ်လုံးနှင့် တန်းလျားနှစ်လုံးရှိလေသည်။ စားပွဲရှည်ပေါ်တွင် ဗလားစုံ ကွမ်းအစ်ကြီးတစ်လုံး၊ ကြွေရည်သုတ်လင်ပန်းဖြင့် ထည့်ထားသည့် လက်ဖက်ရည် အကြမ်းကရားနှင့် ပန်းကန်လေးလုံးလောက်ရှိ၏။ ကြွေရည်သုတ်လင်ပန်းမှာ ဝါကျင့်နေပြီဖြစ်၏။ သည်နေရာမှာတော့ လယ်လုပ်သားများ၊ သူရင်းငှားများ၊ စပါးပွဲစားများ၊ ဆန်စက်တွင် ကိစ္စမပြီး၍ အိမ်တိုင်ရာရောက် ကိစ္စဖြင့် လာရောက်သူများကို ဧည့်ခံရာဖြစ်၏။ ရွှေတင်သည် သည်စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ဒေါ်မြဆင့်က ကွမ်းတပျစ်ပျစ်ဖြင့် ပြောပြသောစာရင်းများကို ရေးမှတ်ရသည်။ သည်စားပွဲမှာ မိုးမကျမီဆိုလျှင် စပါးပေးငွေ လာချေးသူများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတတ်သည်။ စပါးပေါ်ချိန်ဆိုလျှင် စပါးလာသွင်းကြသူများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတတ်သည်။ စပါးရောင်း စပါးဝယ်၊ ငွေသွင်း၊ ငွေချေးစသည် ကိစ္စများကို ဒေါ်မြဆင့်သည် သည်စားပွဲမှာပင် အလုပ်လုပ်လေသည်။ ရွှေတင်က စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ စာရင်းများကို ခေါင်းစဉ်အလိုက် သွင်းပေးရသည်။ ဆန်ဆက် ကိစ္စမှာမူ စက်တွင် မန်နေဂျာသပ်သပ်ခန့်ထားသဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ မကူးလာတော့ပေ။ ရွှေတင်ကား ဒေါ်မြဆင့်အိမ်တွင် စာရေးတစ်ပိုင်း၊ အိမ်ဖော်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေ၏။ အလုပ်သမားတစ်ပိုင်း၊ အိမ်သားတစ်ပိုင်း ပေတည်း။

ဒေါ်မြဆင့်က သူ့ကို မွေးစားခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း လက်ဝက်လက်စား အသင့်အတင့်လောက် ဆင်ပေးကာ ကျွေးမွေးထားသည်မှအပ တွယ်တာခြင်း ရှိဟန်မတူပေ။ စာရင်းအင်း ရေးမှတ်ရခြင်း၊ အိမ်အလုပ်များကို လုပ်ရခြင်း စည့် ဗဟိရ လုပ်ငန်းများတွင်သာ နစ်မြုပ်နေစေပေသည်။ ရွှေတင်ကို မျက်နှာသာ မပေးလှဘဲ အမြဲတမ်းနှိပ်ကွပ် ချုပ်ချယ်ထားတတ်သည်။ စာရင်းအင်းရေးမှတ်စရာ မရှိလျှင် အိမ်အလုပ်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်စေည်။ ညဘက်တွင် ဒေါ်မြဆင့်အား နင်းနှိပ်ပေးရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဒေါ်မြဆင့် အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ဇိနတ္ထ ပကာသနီ၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့

စသည် ကျမ်းများ၊ လယ်တီဆရာတော်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ တရားစာများကို ဖတ်ပြခိုင်းတတ်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ ရွှေတင်ကို အစေခံသာသာမျှသာ သဘောထား ဟန်တူပေသည်။ ဒေါ်မြသီကမူ ရွှေတင်ကို အိမ်၏ ကျက်သရေ၊ အိမ်၏အလှ ဖြစ်စေချင်၏။ တူမကလေး ရွှေတုံးပုလဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ရှာ၏။ တူမကလေးကို ခင်မေဝင်းတို့လို ကျောင်းဆက်ထားကာ အိုင်အေဘီအေတွေ ရောက်သည်အထိ အတန်းကုန် ပညာသင်စေချင်၏။ ကျောင်းမနေရတော့ သည်တိုင် အစေခံလို ကြမ်းတိုက်၊ အိုးဆေးခွင်ဆေး၊ တံမြတ်လှဲ ကိစ္စတွေကို မလုပ်စေချင်ပေ။ ငညွန့်တို့ အေးခင်တို့အပေါ် စီမံခန့်ခွဲရုံလောက်သာ လုပ်စေချင်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ဒေါ်မြဆင့်၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် နိုလှံစားသောက်နေရသူ ဖြစ်လေရာ စိတ်ဆန္ဒစောရုံမှအပ တခြားဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။

ရွှေတင်သည် လှေကားမှ ဆင်းလာပြီး အိမ်မကြီးအောက်ထပ်ခြောက်တိုင် ခုတင်စောင်းတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင်ယှက်၍ တင်ကာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ သည်ခြောက်တိုင် ခုတင်ကြီးမှာ ဒေါ်မြဆင့်၊ ဒေါ်မြသီနှင့် ရွှေတင်တို့ ထမင်းစားရာဖြစ်၏။ သည်ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် စားပွဲဝိုင်းကြီးခင်းကာ သူတို့ သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်၍ စားကြလေသည်။ နေ့လည်ခင်းဆိုလျှင်လည်း သည်ခုတင်ကြီးပေါ်မှာပင် ခြေဆင်းလှဲလူ နေကြလေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ် ဗာဟိရတွေလုပ်ပြီး ထိုင်လိုက်တော့မှ မောရ၊ ပန်းရမှန်းကို သိလိုက်လေသည်။ သူ့ဆံယဉ်စကလေးများမှာ နဖူးပေါ်တွင် ဝဲပျံနေကြကာ ဆံစပ်တွင် ချွေးကလေးများ ဥ၍နေသည်။ တံတောင်ဆစ်လောက်ထိ ပင့်တင်ထားသော ဖြူဝင်း မွတ်ညက်သည့် လက်မောင်းများမှာလည်း ချွေးပြန်သိပ်ကာ အေးစက်စက်ဖြစ်နေ၏။ ရွှေတင်သည် ဖူးခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ထုတ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ နီးယပ်တောင် ကလေးကို ယူ၍ ယပ်ခတ်နေမိသည်။

“ဟဲ့ ရွှေတင်၊ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းပြင်ပြီး ပြီးလား”

ဒေါ်မြဆင့်က အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် စကားကောင်းနေရာက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြသီတို့၏ မျက်လုံးများသည်လည်း သူတို့ဘက်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

“ပြီးပါပြီ၊ ကြီးကြီးဆင့် ဘာခိုင်းစရာ ရှိသေးလဲလို့ စောင့်နေတာပါ”

ရွှေတင်က ဒေါ်မြဆင့်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းငုံကာ လက်မထိပ်နှင့် လက်သန်းထိပ်ကို ပွတ်နေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်က သူ့နဂိုအတိုင်း နှုတ်ခမ်းဘေးသို့ တွန့်၍ မဲ့လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးသလဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်မှပေါ့ အေ့၊ နေရာတကာ လိုက်ခိုင်း နေရဦးမှာလား။ မိရွှေတင် တစ်ယောက်တော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချရဘူး။ ခိုင်းမှပဲ လုပ်တတ်တော့တာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်စရာရှိတာ ကောက်လုပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချပြီးရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စိတ်ကူးထားပြီး တောက်လျှောက် လုပ်သွားရတယ်။ ငါများ တခြားသွားနေရင် မခက်ဘူးလား၊ ညည်းဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

ဒေါ်မြဆင့် မာန်နေ၏။ ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ လက်သည်းချင်း ပွတ်ကာ ခေါင်းငုံထားသည်။ ရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက်ဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းလာ၏။ ခင်မောင်ဝင်း ရှေ့တွင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ သဖြင့်လည်း ရှက်နေသည်။

“ဟဲ့ ရွှေရွှေ၊ အပေါ်ထပ်က အိပ်ရာတွင် ဘာတွေကော ပြင်ပြီးပလား”

ဒေါ်မြသီက ရွှေတင် အနေရသက်သာ သွားစေရန် လေပြေကလေးဖြင့် ကြားဖြတ်၍ ဝင်မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ရွှေတင်အပေါ်တွင် ချုပ်ချယ်သလောက် ဒေါ်မြသီက ဂရုစိုက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ဆူပူသလောက် ဒေါ်မြသီက ချိုသာသည်။

“အကုန်လုံးပြီးပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်သီ”

“ရေချိုးခန်းကော ပြင်ပြီးပလား”

ဒေါ်မြဆင့်ကဝင်၍ မေးလိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့က ကွမ်းသီးပင်အောက်က စဉ့်အိုးထဲကို ရေထပ်ပြီးဖြည့်”

ဒေါ်မြဆင့်က ခါးကိုဆန့်ကာ ရင်ပတ်ကို မနာအောင် ထုလိုက်ရင်း

“အဲ ငါထင်တယ်၊ နင်ဒီလိုပဲ လုပ်မှာပဲလို့၊ ဒီနေရာမှာ ရေချိုးလို့ဖြစ်မလားဟဲ့။ အိမ်အောက်က စတိုခန်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီထဲက ကုလားထိုင်ဟောင်းတွေ ဘာတွေကို ရှင်းလင်းပြီး အဲဒီထဲကို စဉ့်အိုးသွင်းမှပေါ့။ ဘိလတ်ပြန်ဟဲ့၊ ဘိလတ်ပြန်။ ရေချိုးခန်းနဲ့ ဘာနဲ့မှ ချိုးတတ်မှာပေါ့။ လဟာပြင်မှာ ချိုးတတ်မလား၊ ပြီးတော့ အပြင်က လေစိမ်းကလဲ တိုက်ပါဘိသနဲ့၊ ပြီးတော့ ရေနွေးလဲ သပ်သပ်တစ်ပုံတည်ဦး၊ ရေနွေးနဲ့ ရေအေးနဲ့ စပ်ချိုးရအောင်”

“နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ရဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ခင်မောင်ဝင်းက အစိုးရိမ်ကြံနေသော ဒေါ်မြဆင့်ကို လှမ်း၍ ပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အို ဘယ်က ကိစ္စမရှိရမှာလဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ မိရွှေတင် ဘာမှ နားမလည်ဘူး ပြောတာပေါ့၊ မုံးကလာတဲ့ ဧည့်သည်များ အောက်မေ့နေသလား မသိပါဘူး၊ ဒီလောက်ဖိဖိစီးစီး သင်ပြထားတဲ့ ကြားထဲကတောင် နားမလည်ဘူး၊ မမြသီ အလိုအတိုင်းသာ ထားလိုက်ရရင် ဒီကောင်မ ဘာမှလုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ - ကဲ သွား၊ ငညွန့်တို့ကို စတိုခန်း အရှင်းခိုင်းပြီး ရေချိုးခန်း လုပ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ကွမ်းသီးပင် အောက်က စဉ့်အိုး မသွင်းနဲ့၊ နောက်ဖေး စပါးကျီထဲမှာ စဉ့်အိုး အသစ်တွေရှိတယ်။

အဲဒီထဲက တစ်လုံးကို သေသေချာချာ တိုက်ချွတ်ဆေးပြီးမှ သွင်း၊ ပြီးတော့ ရေနွေး တစ်ပုံးသပ်သပ်လဲ အကျိုးခိုင်းဦး”

ရွှေတင်သည် ခေါင်းငုံ့၍ နောက်ဖေးသို့ ထလာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘာကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲ ချိုးကြသည်ကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် လုံလုံခြုံခြုံနှင့်မှ သင့်တော်မည်မို့ ရေချိုးခန်း အပြင်ခိုင်းသည်ဆိုလျှင်သင့်ပါ၏။ ယခုလို ယောက်ျားပျို တစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးသည်ကိုမူ နားမလည်နိုင်ပေ။ တောမှာဆိုလျှင် ယောက်ျားရော မိန်းမရော လဟာပြင်မှာပင် ရေချိုးကြ၏။ ရေချိုးခန်းတွေ မရှိပေ။ နေရှိန်ကြောင့် ပူနေသော အရိပ်ကောင်းကောင်း အောက်တွင် ကျောက်စက်ကျရေလို အေးမြနေသော ရေကိုချိုးလိုက်ရသည်မှာ လန်းဆန်းလာပေသည်။ “ရေနွေးနှင့် စပ်ချိုးရသည့် အရသာမှာ ဘာများထူးခြားဘာလိမ့်”။ ရွှေတင်တို့ တောမှာတော့ မီးနေသည်များသာ ရေနွေးနှင့် စပ်၍ ချိုးကြပေသည်။

“ကဲ ကိုညွန့်ရေ အိမ်အောက်က ပစ္စည်းအဟောင်းတွေထားတဲ့ အခန်းကို ရှင်းပါဦး။ အဲဒါကို ရေချိုးခန်း လုပ်မယ်တဲ့။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးစပါးကျီထဲက စဉ့်အိုးအသစ် တစ်လုံးလဲ ထုတ်ပြီး ဆေးရဦးမယ်၊ အေးခင်က ရေနွေးတည်လိုက်နော်”

ရွှေတင်က နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဘက်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေကြသော ကိုညွန့်တို့၊ အေးခင်တို့ လင်မယားကို စီမံခန့်ခွဲရပြန်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ သူတို့ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်သည့် နေရာကို အစားဝင်လိုက်ရ၏။ ခဏကြာလျှင် ဒေါ်မြသီလည်း ပေါက်လာကာ ရွှေတင်ကို လာ၍ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်သီ၊ ရေချိုးဖို့ကတော့ ပြင်လို့ဆင်လို့ ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းကျွေးတော့ ဘယ်မှာသွားကျွေးမလဲ၊ ရွှေရွှေတို့ စားသလို ခြောက်တိုင် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ကျွေးရမှာတဲ့လား”

“အေး ဘယ်လိုကျွေးရမယ်တောင် မသိသေးဘူး”

ဒေါ်မြသီက အခွံသင်ပြီး မြေနီအာလူး အလုံးခပ်ကြီးကြီးများကို ပါးပါးဝိုင်းဝိုင်း ကလေးတွေ လှီးကာ ထုံးရည် ခပ်ကြည်ကြည်ထဲသို့ စိမ်၍ထားရင်း ပြောလိုက်၏။ ဟင်းလျာဟင်းရုံများမှာ ရွှေတင်၏ အစီအမံများဖြစ်သည်။ ရွှေတင်သည် မခင်ရီရေးသည် (အိမ်သူလက်စွဲ) စာအုပ်ကို ဖတ်ကာ ဟင်းကျွေးဟင်းရုံကို ဖွယ်ရာဆန်းပြားအောင် ချက်ပြုတ်ပေးတတ်သည်။

“ဒါကြီးပေါ်မှာ ကျွေးလို့ဖြစ်မလား ဒေါ်ဒေါ်သီရဲ့၊ ရေချိုးခန်းတောင် လုပ်ပေးနေမှတော့ ထမင်းစားခန်းနဲ့ စားမှပေါ့”

ရွှေတင်သည် ရေနံဆီ သံပုံးလွတ်ကြီး နှစ်လုံးကို ခွင်သပ်သပ်တည်၍ မီးတောင်ပြင်းပြင်း ထိုးကာ ရေနွေးကျိုနေသည်။ ဘူတာရုံက ပြန်လာကတည်းက ဆက်တိုက် အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း မောပန်းဟန်မတူပေ။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲအေး”

“ရွှေရွှေကတော့ ခြောက်တိုင်ခုတင်ကြီးကို အပြင်ထုတ်၊ အဲဒီနားမှာ အိမ်ပေါ်က လိုက်ကာအပိုကလေး တစ်ချပ်ထောင်ပြီး ရွှေရွှေစာရင်းမှတ်တဲ့ စာပွဲကြီးကို လုပ်ချင်တာပဲ၊ ကုလားထိုင်ကတော့ အိမ်ပေါ်က မတ်တပ်ကုလားထိုင် လေးလုံးလောက် အောက်ချ လိုက်တာပေါ့”

“အေး ကောင်းသားပဲ”

“ကောင်းသားပဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ကြီးကြီးဆင့်ကို မေးကြည့်ဦး၊ သူ့စိတ်ကူးက ဘယ်လိုလဲ မသိသေးဘူး၊ တော်တော်ကြာ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ လုပ်ပြီး အဆူခံနေရဦးမယ်”

ဒေါ်မြသီသည် အာလူးပါးပါးကလေးများကို ဆယ်နေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ရွှေတင်က အာလူးတွေ ပျော့ကုန်မည် စိုးသဖြင့် အားလုံးဆယ်ကာ ဆန်ခါ တစ်ချပ်ထဲတွင် ရေစစ်ထားလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင်...

“ရွှေရွှေရေ အဲဒီနေရာမှာပဲ ထမင်းစားခန်း ဖွဲ့လိုက်တဲ့ဟေ့” ဟု ပြောသံနှင့်အတူ ဒေါ်မြသီ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေတင်မှာ ခွင်ပေါ်က ရေနွေးဆူလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားရန် ဒေါ်မြသီကို မှာခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းအသစ်ဖွဲ့နေသော ငညွန့်တို့ လင်မယားကို အကူအညီတောင်းရပြန်သည်

“ကိုညွန့်ရေ အားတော့ ခပ်နာနာပဲ၊ ခြောက်တိုင် ခုတင်ကြီးကို ဖြုတ်စမ်းပါဦး၊ ဒီနားမှာ ထမင်းစားခန်း လုပ်မလို့တဲ့”

ခြောက်တိုင်ခုတင်ကြီးက စုံများကို ငညွန့်တို့ လင်မယားနှင့်အတူ ရွှေတင်ပါလက်၍ ဖြုတ်ပေးရသည်။ အိမ်ပေါ်က ခြောက်ခန်းတွဲ လိုက်ကာကို ပန်းနသွေးရောင် ပြောင်ပေါ်ပလင် ခန်းဆီးများကာလိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်း ဖွဲ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်သည် ခန်းဆီးကို ထိုးဖောက်ကာ ဖျော့ဖျော့မှိုန်မှိုန် လင်းနေသည်။ စားပွဲကို ဖယောင်းပုဆိုး အစိမ်းအသစ် တစ်ထည်ကို ခင်း၍ အပေါ်က ပန်းဖောက်အနားတပ် စားပွဲခင်းအဖြူဖြင့် ဖုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သပိတ်ပုံ အဝကျဉ်းကျဉ်း ဖလ်အိုးကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ကာ ကရမက်ပန်းခိုင်များ ထိုးစိုက်ထားလိုက်သည်။ မြွှေကံစိမ်းများ ကြားမှ ကရမက်ပန်း ဖွေးဖွေးများမှ အောက်သို့ ယွန်းငိုက်ကာ မွှေးပျံ့ နေပေသည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ ရွှေတင်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ခင်မောင်ဝင်းတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ စကားကောင်းနေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကိုယ်ကိုလျှောချ၍ လက်တင်နောက်ကိုမှီ၍ ထားသည်။

“ကြီးကြီးဆင့် အားလုံးပြင်ပြီးပါပြီ၊ ရေချိုးချင်ရင်လဲ ချိုးနိုင်ပါပြီ”

ရွှေတင်က ဒေါ်မြဆင့်ရှေ့လှမ်းလှမ်းတွင် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ ပြောလိုက်ပြီး ခင်မောင်ဝင်းဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်လုံး အကြည့်မှာ မှေးစင်းစင်းဖြစ်နေပေသည်။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း၏ အကြည့်ကို ရင်မဆိုရဲတော့ဘဲ မျက်လွှာကိုချလိုက်သည်။

ရုံးခန်းထဲ၌ မီးတွေဖွင့်ထားသော်လည်း အမှောင်မင်းမူနေသလို ထင်ရသည်။ ပုလိပ်များ၏ ဖိနှိပ်သံများသည် မိုးချိန်းသံလို ဆူညံလှသည်။ လက်ထိတ်မှ တချွင်ချွင် မြည်သွားသံသည် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ပြိုလဲကျိုးကျသံနှင့် တူလေ၏။ စကား ပြောသံများသည် တပြုန်းပြုန်းရွာချနေသော မိုးသံများနှင့် တူနေလေသည်။ သည်အထဲက တရားလိုအစိုးရ ရှေ့နေကြီး၏ မိုးကြိုးထစ်သံကို ကြားရလေသည်။

“တရားခံရဲ့ ပညာရှိရှေ့နေကြီးက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ရဲ့ တရားလိုကို ပြန်လည် စစ်ဆေးချင်ပါသေးတယ်”

တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ တရားလို ကိုဘကျော်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် တရားသူကြီးထံ ခွင့်တောင်းနေသည်။ တရားသူကြီးက စစ်ဆေးခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား အလင်းဟော်တယ်မှာ အလုပ်လုပ်လာတာ တော်တော်ကြာပလား ကိုဘကျော်”

အစိုးရရှေ့နေက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး အော်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကြာဆို ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ မှတ်မိသလား”

ကိုဘကျော်သည် ခေါင်းကိုကုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ ခုနှစ် အတိအကျကို စဉ်းစား၍ ရဟန်မတူပေ။

“ကြာဆို လေးငါးဆယ်နှစ်ပါပြီ”

“လေးငါးဆယ်နှစ်မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ လေးနှစ်ဖြင့် လေးနှစ်၊ ငါးနှစ်ဖြင့် ငါးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ဖြင့် ဆယ်နှစ်။ ခန့်မှန်းခြေကို ပြောလိုက်ပါ”

အခန်း (၆)

အရွှေသည် ခပ်မှေးမှေးဖြစ်နေသော ခင်မောင်ဝင်း၏ အကြည့်ကို ရင်မဆိုရဲ ချင်တော့ဘဲ မျက်လုံးကို ဘေးသို့ လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။ သည်တော့မှ သူ့စိတ်သည် မျက်မှောက်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အရွှေသည် သူ၏အတိတ်ဘဝနှင့် မျက်မှောက်ဘဝကို နှိုင်းယှဉ်၍ နေမိသည်။ အတိတ်ဘဝမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းသော နံနက်ခင်း၊ မျက်မှောက် ဘဝကား မှောင်မိုက်၍ မုန်တိုင်းတိုက်သောညဉ့်။

ကိုဘကျော်က တရားခွင်သို့ လှည့်ကာ...

“ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး အလင်းဟော်တယ်မှာ အလုပ်လုပ်တာ အသက် သုံးဆယ်လောက်က လုပ်တာပါ။ ခု လေးဆယ့်တစ်နှစ်ထဲဝင်ပါပြီ”

“အေးလေ ဒါဖြင့် ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးအလင်းဟော်တယ်၌ အလုပ်လုပ်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ရှိပါပြီ”

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက သက်သေ ကိုဘကျော်၏ ထွက်ချက်ကို နှုတ်တိုက်ချကာ တရားသူကြီးဆီသို့ ပို့ပေး၏။ တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်၍ ရေးမှတ် နေလေသည်။ တရားသူကြီး လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပြီးအောင်စောင့်၍ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်မည် အလုပ်တွင် တရားသူကြီးက ကြားဖြတ်ကာ...

“ဪ ဦးတော့ မောင်မင်း တရားလို ပြသက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်တဲ့ မချစ်မေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“မကျသေးပါဘူး”

ကိုဘကျော်က သွက်လက်စွာ ဖြေလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ စကားနှင့် အဖြေကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ကျသလဲ”

“အဲဒီ အလင်းဟော်တယ်မှာ လုပ်ပြီး သုံးလေးနှစ်ကျတော့ မချစ်မေနဲ့ အိမ်ထောင် ကျပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက မချစ်မေက ဘာလုပ်သလဲ”

တရားသူကြီး၏ မေးခွန်းကြောင့် ကိုဘကျော်မှာ မျက်နှာပျက်သွားလေးသည်။ ကိုဘကျော်က အလင်းဟော်တယ်၌ စားပွဲထိုးလုပ်နေစဉ် ပြည့်တန်ဆာ မချစ်မေနှင့် တွေ့ခဲ့ကြပြီး ညားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ မချစ်မေသည် တစ်စတစ်စနှင့် အရွယ်ဟိုင်း၍ ဈေးကျလာရာက ကိုဘကျော်ကို အမိဖမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုဘကျော်သည် တရားသူကြီး၏ အမေးကို တိုက်ရိုက်မဖြေရဘဲ....

“တိုလီမိုလီ လုပ်ပါတယ်”

ရုံးခန်းထဲမှ ဝါးခနဲ ရယ်သံထွက်လာသည်။ တရားသူကြီးက ပြုံးနေ၏။ ကိုဘကျော်၏ မျက်နှာမှာ နီရဲနေလေသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးကမူ ကိုဘကျော်ကို ဒေါသဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း

“တိုလီမိုလီလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ ဈေးရောင်းတယ်ဖြင့် ဈေးရောင်းတယ် ကုန်ကူးတယ်ဖြင့် ကုန်ကူးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဈေးရောင်းပါတယ်”

“ဒါပါပဲ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဆက်မေးပါ”

တရားသူကြီးက သူမေးစရာကုန်ပြီ ဖြစ်၍ အစိုးရရှေ့နေကြီးအား မေးခွင့် ပြုလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးအား မေးခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ကိုဘကျော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ....

“ဒီမှာ ကိုဘကျော်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တရားခံမ အရွှေခေါ် ကျင်ရွှေဟာ ခိုက်ရန် ဒေါသတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးလား။ ကျုပ်မေးတာကို သေသေချာချာဖြေနေော်”

တစ်ရုံးလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ ကိုဘကျော်ကို စူးစိုက် ကြည်နေသည်။ တရားခံ၏ ရှေ့နေမှာ ရှေ့မှ စာရွက်ကလေးပေါ်တွင် ရေးမှတ်ရန် ဖောင်တိန်အဖုံးကို ချွတ်၍ အသင့်ပြင်နေသည်။ ကိုဘကျော်သည် ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ ခေါင်းကုတ်၍ ငိုနေသည်။

ဟုတ်တယ်ဖြင့် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဖြင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါလောက် စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါဘူး”

တရားလိုရှေ့နေက ထပ်၍မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါတော့ ဖြစ်ဖူးပါတယ်”

ကိုဘကျော်၏ အဖြေကြောင့် တရားလိုရှေ့နေမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ တရားခံ ရှေ့နေကား ခေါင်းတဆိတ်ဆိတ် ညိတ်၍ ပြုံးကာ ရေးမှတ်နေလေသည်။ တရားသူကြီးသည် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရာမှ ကိုဘကျော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကြာပါပြီဘုရား၊ တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းက”

တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသည့် စာရွက်များကို မှန်မမှန် ငုံ့၍ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။ ကိုဘကျော်သည် ဒေါသဖြင့် နီမြန်းနေသော အစိုးရရှေ့နေကြီးကို မရဲတရဲလှမ်းကြည့်ရင်း ရုံးတော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“တစ်ခါတုန်းက အရွှေဟာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ အလင်းဟော်တယ်ကို လာအိပ်ပါတယ်။ မနက်လင်းတော့ ဧည့်သည်ရဲ့ ရာတန်တစ်ရွက် ကျန်နေတာကို ကောက်ရပါတယ်။ အဲဒါကို သူက သူဟာဆိုပြီး ငြင်းလို့ ကျွန်တော်မျိုးမိန်းမ မချစ်မေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးလဲ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆဲဆိုပါတယ်၊ ပြီးတော့”

“အဲဒါ လိမ်ပြောတာ၊ ဧည့်သည်ရဲ့ ရာတန်တစ်ရွက် ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကောက်ရလို့ သူတို့နဲ့ ကျွန်မ တစ်ဝက်ခွဲယူတာပါ။ အဲဒါ မချစ်မေက သူတွေတာ သူပိုင်တယ်ဆိုပြီး ပြောလို့ ရန်ဖြစ်တာပါ။ သူတို့တွေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတွေတာပါ အလားကား ညာတာပါ”

အရွှေက တရားခံဝက်ခြံထဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ရပ်ကာ ရုံးတော်သို့ လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ရုံးမင်းက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် အရွှေသည် ဆက်၍မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။

အစိုးရရှေ့နေကြီးက...

“ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်တဲ့ ဆယ်နှစ် အတောအတွင်းမှာ အလင်းဟော်တယ်မှာ ခုလို ရာဇဝတ်မှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ဖူးသလား”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

ကိုဘကျော်က ခေါင်းယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုဘကျော်သည် သူ့အဖြေကို အားရဟန်မတူသေးဘဲ ဆက်၍-

“ဒါပေမဲ့ မူးလို့ ရန်ဖြစ်တာလောက်တော့ ရှိပါတယ်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို ရာဇဝတ်မှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ဖူးသလားပဲ မေးတာပဲ၊ အဲဒါပဲဖြေ”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

“အခင်းဖြစ်တဲ့ ညက သေသူ ဦးဖေသန်းနဲ့ တရားခံမ အရွှေခေါ် ကျင်ရွှေတို့ ဟော်တယ်ကို လာကြတော့ ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ”

ကိုဘကျော် ခေါင်းကိုမော့၍ မျက်လုံးများကို မှေးကာ စဉ်းစားပြီး

“ဆယ်နာရီခွဲ၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ရှိပါပြီ”

“နှစ်ယောက်စလုံး မူးနေသလား”

“ဦးဖေသန်းကတော့ တော်တော်မူးနေပါတယ်။ ကျင်ရွှေကတော့”

ကိုဘကျော်က ဆက်မပြောသေးဘဲ ကျင်ရွှေကို ကြည့်နေသဖြင့် အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့်...

“မူးသလား၊ မမူးသလား၊ ဒါပဲပြောဗျာ”

“ကျင်ရွှေခေါ် အရွှေလဲ သောက်လာတယ် ထင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက မေးခွန်းမေးပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

အရွှေသည် ရှေ့တွင် ဘာတွေ မေးနေကြသည်ကို မကြားတော့ဘဲ ခင်မောင်ဝင်း ထံသို့ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် နဖူးတွင် အစင်းတွေ ထလာအောင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ နားထောင်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း အရွှေ၏ စိတ်သည် အတိတ်သို့ တရိပ်ရိပ်ပြန် ပြေးနေလေသည်။

ရွှေတင်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ နောက်ဖေးငှက်ပျော ခြံနားရှိ ရေအိုး စဉ်အိုးတွင် ရေချိုးသည်။ ရေမှာ ညဉ့်သိပ်ရေဖြစ်၍ ပူနွေးနေပေ၏။ ရေချိုးပြီးမှ မွေးစုတ် တဘက်ကြီးကိုခြုံကာ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ကြီးကြီးဒေါ်မြဆင့်နှင့် ခင်မောင်ဝင်း တို့မှာ မနိုးကြသေးပေ။ ဒေါ်မြသီမှာ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးဖြင့် ဈေးသို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

ရွှေတင်သည် ပြတင်းဘောင်အောက် နံရံအခြေ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော မှန်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျောက်ပြင်ထဲရှိ သနပ်ခါးပြစ်ပြစ်များကို လက်သန်းဖြင့် ကော်ကာ ကျောက်ပြင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ရေစွက်၍ လူးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ဖြူဝင်းနူးညက်နေပေ၏။

နဖူးတွင် ဝဲကျနေသော ဆံယဉ်စကလေးများကို ပင့်တင်လိုက်ပေရာ မဟာနဖူးသည် ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ ရွှေတင်သည် နဖူးကို သနပ်ခါးရေကျဲကလေး ပွတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်း စသည်တို့ကိုလည်း သနပ်ခါးပါးပါးကလေး ပွတ်လိုက်သည်။ မျက်ခုံးမွေးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သနပ်ခါးစများကိုမူ သွားပွတ်တံသေးသေးကလေးကို ရေဆွတ်၍ခါပြီး တိုက်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အံဆွဲထဲမှ ပန်းစက္ကူစကို ဆွဲထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်တိုက်သည်။ နဂိုက ပန်းသွေးဖျော့ဖျော့ လွှမ်းထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ရဲလာလေ၏။

ရွှေတင်သည် ခုတင်အောက်မှ သံသေတ္တာကလေး ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပဒုမ္မာပုံတော် အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် သရက်လုံချည်ခပ်လတ်လတ် တစ်ထည်ကို ထုတ်၍ ဝတ်လိုက်သည်။

ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်း အသစ်တွင် ခင်မောင်ဝင်းဖို့ ကော်ဖီပြင်ထားရသည်။ နံ့သာပုဂ္ဂိုလ်ပျောသီး၊ မကျက်တကျက်ပြုတ်ထားသော ကြက်ဥနှစ်လုံး၊ ဖလံးဖြင့် ထည့်ထားသော ထောပတ်ခွက်၊ နှပ်ပြီးသား ကော်ဖီကရား တစ်လုံး၊ လှီးပြီးသား ပေါင်မုန့်ရှက်များနှင့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်နှစ်စုံ

အခန်း (၇)

နံနက်ခင်း နေခြည်သည် သစ်ရွက်စိပ်စိပ်များကြားမှ အန်ကျလာကာ အိမ်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသည်။ မြူမှုန်များသည် နေခြည်ထဲတွင် လွင့်ပါးလျက်ရှိကြပေသည်။ ခြံထဲရှိ ပိတောက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ သစ်တိုပင်၊ မရမ်းပင် စသည့် ပင်စောက်ကြီးများမှာ နေခြည်နအောက်တွင် စိမ်းရင့် ပြာမှိုင်းနေသည်။ အနောက်ဘက်တွင် ရွှေတစ်ဝက် မြတစ်ဝက်စွက်ထားသော စပါးတောကြီးကို မြင်ရသည်။ စပါးတောအဆုံးတွင် ပဲခူရိုးမသည် နှင်းမြူ ဇာပုဝါးကို လွှမ်းခြုံထားပေသည်။

မှောက်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်သီမှာ ဈေးမသွားမီပင် ထမင်းကြော်နှင့် စားတော်ပဲကြော်ကို စားသွားပြီး ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဒေါ်သီမှာ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ဒီအစာတွေစားရတာ အားမရဟုဆိုကာ ကောက်ညှင်း ငချိတ်ပေါင်း၊ ထမင်းကြော်၊ မုန့်ဟင်းခါး စသည်တို့ကိုသာ စားလေ့ရှိ၏။ ရွှေတင်ကမူ နံနက်လင်းလျှင် မီးဖိုထဲဝင်ကာ ထမင်းကြမ်းကြော်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်ကိုသာ သောက်လိုက်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဝမ်းဟာနေတတ်ကာ အလုပ်လုပ်ရင်း တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့အလုပ်မှာ ကြီးကြီးဒေါ်မြဆင့်အတွက် ကော်ဖီပွဲအသင့်ပြင်၊ အိမ်ပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ကို တံမြက်လှဲ့၊ ကုလားထိုင် ဖုန်သုတ်၊ ဘုရားပန်း ညောင်ရေအိုးလဲ၊ ပြီးလျှင် မီးဖိုချောင်သို့ဆင်း၍ ဒေါ်မြသီနှင့် အေးခင်ကို ကူရ၏။ တောမှ စပါးအရောင်းအဝယ် ငွေသွင်းငွေချေးစသည့် အလုပ်ကိစ္စများလျှင် ဒေါ်မြဆင့်နှင့် အတူ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာရင်းအင်းရေးမှတ်ရ၏။ ဆန်စက်မှ ပို့လိုက်သော ဖွဲနာစာရင်း၊ ပြုတ်ဆန်ကျစာရင်း၊ ဆန်ကျစာရင်းများကို ဒေါ်မြဆင့်နှင့် အတူစစ်ဆေးရ၏။ သို့နှင့် နံနက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး အချိန်ကုန်လေသည်။

ရွှေတင်သည် ကော်ဖီစားပွဲပြင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကာ ဆင်ဝင်တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ နေရောင်သည် ခန်းဆီးကြားမှ အထဲသို့ ဖြာကျလာပေသည်။

“ဟင်၊ ရွှေတင်က စောစောစီးစီး ရေမိုးတောင် ချိုးပြီးပါပေကာလား”

ရွှေတင်သည် လှေကားဝအရောက် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ခင်မောင်ဝင်းက လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ အဖြူပေါ်တွင် အပြာစင်းကြီးတွေ ခတ်ထားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ ပန်းပေါ်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရစ်သိုင်းကာ သွားဖွတ်တံဖြင့် သွားတိုက်နေလေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ရွှေရွှေ နေ့တိုင်းပဲ စောစော ထ တတ်ပါတယ်’

ရွှေတင်သည် မျက်လုံးဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ လက်ထဲတွင် ပါလာသော ကြက်မွေးဖြင့် ကုလားထိုင်များကို သုတ်နေလေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရွှေတင်က သူ့ကိုသူ ရွှေရွှေဟူသော နာမ်စားကို သုံးလိုက်သဖြင့် အသစ်အဆန်းလို ဖြစ်နေသည်။

‘ရွှေတင် မုံးကို ပြန်မရောက်တာ တော်တော်ကြာပလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကြာသွားပါပြီ။ ရွှေရွှေဖြူးကို ရောက်ကတည်းက တစ်ခေါက်မှ ပြန်မရောက်သေးပါဘူး’

ရွှေတင်က ကုလားထိုင်များကို ကြက်မွေးနှင့် လျှောက်၍ သုတ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းဘက်ကို လှည့်မကြည့်ပဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရွှေတင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အားမနာပါးမနာ ကြည့်ခွင့်ရနေသည်။ ဝိုင်း၍ ပုံပုံအိအိဖြစ်နေသော ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွံ့ထွားသော ရင်အုံကို လည်းကောင်း၊ နို့လျသော ခါးကိုလည်းကောင်း၊ ကျစ်လျစ်ပြည့်ဖြိုးသော တင်ပါးနှင့် ပေါင်တံများကို လည်းကောင်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာမှာ နေရောင်ထဲတွင် ဝင်းပကာ ကုံကော်ပန်းဝတ်မှုန်လို ဝါရွှေနေသည်။ ရွှေတင်သည် နေခြည်ထဲတွင် မြူးပျံနေသော နတ်သမီးကလေး တစ်ပါးနှင့်တူလေသည်။

‘ဖြူးရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပလဲ’

‘ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ရွှေရွှေဆယ့်လေးနှစ် သမီးလောက်က ရောက်တာပဲ’

ရွှေတင်က နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျလာသော ဆံနွယ်များကို ဘယ်လက်ဖြင့် သိမ်းဖယ်လိုက်ရင်း ကုန်း၍ ဖုန်သုတ်နေရာမှ ခေါင်းကလေးမော့ကာ လည်တံကလေး ကြော့ကြော့၊ မျက်လုံးကလေး ရီတီတီဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

‘ဪ တော်တော်ကြာပါကောလား၊ ရွှေတင် အဖေကော အမေကော ဆုံးပြီနော်’

‘ရွှေရွှေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားကြပါတယ်’

ရွှေတင်က ခေါင်းငုံ့၍ ငုံ့နေလေသည်။

‘နေပါဦး၊ ရွှေတင်မှာ အစ်မရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုဒင်းလေ နာမည်တောင် မေ့နေ’

ခင်မောင်ဝင်းက သွားတိုက်ရပ်ကာ ခေါင်းကို မော့၍ မျက်လုံးများကို မှေးကာ စဉ်းစားနေသည်။

‘ရှိပါတယ်၊ ရွှေခင်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘အား ဟုတ်သားပဲ၊ နေပါဦး မရွှေခင်ကတော့ မုံးမှာပဲလား’

‘မုံးမှာ မနေတော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကတည်းက ညောင်ခြေထောက်မှာ နေပါတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ရဲနွဲ့မှာ နေပါတယ်၊ ဩဩ-အကိုမျက်နှာသစ်ဖို့ ရေနွေးနဲ့ ရေအေး စပ်ထားတဲ့ဇလုံ လသာဆောင် ဘက်မှာ ရှိပါတယ်၊ ရေချိုးမယ် ဆိုရင်လဲ အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ’

ရွှေတင်က ခါးဆန့်၍ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်လုံးက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ သဖြင့် ရွှေတင်မျက်လွှာ ချထားလိုက်သည်။

‘ဖြည်းဖြည်း ချိုးတာပေါ့၊ ဒါထက် ဒီစန္ဒရားကြီးက အတာတီးတဲ့ စန္ဒရားကြီး ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား’

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်း၏ အမေးကို နားမလည်ဘဲ စန္ဒရားကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ စန္ဒရားကြီးမှ သပြေရောင်မှာ ခန်းဆီးကြားမှ ဖြာကျလာသော နေခြည်ထဲတွင် ဝင်းမှည့်နေသည်။ စန္ဒရားရံပေါ်ရှိ ပန်းအိုးထဲမှ သစ္စာပန်းများကလည်း ဖွေးဖွေးလှုပ် နေကြသည်။ အပြင်ဘက် သစ်တိုပင်ခွကြားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဖယောင်းပန်းများမှာ အောက်သို့ ငိုက်ကျနေသည်။

‘ဪ ရွှေတင်က အတာလို့ ပြောတော့ နားမလည်ဘူးထင်တယ်၊ အတာဆိုတာ ခင်မောင်ဝင်းကို ခေါ်တာလေ၊ အစ်ကို နာမည်က ငယ်ငယ်တုန်းက အပါတဲ့’

ခင်မောင်ဝင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်တောင်စင်းကာ တွေးနေသော ရွှေတင်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ရွှေတင်က ပြုံးလိုက်ကာ

‘ဟုတ်ကဲ့ မမဝင်း တီးတဲ့ စန္ဒရားလို့ ပြောပါတယ်’

‘အိမ်မှာ ဘယ်သူတီးသလဲ၊ ရွှေတင်ကော တီးတတ်သလား’

ရွှေတင်က ဘယ်ဘက်မှ သွားစွယ်ကလေး ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းယမ်းလျက်....

‘ဟင့်အင်း ရွှေတင် မတီးတတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ကြီးကြီးဆင့် တီးတတ်တယ် ထင်တယ်’

ခင်မောင်ဝင်းက ရယ်စရာပြောလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘ဒီ စန္ဒရားကြီးကို ရောင်းမလားလို့ ခဏခဏ လာမေးကြတယ်၊ အမိန့်တော်ရ ဦးစံပွရဲ့ သမီးများကတောင် တစ်နေ့က လာမေးနေသေးတယ်’

‘ကြီးကြီးဆင့်က မရောင်းဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း ဧည့်ခန်းမှာ အလှထားမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်က မမဝင်းလာရင် အပျင်းပြေ တီးရအောင် ထားတာတဲ့၊ မမဝင်းက စန္ဒရားတီး သိပ်တော်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အစ်ကိုကော မတီးတတ်ဖူးလား’

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းနှင့် စကားပြောရင်း လေပေးဖြောင့်လာ သဖြင့် နည်းနည်းရဲသလို ဖြစ်လာပေသည်။ စောစောကလောက် ရှက်ရွံ့ရွံ့မဖြစ်တော့ပေ။

‘အစ်ကိုလား နည်းနည်းပါးပါးတော့ တီးတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ဝါသနာ မပါဘူး၊ ကစားခုန်စားဘက်မှာ ပိုပြီးဝါသနာပါတယ်။ ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် တင်းနစ် ရိုက်တယ်၊ လှေလှော်တယ်’

ခင်မောင်ဝင်းက သွားပွတ်တံကို ပါးစပ်မှ နုတ်၍ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားရင်း ပြောနေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် သွားတိုက်ဆေး အမြုတ်များပေကျလျက်ရှိသည်။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း၏ တောင့်တင်းသန်မာသော ကိုယ်လုံးကို တစ်ချက်မျှ သိမ်းကျုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်အုပ်ကားကား ကိုယ်လုံးထွားထွားဖြင့် ယောက်ျား ပီသသူပေတည်း။

‘ဟဲ့ ရွှေတင် ဖုန်သုတ်လို့ မပြီးသေးဘူးလား’

ဒေါ်မြဆင့်သည် ပြေကျနေသော အဖြူတစ်ဝက် အနက်တစ်ဝက် ဆံပင်များကို တစ်ပတ်သို့ ဖိုသီဖတ်သီရစ်ကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ ဒေါ်မြဆင့်သည်

ဘယ်တော့မှ စောစောစီးစီး အိပ်ယာက ထတတ်သူမဟုတ်ပေ။ ခင်မောင်ဝင်းက ဒေါ်မြဆင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ-

‘ဪ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့် နီးပါလား၊ စန္ဒရားကြီးအကြောင်း မေးနေတာ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ရဲ့၊ စန္ဒရားကြီးကို ခဏခဏ လာဝယ်ကြတယ်ဆို’

ဒေါ်မြဆင့်က ရွှေတင်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို မွဲကာ....

‘မေးကြတာတော့ အခါပေါင်း မရနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ဒီစန္ဒရားက ဧည့်ခန်းမှာ အလှထားတာလို့ ပြောလိုက်တော့မှ အမေးရပ်သွားကြတော့တယ်၊ ဖြူးမှာ ဧည့်ခန်းထဲ စန္ဒရားရှိတဲ့ အိမ်ဆိုလို့ တို့အိမ်တစ်အိမ်တည်း ရှိတာကွဲ့’

ဒေါ်မြဆင့်မှာ ဧည့်ခန်းတွင် စန္ဒရားထားနိုင်ခြင်းကို များစွာ ဂုဏ်ယူဟန်ရှိ၏။

သူ့အသံမှာ ဂုဏ်တက်နေသည့် အသံဖြစ်လေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ကလည်း အိမ်မှာ စန္ဒရားကြီး အလကားထားမယ့် အတူတူ ရွှေတင်ကို အသင်ခိုင်းရောပေါ့၊ အပျင်းပြေ တီးရတာပေါ့’

‘အို တောက်တီး တောက်တဲ့၊ ဒီစန္ဒရားသင်နေရင် ဘာအလုပ်လုပ်ချိန် ရှိတော့မှာလဲ၊ မိရွှေတင်မှာ လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံချည်းပဲ၊ ဒါတွေ သင်ပေးမနေနိုင်ပေါင်’

ဒေါ်မြဆင့် ပြောပုံမှာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောသံပါ၏။ ရွှေတင်နှင့် စန္ဒရား၊ စန္ဒရားနှင့် ရွှေတင်မှာ မစပ်ဟပ်သော အရာဟူသော လေသံမျိုးဖြစ်၏။ ရွှေတင်ကား သည်လို လေသံမျိုးကို ကြားနေကျဖြစ်၍ မဆန်းတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ဝင်းရှေ့မှာမို့ နည်းနည်းရှက်သလို ဖြစ်ကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

‘ဘိလပ်မှာဆိုရင်တော့ စန္ဒရားရှိတဲ့ အိမ်ဆိုရင် အိမ်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေ အတီးသင်ကြတာပဲ။ ဒီပြင်သီချင်းတွေ မသင်ဘူးဆိုရင် အနည်းဆုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတတ်တဲ့ အခါ ရွတ်တဲ့ မွေသီချင်းလောက်တော့ တီးတတ်ကြတာပဲ’

‘ဘိလပ်က ဘိလပ်ကိုးကွယ်၊ ကဲ ကဲ မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ ကော်ဖီ သောက်ရအောင်၊ ဟဲ့ မိရွှေတင် အပေါ်ထပ် ဖုန်သုတ်ပြီးရင် အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ဦး’

ဒေါ်မြဆင့်က အောက်ထပ် ဆင်းသွားသဖြင့် ရွှေတင်လည်း နောက်က ဆင်းလိုက် လာခဲ့ရသည်။ ခဏကြာလျှင် ခင်မောင်ဝင်း ဆင်းလာလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ဘိုကေကို ပြောင်လက်နေအောင် ဖြီးထားသည်။ နံ့သာရောင် ပိုးရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး အိမ်ထဲတွင် စီးလေ့ရှိသော ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ လက်ထဲတွင် ဒန်းဟီး(လ်) ဆေးတံနှင့် သရီးနန်း(စ်) ဆေးဘူးကို ကိုင်ထားလေသည်။ ရွှေတင်စောစောက နှပ်ထားသည့် ကော်ဖီကရားမှာ အေးနေပြီဖြစ်၍ နှပ်ပြီး ယူလာရပြန်သည်။

“ရွှေတင်တို့ကော သောက်ပြီးပလား”

ခင်မောင်ဝင်းက ကော်ဖီကရားထဲမှာ နှပ်ပြီးသား ကော်ဖီကို ဒေါ်မြဆင့်အတွက်ပါ ငှဲ့ပေးပြီး သကြားကို ဖွန်းနှင့်မွှေရင်း မေးနေသည်။

“အို သူတို့ တူအရီးနှစ်ယောက်က ကော်ဖီတွေ လက်ဖက်ရည်တွေ သောက်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲပြုတ်ကို တစ်သက်လုံး စားလာကြတာ။ ဒီရောက်တော့လဲ ဒီလိုပါပဲ။ ကော်ဖီလက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ပြောတာ မရပါဘူး။ ကော်ဖီလက်ဖက်ရည်က မဝဘူးတဲ့၊ ကောက်ညှင်း ငချိတ်တို့ ပဲပြုတ်တို့စားရမှ အားရသတဲ့”

ဒေါ်မြဆင့်က ကြားထဲက ဝင်ဖြေကာ ရှင်းပြနေသည်။ ရွှေတင်ကမူ ဘာမျှမပြောဘဲ ခင်မောင်ဝင်း၏ လှုပ်ရှားဟန်များကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ထောပတ်ခွက်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ငွေရည်သုတ် ဓားဖြင့် ထောပတ်ကော်လိုက်ကာ ပေါင်မုန့်ကို ကျင်လည်စွာသုတ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ဓားကိုင်ပုံ၊ လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြား ဟနေသောနေရာမှ ပေါင်မုန့် အနားသားကို အလိုက်သင့် မှေးကိုသွားပုံများမှာ ကြည့်လို့ ကောင်းနေသည်။

“ဪ - မင်းကို ဒီနေ့ စက်ထဲ လိုက်ပြမလို့ဟာ၊ မအားသေဘူးကွယ်။ အုတ်ဖြတ်က စပါးပွဲစားတွေ ဒီနေ့ချိန်းထားတယ်။ အဲဒါမိရွှေတင်ပဲ ထည့်လိုက်ရမှာပဲ။ ဟဲ့ မိရွှေတင်၊ ညည်းအစ်ကိုကို စက်ထဲလိုက်ပို့ဟုတ်လား၊ စက်ထဲမှာ မောင်တောက်ထွန်း ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဟိုကျတော့ မောင်တောက်ထွန်းကို သေသေချာချာ အပြခိုင်းသိလား၊ မင်းလဲ ဘိလပ်ပြန်ဆိုပေမယ့် စက်အကြောင်း ဘာအကြောင်း သိထားရင် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့် မိဘရဲ့ လက်ငုတ်လုပ်ငန်းဆိုတာ နားလည်ထားရတယ်၊ ဒီပြင် အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဒီအလုပ်ကို ပြန်လုပ်နိုင်တာပေါ့။ မောင်ဖိုးဝင်းနဲ့ ငါနဲ့ မတည့်တာ အဲဒါပဲ။ တို့ အဖေများဆိုရင် ဒီစပါးလုပ်ငန်း ဆန်လုပ်ငန်းက ကြီးပွားလာကြတာ မဟုတ်လား။ အဖေတို့ ငယ်ငယ်က ပိုင်တဲ့ လယ်ယာ စုစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိမလဲ၊ ရှိလှ ဧက သုံးရာပေါ့။ နောက်တော့မှ ငွေတိုးပေး၊ လယ်ပေါင်ခံ၊ စပါးပေးချေး။ ဒီလိုလျှောက်လုပ်ရင်းက လက်ထဲမှာ မြေကလေး ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် ဖြစ်လာတာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မြေပေါင် လယ်ပေါင်ချေးရင် အတိုးက တစ်ရာကို သုံးဆယ်လောက် ရတယ်ကွယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ၃၅ ကျပ်လောက်ရတာ၊ လယ်တစ်ပွဲလောက် ပေါင်ပြီး လယ်လုပ်တဲ့ လူဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူ့လယ်ပြန်ပြီး ရွေးနိုင်တော့မလဲ။ အဲဒီတုန်းက တောင်ငူတစ်ဝိုက်၊ ဖြူးတစ်ဝိုက်မှာ ချစ်တီးတွေ ပြိုင်ပြီး ငွေချေးတဲ့လူဆို ဗမာထဲက အဖေတစ်ယောက်ပဲရှိတာပဲ။ ချစ်တီးက တစ်ရာလေးဆယ်တိုး ဆိုရင် တို့က သုံးဆယ်ရှစ်ကျပ်တိုး၊ ချစ်တီးက သုံးဆယ်ရှစ်ကျပ်တိုး

ယူတယ်ဆိုရင် တို့က သုံးဆယ်ငါးကျပ်။ နောက်တော့ အဖေကလဲ အပေါင်းအသင်းဆန့်၊ ဗမာလဲ ဗမာဆိုတော့ လယ်ပေါင်ရင် တို့ဆီလာကြတာချည်းပဲ။ အဖေဆုံးတော့ တို့လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လယ်ဟာ နည်းသလား၊ သဗ္ဗနပေါင်း ဧက ငါးထောင်ကျော်လောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ ညောင်လေးပင်မှာ ဆန်စက်တစ်လုံး၊ ဖြူးမှာ ဆန်စက်နှစ်လုံး၊ ဇေယျဝတီမှာ နှစ်လုံး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဆရာစံလဲ သူပုန်ထပြီးရော မင်းအဖေ တောမှာ မနေချင်တော့ဘူးဆိုပြီး အမွေခွဲတာပဲ။ မင်းတို့ ခွဲချင်ရင်ခွဲ ငါကတော့ တောမှာပဲ နေရစ်မယ်ဆိုပြီး စက်တွေကို အရင်ခွဲလိုက်ကြတာပဲ။ ငါက ဖြူးက စက်တစ်လုံး၊ ဇေယျဝတီက တစ်လုံးရလိုက်တယ်။ မင်းအဖေက ညောင်လေးပင်က စက်တစ်လုံးရယ်၊ ဇေယျဝတီက စက်ရယ်၊ ဖြူးက စက်တစ်လုံးရယ် သုံးလုံးယူတယ်။ လယ်တွေကို သိပ်မလိုချင်ဘူးတဲ့၊ စက်ပဲယူမယ်ဆိုလို့ တစ်လုံး ပိုပေးလိုက်ရတယ်။ လယ်တွေကတော့ လယ်တီကွင်းနဲ့ လက်ခုပ်ပင်ကွင်းက လယ်တွေကိုပဲ ခွဲရသေးတယ်။ အခြားလယ်တွေကတော့ မခွဲရသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ပဲခူးရိုးမနားက ကျိုင်းတုံ၊ သိုင်းတုံ၊ ရဲနွဲ့တို့ဘက်က လယ်တွေကတော့ မင်းအဖေရပြီး တခြားရောင်းပစ်လို့ ငါကပဲ ဝယ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီဘက်က ဝေးလွန်းလို့တဲ့။ စက်တွေလဲ အကုန်ရောင်းပစ်တယ်။ ဇေယျဝတီ စက်တစ်လုံးသာ ငါအတန်တန်တားလို့ မရောင်းဖြစ်တာ၊ ကိုယ်ဒီလိုလုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားတာကို သူမို့လို့ ရောင်းပစ်ရက်ပလေတယ်”

ဒေါ်မြဆင့်က မြေပိုင်ရှင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြနေ၏။ ဒေါ်မြဆင့် ပြောပြသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် မြေပိုင်ရှင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ကြီးပွားချမ်းသာရေးလမ်းတွင် အတုယူဖွယ်၊ အားကျဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရွှေတင်သည် ဒေါ်မြဆင့် စကားကို နားထောင်ရင်း သူ့အဖေ၏ လယ်ကွက်ကလေးကို ဒေါ်မြဆင့်တို့ထံမှ ပေါင်နံရာမှ ဆုံးသွားသည်ကို အမှတ်ရနေသည်။ သည်တုန်းက အဖေသည် ကိုယ့်လယ်ကို ကိုယ်လုပ်သော ဆင်းရဲသည့် လယ်သမားလေး တစ်ဦးဖြစ်၏။ စပါးအထွက်နည်းသည့် နှစ်နှစ်တွင် အဖေလက်ထဲတွင် ဘာမျှမကျန်တော့ပေ။

ဝမ်းစာ စပါးလည်း မရှိ၊ မျိုးစပါးလည်း မရှိ၊ လယ်စရိတ်လည်း မရှိ၊ ကောက်ရိတ်ပြီးသော အခါတွင် လက်ထဲတွင် ကောက်ဆွတ်ချောင်းနှင့် ဆန်ကော တစ်ချပ်သာ ကျန်တော့သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှိသည့် လယ်ပွဲကလေးကို အမျိုးဖြစ်သည့် ဒေါ်မြဆင့်တို့ အဖေများထံ ပေါင်၍ လယ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်မြဆင့်တို့ အဖေများမှာ ဆွေမျိုး ဖြစ်သဖြင့် တစ်ရာလျှင် အတိုးသုံးဆယ်ငါးကျပ်လောက် ယူနေသည့်ခေတ်တွင် ရွှေတင်အဖေလယ်ကွက်ကို တစ်ရာလျှင် နှစ်ဆယ်တိုးဖြင့် ပေါင်ခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် အဖေသည် သေသည်အထိ သည်လယ်ကို ပြန်မရွေးနိုင်တော့ပေ။ မြေမဲ့ယာမဲ့ဘဝဖြင့် သေသွားခဲ့ရလေသည့်အတိုင်း ဆွေမျိုးသေလျှင် သင်းချိုင်းတွင် မမြုပ်ဘဲ ကိုယ့်လယ် ကိုယ့်မြေကန်သင်းရိုးစင်တွင် အုတ်ဂူသွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့၏။ အဖေသည် သူ့လယ်ကို သင်းချိုင်းဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အဖေသည် ကိုယ့်လယ်ကန်သင်းရိုးတွင် ခေါင်းမချနိုင်ခဲ့တော့ပေ။ သင်းချိုင်းက ကျင်းထဲသို့သာ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လဲ ဒေါ်မြဆင့် ပြောပြသည့် မြေရှင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် လှပခြင်း မရှိဘဲ နာကြည်းဖွယ်ရာကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဖေဖေကတော့ စက်တွေ လယ်တွေကို သူကိုယ်တိုင်လဲ မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တောမြေပိုင်ရှင်ဆိုတာ သိပ်လဲ ခေတ်မမီဘူး။ ဒီတော့ မြို့တက်ပြီး စက်မှုလုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒါတွေကို ရောင်းပစ်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာစံ သူပုန်ပြီးကတည်းက တောက လယ်သမားတွေကလဲ ဆူကြတယ် မဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ၁၉၂၇ ခု ဥပဒေကြမ်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဥပဒေ ကြမ်းအရဆိုရင် ဧကသုံးဆယ်အောက် ၇ နှစ်ဆက်လုပ်ပြီး သီးစားမပေးလို့ရှိရင် သီးစားသမားတွေဟာ လယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားခွင့် ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ခုလဲ အစိုးရက မျှတတဲ့ သီးစားခကို ပေးရင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ဥပဒေကို တင်မလိုလိုကြားရတယ်။ ဒီတော့ အစိုးရက လယ်သမားတွေ ဆူပူတာကို ငြိမ်အောင် ဥပဒေကြမ်းအမျိုးအမျိုးလုပ်နေတော့

မြေရှင်တွေ ထိခိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားသား ပိုင်ဘဏ်ကြီးတွေကလဲ ဗမာမြေပိုင်ရှင်တွေကို ဖိနေကြတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျောင်းသားတွေ သခင်တွေကလဲ ဘုံဝါဒကို အော်ပြီး တစ်ထောင့်ကနေ တိုင်းပြည်ဆူအောင် လုပ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ သဘောကတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်တဲ့ ဗမာ့ဘဏ်ကြီးတွေကို ထူထောင်ဖို့ ဟိုမှာကျိတ်ကြံစည်နေတာ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေအကြံအစည် မြောက်မသွားရှာဘူး။

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့အဖေဘက်မှ ကာကွယ်ပြောပြနေသည်။ ရွှေတင်ကား သူတို့ပြောသမျှတွေကို နားထောင်နေလိုက်သည်။ ကြီးကြီးဆင့်နှင့် ဆာဖိုးဝင်းတို့ အိမ်သားစု၏ သဘောထား ကွဲပြားပုံကို ဂရုစိုက်မိသည်။ တောမြေပိုင်ရှင် ဘဝဖြင့် နေလိုသူနှင့် အရင်းအနှီးရှင် အဖြစ် နေလိုသူတို့၏ ပဋိပက္ခပေတည်း။

ဒေါ်မြဆင့်က ကော်ဖီကို တစ်ကြိုက်သောက်ချလိုက်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

“အံ့မလေး ဒါက လယ်တွေပစ်ပြီး ရန်ကုန်သွားနေမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အရေးကြီးတာက မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ လယ်မြေတွေ ပစ္စည်းတွေကို တို့လက်ထက်မှာ ဘယ်လိုပွားအောင် လုပ်မလဲ ဆိုတာသာ ပဓာနပါ။ တို့ လက်ထဲမှာ လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းတွေ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ဖြစ်နေလို့ရှိရင် နန်းရင်းဝန်တွေ၊ ငါးထောင် စားဝန်ကြီးချုပ်တွေကို အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနှစ်က ခိုင်အာကီကနေ ၉၁ ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးကို ပြောင်းလိုက်ရပြီ မဟုတ်ထား။ မင်းပြောတဲ့ ဥပဒေကြမ်းတွေဘာတွေဆိုတာလဲ အောက်လွှတ်တော် အထက်လွှတ်တော်မှာပါတဲ့ မင်းတိုင်ပင်တွေကို တို့က သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားနိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဒေါ်မြဆင့်မှာ ခေတ်ကို ရင်ဘောင်တန်း လိုက်နိုင်သူဖြစ်၏။ မြန်မာ့အလင်း၊ သူရိယ စသည့် သတင်းကြီးများကိုလည်း အမြဲဖတ်လေ့ရှိသဖြင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး ခေါက်မိလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပါးစပ်သုတ်လိုက်ရင်း-

“ဟာ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့ တောမှာ မနေချင်ပါဘူး၊ ပျင်းစရာကောင်းပါဘိသနဲ့”

“အေးအေး မင်းတို့ကတော့ ပြောမှာပေါ့။ မင်းတို့ ငါတို့ ဒီအခြေထိ ရောက်လာတာ တောမှာ နေလို့ သိရဲ့လား၊ တောမှာ နေလို့ တောက ဆင်းရဲသားကို မတန်တဆ ငွေတိုးချေးစားခဲ့လို့ ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတာ၊ မင်းတို့အလိုဖြင့် ဟင်း”

ဒေါ်မြဆင့်က ခင်မောင်ဝင်းကို ကြိမ်းနေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ မိဘလက်ထက်က ပင်လျှင် စပါးစာရင်း ငွေစာရင်းများကို မူးပဲက စ၍ တွက်ခဲ့ရသဖြင့် စပါးလုပ်ငန်းတွင် အောက်သက်ကြွပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ စက်ထဲသွားမယ်”

“အင်း မင်းနဲ့ ငြင်းခုံနေရတာနဲ့တောင် မေ့သွားပီ၊ ဟဲ့ ရွှေတင်၊ ညည်းအစ်ကိုကို စက်ထဲလိုက်ဖို့လိုက် သိလား၊ ဟိုကျတော့ မောင်တောက်ထွန်းကိုလဲ ပြောပြပြီး လိုက်အပြခိုင်း၊ ဒီကောင်လဲ တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်ကို လာခဲ့လို ပြောတာ မလာပြန်ဘူး၊ သွား သွား အဝတ်လေးဘာလေး လဲချည်”

ခဏကြာလျှင် ရွှေတင်မှာ ခါးတို လက်ဝကျဉ်းကျဉ်း ပဒုမ္မာအင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ကာ ရွှေတောင်လုံချည် မန်ကျည်းစေ့ အပြာကွက်ကို ဝတ်၍ ဆင်းလာလေသည်။ ဘူတာ လာတုန်းကလို လက်ဝတ်လက်စားများ ဝတ်မထားပေ။ ခင်မောင်ဝင်းက

ချောကလက်ရောင် ဗစ်တိုးရီးယား လက်ရှည်အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ၊ ဆက်နံ ရှားဖိနပ်ကို စီး၍ လက်ထဲက ချယ်ရီသား တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ထားသည်။

“ရွှေတင်က ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် လှတာပဲဟေ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်၍ ပြောရင်း တုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။

“အစ်ကိုကလဲ ရွှေရွှေဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ရွှေတင်က မျက်လွှာကို ချကာ နှုတ်ခမ်းများကိုမဟဘဲ စု၍ပြုံးနေသည်။ ပန်းသွေးဖျော့ဖျော့ လွှမ်းထားသည့် နှုတ်ခမ်းကလေး နှစ်လွှာစုသွားပုံမှာ ကြာပဒံ အဖူးကလေး တစ်ဖူး ပွင့်အာနေရာမှ ငုံသွားပုံနှင့် တူလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ ရင်အုံမို့မို့ ဆီသို့ စိုက်ကြည့်ပြီး....

“လှလို့ လှတယ် ပြောတာပေါ့ ရွှေတင်ရ၊ နေစမ်းပါဦး ဘူတာလာတုန်းကလို ဆွဲကြိုးတို့ လက်ကောက်တို့ မဝတ်တော့ဘူးလား”

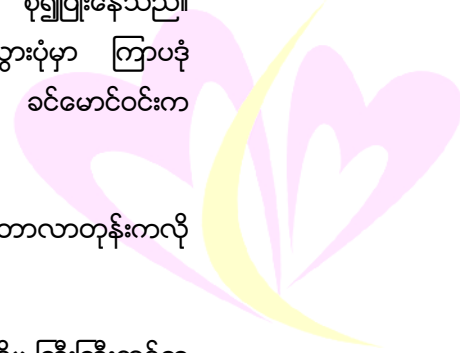
“ဟင်အင်း ဆွဲကြိုးတို့ လက်ကောက်တို့ က သွားစရာ လာစရာရှိမှ ကြီးကြီးဆင့်က ထုတ်ပေးတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ မလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ စက်ထဲသွားတာပဲ၊ ဒါတွေ ဝတ်သွားလို့လဲ ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်တာပါ၊ ဘာဝတ်ဝတ် နဂိုမရှိတော့ နဂိုင်းမထွက်ဘူးပေါ့”

“အံ့မာလေး ဟဲ့လေး ရွှေတင် စကားတတ်လိုက်တာ၊ ဘာမှမဝတ်ဝတ် နဂိုရှိတော့ နဂိုင်းထွက်ပီးသားလို့ပဲ ထင်ပါတယ်ဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရွှေတင်ကား ကြီးကြီးဆင့်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသော ခင်မောင်ဝင်းကြောင့် ကြည်လင်ပေါ့ပါးနေသည်။ အပေါက်ဝတွင် ဒေါ်မြသီက သူတို့ကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်ဟန်တူသည်။

“အေး အေး၊ နောက်လဲ ရောက်တဲ့ ပေါက်တဲ့အခါ ဝင်းဦးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒေါ်မြသီက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးကာ လှမ်းနှောက်နေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သီက ရိုးရိုးသားသား နှောက်ပြောင်ခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း ရွှေတင်မှာ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ကာ ရှက်၍မျှ ခေါင်းငုံ့ပြီး ဒေါ်မြသီအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

သရက်ပွင့် ဝတ်မှုန်ကလေးများသည် တဖြတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေကြသည်။ မြေအပြင်မှာ ဝါရွှေနှီမောင်းကာ ပွင့်ဝတ်မှုန်များဖြင့် ခင်း၍ထားသည်။ သရက်ပွင့်များ၏ စိမ်းရွှေရွှေ ရနံ့ကလည်း ညင်းညံ့ညံ့ လေပြည်ထဲတွင် မျောပါလာသည်။ နေပူသဖြင့် ခိုများသည် သရက်ပင်ကိုင်းဖျားတွင်နားကာ တစီစီ ညည်းနေကြသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းပေါ် ကုန်တင်ကားကြီးများသည် တဝေါဝေါမြည်ကာ ဖြတ်သန်း သွားကြပေသည်။

ပြတင်းပေါက်နား၌ စန္ဒရာခုံတွင်ကား ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့ကို ကျောပေးကာ စန္ဒရာခုံ ခလုတ်ကလေးများကို လက်ချောင်းများဖြင့် တိုခတ်ကစားကာ တီးနေ၏။ သူ့မျက်နှာကို မော့ထားကာ အပြင်ဘက်မြူတိုဖြင့် မိုင်းနေသော ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသလိုပင် ထင်ရ၏။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်နေရင်းက သူ့လို စန္ဒရာခုံ တီးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာလေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းလို တီးတတ်လို့ ရှိရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလေမလဲ။ သူ့လို ပညာတွေတတ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလေမလဲ။ ပစ္စည်းတွေ ချမ်းသာရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ အဘက်ဘက်မှ လိုလေသေးမရှိသော မင်းသားကလေး ဖြစ်၏။ ရွှေဘုံပေါ်တွင် စံစားရသူ ဖြစ်၏။ သူ့မှာကား အဘက်ဘက်မှ မပြည့်စုံသူ၊ အစေခံတစ်ပိုင်း မွေးစားသမီး တစ်ပိုင်းဘဝနှင့် နေရသူ၊ နွဲ့ထဲ ဗွက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာရသူ။

“ဟင် ရွှေတင် နားထောင်နေသလား”

အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် စန္ဒရာခုံ ထိုင်ခုံမှ ကိုယ်တစ်ဝက် လှည့်၍ သမင်ပြန်ကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ပြင်းတင်းပေါက်

ခန်းဆီးကြားမှ ဖြာကျသော အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် တစ်ခြမ်းမှောင်၍ တစ်ခြမ်းလင်းနေ၏။

“လာလေ နားထောင်ချင်ရင် ဒီနားလာနားထောင် ပါလား”

ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရွှေတင်သည် အလိုလို သူ့အနားသို့ ရောက်သွားကာ စန္ဒရာခုံဘေးတွင် ဝင်၍ ရပ်လိုက်၏။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာပေးသည် သပြေသီး မှည့်ရောင်ပြေးကာ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသာ စန္ဒရာခုံ ပေါ်တွင် ဝင်းပ၍ နေလေသည်။

“ရွှေတင် စည်းတီးတတ်သလား”

ခင်မောင်ဝင်းမှ စန္ဒရာခုံ တွေ့ရာ ခလုတ်ကို တို၍ တီးရင်း သူ့ဘက်ကို လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်က သွားကလေးဖွေးခနဲ ပေါ်အောင် ပြုံးကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

“ဟင့်အင်း ရွှေရွှေ စည်းမတီးတတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်သီချင်းကော ဆိုတတ်သလား”

“သီချင်းလဲ မဆိုတတ်ဘူး”

သည်တစ်ခါတော့ ရွှေတင် ရှက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ထား၍ ဖြေလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးယောင်သန်းနေလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်တုန်းက သင်ထားသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်း နောက်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရွှေတင်သည် စန္ဒရားရုံကို ဖြူဖွေး မွတ်ညက်သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ပွတ်နေလေ၏။ သူ့လက်ချောင်း သွားရာတစ်လျှောက်ရှိ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည့် စန္ဒရားရုံမှ အပူငွေ့ကြောင့် မှုန်ဝါးသွားပြီး အပူငွေ့ပြယ်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ ကြည်လင်တောက်ပ လာသည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကကော မဆိုဘူးလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဆိုဖူးတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို စန္ဒရားတွေ ဘာတွေနဲ့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရေခပ်ရင်း မောင်းထောင်းရင်း တောရမ်းမယ် ဘွဲ့တွေ လျှောက်ဆိုတာပေါ့”

ရွှေတင်က ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းကလည်း သူ့ကိုကြည့်၍ မပွင့်တပွင့် ပြုံးကာ....

‘ဘာသီချင်းတွေလဲ’

‘မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ ‘စုံတောမြိုင်’ တို့၊ ‘တုံးကျော်မ’ တို့ ဘာတို့ တောသီချင်းတွေပါ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို စန္ဒရားတီးတတ်တယ်နော်၊ ရွှေရွှေဖြင့် အစ်ကို မတီးတတ်ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ’

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်း စန္ဒရားတီးသည်ကို မြတ်နိုးသည့် ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် စန္ဒရားခလုတ်များကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ခွ၍ ထောက်ထားရင်း-

‘အစ်ကိုက သိပ်မတီးတတ်ပါဘူး၊ အတာကမှ ကောင်းကောင်း တီးတတ်တာ၊ ရှေးသီချင်းကြီး သီချင်းခံတွေကော အင်္ဂလိပ် သီချင်းတွေကော တော်တော်

တီးတတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အတာပူဆာလွန်းလို့ အဖေက ဒီစန္ဒရားကြီး ဝယ်ပေးတယ်လေ။ နောက်ကျတော့ အစ်ကိုရော အတာရော နှစ်ယောက်စလုံး သင်ကြတာပဲ။ အစ်ကိုကတော့ နည်းနည်းပါးပါး တီးတတ်ရုံပဲ သင်လိုက်တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်မှလဲ တစ်လုံး ဝယ်ပေးထားသေးတယ်။ အဲဒါအတာပဲ တီးနေတာပဲ၊ အစ်ကိုတော့ သိပ်မတီးတော့ပါဘူး၊ ခုတောင်ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ စမ်းတီးကြည့်တာ အသံတွေတောင် ခပ်မေ့မေ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ’

ခင်မောင်ဝင်းက စန္ဒရား ရုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ပြောနေသည်။ စန္ဒရားရုံပေါ်ရှိ ပန်းစိုက် အိုးထဲမှ သစ္စာပန်းများမှာ အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်နေကြသည်။ ပန်းပွင့် ပန်းခက်များကြားမှ ရွှေတင်၏ ဝင်းပသော မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက စန္ဒရား ခလုတ်များကို အတော့ တို့စမ်းလိုက်ပြီးမှ

ပန်းကြာဝတ်မှုန် ရွှေဘုံနန်းကလေး ညွတ်ရိုးဝန်းလည်

သုံးမည်ခ ရံရွှေသည် x ကြော့နန်းကလေး။ နွဲ့လမ်းခြူးဆင်၊

ပန်းဝတ်ယုက်သန်း။ သလွန်မြင့်မှန်း x သိန်းမြင်း x

မြနန်းယုန်နယ်၊ မှုန်တယုတ်တိမ်ပုံထက်ပိုင်း ရွှေလရိပ်သည်တိုင်း။

ခိုင်းနှိုင်းဘွယ်သာ၊ ရွှေရင်မှာ ငွေသော်တာ။ တခြမ်းဖြူလွှာ

ပြတုံးတောင်စာ၊ ပန်းလွှာရွှေရည်ဆမ်းသို့လေး။

ခင်မောင်ဝင်းက ပုခန်းမင်းသား ရေးသည့် မယ်ဘွဲ့ သီချင်းကြီးကို ခပ်အုပ်အုပ် လိုက်ဆို၍ တီးနေ၏။ ရွှေတင်ကား စန္ဒရားခလုတ်ဖြူဖြူပေါ်တွင်ပြေးလွှားနေကြသော ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်ချောင်းများကို ငေးကြည့်နေမိလေ၏။

ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်မှာ အလင်းရောင်နှင့် ဟပ်လိုက်တိုင်း တဖျက်ဖျက် လက်သွားသည်။

‘ပန်းရွှေရည် ဆမ်းသို့လေး၊ ပန်းရွှေရည်ဆမ်းသို့လေး။ ပီးတော့ဘာပါလိမ့်မလဲ၊ ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပန်းရွှေရည်ဆမ်းသို့လေး’

ခင်မောင်ဝင်းက ပါးစပ်ထဲတွင် ထစ်နေသော သီချင်းအစကို ပျောက်မသွားအောင် တတွတ်တွတ် ရွတ်ကာ ပြောနေ၏။ နောက်ဆုံး တော်တော်ကြာသည်အထိ စမ်းလို့မရတော့မှ ကိုယ်ကို လျှော့ချကာ မတီးရပ်လိုက်ပြီး-

‘ရှေ့ဆက် မရတော့ဘူး မေ့ကုန်ပြီ၊ ဒီသီချင်းက နဂိုကမှ ခပ်ခက်ခက်ရယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဂီတသမားတွေတောင် ဒီသီချင်းရတဲ့လူ ခပ်ရှားရှားရယ်။ အစ်ကိုက မယ်ဘွဲ့ထဲက တစ်ပုဒ်ကောင်း ဆန်းဆန်းထဲက တက်ချင်တယ်ဆိုလို့ စန္ဒရားဆရာက သင်ပေးသွားတာ၊ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တက်ဖူးတာ၊ ဒါလေးတောင် မေ့သွားပြီ၊ အဓိပ္ပါယ်က သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ တက်ထားတာလေ’

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရင်း ပြောနေလေသည်။ ရွှေတင်ကား သီချင်းအဓိပ္ပါယ်ကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်ဘဲ သစ္စာပန်းများ ထိုးစိုက်ထားသော ငွေပန်းစိုက်အိုးကို ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဒီသီချင်းက မယ်ဘွဲ့၊ သီချင်းခံပဲ၊ မယ်ဘွဲ့ဆိုတာ မိန်းကလေးရဲ့အလှကို ဖွဲ့ထားတာကို ခေါ်တာ၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ခြူးပန်းခြူးနွယ်တွေ တင်ထားတဲ့ အဆောင်က ကြာပန်းကြာ ဝတ်မှုန်တွေ ပုံခြယ်ထားတဲ့ သလွန်ထက်မှာ မင်းသမီးလေး တစ်ပါးရှိတယ်တဲ့၊ သလွန်ပေါ်မှာ စံစားနေတဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ တိမ်ပုံတိမ်တိုက်တွေ ကြားထဲမှာ တစ်ဝက်မြှုပ်ပြီး သာနေတဲ့ လမင်းလိုပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေးရဲ့ရင်မှာ ပိတုန်းကောင်လောက် ရှိတဲ့ ညှင်းပွင့် ကလေးဟာလဲ လမင်းနဲ့ တူသလိုလို ရွှေရည်ဆမ်းထား သလိုလို ထင်ရတယ်တဲ့’

‘ရှေးတုန်းက အလှဘွဲ့ပေါ့နော်’

ရွှေတင်က ညွတ်ကော့ ရှည်လျားသော မျက်တောင်များကို မှေးစင်းကာ ငွေပန်း စိုက်အိုးပေါ်မှ ရုပ်လုံးကြွလိပ်ပြာနှင့် ပန်းပွင့်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ပွတ်သပ်နေသော ငွေပန်းအိုးကို ကြည့်ကာ

“ဒါပေါ့ ရှေးရှေးတုန်းက အလှကို ဒီလိုမြဲကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ ရွှေတင် သတိထားမိရဲ့လား၊ မင်းသမီးကလေးစံတဲ့ သလွန်ဟာ ကြာပန်းကြာပွင့်တွေနဲ့ ရုပ်လုံး ဖော်ထားတယ်တဲ့”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကို တစ်ချက်မျှ မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဗမာတွေဟာ ကြာပန်းကို တော်တော် နှစ်သက်ပုံရတယ်၊ ရှေးက သလွန်တွေမှာလဲ ကြာပါတယ်၊ ခုခေတ် ရေးကြခြယ်ကြတဲ့ အရာတွေထဲမှာလဲ ကြာပါတာပဲ၊ ဒါတွေမကဘူး၊ ရှေးက ကဗျာတွေ သီချင်းတွေထဲမှာကြာပါသလို ခုခေတ် ကဗျာတွေ သီချင်းတွေထဲမှာလဲ ကြာပါတာပဲ။ ကြာဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ပန်းမို့လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ရွှံ့ထဲ နွံထဲမှာ ပေါက်ပြီး သန့်ရှင်းလို့ ထင်တာပဲ၊ ကြည့်လေ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ လက်များကို ဖယ်ရှားကာ ငွေပန်းစိုက်အိုးကို ကောက်၍ လှည့်ပြပြီး ပြန်ချလိုက်သည်။ ရွှေတင်လက်များမှာ ဖြူဖွေးနေ၏။ အပြင်ပန်း အားဖြင့် နူးညံ့သလို ထင်ရသော်လည်း အတွင်းဘက် လက်ဖဝါးမှာ အလုပ်ကြမ်း ဒဏ်ကြောင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်နေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်ဖဝါးများလောက်ပင် မနူးညံ့ပေ။

“ဒီမှာ ကြာပန်း၊ ဟောဒါက လိပ်ပြာ၊ ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ သိရဲ့လား”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်က ကြာပွင့်နှင့် လိပ်ပြာ ရုပ်လုံးကြွတို့ကို ကြည့်ကာ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း ရွှေရွှေ မသိဘူး၊ ကြာပန်းနဲ့ လိပ်ပြာပဲ သိတယ်။ လိပ်ပြာက ပန်းပွင့်ကို လာနားတာဖြစ်မှာပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ဆေးတံကို ဆေးထည့်နေသည်။ ရွှေတင်ကား ခင်မောင်ဝင်း လှုပ်ရှားပုံကိုသာ ငေးကြည့်နေပေ၏။

“လိပ်ပြာက လာနားတာမဟုတ်ဘူး၊ နားချင်လွန်းလို့ တဝဲလယ်လယ်ဖြစ်နေတာ၊ ကိုကို ကောလိပ်မှာ နေကြတုန်းက ခေတ်စမ်းကဗျာတွေ ပေါ်လာတယ်။ ကိုစိန်တင်တို့၊ ကိုသိန်းဟန်တို့၊ ကိုဝန်တို့၊ ကိုညွန့်တို့၊ ကိုအေးမောင်တို့၊ မခင်စောမူတို့၊ ခုတော့ ဝန်ထောက်လုပ်တဲ့လူ၊ ဆရာလုပ်တဲ့လူ ပညာဝန်ထောက် လုပ်တဲ့လူ လုပ်နေကြတယ်။ ကိုဝန်ကတော့ ဘိလပ်သွားမလိုလို သတင်းကြားတယ်။ အဲ သူတို့လဲ ကြာပန်းအကြောင်း အနည်းနဲ့ အများဖွဲ့ကြတာပဲ၊ ကိုစိန်တင်တို့၊ ကိုသိန်းဟန်တို့၊ ကိုဝန်တို့က မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူး ယူနေကြတယ်၊ ကိုယ်က အင်္ဂလိပ် စာဂုဏ်ထူးတန်းမှာ”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ပြောရင်း ကောလိပ်ကျောင်းသား ဘဝကို ပြန်၍ အမှတ်ရဟန်ရှိ၏။ စကားကိုဖြတ်ကာ ဆေးတံကို မီးညှိ၍ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ရွှေတင်ကား ခင်မောင်ဝင်းပြောသမျှကို နားမလည်တလည်ဖြင့်ပင် နားထောင်နေသည်။ သူ့အဖို့ကား စကားတွေကို နားလည်ရေးထက် ခင်မောင်ဝင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို ပြောနေသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

“ကိုစိန်တင် ကလောင်နာမည်က သိပ္ပံမောင်ဝတဲ့၊ ကိုသိန်းဟန်က ဇော်ဂျီတဲ့၊ ကိုဝန်က မင်းသုဝဏ်တဲ့၊ ကိုအေးမောင်က တက္ကသိုလ် မောင်သန့်စင်တဲ့၊ ကိုညွန့် ကလောင်နာမည်က ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ ညွန့်မာလာဆိုလား ဘာလားပဲ”

ရွှေတင်သည် သူတို့ ခေတ်စမ်း စာရေးဆရာများ၏ စာပေများကို နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်ဖူး၏။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို လစဉ်ယူကာ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ရေးသော ထေရီဘာသာပြန်ကို လည်းကောင်း၊ ယုဝတီခင်တုတ်၏ ဆောင်းပါးများကို လည်းကောင်း၊ စာဏကျနီတိကျမ်းမြန်မာပြန်တို့ စသည်တို့ကို လည်းကောင်း ဖတ်လေ့ရှိသည်။ သည်စာတွေကို ဒေါ်မြဆင့် ဖတ်သည်ဆိုသော်လည်း ကိုယ်တိုင် ဖတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရွှေတင်ကို အဖတ်ခိုင်း၍ သူက နားထောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ရွှေတင်ကား ဒေါ်မြဆင့်ကို စာဖတ်ပြပြီးလျှင် နေ့လည်အားလပ်သည့် အချိန်၌ လည်းကောင်း၊ ည၌တွင်လည်းကောင်း ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းက ကိုယ်ကြိုက်သည့် ဝတ္ထုများကို ဖတ်လေသည်။ (ပီမိုးနင်း၊ ဇေယျ၊ မဟာဆွေ၊ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၊ ဒဂုန်နွယ်ကသစ်၊ ဒဂုန်မြတ်လေးနွယ်) တို့၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဒဂုံရွှေပြည်စိုး၏ မိုးနက်ဝတ္ထုကိုကား အကြိုက်ဆုံးပင်။ ကိုကိုလေး၏ တက္ကသိုလ်ကဏ္ဍကို ဖတ်ဖြစ် လေသည်။ တက္ကသိုလ်ကဏ္ဍမှ စာပေများမှာ တခြားဝတ္ထုတွေလို ဖတ်၍ မကောင်း၊ ကောင်းလေးနှင့် ကောင်မလေးတို့ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း နည်းလှသဖြင့် အရသာ ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်နေသည်ဟု ရွှေတင်ထင်မိသည်။

“ဒီပန်းအိုးက လိပ်ပြာနဲ့ ကြာကိုမြင်တော့ အစ်ကို ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ခေတ်စမ်း စာရေးဆရာသိုက်ထဲက မခင်စောမူရဲ့ ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရမိတယ်။ ကဗျာရဲ့ နာမည်က “ကုမုဒိကြာနဲ့ ပန်းလိပ်ပြာတဲ့” ကုမုဒိကြာဆိုတာက ညမှပွင့်တယ်၊ လိပ်ပြာဆိုတာက နေမှ ကျက်စားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြာဝတ်ဆံကို စားချင်တဲ့ လိပ်ပြာကလေးဟာ ညလပြည့်ဝန်းသာတဲ့ အခါကျမှပွင့်တဲ့ ကုမုဒိကြာဝတ်ဆံကို မစားနိုင်ရှာဘဲ ကြာပွင့်နားမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေပုံကို ကဗျာဖွဲ့ထားတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ငွေပန်းစိုက်အိုးကို ကောက်ကိုင်ကာ လိပ်ပြာနှင့် ကြာပွင့်ကို ကြည့်နေသည်။ လိပ်ပြာမှာ ပန်းအိုးတစ်ဖက်တွင် ရုပ်လုံးဖော်ထားပြီး ကြာပွင့်ကို တစ်ဖက်တွင် ရုပ်လုံးဖော်ထားလေသည်။ ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကိုတစ်လှည့် ပန်းစိုက်အိုးကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ....

“ဒီလိုဆို လိပ်ပြာကလေး သနားစရာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဲဒီကဗျာထဲမှာ လိပ်ပြာကလေးက တစ်ဖက်သက် ချစ်သူပေါ့လေ၊ သူချစ်တဲ့ ကြာပွင့်က ညကျမှ ပွင့်လန်းလို့ အချစ်ကိုမရဘဲ ဆွေးရပုံကို ဖွဲ့ထားတာပဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ပြော၍ သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်သဖြင့် ရွှေတင်မှာ မျက်နှာတွေ ထူပူသွားကာ မျက်လွှာကို အောက်သို့ ချထားလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ၊ သူရင်သည် တလုပ်လုပ်ခုန်လာကာ ခြေဖျား လက်ဖျားကလေးတွေ အေးစက် လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘာကို ရည်ရွယ်၍ ပြောနေမှန်းမသိပေ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံး အကြည့်မှာ သာမန် ကြည့်ရိုး ကြည့်စဉ်မဟုတ်ဘဲ ရွှေတင်၏ မျက်လုံးများကို ဖောက်တွင်း၍ ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စူးရှသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သိလိုက်ပါ၏။ ကြာပွင့်နှင့် လိပ်ပြာတို့၏ အချစ်ကို ပုံပြုကာ သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ဆိုပေးသလား၊ သည်လိုဆို သူနှင့် ခင်မောင်ဝင်း နှစ်ယောက်တို့အနက် မည်သူကကြာပွင့်ဖြစ်၍ မည်သူက လိပ်ပြာ ဖြစ်ပါသလဲ။

အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေပေ၏။ အောက်ခြံထဲက ပန်းပွင့်များကြားတွင် လိပ်ပြာရောင်စုံတို့ ပျံနေကြသည်။ ပျားပိတုန်းတို့၏ တဒီဒီအော်မြည်သံကိုပင် ကြားရသည်။ ပိတုန်းတို့ မြည်သံမှာ ငိုက်မြည်းလာစေပေသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမပေါ်မှ ကားသံနှင့် ဘူတာရုံဘက်ဆီမှာ မီးခိုးထုတ်သံ တို့ကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရတတ်၏။

ဒေါ်မြဆင့်ကာ နံနက်စာ စားပြီးလျှင် အိပ်ခန်းကို တက်၍ တရေးတမော အိပ်မြဲဖြစ်၏။ ဒေါ်မြသီမှာ အောက်ထပ်တွင် အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသမျှကိုလုပ်ပြီး တွေ့ရာနေရာမှာပင် လှဲအိပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ခြောက်တိုင်ခုတ်ကြီးပေါ်မှာပင် အဝတ်ကောင်း တစ်ထည်ကိုခင်းကာ အုံးသားကို ခေါင်းခု၍ အိပ်တတ်သည်။ ခြောက်တိုင်ခုတ်ကြီးကို ဖြုတ်ပြီးသည့်နောက် မီးဖိုဘေး သရက်ပင်အောက်က

ကွပ်ပျစ်မှာ လှဲနေတတ်သည်။ ရွှေတင်ကား သည်လို အချိန်မျိုးတွင် ဖာထေးစရာ ရှိသည်ကို ဖာထေးရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဝတ္ထုစာအုပ်ကလေး ဘာလေးကို ဖတ်သည်။ ဘယ်လောက်ပင် အိပ်ရေးပျက်ပျက်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် အိပ်သောအကျင့် မရှိပေ။ ရွှေတင်က တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်ကာ....

“ကြီးကြီးဆင့်တို့တော့ မနက်က စက်ထဲကို ခြေကျင်လျှောက်သွားတာနဲ့ တော်တော် မောသွားပြီထင်တယ်”ဟု ဒေါ်မြဆင့် အိပ်ခန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မနက်က ရွှေတင်ကော လိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်သွားပါတယ်”

“ဘာတွေ အရေးကြီးနေပြန်လို့လဲ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဆေးတံကိုဖွာနေ၏။ သို့ရာတွင် ဆေးကုန်ပြီဖြစ်ရကား ဆေးတံသည် ဖားဖိုလို တရှူးရှူးမြည်၍ လေထွက်နေသည်။

“မနက်က တောက ဝယ်လားတဲ့ စပါးတွေကျလာလို့ စပါးခြင်တာကို သွားကြည့်တာလေ”

“စပါးခြင်တာပဲ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်နေရသေးလား ရွှေတင်ရဲ့၊ စက်ထဲကို ကိုတောက်ထွန်းရှိတယ် မှုတ်လား”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းတို့မှာ ဆန်စပါး လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားသွားသော မိဘများထံမှာ အမွေတွေကို ဆက်ခံလိုက်သော်လည်း ဆန်စပါး ကိစ္စကို ဘာမျှနားမလည်ဘဲ အစိမ်းသက်သက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“တင်းတောင်းတွေက မမှန်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ စပါးတစ်တင်းကို ၄၆ပေါင် ကိုက်ရတယ်၊ ငါးပုံဆန်ဆိုရင် တစ်တင်းကို ၆၇ ပေါင် ကိုက်ရတယ်၊ ဆန်ဖြူကို ၇၅ ပေါင်ကိုက်ရတယ်၊ လုံးစိမ်းတို့ ဆန်ကွဲတို့ကျတော့ ၇၂ ပေါင်ကိုက်ရတယ်၊ ဖွဲနုကျရင် တစ်တင်းကို ၄၅ ပေါင်ကိုက်ရတယ်၊ ခုတောက ကျလာတဲ့ စပါးတွေကို ခြင်တွယ်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ တတင်းကို ၄၉ ပေါင် ကိုက်မကိုက် စစ်ရတယ်။ ပြီးတော့လဲ စပါးတွေ အဖျင်းအမှော်တွေ ပါမပါ အကုန်ကြည့်ရတာပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ စပါးအရောင်းအဝယ် ကိစ္စတွင် ရွှေတင်သည်လောက် ကျွမ်းကျင် နားလည်ပုံကို အံ့ဩသွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သည်ကိစ္စများသည် သည်လောက် လည်း အရေးကြီး သိဖို့မလိုဟု ယူဆထားခဲ့လေသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် နားလည်သူ တစ်ဦးကို ခေါ်၍ ခန့်နိုင်သည် မဟုတ်လား။

“အံ့မာ ရွှေတင်က တော်တော်နားလည်နေပါလား”

“နားမလည်လို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ကြီးကြီးဆင့်က ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ စာရင်းအင်းတွေလဲ ရွှေတင်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ရတာပဲ၊ စပါးခြင်တာလဲ ရွှေတင်ကိုယ်တိုင် နေပူစပ်ခါးမရှောင် စက်ထဲဆင်းကြည့်ရတာပဲ၊ ခုမှ တင်းခြင် ပေါင်ကိုက် စံနစ်ကို ဒီနယ်ဘက်မှာ သုံးလာလို့ နည်းနည်းသက်သာသွားတယ်၊ အရင်တုန်းက ပိဿာချိန်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်တုန်းက သိပ်ဆင်းရဲတာပဲ၊ ဆန်စပါး လုပ်ငန်းက ကြည့်တော့သာ လွယ်လွယ်ကလေးထင်တာ သိပ်ရှုပ်တာပဲ၊ တလင်းကနေပြီး ဆန်စက်ရောက်လာတာ ချောချောမောမော ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး”

ရွှေတင်က စန္ဒရားအနီး၌ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား သည်ကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့တော့ မဟုတ်လှဘဲ ရွှေတင် ဘာတွေပြောမလဲဟု နားစွင့်ကာ ဆေးတံကို မီးညှိနေသည်။

“စပါးပေါ်လို့ တလင်းထဲလဲရောက်ရော သူရင်းငှားက အရင်တုန်းက ယူထားတဲ့ ကြွေးတွေရော အတိုးရောပေါင်းပြီး လယ်ပိုင်ရှင်ကို ပေးရတယ်၊ ပြီးတော့ ဆန်ဖိုး ဆားဖိုးစတဲ့ ကြွေးကိုလဲ ဈေးဆိုင်ကို ပေးရတယ်၊ လယ်ရှင်ကတစ်ဆင့် စပါးကို သီးစားအငှားချတဲ့ မြေရှင်ဆီကို တစ်ခါပေးရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ပွဲစားဆီကို အရောင်းခိုင်းရတယ်၊ တောပွဲစားက လယ်သမားဆီက စပါးကို ဈေးနှိမ်ဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆန်ကုန်သည်ဆီကို တစ်ဆင့်မြှင့်ပြီးရောင်းတယ်၊ ပွဲခကိုလည်း နှစ်ဘက်စလုံးက ရလိုက်သေးတယ်။ တောပွဲစား လုပ်ရတာ အချောင်ဆုံးပဲ၊ တောပွဲစားက စပါးကို ဆန်ကုန်သည်ဆီရောင်း၊ ဆန်ကုန်သည်က မြို့ပွဲစားဆီ တစ်ဆင့်ရောင်း၊ နောက် မြို့ပွဲစားကမှ တစ်ဆင့် ဆန်စက်ကို ရောက်လာတာ။ တလင်းထဲတုန်းက စပါး တင်းတစ်ရာဖိုးကို ၄၀ လောက်ပဲ ပေးရတယ်၊ စက်ထဲရောက်လာတော့ သယ်ခ ပိုးခ မြို့ပွဲစားခ တောပွဲစားခတွေနဲ့ တင်းတစ်ရာကို ရွှေကျပ် ဈေးလောက် ဖြစ်လာရော၊ အမှန်က လယ်သမားတွေ သူရင်းငှားတွေမှာ ဘယ်လောက်မှ မရလိုက်ကြရှာဘူး။ ဒီတော့ သူတို့လဲ တင်းရေ ပိုထွက်အောင်ဆိုပြီး အဖျင်း အမှော်တွေ ရောကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ စပါးခြင်ရင် ကိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့် ရတယ်၊ ၄၆ ပေါင်ကိုက် မကိုက်၊ ၄၆ ပေါင်ကိုက်ရင်လည်း စပါးအဖျင်း အမှော် ပါမပါ ကြည့်ရတယ်”

ရွှေတင်မှာ တကယ့် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ကြီးလို သည် ကိစ္စတွေမှာ နောကြေအောင် ကျွမ်းကျင်နေဟန်တူလေသည်။

“ဒါတွေ ရွှေတင်ကိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့်တယ်လား”

“ကြီးကြီးဆင့်နဲ့ ရွှေရွှေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးဆင့်က ရွှေရွှေလောက် နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွှေရွှေကို ခေါ်ခေါ်သွားရတာပေါ့၊ ရွှေရွှေကတော့ လယ်ထဲက တလင်းထဲ ကြီးလာတာ မဟုတ်လား၊ သူရင်းငှားတွေ လယ်သမားတွေ ဘယ်လို နေရထိုင်ရတယ် ဆိုတာလဲ သိတယ်၊ သိရုံမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ရွှေရွှေကိုယ်တိုင် ဒီလိုနေလာခဲ့ရတာပဲ၊ တောပွဲစားတွေ စပါးကုန်သည်တွေ မြို့ပွဲစားတွေ ဘယ်လို ဈေးကစားတယ်

ခေါင်ပုံဖြတ်တယ်ဆိုတာ လဲသိတယ်၊ ဒါကြောင့် စက်ထဲရောက်တော့ ရွှေရွှေ အသုံးကျနေတာပေါ့”

ရွှေတင်က ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်ရယ်သံမှာ ခြောက်ခြောက် ကပ်ကပ်သာတည်း။ ရွှေတင်သည် တောပွဲစားတွေ၊ မြို့ပွဲစားတွေ၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်တွေကို စိတ်နာသလိုလို ရှိလေသည်။ သူ့အဖေ၏ လယ်ကလေးတစ်ပွဲဆုံးကာ တစ်အိမ်လုံးလူတွေ ခလောက်ဆန်အောင် ခိုးကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သင်းတို့လက်ချက်ကြောင့်များလားဟု ထင်နေသည်။ ရွှေတင်အမုန်းဆုံးကား တောပွဲစား ကိုဖိုးရွှေဖြစ်လေသည်။ ကိုဖိုးရွှေသည် စပါးပေါ်ချိန်တိုင်လျှင် ဗန်းမော် မွေးစုတ်တဘက်ကို ခေါင်းပေါင်းကာ စက်ဘီးတစ်စင်းဖြင့် တလင်းထဲသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ကွမ်းအမြဲစားသဖြင့် သူ့သွားများမှာ သွားပိုးစားသလို မည်းနက်နေ၏။ သတ္တလတ်တိုက်ပုံ အင်္ကျီအနက်ကြီးသည် ဖားလျား ကျနေ၏။ ကိုဖိုးရွှေ ဈေးနှိမ်သဖြင့် သူတို့ လယ်ကလေး တစ်ပွဲကို ကြီးကြီးဆင့်တို့ လက်ထဲသို့ ကြွေးဖြင့် အပ်လိုက်ရသည်။ ကြီးကြီးဆင့်တို့ကလည်း တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်တက်လာသော အတိုးများကို ဆွေမျိုးမို့ လျှော်လျှော်ပစ်၏။ သို့သော်လည်း ကြွေးမှာ အတိုးတွေလျှော်ပစ်သည့်ကြားထဲက တတိတိတက်လာကာ နောက်ဆုံးလယ်ကို ကြီးကြီးဆင့်တို့ လက်ထဲ အပ်ခဲ့ရလေသည်။ ဖိတ်ချင်းဖိတ်အိတ်ထဲ ဖိတ်သည်မို့ ကြီးကြီးဆင့်တို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ သို့တိုင်အောင် ကိုဖိုးရွှေကိုကား ရွံမုန်းကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုတောက်ထွန်းကကော မကြည့်ဘူးလား”

ခင်မောင်ဝင်းက မေးသဖြင့်ရွှေတင် အဝေးသို့ ငေးနေရာမှ လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုရင်က လူတစ်မျိုး အစ်ကိုရဲ့၊ သူက လယ်သမားတွေ သူရင်းငှားတွေကို စက်ပိုင်ရှင်တွေ ပွဲစားတွေက သိပ်ခေါင်းပုံဖြတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သိပ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး

နည်းနည်းပါးပါး အဖျင်းအမှော်ပါရင်လဲ မပြောဘူး၊ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးဆင့် ကိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့်နေရတာပေါ့”

“ရွှေတင်တို့နဲ့ အမျိုးတော်တယ်နော်”

“နှစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုတော်တယ်အစ်ကို၊ ရှစ်တန်းမှာ တန်းလန်းနဲ့ကျောင်းထွက်ပြီး တောမှာ လယ်ထွန်နေတာ၊ နောက်တော့ ဒီစက်က မန်နေဂျာက ငွေတွေ သုံးသွားတာနဲ့ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အစ်ကို ကိုတောက်ထွန်းကို ခေါ်ထားတာ တနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“လူကတော့ ကြည့်ရတာ သခင်ပေါက်စလိုလို ဘာလိုလိုပဲ”

ခင်မောင်ဝင်းစကားကြောင့် ရွှေတင်ရယ်လိုက်၏။

ဝါးဖတ်ဦးထုပ် ပင်နီအင်္ကျီ ချည်လုံချည်ကို ဝတ်လေ့ရှိသော ကိုတောက်ထွန်း၏ ရုပ်ကို မြင်ယောင်လာပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုပြောတာ မှန်တယ်၊ သခင်နိုင်ငံရေးသမားဂိုဏ်းပဲ၊ တောမှာနေတုန်းကလဲ လယ်သမားကြီးတွေ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ သတင်းစာတွေလဲ စုံအောင်ဝယ်ပြီး သီးစားခ ဥပဒေက ဘယ်လို လယ်ခွန်တော်က ဘယ်ညာနဲ့ လယ်သမားတွေကို ရှင်းပြတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေလဲ လယ်တွေကို ဘုံပစ္စည်းလုပ်ရမတဲ့၊ ဘုံဝါဒဆိုလား ဘာဆိုလား”

“ဟား ဟား၊ ဘုံဝါဒတဲ့၊ ဟား ဟား ဟား”

ခင်မောင်ဝင်းကား ဘုံဝါဒဆိုသော စကားလုံးကို သဘောကျကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေလေသည်။

စက်ဝင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပြုတ်ဆန်နံ့မှာ စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသည်။ စပါးပုံကြီးများမှာ စက်ဝင်းဘေး ကွက်လပ်တွင် တောင်ကမူကြီးများလို မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည်။ ကူလီမိန်းမ ယောက်ျားများက စပါးများကို နောက်ဖေး၌ စပါးစည်ကြီးများ ထဲသို့ ထမ်း၍ပို့နေသည်။ စပါးများကို ခြင်လိုက်တိုင်း ဖုန်မှုန့်များက အလိပ်လိုက် ဝှေ့တက်လာကာ တထောင်းထောင်း ထလာကြသည်။ စက်မောင်းသံ၊ ကူလီများ၏ သီချင်းဆိုသံများသည် လင်ကွန်းကြီးနှင့် ပတ်မကြီးကို ရောမွေ့၍ တီးလိုက်သလို ဝါးဝါးထွေး၍ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ စက်ဝင်းထောင့်မှ ပြုတ်ဆန်ရည်များသည် အိုင်ထွန်းနေကြ၏။ ခိုတစ်အုပ်သည် စပါးစေ့များကို ကောက်စားနေကြလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် လက်ကိုင် ပဝါဖြင့်နာခေါင်းကို ပိတ်ထားကာ စပါးပုံကြီးကို ကွေပတ်၍ လာခဲ့သည်။ ကာကီဖော့ဦးထုပ်၊ စပွဲရှပ်လက်တို၊ ကာကီဘောင်းဘီတို၊ ရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်ထားကာ လက်ထဲက ချယ်ရီသားတုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ လျှောက်လာလေသည်။

စပါးပုံကြီးတစ်ပုံ၏ တစ်ဘက်တွင်ကား နွားလှည်း ၁၅စီးလောက်မှာ စီတန်း၍ ရပ်ထားပြီး မော်တော်လော်ရီကားကြီး လေးစင်းကလည်း စပါးပုံကြီးကိုပင် နောက်မြီး ထိုးကာ စပါးများချနေ၏။ စပါးပုံဘေးတွင် ကတ္တားတစ်ခု ရှိလေရာ ကတ္တားဘေးတွင် ဝါးဖတ်ဦးထုပ် လက်ခေါက် တင်ထားသော ပင်နီရှပ်လက်ရှည်၊ ချည်လုံချည် အစိမ်းကွက်လုံးကြီးကို ဝတ်ထားသော ကိုတောက်ထွန်း၊ သတ္တလတ်အင်္ကျီ အပြာခပ်မွဲကို ဝတ်၍ သျှောင်တစောင်းပေါ်တွင် မွေးစုတ်တဘက်ကို ကပိုကယို ပတ်ထားကာ ချည်လုံချည်ကို ခါးပတ်ပြားကြီးဖြင့် ပတ်ထားသော စပါးပွဲစား ကိုဖိုးရွှေ၊ အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို ခေါင်းပေါင်းထားကြသော လယ်သမားကြီး လေးဝါးယောက်နှင့် သူတို့ကြားထဲတွင် ပိတ်အင်္ကျီ ရင်ဖုံးကို လက်မောင်းထိ မ တင်ကာ သရက်ထည်ထဘီ ခပ်တိုတိုဝတ်၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပေါင်းထားသည့် ရွှေတင်တို့ကို မြင်ရလေ၏။ ကိုတောက်ထွန်းက ခင်မောင်ဝင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရွှေတင်အနားသို့ ကပ်လာကာတီးတီးလေသံဖြင့် “သွား သွား ရွှေတင်၊ ဟို ဘိုကြက်ချေး လာနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းကို

နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခင်မောင်ဝင်းဆီသို့ ထွက်လာကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အစ်ကို လမ်းလျှောက်လာတာလား”

ခင်မောင်ဝင်းကထောင်းခနဲ အလိပ်လိုက် တက်လာသော ဖုန်မှုန့်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်သည်။ ရွှေတင်မှာ တကယ့်လယ်သူမကြီး၊ တောသူမကြီးဟန် ပေါက်နေသည်။ သူ့အင်္ကျီနှင့် နဖူးဆံစများ ပေါ်တွင် စပါးခွံများ ဖုန်မှုန့်များ တွယ်ကပ်နေကြသည်။ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာတွင် ချွေးသီးကလေးတွေ စို့နေကြသည်။

“ဒီနေ့ ကြီးကြီးဆင့် ဘာလို့ လိုက်မလာလဲ”

“သိပ်နေမကောင်းလို့တဲ့ အစ်ကို၊ ကြီးကြီးဆင့်က ပန်းနာရောဂါရှိတယ်၊ သူ့ရောဂါက သိပ်နေပူရင်လဲ မကောင်းဘူး၊ မိုးအေးရင်လဲ ရောဂါထတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ရွှေရွှေ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ”

“ရွှေတင် တစ်ယောက်တည်း နိုင်ရဲ့လား”

“နိုင်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ စပါးတောင်းကြီးတွေ ရွက်နေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တင်းခြင်တာ ကတ္တားတင်တာ စောင့်ကြည့်ရုံပဲ ပြီးတော့ကိုရင်လဲရှိသားပဲဟာ”

ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းကိုရင်ဟု ခေါ်လေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ကိုဖိုးရွှေသည် သူတို့ကို ကြည့်နေကြလေ၏။

“အစ်ကို စက်ထဲကို လျှောက်ကြည့်ပါလား၊ သေသေချာချာ မကြည့်ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတောက်ထွန်းလိုက်ပြ ခိုင်းပါလား၊ လာလာ အစ်ကိုတောက်ထွန်း အစ်ကိုကို စက်ထဲလိုက်ပြပေးပါလား၊ စပါးခြင်တာ ရွှေတင်ကြည့်နေမယ်လေ”

ကိုတောက်ထွန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ ခင်မောင်ဝင်းကို စက်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကိုဖိုးရွှေသည် မည်းနက်နေသော သွားများပေါ်အောင် ပါးစပ်ကိုဖြုတ်၍ ပါးစောင်ကြားထဲတွင် ညပ်နေသော ကွမ်းဝါးဖတ်များကို လက်ညှိုးဖြင့် ကော်၍ထုတ်လိုက်ပြီး ခင်မောင်ဝင်းတို့ ဘက်သို့မေးဝေါ်ကာ

“သူကဘယ်သူလဲ မိန်းကလေး”

“ကြီးကြီးဆင့်ရဲ့တူ ဘိလပ်က ပြန်လာပြီး တစ်ခါမှ မရောက်သေးဘူး ဆိုလို့ ဒီကိုခဏလာတာ”

ကိုဖိုးရွှေ အမေးအမြန်းထူ နေမည် စိုးသဖြင့် တပေါင်းတည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် ကိုဖိုးရွှေကို သိပ်စကားမပြောချင်လှပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကိုဖိုးရွှေသည် တောပွဲစား လူရှုပ်ဟု ထင်သည်။ ဆန်စက်နှင့် စပါးတလင်းကြား တွင်ကူးချည်သန်းချည်ဖြင့် သူ့အမေ၏ လယ်တစ်ပွဲကို ပြုတ်ပြုတ် ပြုန်းအောင် ပြုလုပ်မှုခွဲ သူဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိုးရွှေကို ပြောစရာရှိလျှင် တိုတိုပြတ်ပြတ်သာ ပြောလေ့ရှိလေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ခင်မောင်ဝင်းကို စက်ထဲသို့ လိုက်ပြနေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုတောက်ထွန်းက ခင်မောင်ဝင်းကို ဆက်ဆံပုံမှာ ခပ်မှန်မှန်သာတည်း။ ရိုင်းပြ သည်လည်း မဟုတ်၊ ကျိုးနွံသည်လည်းမရှိ။ ကိုတောက်ထွန်းက စပါးဖုန်ချစက်၊ လုံးတီး ဆန်ကြိတ်စက်စသည့် ဆန်စက်၏ ယန္တရားများကို အဆင့်ဆင့်ပြသသွားသည်။

“ဟောဒါက လေးလို့ခေါ်တယ်၊ ဒါကခပ်ခွက်၊ ခပ်ခွက်အောက်က ဖုန်ချစက်၊ အဲဒီဖုန်ချစက်နဲ့ ချလိုက်တော့မှ ဖုန်တွေ အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ သံတိုသံစတွေ ထွက်ပြီး စပါးသန့်ချည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ငုံ့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်နေသည်။ သို့ရာတွင်စက်နားသို့ မကပ်ပေ။ စက်မှာ ဆီချေးများ၊ ရေနံချေးများဖြင့် ပေကျံလျက်ရှိ၏။

‘အဲဒီ စပါးသန့်ကို ဒီမြောင်းအတိုင်း ကြိတ်စက်ကို ပြန်ပို့ရတယ်။ ကြိတ်စက် အပေါ်ဆုံး ကတော့လေးက ငါးပုံကျောက်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့အောက်က ခပ်ပက်ပက်ဟာက ထိုးဆန်ခါ၊ အောက်က လေးထောင့်ဟာက တိုက်ရဟတ်လို့ ခေါ်တယ်။ စပါးခွံတွေကို မှုတ်ထုတ်ပစ်တာပေါ့။ အောက်ဆုံးက ခွက်က ဗီးလတ်ဆန်ခါလို့ ခေါ်တယ်။ ဗီးလတ်ဆန်ခါက ထွက်တော့ လုံးတီးဆန်ဘဝ ကို ရောက်သွားပြီး အဲဒီလုံးတီးဆန်ကို ဆန်ဖြူကြိတ်တဲ့ စက်ကို တစ်ခါပို့ ရပြန်တယ်။ ထိပ်ဆုံးက ကြိတ်ပြားထဲ ထည့်ပြီး ဆန်လုံးတီးကို ဆန်ဖြူဖြစ်အောင် ဖွပ်ရတယ်။ အဲဒီကျောက်ကို ထပ်ချောကျောက်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ခါနောက်တစ်ကြိမ် အောက်က ကျောက်ပြားထဲ ထည့်ပြီး ဖွပ်ရသေးတယ်။ အဲဒီဟာက ဆန်ဖြူကျောက်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ခါအောက်က လေးထောင့်ပုံးကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီပုံးကြီးကိုတော့ ဝိုင်းဆန်ခါလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီကမှ ဆန်ဖြူထွက်လာတာပဲ။ ဆန်ဖြူမှာ ဆန်ရင်းရယ်၊ ဆန်လတ်ရယ်၊ ဆန်ကွဲရယ် ထွက်လာတယ်။ ဆန်ရင်းဆိုတာက ပကတိဆန်ပေါ့။ ကျန်တာတွေက နည်းနည်းကြေးသွားတော့ ဆန်လတ်ထဲသွားတယ်။ တော်တော်ကြောင့် ဆန်ကျတော့ ဆန်ကွဲထဲရောက်သွားတယ်။ ဖွဲနုက ဟိုအပေါ်ဆုံး တစ်ထပ်ချောကျောက်နဲ့ တွေ့ကတည်းက သပ်သပ်ထွက်လာတာ’

ကိုတောက်ထွန်းက ဆန်ဖြစ်လာပုံ အဆင့်ဆင့်နှင့် စက်ယန္တရားများကို ညွှန်ပြရင်း ပြောပြသွား၏။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ နားမလည်တလည်ဖြင့် လိုက်၍ နားထောင်နေသည်။ မွေးလာကတည်းက ဆန်ကို စားလာရသော်လည်း စပါးကို ဘယ်လိုစိုက်၍ ဆန်ဘယ်လို

ထွက်အောင် လုပ်ရသည်ကို တစ်ခါမျှမသိခဲ့ပေ။ သိအောင်လည်း မစဉ်းစား၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ နေခဲ့လေသည်။

‘ကိုတောက်ထွန်းက တော်တော်နားလည်နေပြီနော်’

ခင်မောင်ဝင်းက ကိုတောက်ထွန်း ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။ ကိုတောက်ထွန်းကို အရင်တစ်ခေါက် ရွှေတင်နှင့် စက်ထဲအလည်ရောက် ကတည်းက လေ့လာ ကြည့်မိခဲ့သည်။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ အရပ်မောင်း ကောင်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံး ပြားပြားနှင့် ဖြစ်၏။ နဖူးပြင်သည် ကျယ်ပြန့်ကားတက်ကာ အောက်မျက်နှာ တစ်ခြမ်းထက် အနည်းငယ် မြင့်တက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မျက်ခုံးထူကြီးအောက်က မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်နေကြ၏။ အသားမှာ နေလောင်သဖြင့် နီညိုညို ဖြစ်နေ၏။ တော်တော် အကြမ်းပတမ်းကို ခံနိုင်သည့် ရုပ်မျိုးပေတည်း။ သည်အထဲတွင် ဝါးဦးထုပ်၊ ပင်နီအင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် ဘုံဘိုင်ရေ ညှပ်ဖိနပ်ကို အမြဲစီးထားတတ်သည်။

‘နားလည်တယ် ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဒါနဲ့ထမင်းစားနေရတာ ဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြတတ်အောင် လေ့လာထားရတာပေါ့။ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ အလုပ်အကြောင်းကို ရေရေလည်လည် မသိဘူးဆိုရင် ရှက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့’

ကိုတောက်ထွန်းက သဘောရိုးနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ခင်မောင်ဝင်းမှာ သူ့ကို စောင်းပြောလေ သလားဟု စိတ်ထဲတွင် မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ကိုတောက်ထွန်း ဟန်ပန်မှာ ရိုးရိုးသားသား ထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ပြောနေသော ဟန်ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းကို ရှိသည်ဟုပင် အောက်မေ့ဟန်မတူပေ။

‘လူတွေဟာ တော်တော်ခက်တယ်။ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးကျွေး နေတယ်ဆိုတာလဲ မစဉ်းစားမိကြဘူး၊ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ အလုပ်အကြောင်းကိုလဲ နားမလည် ကြဘူး၊ အေးလေ ကိုယ့်ဘဝကိုလဲ ပြန်စဉ်းစားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေါ့ပေါ့နော်’

ပေါ့ပေါ့စားပဲ၊ တခြားလူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး ကိုယ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာလောက်ကိုပဲ တွေးနေကြတာပဲ။ ကိုယ်ကောင်းစားမယ်ဆိုရင် တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ စဉ်းစားမနေတော့ဘူး၊ လုပ်လိုက်ကြတာပဲ’

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘာမျှမပြောသာ ကိုတောက်ထွန်းကိုသာ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ရှိနေသည်။

‘ကဲ လာ လာ၊ ပြတ်ဆန် ပြတ်တဲ့ ကန်ဘက် သွားကြည့်ကြဦးစို့’

ကိုတောက်ထွန်းက စက်ထဲမှ ထွက်ကာ စက်ဘေးတစ်နေရာ၌ ပြတ်ဆန်ပြတ်သည့် ကန်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ လိုက်လာရပြန်သည်။ ပြတ်ဆန်ကန်ကြီးကို ဆယ့်နှစ်ပေလောက်မြင့်သည့် အုတ်အင်္ဂတေများ ကာရံထားကာ အလယ်လောက်တွင် အုတ်လှေကားထစ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။

‘အဲဒါ ပြတ်ဆန်ပြတ်တဲ့ ကန်၊ ဒီထဲမှာ အပူချိန် တစ်ရာကျော်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ရေပူကိုလွှတ်ပေးပြီး တစ်ရက်ခွဲလောက် စိမ်းထားရတယ်။ ဟိုကမြင်ရတဲ့ ပေါင်းချောင်း အဝိုင်းကြီးတွေ ထဲထည့်ပြီး ခပ်မျှင်းမျှင်း ပေါင်းတိုက်ပေးရတယ်။ ပေါင်းတိုက်ပြီးတော့မှ ဖျာနဲ့ထုတ်ပြီး နေပူလှမ်းပေးရတယ်’

ပြတ်ဆန်ဘက်မှ အနံ့မှာ စူးစူးဝါးဝါးကြီး တိုးဝင်လာသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် နှာဝကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းကား သာမန်လေကို ရှုရှိုက်ရသကဲ့သို့ပင် ဣန္ဒြေမပျက် နှာခေါင်းလည်း မပိတ်၊ မျက်နှာလည်း မရှုံ့ပေ။

‘ဒီပြတ်ဆန်ကို မနီအောင်လုပ်တဲ့နည်း မရှိတော့ဘူးလား’

ခင်မောင်ဝင်းက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပိတ်ထားရင်းက မေးလိုက်သည်။

ကိုတောက်ထွန်းက ခေါင်းယမ်း၍ ပြုံးကာ....

‘ဟင့်အင်း မရဘူး၊ အရင်တုန်းကတော့ စိုက်ပျိုးရေးဝန် ချာလတန်ရဲ့နည်းရှိတယ်။ ချာလတန်ရဲ့ နည်းက ခုလောက်တော့ မနံဘူး။ ဒါပေမယ့် သူနည်းလဲ နည်းနည်း နံသေးတာပဲ။ လုံးလုံးတော့ မပျောက်ဘူး။ အစိုးရကလဲ ဆန်တွေပြတ် ဆန်ပြတ်တဲ့ အခါမှာ ချာလတန်ရဲ့နည်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးအောင် တိုက်တွန်းဖို့ မြူနီစီပယ် အဖွဲ့တွေကို အာဏာတွေ အပ်နှင်းထားတယ်။ ဒါလဲ မြူနီစီပယ်တွေက ထိထိရောက်ရောက် မသုံးကြဘူး။ ခုနောက်ဆုံးပေါ် စက်တွေမှာတော့ အပူငွေ့နဲ့ ပြုတ်ကြတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ပိုင်တဲ့ စက်ကြီးတွေ တချို့မှာ သုံးနေကြပြီ။ ခပ်တာက ကျုပ်တို့ ဗမာဆန်စက်ပိုင်တွေက သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ကြဘူး။ ဘာလုပ်ဘာပေးသားတို့၊ စတီးတို့၊ အာရကန် ကုမ္ပဏီတို့၊ အင်္ဂလိပ်ဘားမား ကုမ္ပဏီတို့က လွှမ်းမိုး နေကြတယ်။ သူတို့က ဗမာဆန်စက်၊ ဗမာမြေပိုင်ရှင်တွေကို နှိမ်တယ်။ သူတို့က လူချမ်းသား လယ်သမားတွေနိမ်၊ သူတို့က ဆင်းရဲသား လယ်သမားနိမ်၊ ဆင်းရဲသား လယ်သမားက ကူလီတွေ၊ စာရင်းငှားတွေနိမ်၊ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် နှိမ်ပြီး နိုင်ရာ စားနေကြတာပဲ။ အမှန်က နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတွေ၊ စပါးဒိုင်တွေကို မရှိမှ ကောင်းမှာပဲ’

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ပြောရင်း စိတ်ထက်သန် လာသည်။ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာကြကာ မေးရိုးကြီးများ ဖုလာပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက လက်ကိုင်ပဝါကို နှာခေါင်းမှ ခွာလိုက်သည်။ ပဝါအဖြူနှင့် လေအရှူမှာ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်သွား၍ ပြုတ်ဆန်နံ့ကြီး တိုးဝင်လာ ပြန်သဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ပိတ်လိုက်ရပြန်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကိုတောက်ထွန်းကို ကြည့်ကာ

‘ခင်ဗျားကော ဒီအနံ့ကြီး မနံဘူးလား’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ နံတော့ နံတာပေါ့၊ နံပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုနေရတာပဲ’

‘ကြာတော့လဲ ယဉ်သွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကမှ တော်သေး။ စက်ထဲက ကူလီတွေကျတော့ ဒီပြုတ်ဆန်တွေကို ထမ်းပိုးနေကြရတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ကြာတော့ ယဉ်သွားကြရတာပေါ့။ ဒီပြုတ်ဆန်နဲ့ နံတာ ဘာဟုတ်သေးသလဲ၊ ပြုတ်ကန်ထဲကို စပါးလောင်း ထည့်ရတာက ဒီထက်ဆိုးသေး၊ အုတ်ဘောင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ပေါ်ကနေပြီး စပါးတွေ လောင်းထည့်ရတာ မဟန်နိုင်ရင် လူပါကျသွားနိုင်တယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြုတ်ကန်ဘက်မှ ပြန်လှည့်လာခဲ့ ကြလေသည်။ ပြုတ်ကန်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဆန်စက်ဝင်းထဲရံ ရှိ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရန်ကုန်-မန္တလေး မီးရထား သံလမ်းကို မြင်ရ၏။ ကျွဲလူးအိုင်ထဲတွင် ကျွဲနှစ်ကောင် လူးနေကြလေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းက ကိုတောက်ထွန်းမှာ ထောင့်မကျိုးသူ၊ လူ့သဘောကို နားမလည်သူဟု ထင်လာလေသည်။

‘လူတွေဟာ ကိုယ်ချမ်းသာအောင် လုပ်နေကြတာပဲ၊ ကိုယ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ အကုန်လျှောက်လုပ်ကြတာပဲ’

စောစောက ကိုတောက်ထွန်း ပြောသည့် စကားလုံးများမှာ သူတို့ ဆွေမျိုး တစ်သိုက်ကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေလေသည်။

‘ဒါထက် ကိုတောက်ထွန်းက သခင်လား’

ဆန်စက်ကြီးကို ကွေ့ကာ စပါးပုံများဘက်သို့ လျှောက်လာကြလေသည်။ လော်ရီကားကြီး ပေါ်မှ စပါးများ ခြင်တွယ်ပြီးနေပြီ ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုတောက်ထွန်းကို လှမ်းမေးကာ တရူးတူး မောင်းထွက်သွားကြသော လော်ရီ ကားကြီးများကို ငေးကြည့်နေပေ၏။ ကိုတောက်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ကာ...

‘ကျုပ် သခင် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သခင်ဝါဒကို သဘောကျတဲ့ သာမန် လူတစ်ယောက်ပါ’

ကိုတောက်ထွန်းက ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ ခေါင်းမှချွေးများကို လက်ဝါးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ သူနဖူးတွင် ချွေးပေါက်တွေ သီးနေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ချယ်ရီသားလက်ကိုင်တုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းလာလေသည်။

‘သခင်ဝါဒကို တော်တော်လေ့လာပြီးပြီ ဆိုပါစို့’

‘သိပ်တော့ မလေ့လာရသေးပါဘူး၊ လေ့လာတုန်းပါပဲ’

‘နေပါဦး၊ နားမလည်၍ မေးစမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ဘာကြောင့် မကျေနပ်တာလဲ’

ခင်မောင်ဝင်း၏ မေးခွန်းကြောင့် ကိုတောက်ထွန်းသည် ထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ မေးခွန်းမှာ သက်သက် ရန်စကားမေးခွန်းဟုလည်း ထင်နေမိသည်။ မေးခွန်းမှာ လွယ်သလိုလို ရှိသော်လည်း အဖြေရခက်သော မေးခွန်းဖြစ်ပေသည်။

‘အို အများကြီးပဲ၊ ကျုပ်တို့တောက လယ်သမားတွေ ကြွေးတင်ကျွန်ဖြစ်ရတာ ဒီ ခွေးမသားတွေကြောင့်’

ကိုတောက်ထွန်းက ဒေါစထွက်ထွက်ဖြင့် ဖြေမိဖြေရာ ဖြေလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံးကာ...

‘အစိုးရဘက်ကနေလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ မြေတွေကို တောင်သူလယ်သမားတွေကို ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ စကွပ်တာနည်း၊ ပတ္တာနည်း၊ မြေငှားနည်း၊ ဂရန်နည်း၊ ကိုလိုနီနည်းဆိုပြီး အမျိုးမျိုးနဲ့ မြေတွေကို ထွန်ယက်စေခဲ့တယ်။ သီးစားသမားတွေကိုလဲ ၁၈၉၂ ခု ဥပဒေကြမ်းကစပြီး ၁၉၂၇ခုနှစ်အထိ ဥပဒေကြမ်းတွေ အမျိုးမျိုးတင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ဖေဖေ မဆုံးခင်တုန်းက ရှေ့နှစ်မှာ မျှတတဲ့ သီးစားချ ဥပဒေတင်ဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲခဲ့တယ်။ အဲဒါ ရှေ့နှစ်လောက်ဆိုရင် အကောင်အထည် ပေါ်မှာပဲ။ ပြီးတော့

အမတော်ကြေးဆိုလဲ ထုတ်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ တောက လယ်သမားတွေက ကိုယ့်ဘာသာ မူးယစ်သောက်စားပြီး’

ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ အမတော်ကြေးက ဘယ်လောက်များ ထုတ်ပေးလို့လဲ။ ဒီအမတော်ကြေးက မြေခွန်၊ လူခွန်သမ္မာမေခွန်တွေ ပေးရတာနဲ့ ကုန်နေပြီ။ ခင်ဗျားပြောသလို အစိုးရက မြေပေးပေမဲ့ အတိုးကြီးစားတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ တောသားတွေရဲ့ မြေတွေ လယ်မလုပ်ဘဲ ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့ မြေရှင်တွေလက်ထဲ ရောက်ကုန်ခဲ့ရတာပဲ။ မနှစ်ကအထိ အောက်မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ လယ်ဧကရဲ့ ခြောက်ရာခိုင်နှုန်း မြေရှင်တွေက ပိုင်တယ်။ ဒီထဲ ဘလုပ်ဘရားသားတို့၊ ဘူလင်ဂျာပူတို့လို မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ မြန်မာမြေရှင်ကြီးတွေ ပေါင်းပြီး စပါးဈေးကို ကစားလိုက် ကြသေးတယ်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ် ဆရာစံသူပုန်ထပြီးကတည်းက ဆန်ဈေးက ပြန်မတက်လာတော့ဘူး။ ၅၂ကျပ်ဈေးနဲ့ ၈၅ ကျပ်ဈေးပဲရှိတယ်။ ၁၉၃၄ခုနှစ်က ၅၆ကျပ် ဈေးထိအောင် ဆင်းသွားသေးတယ်။ ဒီလောက်ရမယ့် စပါးဈေးဘယ်နှယ့်လုပ် နာလံတူတော့မလဲ’

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် စပါးပုံကြီးနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။ ရွှေတင်ကား ကတ္တားကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ခင်မောင်ဝင်း ဘက်လှည့်ကာ-

‘ဘယ့်နှယ်လဲ အစ်ကို၊ စက်ထဲကို နဲ့အောင်ကြည့်ပြီးပြီလား’

ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံးစစနဲ့ဖြင့်

‘စက်ထဲလဲ ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဟောဒီက ကိုတောက်ထွန်း တရားဟောတာလဲ နားထောင်ခဲ့ ရပါပြီ’

ရွှေတင်ကပြုံးကာ ကိုတောက်ထွန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ကိုတောက်ထွန်းကား ပြုံးလည်း မပြုံး၊ ရယ်လည်း မရယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်၍ ပင်နေလိုက်သေး၏။

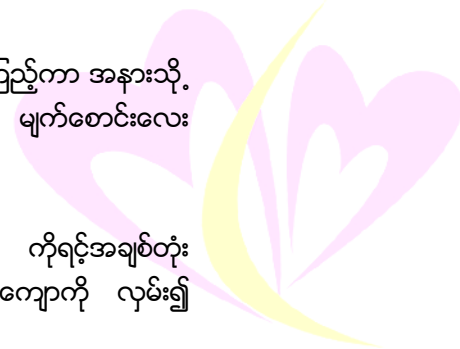
‘အစ်ကို ပြန်ချင် ပြန်တော့လေ။ ရွှေရွှေတော့ နည်းနည်း နောက်ကျလိမ့်မယ်’

ရွှေတင်က လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်နှင့် ကိုတောက်ထွန်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲက တုတ်ကောက် ဖြင့်လည်း မြက်ရှည်ပင်များ၊ ကပ်စေးနဲပင်များကို ရိုက်ချသွားသည်။

‘နင့်လူကိုက ဘုံကြက်ချေးလို ဝတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စိတ်ပေါက်နေတာ’

ကိုတောက်ထွန်းက ခင်မောင်ဝင်း၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ အနားသို့ ရောက်လာသော ရွှေတင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရွှေတင်က မျက်စောင်းလေး ထိုးကာ....

‘ဘာနင့်လူလဲ၊ ရွှေရွှေနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ ကိုရင့်လူပါ။ ကိုရင့်အချစ်တုံး အချစ်ခဲကြီး။ ကိုင်း သိပ်လား’ ဟု ဆိုကာ ကိုတောက်ထွန်း ကျောကို လှမ်း၍ ထုနေလေသည်။

အခန်း (၉)

တကယ်တော့ အရွှေသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ ကျောကို ထုနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူကိုင်ထားသော တရားခံဝက်ခြံ လက်တန်းကို လက်သီးဆုပ် ကလေးများနှင့် မသိမသာ ထုနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူရောက်နေသော နေရာမှာ ဖြူးက ဒေါ်မြဆင့်၏ စပါးစက်လည်း မဟုတ်ဘဲ ပုလိပ်ရုံးကြီး၏ ရုံးခန်းတစ်ခန်း၌သာ ဖြစ်လျက် ကြားနေရသော အသံများကလည်း စပါးခြင်တွယ်သံ၊ ကူလီများ စကားပြောသံတို့ မဟုတ်ဘဲ တရားသူကြီး၏ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံနှင့် ရှေ့နေများ၏ မေးမြန်းသံတို့သာ ဖြစ်ပေသည်။

သည်တော့မှ အရွှေသည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ တရားလို အစိုးရ ရှေ့နေကြီး နှင့် တရားခံ ရှေ့နေကြီးတို့မှာ ဝက်ရံနက်ကြီးများကို ခြုံကာ ဥပဒေစာအုပ်များ၊ အမှုတွဲများကို ပိုက်ကာ စားပွဲတွင် မတ်တပ်ရပ်နေကြပေပြီ။ တရားလို ကိုဘကျော်မှာ သက်သေခံပေါ်မှ ဆင်းနေပေပြီ။

‘ကဲ ရုံးဆင်းချိန် ရောက်နေပြီ၊ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် ၂ ကို တနင်္လာနေ့မှာ ဆက်စစ်မယ်’

တရားသူကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် ရှေ့နေစာရေးများက ခိုင်ယာရီတွင် ရက်ချိန်းကို ရေးမှတ်နေကြသည်။

တရားသူကြီး တရားခွင့်မှ ဆင်းသွားသည်နှင့် ဂျူရီလူကြီးများက လည်း တရားခွင့်မှ စီတန်း၍ ဆင်းသွားကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အရွှေကို တစ်ချက်မျှသာ လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး တရားခွင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အရွှေမှာ ရွှေတင်ပဲလားဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သည်အတွေးကို ကြာရှည်လက်မခံဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဟင်းခနဲ ချလိုက်သော သက်ပြင်းနှင့်အတူ အတိတ်က ကားချပ်များသည် ခင်မောင်ဝင်း၏ စိတ်ထဲမှ လွင့်သွားကြလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ပုလိပ်ရုံး တောင်ဘက်၌ ရပ်ထားသော ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကောင်းကင်မှာ မိုးသားများ ကင်းရှင်း၍ ကြည်လင်နေပေသည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် တိမ်တောင်များသည် တရိပ်ရိပ် လွင့်နေကြသည်။ တိမ်တောင်များ ဆီသို့ နေမင်းသည် အရောင်မျိုးစုံကို လွှတ်လျက်နေလေသည်။ တိမ်တောင်တစ်ဖက် အဖျားပိုင်းသည် ပန်းနုသွေးရောင် ပြေးလျက်ရှိပြီး တစ်ဖက်အဖျားမှာ ရွှေဝါသွေးဖြင့်

မှုန်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ နေမင်း၏ ရောင်ခြည်များတွင် ရွက်သစ်တို့သည် ပိုသစ်နေ၍ မြရောင်အစိမ်းဖြင့် လက်နေကြလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကားကို ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့လေသည်။ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်တွင် တိမ်ရောင်စုံတို့သည် အလှကြည့်နေကြသည်။ စိမ်းညိုသော သစ်ပင်အုပ်များ အလယ်မှ ရွှေတောင်ကြီးလို ထိုးထွက်နေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို မြင်ရလေသည်။ ဆေးစုံခြယ်ထားသည့် တိမ်တောင်များမှာ နောက်ခံကားကြီးလို ဖြစ်နေပေသည်။

သည်လို သာယာသော အချိန်တွင် ခင်မောင်ဝင်းသည် ရုံးတွင်တွေ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံတွေကို မေ့သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့စိတ်သည် ငှက်တောင်လေးလို ပေါ့ပါးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ စိတ်ထဲတွင်သာ ပေါ့ပါးလာသည် မဟုတ်ပါ။ ကန်တော်ကြီးကို ဖြတ်၍ တိုက်လာသည့် ညနေခင်းလေ ပြည်ကြောင့်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာပါ လန်းဆန်းလာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

ကန်တော်ကြီးစောင်း ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားထိုး၍ ရပ်လိုက်သည့်နှင့် လာကြိုနေသော စူစီကို အဆင်သင့် တွေ့ရပေသည်။

စူစီသည် ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီး ထုံးကာ ခွဲချထားပြီး ဖဲပြားပွင့်နီနီကြီး များကို လိပ်ပြာပုံဖော်၍ စည်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို နီရဲစွာ ဆိုးထားသည်။

လှပစွာ ပန်းထိုးထားသော ဝိုင်သားရင်စေ့အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး အဝါနုရောင် ပိုးတွန့်လှံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဖွံ့ထွားလုံးကျစ်သော တင်သားများသည် ပိုးတွန့်လှံချည် အတွင်းမှာ တင်းရင်းနေသည်။ လိပ်ပြာပုံ ဖဲပွင့်ကြီးများသည် တင်ပါးပေါ်တွင် ဝဲယုံနေကြလေသည်။

စူစီကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ခင်မောင်ဝင်း၏ စိတ်သည် ပို၍ လန်းဆန်းလာသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

“ပေါ်လာသေးသကိုး၊ ဒီမှာဖြင့် စောင့်လိုက်ရတာ၊ အချိန်တောင်နီးနေပြီ”

စူစီက လက်တွင် ကြိုးနက်ကလေးဖြင့် ပတ်ထားသည့် လက်ပတ်နာရီကလေးကို ဖြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ စူစီ၏ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖူးငုံကလေးလို စူနေ၏။ အသံကလည်း နွဲ့ဆိုးဆိုးသံ ပါနေလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း

“စောပါသေးတယ် စူစီရဲ့၊ ဘိုင်စကုတ်က ခြောက်နာရီခွဲမှပါ၊ ရုံးဆင်းဆင်းချင်း လာခဲ့တာပဲ”

စူစီနှင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် လက်ျာဘက်အစွန်ရှိ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

စူစီ၏ မိဘများမှာ အငြိမ်းစား အရေးပိုင် ဦးထွန်းမင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်လေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးထွန်းမင်းမှာ ကေ၊ အက်(စ်)၊ အမ်၊ အေ၊ တီ၊ အမ်၊ ဘွဲ့ကို ရထားသူဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်လေးမှာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲကဖြစ်သည်။ မင်းမျိုးဖြစ်သော်လည်း မြန်မာဇာတိ၊ မြန်မာဟန်တို့ မရှိတော့ပြီ။ သူ့ညီမတစ်ယောက်မှာ အင်္ဂလိပ် အရာရှိတစ်ဦးနှင့်ပင် လက်ဆက်လိုက်သေး၏။ မင်းမျိုးဟူသော အမည်သာရှိသော်လည်း ဒေါ်ခင်ခင်လေးမှာ အနောက် အမူအရာ၊ အနောက်ဟန်၊ အနောက် ယဉ်ကျေးမှုကို အထင်ကြီးသူ ဖြစ်ပေ၏။ သူကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ပြီး သမီးကိုလည်း အင်္ဂလိပ်မယ်သီလရင် ကျောင်းတွင် ထားလေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ရှေးမြန်မာ အဝတ်အစားနှင့် မိန်းမကြီး တစ်ဦး၏ ပုံကို ချိတ်ဆွဲ ထားလေ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ အဘွား ဓာတ်ပုံဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ အဘွားမှာ သီပေါဘုရင်၏ မိဖုရားငယ်တစ်ပါးမှ ဖွားမြင်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

သည်ဓာတ်ပုံသာလျှင် မြန်မာမင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံအမှတ်အသား အဖြစ်ပြရန် ကျန်တော့ဟန်တူလေသည်။

“ကိုကိုဝင်း ခဏနော်၊ စူစီ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ မာမိတို့တော့ အပြင်ထွက်သွားကြတယ်”

စူစီက သူ့ရှေ့တွင် အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းတွေ တစ်ပုံကြီးကို ချပေးပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်မည်အပြုတွင် ခင်မောင်ဝင်းက စူစီ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် စူစီမှာ ဆိုဖာပေါ်သို့ အိမ်နဲ့ကျလာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက စူစီကို ပွေဖက်နမ်းရှုပ်ရန် ကပ်လာစဉ်...

“သိပ်ကဲတယ်ကွယ်၊ အဝတ်အစားလဲပါရစေဦး၊ ကောင်မလေးတွေ ဝင်လာမှဖြင့်”

ခြေတံတရှုပ်ရှုပ် ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူချင်း ခပ်ခွာခွာထိုင်လိုက်ကြသည်။ အစေခံမလေး တစ်ယောက်က ငွေလင်ပန်းတွင် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို လာချလေသည်။

“ခဏစောင့်နော်”

စူစီက အစေခံမလေး တစ်ဘက်အလှည့်တွင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ လျှာတစ်လစ် ထုတ်ပြနေသည်။ နောက် ကလေးငယ်လို ယိုယိုထိုး၍ လှောင်ဟန်ဖြင့် လှောင်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ဦးထွန်းမင်းသည် ပင်စင်ယူပြီးနောက်တွင် ကန်တော်ကြီးစောင်းက တိုက်အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို ဝယ်ကာ အခြေချခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှုထမ်းဘဝတုန်းကတော့ ဟိုပြောင်း သည်ပြောင်း ဖြစ်၍ အတည်တကျ မနေခဲ့ကြပေ။

ခင်မောင်ဝင်းနှင့် စူစီမှာ ဆာဖိုးဝင်း မကွယ်လွန်မီ ကတည်းကပင် လူကြီးချင်း ကြောင်းလမ်း ပြောဆိုပြီး ဖြစ်လေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် စူစီကိုလည်း လွတ်လပ်စွာ

ဆက်ဆံခွင့်ပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် စုစီမှာ အပရိက နမ်းရှပ်ပွေ့ဖက်ရုံက လွဲ၍ ဘာမျှ ဖော်လှယ်ဖောက်ပြန် မဖြစ်ခဲ့ပေ။ စုစီမှာ အလှတော့ကြွတုန်းအရွယ် ဖြစ်ပေရာ ခင်မောင်ဝင်းသည် စုစီ၏ အလှကို ကြည့်၍သာ ကြည်နူးနေခဲ့လေသည်။ ကပ္ပဲများ၊ မွေးနေ့ပါတီများသို့ အခေါက်ခေါက် ရောက်ခဲ့ကြသော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူ၏ ပန်းဦးကို မပန်ရက်ဘဲ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဆေးတံကို မီးညှိကာ စားပွဲပေါ်ရှိ လန်ဒန်ရုပ်စုံ သတင်းဂျာနယ်ကို လှန်ကြည့်နေလေသည်။ လန်ဒန်ရုပ်စုံ သတင်းဂျာနယ်ကား ဓာတ်ပုံများဖြင့် ပြည့်နေပေသည်။ စကြာတံဆိပ်ကို လက်မောင်းတွင်ပတ်ထားကာ ဂျာမန်လူငယ်များ၏ စစ်ပညာသင်ကြားရေး၊ အီတလီတင့်ကားတပ်များ စစ်ရေးပြင်ခြင်း၊ တရုတ်ကွန်မြူနစ်များနှင့် ကူမင်တန် အစိုးရတို့၏ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတပ်ဦး၊ ဘီလပ် အောက်လွှတ်တော် လစ်ဘရယ်ပါတီ ကွန်ဂရက် ဥက္ကဋ္ဌ ဆူဘတ်(စ်) ချန်ဒရာဘိုဗ်၏ မိန့်ခွန်းစကား စသည်ဖြင့် သတင်းဓာတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာနေပေသည်။

မျက်စိများ ညောင်းလာ၍ အပေါက်ဝသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်စဉ် တသင်းသင်း ထုံနေသော လာဗင်ဒါရန်နှင့် အတူ စုစီရောက်၍ လာလေသည်။ စုစီ၏ ဆံပင်မှာ တူကွိုင်ခေါ် အလေးမဆံထုံး ဖြစ်လေသည်။ ဆံယဉ်နုကလေးများကို နဖူးပေါ်မှာ ဝဲနေအောင်ပြင်၍ ချထားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို အရောင်ခပ်ရင့်ရင့် ဆိုးထားသည်။ မရမ်းနုသွေးပေါ်တွင် အစိမ်းခက်ကလေးများ ယုတ်ထားသည့် ငွေဇာပြင်လုံခြည်၊ မရမ်းနုရောင် ရှန်သားပိုင်အကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် မရမ်းနုရောင် ကတ္တီပါပန်းတစ်ခိုင်ကို ထိုးစိုက်ထားသည်။ သူ၏ လုပ်လွဲလုပ်လီ ကိုယ်ဟန်မှ ခရမ်းပွင့်ထဲက ရွှေဝတ်ဆံ ဝတ်မှုန်ကလေးလို လှ၍ နေပေသည်။

စောစောကအလှမှာ မြူးကြွနေသော အလှဖြစ်၍ ယခုလို အရောင်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်လာသော အခါတွင်ကား သူ့အလှမှာ ဣန္ဒြေရသော အလှဖြစ်လာပေသည်။ နုနယ်စိုပြည်သော နဂိုနေကိုယ်ဟန်ကို လှပသော ကောက်ကြောင်းများနှင့် ပုံမပျက်စေဘဲ ယဉ်ကျေးစွာ မွမ်းမံပေးသည့် အဆင်အပြင်ဖြစ်လေသည်တကား။

‘အံ့မာလေး ကြည့်လိုက်ရတာ’

စုစီက နှုတ်ခမ်းကလေးစု၍ မူနွဲဟန်ဖြင့် ဆိုလိုက်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် အရောင်အဝါလွှတ်သလို စူးစိုက်နေသော မျက်လုံးများကို ရုတ်သိမ်းကာ ပြုံးရင်း

‘လှတာကိုး စုစီရဲ့ ’

‘စုစီက ဒါလောက်တောင်လှသလား ကိုကိုဝင်းရဲ့’

‘လှတယ်၊ စုစီရဲ့ အလှဟာ ဒီရွှေ၊ ဒီမျှပဲလို့ အတိုင်းအတွာနဲ့ ပြောလို့ မရအောင်လှတဲ့ အလှမျိုး၊ စကားလုံးတွေနဲ့ ဖော်ပြလို့မရတဲ့ အလှမျိုး မျက်လုံးကြီးတွေက အရက်ဦးမှာ တဖျက်ဖျက် တောက်ပနေတဲ့ ကြည်ပွင့်တွေနဲ့ တူတယ်၊ နှုတ်ခမ်းက အရက်ဦးမှာ ဖူးငုံလာတဲ့ ပန်းပွင့်နဲ့တူတယ်။ ပါးပြင်မှာ နီပြေပြေလေး ခြယ်ထားတာက အရက်ခြည် ရောင်နီပျို့လာလို့ အရောင်ဟပ်နေတဲ့ ကောင်းကင်နဲ့ တူတယ်။ ပြီးတော့’

‘အိုတော်ပါတော့ ဘီလပ်ပြန်ကြီးရဲ့၊ စကားတတ်တိုင်း။ ကဲ ဆိုပါ ဘယ်ရုံသွားကြည့်မလဲ’

‘အော်လံပီယာကကား ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဝတ္ထုကတော့ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး တောမတ်စ်ဟာဒီရဲ့ တက်(စ်) အော့ဖ်ဒီရူပါဗီးလ်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပဲ။ ကိုကိုဝင်းကတော့ ကျောင်းတုန်းက ဘီအေ အထက်တန်းမှာ သင်ခဲ့ရတယ်။ ဗမာလို ‘ပန်းသာ မစာဉ်’ ဆိုပြီး စာအုပ်ထွက်နေပြီ’

‘ကဲ ကဲ သွားစို့၊ အချိန်နီးနေပြီ ကန်တော်ကြီးကို တစ်ပတ်လောက်ပတ်ကြမယ်’

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်တက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကန်တော်ကြီးဘေးမှာ လေညင်းခံလာသောကားများ၊ လမ်းလျှောက်သူများနှင့် စည်ကားနေပေသည်။ ကြည်လင် ဝင်းပသော နေရောင်ခြည်၊ ပြာလဲ့သော ကန်တော်ကြီးရေပြင်နှင့် လမ်းသွားလမ်းလာတို့၏ အဝတ်အစား ရောင်စုံတို့ကြောင့် လောကကြီးသည် လှပစိုပြည်နေလေ၏။

ကန်တော်ကြီး ဘုတ်ကလပ်ရှေ့ ရှိ ရွက်ဖြူလှပေတိုင် ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် မျက်နှာဖြူ ဖို-မ များကို တွေ့ရလေသည်။ သစ်တိုပင်၊ မရမ်းပင်၊ ကုက္ကိုပင် စသည့် ကန်တော်ကြီး တစ်ဝိုက်က ပင်ဇောက်ကြီးများမှာ မရမ်းနုသွေး နေခြည်အောက်တွင် ပို၍ အရောင်ရင့်ကာ မှုန်မှိုင်းနေကြပေ၏။

‘လှေမစီးရတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီနော်’

စုစီက ခင်မောင်ဝင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ လေတိုးသဖြင့် စုစီသည် မျက်လုံးများကို မှေးထားလေသည်။ ကော့သွယ်သည့် မျက်တောင်များက မျက်လုံးများကို ဝန်းယှက်ထားကြလေ၏။

‘အလုပ် သိပ်များနေတာနဲ့ လှေစီးထွက်မလို့ဟာ အချိန်ကို မရပါဘူး စုစီရယ်။ ခုတလော သာပြီး အလုပ်များသေးတယ်။ ရုံးမှာ လူသတ်မှုက သိပ်အရေးကြီးနေတော့ အမြဲ ပရဲဇင့် ဖြစ်နေရတယ်’

ခင်မောင်ဝင်း ဘိလပ်မှ ပြန်ရောက်ခါစက သူတို့နှစ်ယောက် လှေစီးခဲ့ကြဘူးသည်။ လေစုန်တွင် အသင့်ဖြစ်အောင် ရွက်ကြိုးကို ပဲ့ကိုင်ပေးနေသော ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်မောင်းကြွက်သားများမှာ အဖုအထစ်တွေထနေလေ၏။ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးမှာ တိုးခွေဝင်ကာ ခိုမှီချင်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

စုစီ၏ စိတ်သည် နူးညံ့လာကာ အမူအနွဲ့ကလေးတွေဖြင့် ကြည်နူးချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ဘေးနားသို့ တိုးကာ လက်မောင်းချင်း လျှို၍ ချိတ်လိုက်ပြီး

ခင်မောင်ဝင်း လက်မောင်းအိုးကို ခေါင်းငဲ့၍ မှီထားလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက မော်တော်ကား မောင်းရာမှ ပြုံးကြည့်ကာ စုစီ၏ ခါးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး နဖူးပြင်ကို ငုံ့မွှေးမည်ပြုစဉ် ကားသည် ဘေးသို့ ယမ်းသွားလေသည်။

‘ဟိုး ဆရာကြီး ဟိုး၊ ကားတိုက်နေဦးမယ်’

ကားသည် တိရစ္ဆာန်ရုံဘေးမှ ဖြတ်ကာ မြို့ ဘက်သို့ မောင်းလာသည်။ ဘိုင်စကုတ်ရုံသို့ ရောက်သောအခါ အချိန်ကိုက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းမှာ တက်(စ်) အမည်နှင့် တောသူမလေး တစ်ယောက်အား ကြေးရတတ်သားဖြစ်သူ အဲလက်ဒီရူပါဗီးလ်ဆိုသူတစ်ဦးက ချစ်ကြိုက်ဟန်ဆောင်ကာ အချစ်ကို အဓမ္မလုယူသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ တက်(စ်)၏ ချစ်သူမှာ အိန်ဂျယ်ကလဲယား ဆိုသူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တက်(စ်)က သူ့အား အစဉ်သိမ်းပိုက်ထားသော အဲလက်ဒီရူပါဗီးလ်ကို သတ်ပြီး ထွက်ပြေးလာသည်တွင် ချစ်သူ အိန်ဂျယ်ကလဲယားနှင့် တွေ့ပြီးနောက် အဖမ်းခံရကာ ကြိုးပေး အသတ်ခံရသည့် ဇာတ်လမ်းပေတည်း။

ဘိုင်စကုတ်ပြီးသော် နှစ်ယောက်သားပြန်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ခင်မောင်ဝင်း၏ ရင်ထဲ၌ စောစောက ငှက်မွှေးလေးလို ပေါ့ပါးနေသလောက် ယခု လမ်းအလိမ့်ကြီးလို လေးလံလာလေသည်။

‘ဇာတ်ကားကလဲ စိတ်ညစ်စရာကြီး’

စုစီက သမ်းရင်း ပြောလိုက်၏။ ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြောပေ။

တောမတ်စဟာဒီ၏ ဝတ္ထုကို အရင်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘာမျှ မထူးခြားခဲ့ပေ။ ယခုတော့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသည် အသစ်ဖြစ်လာသလို ထင်ရလေသည်။ ရွှေတင်သည်

တက်(စ်)ဆိုသည့် တောသူမလေးလော။ သူသည် တက်(စ်)၏ အပျိုရည်ကို ညစ်နွမ်းစေသော အဲလက်ဒီရှပ်ပါဗီးလ်ပေလော။

တဖန် တရားခံ မကျင်ရွှေခေါ် အရွှေသည် သူ့ချစ်သူ ရွှေတင်ပေလော။

မေးခွန်းများသည် သူဦးနှောက်ကို တဒေါက်ဒေါက် တီးခေါက်နေကြလေသည်။

‘ကိုကိုဝင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စကားနည်းလှချေလား’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်းနည်းနည်း အုံနေလို့ပါ’

ကားသည် ကန်တော်ကြီးကို ကွေပတ်၍ မောင်းလာလေသည်။ ညနေတုန်းကလို ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ လူမရှုပ်တော့ပေ။ ကားတစ်စင်းသည် ညဉ့်အမှောင်တွင်ခို၍ ရပ်ထားလေသည်။ ကားထဲ၌ တိတ်တိတ် ချစ်သူတို့ကို တွေ့ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ ခင်မောင်ဝင်း အဖို့မူ ကြည်နူးခြင်းတို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ မိုးဦးကောင်းကင်လို အုံ့ဆိုင်းနေလေသည်။

ကန်တော်ကြီးဘေးမှ ဖားများအော်သံ၊ ပုရစ်မြည်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ အော်သံကို ကြားရပေ၏။

အခန်း (၁၀)

ထောင်ဘေး အုတ်ရေကန် အောက်မှ ဖားအော်သံ၊ ပုရစ်မြည်သံနှင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲသံများ အော်သံကို ကြားရလေသည်။

ကျင်ရွှေသည် သူ့ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာက အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မည်းမှောင်၍ နေလေ၏။ ထောင်ဘေးရှိမီးများမှာ ချည့်နဲ့စွာ လင်းနေကြလေသည်။

မိန်းမ အကျဉ်းသမား တစ်စုမှာ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားကောင်းနေကြလေသည်။ သူတို့ဆီမှ ရယ်သံမောသံများကို ကြားရလေသည်။ ကျင်ရွှေသည် သူတို့ရယ်သံကိုလည်းမကြား၊ နေ့လည်က တွေ့ခဲ့ရသည့် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် တူသော ဂျူရီလူကြီး၊ ဖြူးက ဒေါ်မြဆင့်အိမ်၊ ထိုမှ ကိုတောက်ထွန်းစသည့် အတိတ်က ရုပ်ပုံလွှာများကိုသာ သူ့မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး မြင်နေလေ၏။

မျက်စိကို မှိတ်သော်လည်း အိပ်၍မပျော်။

ကိုတောက်ထွန်းအိမ် ရောက်သွားတုန်းက တစ်ညကို အမှတ်ရနေမိသည်။ သည်ညမှာ ယခုလိုပင် လယ်ကွင်းဘက်မှ ပုရစ်များ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ၏ အော်သံကို ကြားရသည်။ ကောင်းကင် အနောက်ဘက် ခြမ်းတွင် ဖြူဖျော့အားငယ်သော လခြမ်းကလေးသည် ရေးရေးမှိန်မှိန်မျှသာ ထွန်းပလျက်ရှိ၏။ ငွေရည် ဖိတ်ယိုတော့ မလိုဟန် အရည်လဲ့နေကြသော ကြယ်တာရာများကား ပန်းပွင့်များကြဲပက်ထားသလို ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံးတွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြ၏။

ခြံဝင်းကို ပင်ဇောက်ကြီးတွေ ဝန်းယှက်ထားသဖြင့် ခြံဝင်းထဲမှ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ သက်ကယ်မိုး၊ ထရံကာ၊ ဝါးကြမ်းခင်းသည့် တဲငယ်ကလေးမှာ အမှောင်ထဲတွင် ပြားပြားဝပ်၍နေသည်။ တဲထဲမှ ရေနံဆီမီးမှန် အိမ်က အလင်းရောင်သာလျှင် တဲကလေးထဲတွင် ချည့်နဲ့စွာ လက်နေပေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ကြမ်းပြင်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် အားလျားမှောက်ကာ....

`မြန်မာပြည် လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး၏ အဓိကပြဿနာမှာ မစိုက်ပျိုးသူများ၊ အထူးသဖြင့် မစိုက်ပျိုးသူ နိုင်ငံခြားသားများ လက်ထဲသို့ လယ်မြေအများအပြား ရောက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အောက်မြန်မာပြည်တွင် အထူးသဖြင့် ချစ်တီး လူမျိုးများသည် မြေယာ အများအပြားကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ဆန်စပါးကို အဓိကထား၍ စိုက်ပျိုးသော စီရင်စုများတွင် ချစ်တီးပိုင်မြေမှာ တစ်ဝက်လောက်ရှိသည်။ အထက် ဗမာပြည်တွင်လည်း ယင်းသို့ ဖြစ်ရန် အလားအလာပြလျက်ရှိသည်။ ဆည်မြောင်းဖြင့်

သွယ်ယူစိုက်ပျိုးသော ဒေသများတွင် မြေယာများကို မစိုက်ပျိုးသူများကသာ ပိုင်ဆိုင်ကြလေသည်။’

ကိုတောက်ထွန်းသည် စာကြောင်းများကို ခန့်ပြတ်ဖြင့် တားလိုက်သည်။ မစ္စတာ ဘင်း(စ်)၏ အစီရင်ခံစာနှင့် ချစ်တီးများ မြေပိုင်ရှင်များပိုင်သော လယ်ဧကများကို ဂဏန်းများဖြင့် ပြသပြီး လယ်ထွက်စပါးများ၏ တန်ဖိုးငွေကိုလည်း တွက်ချက် ပြထားသည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် မစ္စတာဘင်း(စ်)၏ အစီရင်ခံစာကိုဆက်၍ ဖတ်နေပြန်သည်။

`မြန်မာပြည် လယ်ယာ စိုက်ပျိုးသော မြေဧကစုစုပေါင်း၏ လေးဆယ့်ကိုး ရာခိုင်နှုန်းကို သီးစားသမားများက လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အောက်မြန်မာပြည်တွင် ၅၉ ရာနှုန်းကို လည်းကောင်း၊ အထက်မြန်မာပြည်တွင် ၃၂ ရာနှုန်းကိုလည်းကောင်း သီးစားများက လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သီးစားပြဿနာနှင့် မြေရှင်သီးစား ဆက်ဆံရေး ပြဿနာသည် တိုင်းပြည်တွင် အရေးကြီးဆုံးသော မြေယာပြဿနာ ဖြစ်လာသည်။ မြေရှင်နှင့် သီးစားတို့အကြား၌ ကွာဟချက်မှာ ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်း လာသည်။ မြေရှင်များက သူတို့၏ လယ်မြေများသည် အမြတ်များများ ထုတ်လုပ်ပေးမည့် အရင်းအနှီးအဖြစ် သဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့် သီးစားများကို မြှင့်ထားသည်။ မြေယာထွန်ယက်ခွင့်မှာ မလုံမခြုံဖြစ်လာသည်။ မြေရှင်သည် မြေကိုသော် လည်းကောင်း၊ သီးစားကိုသော် လည်းကောင်း တကယ်စိတ်ဝင်စားခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမြတ်အစွန်းကိုသာ အဓိကထားလာသည်။ ၁၉၃၀-ခုနှစ် စီးပွားပျက်ကွက်ကြီးသည် ဤပြဿနာများကို ရှေ့တန်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်ပေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ၁၉၃၀ ခုနှစ် ဆရာစံသူပုန်ထတုန်းက အချိန်ကိုသွား၍ အမှတ်ရနေသည်။ သည်တုန်းက သူ့မှာ ရှစ်တန်းမျှသာ ရှိပေသေး၏။ ဖြူး အလယ်တန်းကျောင်းမှ လေးတန်းအောင်သောအခါ အဖေက ကိုတောက်ထွန်းကို တောင်ငူအစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပို့လေ၏။ ကိုတောက်ထွန်းက ကျောင်းမနေချင်၊ လယ်ထွန်ရာ၌ အဖေကို ကူညီချင်သည်။ အဖေကသာ `ဒို့အမျိုးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာ

တတ်တာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးကွ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မင်းကျမှ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် သင်ပေးရမယ်’ ဟုဆိုကာ ကိုတောက်ထွန်းကို ဖွတ်အတင်း ကျောင်းနေစေ၏။ အဖေသည် ဇယားတွင် အာလာကပ္ပချစ်တီး၏ လယ်ကို အငှားလုပ်ရင်း တောင်ငူအစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းရှိ ကိုတောက်ထွန်းကို စရိတ်ထောက်ရသည်။ စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ မှန်မှန်စရိတ်ထောက်နိုင်ပါသေး၏။ သည်တုန်းက စပါးဈေးမှာ ၁၈၀ လောက်ရှိ၍ သီးစားခန့်မှာ စပါးတင်းလေးဆယ် ထွက်သောတစ်ဧကကို ၁၆ တင်းလောက်သာ ပေးရ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာစံသူပုန်နှင့် ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းများ ပြီးသည့်နောက်တွင် စပါးဈေးမှာ ဒလဟော ဆင်းလာကာ စပါးတင်းတစ်ရာလျှင် ၅၆ ကျပ်ဈေးထိ လျော့ကျလာခဲ့သည်။ စပါးဈေးကျသော်လည်း သီးစားခမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် တစ်ဧကကို ၁၆ တင်းပေးနေရသည်။ အဖေသည် အာလာကပ္ပချစ်တီး ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းကာ သီးစားခန့်လျော့ပေါ့ရန် တောင်းပန်တိုးလျှိုးရသည်။ သို့သော် အချိုးနီးမျှသာတည်း။

‘တစ်ဧကကို ရှယ့်ခြောက်တင်း ယူလာတာ ကြာလှပြီ ကိုစံမြ၊ ခင်ဗျားတို့ စပါးဈေးကြွေး တရာရှစ်ဆယ်ရှိတယ်နော်၊ ကျုပ်ရှယ့်ခြောက်တင်းပဲ ယူတယ်၊ ဒီထက် ပိုမတောင်းဘူး။ ခုစပါးဈေး ငါးဆယ့်ခြောက်ကျပ် ရှိတယ်နော်- ကျုပ် ရှယ့်ခြောက်တင်းပဲ ယူတယ်၊ မလျော့နိုင်ဘူး။ စပါးဈေးကောင်းလဲပဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ စပါးဈေးကျလဲ ဒီအတိုင်းပဲ’

အာလာကပ္ပချစ်တီးက ကွမ်းသွေးတပြွတ်ပြွတ်ထွေးရင်း ပြောနေ၏။ သူ့ခေါင်းရင်းမှ ချစ်တီး ဘုရားပုံတော်မှာ ရွှေတွေ ပိန်းနေအောင်ချကာ နဖူးတွင် စိန်တွေ စီချယ် ထားလေ၏။ ကိုတောက်ထွန်း အဖေသည် ချစ်တီးဘုရားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်တီးဘုရားလည်း ကယ်နိုင်ပုံ မပေါ်ချေတကား။

‘ဆရာကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်နှစ်ဧက လုပ်တယ်၊ စပါးရှစ်ဆယ်ပဲ ထွက်တယ်။ စပါးရှစ်ဆယ်ဟာ ပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် လေးဆယ့်ငါးကျပ်လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဆရာကြီးကို ၁၆ တင်းပေးနှုန်းနဲ့ နှစ်ဧကတွက် ၃၂ တင်းပေးရင် ကျွန်တော်မှာ

ဘာကျန်တော့မလဲ။ ဒီအထဲမှာ စားကြွေးသောက်ကြွေး နုတ်ရဦးမယ်၊ သား အင်္ဂလိပ် ကျောင်းထားတဲ့ စရိတ် ပေးရဦးမယ်’

ဦးစံမြက အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။ အာလာကပ္ပ ချစ်တီးက သူ၏ အခေါက်ထူထူကြီးတွေ အရစ်ရစ်လိပ်နေသော ဗိုက်ခွံကြီးကို ပွတ်သပ်ကာ....

‘လယ်သမား သားသမီးကို အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဘာလို့ ထားသလဲ၊ ဒါတော့ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားက သီးစားခ ရှယ့်ခြောက်တင်းပေးရင် ကျုပ်ခင်ဗျားကို သီးစားချမယ်။ အပေးရင်ပေးတဲ့လူကို သီးစားချရမှာပဲ။ ကျုပ်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး’

အာလာကပ္ပ ချစ်တီးက အတင်းအကျပ် ကိုင်နေပေပြီ။ သီးစားခကို အရင်နှုန်းအတိုင်း ပေးလျှင်ပေး၊ မပေးလျှင် တခြားကို သီးစားချမည်ဟု ဆိုလာချေပြီ။ သည်ခြေကလေးမှာ ကိုစံမြပိုင်ခြေဖြစ်၏။ နောက်တော့ အာလာကပ္ပချစ်တီးထံ အကြွေးဖြင့် အပ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အာလာကပ္ပ ချစ်တီးကလည်း ပိုင်ရှင်ဟောင်းလက်စလူ ကိုစံမြကို သီးစားချ၏။ ယခုတော့ ဆယ့်ခြောက်တင်းနှုန်း မပေးနိုင်လျှင် တခြားလူကို လူငှားချပေတော့မည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ကိုစံမြ ဘယ်မြေကို လုပ်ရမည်နည်း။ ဇမ္ဗူဒီတစ်ဝိုက်တွင် ရှိသမျှလယ်များမှာ ကိုယ့်သီးစားနှင့်ကိုယ် အငှားချပြီး ဖြစ်၏။ သည်အထဲတွင် အိန္ဒိယက ကုလားလုပ်သားတွေ ရောက်လာပြန်သဖြင့်လည်း လုပ်အားခမှာ အဆမတန်ပေါ်နေကာ သီးစားလုပ်မည့်သူတွေ ဒုန့်ဒေး ဖြစ်နေလေသည်။ သည်လိုနှင့် ကိုစံမြသည် အာလာကပ္ပထံတွင် အရှုံးပေးခဲ့ရပြန်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ပညာစကောစကဖြင့် ကျောင်းကထွက်လာခဲ့ရကာ အဖေကို ကူညီ၍ လယ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ယခု အဖေလည်း လယ်မဲ့ယာမဲ့ဘဝဖြင့်ပင် ခေါင်းချခဲ့ရလေပြီ။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ညှိကာ ခေတ္တမျှတွေနေသည်။ အပြင်ဘက်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် အဖေဆုံးပြီးကတည်းက လယ်လုပ်ငန်းကို စိတ်နာလာပေသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်မလုပ်တော့ဘဲ ဇမ္ဗူဒီတွင် အခမဲ့ ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းထောင်ကာ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးသည်။ အဖိုးအခ

မယူသော်လည်း၊ ကလေးရှင် လယ်သမားကြီးများက သူ့ကို စပါးကလေးက အစ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကလေးကအစ ပေးကြသည်။ သူက လယ်သမားကိစ္စ အဝဝကို ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ရုံးသို့ အမတ်ကြီးလျှောက်လျှင် လျှောက်လွှာရေး ပေးသည်။ မြေခွန်လွတ် ငြိမ်းခွင့်လျှောက်လျှင် လျှောက်လွှာရေးကာ ကိုယ်တိုင်သွား၍ လျှောက်လွှာတင်ပေးသည်။ အစိုးရရုံးနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကိုတောက်ထွန်းသည် အလိုအလျောက် လယ်သမားကြီးများ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လာလေသည်။ သည်အတွင်း သူ့ကို ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဒေါ်မြသီက တဆင့်ခေါ်ခိုင်းကာ ဆန်စက်တွင် အလုပ်သွင်း ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဆန်စက်ကို အုပ်ချုပ်သူမှာ ဒေါ်မြဆင့်ဖြစ်သည်။ ကိုတောက်ထွန်း မှာလည်း ဆန်စက်တွင် တာလီစာရေးလည်း ဟုတ်၏။ အလုပ်သမားများကို လုပ်ခရှင်းပေးရသော စာရေးလည်းမှန်၏။ သူ့တာဝန်မှာ ဘာရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိ။ ဒေါ်မြဆင့် အမိန့်ကို ဒေါ်မြဆင့်ကိုယ်စား လုပ်နေသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။ လမမှာလည်း တစ်လလျှင် ခြောက်ဆယ်သာ ရလေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ကာ မြေပန်းကန်ပြား ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး စာကိုဖတ်နေပြန်သည်။

သီးစားစနစ်၏ အဓိက ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးများကား....

(က) သီးစားသမားသည် လယ်မြေလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို လုံခြုံမှု မရှိပဲ နှစ်စဉ် မြေရှင်ထံမှ ထပ်မံငှားရမ်းရခြင်း။

(ခ) သီးစားခ အဆမတန် ကြီးမြင့်ခြင်း။

(ဂ) သီးနှံအထွက်နည်းသော နှစ်များတွင် သီးစားခ လျှော့ပေါ့ရန် သင့်လျော်သော ပြဌာန်းချက် မရှိခြင်း။

(ဃ) မြေငှားစာချုပ်များမှာ သည်းမခံနိုင်လောက်သော တစ်ဖက်စီးနင်း ချုပ်ချယ် ကန့်သတ်မှုများ ပါဝင်ခြင်း။

(ဥပမာ- သီးစားခပေးပြီး ကျန်သော စပါးကိုသီးစားသမားက မြေရှင်အား ဦးစားပေး၍ ရောင်းရမည်။ အခြားက မည်မျှပင် ဈေးကောင်းရသော်လည်း မြေရှင်မဝယ်မှ ရောင်းနိုင်မည်။)

(င) သီးစားသမားက တစ်ဆင့် အငှားချသဖြင့် အရေးကြီးသော လူတန်းစား ဖြစ်သည့် လယ်ကူလီလူတန်းစား ပေါ်ပေါက်လာခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ကိုတောက်ထွန်းသည် လယ်ကူလီဆိုသည်နှင့် ဇဟားမှ ကံအေး ချစ်ဆောင် စသူတို့ မျက်နှာများကို ကွက်ခနဲ မြင်လာလေသည်။ အာလာကပ္ပချစ်တီးက သူ့အဖေ ကိုစံမြကို သီးစားချသည်။ ကိုစံမြက လယ်နှစ်ဧကလောက်လုပ်ရုံဖြင့် ထမင်းနပ် မမှန်သောအခါ လေးငါးဧကလောက်အထိ ချစ်တီးထံမှ သီးစားချအောင် တောင်းရ၏။ သည်လယ်တွေကို ကိုစံမြတစ်ယောက်တည်း မထွန်ယက်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုစံမြက ကံအေးတို့ ချစ်ဆောင်တို့ တစ်တွေကို တစ်ဆင့်ငှားရသည်။ သို့ဖြင့် အခြေအနေမဲ့ ကံအေးတို့ တစ်သိုက်သည် သီးစားသမားများ ထံတွင် လယ်ကူလီများ ဖြစ်လာ ကြရပေသည်။ သူတို့လုပ်ခမှာ တစ်နှစ်လုံးလုပ်မှ ငွေငါးဆယ်လောက်သာ ရပေသည်။ သူတို့လုပ်ခမှာ တစ်နှစ်လုံးလုပ်မှ ငွေငါးဆယ်လောက်သာ ရပေသည်။ အဖေ ဆုံးသောအခါ အာလာကပ္ပချစ်တီးက တစ်ခြားကို သီးစားချလိုက်သဖြင့် ကံအေးတို့ တစ်သိုက်သည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကာ ဆန်စက်ထဲတွင် ကူလီလာထမ်းကြရလေသည်။ သည်လိုဖြင့် တောတွင်လယ်ကူလီ ဘဝတွင် မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်ကာ မြို့ဆန်စက် များတွင် ကူလီလာထမ်းကြ သူများမှလည်း မနည်းတော့ပေ။

၁၉၃၀ ခုနှစ် စီးပွားပျက် ကပ်ကြီး မတိုင်မီကာလတွင် လယ်သမားများ၏ ဈေးငွေ များကို ငွေတိုးကြီးစားများနှင့် ချစ်တီးများက ထုတ်ချေးကြသည်။ ၎င်းတို့က ကိုယ်ပိုင် လယ်လုပ်သူများကို တိုက်ရိုက် ထုတ်ချေး၍ သီးစားသမားများကို မြေရှင်မှ တစ်ဆင့်ချေးသည်။ စိန်ရွှေရတနာများနှင့် မြေယာကို အာမခံပစ္စည်းအဖြစ် လက်ခံသည်။

သီးစားသမားများမှာ အများအားဖြင့် မြေရှင်ထံမှ ချေးယူရသည်။ မြေရှင်ကလည်း မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ အတိုးကြီးစားများနှင့် ချစ်တီးများထံမှ ချေးယူရသည်။

စီးပွားပျက် ကပ်ဆိုက်ပြီးနောက်တွင် ငွေချေးသူများကလည်း ယခင်လို အရမ်းမချေးတော့ပေ။ အထူးသဖြင့် ချစ်တီးများနှင့် ဒေါ်ဆင့်ဘက်လီမိတက်မှာ ၎င်းတို့၏ သီးစားသမားများလောက်ကိုသာ ထုတ်ချေးတော့သည်။ ချစ်တီးများကမူ မြေယာကို အာမခံပစ္စည်းအဖြစ် လက်မခံတော့သလောက် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်သမားများမှာ ငွေချေးရန် အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုကို ရှာရပြန်သည်။ ယင်းမှာ စပါးပေးချေးနည်း ဖြစ်သည်။ စပါးပေးမှာ စပါးပေါ်လျှင် ချေးငွေကို စပါးဖြင့်ပြန်ဆပ်ရသော နည်းဖြစ်သည်။ ငွေချေးသူများမှာ အိန္ဒိယ တရုတ်စသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလေးများမှ အစ မြေပိုင်ရှင်ကြီးအထိ ပါဝင်သည်။ အတိုးနှုန်းမှာ စပါးချေးအတက်အကျကိုလိုက်၍ ဖြစ်သော်လည်း အများအားဖြင့် တစ်နှစ် ၂၅ ရာနှုန်းထက် လျော့သည်ဟူ၍ မရှိပေ။

“ကိုရင်ရေ- ကိုရင်”

ကိုတောက်ထွန်းက စာအုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေသည်။ ဖတ်သာဖတ်ရသော်လည်း သိပ်စိတ်မသွားလှပေ။ ဦးထွန်းညိုမီး အဘိဓာန်ကို မကြာခဏ လှန်ကြည့်ရ၏။ တစ်ခါတစ်လေ စာလုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်တွေကို အကုန်သိသော်လည်း စာတစ်ကြောင်း လုံးကို အဓိပ္ပါယ်ပြန်သော အခါ ဝေလည်လည် ဖြစ်နေတတ်၏။ မစ္စတာဘင်း(စ်) ၏အစီရင်ခံစာလို စာမျိုးကို ဤအင်္ဂလိပ်စာ ရှစ်တန်းလောက်သာ သင်ခဲ့ရဖူးသော ကိုတောက်ထွန်းသည် မနည်းကြိုးစား၍ ဖတ်ရပေ၏။

“ကိုရင်ရေ၊ ကိုရင်--အိပ်ပလား”

အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းပေါက်မှ ခေါ်သံကို ကြားရလေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် အားလျားမှောက်နေရာမှ လူးလဲထကာ အိမ်ရှေ့သို့ဆင်းလာ၏။ ခြံစည်းရိုးတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။

“ကိုရင်-အိပ်ပလား”

“လာ-ရွှေတင်လား၊ မအိပ်သေးပါဘူး၊ ဟဲ့ မိုးချုပ်နေပြီ ဘယ်ကလာတာလဲ”

ကိုတောက်ထွန်းက ရွှေတင်အသံကို မှတ်မိနေ၍ ဆင်းလာကာ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာ၏။

အုတ်ဖြတ်လမ်းက ဦးသာဇံတို့ဆီ လာရင်း ကိုရင်အိမ် မီးရောင်မြင်တာနဲ့ ဝင်လာတာ....

ရွှေတင်က ကြမ်းပြင် သင်ဖြူးပေါ်တွင် ဖုရီဖရဲ ဖြစ်နေသော စာအုပ်များကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း သင်ဖြူးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဘာကိစ္စများ ဒီလောက် အရေးကြီးလို့လဲဟာ၊ သွားစရာရှိရင်လဲ နေ့လည် နေ့ခင်းကျမှ သွားရောပေါ့.....

ကြီးကြီးဆင့်က ခိုင်းလိုက်လို့ ကိုရင်ရဲ့ ဦးသာဇံဆီမှာ စပါးငါးသောင်းလောက် ရှိတယ်၊ တစ်နေ့က ရှစ်ဆယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းမယ်လို့ ပြောသံကြားလို့၊ ခုစတီးက အဝယ်တော် လာပြီး ကိုးဆယ်ဈေးနဲ့ အကုန်သိမ်းမယ်လို့ လာပြောလို့ စောစောစီးစီး အုပ်မိအောင် လာတာ...

ကိုတောက်ထွန်းသည် ရွှေတင်ကို ကြည့်၍ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရွှေတင်မှာ သူတို့လို တလင်းပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်၏။ ရွှေတင်၏ မိဘများသည် သူ့မိဘများကဲ့သို့ပင် လယ်ကလေး တစ်ပွဲကို ကြွေးမြီဖြင့် အသိမ်းခံလိုက်ရကာ

လယ်ဖွဲယာမဲ့ ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လယ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြဆင့်တို့၏ သစ္စာရှိလှစွာသော အလုပ်အကျွေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။ ရွှေတင်သည် ဒေါ်မြဆင့်၏ ကိုယ်စား အလုပ်တွေကို လိုက်လုပ် နေရလေသည်။

“ရွှေတင်၊ နင်ဒီလောက် ဘာဖြစ်လို့ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေတာလဲ၊ နင် ဒီလောက် လုပ်တော့ ဘာအကျိုး ခံစားခွင့်များ ရမှာလဲ”

ကိုတောက်ထွန်းက ရွှေတင်ကို စိမ်းစိမ်းစားစား ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။ ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်လုံးများမှာ ရေနံဆီ မီးရောင်တွင် တဖျက်ဖျက် တောက်နေကြ ပေ၏။ မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသည်။ မျက်နှာသာမက အသံကလည်း ခက်ထန် မာကျောလှသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ရွှေတင်သည် အံ့အားသင့်ကာ ကိုတောက်ထွန်းကို မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကိုစုင့်၍ ပြုံးလိုက်ကာ....

“ဪ - ကိုရင်ကလဲ၊ ရွှေရွှေက ဘာအကျိုးခံစားခွင့်ကို မျှော်ကိုးရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျွေးမွေးပြုစုထားသော ခိုင်းရာကို လုပ်ရတော့မှာပေါ့ ကိုရင်ရဲ့၊ သူဆန်စားရဲမှလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား”

“အေး- လုပ်သင့်သလောက်တော့ လုပ်ပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ဟာက ဝတ္တရား ကျေပွန်လွန်းနေပြီ၊ ဒေါ်မြဆင့်ရဲ့ တကယ့်ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ စပါးခြင်ရင်လဲ နင်က တိကျမှ သဘောကျတယ်။ အဖျင်းအမှော်လေး ရေစိုတာလေးဆိုလို့မှ တစ်စေ့မှ လက်မခံဘူး။ နင်က ဒီလောက်လုပ်နေရင်တော့ လယ်သမားတွေ ဘာသွားစားကြမလဲ၊ နင်လဲ တောမှာ ကြီးလာတာ နင်သိပါတယ်ဟာ၊ စပါးလေးရပါမယ့် အကြောင်း လယ်သမားတွေမှာ ဘယ်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသလဲ။ စပါးတစ်စေ့ကို လယ်သမားဟာ ချွေးတပေါက်နဲ့ ရင်းခွဲရတယ်။ နင်က သပါးတွေကို ရေစိုတယ်၊ အဖျင်းတွေ ပါတယ်နဲ့ ပယ်လိုက်တိုင်း တစ်ဘက်က လယ်သမားမှာ အလဟဿ ဖြစ်ရတယ်။ တစ်နေ့က စပါးခြင်တုန်းကလဲ နင်ပယ်လိုက်တဲ့ စပါးတွေဟာ မနည်းဘူး၊

နင်ဟာ သူတို့ချွေးတွေကို သွန်ပစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ သူတို့ချွေးတွေနဲ့ ခြေဆေးပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဒါတော့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ကိုရင်ရဲ့၊ အရောင်းအဝယ်နဲ့ တူအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ရွှေတင်က သင်ဖြူးကို လက်သည်းဖြင့် ခြစ်ရင်း ပြောနေသည်။ စောစောက ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာထားခက်ထန်နေပုံ၊ အသံမာကျောနေပုံကို တွေ့ကြားရ၍ ပြုံးချင်သော်လည်း မပြုံးရဲတော့ပေ။

“အေး အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကို အရောင်းအဝယ်နဲ့ တူအောင်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ငါလက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့ကလဲ လယ်သမားတွေကို လူနဲ့တူအောင် ဆက်ဆံရမယ်၊ သူတို့အပေါ်မှာရိုးသားရမယ်၊ ဒါမှလယ်သမားများကလဲ သူတို့အပေါ်မှာ ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံမှာပဲ။ သူတို့က မရိုးမသား ဆက်ဆံလို့ လယ်သမားကပြန်ပြီး မရိုးမသား ဆက်ဆံတော့ လယ်သမားကို အပြစ်ဖို့တယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့်၊ လယ်သမား ဘဝဟာ မသေရုံ စားနေရတဲ့ ဘဝ၊ ဒီလို မသေရုံစားနေရတဲ့ လယ်သမားတွေကို ဘယ်သူတွေက ခေါင်းပုံဖြတ်သလဲ၊ နင်တို့ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့လို မြေရှင်ကြီးတွေနဲ့ ချစ်တီးတွေက ခေါင်းပုံဖြတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူတို့ပစ္စည်း ချမ်းသာတာဟာ ဘာကြောင့် ချမ်းသာသလဲ၊ လယ်သမားတွေကို ငွေတိုးကြီးကြီးနဲ့ ချေးလို့ လယ်တွေ တစ်စတစ်စ ပိုင်လာတယ်၊ တစ်ခါ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ရင်းပြီး ငွေတိုးချေးစားတယ်၊ လယ်သမား တစ်ယောက်ဟာ ငွေတစ်ရာချေးရင် နှစ်ရာငါးဆယ် ပြန်ဆပ်ရတယ်။ ဒီလယ်သမား ဘယ်တော့ ထမင်းဝမလဲ၊ ဟောဒီ စာအုပ်ကိုကြည့်စမ်း”

ကိုတောက်ထွန်းက မစ္စတာဘင်း(စ်)၏ “မြန်မာပြည် လယ်ယာစီးပွားရေး” အစီရင်ခံ စာကို ထောင်၍ပြသည်။ ရွှေတင်သည် ကိုတောက်ထွန်း ဆိုလိုသည်ကို အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဘဲ မျက်လုံးဝိုင်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

“ဒါ အင်္ဂလိပ် ကြေးတိုင် မင်းကြီးတစ်ယောက် ရေးခဲ့တဲ့စာအုပ်၊ ဗမာလယ်သမားတွေ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ကြွေးထူထပ်ကြောင်း စာရင်းအင်းနဲ့ ပြထားတယ်။ တို့လယ်သမားတွေ ငတ်ပြတ် ဆင်းရဲနေတာဟာ သူတို့ အင်္ဂလိပ် အရာရှိကြီးတွေတောင် ငြင်းလို့မရဘူး၊ ခုဖြူးတစ်ဝိုက်မှာဆိုရင် လယ်တွေကို တကယ် လယ်လုပ်တဲ့ လူတွေက မပိုင်တော့ဘူး၊ တကယ် လယ်မလုပ်တဲ့ ချစ်တီးတွေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့လို မြေရှင်ကြီးတွေကပဲ ပိုင်တော့တယ်။ ဒီထဲမှာ သီးစားလုပ်တော့ တစ်ဧကကို တင်း၄၀ လောက်ပဲရတယ်။ သီးစားခက ၁၂ တင်းကနေ တင်း၂၀ အထိပေးရတယ်။ တစ်ဝက်လောက်ပဲ လယ်သမားတွေ လက်ထဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီထဲဟို ကြွေးဒီကြွေးနတ်ရင် ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ဒါတောင် သာမန်စပါးအထွက်မှန်တဲ့ နှစ်ကိုပြောတာ။ အဲ ရေကြီးတာ မိုးခေါင်တာ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီပြင် စားကုန်သောက်ကုန် ဈေးနှုန်းတွေတက်တာ ရှိသေးတယ်။ စပါးပေါ်တော့ စပါးကို ဈေးကောင်းရအောင် လှောင်ထားနိုင်ဘဲ ရရာဈေးနှုန်းနဲ့ ရောင်းပစ်ရတာ ရှိသေးတယ်။ ကျွဲနွားတိရိစ္ဆာန် ရောဂါဖြစ်လို့ဆုံးရှုံးရတာရှိတယ်။ စပါးဈေးဘယ်လိုကျနေနေ မြေခွန်တော် ပုံမှန်ပေးနေရတာ ရှိသေးတယ်။ ဒီထဲမှာ အိမ်သူအိမ်သား ထဲက နေထိုင်ကောင်းအုံးမှာ၊ နေထိုင် မကောင်းလို့ရှိရင် ဆေးဖိုးဝါးခ ကုန်ကျတာတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေဟာ တို့လယ်သမားတွေရဲ့ အခက်အခဲတွေပဲ။ ဒီလောက် အခက်အခဲတွေ တွေနေရတဲ့ လယ်သမားတွေကိုတော့ လူနဲ့တူအောင် မဆက်ဆံဘူး။ နင်တို့ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကျတော့ အရောင်းအဝယ်နဲ့ တူအောင် လုပ်တာ တရားသလား”

“ရွှေရွှေတော့ ဒါတွေမသိပါဘူး ကိုရင်ရယ်၊ ခိုင်းတာလုပ်ရတာပဲ၊ ခိုင်းတာမလုပ်ဘဲ နေလို့ဖြစ်မလား”

“ခုကြည့်လေ၊ ဦးသာဇံဆီက စပါးငါးသောင်းကို ရှစ်ဆယ်ဈေးနဲ့ ဝယ်ပြီး ကိုးဆယ်ဈေးနဲ့ လက်လွှဲရောင်းတယ်။ တစ်ရာကို တစ်ဆယ်မြတ်ရင် စပါးတစ်ထောင်ကို တစ်ရာမြတ်မယ်။ တစ်သောင်းကို တစ်ထောင်မြတ်မယ်။ ငါးသောင်းဆိုရင် ငါးထောင် ပက်ခန့် မြတ်မယ်။ သူတို့မှာတော့ ပါးစပ်ကလေး စကားလေး တစ်ခွန်းပြောရုံနဲ့ မြတ်တာ။

ဒီစပါး ငါးသောင်းကို ရအောင် စိုက်တဲ့ လယ်သမားကျတော့ ဘယ်လောက်များရလို့လဲ။ တင်းတစ်ရာကို အချို့များ ငါးဆယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းခဲ့ရတယ်”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ စာအုပ်များကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ လေတိုက်သည့် အခါတွင် စာရွက်များသည် တဖျက်ဖျက် လှုပ်ရှားနေကြပေ၏။

“ဒါထက်ကိုရင် ဟိုနေ့က အစ်ကိုနဲ့တွေ့တုန်းက ဘာတွေ ပြောလွှတ်လိုက်သလဲ”

ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းကို မရဲတရဲကြည့်၍ မေးလိုက်၏။ အမှန်ကတော့ ရွှေတင်သည် သည်အကြောင်းကို သိချင်၍ ကိုတောက်ထွန်းထံ တမင်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နေ့တွင် ခင်မောင်ဝင်း တစ်ယောက်တည်း စက်ထဲသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားရာ အပြန်တွင် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဒေါပွပြန်လာကာ ကိုတောက်ထွန်း အကြောင်းကို ဒေါ်မြဆင့်အား တိုင်နေသံလို ကြာလိုက်ရ၍ မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုတောက်ထွန်းက မရယ်ချင့် ရယ်ချင်ရယ်ကာ-

“ဪ ဪ ဟိုနေ့ကလား၊ ငါဘုတွေချည်းပဲ ပြောလွှတ်လိုက်တာ ဘိုကြက်ချေးကို နည်းနည်း ချဉ်တာနဲ့”

“ကိုရင်ဟာ တော်တော် ပြောရခက်တယ်။ လုပ်ချင်ရင် တဖွတ်ထိုးချည်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဘုပြောရတာလဲ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါလား။ ပြီးတော့ကိုယ့်လဲ သူတို့က ကြည့်ရှုထားတာ မဟုတ်လား။ တော်တော်ကြာအလုပ်က ဖြုတ်ပစ်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

ရွှေတင်က ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ညည်းနေ၏။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ကိုတောက်ထွန်း အတွက် စိုးရိမ်သည့် အရိပ်အရောင်တွေ လွှမ်းနေပေ၏။

“ဖြုတ်လဲ ဖြုတ်ပေါ့ဟာ၊ ငတ်တော့မသေပါဘူး၊ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရင်လဲ တောသွား လယ်သမားကလေးတွေ စာသင်ပေးမယ်။ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲတော့ စားရတာပဲ၊ မတရား လုပ်တာတော့ နည်းနည်းမှ မခံချင်ဘူး”

“နို့ နေစမ်းပါဦး၊ သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“တစ်နေ့က စတီးက ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ လာတယ်။ သူ့လို ဘိုကြက်ချေး ကောင်ဟာလေ၊ အဲဒါ စက်ထဲရောက်တော့ ဟိုမေး ဒီမေး လျှောက်မေးတယ်။ ငါက ကောင်းကောင်း မဖြေဘူး။ တလွဲတွေ ရှောက်ဖြေတယ်။ ဒီကောင်တွေက အင်္ဂလိပ် ကုမ္ပဏီက လူများဆိုတော့ တို့ဗမာ စက်တွေအကြောင်း အကုန်နို့ကနို့ချွတ်ချွတ် လျှောက်မေးတာပဲ။ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောတယ်။ အဲဒါ စတီးကိုယ်စားလှယ် ခဏ ထွက်သွားတုန်းမှာ “ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မပြောရဘူး ခင်ဗျား အင်မတန်ရိုင်းတယ်။ လူယဉ်ကျေးမှုကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး” ဆိုပြီး ငါ့ကို ပွက်တာပဲ။ ငါကလဲ “ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားပဲ ပြောတတ်တယ် ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ စိတ်ထဲရှိတာပဲ ပြောမှာပဲ” လို့ ဘုပြော လွှတ်လိုက်တယ်။ သူလဲ “ခင်ဗျား သခင်ယောင်ယောင်၊ နိုင်ငံရေးသမား ယောင်ယောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ထမင်းကောင်းကောင်း မှန်မှန် စားနေချင်ပါ” လို့ ပြောသွားတယ်။ ငါကလဲ “ကျုပ်လခ ပေးသလောက်တော့ လုပ်တာပဲ၊ ကျုပ်ဘက်က ဘာမှ ဝတ္တရား ပျက်တာမရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မကြိုက်ရင်လည်း ဖြုတ်ပေါ့” လို့ ပြောလိုက် တယ်။ နင့် ဘိုကြက်ချေးတော့ မျက်နှာကြီးနီးပြီး ခွာသံပြင်းပြင်းနဲ့ ထွက်သွားလေရဲ့၊ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြီးကြီးဆင့်ကို တိုင်နေသံ ကြားရတယ်။ ဒီလို နိုင်ငံရေးသမား ယောင်ယောင်၊ သခင် ယောင်ယောင်ကို စက်ထဲမှာ ခန့်ထားရင် ဆူပွက်ကုန်လိမ့်မယ်တဲ့”

ကိုတောက်ထွန်းသည် အားပါးတရ ဟစ်၍ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့် ရွှေတင်ပင် လန့်သွားလေသည်။

“တော်တော်လဲ အစိုးရိမ်ကြီးတဲ့ လူတွေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကျတော့ ကိုယ်ကြည့်တတ် မြင်တတ်လိုက်ကြတာ၊ သူများဘက်ကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ ငဲ့မကြည့်ဘူး”

“ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေပါ ကိုရင်ရယ်၊ ရွှေရွှေကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေစေချင်တာပဲ”

“အေး တို့ကသာပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်သေးတယ်။ သင်းတို့ တစ်တွေကသား တို့အပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး မတရားသဖြင့် လုပ်နေကြတာ၊ တို့က သည်းမခံနိုင် လွန်းလို့ ဆူတော့ တို့အဆိုးဖြစ်တယ်။ သူတို့ ခေါင်းပုံ ဖြတ်နေကြတာတော့ ဘယ်သူကမှ ခရေစေ့တွင်းကျ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့”

“ဆရာကိုတောက်ထွန်း၊ ဗျို့၊ ဆရာကိုတောက်ထွန်း”

အပြင်ဘက်မှ ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကိုတောက်ထွန်းသည် စကားကို ဖြတ်ကာ အပြင်သို့ နားစွင့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ အသံမှာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ခေါ်သံ ဖြစ်လေသည်။

“ဗျို့၊ ဘယ်သူလဲ၊ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ပါ၊ စက်ထဲက လှဆောင်တို့ပါ”

အပြင်ဘက်မှ ပြန်ဖြေ၏။ ခြေသံများမှာ လေးငါးယောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း ရလေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြိုက်ကာ စဉ်းစားနေဟန်တူ၏။

“ဒီလူတွေ ဘာကိုစွဲများ အရေးကြီးလာသလဲ မသိဘူး၊ ဗျို့ကိုလှဆောင်တို့လား။ လာကြလေ၊ ဝင်ခဲ့ကြပါ၊ ခြံတံခါး စေ့ထားတယ်”

မီးရောင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ စက်ထဲက အလုပ်သမားများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့ကိုယ်မှာ စပါးခွံတွေ ပေကျံနေကာ ချွေးစီးဖြင့် ဝင်းပြောင်နေကြ၏။ ကိုယ်လုံးများမှာ ခပ်မြောင်းမြောင်း ဖြစ်သော်လည်း သန်မာ တောင့်တင်းကြပေ၏။ လက်မောင်းအိုးမှ ကြက်သားကြီးများမှာ ဖုထစ်နေပေသည်။

အလုပ်သမား ငါးယောက်ဖြစ်၍ သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ လှဆောင် ဖြစ်လေသည်။ လှဆောင်သည် မန်ကျည်းသား တုံးပေါ်မှ တစ်ဆင့် အိမ်ရှေ့ ခလောက်ဆွဲပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။ သူတို့အားလုံးမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ အမူအရာပေါ်နေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည် ပြုပြီးမှ သင်ဖြူးပေါ်တွင် ကွပ်ကွပ်ရွပ်ရွပ်ကလေး ထိုင်နေသော ရွှေတင်ကို မြင်သောအခါ အာစေးထည့်ထားသလို စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြက်သေသေ၍ ငေးကြည့်နေလေသည်။ လှဆောင် သာမဟုတ်၊ ကျန်အလုပ်သမားများကည်း ရွှေတင်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်သလို ကြည့်ကာ တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ရွှေတင်ရှေ့တွင် ကိုတောက်ထွန်းနှင့် စကားပြောသင့် မပြောသင့်ကို စဉ်းစာနေကြဟန် ရှိလေသည်။

“ဟင် ကိုလှဆောင်တို့ပါလား”

ရွှေတင်က သူတို့ကို အလိုက်သင့် အလျားသင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့မှာ ရွှေတင်ကို မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေကြသည်။

ခဏကြာမှ လှဆောင်က...

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ အလည်လာသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိတာနဲ့ ဝင်လာတာပါ”

“ကဲ ကဲ ဆိုကြစမ်း၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ကိုတောက်ထွန်းက သူတို့၏ အမူအရာများကို နားမလည်နိုင်သလို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ လှဆောင်သည် ပြောတော့မည် ပြုပြီးမှ မပြောသေးဘဲ ရွှေတင်ကို လှည့်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ပြောပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရွှေတင်ရှေ့မှာပေမဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကံအေးပေါ့ ဆရာကိုတောက်ထွန်းရဲ့၊ ကံအေး”

လှဆောင်က စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြောနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ကာ အထိတ်တလန့် အသွင်ကို ဆောင်နေကြပေ၏။

“ကံအေး ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘာလဲ ရန်ဖြစ်သလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာကိုတောက်ထွန်းရဲ့၊ ကံအေး ပြုတ်ကန်ထဲ ကျသွားလို့”

“ဟာ”

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ရွှေတင်မှာလည်း မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားကာ ရှေ့နားသို့ တိုးလာသည်။ ကံအေးမှာ ဇဟားမှ ဖြစ်၏။ လယ်ကူလီ ဘဝဖြင့် ထမင်းနပ်မုန့်အောင် မစားရသောကြောင့် မြို့သို့တက်လာကာ ဆန်စက်ထဲတွင် ကူလီလုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ပြတ်ကန်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူအောင် မီးထိုးပြီး ရေလွှတ်ထားတုန်း စပါးတွေ လောင်းထည့်နေတာပဲ။ စပါးတောင်းကို အသွန်လိုက်မှာ မဟန်နိုင်ဘဲ ကျသွားတာပဲ။ အပေါ်ပိုင်းကတော့ သိပ်မထိပါဘူး။ အောက်ပိုင်းကတော့ ရစရာ မရှိတော့ဘူး။ ခုတော့ ဂတ်လဲ မတိုင်သေးဘူး။ ဆေးရုံလဲ မပို့သေးဘူး။ ဆရာ ကိုတောက်ထွန်းဆီ အရင်လာမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာပဲ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာကိုတောက်ထွန်း”

လှဆောင်က ကိုတောက်ထွန်းကို ငေးပြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်မှာ ကိုတောက်ထွန်း အပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်၏။ ကိုတောက်ထွန်း ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့် စကားများကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်နေသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ လှဆောင်တို့ ဆန်စက် အလုပ်သမား များသည် ကိုတောက်ထွန်းကို လေးစားကြပေသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ ပေါ်လာလျှင်လည်း ကိုတောက်ထွန်း ဆီသို့လာ၍ အကူအညီ တောင်းတတ်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းကလည်း သူတို့ကို တတ်နိုင်သည့် အကူအညီမှန်သမျှ ပေးသည်။ သူတို့ သားသမီး နေမကောင်း၍ ဆေးဖိုးဝါးခဆိုလျှင် ကိုတောက်ထွန်းကပင် ထုတ်ပေး တတ်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းရသည် လခမှာ သည်လို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ ရသည်နှင့်ပင် တစ်ဝက်လောက်သာ ကျန်နေတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း ကိုတောက်ထွန်းကို လခတိုးပေးမည်ဟု ဒေါ်မြဆင့်က ပြောသည်တွင် ကိုတောက်ထွန်းက သူ့ကိုလခမတိုးဘဲ နေ့စားကူလီများကိုသာ လခတိုးပေးရန် ပြောခဲ့ရာမှ ထိုသတင်းမှာ ဆန်စက် အလုပ်သမားများ နားတွင် ပေါက်ကြားသွားကာ ကိုတောက်ထွန်းကို ပို၍ လေးစား ခင်မင်လာကြသည်။

ကိုတောက်ထွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ သူမေးရိုးကားကြီးများမှာ မီးရောင်မှ ဖြာထွက်နေသော အလင်းနှင့် အမှောင်ရိပ်ကြောင့် ပို၍ ထင်ရှားလေ၏။

“ကဲ ကဲ- ဆေးရုံကို ပို့ပြီးတော့ ဒေါ်မြဆင့်ကို သွားပြော၊ ကျုပ်ပါ လိုက်ပါမယ်။ ရွှေတင် နင်လဲ အိမ်ပြန်တော့။ ဒီအကြောင်းကို နင် ဘာမှ ပြောမထားနဲ့နော်၊ မသိသလို နေလိုက်၊ တို့ဘာသာ တို့ပြောမယ်၊ ပြန် ပြန် မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်။ လိုက်ပို့ခိုင်းဦးရမလား”

ကိုတောက်ထွန်းက ရွှေတင်ဘက်သို့ တစ်ဆက်တည်း လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ လှဆောင်တို့ အလုပ်သမားများ၏ မျက်လုံးများကလည်း ရွှေတင်ဆီသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ ရွှေတင်က ကျုံ့ကျုံ့ယဲ့ယဲ့ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကာ.....

“ဒါဖြင့် ရွှေရွှေပြန်မယ် ကိုရင်။ လိုက်အပို့ခိုင်း မနေပါနဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရွှေရွှေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရဲပါတယ်၊ ကဲ ကိုလှဆောင်တို့ အာလုံးပဲ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော်၊

“အဆင်ပြေအောင်သာ ကြည့်လုပ်ကြပါရှင်”

ရွှေတင်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် ရွှေတင်ကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ကာ ရွှေတင်သွားရာသို့ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“ကံအေးမှာ ကလေးဘယ်နှယောက်လဲ”

ကိုတောက်ထွန်းက လှဆောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

“သုံးယောက်”

“လေးယောက်လေကွာ၊ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

လှဆောင်က ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ကလေးလေးယောက် တိုးလို့ တွဲလောင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကံအေး၏ မိန်းမ မုဆိုးမ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ သွား၍ မြင်မိလေသည်။

“မိန်းမကလဲ သိပ်မာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မီးယပ်ဖော ဖောနေသလား မသိဘူး။ မျက်နှာက ခပ်အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်နေတယ်”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းက ပင်နီရှပ်လက်ရှည် အင်္ကျီကို နံရံတွင် ချိတ်ထားရာမှ ကောက်ဝတ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ လာ လာ၊ စက်ထဲ အရင်သွားမယ်၊ ကျုပ်ပါစက်ထဲကို လိုက်လာခဲ့မယ်”

သူတို့အားလုံး စက်ထဲသို့ လာခဲ့ကြသည်။ စက်မှာ မီးရထားသံလမ်းနှင့် မော်တော် ကားလမ်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မြို့စွန်စပါးကွင်းများ ဘေးတွင် ရှိလေ၏။ သူတို့ ရောက်သွားသော အခါ စက်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသော အလုပ်သမားများကို တွေ့ရလေ၏။ ပြုတ်ဆန်နံ့မှာ စူးစူးပါးပါးကြီး တိုးဝင်လာလေသည်။

ပြုတ်ကန်ဘေးတွင်ကား အလုပ်သမားများမှာ ကံအေးကို ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် သူတို့ကြားထဲမှ တိုးဝင်ကာ ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာခဲ့၏။ ကံအေးမှာ သတိလစ်ကာ လဲနေလေ၏။ အောက်ပိုင်းကို ဂုံနီအိတ်များဖြင့် ဖုံးထား၏။ ဂုံနီအိတ်ကို ဆွဲလုပ်၍ ကြည်လိုက်သော အခါတွင်ကား မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရေခဲနွေးဖျော့ထားသလို အရေခွံများကျွတ်ကာ အသာနုများ နီရဲနေ၏။ တစ်ချို့ နေရာများတွင် အဆီပြင်များပင် ပေါ်နေလေ၏။

“ကဲ ကဲ ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြ၊ ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်ပြန်လုပ်ကြ၊ သတိပီရိယလေးနဲ့လဲ လုပ်ကြနော်။ ကိုလှဆောင် မြင်းလှည်း တစ်စီးခေါ်ဗျာ”

ကိုတောက်ထွန်းက ဂုံနီအိတ်ကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ဖုံးလိုက်ကာ အလုပ်သမားများကို ကိုယ်အလုပ်ခွင်တွင် ကိုယ်ဝင်ကြရန် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်မှာမူ လှဆောင်တို့ တစ်သိုက်နှင့် ကံအေးကို ဆေးရုံပို့ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ ကံအေးမှာ ယခုတိုင် သတိမရသေးပေ။ ပါးစပ်ကမူ အပူဓာတ်ကြောင့် တအင်းအင်း ညည်းနေလေ၏။ အလုပ်သမားများက ရရာ ဆေးမီးတိုများဖြင့် ကိုယ်ကို လိမ်းကျံထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကံအေးသည် မသေမပျောက်၍ ရှင်သဉ်တိုင်အောင် လူစဉ်မှီဖို့ မလွယ်တော့ပေ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မည်ကား သေချာနေပေ၏။

ခဏကြာလျှင် မြင်းလှည်း ရောက်လာကာ ကံအေးကို ဆေးရုံသို့ သူကိုယ်တိုင် လှဆောင်တို့နှင့် အတူ လိုက်ပို့သည်။ ဆေးရုံတွင် ကံအေးမှာ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့်ပင် နေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ လခသာနည်းသော်လည်း ဆန်စက်တွင် တာဝန်ခံမို့ သူပင် အကုန်လုံးကို ခိုင်ခံ့၍ လုပ်ပေးနေရလေသည်။

“ဆရာကိုတောက်ထွန်း စက်သူဌေးအိမ် ဝင်အုံးမလား”

လှဆောင်က ဆေးရုံမှ အပြန်တွင် မေးလိုက်၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် လမ်းအတိုင်း မသွားကြတော့ဘဲ သံလမ်းဇလီဖားတုံးများကို နင်းကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဇလီဖားတုံးများကို တစ်တုံးပြီး တစ်တုံး တက်နင်းလာကြသဖြင့် ခြေလှမ်းကြီးများမှာ ခပ်ကျဲကျဲဖြစ်ကာ တစ်ညီတည်းလို ဖြစ်နေလေသည်။

“သွားတော့ ပြောရမှာပဲ၊ ဘယ်နှနာရီရှိပဲလဲ မသိဘူး”

ကိုတောက်ထွန်းက သူ့ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ယောင်ယမ်း၍ ကြည့်ခြင်းမျှသာတည်း။ တကယ်တော့ သူ့လက်တွင် လက်ပတ်နာရီ မရှိပေ။ တောင်ငူ ကျောင်းနေတုန်းက တောင်ငူရိုးတိုက်မှ အယ်လ်ဂျင် လက်ပတ်နာရီ တစ်လုံးကို အဖေက ဝယ်ပေးခဲ့ဖူး၏။ အဖေသည် သူ့သား ဟိုက်စကူးကျောင်းသား ကိုတောက်ထွန်းကို မျက်နှာမငယ်ရလေအောင် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ စုဆောင်းဝယ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းကလည်း သည်လက်ပတ်နာရီကို အဖေအမှတ်တရ ဝယ်ပေးခဲ့သည့် နာရီပို့ ခုံခုံမင်မင် ရှိခဲ့၏။ သူ့တွင် ဘယ်လောက်ပင် ပိုက်ဆံ ပြတ်နေစေကာမူ သည်နာရီကိုတော့ မထိခဲ့ဘူးပေ။ တလောက လှဆောင်၏ နို့ညှာကလေး အသည်းအသန်ဖြစ်တုန်းက လှဆောင်က သူ့ကို အကူအညီတောင်းသဖြင့် ကလေးကို လိုက်ကြည့်သောအခါ ကလေးမှာ အပြင်းဖျားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတောက်ထွန်းသည် လက်တွင်ပတ်ထားသည့် နာရီကလေးကို တဆယ့်နှစ်ကျပ်နှင့် ပေါင်ကာ လှဆောင်ကို ပေးလိုက်၏။ ယခုတိုင် မရွေးနိုင်သေးပေ။

“ဆယ်နာရီခွဲလောက်တော့ ရှိရောမယ်”

လှဆောင်က ဇလီဖားတုံးပေါ်တွင် လျှောက်ရသည်ကို အားမရသဖြင့် သံလမ်းဘေး လူသွားလမ်းလေး ပေါ်သို့ ဆင်းရင်းပြောလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဂနီစက်ထဲမှ သံချောင်း ဆယ့်တစ်ချက် ထိုးသံကို ကြားရလေသည်။

“ဟောဗျာ ဆယ့်တစ်နာရီဗျ”

လှဆောင်က နာရီသံကို နားထောင်ပြီး ကိုတောက်ထွန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ခုည သွားလို့ဖြစ်ပါဦးမလား ဆရာ”

သူတို့နှင့်ပါလာသူ အလုပ်သမား တစ်ယောက်က လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“အင်း နည်းနည်းလောက် ညဉ့်နက်သွားပြီဗျ။ နိုးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကဲ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခုညတော့ သိပ်အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မနက်စောစောကျမှ သွားကြရအောင်၊ ကျုပ်အိမ်ကိုလာခဲ့ကြ။ ဪ နေဦး၊ ကံအေး အကြောင်းကို သူမိန်းမကို ရုတ်တရက် သွားမပြောနဲ့ဦးနော်၊ မနက်ဖြန် ဒေါ်မြဆင့်တို့နဲ့ ပြောဆိုပြီးမှ ဖြည်းဖြည်း ပြောရအောင်၊ ဒီပြင် အလုပ်သမားတွေကိုလဲ ပြောထားပါ။ ကံအေးကိစ္စကို သူမိန်းမ မသိပါစေနဲ့ဦးလို့၊ မမာရတဲ့အထဲ ဒီသတင်းကြားလိုက်ရရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

စက်ဘက်သို့သွားသော လမ်းခွဲသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များသာ ဝိုးတဝါး လက်နေကြပေ၏။ ဆောင်းဦးပေါက်ဖြစ်၍ နှင်းမှုန်ကလေးများ တဖွဲဖွဲကျနေပေရာ မြက်ပင်များမှာ နှင်းဆီနှင်းစက်တို့ဖြင့် ရွှံ့စိုလျက်ရှိသည်။

“ကဲ ကိုလှဆောင်တို့ စက်ထဲတော့ ကြည့်ထိန်းလိုက်ပါဗျာ၊ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်လဲပြန်မယ်”

ကိုတောက်ထွန်းသည် လှဆောင်တို့နှင့်ခွဲ၍ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပေသည်။ ခွေးတစ်ကောင် ထိုး၍ ဟောင်လိုက်သံသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ အိမ်များမှာ မီးမှိတ်ကာ တံခါးပိတ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၍ မှောင်မည်းနေလေ၏။ ညဉ့်သည် ပိုမို တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ရွှေတင်အား လှဆောင်တို့ တစ်သိုက်က သင်္ကာမကင်းဖြင့် ကြည့်နေကြပုံကို သွား၍အမှတ်ရလာကာ သနားသွားမိလေသည်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်ကို ကိုတောက်ထွန်း ကောင်းကောင်း သိပြီးဖြစ်လေသည်။

ရွှေတင်သည် ဒေါ်မြဆင့် စေခိုင်းသဖြင့် ကျေးဇူးရှင်တို့ သဘော လုပ်ရသော်လည်း သိပ်စိတ်ပါ လက်ပါ မရှိကြကြောင်းကို ကိုတောက်ထွန်း သိပြီးဖြစ်ပေသည်။ သည်လို ဒေါ်မြဆင့်တို့ ခိုင်းသမျှကို မရှောင်မလွှဲသာဘဲ လုပ်နေရသည့် ရွှေတင်ကို လှဆောင်တို့က ဒေါ်မြဆင့်လူဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သောအခါ ရွှေတင်ကို ဂရုဏာသက်မိပေသည်။ ကိုတောက်ထွန်း စိတ်ထဲတွင် တစ်နေ့နေတော့ သူတို့လဲ ရွှေတင်အပေါ်မှာ သင်္ကာရှင်း သွားကြမှာပဲ ဟုတွေး၍ ဖြေသိမ့်ရင်း ခြံစည်းရိုးတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ရွှေတင်၊ နင့်ကို အလုပ်သမားတွေက ဒေါ်မြဆင့်တို့လူဆိုပြီး ထင်နေကြတယ်၊ သတိထားနေ”

ကျင်ရွှေသည် ကိုတောက်ထွန်း စကားများကို ကြားယောင်နေ၏။ အိပ်ချင်လာပြီ။ စောစောက ဆူညံနေသော မိန်းမ အကျဉ်းသမားတစ်စုမှာ အိပ်ပျော်သွားကြပေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ ပုစဉ်းရင်ကွဲများအော်သံ၊ ဖားအော်သံနှင့် ပုရစ်များ အော်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

အခန်း (၁၁)

နောက်နေ့ရုံးချိန်းဖြစ်၏။

တရားသူကြီး၏ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ၊ ရှေ့နေ၏ မေးခွန်းထုတ်သံ၊ တရားလိုပြ သက်သေ မချစ်မေ၏ ဖြေသံသည် သူ့နားထဲပျံ့လွင့်လာ၏။

တရားလိုပြ သက်သေအမှတ် ၂ ဖြစ်သော မချစ်မေကိုပင် စစ်ဆေးနေပေပြီ။ အရှေ့သည် မချစ်မေအား ဘယ်အချိန် ခေါ်လိုက်သည်ကိုပင် သတိမထားလိုက်မိပေ။

မချစ်မေမှာ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ကျော်လောက်မျှသာ ရှိသေး၏။ အသား နီစပ်စပ်၊ မျက်နှာခပ်ပြာပြာမို့ လှသည်ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာ တောင့်တင်းကာ ယောက်ျား၏ ရမ္မက်ကို တက်ကြွစေသော ကိုယ်လုံးမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ စကားပြောလျှင် မျက်ခုံးမျက်စိချီကာ မျက်နှာပေးကလည်း ကြာမူသလိုလို ရှိသည်။ ရှန်သားအင်္ကျီ အဖြူနှင့် စိမ်းပြာရောင် ဖဲလုံချည်ခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားကာ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးပါးပါး လူးထားလေ၏။

ညှိလေးကား တရားခံ ဝက်ခြံထဲ၌ အရွှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေပေ၏။ သူ့မျက်နှာကား အရွှေအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဟန်ပေါ်နေ၏။ အရွှေအတွက် အချိန်မရွေး အကျိုးဆောင်ပေးရန် အဆင်သင့် စောင့်နေသော နောက်တော်ပါ တစ်ဦးနှင့်ပင် တူနေပေသည်။ အရွှေက ခင်မောင်ဝင်းဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ဘက်သို့ လှမ်းအကြည့်နှင့် ဆုံနေလေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းက အသိအမှတ်ပြုသလို တစ်ချက်မျှ ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း အရွှေကမူ သူ့အပြုံးကို နားမလည်နိုင်ပဲ မျက်စောင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ရွှေတင့်မျက်နှာမှာ လောကတစ်ခုလုံးကို ဥပေက္ခာပြုထား ဟန်ရှိပေသည်။

‘ဒီမှာ မချစ်မေ၊ တရားခံမ အရွှေခေါ် မကျင်ရွှေဟာ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ညက ပထမ တစ်ခေါက် သူချည်းပဲလာတယ်။ ဦးဖေသန်းရဲ့ အခန်းကိုဖွင့်ပြီး တစ်ခုခုကိုယူပြီး ထွက်သွားတယ်။ နောက် ဒုတိယတစ်ခေါက် သေသူ ဦးဖေသန်းနဲ့ အတူပြန်လာတယ် မဟုတ်လား။ ပထမအခေါက်နဲ့ ဒုတိယအခေါက်ကြား ဘယ်လောက်ကြာသလဲ’

တရားခံ၏ ရှေ့နေက တရားလိုပြသက်သေ မချစ်မေကို လှမ်း၍မေးလိုက်၏။ တရားခံရှေ့နေသည် သူ့ရှေ့တွင်လှန်ထားသော ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်အလယ်ခေါင်တွင် ညှပ်ထားသည့် ဖောင်တိန်ကို ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ရွှေ့ရွှေ့နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်

ခေါင်းကိုဆက်ခနဲ မော့ကာ မချစ်မေ၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် ကြာပါတယ်’

မချစ်မေက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ရှေ့နေက ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ ‘

တစ်နာရီကြာရင် ကြာတယ်၊ နှစ်နာရီ ကြာရင်ကြာတယ် တိတိကျကျဖြေပါ’

ရှေ့နေက အသံခပ်မာမာ ပြောလိုက်သဖြင့် မချစ်မေက မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ကူနွေဆယ်ကာ....

‘တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာပါတယ်’

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ မချစ်မေသည် ရယ်သံများကြောင့် မျက်နှာ မထားတတ်ဖြစ်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ တရားခံရှေ့နေက ထပ်ဆင့် မေးခွန်းထုတ်ရန် ဖောင်တိန်ကိုရှေ့တိုးနှောက်ငင် ဆော့ကစားရင်း စဉ်းစားနေခိုက် အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ထိုင်ရာမှထကာ...

‘ပထမ တစ်ခေါက်လာပြီး’

သူ့စကားမဆုံးခင် တရားခံရှေ့နေသည် အစိုးရရှေ့နေကို ဆက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဒေါသထွက်နေပုံ ရလေ၏။ မျက်နှာကြီးနီရဲလာကာ နှာခေါင်းများမှာ တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေ၏။ တရားခံရှေ့နေသည် တရားသူကြီးဘက် လှည့်ကြည့်ကာ....

‘ရုံးမင်းခင်ဗျား၊ ခုမှတရားလို သက်သေကို ပထမဆုံး စစ်ဆေးခြင်း ပြုနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမစစ်ဆေးခြင်း မပြီးခင်မှာ တစ်ဘက်က ပညာရှိရှေ့နေကြီးက ကြားဖြတ် စစ်ဆေးခြင်း ပြုတာဟာ မသင့်လျော်ပါဘူး၊ ကန့်ကွက်ပါရစေ’

‘မေးပါစေ မေးပါစေ၊ နောက်တော့ ခင်ဗျားလဲ မေးခွင့်ပြုမှာပေါ့’

တရားသူကြီးက ခွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် တရားခံ ရှေ့နေသည် မျက်နှာစူအောင့်ကာ တရားလို အစိုးရရှေ့နေကို ကြည့်နေလေ၏။ အစိုးရရှေ့နေကား အောင်နိုင်စွာပြုံးလျက် ရှိလေသည်။

‘ပထမ တစ်ခေါက်လာပြီး၊ တစ်ခုခုယူသွားတယ် ဆိုတော့ ဘာကို ယူသွားတယ်လို့ ထင်လဲ’

‘လက်ထဲမှာ အထုပ်၊ သေတ္တာ၊ ဘာညာ ဆွဲယူသွားတာ မတွေ့ရတော့ ရွှေငွေပိုက်ဆံ၊ အစိုးတန် ပစ္စည်းပဲ ယူသွားတာ ဖြစ်မှာပါပဲ’

‘ဘာမှမယူဘဲ ထွက်သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

တရားခံ ရှေ့နေက ပြုန်းခနဲ ရပ်၍ ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။ သူ့တုန်းက သည်လိုကြားဖြတ် အမေးခံရသဖြင့် တရားခံရှေ့နေကလည်း ကြားဖြတ်မေးရန် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေရာမှ ထမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

မချစ်မေက တရားခံရှေ့နေ၏ မေးခွန်းကို အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်သဖြင့် တရားလို ရှေ့နေမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားကာထ၍...

‘တရားခံမ အရွှေခေါ် မကျင်ရွှေဟာ ဘာမှယူဖို့ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အကြောင်းမဲ့ လာတာသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

မချစ်မေသည် အစိုးရရှေ့နေ၏ မေးခွန်းကိုလည်း အလိုက်သင့်ပင် ဖြေလေသည်။ သည်တော့မှ အစိုးရရှေ့နေသည် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တရားသူကြီးသည် တရားလိုပြသက်သေ မချစ်မေပြောသမျှကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် လိုက်ရိုက်နေသည်။ ပြီးမှ လက်နှိပ်စက်ပေါ်မှ ကျော်ကာ သက်သေဝက်ခြံထဲသို့ စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘တရားခံမနဲ့ သေသူ ဦးဖေသန်းတို့လာကြတော့ ဦးဖေသန်းကို တရားခံမက တွဲခေါ်လာရတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် တွဲခေါ်လာရတယ် ထင်သလဲ။ မူးလို့လား၊ ရောဂါ တစ်ခုခုရှိလို့လား’

‘မူးလို့ပါဘုရား’

မချစ်မေက တရားသူကြီးဘက် လှည့်ကာ ခပ်သွက်သွက် ဖြေလိုက်၏။

တရားခံရှေ့နေက ထိုင်ရာမှတကာ

‘မူးလို့ပဲလို့ ဘာကြောင့် တပ်အပ် ပြောနိုင်သလဲ’

‘အိုး ဒါတော့ မူးနေတယ်ထင်လို့ မူးနေတယ် ပြောတာပဲ’

မချစ်မေက တရားခံရှေ့နေဘက်သို့ မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောလိုက်၏။ သူ့အသံမှာ ကပ်သီး ကပ်သပ် မေးနေသော တရားခံရှေ့နေကို စိတ်ချဉ်ပေါက်သံ ပါနေ၏။

တရားခံရှေ့နေက ပြုံးလိုက်ကာ-

‘ဘယ်လို အကြောင်းတွေကြောင့် မူးတယ်လို့ ထင်သလဲ။’

ကျုပ်ဘက် လှည့်မပြောပါနဲ့။ ရုံးမင်းဘက် လှည့်ပြောပါ။ ရုံးမင်းဘက်လှည့်’

‘ဦးဖေသန်းဟာ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း အရက်မူးလေ့ ရှိတယ်။ မူးရင်လဲ တော်တော်လူ ထိန်းလို့မရဘူး။ အရွှေကသာ သူ့ကိုထိန်းနိုင်ပါတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ မူးပြီး ဆူပူနေရင် အရွှေပဲ ချော့မော့ပြီး အခန်းထဲကို တွဲခေါ်လာရပါတယ်။ ခဏခဏပါပဲ’

‘ဦးဖေသန်းဟာ ရန်ကုန်ကို တစ်နှစ် ဘယ်နှခေါက်လောက် လာတတ်သလဲ’

‘တစ်နှစ် ဘယ်နှခါလဲတော့ မသိပါဘူး။ တစ်လကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်လာ တတ်တာ ပါပဲ။ လာတိုင်းလဲ အလင်းဟော်တယ်မှာ တည်းတာပါပဲ။ လာတိုင်း အရွှေနဲ့ တွေ့တာ ချည်းပါပဲ’

မချစ်မေက တရားခံဝက်ခြံထဲတွင် ရပ်နေသော အရွှေဘက်သို့ မေးဝေ့၍ ပြောလိုက်၏။ အရွှေကား ခေါင်းငုံ့ ထားပေသည်။

‘ဦးဖေသန်းဟာ မူးရင် ဘယ်သူထိန်းလို့မှ မရဘူး။ တရားခံမ အရွှေထိန်းမှ ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဒါတော့ ဦးဖေသန်းက အရွှေကို စွဲနေလို့ပေါ့တော်’

မချစ်မေ၏ မျက်နှာမှာ စပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်နေ၏။

‘ချစ်လို့ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ချစ်လား မချစ်လားတော့ မသိဘူးတော်၊ သူမေးကြည့်မှ သိမှာပဲ၊ စွဲတာကတော့ တန်းတန်းစွဲပဲ’

ရုံးခန်းထဲတွင် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံများသည် ဂယက်ပြေးသံများလို ထွက်ပေါ်လာ၏။ အရွှေကား သူတို့နှစ်ယောက် အမေးအဖြေ လုပ်နေစဉ်တွင် မျက်နှာကို ခပ်ပြောင်ပြောင် ထားကာ ခေါင်းကို မော့ထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အမဲတွေကို အောင်နိုင်သဖြင့် ဂုဏ်ယူသော မျက်နှာ၊ ဘာမျှမထိသော မျက်နှာ ဖြစ်လေသည်။ ရုံးခန်းထဲမှ မျက်လုံးများသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရှိလှသော အရွှေကို စူးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် လျော်ညီအောင် ပြုမူတတ်သော အရွှေကို ကြည့်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပေသည်။

‘သည်လို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စွဲနေ၊ ချစ်နေပါလျက်နဲ့ တရားခံဟာ သေသူ ဦးဖေသန်းကို သတ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘အိုး ဦးဖေသန်းကသာ တဖက်သတ် ချစ်တာပါ။ အရွှေက မချစ်ပါဘူး၊ အရွှေဟာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်ပါဘူး။ ငွေရလို့သာ ဦးဖေသန်း တန်းတန်းစွဲ လိုက်နေတာကို လက်ခံပြီး မြူနေတာပါ’

မချစ်မေ ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောချလိုက်သဖြင့် တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ ပြုံးနေ၏။ အရွှေကမူ မချစ်မေ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော ညိုလေးကို ခေါင်းညိတ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ညိုလေးသည် တရားခံ ဝက်ခြံ နောက်ဘက်မှ ကွေ့၍ အနားသို့ကပ်လာ၏။ ပုလိပ်များကား မချစ်မေကို ငေးကြည့်နေ ကြလေ၏။

‘စက္ကူနဲ့ ခဲတံမပါဘူးလား’

မရွှေက တီးတိုးလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘စက္ကူတော့ မပါဘူး၊ ဖောင်တိန်ပါတယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ရှေ့နေဆီကို စာလေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းလောက် ခြစ်ပေးလိုက်ချင်လို့’

ညိုလေးသည် အိတ်တွင်းသို့ နှိုက်ကြည့်၏။ စက္ကူဆို၍ တစ်စမျှ မရှိပေ။ စီးကရက် ဘူးခွံ အလွတ်ကို စမ်းမိကာ စီးကရက် ဘူးခွံကို ဆုတ်ဖြ၍...

‘ရော့ ရော့၊ ဒီပေါ်မှာရေး မြန်မြန်’

ရွှေတင်သည် စီးကရက်ဘူးခွံကို ဝက်ခြံလက်တန်း ပေါ်သို့ တင်ကာ စာရေးနေ၏။ ညိုလေးက သူ့ကိုကွယ်ထားရင်း ရွှေတင်ရေးနေသော စာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းရှင်

ဦးဖေသန်းမှာ သွေးအားနည်းနေသောရောဂါ ရှိပါသည်။

ကျွန်မအတွက် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးပါ။

ဘယ်နည်းနှင့်ပင် ကျေးဇူးဆပ်ရဆပ်ရ ဆပ်ပါမည်။

ကျင်ရွှေ

အရွှေသည် ကပျာကရာရေးကာ စီးကရက်ဘူးခွံနှင့် ဖောင်တိန်ကို ညိုလေးလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ရော့ ရော့၊ တို့ဝတ်လုံဆီ သွားပေးလိုက်ပါ’

ညိုလေးက မယောင်မလည်ဖြင့် ရှေ့နေထိုင်ခုံ နောက်တန်း ရှေ့နေစာရေးများ ရပ်နေကြသော ကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

‘သေသူ ဦးဖေသန်းရဲ့ အခန်းထဲက ဦးဖေသန်းရဲ့ အော်သံကြားတော့ မယ်မင်းက ပြေးသွားတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်’

တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက်ဘီးလုံးကို တွန်းရွှေ့၍ မေးလိုက်သည်။

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ဘယ်လို အော်သလဲ’

‘အရွှေရေ အရွှေရဲ့၊ အကိုကြီး သေပါပြီကွယ့်လို့ အော်ပါတယ်’

‘အဲဒီလို အော်တော့ မယ်မင်းက သွားမကြည့်ဘူးလား’

မချစ်မေသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေတ္တတွေ၍ ရပ်နေသည်။ တော်တော်နှင့် အဖြေထွက်မလာပေ။ အတန်ကြာမှ

“မကြိုးစားပါဘူး ဘုရား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ပထမတော့ ကြောက်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်တော့ အရွှေရယ် အစ်ကိုကြီးကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလားလို့ တောင်းပန်သံ၊ ပြီးတော့ အရွှေရဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ စကားပြောသံကို ကြားရပါတယ်။ ဒီတော့မှ အခန်းထဲမှာ အရွှေရှိနေတုန်း ဆိုတာကို သိရပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မချစ်မေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မချစ်မေက အရွှေကို ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူးတော်၊ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ လူလူချင်းပဲ”

မချစ်မေက မေးပုံကို စိတ်ဆိုးကာ နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြောနေသည်။

တရားခံရှေ့နေကိုလည်း မျက်စောင်း ထိုးနေလိုက်သေးသည်။

“မကြောက်ရင် ဘာလို့ အခန်းဖွင့်ပြီး မကြည့်သလဲ”

မချစ်မေသည် ဘာမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာ ငိုနေသည်။ ဘယ်လိုဖြေရမလဲလို့ စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေသည်။

“ဖြေလေ၊ မကြောက်ရင် ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲ ဝင်မကြည့်သလဲ”

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ရှေ့ နေ စာရေးနှစ်ယောက်ကား မချစ်မေ ဖြေပုံကို တွေးမိကာ ကျိတ်၍ ရယ်နေကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် အရွှေရယ် အစ်ကိုကြီး သေပါပြီလို့ ပြောတာတို့၊ အစ်ကိုကြီးကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား အရွှေရယ်လို့ ပြောတာတွေဟာ ကျီစယ်နေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်သားပဲ”

မချစ်မေမှာ အလစ်မိသွားကာ တရားခံ ရှေ့နေအလိုကျ ဖြေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီကသာ သတိရ၍ ချက်ခြင်းထကာ မေးလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် အခန်းထဲက ဘာသံတွေ ကြားသေးသလဲ၊ မှတ်မိသေးလား”

“ရုန်းသံ၊ ကန်သံ၊ စောင်အုပ်သံတွေ အပြင် ဦးဖေသန်းရဲ့ ညည်းသံ သဲ့သဲ့ကိုလဲ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါဘူး။ ငြိမ်သွားပါတယ်။

မချစ်မေက လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၍ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကား ကြည့်ကာ မေးလိုက်သော အစိုးရရှေ့နေ၏ မေးခွန်းကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖြေသွားသည်။ တစ်လုံးမျှ ထပ်ငေါ့ခြင်း မရှိပေ။ သည်အမေးနှင့် သည်အဖြေမှာ ဇာတ်တိုက်ထားသော အမေးအဖြေနှင့် တူလှပေ၏။

“အဲဒီလို အသံကြားတော့ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပလဲ”

တရားသူကြီးက ကြားဖြတ်၍ ဝင်မေးလိုက်သဖြင့် မချစ်မေသည် ခေါင်းမောကာ..

မျက်လုံးများကို မှေး၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ည နာရီပြန် တစ်ချက် ခွဲလောက်ရှိပါပြီ”

“တရားခံမ အရွှေခေါ် မကျင်ရွှေကော အခန်းထဲက ဘယ်အချိန် ထွက်သွားသလဲ၊ သိလိုက်သလား”

“မသိလိုက်ပါဘုရား၊ အခန်းထဲက ပြိမ်သွားတော့ ကျွန်တော်မျိုးမလဲ အဟုတ် ဖြစ်နေတာလား၊ ကျီစယ်နေတာလား၊ ဘာလား ဝေခွဲမရတာနဲ့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားအိပ်နေပါတယ်။ မနက်ကျတော့မှ ဦးဖေသန်းရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရတော့တာပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ကြားဖြတ် မေးခွင့်ပြုပါ” တရားခံ ရှေ့နေက စိုးရိမ်ဖားယား ဖြစ်နေသော ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို သိမ်းလိုက်ရင်း မတ်တပ်ထ၍ ရုံးတော်သို့ ခွင့်တောင်း လိုက်၏။ တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သေသူ ဦးဖေသန်းနဲ့ အရွှေခေါ် မကျင်ရွှေဟာ အခန်းထဲမှာ ဒီလိုနေလေ့ရှိသလား”

“ဒါကတော့ မပြောနဲ့၊ တစ်ခါတလေများ တစ်နေ့လုံး မထွက်ဘူး။ ထမင်း စားတာတောင် အခန်းထဲမှာ စားသေးတယ်”

ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တရားခံရှေ့နေက ပြုံးလိုက်ရင်း ..

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလို သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ အခန်းထဲ ရှိနေတုန်းမှာ ကျီစယ်သံ၊ ထုသံ၊ ရိုက်သံတွေကော ကြားဖူးသလား”

တရားခံရှေ့နေက အရွှေကို ဘေးစောင်း တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မေးခွန်းကိုသူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အို ကြားရသမှ တစ်ခါတလေ နားတောင် မဆန့်ဘူး၊ အရွှေရယ်သံ၊ သေသူ ဦးဖေသန်း ရယ်သံ၊ ထုသံ နှက်သံတွေကို ခဏခဏ ကြားရတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ မကြားရဲလို့ ရှောင်တောင် သွားရသေးတယ်”

ဝေါခနဲ ရယ်သံများ ထွက်လာပြန်သည်။ မချစ်မေ စကားများမှာ နားထောင်သူများ၏ မျက်စိထဲတွင် ရုပ်ပုံလွှာများကို ပေါ်လာစေပေသည်။

“ခုနက ခင်ဗျား အခန်းဝမှာ ရပ်နေပြီး ကြားရတဲ့ အသံဟာ ရုန်းသံကန်သံ၊ စောင်အုပ်သံတွေ ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသွားတယ်။ ကျီစယ်ကြတာ ဖြစ်ရင်လဲ ဒီအသံမျိုးတွေ ကြားနိုင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေသည် ကျေနပ်အားရ သွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့ နေကား မျက်နှာသုန်မှုန်နေ၏။ ပရိသတ်များမှာ ပြုံးနေကြလေသည်။ ဂျူရီလူကြီးများမှာ ခေါင်းကိုမော့၍၊ အချို့ကား ခေါင်းကိုငုံ၍ ထိုင်နေကြသည်။ တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက် ရိုက်လျက်ရှိသည်။

အရွှေသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး၊ မှန်အဝိုင်းနှင့် ပေါင်ဒါပတ်ဖ်ကို ထုတ်ကာ အလှပြင်နေလေ၏။

အခန်း (၁၂)

“ဟဲ့ မိကျင်ရွှေ၊ ရုံးမင်းရှေ့မှာ အလှပြင်မနေနဲ့”

အနားရှိ မိန်းမပုလိပ် တစ်ဦးက ဝင်၍ ဟန့်လိုက်၏။ ရွှေတင်က နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးတောင့်ကို နှုတ်ခမ်း တလျှောက်တွင် ပွတ်တိုက်ဆိုးနေရင်းက...

“ရုံးမင်းရှေ့မှာ အလှမပြင်ရဘူးလို့ ဥပဒေ ရှိသလား”

မိန်းမပုလိပ်က မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ပွစ်ပွစ် လုပ်နေသည်။ ဆိုနိုင် ခက်ခဲသော အရွှေကို ကျိန်ဆဲနေသလား မပြောတတ်ပေ။ တကယ်တော့လည်း သည်လို ပြောရုံမှအပ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။ ရွှေတင်သည် မိန်းမပုလိပ်ကို နှုတ်ခမ်း တစ်ချက် စုပြုလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးတောင့်ကို နှုတ်ခမ်းအလိုက် ကွင်းတွင် ပွတ်တိုက်နေလေသည်။ တရားသူကြီး၏ လက်နှိပ်စက်သံသည် အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ရွှေတင်သည် ပန်းစက္ကူကလေးကို လုံးခြေကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးနေသည်။ စေ့စပ်စွာ ဆိုးပြီးမှ ထင်းရှူး သေတ္တာပေါ်မှ သနပ်ခါးစက်များ စွန်းထင်းနေသည့် မှန်ကို မှောက်ထားလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးပြီး၍ စိုနေသော ပန်းရောင်စက္ကူကလေးကို လုံးခြေ လွှတ်ပစ်လိုက်ကာ ကျန်နေသော ပန်းရောင်စက္ကူလိပ်ကို ယွန်းသေတ္တာကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ယွန်းသေတ္တာကလေးထဲတွင် အပ်ချိတ်ဖြင့် တစ်စုံလိုက် တွဲထားသော ကြယ်သီးများ၊ ဆံညှပ်များ၊ ဆံဖိများ၊ မေသက်ဘရာသားမှ လုပ်သော စက္ကူပန်းခိုင်ကလေးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ တန်းလျားခုံရှည်ကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကိုတောက်ထွန်းကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုတောက်ထွန်း၏ အသားမှာ နေလောင်သဖြင့် နီညိုညို ဖြစ်နေပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများမှာ ကြိုးတိုးကျဲတ် ပေါက်လျက်ရှိ၏။ ဒေါ်မြဆင့်သည် ကိုတောက်ထွန်းလာလျှင် သည်နေရာမှာပင် ဧည့်ခံတတ်လေ၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက ဆက်တီတွင် ဘယ်တော့မျှ တွေ့လေ့မရှိပေ။ စားပွဲရှည်ကြီးကို ထမင်းစားပွဲအဖြစ် မသုံးခင်တုန်းကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တန်းလျားနှစ်လုံးကြားတွင် စားပွဲရှည်ကြီးရှိ၏။

သို့ရာတွင် ခင်မောင်ဝင်း ရောက်ရှိလာပြီး စားပွဲကို လိုက်ကာထောင်ကာ ထမင်းစားခန်း ဖွဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင်မူ တန်းလျားကြီး နှစ်လုံး အလယ်မှာ ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်မှ ရေးစရာ၊ ချွတ်စရာ ကိစ္စတွေကြောင့် အလယ်တွင် စားပွဲဝိုင်းလေး တစ်လုံးကိုချထားလိုက်ရသည်။

“ကြီးကြီးဆင့် ခေါ်ထားသလား ကိုရင်”

ရွှေတင်က နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ကိုတောက်ထွန်း ထိုင်နေရာမှ ဖြတ်ကူးရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“အေး”

ကိုတောက်ထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ် ထိပ်ဖျားတွင် တောင့်နေသော ပြာများကို ခြွေချရင်းပြော၏။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုရော ဆေးပေါ့လိပ်ကိုပါ သောက်သူဖြစ်သည်။ အိမ်မှာနေလျှင် ဆေးပေါ့လိပ် ခပ်ပြင်းပြင်းကို အားရပါးရ သောက်တတ်ပြီး လမ်းထွက်လျှင် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသာ ခဲလေ့ရှိသည်။

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“ငါလဲမသိဘူး၊ ကံအေး ကိစ္စထင်တာပဲ။ ကံအေးမိန်းမ တစ်နေ့က ငါ့ဆီလာတယ်။

ခုလို သူ့ယောက်ျား ဆေးရုံတက်နေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ သူတို့ကို တစ်လငါးကျပ် ထောက်ပံ့တယ် ဆိုတာဟာ အင်မတန် နည်းပါးတယ်တဲ့။ ဆေးရုံက ဆင်းရင်လဲ ရုတ်တရက် အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ လုပ်ပေးပါလို့ ပြောသွားတယ်”

“သူက ဘယ်လို လုပ်ချင်သတဲ့လဲ”

“သူတို့ကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ မသိလို့ ငါ့ဆီလာအကြံဉာဏ် တောင်းတာပေါ့၊ ဒီတော့ ငါက တစ်ခါထဲ လျော်ကြေးတောင်းလိုက်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“လုပ်ပြီ ကိုရင်တို့ကတော့”

“မလုပ်နဲ့လေ၊ သူတို့ဘက်ကလဲ ကြည့်ဦးမှပေါ့၊ အလုပ်ခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဒီလို ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပဲ၊ လိုချင်မှာပေါ့။ တစ်သက်လုံး လူစဉ်မီချင်မှ မိတော့မယ်။ စက်ထဲက ကူလီတွေကလဲ နောက် သူတို့လဲ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဆိုပြီး ကံအေးကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

“လျော်ကြေးတောင်းတာကို ကြီးကြီးဆင့် သိလား”

“မနေ့က ငါပြောလိုက်တာပဲ၊ ခု ဒီကိစ္စကြောင့် ခေါ်တယ်ထင်တာပဲ”

အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဒေါ်မြဆင့်၏ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားရသဖြင့် ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ကူး၍ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်နေသည်။

“ရောက်နေပလားဟေ့၊ မောင်တောက်ထွန်း”

သမံတလင်းပေါ်တွင် ကြွ၍ စီးလာသော မော်လမြိုင်ရှေ့ထိုးဖိနပ်သံနှင့် အတူ ဒေါ်မြဆင့်၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုတောက်ထွန်းက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ မတ်တပ်ရပ်၍ ကိုယ်ကို ရှိ.ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်နှယ်လှ၊ ကံအေးမိန်းမ လျော်ကြေး လိုချင်တယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟဲ့ လျော်ကြေးဆိုတာ တောင်းတိုင်း ပေးရမလားကွယ်။ အလုပ်ခွင်မှာ ကိုယ့်ပေါ့ဆမှုနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်တာ သူတို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်လို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတိုင်း အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးနေရရင် မခက်ဘူးလား၊ ကရုဏာကြေးအနေနဲ့ တစ်လကို

ငါးကျပ်ပေးမယ် ဆိုတာပဲ၊ ဒါတောင် မကျေနပ်ကြဘူးတဲ့လား။ လူများဟာ တော်တော် ခက်တယ်၊ သနားလို့ ကရုဏာကြေး ပေးတာကို အေးအေး မယူချင်ကြဘူး၊ ရသလောက် နှိုက်ချင်ကြတာပဲ၊ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုတာလို့”

“တစ်လ ငါးကျပ်ကတော့ သူတို့ အနေနဲ့လဲ နည်းပါတယ်တဲ့၊ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ဆိုတော့ ကလေးဆေးဖိုးဝါးခန့် ဆိုရင်”

ကိုတောက်ထွန်း စကားမဆုံးခင် ဒေါ်မြဆင့်က လက်ကာပြလိုက်ကာ...

“အို ဒါတွေ မင်းက နားထောင်ပြီး ဘာလို့ ငါ့ပြန်ပြောနေရတာလဲကွယ့်။ ဒါက တို့နဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ၊ သူ့ဘာသာသူ ကလေးဘယ်နယောက်ရှိရှိ ဒါတော့ တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒင်းတို့ကို သနားလို့ လျော်ကြေးပေးလိုက်ပြန်ရင်လဲ နောက်စက်ထဲမှာ အစဉ်အလာ ဖြစ်သွားဦးမယ်၊ တော်တော်ကြာ ဆန်အိတ်ပိလို့ ခြေထောက် ခိုက်မိတာလေးပဲ လျော်ကြေးတောင်း၊ တော်တော်ကြာ ဆန်အိတ်အပ်ချုပ်လို့ အပ်ထိုးမိတာလဲ လျော်ကြေးတောင်ဆိုရင် မခက်ဘူးလား”

‘ဒါကတော့ ဥပဒေအရ လူစဉ်မမီအောင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရင် ပေးရမယ့် ဝတ္တရားရှိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်။ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရင် ထိုက်သင့်တဲ့ လျော်ကြေးတော့ ပေးရမှာပဲ၊ အစိုးရကတောင် ဝါကိဇ္ဇပဋိပက္ခ ဥပဒေဆိုပြီး ပြဋ္ဌာန်းထားသေးတာပဲ’

ကိုတောက်ထွန်းက လေအေးကလေးဖြင့် ဒေါ်မြသီကို ရှင်းပြနေ၏။ ဒေါ်မြဆင့်က တန်းလျားခြေရင်းရှိ ထွေးခံထဲသို့ တံတွေးထွေးလိုက်ကာ

‘အို ဥပဒေတွေ ဥပဒေတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါတွေလျှောက်ပြောနေရင် ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဥပဒေဆိုတာ မျှောကြိုးလို ကိုယ်လိုသလိုဆွဲယူလို့ ရတာချည်းပဲ။

မှုတ်ပါဘူး ဒင်းတို့က လျော်ကြေးတွေ ဘာတွေကို ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး တောင်းရကောင်းမှန်းသိရတာလဲ၊ ဧကန္တ ဒင်းတို့နောက်က တစ်ယောက်ယောက် မြှောက်ပေးတဲ့လူ ရှိနေပြီ ထင်တယ်’

ဒေါ်မြဆင့်မှာ ကံအေး မိန်းမက လျော်ကြေးစကား ပြောရကောင်းမလားဟု စိတ်ဆိုးနေဟန် ရှိနေသည်။ သူမျက်နှာသည် မည်းနေလေ၏။

‘ဘယ်သူကမှတော့ မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်၊ ကံအေးမိန်းမက ဒီလို တစ်လငါးကျပ်နဲ့ အခက်အခဲ တွေနေကြောင်း ကျွန်တော့်ကို လာပြောတာနဲ့ လျော်ကြေး တောင်းကြည့်ပါ၊ ရနိုင်စရာရှိပါတယ်လို့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြောလိုက်မိတယ်’

‘ဘာ မင်းက ပြောလိုက်တယ်’

ဒေါ်မြဆင့်သည် သူ့ကို ဟန်အတိုင်း ရင်ကို မ ချ လက်ဖြင့်ဖိကာ ကိုတောက်ထွန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘တော် -တော် - မောင်တောက်ထွန်း၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက တွန်း ပေးတာကိုး၊ ဒင်းတို့က မတောင်းရဲဘဲ နေမလား’

ဒေါ်မြဆင့်၏ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သံကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ရွှေတင်ပင်လန့်သွားသည်။ ရွှေတင်သည် ထမင်းစားပွဲပေါ်ရှိ ကရမက်ပန်းအိုးထဲမှ ရေများကိုလဲရင်း ပန်းအိုးကို စာပွဲပေါ်တွင် အသာပြန်တင်လိုက်ပြီး လိုက်ကာ ကြားမှ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ သူ့ဘက်ကို ကျောပေးကာ တန်းလျားပေါ်တွင် ခြေနစ်ဘက်လုံးတင်ကာ ဒူးပေါ်တွင် လက်ပိုက်၍ ထိုင်နေလေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ခြေနစ်ချောင်းတွဲလွဲချ၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

တန်းလျားဖင်ထိုင်ခုံကို ထောက်ကာ ခေါင်းငုံ့ထား၏။ ခေါင်းငုံ့ထားသဖြင့် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်သည် မြင့်တက်နေကာ ခေါင်းမှာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားတွင် မြုပ်နေလေ၏။

‘ထွန်းပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်၊ ကောင်မလေးလဲ ကျပ်တည်းတာနဲ့ ပြီးတော့ ဥပဒေအရလဲ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာနဲ့ အကြံပေးလိုက်တာပါ’

‘ဟဲ့ မောင်တောက်ထွန်းရဲ့၊ မင်းက ဒင်းတို့ကို အကြံပေါ်ရအောင် ဒင်းတို့ ခန့်ထားတဲ့ အကြံပေး အရာရှိလားကွယဲ့။ တကယ် အကြံပေးချင်းပေးရင် ငါ့ဘက်ကသာ ပေးရမှာပါ။ ခုတော့ တဆိတ်ရှိ မင်းကပါ ဒင်းတို့ဘက်က လိုက်နေတော့ ဒင်းတို့က ရောက်တက်နေတာပေါ့။ ဟိုတလောက မင်းကို လခတိုးပေးမယ် ပြောတုန်းက ဒင်းတို့ရှေ့တင် ကျွန်တော့်ကို မတိုးပါနဲ့၊ သူတို့လုပ်ခတွေကို တိုးပေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ်။ မင်း တိုးမယူချင်ဘူးဆိုရင် နေလိုက်ရုံပေါ့ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက သူတို့ဘက် ဒီလောက် ပါနေရတာလဲ ဟင်၊ မင်းကို ငါ ခန့်ထားတာပါကွယ်၊ ငါက ခန့်ထားပြီး ငါက ထမင်းကျွေးထားရတာပါ’

ကိုတောက်ထွန်းကား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူ့မျက်စိထဲ၌ မီးယပ်ဖော ဖောနေသော ကံအေးမိန်းမ၏ သနားစဖွယ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့ယောက်ျား ပြုတ်ကန်ထဲကျပြီဟု ပြောလိုက်တုန်းက ကံအေး မိန်းမခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ငိုလား ရယ်လား ဖြစ်ပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘ပြီးတော့ ကံအေးဆိုတာ နေ့စားသမားကွယဲ့၊ စက်ဘက်က အလုပ်သမား တစ်ယောက် စက်ညပ်ပြီး ခြေကျိုး လက်ပြတ်ဖြစ်လို့ လျော်ကြေးပေးရတယ်ဆိုတာ ရေးတေးတေး ရှိသေးတယ်။ ပုတ်ပြတ်စပါးထမ်းတဲ့ ကူလီ ပြုတ်ကန်ထဲကျလို့ လျော်ကြေးပေးရမယ် ဆိုတာကတော့ ဒင်းတို့က နည်းနည်း တရားလွန်တယ်။

ဒင်းတို့ဘာသာ အရက်မူးပြီး စပါးတောင်းကို မနိဉ့်တနိုင် ထမ်းလို့ ငါပဲ အစက မင်းကို သတိပေးသေးတယ်၊ ဒီကောင်လဲ အရက်မူးလို့ကျတာ နေမှာပဲ’

‘အဲဒီ တုန်းက အရက်မမူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်သွားကြည့်ပါတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက လျော်ကြေးတောင်းတာ မခံနိုင်တာပါ။ စက်ထဲမှာ ရုံးအလုပ်လုပ်ဖို့ မင်းရယ်၊ သာဇံရယ်၊ အောင်ဖေရယ် စက်စာရေး သုံးယောက်ရှိတယ်။ ဒီထဲမှာ ငါ မင်းကို မမြသီ မျက်နှာကြောင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းဘူးဆိုပြီး လခ အများဆုံးပေးပြီး ခန့်ထားခဲ့တယ်။ စက်စာရေးသာ ခန့်တယ်၊ ငါမရှိရင်မင်းပဲ မန့်နေကျပါပဲ။ ဒါကို မင်းက ငါ့ဘက်ကနေပြီးကြည့်မယ် စိတ်မကူးဘူး၊ ဒင်းတို့များ မြှောက်ပေးနေတယ်။ မင်းလုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံ၊ နေထိုင်ပုံကို ငါမကြိုက်ဘူး မောင်တောက်ထွန်း။ ငါ အကဲခတ်နေတာ ကြာလှပြီ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်ကို လာပါဆို မလာဘူး။ တစ်နေ့ကလဲ စတီးကိုယ်စားလှယ် လာတုန်းက မေးတာပြုတာကောင်းကောင်း မပြောဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ခင်မောင်ဝင်းကိုတောင် ကိုးလိုးကန့်လန့် ပြောလွှတ်လိုက်လို့ ငါ့ကို လာတိုင် နေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်လို့ ကြိမ်းခြင်း၊ မောင်းခြင်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့် သိအောင်သာ ပြောပြတာပါဆိုလို့ ငါအသာနေခဲ့တယ်။ ငါကတော့ ဆွေမျိုးစပ်ထဲက ဆိုလို့ အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးနဲ့ တင့်တောင်းတင့်တယ် ရှိပါစေတော့ဆိုပြီး ခန့်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ မင်းက တစ်ဘက်က ကူလီတွေ၊ အလုပ်သမားတွေကို မြှောက်ပေးပြီး စက်ကြီးမီးလောင်အောင် လုပ်နေတယ်။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် မထောက်ဘူး’

ဒေါ်မြဆင့်ကား ပြောလျှင် အားမနာ ပါးမနာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြသီကို ဖြစ်စေ၊ ရွှေတင်ကို ဖြစ်စေ၊ သူ့စိတ်နှင့် မတွေ့လျှင် လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ပက်ပက်စက်စက် ပြောတတ်ပေရာ ရွှေတင်တို့၊ ဒေါ်မြသီတို့ ကမူ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေကြသည်။ ကိုတောက်ထွန်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါ်မြဆင့်၏

ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ ခံခဲ့ရဖူးပေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့စရိုက်မို့ဟာဟု စိတ်ကိုတင်း၍ ဖြေခဲ့သည်ချည်းဖြစ်ပေ၏။

‘ဒီ သဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်၊ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် မျှမျှတတ ကျေကျနပ်နပ် ဖြစ်စေချင်လို့ အကြံပေးလိုက်တာပါ’

‘ဘာရယ်ကွယ့်၊ မျှမျှတတ ဖြစ်အောင် အကြံပေးလိုက်တာ ဟုတ်လား။ ဒီမှာတော့ မောင်တောက်ထွန်း မျှမျှတတမဖြစ်အောင် ငါက ဘာများ မတရားတာလုပ်လို့လဲ။ ဒီပြင် စက်တွေမှာ စပါးတစ်ရာကို တာလီခ ငါးမူးပဲ ပေးရတယ်။ ငါက တစ်ကျပ်ပေးထားတယ်။ ခု ဒင်းအပြစ်နဲ့ ဒင်းပြုတ်ကန်ထဲ ကျတာကို ငါက ကရုဏာကြေး တစ်လ ငါးကျပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီထက် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျှတအောင် လုပ်ရမှာလဲ။ မင်းကပါ ငါလုပ်တာကို မမျှတဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ ဟုတ်လား။ လျော်ကြေးတဲ့ တော် ပေးနိုင်ပေါင်’

ရွှေတင်ကား ကြားလိုက်ကာကြားမှ ချောင်းမြောင်းနားထောင်ရင်း မျက်လုံးကလေး ပိုင်းနေလေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ပက်ပက်စက်စက် ပြောပုံနှင့် ကိုတောက်ထွန်းက မဟုတ်မခံ ပြောတတ်ပုံတို့ကို တွေးကာ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာကို ကြားထဲက ဝင်စိုးရိမ်နေမိသည်။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ကူလီများ၊ လယ်သမားများတို့ ဘက်မှ အမြဲတစေ ကာကွယ်ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဟောဟော ခိုင်းခိုင်း ကြီးပြောချလိုက်မှဖြင့် ဒေါ်မြဆင့် စိတ်ဆိုးကာ ကိုတောက်ထွန်းကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်လျှင် ခက်ရချည်ရဲ့ ဟု တွေး၍ ပူပန်နေမိသည်။

‘ဒါတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့် ကိုယ်တိုင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး’

ကိုတောက်ထွန်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ ပြတ်ပြတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ကိုတောက်ထွန်းကို ကြည့်ကာ...

‘မင်းပြောလိုက်လို့ လျော်ကြေး တောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ခုမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒီ ကံအေး မိန်းမလဲ ဒင်းကိုယ်တိုင် လာတောင်းပါလား။ မင်းကို သူက ဘာကြောင့် ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်နေတာလဲ၊ မင်းက ဒင်းတို့ ကိုယ်စားလှယ်လား။ ဒီမှာ မောင်တောက်ထွန်း မင်းကိုယ်မင်း သခင်ပေါက်စ ယောင်ယောင်၊ ကူလီတွေကို ကိုယ်စားလှယ် ယောင်ယောင်နဲ့ ယောင်ခြောက်တယ် လုပ်မနေနဲ့ဟေ့၊ မင်းမလုပ်ချင် ထွက်သွား ဒါပဲ။ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံဝပ်ဆိုသလို ငတ်ပြတ်နေလို့ ထမင်းမှ နပ်မှန်အောင် စားရပါစေဆိုပြီး ခေါ်ခန့်ထားတယ်။ ခုတော့တော် တကတဲ’

ကိုတောက်ထွန်းသည် ကြာကြာ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ ဒေါ်မြဆင့်၏ စကားလုံးများမှာ ရင့်သီးလွန်းလှ၏။ ငွေဝယ်ကျွန်ပမာ သည်မျှလောက် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောသည်ကို နားထောင်နေရသည်မှာ နားထဲသို့ သံရည်ပူတွေ လောင်းချလိုက်သလို ထင်မှတ်ရသည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ သူ့မေးရိုးကြီးများမှာ ဖုထစ်ကားထွက် နေကြသည်။

‘ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်၊ ကျွန်တော် သူများကျေးဇူး သိတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကူလီတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ နည်းနည်းပါးပါး မကျေနပ်တာ ရှိရင်တောင် ကျွန်တော်ကပဲ ခိုင်ခံပြီး ဖြေရှင်းပေးလိုက်တာ ချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ သူတို့ဘက်ကနေ ကြည့်လဲ ငြင်းလို့မရအောင် မှန်တာတွေ ရှိနေတယ်၊ ကံအေး ကိစ္စဆိုရင် ကံအေးဟာ ဆေးရုံမှာ သေမလား ရှင်မလား မသိရသေးဘူး၊ မသေတောင် အနည်းဆုံး ငါးလ၊ ခြောက်လလောက် ဆေးရုံမှာ တက်နေရမယ်၊ ဆေးရုံကဆင်းရင်လဲ

အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလေးငါးကျပ်နဲ့ သူတို့သားအမိ လေးယောက် ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ထမင်းစားကြမလဲ။ ဒီအထဲမှာ သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ကပဲ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် လျော်ကြေးတောင်းဖို့ အကြံပေးလိုက်မိတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို သခင်ယောင်ယောင်၊ ဘာယောင်ယောင်လို့တော့ ပြောမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် ယုံကြည်တာ ကျွန်တော်လုပ်တာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့ အလုပ်သမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာချွတ်ယွင်းတာ ရှိသလဲ၊ အလုပ်ဖြုတ်ရင်လဲ ဖြုတ်ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆင့် သဘောပဲ ၊

ကိုတောက်ထွန်းသည် စကားအဆုံးတွင် ဝန်းခနဲ ထကာ တန်းလျားပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကို ကောက်ကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ နှုတ်ပင်မဆက်ပေ။ ဒေါ်မြဆင့်ကား...

‘မမြသီတို့ဆွေမျိုး တော်လှဆို၊ ခုတော့ ယောင်းမမြင်းစီး ထွက်တာပေါ့လေ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျေးဇူးရှင်ကိုတောင် ပြစ်မှားရက်သတဲ့’ ဟုဆိုကာ မြည်တွန် တောက်တီး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ရွှေတင်ကား ထမင်းစားခန်းထဲမှ အသာ လျှိုထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုတောက်ထွန်း ဝင်းပေါက် အရောက်တွင် အပေါ်ထပ်မှ ‘အာဂျင်တီးနားသို့ သွားရာလမ်း’ ဟူသော အင်္ဂလိပ်သီချင်းကို စန္ဒရားဖြင့် တီးနေသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဗြုန်းခနဲ ပေါ်လာသော စန္ဒရားသံကို သူ့အား ပြောင်သည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ရှုသိုးသိုးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တွင် လူရိပ်လူယောင်ကိုပင် မတွေ့ရသဖြင့် စက်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

စက်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ အလုပ်သမား ကူလီများအားလုံးက စုပုံလာကာ သတင်းကိုလာ၍ မေးကြ၏။ ကိုတောက်ထွန်းက အလုပ်သမားများအား ကိုယ့်အလုပ်

ကိုယ်လုပ်ကြရန် ဆော်ဩကာ လှဆောင်နှင့် အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ကို ဆန်စက်ဝင်းဒေါင့် သစ်ညှိပင် အရိပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဗျို့၊ ကိုတောက်ထွန်း ရုံးခန်းထဲကို လာပါဗျို့၊ ကျုပ်တို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဆန်စက်ဦးပိုင်းရှိ အခန်းကလေးထဲမှ ကိုသာဇံနှင့် အောင်ဖေကလှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။ သည်အခန်းမှာ ဆန်စက်စာရေးများ၏ ရုံးခန်းဖြစ်ပေ၏။ ဆန်ချ ရုံးခန်းဘက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်မြဆင့် လာသည့်အခါတွင် ထိုင်သည့် အခန်းတစ်ခန်း သတ်သတ်ရှိပြီး ထိုအခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်းတွင် ဆန်စက်စာရေး သုံးယောက်၏ ရုံးခန်းရှိ၏။ တာလီ စာရေးခြောက်ယောက်ကား စပါးပုံများဘေး ကတ္တားနားမှာပင် အလုပ်လုပ်နေရသည်။ စက်ဘက်တွင်ဆိုလျှင် စက်သမား ၃ ယောက်၊ ကြည့်သမား နှစ်ယောက်၊ ဆီထိုးသမား နှစ်ယောက်နှင့် အကူနှစ်ယောက် ထားရသည်။ အင်ဂျင်ဘက် စက်ခန်းတွင် စက်မောင်း နှစ်ယောက်၊ မီးသမား ၃ယောက်၊ အကူ ၁ယောက် စသည်ဖြင့် ဆန်စက် ကြီးသည့် အားလျော်စွာ အလုပ်သမား ခပ်များများ ထားရသည်။ နေ့စားကူလီများ၊ ပုတ်ပြတ်ကူလီများမှာ စပါးပေါ်ချိန်၌ နေ့ဆိုင်းရော ညဆိုင်းပါဆိုလျှင် နှစ်ရာကျော်လောက် ထားရသည်။

“ရုံးခန်းထဲဝင်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျို့”

ကိုတောက်ထွန်းက လျှောက်သွားရင်း သူတို့ကိုလက်ကာပြ၍ ပြောလိုက်၏။ ကိုသာဇံနှင့် အောင်ဖေက ကိုတောက်ထွန်း စကားကို နားမလည်ဘဲ

“ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ် အလုပ်က ထွက်လာခဲ့ပြီးပြီ”

အတူပါလာသည့် လှဆောင်တို့ တစ်သိုက်ကလည်း ကိုတောက်ထွန်းကို
ငေးကြည့်နေကြလေ၏။ သစ်ညိုပင်ရိပ်တွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်မိကြတော့မှ ကိုတောက်ထွန်းက
ချွေးများကို ပုဆိုးဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်း

“ကျုပ်လဲ ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကဲ ဒါတွေ အသာထားဦး ခင်ဗျားတို့နဲ့
တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တဲ့ ကံအေးကိစ္စကို ပြောရဦးမယ်၊ လျော်ကြေး တောင်းတာကိုတော့
မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပြီ၊ နောက် ပုတ်ပြတ်သမားတွေ အတွက် အစဉ်အလာကြီး
ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့တဲ့၊ အဲဒါခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြတော့ပဲ”

“ဟာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာကိုတောက်ထွန်းရ၊ ဒီလောက် ငွေလေးကို
မြင်မြော်တာကတော့ တရားလွန်လွန်းတယ်”

လှဆောင်က နဖူးမှ ချွေးများကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်ရင်း ပြောနေ၏။
ကျန်အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ကား ငေးနေကြလေသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ သဘောပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံနိုင်ရင်လဲ လက်ခံကြ၊
ကျုပ်သဘောကတော့ သူဌေးဘက်က မတရားဘူးလို့ ဆိုချင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဆရာကိုတောက်ထွန်း ထွက်လာတဲ့ ကိစ္စကကော”

ကိုတောက်ထွန်းက မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးကာ...

“ကျုပ်ကိစ္စကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ဘယ်သူတရားတယ် မတရားဘူး ဆိုတာ
သိပ်မပေါ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ ဆက်ဆံတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်း တင်စီးလွန်းတယ်
ထင်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်”

“ဟာ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့လဲ မလုပ်ဘူးဗျ၊ ထွက်မယ်”

လှဆောင်က ဖင်ချထိုင်နေရာမှ ဆောင့်ကြောင့်ပြင်ထိုင်ကာ နည်းနည်းအားရပါးရ
ပြောနေ၏။

“ဟိုး-ဟိုး၊ နေပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် ထွက်ရမှာတုန်း၊ လောမကြီးပါနဲ့၊
အခြေအနေကို ကြည့်ပါအုံး၊ ကံအေးကိစ္စကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ လုပ်သင့်တာကို
လုပ်ကြတာပေါ့”

စက်မှ နားချိန် ဥဩဆွဲလိုက်သဖြင့် အလုပ်သမားများလည်း သစ်ညိုပင်ရိပ်
အောက်ရှိ ကိုတောက်ထွန်းတို့ ဝိုင်းထိုင်နေရာသို့ စုပုံရောက်လာကြသည်။ သူတို့မှာ
တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးနေကြသည်။ တချို့က သူဌေး မတရားဟု
ယူဆကာ သပိတ်မှောက်ရန် ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ တချို့က တစ်ယောက်ကိစ္စ
အများနစ်နာမည်ဖြစ်၍ မလုပ်သင့်ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

“ဟော- ဟော ဟိုမှာ စက်သူဌေးမကလေး လာနေတယ်”

အလုပ်သမားအုပ်ထဲမှ အစွန်ဆုံးမှ တစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့်
ကိုတောက်ထွန်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပုသိမ်ထီး ပန်းရောင်ကလေးကိုဆောင်းကာ
စက်ဝန်းကို ဖြတ်၍ ရုံးခန်းဆီသို့ ခတ်သုတ်သုတ် သွားနေသော ရွှေတင်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။ စက်သူဌေးမကလေးဟု အလုပ်သမား တစ်ယောက်က
ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အရှဲ့တိုက်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကိုတောက်ထွန်းသိသည်။
ဆန်စက် အလုပ်သမားများမှာ ဖြူးတစ်ဝိုက်မှ လယ်ကူလီများသာ ဖြစ်လေရာ ရွှေတင်၏
ဇာတိဇစ်မြစ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပြီးဖြစ်ကြ၏။

ရွှေတင်အဖေသည် လယ်မဲ့ယာမဲ့ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း သိကြပြီး ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် ရွှေတင်မှာ ဒေါ်မြဆင့် ကိုယ်စားလှယ်အနေဖြင့် စက်ထဲသို့ လာရသည့်အတွက်

အရွဲ့တိုက်၍ ခေါ်လိုက်ဖြစ်ပေ၏။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ရွှေတင်ကို အလုပ်သမား အချို့က အထင်လွဲသည်ဟု တွေး၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ဆရာ ကိုတောက်ထွန်းကို ရုံးခန်းထဲ လာပါတဲ့”

အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကပြော၍ ကိုတောက်ထွန်းသည် ရုံးခန်းဘက်သို့ထ လာခဲ့သည်။ အလုပ်သမားများသည် သူ့နောက်သို့ စုပုံလိုက်လာကာ ကိုတောက်ထွန်း ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့မှ အပေါက်ဝတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ထင်မြင်ချက် ပေးနေကြလေသည်။

“ဟေ့ အလုပ်ကမထွက်ဖို့ လာပြောတာကွ”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ထုတ်ပြီးတော့မှ ဘယ်ပြန်သွင်းတော့မလဲ၊ အဘွားကြီးက စိတ်ခပ်ဆတ်ဆတ်ရယ်”

“ကောင်မလေး အနေနဲ့ ကြားထဲက လိုက်တောင်းပန်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆွေနှီးမျိုးစပ်လဲ တော်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုတောက်ထွန်းကား အပြင်ဘက်မှ ထင်မြင်ချက်တွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရွှေတင်ကား စားပွဲတွင် မေးထောက်၍ ဝိုင်နေ၏။ မျက်နှာလည်း မကောင်းလှပေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုရင့်ဟာက”

ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းကိုး ဆီး၍ မေးလိုက်သည်။

“နင်မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲဟ”

ကိုတောက်ထွန်းက အရေးမကြီးသလို အေးတိ အေးစက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ တကယ်လည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ် မှတ်ဟန်မတူပေ။ သည်မှာ ထမင်းမစားရ၍ တောပြန်၍ စာသင်လျှင် တစ်ဆုတ်တစ်ခဲတော့ ရနိုင်သည်မဟုတ်လား။

“သိပ်ခက်တာပဲ၊ ရွှေရွှေလဲ ကြားထဲက သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ကိုရင်ကလဲ ကိုရင်ပဲ၊ ပြောရင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်းကြီး။ အဘွားကြီး ကလဲ အင်မတန် စေ့စပ်ပါတီသနဲ့”

“အံ့မယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကျ စေ့စပ်တယ်၊ လူများဖို့ကျတော့ ဘာမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူး၊ နင့်အဘွားကြီးလို ဟာမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်”

“ခု အိမ်မှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်သီကို ဆူကျန်နေရစ်ခဲ့လေရဲ့၊ ကိုရင် လုပ်ပုံက ရွှေရွှေကိုရော၊ ဒေါ်ဒေါ်သီ မျက်နှာကိုရော မထောက်တော့ဘူး။ ခုတော့ အနေရခက်တာပေါ့၊ ရွှေရွှေကတော့ လူငယ်မို့လို့ထားပါ။ ဒေါ်ဒေါ်သီအနေရ ကျပ်မှာပေါ့”

ကိုတောက်ထွန်းသည် သူ့ကို ဂရုမစိုက် တောသို့ လူကြုံဖြင့် လည်ကောင်း၊ စာဖြင့် လည်ကောင်း မှာ၍ ခေါ်ကာ ဒေါ်မြဆင့်ကို ပြောပေးသည့် ဒေါ်မြသီအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

“တတ်နိုင်ဘူး ရွှေတင်၊ နင့်အဘွားကြီးက တင်စီးလွန်းတယ်။ ငါ့ကိစ္စတော့ထားပါ၊ ကံအေးကိစ္စကို လျော်ကြေးမပေးနိုင်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ ပြောတာကောင်းသလား၊ ချောမှာ သေမလား ရှင်မလား မသိရ၊ ကျန်ရစ်တဲ့ မိန်းမလဲ မျက်စိသူငယ်နဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကို စားရမှန်းမသိ၊ ဒင်းတို့ အမျိုးဟာ တို့လယ်တွေကို သိမ်းရုံနဲ့ အားမရသေးဘူး၊ တို့အဆီတွေ၊ တို့ အသားတွေကိုပါ စုတ်ယူချင်ကြသေးတယ်၊ ဟိုဘို့ ကြက်ချေးကောင် ရောက်လို့လာတော့မှ သာပြီး အဘွားကြီး အပေါက်ဆိုးလာတယ်”

“ကဲ တော်ပါ။ ခု ရွှေရွှေကို လွှတ်လိုက်လို့လာတာ။ ကိုရင်ရဲ့ လခကို ရှင်းပေးလိုက်တဲ့၊ ရွှေရွှေလဲ ဘယ်ပြောရဲမလဲ၊ ရှင်းပေးစေဆိုတော့ ထွက်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ရှက်ပါတယ် ကိုရင်ရယ်- ဟင်း”

ရွှေတင်က သက်ပြင်းလေးကို ချလိုက်ပြီး စာရင်းစာအုပ်ကို လှန်ကာ ကိုတောက်ထွန်း ရသင့်သော လခထဲမှ လုပ်ရက်ကို တွက်နေသည်။ ပြီးမှ ကချင် လွယ်အိတ်ကလေးထဲမှ ထည့်လာသော ငွေငါးဆယ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ နောက် သူ့ချွေးခံ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ငွေအစိတ်ကိုလည်း ထုတ်ကာ..

“ရော့ ဒါရွှေရွှေ စုဆောင်းထားတာတွေပေးတာ၊ ကိုရင်လိုလို မယ်မယ်သုံးဖို့”

ကိုတောက်ထွန်းက သူ့ရှေ့တွင် ရွှေတင်ချထားသော ငွေစက္ကူနှင့် ဒင်္ဂါးပြားကို လက်နှင့်ပြန်၍ တွန်းပို့လိုက်ကာ...

“တော်ပါပြီ နှင့်ပိုက်ဆံ မလိုချင်ပါဘူး၊ ထမင်းတော့ မငတ်ပါဘူး”

“ဪ ခက်ပါပြီ၊ ကိုရင်ဟာ တော်တော် အပြောရခက်တယ်။ ယူမှာယူသွားပါ၊ ရော့ပါ”

“ဟင့်အင်း ငါမလိုချင်ဘူး။ နှင့်ပိုက်ဆံလဲ မပေးနဲ့၊ ငါရသင့်တဲ့ ငွေတွေလဲ ငါမယူဘူး၊ ကိုသာဇံကိုခေါ်ပြီး ကံအေးမိန်းမကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါ။ ငါငွေရကြောင်း လက်မှတ် ထိုးလိုက်မယ်”

ကိုတောက်ထွန်းက အကြောက်အကန်ငြင်းကာ ပြောစာနှင့် ငွေရကြောင်း လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ကိုရင်၊ ကိုရင် ဘာလုပ်ကိုင် စားမယ်စိတ်ကူးသလဲ”

ရွှေတင်က နောက်က လှမ်းမေးလိုက်၏။ ကိုတောက်ထွန်းက ရွှေတင်ကို သမင်လှည့်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။

“ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ဘယ်သွားစားစား ရပါတယ်ဟာ”

သူထွက်လာသော အခါတွင်မူ အပေါက်ဝတွင် သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် စောင့်မျှော် နေကြသော အလုပ်သမားများကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ရွှေတင်သည် ကိုတောက်ထွန်းနှင့် အလုပ်သမားများကို ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ မျက်နှာမှာ တင်းမာနေကြသည်။ ရွှေတင်သည် ရေငတ်သလိုအာခြောက်၍ လာကာ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လျက်နေမိလေသည်။

အခန်း (၁၃)

ရွှေတင်သည် နှုတ်ခမ်းမှာ စီးထန်းထန်း ဖြစ်နေ၍ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်သည်။

သူကိုင်ထားသော အရာမှာ ပန်းစက္ကူမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းဆေးတောင့် ဖြစ်သည်။ သူရောက်နေသော နေရာမှာ ဖြူးမဟုတ်ဘဲ တရားရုံးခန်းဖြစ်နေသည်။

တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်သည့် မချစ်မေကို စစ်ပြီးသွား၍ မချစ်မေမှာ ရင်ကို တမင်ကျော့၍ သက်သေခံပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

‘အစိုးရသက်သေ ရာဇဝတ်အုပ် မစ္စတာ စောဘတ္တလာ၊ ရာဇဝတ်အုပ် မစ္စတာ စောဘတ္တလာ’

ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက အစိုးရသက်သေ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ရာဇဝတ်အုပ်ကို လှမ်း၍ခေါ်၏။

ကရင် ရာဇဝတ်အုပ် ၀၀ကြီး ဝင်၍လာလေသည်။ ကာကီဖောဦးထုပ်၊ ကာကီအကျီ၊ ကာကီဘောင်းဘီတို့ကို အကျဝတ်ကာ ဆင်ဘရောင်းလွယ်၍ ခြောက်လုံးပူးကို ခါးမှာ ထိုးထားလေသည်။ ပခုံးဒေါက်ပေါ်မှ သရဖူအမှတ်အသားသည် ပြောင်လက်နေလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသည် ရုံးတော်ကို အရိုအသေပြုပြီး သက်သေခံတွင် ဝင်၍ မတ်တပ် ရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို မေးပြီး ကျမ်းတိုက်ပေးလေသည်။

‘ကျွန်ုပ်၏ ပြောဆိုချက်များသည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ လုံးဝ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ မမှန်မကန် လိမ်လည်ထွက်ဆိုချက် တစ်ခုမှ မပါကြောင်းကို ကျန်ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင် စောင်မပါစေ’

မစ္စတာ စောဘတ္တလာမှာ ခရစ်ယာန်ဖြစ်၍ သူ့ကို ကျမ်းထုပ်ဖြင့် ကျမ်းမတိုက်ရဘဲ သမ္မာကျမ်းစာကို ကိုင်၍ ကျမ်းတိုက်ရလေသည်။

‘အခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က ကျွန်တော်မျိုးဟာ လမ်းမတော်ဌာနမှာ တာဝန်ကျ နေပါတယ်။ တာဝန်လွှဲပြီးလို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အကြာမှာ အလင်းဟော်တယ်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်လို့ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ အတူ တာဝန်ကျ ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အလင်းဟော်တယ်ကို လာပါတယ်။ အလင်း ဟော်တယ် ရောက်လို့ အခန်းနံပါတ် ၁၆ ကို ဝင်ကြည့်တော့ သေသူ ဦးဖေသန်းဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား လဲပြီး အသက်ထွက်နေပါတယ်’

တရားခံရှေ့နေကထ၍...

‘အလင်းဟော်တယ်က တယ်လီဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ’

`ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် မစ္စတာ အလျောင်ပါ´

`ခင်ဗျားတို့ လမ်းမတော်ဌာနအပိုင်မှာ ဟော်တယ် ဘယ်နှစ်ခုရှိသလဲ´

မစ္စတာစောဘတ္တလာက တရားခံရှေ့နေဘက်သို့လှည့်ကာ...

`အများကြီးပဲ ခင်ဗျ´

`မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီလို အခန်းငှားစားတဲ့ ဟော်တယ်မျိုးတွေကို ပြောတာ´

`အဲဒါလဲ အများကြီးပဲ´

`ဒီမှာ မစ္စတာ စောဘတ္တလာ၊ ခင်ဗျား ပုလိပ်လုပ်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားဌာနပိုင်မှာ အခန်းငှားစားတဲ့ ဟော်တယ်မျိုးဘယ်နှခု ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့။ လိုင်စင်နဲ့ အခန်းငှားတဲ့ ဟော်တယ်က ဘယ်နှခု၊ လိုင်စင်မရှိဘဲ တိတ်တိတ်ပုန်း လောဂျင်းက ဘယ်နှခုဆိုတာ ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့။ ဟုတ်လား´

တရားခံရှေ့နေ၏ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း မေးသံကြောင့် မစ္စတာစောဘတ္တလာ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲလာလေသည်။

`ဒါတော့ သိတာပေါ့၊ အခွန်ဆောင်ပြီး ဖွင့်တဲ့ လောဂျင်းက ရှစ်ခုရှိတယ်၊ အခွန်မဆောင်ဘဲ ဖွင့်တဲ့ လောဂျင်းတွေကတော့ ခုမရှိတော့ဘူး´

တရားခံ ရှေ့နေကြီးက ပြုံးကာ-

`တချို့နေရာတွေမှာ တိတ်တိတ်ပုန်းဖွင့်တဲ့ လောဂျင်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကစားဝိုင်းတွေရှိတယ်၊ ပြည့်တန်ဆာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျားမသိဘူးလား´

မစ္စတာ စောဘတ္တလာ၏ ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာသည် ပန်းသီးမှည့်ကြီးလို ပို၍ နီရဲလာသည်။ အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့်...

`ကျွန်တော်တို့ ဌာနပိုင်မှာတော့ ကျွန်တော်သိသလောက် တိတ်တိတ်ပုန်း လောဂျင်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒီပြင်ဌာန အပိုင်ကတော့ ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်ဘူး´

`ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ အပိုင်မှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့´

`ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ မရှိတော့ဘူး။ သိရင် ဥပဒေအရ အရေးယူတာ ချည်းပဲ။ မသိတာ ဆိုရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး´

တရားခံရှေ့နေသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ....

`ခင်ဗျား အလင်းဟော်တယ်ကို ရောက်သွားတော့ ဘယ်နှနာရီ လောက်ရှိပြီလဲ´

`ခြောက်နာရီခွဲလောက်ရှိပါပြီ´

`တံခါးကို ခင်ဗျားရောက်မှ ဖွင့်တာလား။ ဖွင့်ပြီးသားလား´

`အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးသားဖြစ်နေပါပြီ။ သူတို့က မသင်္ကာလို့ ဖွင့်ကြည့်ကြတယ်လို့ ပြောပါတယ်´

`သေသူ ဦးဖေသန်းဟာ ဘယ်နှနာရီလောက် သေတယ် ထင်သလဲ´

မစ္စတာ စောဘတ္တလာ ဖြေမည်အပြုတွင် တရားလိုရှေ့နေကြီးက ထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

‘ဒီမေးခွန်းဟာ မဆိုင်ပါဘူး’

‘ဆိုင်ပါတယ်’

‘ရုံးတော်မင်းခင်ဗျား၊ ခု တရားလိုပြသက်သေဟာ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာဝန်တစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမေးခွန်းကို ခုမမေးဖို့ ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ မေးချင်ရင် ဆရာဝန်ကို စစ်တော့မှ မေးပါ’

‘ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံရလိမ့်မယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်း’

တရားသူကြီးက ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် တရားခံရှေ့နေမှာသည် မေးခွန်းကို မမေးသာတော့ပေ။

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားဝင်သွားတော့ ဘာတွေ့ရသလဲ’

‘ဦးဖေသန်းဟာ ကုတင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက် လဲနေတယ်။ သူ့သေတ္တာထဲကို ရှာဖွေတဲ့ အခါမှာ သေတ္တာပွင့်နေပြီး အထဲမှာ အဝတ်အစားတွေ ဖရှိဖရဲဖြစ်နေတယ်၊ ငွေထည့်တဲ့ သားရေအိတ်လဲ ပွင့်နေတယ်။ နောက်အထုပ် တစ်ထုပ်နဲ့ ကျန်နေတဲ့ မက်သလင်းဆေး ပုလင်းကို တွေ့ပါတယ်’

‘ဒီပုလင်းလား’

တရားခံရှေ့နေကြီးက ရုံးတော်တွင် သက်သေခံ ပြထားသည့် ဆေးပုလင်းကို ထောင်၍ပြလိုက်သည်။ မစ္စတာ စောဘတ္တလာက သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး....

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ’

‘အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာနဲ့အတူ သေသူဦးဖေသန်းကိုပါ ဓာတ်ပုံရိုက်ပါတယ်။ နောက် ဆေးပုလင်းကို လက်ဗွေပါရဂူရုံးကို ပို့လိုက်ပါတယ်။ လက်ဗွေက’

မစ္စတာ စောဘတ္တလာ၏ စကားမဆုံးခင် တရားလိုရှေ့နေက ထကာ...

‘လက်ဗွေအကြောင်းကို ခင်ဗျား မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖင်းဂါးပရင့်အိတ်စပျံ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားမေးတာကိုပဲ ခင်ဗျားဖြေပါ’

‘သေသူ ဦးဖေသန်းမှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရသလား’

‘မတွေ့ပါဘူး’

‘ခင်ဗျား ရောက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာ ရှင်းလင်းထားသလား’

‘ရှင်းမထားပါဘူး၊ နဂိုအတိုင်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ခြေရာလက်ရာ မပျက်အောင် အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ အဝင်မခံပါဘူး’

‘သေသူ ဦးဖေသန်း တည်းခိုနေတဲ့ အခန်းနဲ့ ခုတင်နေပုံ အနေအထားဟာ ဒီအတိုင်းပဲလား’

တရားခံရှေ့နေကြီးက အခန်းပုံကြမ်းကို ထုတ်ပြသည်။ မစ္စတာစောဘတ္တလာက ယူကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် ၁ နဲ့ ဖြစ်တဲ့ ကိုဘကျော်နဲ့ မချစ်မေကို တွေ့သလား’

‘တွေ့ပါတယ်’

‘ဒီအချိန်မှာ သူတို့ဘာလုပ်နေကြသလဲ’

‘ဒီပြင် အခန်းတွေကို လိုက်ရှင်းနေကြပါတယ်’

‘သူတို့ကို ခေါ်စစ်သေးသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ စစ်ပါတယ်’

‘သူတို့ရဲ့ ထွက်ချက်ကကော’

မစ္စတာ စောဘတ္တလာသည် အတန်ကြာမျှ ငိုနေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းမော့ကာ...

‘သူတို့ရဲ့ ထွက်ချက်ကို ရေးမှတ်ထားပါတယ်။ မိတ္တူကို ရုံးတော်တင်ပြီးပါပြီ’

‘ဒါပါပဲ၊ မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး’

တရားခံ ရှေ့နေကြီးက မေးစရာကုန်၍ ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် မစ္စတာ စောဘတ္တလာ သည် သက်သေခံပေါ် ရပ်နေသည်။ တရားသူကြီးက မစ္စတာ စောဘတ္တလာ၏ ထွက်ချက်ကို ဖတ်ပြနေ၏။ တရားသူကြီး၏ စာဖတ်သံမှာ ရေစီးသံလို အနိမ့်အမြင့်မရှိဘဲ ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ရွှေတင်ကား တရားသူကြီး စာဖတ်သံကို မကြား။ တစ်ခါက ကြီးကြီးဆင့်အား စာဖတ်ပြခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရလာလေ၏။ သူ့အသံကို ကြားယောင်လာသည်။

အခန်း (၁၄)

‘အဆင်း၌ လှပတင့်တယ် နှစ်သက်ဖွယ်သော ဂုဏ်ကို ကောင်းသောရသဆိုသည်။ မလှမပ မတင့်မတယ် နှစ်သက်ဖွယ်မရှိသည်ကို မကောင်းသော ရသဆိုသည်။ လှပတင့်တယ်သော ရသသည် အလှထက် အလှအဆင့်ဆင့်များ၏။ လူ့ပြည်၌ရှိသော အလှမျိုးတို့ထက် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ အလှမျိုးသည် အဆ အသိန်းအသန်းမက သာလွန်၏။ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ အလှမျိုးတို့ထက် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အလှမျိုးသည် အသိန်းအသန်းမက သာလွန်။ အထက်အထက် နတ်တို့ကိုလည်း ဤအတိုင်းသိလေ။’

`ယောက်ျားတို့၏ မျက်စိအတွေတွင် မိန်းမတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် စပ်သော စက္ခုအတွေသည် အထန်ဆုံး အသန်ဆုံးဖြစ်၏။ စက္ခုအတွေမှ လျှောက်၍ မနောအတွေ၌ ခိုက်လေ၏။ ရွှင်လန်းရုံမျှတွင် မရပ်မူ၍ ပူပန်သော ရာဂဇော အလှိုင်းကြီးလာ၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိရိပါဠိတော်၌

နာဟံ ဘိက္ခဝေ အညံ ကေရူပံ ပိသ မနုပဿမိ ယံ ပူရိသဿ

စိတ္တံ ပရိယာဒါယ တိဋ္ဌိတိ၊ ယထယိဒံ ဘိက္ခဝေ ကုတ္တိရူပံ

ကုတ္တိရူပံ ဘိက္ခဝေ ပူရိသဿ စိတ္တံ ပရိယာ ဒါယတိဋ္ဌိတိ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

“မိန်းမတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ ယောက်ျား၏ စိတ်ကိုသိမ်းကျုံး၍ ယူနိုင်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်မည်သည်ကို လောက၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အဆင်းကိုမျှ ငါဘုရား မြင်တော် မမူဟုဆိုသည်။”

“ဟရိတဇ ရှင်ရသေ့ အစရှိသော ဈာန်သမာပတ်နှင့် နေသော အလောင်းတော်ကြီး များ ပင်လျှင် မိဖုရား၏ အဆင်းကိုမြင်ရရာ စက္ခုသမ္ပဿ ခိုက်ချက်နှင့်၊ ကောင်းကင်မှ မြှားမှန်၍ ကျလာသော ရွှေဟင်္သာကဲ့သို့ ဈာန်သမာပတ် ကွယ်ပျောက်၍ ကောင်းကင်မှ ကျလေ၏”

ရွှေတင်စာဖတ်သံသည် တစာစာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ရွှေတင်၏ အသံကို ပီသသဲကွဲစွာ ကြားနေရသည်။ ရွှေတင်သည် လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒီပနီကို လေးလေးမှန်မှန်ကြီး ဖတ်ပြနေပေရာ သူ့အသံမှာ တလွင်လွင် ချိုအေးလျက်ရှိပေ၏။ ရွှေတင်ကား ဒေါ်မြဆင့်တို့အိမ် ရောက်ကတည်းက အိပ်ရာဝင်လျှင် ဒေါ်မြဆင့် အခန်းထဲဝင်၍ ခြေဆုပ်လက်နယ်

ပြုစုစေခြင်းဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဇာတ်နိပါတ်များ၊ ကျမ်းစာများကို ဖတ်ပြရစေ ဖြစ်ပေရာ စာဖတ်တော်တော် သွက်လက်ပေ၏။

ညဉ့် ဆယ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်၍ စက်ထဲမှ နာရီသံချောင်း ခေါက်သံများကို ကြားရလေသည်။ ဆောင်းဦး လေချိုအေးမှာ တစ်မိမိမိအေးကာ ညမွှေးပန်းနံ့များဖြင့် သင်းထုံလျက် ရှိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့အခန်းထဲရှိ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ဒေါ်မြဆင့်အခန်းမှ ထွက်လာသော ရွှေတင်၏ စာဖတ်သံကို မိုး၍ နားထောင်နေသည်။ ရွှေတင်၏ အသံမှာ နွေဦးတွင် ကျူးရင့်သော ဥဩသံလို သာယာလှပေ၏။

“ထို့အတူ မိန်းမတို့၏ စက္ခုအတွေစုတွင်လည်း အရွယ်အဆင်း အလွန်ကောင်းသော ယောက်ျားတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် စပ်သော စက္ခုအတွေသည် အဆန်းဆုံး အသစ်ဆုံးဖြစ်၏။”

“စက္ခုအတွေမှ လျှောက်၍ မနောအတွေ၌ ခိုက်လေ၏။ ရွှင်လန်းရုံမျှတွင် မရပ်မူ၍ လှုပ်ရှားကာ ရာဂဇောသည် အလှိုင်းကြီးတက်၍ လာ၏။”

ဒေါ်မြဆင့်၏ တရူးရူးဟောက်သော အသံသည် ရွှေတင်၏ စာဖတ်သံကြားတွင် စည်းလိုက်ပေးနေသလို မှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ရွှေတင်သည် တဖြည်းဖြည်း အသံမျှည်း၍ စာဖတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မြဆင့်ကို စောင့်ခြံ၍ ခြင်ထောင်ချပေးကာ မီးငြိမ်းပြီး ခြေဖျားထောက်၍ သူ့အခန်းထဲသို့ သူပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူ့အခန်းထဲက ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်တွင် ထွန်းထားသည့် လက်ဆွဲမှန်အိမ်မှ မီးစာကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။ သူ့ခုတင်မှာ မွေရာခင်း ထားခြင်း မရှိ၊ သင်ဖြူးချောချော တစ်ချပ်ကိုသာ ခင်းထားပြီး ရှန်စောင်းပါးပါးလေး ခေါက်တင်ထားသည့် ခေါင်းအုံး တစ်လုံးသာရှိ၏။ အခန်းထောင့်တွင် သမာဓိ

တင်းတောင်း သုံးလုံးမှာ စိတ်တန်းချထားပြီး ဂုံနီအိတ်လွတ်များမှာ တောင်းထဲမှ တိုးထွက်နေကြသည်။ အပေါက်ဝနားတွင် အုန်းတံမြက်စည်း တစ်ချောင်း ထောင်လျက်ရှိ၏။

ရွှေတင်သည် အင်္ကျီဟောင်းနှင့် လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ကောက်၍ လဲလိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်မိသည်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများမှာ ကြောင်နေသည်။

ရွှေတင်သည် တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးကာ လူးလွန်၍ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားရသော်လည်း ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ခင်မောင်ဝင်း ဆန့်ကျင်ဘက် ရုပ်ပုံလွှာနှစ်ခုမှာ တစ်လှည့်စီ ပေါ်နေကြသည်။

စက်ထဲမှ သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိကြားရသည်။ ဆက်တိုက် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထ၍ တွန်လိုက်သော ကြက်တွန်သံများမှာ ခပ်သဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်လာ၏။ ရွှေတင်သည် ရှန်စောင်ကလေးကို ရင်ပတ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံလိုက်ကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်သည်။ မှေးခနဲ ပျော်မည်အပြုတွင် အပြင်ဘက်မှ ခပ်ဖော့ဖော့ နှင်းသော ခြေသံလိုလို အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အစကတော့ ရွှေတင်၏ စိတ်ထဲတွင် အိပ်မက်လိုပင် ထင်နေ၏။ နောက် ဖော့၍နှင်းလာသော ခြေသံသည် သူ့အခန်းဘက်သို့ နီးကပ်လာတော့မှ ခေါင်းကို ဆက်ခနဲ ထောင်ကာ နားစွင့်၍ နားထောင်ပြန်သည်။ စိတ်ကထင်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကြားနေရသော ခြေသံဖြစ်ကြောင်း သိတော့မှ ခေါင်းနုပန်းတွေကြီးကာ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ ထလာလေသည်။ အိမ်အိုကြီး၏ လျှာထိုးကြမ်းပြင်သည် တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ကျီခနဲမြည်သွားသည်။ ရွှေတင်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ပြန်လှဲကာ အသံကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

နောက်တော့ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ရွှေတင်သည် လန့်ဖျတ်ကာ ကုတင်ပေါ်တွင် ထ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ တစ္ဆေခြောက်တာများလေလားဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးမိသွားကာ ခေါင်းနုပန်းတွေ ကြီးလာပြန်သည်။

တံခါး ခေါက်သံသည် ဖြည်းဖြည်းကလေး ပေါ်လာပြန်၏။ ရွှေတင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေတွဲလဲချပြီး ထိုင်ကာ တံခါးဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“ရွှေ ရေ၊ ရွှေ ရွှေ”

ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံနှင့်အတူ တံခါးခေါက်သံသည် ခပ်တိုးတိုးပေါ်လာပြန်သည်။ ရွှေတင်သည် စိတ်ရှုပ်လာကာ ခေါင်းကို ပွသယောင်နေအောင် ကုတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မှုန်နေလေသည်။

“ရွှေရွှေ ရေ ရွှေရွှေ၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း ပါကွယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ခင်မောင်ဝင်း အသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရလေသည်။ ခါတိုင်းက ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်ကို ရွှေရွှေလို့ တစ်ခါမျှ မခေါ်ဖူးခဲ့ပေ။ ရွှေရွှေလို့ ပထမအကြိမ် ခေါ်ခြင်းပေတည်း။

ရွှေတင်သည် ခုတင်မှ ထပြီး လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို မီးစာမြှင့်လိုက်ပြီး နောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားမိသည်။ ရွှေတင်သည် တံခါးပေါက်ဝနားတွင် ရပ်၍ တွေ့နေမိသည်။ ဖွင့်၍လည်း မပေးမိ၊ မေးလည်း မမေး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်၍ နားစွင့်နေမိသည်။ သူ့ရင်သည် တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသည်။ တကယ်တော့ စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း တို့ဖြင့် ချောက်ချားနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ရွှေ ရွှေ ရွှေရေ၊ ခပ်မြန်မြန် ဖွင့်ပေးပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း ကြောက်တယ်။ ကြီးကြီးဆင့်တို့ နီးကုန်မယ်”

ရွှေတင်က အသံကလေး တုန်တုန်ဖြင့် သော့ပေါက်နားသို့ ကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးဆင့်တို့ နီးမှာစိုးရင် မြန်မြန်ဖွင့်လိုက်”

ရွှေတင်သည် သက်ပြင်းချပြီး ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

ရွှေတင်သည် သညာကင်းမဲ့သူလို ဖြစ်နေ၏။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်မိသည်ကို သတိထားမိဟန် မတူပေ။ ခင်မောင်ဝင်းက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ အဖြူပေါ်တွင် အပြာစင်းတွေ ခတ်ထားသော ညဉ့်ဝတ် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ သူ့ခေါင်းမှ ခေါင်းလိမ်းဆီနံ့မှာ မွှေးကြိုင်နေပေသည်။

ရွှေတင်သည် မျက်လုံး အဝိုင်းသားဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ ရွှေတင်သည် စကားလည်း မပြော၊ နေရာကလည်း မရွေ့ဘဲ တံခါးနားတွင် ပေကပ်၍ ရပ်နေသည်။

“ရွှေရွှေ အိပ်မပျော်သေးဘူး မဟုတ်လား”

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ရှေ့တွင် ကူနွေပျက်ကာ မတ်တပ်ရပ် နေသော ရွှေတင်ကို ပြုံးကြည့်၍ မေး၏။ ရွှေတင်က ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့မြဲထားကာ ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။

“ရွှေတင် စောင့်နေတာ မဟုတ်လား”

ရွှေတင်ကား အာစေးထည့်ထား ခံရသလို ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ လက်သည်းများကို ကိုက်ထားမိသည်။ ဘယ်လိုဖြေရမည်လည်း မသိပေ။

“ရွှေ၊ ရွှေရွှေ၊ ဟဲ့ ရွှေကလေး အစ်ကိုမေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး”

ရွှေတင်က ဘာမျှမဖြေ၊ သူ့ကိုယ်မှာ မသိမသာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးမိတာ မှားလေခြင်းဟု နောင်တရသလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည် မသိဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။

“ရွှေကလေးရဲ့ မေးတာ ပြောစမ်းပါဦး၊ အစ်ကိုကို စိတ်ဆိုးနေသလား ဟင်”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ မေးဖျားကို လက်ဖြင့် မ၍ မျက်နှာကို မော့လိုက်သည်။

ရွှေတင်၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်တွေဝဲနေလေသည်။

“မဆိုးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မဆိုးရဲပါဘူး၊ ကြောက်လို့ပါ။ ပြန်...ပြန်...ပြန်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ရှိခိုးပါရဲ့”

“ရွှေ၊ စကားက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ စိတ်မဆိုးရဲဘူးတဲ့၊ ကြောက်နေတယ်တဲ့ ဟုတ်လား”

‘ကြောက်တယ်အစ်ကို ကြောက်တယ်’

ရွှေတင်က မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အခန်းနံရံကို ငေးကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရွှေတင်စကားကို အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ...

‘ကဲ ဘာကြောက်တာလဲ ဆိုစမ်း’

‘ဟင် အင်း ရွှေရွှေ မပြောတတ်ဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ အားလုံးကို ကြောက်တယ်’

ရွှေတင်က ကလေးငယ်လို အားငယ်သံဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ သူ့ရင်မှာ ပို၍ ခုန်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ လက်ဖျားများမှာ အေးစက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

‘ဟ ဘာအားလုံးလဲ ရွှေကလေးရ’

‘အို အားလုံးကိုပဲ၊ ကြီးကြီးတို့ကိုလဲ ကြောက်တယ်၊ အစ်ကို မေမေကိုလဲ ကြောက်တယ်၊ အစ်ကိုကိုလဲ ကြောက်တယ်၊ အားလုံးကိုပဲ အစ်ကို၊ အားလုံးပဲ ကဲ ပြန်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်’

ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရွှေတင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ခုတင်ဘက်သို့ ခေါ်နေ၏။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ပြီး တံခါးကို မှီ၍ ရပ်နေသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကွင်းကို လက်ဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ဆွဲ၍ တွယ်တာပြီး မျက်နှာကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။

‘ပြန်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်’

‘အို တွေ့ချင်လို့လာတာ ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ ရွှေရဲ့’

‘ဟင့် အင်း အစ်ကိုပြန်ပါ၊ ရွှေရွှေကြောက်တယ်၊ ရှိခိုးပါရဲ့၊ ကြာရင် ရွှေရွှေ အော်ငိုလိုက်မိမယ်’

‘ကဲ ဒါဖြင့် ပြန်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ရွှေရွှေက ပေးရမယ်၊ အဲဒီကတိပေးရင် အစ်ကိုပြန်မယ်၊ မပေးရင် မပြန်ဘူး’

ခင်မောင်ဝင်းက ပြန်မည့်ဟန် ပြုကာ တံခါးပေါက်နားသို့ ကပ်လာပြီး မေးလိုက်၏။ ရွှေတင်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့မြဲသာငုံ့နေ၏။

‘ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ပြောလေ။ အစ်ကိုကတော့ ရွှေတင့်ပါးစပ်က ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားပြန် မရမချင်း မပြန်ဘူး ဒါပဲ’

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရွှေတင်မှာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်း၏ အပြုံးကို မမြင်ရပေ။

‘မပြောဘူးလား’

‘ခက်တယ်အစ်ကိုရယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ’

‘အို ဒါလောက်ပြောရတာ ဘာခက်စရာရှိသလဲ၊ ကဲပါ ပြောပါ၊ ပြောရင်ပြန်မယ်၊ မပြောရင် မပြန်ဘူး’

‘ဟင့်အင်း အစ်ကို၊ ဒီစကားကို ရွှေရွှေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြောရဲဘူး၊ ဒါကို အစ်ကို သိလောက်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ အစ်ကိုက ဂဠုန်ဆရာစံမို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်တီး ကုလားကြီးမို့လား။ အဓိပ္ပါယ် မရှိတာတွေ ရွှေကလေးရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲမှာလဲ’

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ ပြည့်ဝိုင်း ထွေးအိသော ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရမ်း၍ နောက်သလိုလို အတည်လိုလိုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဪ အစ်ကိုတို့ အမျိုးက ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးမဟုတ်လား၊ ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးဆိုတာ အင်မတန်ကြီးပါတယ်၊ ရွှေရွှေတို့နဲ့စာရင် တောင်ထိပ်နဲ့ တောင်ခြေ လှိုကြားလို ကွာခြားပါတယ်’

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင့်စကားကို သဘောကျကာ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်ပြီး...

‘အံမာလေးဟဲ့ ရွှေကလေးရယ်၊ စကားတတ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ရွှေရေ၊ ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးဆိုတာကို အချစ်နယ်ထဲမှာ နေရာ မပေးချင်စမ်းပါနဲ့၊ ရွှေရယ်၊ အကိုအဖေဟာ ကွယ်လွန်သူဖြစ်လို့ ထိခိုက်စေမယ့် စကားဆိုရင် မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ဆာဘွဲ့ရတာဟာ သွေးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ငွေနဲ့ဆိုင်တယ် ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တုန်းက စစ်စရိတ် ရန်ပုံငွေတွေ ထည့်တယ်၊ ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံက သဘောကျပြီး ဆာဘွဲ့ ပေးတာပါ၊ သွေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ငွေနဲ့ဆိုင်ပါတယ်’

‘အစ်ကိုရယ် ငွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ကိုပဲ ပိုမီးကြောက်ရပါတယ်။ အစ်ကိုတို့က ပစ္စည်းဥစ္စာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာတယ်၊ ရွှေရွှေကတော့ ခွေးဝင်းစား မကလေးပါ အစ်ကိုရယ်’

ရွှေတင်မှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုယ့်ဘဝကို တွေးမိလာကာ ငိုသံပါလာသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်ပေါက်များသည် အိတွေးသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်း လာကြသည်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်ဘဝသည် ခွေးဝင်းစားဘဝနှင့် ဘာမျှမခြားပေ။ သူ အားကိုးသော အဖေ၊ သူချစ်သော အမေတို့သည်လည်း သည်လောကတွင် မရှိတော့ပြီ။

‘အို ဘယ့်နှယ် ပြောရတာလဲ ရွှေရွှေ၊ ရွှေရွှေကို ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်က မွေးစားထားတာပဲ၊ မွေးစားသမီးပေါ့။ ခွေးဝင်းစားမကလေးလို့ ရွှေရွှေမို့လို့ တွေးရက်ပလေတယ် ရွှေရွှေရယ်၊ ကဲ တိတ်ပါ ငိုမနေပါနဲ့’

‘မွေးစားတယ် ဆိုပေမဲ့ စကားအဖြစ် သက်သက်ပါ အစ်ကို၊ တရားဝင် မွေးစားသမီး မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေရွှေ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ခွေးဝင်းစားမလေးလို့ ပြောတာပါ’

‘တရားဝင်တာ မဝင်တာတွေကို အစ်ကိုတို့ ကိစ္စထဲ ထည့်တွက်မနေနဲ့၊ အစ်ကိုဟာ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်တွေကို ထောက်ထားခဲ့ညာနေရမယ့် လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပညာနဲ့ ကိုယ်လဲ လူလုပ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာသည် မီးရောင်ဖျော့ဖျော့ ထဲတွင် ဝင်းပနေပေသည်။

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ’

ရွှေတင်က စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက ပညာတတ် ဘီလပ်ပြန်၊ ရွှေရွှေက ခုနစ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး။ ပညာအရာမှာလဲ ဆင်ပြောင်ကြီးနဲ့ ကြွက်စုတ်လိုမို့ အစ်ကိုကို မချစ်ရဲဘူး။ တကယ်မချစ်ရဲဘူး’

‘လာပြန်ပြီလား၊ မချစ်ရဲဘူးဆိုတဲ့စကား၊ မချစ်ရဲဘူး မချစ်ရဲဘူးနဲ့ ရွှေရွှေမို့လို့ ပြောတတ်လေတယ်။ ကဲကွယ် ရဲဆိုတဲ့စကားကို ချန်ထားပြီးချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလား ပြော။ ချစ်ရဲသလား မချစ်ရဲဘူးလား မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်းရှင်းကလေးပဲ။ မရွှေတင် ခင်မောင်ဝင်းကို ချစ်သလား မချစ်ဘူးလား’

ခြံဘေးမှ ခွေးဟောင်သံ ပေါ်လာသည်။ တစ်ကောင်ဟောင်သဖြင့် အခြားခွေးများ ကလည်း လိုက်ဟောင်ကြသောကြောင့် ခွေးဟောင်သံများမှာ ဆူညံသွားလေသည်။

‘ဟဲ့ခွေး’

ချောင်းဟန့်သံနှင့် အတူ ဒေါ်မြဆင့်၏ ရွေးခြောက်သံ ပေါ်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးဝိုင်းသွားကြကာ အသက်ပင် ပြင်းပြင်း မရှု့ဘဲ တိတ်ဆိတ် နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ ရွေးဟောင်းသံများ စဲသွားကာ ခါတိုင်းလိုပင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင့်ကို မချင့်မရဲကြီး ကြည့်နေမိလေသည်။ အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီ လည်ပင်းအောက် ကြယ်သီးများ မတပ်ဘဲထားသဖြင့် ဝါဝင်းပြည့်ဖြိုးသော ရင်ညွန့်ကို မြင်နေရသည်။ ရွှေတင်က မော်ကြည့်လိုက်သဖြင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာမှာ စောစောကလို ညိုမနေတော့ဘဲ ကြည်လင်ဝင်းပနေသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ အားတက်လာပြန်သည်။

‘ကဲ ပြန်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ရွှေတင်ရှိခိုးပါ့မယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ချစ်သလား မချစ်ဘူးလား စကားပြန်မှ အစ်ကို ပြန်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီမှာပဲ အိပ်စောင့်မယ်’

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း စကားကြောင့် လန့်သွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမျက်နှာမှာ သူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်ပုံ ပေါ်နေလေသည်။

‘ချစ် ချစ်တော့ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ်’

‘လာပြန်ပလား ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား’

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင့် လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် ရွှေတင်သည် သူ့ဘက်သို့ ယိုင်ပါလာကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့မိရက်သားဖြစ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရင်ခွင်ထဲသို့ ယိုင်၍ပါလာသော ရွှေတင့်ပါးပြင်ကို တစ်ချက်မျှ မွှေးကာ

လွှတ်လိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် ရုတ်တရက်မို့ ရုက်သွေးဖြာကာ အသာ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း...

‘ဒါပဲနော် မှတ်ထား။ အစ်ကိုဟာ ရွှေရွှေရဲ့ အချို့စကားတွေကိုသာ ကြားတယ်၊ အချို့စကားတွေကို မကြားဘူး။ ချစ်တယ်ဆိုတာကိုသာ ကြားတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မကြားဘူး မှတ်ထား။ ကဲ သွားမယ်’

ခင်မောင်ဝင်းက ခြေဖျားထောက်၍ တံခါးကို ဖွင့်ထွက်ကာ တံခါးကို ပြန်စေ့လိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် တံခါးကို မင်းတုန်းထိုးကာ ကျောပေး၍ ရပ်မိသည်။ ခင်မောင်ဝင်း နမ်းသွားသော ပါးကို ပွတ်စမ်းပြီး ကိုယ်ကလေး တုန်သွားကာ ပခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ မီးအိမ်မှ မီးစာကို လျှော့ချလိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၅)

မောင်မောင်သန်းသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် လီဘာကို နင်းလိုက်ကာ ဆူးလေဘုရား လမ်းဘက်မှ ပုလိပ်ရုံးကြီးဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်။ ကာကီ ဖော့ဦးထုပ်၊ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားပြီး နေရောင်ကာ မျက်မှန်ကို တပ်ထား၏။ သူ့ဘေးတွင် ကင်မရာတစ်လုံးကို သားရေကြိုးဖြင့် သိုင်းလွယ်ထားလေသည်။

နေ့လည် ရုံးဆင်းချိန်မို့ ရုံးထဲမှလူတွေမှာ ပုရွက်ပျံအုံကို တုတ်နှင့် ဆွလိုက်သလို အပြင်ဘက်သို့ အန်ထွက်လာကြသည်။ မောင်မောင်သန်း သည်လူတွေကြားထဲမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကွေ့ရှောင်စီးကာ ပုလိပ်ရုံးကြီး အဝင်ဝပေါက် ပေါ်တီကို အောက်တွင် စက်ကို မျဉ်း၍ ရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို လက်ထဲမှ ချွတ်လိုက်ကာ လှေကားများကို အပြေးတက်လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်သန်းမှာ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ သတင်းထောက်ချုပ်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန် စိန်ပေါလ်မှာ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးနောက် ဟိုက်ကုတ်တွင် ရှေ့ဖတ်စာရေး လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ နောက်မှ မြန်မာ့အလင်းမှ ဘကြီးစိန်နှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ ရှေ့ဖတ်စာရေးမှ ထွက်ပြီး မြန်မာ့အလင်းတွင် သတင်းထောက် ဝင်လုပ်လေသည်။ အစ ပထမတွင် ရာဇဝတ်မှုခင်း သတင်းများကိုချည်း လိုက်ရ၏။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ ပုလိပ်ဌာနများနှင့် ပုလိပ်ရုံးကြီးကို နေ့စဉ်ရောက်ရသည်။ ရာဇဝတ်မှုခင်း သတင်းထောက်အဖြစ် ၂ နှစ်လောက် လိုက်ပြီးမှ နိုင်ငံရေး သတင်းထောက် အဖြစ်သို့စမ်း၍ ခန့်လိုက်သည်။ ယခုကား သတင်းထောက်ချုပ် ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် သတင်းမှန်လျှင် သူကိုယ်တိုင် လိုက်နေရသည်။

မောင်မောင်သန်းမှာ သတင်းအရေးကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဝါကျအထားအသို၊ စာလုံးအဖြတ်အတောက်က စ၍ သေချာသည်။ သတင်းလိုက်ရာတွင်လည်း စေ့စပ်လျင်မြန်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖုံးသတင်း၊ အလယ်ဖောင်ခွ

ခေါင်းသတင်း စသည်တို့ လွယ်လွယ်နှင့် မရလျှင် မောင်မောင်သန်း ကိုယ်တိုင် လိုက်ရသည်။ ရာဇဝတ်မှု၊ နိုင်ငံရေး စသဖြင့် ခွဲမနေနိုင်တော့ပေ။

ပုလိပ်ရုံး ကော်ရစ်ဒါဘက်သို့ လျှောက်လာသော အခါတွင် လူတွေ ကျိတ်ကျိတ် တိုးနေသည်။ အင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားသော ဝတ်လုံများ၊ မြန်မာပြည် ပုလိပ်ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော စာတန်းကို ပုခုံးထောင့်တွင် ချိတ်သော ပုလိပ်များ၊ ကာကီရောင် ဗစ်တိုးရီးယားစကို ဝတ်ကာ ဆင်ဘရောင်း တပ်ဆင်ထားပြီး ကာကီဖော့ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် အမှုလိုက် ရာဇဝတ်အုပ်များ၊ အမှုသည် မိန်းမ ယောက်ျားများနှင့် ဥပဒေ စာအုပ်ခြင်းများကို ထမ်းလာသော ရှေ့နေရုံးခန်းများမှ ပျာတာများကို တွေ့ရသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကာ စက်ရှင်တရားသူကြီး ရုံးခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး စပရင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

တရားခွင်မှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။ တရားခွင် အထက်မျက်နှာကျက်က ပန်ကာလည်း ရပ်နေ၏။ အထဲတွင် ဝတ်လုံတွေ၊ အမှုသည်တွေ၊ ပုလိပ်တွေ မရှိတော့ပေ။ ခဏကြာတော့မှ တရားခွင်နောက် တရားသူကြီး၏ ချိန်ဘားထဲမှ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီး ထွက်လာလေသည်။

‘ဟဲလို စာရေးကြီး၊ ရုံးဆင်းသွားပလား’

မောင်မောင်သန်းက ရှေ့ဖတ်စာရေးကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ မူခင်းသတင်းထောက် ဘဝကတည်းက ပုလိပ်ရုံးကြီး တစ်ဝိုက်တွင် ကျက်စားခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ ပုလိပ်ရုံးတစ်ဝိုက်မှ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးများနှင့် တော်တော်ရင်းနှီးနေပေ၏။

‘တစ်ဖင်လေ၊ ခဏနားတယ်’

‘ဟား လုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ သတင်းလေး ဘာလေး ပေးစမ်းပါဦး၊ ဘာထူးသလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ အရေးရှိရင်တော့ လာပြီး ကျုပ်တို့ လက်ဖက်ရည် ဖိုးလေး ဆေးလိပ် ဖိုးကလေး ယူမိရင် သတင်းစာထဲက ထည့်တွယ်တယ်၊ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတွေ’

‘လုပ်ပါဗျာ၊ ကျရေးချီးကလဲ ဟဲဟဲ’

‘သွားသွား၊ ဟိုဘက်မှာ အစိုးရရှေ့နေကြီးရှိတယ်၊ စီပီအိုလဲ ရှိတယ်’

ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက ရယ်မောကာ မောင်မောင်သန်းကို အခန်းငယ်ကလေး တစ်ခန်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သည်အတွင်း အစိုးရရှေ့နေကြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

‘ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ ဘယ်မှာလဲ အမှုသတင်းလေး ဘာလေးနည်းနည်းသိပါရစေဦး’

ဝတ်လုံတော်ရမင်းက နောက်ကျော အခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

‘စီပီအိုမေး၊ စီပီအိုရှိတယ်’

‘လုပ်ပါ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရဲ့၊ အတိုချုပ်ပေါ့’

‘အမှုမပြီးသေးဘူးဗျ၊ တစ်ဖိုင်ပြီးရင် ဆက်စစ်ဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ နားထောင်ပေါ့’

ဝတ်လုံတော်ရက ပြုံးရယ်၍ ပြောကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်မောင်သန်းက ခေါင်းကုတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝတ်လုံတော်ရမင်းက အမှုကို ထိုင်နားထောင်ပြီး မှတ်ယူပါဟု ဆို၏။ သည်လိုဆိုလျှင် မှတ်တမ်းမျှသာ ဖြစ်၏။ သတင်းထောက်သည် မှတ်တမ်းရေးသူ မဟုတ်ပေ။ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှား ပြေးလွှား

နေသူသာ ဖြစ်၏။ သည်လို လှုပ်ရှား ပြေးလွှားရင်း ရတာမှ သတင်းဖြစ်၏။ ဝတ်လုံတော်ရကြီးသည် သတင်းနှင့် မှတ်တမ်းကို ခွဲခြားသိဟန်မတူပေ။

‘ဟေး ဖိုးခင်မောင်ဝင်း’

တရားခွင် နောက်ကျောဘက် ဂျူရီခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ခင်မောင်ဝင်းကို မြင်လိုက်သဖြင့် မောင်မောင်သန်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ သူ့မြင်ဟန် မတူပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်လာလေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးတွေစို့ကာ စိတ်ရှုပ်ဟန် ပေါ်နေ၏။

‘ဟေး ခင်မောင်ဝင်း၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

မောင်မောင်သန်းက နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းကို မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟေး မောင်မောင်သန်းပါလား။ ငါဒီရုံးမှာလာပြီး လူသတ်မှုတစ်ခုမှာ ဂျူရီ ထိုင်နေရတယ်”

မောင်မောင်သန်းနှင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ စိန်ပေါလ်ကျောင်းတွင် သူငယ်တန်းမှစ၍ ဆယ်တန်းအထိ တစ်တန်းတည်း နေလာခဲ့သူများဖြစ်၍ ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်း ကောလိပ်သို့ ဆက်သွားသောအခါတွင် မောင်မောင်သန်းမှာ ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်း၍ ဟိုတ်ကုတ်တွင် ရှေ့ဖတ်စာရင်းဝင်လုပ်ခဲ့ ရ၏။ ခင်မောင်ဝင်း ဘီလပ်သို့ သွားသောအခါ မောင်မောင်သန်းမှာ သတင်းထောက်ဘဝသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အတော်ပဲ ကိုယ့်မှာ ဘာသတင်းမှ မရသေးလို့။ အင်း စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းတစ်ပုဒ်တော့ ရေးနိုင်ဦးတော့မှာပဲ။ ကွယ်လွန်သူ ဆာဖိုးဝင်း၏ သား အလုပ်လက်မဲ့ ဘိလပ်ပြန် ဦးခင်မောင်ဝင်း ဂျူရီလူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသော လူသတ်မှုကြီး”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဖေဖေနာမည်တွေ၊ ကိုယ့်နာမည်တွေ ထည့်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ ကိုယ်လဲ သွားစရာရှိသေးတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော စီပီအိုတို့ လူသိုက်နှင့် အတူ ရောလိုက်သွားမည် အပြုတွင် မောင်မောင်သန်းက လှမ်းဆွဲလိုက်ပြန်ကာ...

“ဟ သူငယ်ချင်းရေ လုပ်စမ်းပါဦးကွ၊ ဟိုလူသတ်မှုလား။ ဘာလဲကွာ၊ အလင်း ဟော်တယ်မှာ ဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုလား။ တရားခံမက အေစီကလေးပဲလေ”

“ဘာလဲကွ အေစီ”

“ဘိလပ်ပြန်မသိတဲ့ စကား ဖြစ်နေပြီလား၊ အေစီဆိုတာ အချောင်ပေါ့ကွ”

မောင်မောင်သန်းက သူ့စကားကို ဘာသာပြန်၍ ပြနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ မျက်နှာ ပျက်နေလေသည်။

“နေစမ်းပါ မောင်မောင်သန်းရာ၊ ငါသွားစရာ ရှိနေတယ်”

“အေးပါကွာ၊ ခဏလေးပါ နေစမ်းပါဦး၊ အေစီမကလေး နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ ဘာကြောင့် သတ်တာတဲ့လဲ၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အေစီဖြစ်လာတာလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သော မောင်မောင်သန်းကြောင့် စိတ်ဆိုးလာကာ မျက်နှာတွေ နီမြန်းလာ၏။

“ကဲ ရုံးခန်းထဲမှာ တရားခံမ ရှိတယ်၊ မင်းဘာသာမင်း ဝင်မေးချည်း၊ ကိုယ့် မေးမနေနဲ့၊ သွားမယ် ဖယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက မောင်မောင်သန်းနှင့် တွဲထားသော လက်ကို ဖြုတ်ကာ ထွက်သွားမည်ဟု ပြလိုက်သည်။ သည်အတွင်း တွန်းတံခါး ပွင့်လာကာ တရားခံ မကျင်ရွှေ ထွက်လာလေသည်။ ကျင်ရွှေကား ဝက်ခြံထဲတုန်းက မျက်နှာလေးအတိုင်း လောကကြီးကို မထိမဲ့မြင်ပြုသည့်ဟန်ကို ဆောင်ထားလေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ပိန်းနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါခဲထားလေသည်။ သူ့နောက်က မိန်းမပုလိပ် နှစ်ယောက်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ယောက်ျားပုလိပ်များနှင့် နောက်ဆုံးတွင် မယောင်မလည် လိုက်ပါလာသော ညိုလေးကို မြင်ရလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် တရားခံမ ကျင်ရွှေနှင့် ပက်ပင်းတွေနေသဖြင့် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ဟုတ်ပါတယ် ရွှေတင်အစစ်ပါပဲ။ ရွှေကလေးရ မင်းဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ပေမဲ့ မင်းမျက်လုံးတွေက ဖုံးဖိလို့ မရပါဘူး။ ခင်မောင်ဝင်းသည် တရားခံ မကျင်ရွှေကို နှုတ်ဆက်ရမလား၊ မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ရမလား၊ မျက်နှာ လွှဲနေလိုက်ရမလားဟု ဝေခွဲ၍ မရဘဲဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင်လည်း သူ့လို ဂုဏ်သရေရှိ ဂျူရီလူကြီး တစ်ယောက်က ပြည့်တန်ဆာ လူသတ်သမား တရားခံ မကျင်ရွှေအား အလေးဂရုပြု၍ နှုတ်ဆက်ပုံသည် ပုလိပ်ရုံးကြီး တဝိုက်တွင် သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ နှုတ်ဆက်လျှင်လည်း စိမ်းကားရက်စက်လွန်းရာ ကျလိမ့်မည်လားဟု တွေးနေမိသည်။

ကျင်ရွှေကမူ သူ့ကို ဖျက်ကန် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ပြေပြစ်နွဲ့နှောင်းသော ကျင်ရွှေ၏ ကိုယ်လုံးကို နောက်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒါတရားခံလား။ တောက် တော်တော်နိပ်တဲ့ အေစီပဲဆရာ။ မျက်နှာရော ဖောင်ရော ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အေစီဖြစ်လာပါလိမ့်”

‘သွားကွာ မင်းဘာသာမင်း လိုက်မေးချည်း။ ငါ့လာမေးနေလို့ ဘယ်သိမလဲ’

ခင်မောင်ဝင်းက မောင်မောင်သန်းကို တွန်းဖယ်ကာ ထွက်လာခဲ့သဖြင့် မောင်မောင်သန်းမှာ အံ့အားသင့်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ပြီးမှ ကျင်ရွှေနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ ကျောတက်ပြီး ရှေ့မှနေ၍ ဓာတ်ပုံဆီးရိုက်လိုက်သည်။ ကျင်ရွှေကား ခပ်ပြုံးပြုံးသာတည်း။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ပုလိပ်ရုံးကြီးမှ ဆင်းလာကာ ဘားလမ်းထဲသို့ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ဘားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အဆောက်အအုံများကား ရှေ့နေ ဆိုင်းဘုတ်များဖြင့် ပြည့်ကျပ် နေလေ၏။ အဆောက်အအုံများသာ မခိုင်လျှင် သည် ဆိုင်းဘုတ်များ အလေးဒဏ်ဖြင့်ပင် လဲပြိုကျလေမည်လား မပြောတတ်ပေ။

ဦးဇော်ထွန်း ဘီ-အေ -(ပုဂံထူး) -ဘီအယ်၊

လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး၊

ဆိုင်းဘုတ်တွေ ကြားထဲမှ တရားခံ မကျင်ရွှေ၏ ရှေ့နေကြီး ဦးဇော်ထွန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဓာတ်လှေကားဖြင့် သုံးထပ်သို့တက်လာခဲ့၏။ ဦးဇော်ထွန်း အခန်းမှာ ကုန်သည်လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူထားလေရာ ဗန္ဓုလပန်းခြံ၊ ဆူးလေစေတီတော်၊ မြို့တော်ခန်းမနှင့် ဟိုက်ကုတ် နာရီစင်ကြီးကို မြင်ရ၏။ အခန်းမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်ပြီး နံရံနှင့်ကပ်လျက် ကြိမ်လက်တင် ကုလားထိုင်ငါးလုံးလောက် စီတန်းချထားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံတွင် ဦးဇော်ထွန်း၏ စားပွဲ၊ အမှုသည် ထိုင်သည့် ကုလားထိုင် သုံးလေးလုံးခန့်၊ စာအုပ်စင်၊ စာအုပ်ဖိရိများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

စားပွဲတင်ပန်ကာမှာ တစ်ဝိုက်မြည်ကာ လည်နေသည်။ နံရံရှိ ချိတ်တွင် ဝတ်လုံအင်္ကျီနက်၊ အပေါ်အင်္ကျီနက်တို့ကို ချိတ်ထားပြီး ခေါင်းပေါင်းကို စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တင်ထား၏။

‘ဪ... ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ ဝင်ပါ ဝင်ပါ’

ဦးဇော်ထွန်းက လည်ပင်းမှ ကော်လာကို ဖြုတ်ရင်း အထဲသို့ ဝင်လာသော ခင်မောင်ဝင်းကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူငယ်လေး တစ်ယောက်က ကော်ဖီ တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် ပန်းကန်ကို ဦးဇော်ထွန်းရှေ့သို့ လာချပြီး ထွက်သွားသည်။

‘ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ’

ခင်မောင်ဝင်းက ဦးဇော်ထွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးဇော်ထွန်းက ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သဖြင့် စောစောက သူငယ်လေး ဝင်လာကာ စားပွဲနားတွင် ခပ်ရိုရိုရပ်နေသည်။

‘ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ မုန့်ယူခဲ့ပါဦးဟေ့။ ဆိုပါဦး ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ ဘာကိစ္စပါလဲ။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာများရှိရင်’

ဦးဇော်ထွန်းက ဝတ်လုံကော်လာဖြူကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်၏။ ခင်မောင်ဝင်းကား ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေသေးဘဲ အပြင်ဘက်သို့ငေးကြည့်နေ၏။ မြို့တော် ခန်းမပေါ်တွင် တိမ်ဖြူလိပ် တစ်လိပ်သည် တအိအိလွင့်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင်လာခဲ့တုန်းက သည်ကိစ္စကို ပြောရန် ဆုံးဖြတ်ချက် နှင့် လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကိစ္စကတော့ ဒီနေ့ အမှုနဲ့ ပတ်သတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဂျူရီလူကြီး အဖြစ်နဲ့ ပါဝင်နေရတော့ ပြောရတာ သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူး’

ခင်မောင်ဝင်းက စကားပလ္လင်ခံကာ ရပ်ထားသည်။ ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်လို ပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

‘ပြောစရာရှိ ပြောပါ ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ ဘယ်လိုမှ စနိုးစနောင့် မဖြစ်ပါနဲ့’

‘ခပ်တိုတို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ ဒီတော့ ဒါနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ကျွန်တော်ဦးဇော်ထွန်းကို တိုင်ပင်ချင်တာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က အမှုသည် ဆိုပါတော့လေ’

‘ဟာ ပြောပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ အမှုသည်နဲ့ ရှေ့နေရဲ့ကြားမှာ Privileged Communication (အခွင့်ထူးရှိသော ဆက်ဆံရေး) ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးခင်မောင်ဝင်းလဲ သိပြီးသားပဲ’

‘ဒီနေ့စစ်တဲ့ လူသတ်မှုက တရားခံရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ကျွန်တော် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားမိနေပါတယ်’

ခင်မောင်ဝင်းက အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဦးဇော်ထွန်းမှာ ဂျူရီလူကြီး တစ်ယောက်က သူကိုယ်တိုင် ကြားနာသော တရားခံတစ်ဦး၏ လွတ်မြောက်ရေးကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် အံ့အားသင့်သွား၏။ ထိုစကားမျိုးကို ဂျူရီလူကြီး တစ်ယောက်ထံမှ ကြားရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပေ။ သို့ရာတွင် ဦးဇော်ထွန်းသည် ချက်ချင်း ကုန်ဆုံးဆည်လိုက်ကာ...

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ အထူးကြိုးစားနေပါတယ်’

‘အစိုးရဌာနပေးတဲ့ ရှေ့နေဆိုတော့ ဝတ်ကျေတမ်းကုန် လိုက်မှာစိုးမိလို့ပါ။ စိတ်လဲ မရှိပါနဲ့နော်၊ တရားခံမဘက်က အထူးကြိုးစားလိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ကလဲ ရှေ့နေခ သတ်သတ်ပေးပါ့မယ်’

‘ဟင့် အင်း ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရကဌာနပေးတဲ့ ဘယ်တော့မှ ဝတ္တရားကျ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့ အမှုဆိုရင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားလိုက်တာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ခုလို လူသတ်မှု တရားခံမျိုးဆိုရင် ကြိုးစားပြီး ခုခံကာကွယ် ပေးပါတယ်။ ရှေ့နေခ သတ်သတ်ပေးတာ မပေးတာ အပထားပြီး ဦးခင်မောင်ဝင်းလို ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်က စိတ်ပါဝင်စားတဲ့ အမှုမျိုး ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် ပိုပြီးကြိုးစားပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ’

သူငယ်တစ်ယောက် ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို လာချ၍ ပြန် ထွက်သွားသည်။

‘ပြီးတော့လဲ မိန်းကလေးက ပျက်စီးနေတဲ့သူ ဆိုတော့ ဒီလို မိန်းမစားမျိုးဟာ ဒီလို ရာဇဝတ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်မှာပါပဲ။ အကျင့်စရိုက်မကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ငါသိပ်ပြီး ကြိုးစားနေလို့လဲ အလကားပါပဲလို့ ယူဆမှာကိုလဲ အင်မတန်စိုးရိမ်ပါတယ်။ ဦးဇော်ထွန်းက ဒီလိုယူဆနေပြီလို့တော့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘ဟာ ကျွန်တော် ဒီလို မယူဆပါဘူး’

ဦးဇော်ထွန်းက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ခင်မောင်ဝင်းရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

‘နောက်တစ်ချက်က အချုပ်မှာ တရားခံကို အထူးတန်းရအောင် လျှောက်ပေးစေချင် ပါတယ်’

ဦးဇော်ထွန်းမှာ အံ့ဩကာ အင်တင်တင်ဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လူသတ်မှု တရားခံ ပညာအရည်အချင်း မရှိသူ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက် အထူးတန်းရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော် သိပ်အာမမခံရဲဘူး။ တရားခံမက အထူးတန်း ပေးထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးတွေ ပြည့်စုံမယ် မထင်ဘူး’

‘အို ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရုံးတော်ကိုသာ ဦးဇော်ထွန်းက တရားခံကိုယ်စား လျှောက်လွှာ တင်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တရားသူကြီးကို ပြောထားနင့်ပါ့မယ်’

‘ဟာ ဦးခင်မောင်ဝင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ဝင်ပြောတယ်ဆိုရင် ရမှာပါပဲ။ တရားခံရဲ့ အဆင့်အတန်းဟာ အထူးတန်း ပေးထိုက်တယ်လို့ ထောက်ခံပြောဆိုမယ့် လူရှိရင် တရားသူကြီးကလဲ ပေးမှာပေါ့’

ခင်မောင်ဝင်းက အိတ်ထဲမှ ချက်စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ တစ်ထောင်တန် ချက်လက်မှတ်ကို ရေးပြီး ပေးလိုက်သည်။ ဦးဇော်ထွန်းကား ချက်လက်မှတ်ကို ကြည့်ရင်း ခင်မောင်ဝင်း၏ အပြုအမူတွေကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။

‘ဒါ ပထမအရစ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ သူငယ်မ သက်တောင့် သက်သာ နေနိုင်ရေး၊ နောင် လွတ်မြောက်ရေးတို့ အတွက် ကုန်ကျဖို့လို့မယ့် ကိစ္စများရှိရင်လဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောစေချင်ပါတယ်’

‘စိတ်ချပါ အမှုသွား အမှုလာကိုလဲ ကျွန်တော် လေ့လာပြီးပါပြီ။ တရားခံမနဲ့လဲ စကားပြောပြီးပါပြီ။ လုံးဝတရားသေ မလွတ်တောင်မှ အဖျင်းဆုံး အသက်ကိုတော့ဖြင့် ကာကွယ် ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်သဘောကတော့ လုံးဝလွတ်စေချင်တာပဲဗျာ ဟဲ့ ဟဲ့။ ကဲ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်၊ တရားခံမရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ လူမသိစေချင်ဘူး ခင်ဗျ’

ခင်မောင်ဝင်းက ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့တွန်းရွှေ့ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်ကမ်းလိုက်သည်။ ဦးဇော်ထွန်းကလည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း....

‘ဒါတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုပါဘူး ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ စိတ်ချပါ။ နောင်လဲ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဪ... ကော်ဖီ သုံးဆောင်ပါဦး’

‘သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ မသောက်ပါရစေနဲ့’

ခင်မောင်ဝင်းက လက်ကာပြု၍ ထွက်သွားလေသည်။ ဦးဇော်ထွန်းသည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ကာ တွေးတော ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကော်ဖီ မသောက်ရသေးပေ။ ကော်ဖီမှာ အေးစက်၍ပင် နေပြီဖြစ်၏။ ဦးဇော်ထွန်းသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်၍ တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး နေရာမှထကာ အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသည့် အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးခွံတွင် ကျင်ရွှေရေးပေးလိုက်သော စာကလေးကို ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။

‘ဘယ်နည်းနှင့် ကျေးဇူးဆပ်ရ ဆပ်ရ၊ ဆပ်ပါမည်’

အခန်း (၁၆)

ရုံးနားချိန် ဖြစ်၍ ကျင်ရွှေသည် အောက်ထပ် အချုပ်အခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ရုံးအလယ် ကွက်လပ်ထဲတွင် ခိုကလေးများသည် စပါးစေ့များကို ကောက်စားနေကြလေသည်။

ခိုကလေးများကို မြင်ရတော့ ကျင်ရွှေသည် ဇဟားကို လွမ်း၍ လာလေသည်။ ပင်လယ်တွင် လှိုင်းတွေ အလိပ်လိပ်ထသလို သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း အလွမ်းလှိုင်းတွေ တလိပ်လိပ်ထလာပေ၏။

ကြီးကြီးဆင့်တို့က သူနှင့် ခင်မောင်ဝင်းတို့ အခြေအနေကို ရိပ်မိသဖြင့် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ဇဟားသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပုံကို သတိရနေလေသည်။

အောက်ထပ်မှ ခိုကလေးများသည် ဂူးခနဲမြည်ကာ လန့်၍ ပျံတက်သွားကြသည်။ ခိုကလေးများနှင့် အတူ သူ့စိတ်သည် ပုလိပ်ရုံးကြီး ခေါင်းမိုးကိုကျော်ကာ ဇဟားသို့ ပျံသွားလေသည်။

ရွှေတင်သည် အိမ်ရှေ့ ခလောက်ဆွဲမှ ဆင်းလာကာ ဘေးဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားသည့် ဆန်စေ့များကို ကြပ်ကဲလိုက်ကာ တီ -တီ-တီ-တီ ဟု ပါးစပ်မှ မြည်လိုက်သည်။ ကြက်သားအုပ်များသည် အမှိုက်ပုံတွင် အစာယက်နေကြရာမှ ပြေးလာကြသည်။

နံနက်ခင်း နေခြည်သည် အရှေ့ ရိုးမတောင်တန်းပေါ်မှ ကျော်ကာ ဖြာဆင်းလာသည်။ ဆောင်းကျွတ်လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း နွေမပီသေးဘဲ ဆောင်းနှင့် နွေဝိုးပါးထွေးနေသော ရာသီဖြစ်၍ ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် ဝေမှိုင်းကာ မြူမှုန်ပြာခြေ

ဆိုင်းနေပေသည်။ အနောက်ဘက် ပဲခိုးရိုးမတောင်မှာလည်း နှင်းဇာဖြူပူဝါကို ခြုံထားပေသည်။ သည် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် နေဝန်းသည် အရှေ့ ဘက်ရှမ်းရိုးမမှ ထွက်လာကာ အနောက်ဘက် ပဲခိုးရိုးမပေါ်တွင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်သာ ဖြစ်၏။ နေခြည်တွင် ရိုးပြတ်များသည် ရွှေရောင် တောက်နေကြ၏။

ရွှေတင် ဇဟားသို့ ပြန်လာခဲ့သည်မှာ ဆောင်းလယ်ကတည်းက ဖြစ်၏။ ဖြူးမှ ကြီးကြီးဆင့်မှာ ကိုတောက်ထွန်း အလုပ်မှ ထွက်သွားပြီးကတည်းက ရွှေတင်ကို သိပ်ယုံကြည်ဟန် မရှိတော့ပေ။ အရင်တုန်းကလို စက်ထဲတွင် ရွှေတင်နှင့်ချည်း လွှဲမထားတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းကာ ကိစ္စအဝဝကို စီမံလေသည်။ သည်အထဲတွင် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရွှေတင်ဆက်ဆံပုံကိုလည်း ကြီးကြီးဆင့်သည် ငယ်ရာမှ ကြီးလာသူပီပီ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာဟန်တူသည်။ ဒါတိုင်းလို ခင်မောင်ဝင်း အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ရှိနေလျှင် ရွှေတင်ကို အပေါ်ထပ်သို့ မခိုင်းတော့ပေ။ လမ်းလျှောက် ထွက်ကြလျှင်လည်း ရွှေတင်ကို မလိုက်စေတော့ဘဲ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် ခိုင်းထားတတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရွှေတင်အစ်မ ရွှေခင်တို့လင်မယား ဇဟားသို့ ပြောင်းလာကြသောအခါ အစ်မနှင့်တွေ့ရန် ဇဟားကို ခဏပြန်ချေဦးဟုဆို၍ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ရွှေတင်ကား ဇဟားသို့ ပြန်လာရသဖြင့် ပျော်နေ၏။ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်း၍ အဆောင်အယောင်တွေ များပြားလှသော ဒေါ်မြဆင့်တို့၏ အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ရသဖြင့် လှောင်အိမ်မှ လွတ်သော ငှက်ပမာ စိတ်ထဲတွင် ကြည်လင်လန်းဆန်း ပေါ့ပါးနေ၏။ ဇဟားမှာဆိုရင် ရိုးပြတ်လယ်တောမှ ဖြတ်၍ ညှင်းညှင်းညှည့် တိုက်လာသော လေအေးကို ရှူနိုင်၏။ မှိုင်းမှိုင်းပြာဝေသော ပဲခိုးရိုးမတောင်စွယ်တွင် နေဝန်းကြီးကွယ်သွားပုံ၊ ရိုးပြတ်တိုများသည် ရွှေပန္နက်တိုင်လို လှပပုံ၊ ဇဟားရှိ သူတို့အိမ်ဘေးက ကြာကန်တွင် ပန်းကြာပုံများ ဖူးပွင့်ကြပုံ၊ လသာသောနွေဦးလများတွင် ကောက်လှိုင်းပုံထက်တွင် အိပ်စက်ရပုံ၊ နံနက်လင်းလျှင် နွားတင်းကုတ်ဘက်ဆီမှ နွားခလောက်သံများ ကြားရပုံတို့ကို တွေး၍ မျှော်မိသည်။

ရွှေတင်သည် နေရောင်မထိုးအောင် မျက်လုံးကို လက်ဝါးဖြင့်ကာ၍ အရှေ့ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အရင်တုန်းကလိုပင် အိမ်နောက် လယ်တော အစပ်တွင် ကောက်ရိုးခင်းနှင့် နွားတင်းကုပ်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်တို့မှာ နွားများများ မရှိတော့ပေ။ နွားမနှစ်ကောင်နှင့် ကျွဲတစ်ရည်းသာ ကျန်တော့သည်။ ရွှေခင်တို့ လင်မယားသည် အရင်တုန်းက ညောင်ခြေထောက်ဘက်တွင် ကိုယ့်လယ်ကလေး ကိုယ်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ သည်နှစ်တော့ ညောင်ခြေထောက်က လယ်ကို ချစ်တီးထံ အပ်လိုက်ရသဖြင့် ဇမ္ဗူသို့ ရွှေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖြူးတစ်ဝိုက်က လယ်သမားများ၏ ကံကြမ္မာသည် အတူတူချည်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လယ်တောဘေးနှင့် အစပ်က ကြာကန်မှာလည်း ကြာပွင့်တွေ ဖွေးဖွေးအောင် ပွင့်နေကြသည်။ မိုးဘက်ကို မပြောင်းမီ ငယ်ငယ်တုန်းက တော့ရွှေခင်နှင့် ရွှေတင်တို့ ညီအစ်မသည် သည်ကြာကန်သို့ လာ၍ ကြာဖူးကြာငုံများကို ခူးကြသည်။ ကြာစွယ်ကြာရိုးများကို အမျှင်တန်းရုံ ဖြတ်ကာဘယက်သီ၍ ဝတ်ခဲ့ကြသည်။ စိန်ပြေးတမ်း ကစားခဲ့ကြ၍ မောပန်းလျှင် ကြာကန်ဘေးက ဇီဝါရုံကြီးများ၊ တောစပယ်ရုံများ အောက်တွင် အိပ်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေတင်ငယ်ငယ်က ဘဝများသည် ကြာပန်းနှင့်ခွဲလို့မရပေ။

‘ရွှေတင်ရေ၊ ခို့ကောက်လှိုင်းတွေ သွားတိုက်မလို့ဟေ့’

ရွှေတင်အစ်မ ရွှေခင်က တဘက်တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်း၍ ဆင်းလာရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရွှေခင်မှာ ရွှေတင်နှင့် ရုပ်ချင်းနည်းနည်း ဆင်သလို ရှိသည်မှတစ်ပါး အပြောအဆိုအနေအထိုင် အစစအရာရာတွင်ခြားနားကာ တောသူရုပ်ပေါက်နေ၏။ နေလောင်သဖြင့် အသားအရေသည် ကြေးနီရောင် ပေါက်နေ၏။ ဆံပင်များကလည်း တိုတောင်းကာ နီသွေလျက်ရှိသည်။ ရွှေခင်ယောက်ျား ထွန်းအေးမှာ ကျွဲနှစ်ကောင်ကို လှည်းတွင်တပ်နေ၏။ ထွန်းအေးကား တဘက်တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်းကာ

ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေ၏။ သူ့သွင်ပြင်သည် ကြမ်းတမ်းကာ နှာခေါင်းပွပွ၊ မျက်ထောင့်နီနီ၊ ပါးစုံထွားထွား အရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး ဖြစ်သည်။

ကြက်သားအုပ်မက ကြက်ကလေးများကို အစာယက်ပေးနေစဉ် ကြက်ဖကြီးမှာ ကြက်မကို ရစ်နေလေသည်။

‘ရွှေခင်ရေ၊ နင့်ညီမတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

ထွန်းအေးက နဖားကြိုးကို လှည်ပေါ်သို့ ပစ်တင်ကာ လှည်းဦးတွင် တက်ထိုင် လိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က ခုပဲ ပြန်လာမယ့်ဟာပဲ’

‘ရွှေတင်ရေ ခဏနေရစ်ခဲ့ဦးနော်၊ တလင်းထဲမှာ ကောက်လှိုင်းတွေ ထားရင် နွားဝင်စားလွန်းလို့ သွားတိုက်ချည်ဦးမယ်၊ နင့်အစ်မကတော့ ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ။ ငါကတော့ ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်မယ်။ နေ့လည်နေ့ခင်း နင်ဆာရင် နံ့သာငှက်ပျောသီးတွေ အိမ်ထဲမှာရှိတယ်နော်၊ ပြောင်းဖူးတွေလဲရှိတယ်’

ထွန်းအေးက ကျွဲနှစ်ကောင်ကို တံပြာဖြင့်တို့လိုက်သည်။ ရွှေတင်က ကြက်စာ ကျွေးနေရာမှ သူတို့ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွန်းအေး၊ ရွှေတင်အတွက် စိတ်ချပါ။ ရှင်တို့ သွားစရာရှိတာသာ သွားကြပါ’

ထွန်းအေး၏ လှည်းမောင်းသံနှင့် အတူ တကျည်ကျည်မြည်သော လှည်းဝင်းရိုးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး လှည်းထွက်သွားလေသည်။ ရွှေတင်ကား ကြက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးရင်း လှည့်လာသည်။ သည်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေခဲ့ရသည်မှာ

ကြာပေပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြက်ကလေးတွေကို ကိုယ်တိုင် အစာကျွေးလျှင် ကြက်ကလေးတွေ ပြေးလာကြတာ အလှအသက် ကောက်စားကြသည်ကို ကြည့်၍ ကြည်နူးခဲ့ရဖူးသည်။ စပါးစေ့ကလေးများကို ပက်ကြဲလိုက်လျှင် ညည်းသံ၊ တောင်ပံ တဖျက်ဖျက် ခတ်သံနှင့်အတူ ခိုကလေးများသည် ပျံဆင်းလာကာ စပါးစေ့များကို ကောက်စားကြသည်။ ကြက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးရင်း လှည့်လာကာ ပက်ကြဲလိုက် ပြန်သည်။ ကြက်ကလေးများသည် လန့်ကာ အဝေးသို့ထွက်ပြေးကြလေ၏။

‘ကလေးတို့ရေ မပြေးကြပါနဲ့ကွယ်၊ ရွှေတင်ဟာ သူတော်ကောင်းပါ မင်းတို့ ကြောက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး’

ရွှေတင်က စိတ်ထဲမှ ရွတ်ကာ ကြက်ကလေးများကို တီတီခေါ်ကြည့်၏။ ကြက်ကလေးများမှာ မလာကြတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှိုက်ပုံကိုသာ ယက်နေ ကြလေသည်။

‘ရွှေတင် ကြံ့ချလိုက်တာတွေဟာ ခဲလုံးတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့စားစရာတွေပါ၊ လာကြ လာကြ’

ရွှေတင်က တီတီနှင့်ခေါ်၍ တော်တော်ကြာမှ ကြက်ကလေးများသည် ပြန်လာကြကာ ဆန်စေ့များကို ကောက်စားနေကြသည်။ ကြက်ကလေး နှစ်ကောင်မှာ ခွပ်လိုက်ကြသေးသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မခွပ်ကြနဲ့လေ။ အိမ်ကြက်ချင်း မခွပ်ရဘူးကွယ့်။ ရွှေတင်ကလဲ အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ်ပြီး အခွပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါပဲကလား။ မခွပ်ကြပါနဲ့ကွယ်၊ လိမ္မာကြစမ်းပါ”

ရွှေတင်သည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် သဲသဲမဲမဲခွပ်နေကြသော ကြက်ကလေးများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ရွက်ဆိုနေမိသည်။ သည်ကြက်ကလေးတွေ ခွပ်တာကို ရွှေတင် မမြင်ချင်ပေ။ ခွပ်နေသော ကြက်ကလေး နှစ်ကောင်ကို ခြောက်လှန့်၍နေမှ အတန်ကြာလျှင်ပင် ကြက်ဖတစ်ကောင်က ကောက်ရိုးစင်ပေါ် ခုန်တက်ကာ လေးတွဲစွာ တွန်လိုက်သည်။

“အို ဘယ်အချိန်မှီလို့ မင်းက တွန်ပြန်တာတုန်း၊ မိရွှေတင်ယောက်ဟာ တောရွာကို လာနေရတယ်၊ လယ်ခင်းတွေကြားထဲ ရောက်နေတယ်၊ ကောက်ရိုးစင် အရိပ်အာဝါသအောက် ခိုလှုံနေရတယ်၊ တောရွာဆိုတော့ ကြက်သံကို ဗဟိုရုံပြုရတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်ဟုတ်မှလဲ တွန်ကြပါကွယ်။ မိရွှေတင် တစ်ယောက် အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်”

ရွှေတင်၏ စိတ်ထဲတွင် တွန်နေသော ကြက်ဖကြီးကို ကြည့်၍ စကားလုံးများသည် အစီအရီ ပေါ်လာကြပြန်သည်။

“ဟဲ့ ကြက်ဖကြီးသွားစမ်း၊ ကြက်ဖကြီးကို ကဲလွန်းတယ်။ ရစ်တာ မများလွန်းဘူးလား။ သတိထားနော်၊ အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်လိုက်လို့ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မိရွှေတင်ကို ကြည့်ပါလား၊ သူကရစ်လွန်းအားကြီးလို့ ကြီးကြီးဆင့်တို့က ရိပ်မိပြီး အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေတင်သည် စကားလုံးတွေကို ရင်ထဲမှ စီ၍ပြောနေ၏။ ပါးစပ်ကတော့ ထွက်မလာပေ။ ကြီးကြီးဆင့်တို့က သူ့အား ဇဟားကို အလည်အပတ်ပြန်လွှတ်ခြင်းမှာ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံစေလိုသဖြင့် အဝေးသို့ ပထုတ်လိုက်ကြောင်းကို ရွှေတင် ကောင်းကောင်းသိပါ၏။ သည်လို တွေးမိပြန်တော့လည်း ရွှေတင်သည် ရင်တလှိုက်လှိုက်ဖိုကာ ရှိုက်ငို၍ လာချင်ပေသည်။

အိမ်ခေါင်းရင်း သရက်ပင်မှ သရက်ပင်ပွင့်များသည် ရွှေကနတ်ပန်းနွယ်များလို ညွတ်ကျ၍ နေပေသည်။ သရက်ပွင့်များ၏ ရနံ့မှာ စိမ်းရွှေရွှေနှင့် ရီဝေလာစေပေသည်။ သရက်ကင်းကလေးများသည် မြေပြင်သို့ ကြွေကျလာသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သည်သရက်ကင်း ကလေးများကို ငပိလိမ္မာချက်ကလေးများဖြင့် တို့၍၊ တို့၍ စားရသည်မှာ ထမင်းမြိန်လှသည်။ သရက်သီးများ သီးချိန်ဆိုလျှင်လည်း ပေါ်ဦးစ သရက်သီး ကလေးများကို ငရုတ်သီးနှင့် ထောင်းစားရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။

“ရွှေရေ၊ ရွှေကလေး”

ခေါ်သံကြောင့် ရွှေတင်သည် တစ္ဆေချောက်ခံရသူလို လန့်ဖျတ်သွားကာ ခြံဝဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝိုးရောချည်ပါ ဖောက်ရက်ထားသည့် လုံချည်ကို ဝတ်ထားပြီး ရှုပ်အကျီ လက်ရှည်ကို ပင့်တင်ထားကာ ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ တထည်ကို ပုံမကျပန်းမကျ ပေါင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

“ဟင် အစ်ကို”

ရွှေတင်သည် ယောင်ယမ်းကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မသည်။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ သည်လို ဝတ်စားထားပြန်တော့လည်း တကယ့်ကာလသားကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက အံ့အားသင့်နေသော ရွှေတင်ကို ကြည့်၍ ပြုံးရယ်ကာ ရွှေတင်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း

“ဘယ်လောက်ရှောင်ရှောင်၊ ဘယ်လောက်ပုန်းပုန်း၊ ဘယ်လွတ်မှာလဲ ရွှေလေးရာ၊ ရွှေဘယ်လိုပုန်းပုန်း အစ်ကိုကို လွတ်အောင် မပုန်းနိုင်ပါဘူး”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အံ့သြခြင်း စိတ်ရှုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ညှိုးနေသည်။

“အစ်ကို ဘယ်လိုလိုက်လာ ပြန်တာလဲ၊ ခက်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့ သိကုန်တော့မှာပဲ၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့ သိရင် အစ်ကိုတော့ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ မိရွှေတင်ကိုသာ”

ရွှေတင်မှာ ပြောရင်း ငိုသံပါလာ၏။ တကယ်တော့လည်း ရွှေတင်ပြောသလိုပင် သည်ကိစ္စကို ကြီးကြီးဆင့်တို့ သိသွားလျှင် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဘာမှအရေးမကြီး၊ သူသာလျှင် ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်ထိုးမိလျက်သား ဖြစ်နေပေမည်။

“အို ဒေါ်ဒေါ်ဆင့်တို့ မသိပါဘူးကွယ်၊ ပူစရာမရှိ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ အစ်ကိုက ရန်ကုန်ပြန် သလိုလုပ်ပြီးမှ ညောင်လေးပင်ဘူတာက ပြန်လိုက်လာတယ်။ ဟား ဟား ဘာရမလဲ၊ ဒီအဖွားကြီးလောက်တော့”

“ကြီးကြီးဆင့်က အစ်ကိုကိုတော့ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီက မိရွှေတင်ကိုသာ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ လုပ်မှာ။ ခုကြည့်ပါလား သူတို့က နည်းနည်း ရိပ်မိကာ ရှိသေး မိရွှေတင်ကို တောပို့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ဝေးအောင် စီစဉ်လိုက်တာ၊ ဒါသေအချာ သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသေအချာများ သိရင်လေ မိရွှေတင်ကို လူပြည်မှာ ထားမှထားပါဦးမလား”

ရွှေတင်က သက်ပြင်းချ၍ ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက

“ဟင် ဒါဖြင့် ဒီကိုလာပြီး ရှောင်နေတာ ရွှေကလေး သဘောမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ရှောင်နေတာကတော့ ရွှေတင် သဘောလဲ ပါတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ် အစ်ကို”

ရွှေတင်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေသော ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ကြာကန်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့်ဆို၏။

"အို ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အစ်ကိုတို့ ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးတွေရဲ့ သဘောကို သိလို့ပေါ့၊ ကြောက်တယ်အစ်ကို ကြောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှောင်နေတာ"

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင့်ပန်းကို ဖက်ထားကာ ချောတော့မလို လုပ်ပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်တာ...

"အို တော်ပါတော့ကွယ်၊ ကြောက်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိပြီးသားပါ၊ ခု ဒီလာပြီး ရှောင်နေတာ ရွှေ့ရွှေ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ အဖွားကြီးတွေ သဘောပါ"

ခင်မောင်ဝင်းက အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ခြံထဲတွင် မာလကာပင်၊ သရက်ပင်၊ မရမ်းပင်၊ သစ်တိုပင် စသည့် သီးပင်စားပင်များသည် အုပ်ဆင်းနေကြသည်။ မြူတွေ ရစ်သန်းနေသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများသည် မှုန်ပြာနေကြပေ၏။

"ခြံကြီးက ပျော်စရာကောင်းတယ်နော်။ ကြက်တွေရော၊ နွားတွေရော၊ သစ်ပင်တွေစုံလို့။ ဒီအိမ်က လူတွေကော ဘယ်သွားကြသလဲ၊ ဒါရွှေ့ရွှေ့အစ်မ ရွှေ့ခင်တို့က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာပါ၊ ခြံနဲ့ ဒီတဝိုက်က မြေတွေကို ပိုင်သူကတော့ အစ်ကိုတို့ပေါ့"

ခင်မောင်ဝင်းက ရယ်လိုက်တာ...

"ဪ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ပိုင်တဲ့မြေ အရင်က တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ခုရွှေ့ပျောက်ရှာရင်းမှ တွေ့တော့တယ်၊ လာ လာ လျှော်ကကြည့်ရအောင်၊ ဟိုကန်ထဲမှာလဲ ကြာပွင့်တွေနော်"

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲကာ ခြံထဲသို့ လျှော်ကကြည့်ကြသည်။ ခရေပွင့်များသည် မြေပြင်တွင် လှိုင်းဖွေးဖွေးထအောင် ကြွေကျနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မြေပြင်မှ ခရေပွင့် ဝါဝါကလေးများကို နင်းကာ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ချိုးတစ်ကောက်သည် လေးတွဲစွာ ကူချွဲလျက်ရှိသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ချစ်သူတို့၏ ဘဝဆိုသည်မှာ ပျော်စရာပေပဲ။

ကြာကန် ထဲကရေမှာ စိမ်းနေ၏။ ကန်ထဲတွင် ကြာဖြူကြာနီတို့ ထွားထွားဝေဝေ ဖူးပွင့်လျက်ရှိသည်။ လေပြေညှင်းညှိ တိုက်လာသော အခါတွင် ကန်ရေပြင်က လှိုင်းကြက်ခွပ် ကလေးတွေ ယှက်သန်းလာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေး တစ်ဆုပ်ကို ကုန်း၍ ကောက်ကာ ပက်ကြလိုက်သဖြင့် ကန်ရေပြင်မှာ ငကွက်ခင်းနီးလို ဂယက်ထသွား၏။

"ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီဂယက်ကလေးတွေ ပြေးသွားပုံဟာ ရွှေရွှေရယ်လိုက်ရင် ပေါ်လာတဲ့ ပါးက ပါးချိုင့်ကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလား။ ပြီးတော့ လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ကမ်းစပ်ကို ပြေးလာပုံကလဲ ရွှေ့ပြုံးတဲ့အခါမှာ တွန့်သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးလိုပဲ။ ကမ်းစပ်က တဖျက်ဖျက် ရိုက်နေတဲ့ လှိုင်းသံကလေးတွေကလဲ ရွှေစကား ပြောသံလေးလို သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာ"

"ဒီလောက်လဲ မမြောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်"

ရွှေတင်က ရယ်၍ ခင်မောင်ဝင်း ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင် ပြောလိုက်၏။ ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း....

"တကယ်ပြောတာ၊ ပြီးတော့ လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေက ကမ်းစပ်ကို ပြေးလာပြီး ပြန်ဆင်းသွားတဲ့ အသံဟာလဲ ဟောဒီရွှေ့ကလေးရဲ့ သက်ပြင်းချသံလိုပဲ"

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ မေးဖျားကို ပင့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ရွှေတင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ကဲ ဒါဖြင့်ရင် ဒီအသံကကော ဘာသံနဲ့ တူသလဲ နားထောင်”

ရွှေတင်က လက်ညှိုးကလေးထောင်ကာ ပြောလိုက်ရင်း ခဲလုံးကြီးတစ်လုံးကို ကောက်၍ ကြာကန်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ခဲလုံးမှာ ကန်ထဲသို့ ပလုံခနဲ မြည်ကာ ကျသွားသည်။

“ကဲ ဒါကကော ဘာသံနဲ့တူသလဲ”

“ဒီအသံက ရွှေရွှေလန့်ဖျတ်ပြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံကလေးနဲ့တူတယ်”

“အစ်ကိုဟာ တော်တော် စကားတတ်တယ်”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်း၏ ရင်ဘက်ကို မနာတနာထုနေသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ ပါးပြင်ကို နှမ်းလိုက်၏။ ရွှေတင်က မသိမသာရုန်းထွက်လိုက်ရာမှ...

“အစ်ကို မလာခင်ကလေးတုန်းကတင် ရွှေရွှေတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် သိလား”

“ဘာများ စဉ်းစားမိသလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ရွှေရွှေက ကြက်ကလေးတွေကို ကြက်စာ ကျွေးနေတာကိုး။ ကြက်ဖ တစ်ကောင်က တော်တော်ကဲတယ်၊ သိလား အဟိ”

ရွှေတင်က ခေါင်းကို စောင်း၍ ငုံ့ထားလိုက်ကာ မပွင့်တပွင့် ရယ်နေသည်။
“ဘယ်လိုကဲတာလဲ”

“ဟိ ဟိ၊ ကြက်မကို သိပ်ရစ်တယ်၊ ဒီတော့ ရွှေရွှေက ကြက်ဖကြီးကို ပြောမိတယ်။ ကြက်ဖကြီး သတိထား၊ ကြက်မကို ဆောင်းအုပ်ထားလိုက်ရလိမ့်မယ်လို့၊ မိရွှေတင်ကိုလဲ ကြီးကြီးဆင့်တို့က ဆောင်းအုပ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ဟား ဟား”

“ဟား ဟား၊ ခု ကိုကြီးလာပြီး အုပ်ဆောင်းဖွင့်နေတယ်လေ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရောနှော၍ ရယ်လိုက်ရင်း ရွှေတင်ကို ဖက်နှမ်းလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ရွှေတင်သည် ရုန်းလည်း မရုန်း၊ ဖယ်လည်း မဖယ်၊ ခင်မောင်ဝင်းက လွှတ်လိုက်တော့မှ ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းနဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်၍ တွန်းလိုက်ကာ “ကြက်ဖကြီးနော်၊ တော်တော်ကဲ” ဆိုလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ခေတ္တမျှငြိမ်သက်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးနေကြသည်။

“အစ်ကို”

ခဏကြာတော့မှ ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကို လှမ်းကြည့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက အဝေးသို့ ရောက်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကာ....

“ဆိုစမ်း”

“ဒီ ကြာကန်ထဲက ကြာပန်းတွေ မြင်တော့ အမှတ်မရတော့ဘူးလား”

ရွှေတင်က ကန်ပေါင်ဆင်ခြေလျှောတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ကျောက်စရစ်လုံး ကလေးများကို ကောက်၍ ပစ်နေသည်။

“ဘာကို အမှတ်ရရမှာလဲ ရွှေကလေးရ”

“အစ်ကို ဖြူးရောက်စတုန်းက ပြောဖူးတဲ့ “ကုမုဒိကြာနှင့် ပန်းလိပ်ပြာ” ဆိုတဲ့ ကဗျာကလေးလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်မှတ်မိပုံကို သဘောကျ၍ ရယ်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဪ ခြံကန်ထဲက ကြာပန်းတွေမြင်တော့ အစ်ကိုပြောတဲ့ ကဗျာထဲကလို အစ်ကိုနဲ့ ရွှေရွှေ နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူက လိပ်ပြာဖြစ်ပြီး၊ ဘယ်သူက ကြာပန်းဖြစ်မလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ကြည့်၍ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

“အံ့မာလေး လေးဟ ရွှေကလေး၊ အတွေးခေါင်ပါဘိ ရွှေကလေးရယ်၊ ဘယ်သူက ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ရွှေကလေးက နွဲ့ထဲဗွက်ထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ကြာပန်းပေါ့။ ကြာပန်းဟာ နွဲ့ထဲက ဗွက်ထဲမှာသာ ပေါက်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာရဲ့သဘောကတော့ ဖြူစင်တယ်၊ လန်းဆန်းတယ်၊ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတယ်၊ ဟောဒီမြို့နဲ့မနီး တောရွာဇနပုဒ်မှာ မွေးဖွားပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ရွှေကလေးဟာ ဖြူစင်တယ်၊ လန်းဆန်းတယ်၊ အစ်ကိုစိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေတင်ကတော့ ကြာပေါ့။ အစ်ကိုကတော့ ကြာပန်းဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူချင်လွန်းလို့ တစ်ရစ်ဝဲ တစ်ရစ်ဝဲနဲ့ လုပ်နေတဲ့ လိပ်ပြာကြီး ဟုတ်လား”

ခင်မောင်ဝင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို အတောင်ခတ်သလို ခတ်ပြရင်းရယ်နေသည်။

“ဟင့် အင်း၊ ရွှေတင်က ကြာမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုကသာကြာပါ။ အစ်ကိုဟာ ဂုဏ်ကြီးရှင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာပေမဲ့ သူတို့လို မဟုတ်ဘူး။ စိတ်သဘောထား ကောင်းတယ်၊ ရက်ရောတယ်၊ ဖော်ရွေတယ်၊ အတန်းအစား မခွဲခြားဘူး၊ မာနမကြီးဘူး၊ ကြဟာ ရွှံ့နွဲ့ထဲမှာသာ ပေါက်ပေမယ့် နွဲ့တွေမပေမကျဘဲ ဖြူစင်သလို ဖြူစင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုကသာကြာ၊

မိရွှေတင်ကတော့ ဒီကြာပန်းကြာဝတ်မှုန်တွေမှာ နားရလေမလားလို့ တရစ်ဝဲလုပ်နေရတဲ့ ဒုက္ခိတ လိပ်ပြာမကလေး၊ ဒီအထဲမှာ ဥယျာဉ်မှူးကြီးကြီးဆင့် ဖမ်းပြီး ဆောင်းအုပ်ထားမှာလဲ စိုးရသေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုက ကြာ”

“ဟင့်အင်း၊ ရွှေကလေးက ကြာ၊ အစ်ကိုက လိပ်ပြာ”

ခင်မောင်ဝင်းက ကလေးကြီးလို ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖောင်းကာ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး ပြော၏။

“ဟင့် အင်း၊ အစ်ကိုက ကြာ၊ ရွှေရွှေက လိပ်ပြာ”

“ရွှေကလေးက ကြာ”

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း နှုတ်ခမ်းကို ရှောင်ဖယ်ပါ၏။ ခင်မောင်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းသည် ရွှေတင်၏ နဖူး၊ ပါးပြင်၊ လည်တိုင် စသည်တို့ အပေါ်သို့ ကျရောက်လာ လေသည်။ သူ၏ ပြင်းပြသော အနမ်းများမှာ မိုးသီးမိုးပေါက်များလို ပြင်းထန်လှပေ၏။ ရွှေတင်၏ ကိုယ်လုံးသည် သူရင်ခွင်အောက်၌ ပျောက်ကွယ် နေပေသည်။ တော်တော်ကြာမှ ရွှေတင်က....

“လွှတ်ပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ အသက်တောင်ရှူလို့ မရတော့ဘူး”

ရွှေတင်က ညည်းသံကလေးဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ သနပ်ခါးရေကျ လူးထားသော မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးများ ပျက်ကုန်ပေရာ စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ခြယ်ထားသလို ရှိနေသော အလှ၏ ဝင်းလက်ပုံကို မြင်ရပေသည်။

“ရွှေကလေး ဒီမှာ နေရတာ ဆင်းရဲမှာပဲနော်”

“ဆင်းရဲတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ တောမှာပွင့်တဲ့ပန်းဆိုတော့ တောမှပဲ လန်းဆန်းတာက ကောင်းပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်လည်တိုင်ကို သိမ်းဖက်ကာ ဆံပင်များကို သူ့ပါးနှင့် ပွတ်သတ်ရင်း...

“ရွှေတင်လဲ စကားတတ်နေပြီနော်”

“မတတ်လဲ နေပါတော့မလားအစ်ကို၊ ဒီလောက် စကားကြွယ်တဲ့ အစ်ကိုနဲ့နေရတော့ တတ်တော့တာပေါ့”

“အစ်ကိုလဲ စကားတတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ရွှေရယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွှေနဲ့ အတူနေရတော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်တယ်၊ ကြည်နူးတယ်၊ စိတ်ကြည်နူးတော့ ရွှေ့ကို ပြောဖို့ စကားလုံးတွေဟာ ဘယ်ကထွက်လာမှန်း မသိဘူး။ အစီအရီ ထွက်လာကြတော့တာပဲ။ အစ်ကို စိတ်ထဲမှာတော့ ရွှေရဲ့အလှကိုမြင်ရရင် လူတွေမပြောနဲ့ ကျောက်ရုပ်ကတောင် စကားပြောလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဆိုလှချည်းလား အစ်ကိုရယ်၊ ဒါကြောင့် စကားတတ်တယ်လို့ ရွှေက ပြောတာပေါ့”

“နေပါဦး ရွှေ၊ ခုလိုအစ်ကိုနဲ့ နေရတော့ မပျော်ဘူလား”

“အို ပျော်သမှ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ နောင်တော့ အစ်ကို အချစ်ပြယ်သွားတော့သာ ဟောဒီက မိရွှေတင် အပူသည်ကြီးဖြစ်ပြီး”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး...

“နိမိတ်မရှိ ရွှေကလေးရယ်၊ အစ်ကိုက ရွှေ့ကို ဘယ်တော့မှ အချစ်မပြယ်ဘူး မှတ်ထား၊ အစ်ကိုက ရွှေ့ကို ဘယ်တော့မှ အချစ်လဲကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗြဟ္မာကြီးတွေရဲ့

တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ လျှာတွေ ကုဋေကဋာကို ငှားပြီးပြောလဲ ပြောလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေကြောင့် မိရွှေတင် ရူးလိမ့်မယ်အစ်ကို၊ မိရွှေတင်ရူးလိမ့်မယ်”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုး၍ ဝင်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ကျောမှ သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“ဪ ဒါထက် ရွှေ၊ ရွှေ့ကို ပေးဖို့ လက်ဆောင် ဝယ်ခဲ့မလို့ဟာ ကတိုက်ကရိုက်မို့ မဝယ်ခဲ့ရဖူး၊ ရွှေ့ကို ဒီအဝတ်အစားကြီးနဲ့ မကြည့်ရက်ပါဘူး ရွှေရယ်၊ အဝတ်အစား အသစ်ကလေးများ ဝယ်ပါဦး၊ ရော့ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ အစ်ကိုမှာ ငွေတစ်ရာပါတယ် ယူထားနော်”

ခင်မောင်ဝင်းက အိတ်ထဲမှ ရာတန်တချပ်ကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်က ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရွှေတင် အစ်ကို့ကို ချစ်တာဟာ ငွေချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ လူကို ချစ်လို့ပါ”

“အံ့မာလေးဟဲ့ ရွှေကလေး၊ အစ်ကိုသိပါတယ်၊ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွှေ ခုလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရတုန်းမှာ လိုရမယ်ရ သုံးဖို့ယူထားပါ။ အစ်ကို့ကို ချစ်ရင် ယူရမယ်နော်၊ ရော့ ရော့”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ ခါးကြားထဲသို့ စက္ကူကို ထိုးထည့်နေသည်။ ရွှေတင်က တခစ်ခစ် ရယ်မောကာ..

“ယားတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ပေးပါ ရွှေတင်ဘာသာ ထည့်ပို့မယ်”

ရွှေတင်က လက်လှမ်းအယူလိုက်တွင် ခင်မောင်ဝင်းက ရာတန်စက္ကူကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကာ ရွှေတင်ကို ဖက်၍ အငမ်းမရ နှိပ်နေပေသည်။ ရေအိုင်နေရာမှ ရေကာတာ ကျိုးပေါက်ကာ ဒလဟော စီးဆင်းလာသကဲ့သို့ ပင်တည်း။

သူတို့အားလုံး၏ ထွက်ချက်များမှာလည်း ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့၏ ထွက်ချက်များလိုပင် ကျင်ရွှေပေါ်ကိုသာ ပုံချသွားလေသည်။ တရားလိုသက်သေများ စစ်ပြီးနောက် တစ်ဦးတည်းသော တရားခံပြ သက်သေကို စစ်လေသည်။ တရားခံပြ သက်သေမှာ ညှိလေး ဖြစ်လေသည်။

ညှိလေးမှာ ခါတိုင်းလိုပင် ဘလေဇာအနွမ်း၊ ဘန်ကောက်လုံချည်အနွမ်း၊ လူပုံ ခပ်နွမ်းနွမ်း။

“အမည်”

“ညှိလေး”

“အဖ”

“ဦးရွှေထိုက်”

“အလုပ်အကိုင်”

ညှိလေးမှာ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သူ့အလုပ်အကိုင်မှာ လူပုံအလယ်တွင် ထုတ်ဖော်ပြောလို့ ရသော အလုပ်အကိုင် မဟုတ်ပေ။ ခဏကြာ ငိုနေပြီးမှ...

“သဘောကြီး အလုပ်သမား”

ညှိလေးသည် ကျင်ရွှေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ကျင်ရွှေသည် သူ့ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ ကျင်ရွှေမျက်လုံးမှာ မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် အရောင်ထွက်ကာ ရွန်းစို တောက်ပနေသည်။ ကျင်ရွှေသည် သူ့အား အားကိုးကြောင်းကို ညှိလေးသိသည်။ ကျင်ရွှေဘက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထွက်ဆိုမည့် သူ့မှာ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

အခန်း (၁၇)

ဂျိန်းခနဲ တံခါးဖွင့်သံကို ကြားတော့မှ ကျင်ရွှေသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုး လာလေ သည်။ နေ့လည် ရုံးတက်ချိန် ရောက်၍ တရားခွင်ကို သွားရဦးမှာပါတကား။ နေ့လည် ရုံးတက်ချိန်တွင် တရားလိုသက်သေများကို ဆက်၍ စစ်လေသည်။ လက်ဗွေ ပါရဂူပုံစံ၊ ဆရဝန်၊ ဇိမ်ခေါင်း ကိုဘလွန်း၊ ဇိမ်မယ် အမြ (ခေါ်) မြမြ (ခေါ်) မျက်ပြူး (ခေါ်) မာဂရက်နှင့် အလင်းဟော်တယ်ပိုင်ရှင် မစ္စတာအလျောင်တို့ကား တရားလိုပြ သက်သေများ ပင်တည်း။

တရားခံရှေ့နေကြီးက ထ၍...

"လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲခံနေရတဲ့ တရားခံမ မိကျင်ရွှေ(ခေါ်) အရွှေကို မင်းသိသလား"

"သိပါတယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကပါ"

"ပုလိပ်တွေက အရွှေကို လာဖမ်းသွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းရှိသလား"

"ရှိပါတယ်"

"ဒီအချိန်မှာ အရွှေဘာလုပ်နေသလဲ"

ညှိလေးက ခေါင်းငုံ့ကာ....

"မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ဆိုပြီး အိပ်နေပါတယ်"

တရားခံရှေ့နေကြီးက အရွှေ့ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရာမှ-

"အရွှေ့ကို ဘယ်သူ သွားနှိုးပေးသလဲ၊ ပုလိပ်တွေကိုယ်တိုင် ဝင်နှိုးသလား၊

ကိုဘလွန်း ဝင်နှိုးသလား"

"ကိုကြီးလွန်းက ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားနှိုးပါတယ်"

"သွားနှိုးတော့ သူ့ကို ဦးဖေသန်း သတ်မှုနဲ့ ပုလိပ်တွေ ဖမ်းကြောင်း မင်းက ပြောပြသေးလား"

"ပြောပါတယ်"

"ဒီတော့ အရွှေ့က ဘာပြောသလဲ"

"အစတော့ အရွှေ့ဟာ ဦးဖေသန်းသေတဲ့ အကြောင်း သိရလို့ အံ့အားသင့်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဦးဖေသန်းဟာ အဆိပ်ခပ်ခံရလို့ သေတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါ့ကြောင့် အရွှေ့ကို ဖမ်းဖို့လာကြတဲ့ အကြောင်းပြောတော့ အရွှေ့က ဒါဟိုလင်မယား လက်ချက်ပဲလို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီတော့"

တရားလိုရှေ့နေကြီးက ထကာ-

"မေးခွန်းကိုပဲ ဖြေပါ၊ တခြားဟာတွေ မပြောပါနဲ့"

ညှိလေးမှာ ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ရပ်သွားသည်။ တရားရုံးတော်၏ အရှိန်အဝါ၊ တရားလို ရှေ့နေကြီး၏ အရှိန်အဝါကြောင့် လန့်သလိုလိုဖြစ်နေသည်။

တရားခံရှေ့နေကဝင်၍....

"ရုံးတော်မင်းခင်ဗျား၊ တရားခံပြ သက်သေဟာ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပြောခွင့် ပြုစေလိုပါတယ်"

တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ ညှိလေးက ဆက်၍ ပြောနေသည်။ တရားလို ရှေ့နေကြီးက ဆောင့်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

"ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးက "အတွေ့ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလား" လို့မေးပါတယ်၊ အရွှေ့က...."

"အရွှေ့ကပြောတာကို မင်းက ပြန်ပြောပြစရာ မလိုပါဘူး အရွှေ့ဘာသာ ပြောပါလိမ့်မယ်"

တရားလို ရှေ့နေကြီးက ထိုင်ရာမှထ၍ ညှိလေးကို ငေါက်ပြန်လေသည်။
တရားလိုရှေ့နေကြီးကား များစွာ ဒေါပွ နေဟန်ရှိလေ၏။

“ရုံးတော်ကို လျှော်ကလိုပါတယ်၊ ခုတရားခံ ပြသက်သေ ညှိလေးရဲ့ ထွက်ချက်ဟာ
ဟီးယားဆေး အဲဒီးဒင့်(စ်) (တစ်ဆင့်ပြောသံကြားထွက်ချက်) မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်
အရွှေရဲ့ပါးစပ်က ကြားရတဲ့ စကားများ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပညာရှိ တရားလို
ရှေ့နေကြီးရဲ့ ကန်ကွက်ချက်ကို ပယ်စေလိုက်တယ်”

တရားသူကြီးက သက်သေခံ ဥပဒေ စာအုပ်ကို လှန်လှော ကြည့်ရှုကာ တရားလို
ရှေ့နေဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ပြောပါ၊ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ဟီးယားဆေး အဲဒီးဒင့်(စ်) မဟုတ်ဖူး
ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

တရားလို ရှေ့နေကြီးမှာ ပို၍ ဒေါပွလာဟန်ဖြင့် တရားခံရှေ့နေကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ဘာမျှ မပြောလိုတော့ပေ။

“ကျွန်တော်က မေးတော့ အရွှေက ဘာလို့ အတွေ့ခံလို့ မဖြစ်ရမလဲ၊ ငါ အပြစ်
ကျူးလွန်တဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ လို့ ပြောပါတယ်”

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ညကကော၊ မင်း ကိုဘလွန်း အိမ်မှာရှိသလား”

“ရှိပါတယ်၊ မျက်ပြူး အမြဲရယ်၊ မကျင်ရွှေရယ်၊ ကုလားမ အမာဂျန်ရယ်၊ အရီရယ်၊
တစ်ပွင့်နှစ်ပြားကြေး ဂျော်ကာ ဆွဲနေကြပါတယ်”

“မင်းက ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော်က မကျင်ရွှေ ဘေးကထိုင်ပြီး ကြားပေါက် ပါတယ်၊ ကိုကြီးလွန်းက
ခိုင်းလို့ အကောက်လဲ ကောက်ပါတယ်”

“သေသူ ဦးဇေသန်း ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာသလဲ”

“ည ဆယ်နာရီလောက် ထင်ပါတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း လန်ချားနဲ့ ပေါက်လာ
ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဦးဇေသန်းက သိပ်မမူးသေးပါဘူး သူလဲ ဝင်ပြီး ကစားပါတယ်၊
နောက် ဦးဇေသန်းက အရက်သောက်ချင်တယ် ပြောလို့ ကျွန်တော် အရက်
သွားဝယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စားဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော် မှာလိုက်လို့ ခေါက်ဆွဲကြော်
ခြောက်ထုပ်လဲ ဝယ်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ မကျင်ရွှေနဲ့ ဦးဇေသန်းက
လက်လှန် ကစားနေကြပါတယ်၊ ဦးဇေသန်းတော့ မသိဘူး၊ မကျင်ရွှေက တော်တော်
ရှုံးနေပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ကစားရင်း ဦးဇေသန်းက အရက်သောက်ပါတယ်၊ တော်တော်လေးမူးတော့
မကျင်ရွှေကို ခေါ်ပါတယ်”

“ဘယ်ကို ခေါ်တာလဲ”

တရားသူကြီးက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရာမှ ရပ်၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ညှိလေးသည်
ကျင်ရွှေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေသည်။ အတန်ကြာမှ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

“အခန်းထဲကို သွားအိပ်ကြရအောင် ခေါ်ပါတယ်”

ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ တရားသူကြီးက ပြုံး၍ လက်နှိပ်စက်
ရိုက်နေလေသည်။

“ဒါနဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားကြရော ဆိုပါတော့”

တရားခံရှေ့နေကြီးက ဝင်၍ မေးလိုက်သည်။ ရယ်သံများကို ကြားရသည်။
ညိုလေးက အသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်ပင်....

“မဝင်သေးပါဘူး၊ မကျင်ရွှေက သူရှုံးနေလို့ နေပါဦးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဦးဖေသန်းက ဖွတ်ဆွဲခေါ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုကြီးလွန်းကလဲ
လိုက်သွားလို့ အော်တဲ့အတွက် တစ်ကြောင်း လိုက်သွားရပါတယ်။ ဦးဖေသန်းဆီက
ငွေတစ်ဆယ် ယူပေးပြီး သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ကို အထိုင်ခိုင်းပါတယ်”

တရားခံရှေ့နေကြီးက ပြုံးစနဲ့ဖြင့်...

“သူတို့ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ဘယ်လောက်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာသလဲ”

ညိုလေးက ကျင်ရွှေကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေသည်။
ကျင်ရွှေကား ခေါင်းမငုံ့ မျက်နှာကိုပင် တမင်မော့ထား လိုက်သေးသည်။
နှုတ်ခမ်းများကလည်း ပြုံးတုံ့ ပြုံးယောင် ဖြစ်နေကြသည်။ သရော်သော အပြုံး၊ မထိမဲ့မြင်
ပြသော အပြုံးမျိုးပေတည်း။

ညိုလေးက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

“ထမင်းအိုး တစ်လုံး ချက်လောက် ကြာပါတယ်”

“ထမင်းအိုး တစ်လုံးချက်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲကွာ၊ နာရီနဲ့ပြောစမ်းကွာ၊
ခန့်မှန်းခြေပေါ့”

“နာရီဝက်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အခန်းထဲကို သူတို့ရောက်သွားတော့ ဘာသံတွေကြားရသလဲ....

ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တရားသူကြီးကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံး၊ ရှေ့နေတွေ
ကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံး၊ အမှုနားထောင်သူတွေ ကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံး။

မပြုံးသူမှာ ညိုလေးနှင့် ကျင်ရွှေ နှစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ မပြုံးမရယ်
လုပ်နေပုံချင်း၌သာ တူသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အမူအရာချင်း ခြားနား
နေကြသည်။ ညိုလေး၏ အမူအရာမှာ ရှက်ရွံ့သည့်အမူအရာ၊ မပြောချင်သည့် အမူအရာ။
ကျင်ရွှေ၏ အမူအရာကား မရှက်မကြောက်သည့် မျက်နှာထား၊ လောကကြီးကို
ဂရုမစိုက်သော မျက်နှာထား။

“ကျီစယ်သံတွေ ကြားရပါတယ်”

“ဘယ်လို ကျီစယ်သံလဲ၊ ရယ်သံလား၊ ထုသံ ရိုက်သံလား”

ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ သို့ရာတွင် တရားလို ရှေ့နေကြီးက မျက်နှာထား
တင်းတင်းနှင့် ထရပ်လိုက်သဖြင့် ရယ်သံများမှာ မီးကို ရေနှင့် ဖြိုမ်းလိုက်သလို
ပျောက်သွားသည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား၊ ဒီမေးခွန်းဟာ နိမိတ်ပြ မေးခွန်းဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့
ကန့်ကွက်ပါတယ်”

“ကြားတာကို ပြောပါစေ”

“ဦးဖေသန်းရဲ့ ရယ်သံနဲ့ မကျင်ရွှေ ရယ်သံကို ကြားရပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျောကို
တအုန်းအုန်းနဲ့ ထုရိုက်နေသံ ကြားရပါတယ်။ နောက်ဦးဖေသန်းက” အရွှေရယ်
အစ်ကိုကြီးကို ရက်စက်တော့မှာလား”လို့ မေးသံကြားရပါတယ်”

“ဒီတော့ မကျင်ရွှေက”

ညီလေးသည် ဆက်မပြောဘဲ အရွှေကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နောက်ရုံးတော်ကို လည်း လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ပြောပါလေ၊ မင်းကြားရတာကိုသာ ပြောပါ”

“ဒီတော့ မကျင်ရွှေက ရက်စက်တော့မှာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးက အရက်တွေ သိပ်သောက် လာတာကိုး၊ ဘယ်ရတော့မလဲ လို့ ပြောသံ”

ရုံးခန်းထဲမှ ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျင်ရွှေကား မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ငေးနေလေသည်။

“အဲဒီလို ပြောသံကြားရပြီး ဦးဖေသန်းရဲ့ ရယ်သံ၊ ကျောကိုထုသံတွေ ကြားရပြီး ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက် လာကြတာပါပဲ၊ နောက်တော့ ကောင်မလေးတွေ ပိုက်ဆံ ပေးချင်တယ်၊ အရက်လဲ ထပ်သောက်ချင်တယ်လို့ ပြောလို့ မကျင်ရွှေ ဟော်တယ်ကို သွားယူပေး ပါတယ်။ သန်ခေါင်ကျော်တော့ ဦးဖေသန်းနဲ့ မကျင်ရွှေ အပြင် ထွက်သွားပါတယ်။ မနက်ကျမှ ပြန်လာပါတယ်”

“ကြားဖြတ်မေးစရာ ရှိသေးသလား”

တရားသူကြီးက တရားလိုရှေ့နေကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

တရားလိုရှေ့နေကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ ထကာ...

“မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေဟာ မင်းနဲ့ ရည်ငံဖူးသလား၊ မင်းက တခြား ကောင်မလေးတွေ ကူညီတာထက် မိကျင်ရွှေကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး ကူညီတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

ညီလေးက ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ ကျင်ရွှေဘက်သို့ ကြည့်နေ၏။ ကျင်ရွှေသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေသည်။ အတန်ကြာမှ ညီလေးက....

“တခြား ကောင်မလေးတွေထက် မကျင်ရွှေကို ဂရုစိုက်ပြီး ကူညီတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါ ကြိုက်နေကြလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မကျင်ရွှေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သက်ညှာတယ် သနားတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ကလဲ ပြန်ပြီး ကူညီတာပါ”

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် မေးခွန်း မမေးသေးဘဲ စားပွဲပေါ်က ရေးမှတ်ထားသော စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ တရားခံမ မိကျင်ရွှေ(ခေါ်) အရွှေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် လောက်တုန်းက မော်လမြိုင်ကို ထွက်ပြေးဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ဘူတာရုံမှာ ကိုဘလွန်း မိသွားလို့ ပြန်လာရတယ် မဟုတ်လား”

ညီလေးသည် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် အစိုးရရှေ့နေကြီးကို ကြည့်နေသည်။ နောက် ဝက်ခြံထဲတွင် ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေသော ကျင်ရွှေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးမှာ ညီလေးကို ကြည့်၍ ပြုံးနေပေ၏။ ညီလေးသည် ကျင်ရွှေကိုကြည့်နေရာမှ တစ်ဖန် ရုံးတော်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဒါကတော့ ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ထွက်ပြေးကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ချစ်လို့ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညီလေးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ရှေ့နေများ၊ ပုလိပ်များနှင့် ကျင်ရွှေတို့အပြင် အမှုနာထောင်သူ အချို့သာ ရှိလေသည်။

ညိုလေး၏ မျက်လုံးများသည် ကိုဘလွန်းကို လိုက်ရှာနေကြသည်။ အမှန်ကတော့ ကိုဘလွန်းမှာ တရားလိုပြသက်သေ တစ်ဦးဖြစ်၍ ရုံးခန်းထဲသို့ မဝင်ရပေ။

ကိုဘလွန်းကို ကြည့်၍ မမြင်တော့မှ ညိုလေးက အစိုးရ ရှေ့နေကြီး ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကိုဘလွန်းက နှိပ်စက်လို့ မကျင်ရွှေက ထွက်ပြေးချင်တယ် ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ပြေးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်မှေးမမြဲလဲ ပါပါသေးတယ်”

တရားခံရှေ့နေက အစိုးရရှေ့သို့ မကြားတကြားဖြင့်.....

“ဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ညိုလေးက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကြိုက်နေလို့ ကောင်မလေးဘက်က သက်သေလိုက်နေတဲ့ သဘောမျိုးရောက်အောင် လုပ်မလို့ မဟုတ်လား၊ ဟဲ ဟဲ”

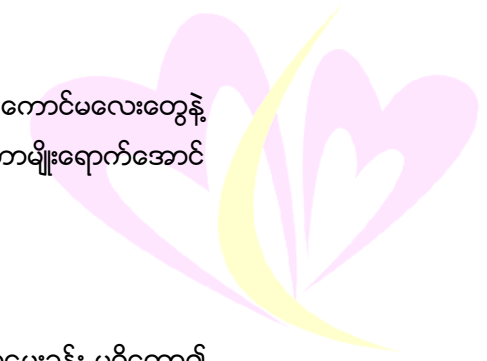
“ဒါ ခင်ဗျား အပူမဟုတ်ပါဘူး”

တရားလိုရှေ့နေကြီးက မကြားတကြား ပြောပြီးနောက် မေးစရာမေးခွန်း မရှိတော့၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ နောက် တရားခံရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်၍ နေပေ၏။

ကျင်ရွှေသည် ညိုလေးဖြေသည့် အဖြေများကို ကြားနေရပေ၏။ သူ့လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ညိုလေးသည် တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ညိုလေးကို သနားသွားလေသည်။ ညိုလေးကား ကျင်ရွှေအဖို့ အချစ်ကျေးကျွန် တစ်ယောက်မျှ သာတည်း။

ကျင်ရွှေသည် ညိုလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခုံရုံးပေါ်မှ ခင်မောင်ဝင်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ညိုလေး၏ ထွက်ချက်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေလေ၏။

ခင်မောင်ဝင်းကို မြင်လိုက်တော့ ဖြူးတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို သွား၍ အမှတ်ရလာ ပြန်လေ၏။

"ကြည့်စမ်း ရွှေတင်၊ ဟို ကန်သင်းရိုးမှာ ဗျိုင်းကြီး တစ်ကောင်တည်း ရပ်နေတာ သနားစရာ မကောင်းဘူးလား ဟင်"

ခင်မောင်ဝင်းက လက်ထဲက တုန်ကောက်ဖြင့် ကတွက်ဝက ဗျိုင်းကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ပိုးရှုပ်လက်ရှည်၊ နံ့သာရောင် ပိုးဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး ရွက်ဖျင် ဖိနပ်ဖြူကို စီးထားလေ၏။

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်း လှမ်းပြရာသို့ လည်တိုင်ကလေး စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာက ခင်မောင်ဝင်း စကားကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် တခပ်ခပ်ရယ်လိုက်ပြီး...

"အံ့မလေး အစ်ကိုရယ်၊ ဒါများ ဘာသနားစရာ ကောင်းလို့လဲ"

"ဪ သူ့မျှော အဖော်မပါဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရတာ ပျင်းစရာ ကောင်းမှာပဲလို့ အစ်ကိုက ကိုယ်ချင်းစာပြီး တွေးမိလို့ပါ"

"ဟင့်အင်း၊ ရွှေရွှေတော့ မသနားပေါင်၊ ဗျိုင်းဆိုရင် သိပ်မှန်းတာပဲ"

ရွှေတင်က ခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာ ယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့"

"သိပ်ညှဏ်များတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ရွှေရွှေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒေါင်းတံဆိပ် ဖတ်စာ အုပ်ထဲမှာ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခု ဖတ်ဖူးတယ်"

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ပြုံးစစဖြင့် ကြည့်ကာ...

"အင်း ခပ်မေ့မေ့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဆိုပါဦး"

အခန်း (၁၈)

တစ်ညနေခင်းတွင် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရွှေတင်သည် မီးရထားသံလမ်း အတိုင်း လယ်တော်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ အချို့လယ်တော်များမှာ စပါးတွေ ရိတ်သိမ်းပြီး၍ ရိုးပြတ်များသာ ကျန်တော့သည်။ တချို့လယ်တောများကား မရိတ်ရသေးပေ။

ဝင်လုဆဲ နေမင်း၏ ပန်းနုသွေး ဖျော့ဖျော့ နေခြည်များသည် ဝါဝင်း မှည့်ရော်နေသော စပါးတောများ ပေါ်သို့ လျှောကျလာလေသည်။ ပုစဉ်းထိုး ငှက်ကလေးများသည် ကြေးနန်းကြိုးများ ပေါ်တွင် စီတန်း၍ နားနေကြ၏။ ပျံလွှားများ၊ မိုးစွေငှက်များမှာ တိမ်လွှာကြားမှ ထိုးဆင်းကာ ပျံဝဲနေကြသည်။ ဗျိုးအောက် တစ်ကောင်မှာ ကတွက်ဝတွင် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ရပ်နေပေ၏။

“ရေအိုင် တစ်အိုင်မှာ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ နေကြသတဲ့။ အိုင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရေတွေခန်းလာတော့ အဲဒီအိုင် ထဲမှာနေတဲ့ ငါးတွေကို တခြား ရေများတဲ့အိုင်တစ်အိုင် ပို့ပေးမယ်၊ သူ့ပါးစပ်ထဲ လိုက်ခဲ့ကြပါလို့ ဗျိုင်းက ခေါ်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ငါးတွေလဲ ဗျိုင်းရဲ့ စကားကို ယုံစားပြီး လိုက်သွားကြတာနဲ့ အစားခံလိုက်ရတာ ငါးတွေ ကုန်သွားရောတဲ့။ အဲဒါ ပုစွန်ရဲ့အလှည့် ရောက်တော့မှ ပုစွန်က ပါးစပ်ထဲမှာဆိုရင် လွတ်ကျလိမ့်မယ်၊ ဗျိုင်းရဲ့လည်ပင်းကို ညှပ်လိုက် ပါရစေဆိုပြီး ညှပ်လိုက်သွားပြီး ဗျိုင်းကို လက်မနဲ့ ညှပ်ပြီး သတ်တော့မှ ငါးတွေ အသက်ချမ်းသာရာ ရသတဲ့။ “ပုစွန်ကြံတတ် ဗျိုင်းလည်ပြတ်၊ ရွှေကတ်ကျေးအသွင်” သံပေါက်ကလေးတောင် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုရဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေရွှေတော့ ဗျိုင်းဆိုရင် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲလွန်းလို့ မုန်းတယ်။ ကြည့်လေ၊ ခုလဲ ဗျိုင်းကြီးဟာ ကတွက်ဝမှာ ပေါ်လာတဲ့ ငါးတွေကို စားပစ်မလို့ စောင့်နေတာ။ ဘုရားသိကြားမလို့ ပုစွန်လို သူရဲကောင်းနဲ့ တွေ့သွားပါစေရင်”

ရွှေတင်သည် ဗျိုင်းအောက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ ဆုများပင် တောင်းနေလိုက် ချေသေး၏။ ခင်မောင်ဝင်းက တဟားဟားရယ်ကာ...

“ဪ ဒါကြောင့် မုန်းတာလား၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ မုန်းပါဗျာ မုန်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကိုတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ရွှေတင်ရယ်၊ အစ်ကိုက တစ်ယောက်ထီးထီး နေရတဲ့ အဖြစ်မှာသာ ဗျိုင်းကြီးနဲ့ တူတာပါ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အဖြစ်မှာတော့ ဗျိုင်းနဲ့ မတူပါဘူး”

ရွှေတင်သည် သည်တော့မှ သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ် ဘယ်အထိရောက်သွားပုံကို သတိရမိသွားကာ အားနာဟန်ဖြင့်...

“အို... အစ်ကိုကလဲ၊ ရွှေရွှေက အစ်ကိုကို ဗျိုင်းကြီးနဲ့ တူတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဗျိုင်းရဲ့ သဘာဝကိုသာ စပ်မိုလို့ ပြောတာပါ။ အစ်ကိုရဲ့ အချစ်ဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့

အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရွှေယုံပြီးသားပါ။ အစ်ကိုသာ ရွှေရွှေအပေါ်မှာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်တယ်၊ အစ်ကိုဟာ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို ဖယ်ရှားပြီးတော့ ရွှေလိုနဲ့ထဲမှာ နစ်နာနေတဲ့ သူကို ချစ်ရဲတယ် ဆိုတာကိုတော့ ရွှေတင် ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ပါတယ် အစ်ကို”

“ဒါကိုတော့ ယုံပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်ဟာကိုတော့ မယုံသလဲ ရွှေကလေးရဲ့”

“မယုံတာရယ် လို့တော့ မရှိပဲ မရှိရဲပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားလုံးကို ယုံတာချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေရွှေရဲ့ရှေ့ရေကိုတော့ သိပ်မယုံချင် သလိုကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ အစ်ကိုက ရွှေရွှေကို ဘယ်လောက် ချစ်ပါတယ် ဆိုဆို၊ တစ်နေ့ကျရင် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် အစ်ကိုဟာ မရှောင်မလွဲသာပဲ အိုင်တွေလို့ ခြေဝင်ဆေးတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်သွားမှဖြင့်”

“ရှောင်တယ် မရှောင်ဘူး ဆိုတာက အစ်ကိုအပေါ်မှာသာ တည်တာပါ ရွှေရဲ့၊ အစ်ကိုအပေါ် ယုံကြည်ချက်ဟာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး လောက်သာ ကြီးမားခဲ့ရင် ရွှေကလေးရဲ့ စိုးရိမ်ချက်ဟာ သဲပွင့်ကလေးလောက်သာ ရှိမှာပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက မြူချောဟန်ဖြင့် ရွှေတင်၏ လက်ဖျားများကို ကိုင်ကာ ဆုပ်နယ်ပေး နေလေသည်။

“အစ်ကိုကို ယုံတာတော့ မပြောနဲ့ အစ်ကို၊ ရွှေရွှေ ဘာနဲ့နှိုင်းပြီး ပြောရမယ်လို့တောင် မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဘက်မှာ ကြီးကြီးဆင့်တို့ ရှိသေးတယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေတင်တို့ကြားမှာ ကြီးကြီးဆင့်တို့ တစ်တွေ၊ အစ်ကိုတို့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်တွေဟာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး ခြားနားသလိုပဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေရွှေတို့ နေပုံထိုင်ပုံကို မသင်္ကာတော့

ရွှေရွှေကို တောပြန်ပို့တာပဲ ကြည့်တော့လေ။ ခုလဲ အစ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်လာရင် ရွှေရွှေကို တောပြန်ပို့လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ အမှန်ကတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ရွှေ့ကို မချစ်တာက ပိုလို့ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ငေး၍နေလေသည်။ အတန်ကြာတော့ မျက်နှာမှာ ညှိုးနွမ်းလာသည်။ နောက်တော့ ညိုမည်း၍ သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်မောင်းကို မှီကာ မျက်နှာကို ခင်မောင်ဝင်းရင်မှာ ကပ်ထားလိုက် လေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရွှေတင်က အချစ်ပြလိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။ သို့သော် ရွှေတင်သည် တရှုတ်ရှုတ် ငိုလေပြီ။

“အို ရွှေရွှေ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

“ရွှေတော့ သေချင်တာပဲ အစ်ကိုရယ်”

“အို ဘာဖြစ်လို့ သေချင်ရမှာလဲ”

ရွှေတင်သည် လှိုက်လှဲစွာ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ပြည့်ဖြိုး နုထွေးသည့် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို သိမ်းကျုံးပွေလိုက်ပြီး ငေးနေမိသည်။ တကယ်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသလို ဖြစ်နေရင်က ရွှေတင်အား အားရပါးရ ငိုချလိုက်ရန် ခွင့်ပြုထားခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် နေမင်းသည် သူ့ရောင်ခြည်များကို တဖြည်းဖြည်း ရုပ်သိမ်းစ ပြုလာလေသည်။ စပါးတောများ ပေါ်တွင် လျှောကျနေသော ရွှေရောင်နေခြည်များသည် တဖြည်းဖြည်းမှိုင်းလာကာ ဖျော့တော့၍ လာလေသည်။ အဝေးမှ ကျွဲခလောက်သံများကို ကြားရလေ၏။

ရွှေတင်က ငိုလို့ အားရသွားဟန်ဖြင့် ခင်မောင်ဝင်း၏ ရင်တွင် မျက်နှာကပ်ကာ ငြိမ်နေလေသည်။

“ဘာလို့ ငိုရတာလဲ ရွှေရဲ့”

“ရွှေတော့ သေသာ သေချင်တယ် အစ်ကို”

ရွှေတင်က သည်းထန်စွာရှိုက်၍ ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“သေရင်လဲ ရွှေတစ်ယောက်တည်း မသေရဘူး၊ အစ်ကိုပါ အတူသေမယ်။ မီးရထားကြီး ဝင်လာတဲ့အခါကျရင် ဟောဒီ ရထားလမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ပစ်လွဲပြီး သေပစ်လိုက်ကြမယ်လေ”

သည်အခိုက် အဝေးမှ မီးရထား ခုတ်သံနှင့် ဥဩသံကို သဲ့သဲ့ကြားရလေသည်။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းအား ဖက်ထားသည်ကို ဆက်ခနဲ လွှတ်လိုက်ကာ ခင်မောင်ဝင်း မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး...

“ကဲ တကယ်သေကြစို့လား”

ခင်မောင်ဝင်းက စိတ်အားထက်သန်နေသော ရွှေတင်ကိုကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကာ...

“ရွှေကလေးကလဲ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ကဲ လာ၊ ပြန်ကြစို့ မှောင်နေလိမ့်မယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက လက်ကိုတွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက် သဖြင့် ရွှေတင်က အလိုက်သင့်တွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ...

“ရွှေတင်ကတော့ အချစ်အတွက် တကယ်သေရဲတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုကတော့ သေရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါ ရွှေရယ်၊ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်နေ၏။ သုတ်ပြီးတော့လည်း မျက်နှာမှာ မကြည်လင်လှ၊ နှမ်း၍သာနေပေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ သေချင်တယ်ဆိုသော စကားကိုပေါ့ပေါ့ကလေးပြောလိုက်သည် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေ၏။ စိတ်ပြောင်းအောင် ခင်မောင်ဝင်း စကားပြောင်းလိုက် လေသည်။

“ကိုတောက်ထွန်း တောင်ငူမှာ ရောက်နေတယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒီလူကတော့ သခင်လုံးလုံးကြီးဖြစ်နေပြီနော်၊ သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ ဆိုတဲ့အတိုင်း လက်ထိတ်စော်တော့ တော်တော်နဲ့နေရော့မယ်”

ရွှေတင်က ဘာမျှမပြောဘဲ ခင်မောင်ဝင်းကို ပြုံး၍သာ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည် မီးရထားလမ်းကို ကျော်၍ လယ်တောဘက်မှ မြို့ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ ကြသည်။ မီးရထားကြီးသည် ဥဩသံတညံညံပေး၍ ခုတ်မောင်းသွားလေ၏။

မြို့ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မှောင်စပျိုးနေပေပြီ။

ရန်ကုန် - မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသောအခါ ဈေးလမ်းဒေါင့်တွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော တရားပွဲတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ တရားဟော စင်မြင့်တွင် တရားဟောနေသူကား ကိုတောက်ထွန်းပေတည်း။

ခင်မောင်ဝင်းက လက်သီးလက်မောင်း တန်း၍ တရားဟောနေသော ကိုတောက်ထွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လှောင်ပြုံးပြုံးကာ

“သခင်ပေါက်စ တရားဟောတာ နားထောင်ဖူးတယ် ရှိအောင် ခဏ နားထောင် ရအောင်နော်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လူအုပ်ကြီး၏ အဆုံးက မှောင်ရိပ်တစ်ခုမှာ ရပ်လိုက် ကြသည်။

ကိုတောက်ထွန်းက လယ်သီးစားနှင့် လယ်ကူလီများအား မြေရှင်ကြီးများနှင့် နိုင်ငံခြားသား လက်ဝါးကြီးအုပ် စပါးဒိုင်ကြီးများက ခေါင်းပုံဖြတ်နေပုံကို အကိုးအကား များဖြင့် ပြသွားလေသည်။ ကိုယ့်လယ် ကိုယ်လုပ်သော မြေပိုင်ရှင်ကလေးများ မြေမဲ့ယာမဲ့ သီးစားဘဝသို့ ရောက်ရပုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လယ်ကူလီဘဝ၊ ထိုမှ မြို့ရှင် စက်ရုံအလုပ်သမားဘဝသို့ ရောက်လာရပုံ၊ အလုပ်သမားဘဝတွင် နေရှင်များ၏ သွေးစုပ် ခံရပုံတို့ကို ဥပမာပြကာ ဟောပြောသွားလေသည်။ ပရိတ်သတ်က ဩဘာလက်ခုပ်များ ပေးကြလေသည်။

“ဒီလူက တော်တော်စာဖတ်ဟန် တူတယ်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ဘက် ဆက်လျှောက်လာရင်း ခင်မောင်ဝင်းက ထင်မြင်ချက် ပေး၏။

“စာကတော့ တကုပ်ကုပ်ဖတ်နေတာပဲ၊ ဘာတွေ ဖတ်မှန်းတော့ မသိဘူး”

ရွှေတင်မှာ သူ ခင်မင်လေးစားလှသော ကိုတောက်ထွန်းကို ခင်မောင်ဝင်းက ချီးမွမ်းသဖြင့် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေမိ၏။ ကိုတောက်ထွန်းမှာ သည်လို လူတွေ၏

သဘာလက်ခုပ် ပေးခြင်းခံနေရသော သူရဲကောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍လည်း ကျေနပ်နေမိလေ၏။

အသွင်ကို ဆောင်ထား၏။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ ရွံခြင်း စသည့် ဝေဒနာတို့ သူ့မှာရှိတော့ဟန် မတူပေ။ မိန်းမပုလိပ် နှစ်ယောက်က သူ့ဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ညှိလေးမှာ ခါတိုင်းလို တရားခံဝက်ခြံနားတွင် ရပ်သီရစ်သီ လုပ်နေ၏။ ကျင်ရွှေအလိုရှိ၍ ခိုင်းလျှင် အသင့်လုပ်ပေးရန် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်မောင်သန်းမှာ ရှေ့ဖတ်စာရေး၏ စားပွဲရှေ့ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မှတ်စု စာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ရှေ့တွင်ချထားသည်။

တစ်ရုံးလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ပန်ကာလည်သံနှင့် ချောင်းဆိုး သံများကိုသာ ကြားရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရှေ့နေကြီးများ၏ ဝတ်ရုံကြီးများ တရွှမ်းရွှမ်း မြည်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ခု တရားခံမ မိကျင်ရွှေကို စစ်ဆေးဖို့ နှစ်ဘက်ရှေ့ နေကြီးများက လက်ခံပြီးကြပါပြီ။ မစစ်ဆေးခင်မှာ တရားခံမဟာ အားနွဲ့သူ မိန်းမသားဖြစ်တဲ့အတွက် စွဲချက်ကို ပြန်ပြီး ဖတ်ပြမယ်။ ကလေးမ သေသေချာချာ နားထောင်နော်၊ ဟုတ်လား။”

တရားသူကြီးက လေးနက် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ မျက်လုံးများကား လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာရွက်ပေါ်တွင် စူးစိုက်နေကြသည်။ ရွှေတင်မှာ တရားသူကြီးကိုလည်း မကြည့်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်၊ ဂျူရီ လူကြီးများကိုလည်း မကြည့်၊ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ မြင်ဟန်မတူ။ သူ့အကြံဉာဏ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းရှိလှသည်။

“ပြည်မြို့နေ အဖ ဦးရွှေသာ၏သား အသက် ၄၅နှစ်ရှိ ဆန်စက်ပိုင် ဦးဖေသန်းသည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်က ရန်ကုန်မြို့ (....) လမ်းရှိ အလင်းဟော်တယ်တွင် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။”

အခန်း (၁၉)

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဗျိုင်း၏ ပုံပြင်ကို သွား၍ အမှတ်ရနေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကို ရွံရှာမုန်းတီးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

တရားလိုပြ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး ဖြစ်၍ တရားခံမအား စစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။ တရားခံမကို စတင်စစ်ဆေးမည် ဖြစ်သဖြင့် ရုံးခန်းထဲတွင် လာရောက် နားထောင်သူများပင် ခါတိုင်းထက် များပြားလျက်ရှိသည်။ ရွှေတင်သည် ဝက်ခြံထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာကား ခါတိုင်းလို လောကကို ဥပေက္ခာပြုသော

“သေသူ ဦးဖေသန်း၏ ညီတော်သူ ရန်ကုန်မြို့ (....) လမ်းနေ ဦးထွန်းရွှေကမူ ဦးဖေသန်း သေဆုံးခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော ရောဂါကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ၎င်းတွင်ရှိသည့် ငွေများကို ခိုးယူရန်အကြံဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက် အဆိပ်ခတ်၍ သေဆုံးရကြောင်း လမ်းမတော် ဌာနတွင် တိုင်ကြားခဲ့ပါသည်။”

“သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဘက်မှ လိုက်လံစုံစမ်းသည့် အခါတွင်လည်း တွေ့ရှိရသော အချက်အလက်များမှာ ဦးထွန်းရွှေ၏ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မှုနှင့် ညီနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။”

“၎င်းတို့မှာ -

(၁) သေသူ ဦးဖေသန်းသည် မကွယ်လွန်မီနေ့က ရန်ကုန်မြို့ ချာတာဘဏ်မှ ငွေ ၇၆၀၀ (ခုနစ်ထောင် ခြောက်ရာကျပ်တိတိ) ကို ၎င်းကိုယ်တိုင် ထုတ်ယူထားခဲ့သော်လည်း သေသူ ဦးဖေသန်း သေဆုံးပြီးနောက် ၎င်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှာဖွေသောအခါ ငွေ ၃၁၂ ကျပ်၊ ၄ ပဲ၊ (သုံးရာတစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်နှင့် လေးပဲတိတိ) ကိုသာ တွေ့ခြင်း။

(၂) သေသူ ဦးဖေသန်းသည် အခင်းမဖြစ်ပွားမီ တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး ရန်ကုန်မြို့(.....)လမ်းရှိ ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ဘလွန်းအိမ်မှ ပြည့်တန်ဆာ ကျင်ရွှေခေါ် အရွှေနှင့် ၎င်းလမ်းရှိ ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်းအိမ်တွင်သော် လည်းကောင်း၊ အလင်းဟော်တယ်ရှိ သေသူ ဦးဖေသန်း အခန်းတွင်သော် လည်းကောင်း ပျော်ပါးခဲ့ခြင်း၊ ထိုမျှမက တရားခံမ မိကျင်ရွှေ (ခေါ်) အရွှေသည် သေသူ ဦးဖေသန်း မရှိချိန်တွင် အလင်းဟော်တယ်ရှိ သေသူ ဦးဖေသန်း၏ အခန်းသို့ ငွေများကို ခိုးယူရန် အကြံဖြင့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း အိမ်မှ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်း၊ ထို့ပြင် အလင်း ဟော်တယ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသူ ယခုတရားလိုပြ သက်သေ မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင်ပင် တရားခံမ မိကျင်ရွှေ (ခေါ်) အရွှေသည် သေသူ

ဦးဖေသန်း ကိုယ်တိုင် ၎င်းအား ပေးအပ်ထားခဲ့သည့် သေတ္တာသော့ဖြင့် ငွေများထားသော ထိုသေသူဦးဖေသန်း၏ သေတ္တာကို ဖွင့်ပိတ် ကိုင်တွယ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရခြင်း၊ တရားခံမ မိကျင်ရွှေ (ခေါ်) အရွှေက ထိုသို့ သေတ္တာကို ဖွင့်ပိတ်သောအခါတွင် ရာတန် ငွေစက္ကူ အထပ်များမှာ သေသူ ဦးဖေသန်း၏ သေတ္တာထဲတွင် ရှိနေသေးသည်ဟု တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် ၁ နှင့် ၂ ဖြစ်သူ မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့က ထွက်ဆိုကြခြင်း။

(၃) သေသူ ဦးဖေသန်းသည် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ဘလွန်းအိမ်မှ အလင်း ဟော်တယ်သို့ တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေနှင့် ပြန်လာပြီး သေသူ ဦးဖေသန်းနှင့် အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်နေကြခြင်း၊ ၎င်းတို့ အရက်သောက်၍ အပြီး တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် - ၂ ဖြစ်သူ မချစ်မေက ပုလင်းခွံများ၊ ဖလံခွက်များကို ဝင်ရောက် သိမ်းဆည်းသောအခါ ၎င်းတို့ အရက်သောက်သော စားပွဲပေါ်မှာ စက္ကူဖြင့် အုပ်ထားသော ဖြူဖြူအမှုန့်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရှိရခြင်း (၎င်းအမှုန့်ထုပ်ကို ဤရုံးတော်သို့ သက်သေခံပစ္စည်း ဂ- အဖြစ် တင်ပြအပ်ပါသည်။)

(၄) ၎င်းနေ့နံနက်တွင် တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေသည် တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် - ၃ ဖြစ်သူ ဘလွန်း(ပြည့်တန်ဆာခေါင်း) ထံသို့ လာရောက်၍ မိမိအား ဦးဖေသန်းက ပေးသောလက်ဆောင် လက်စွပ်ဟု ဆိုကာ စိတ်လက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ရောင်းချခြင်း၊ (၎င်းလက်စွပ်ကို သက်သေခံပစ္စည်း င-အဖြစ် ပြထားသည်။)

“(၅) ၎င်းနေ့မှာပင် တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေသည် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ဘလွန်းအိမ်တွင် ၎င်းနှင့် အတူ အလုပ်လုပ်နေသော တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် - ၄ ဖြစ်သူ ပြည့်တန်ဆာ အမြခေါ်၊ မျက်ပြူးခေါ်၊ မြမြခေါ် မာဂရက်ထံသို့ ၎င်းက ပေးဆပ်ရန်ရှိသော ငွေ ၂၁၀၊ (နှစ်ရာတစ်ဆယ်ကျပ်တိတိ) ကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်း၊

စသည့်အချက်များကို စုံစမ်းတွေ့ရှိရပါသည်။ ၎င်းဖော်ပြပါ အချက်များမှာ ဦးဖေသန်း၏ ညီ ဦးထွန်းရွှေ၏ သံသယနှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါး သေသူ ဦးဖေသန်း၏ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ရှုသော အခါတွင်လည်း အစာကြေညက်စေသော ၎င်း၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများထဲတွင် အဆိပ်များကို တွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းအချက်မှာ သေသူဦးဖေသန်းသည် အဆိပ်ခတ်ခံရ၍ သေဆုံးသည် ဟူသော ကောက်ချက်ကို ထင်ရှားစေပါသည်။

ပုလိပ်ဌာနတွင် တရားခံမ မိရွှေကျင်ခေါ် အရွှေက ထွက်ဆိုရာ၌ သေသူ ဦးဖေသန်းသည် တရားခံမ၏ အသုံးအနှုန်းအတိုင်း ဆိုရလျှင် တရားခံမ “အလုပ်လုပ်သော” ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်းအိမ်တွင် ရှိနေစဉ် ၎င်းအား သေသူဦးဖေသန်းက အလင်းဟော်တယ်သို့ စေလွှတ်၍ သေတ္တာထဲမှ ငွေများကို အယူခိုင်းလိုက်သည်ဟု ထွက်ဆိုပါသည်။ တရားခံမ မိရွှေကျင်ခေါ် အရွှေသည် ပေးလိုက်သည့် ငွေ ၁၀၀ (တစ်ရာကျပ်တိတိ)ကိုသာ ယူခဲ့၍ ကျန်ငွေများကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့ပါဟု ထွက်ဆိုသည်။ ယင်းအချက် မှန်မမှန်မှာ တရားခံ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေ သေတ္တာဖွင့်စဉ်က မျက်မြင် သက်သေဖြစ်သူ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် (၁) နှင့် (၂) ဖြစ်သော မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့သာ သိနိုင်သဖြင့် ၎င်းတို့ကို စစ်ဆေးရန် တင်သွင်း အပ်ပါသည်။”

တစ်ရုံးလုံးမှာ ရှည်လျားလှသော စွဲချက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီကာ မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်ရင်း နားထောင်နေသည်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်၏ အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ရသည်မှာ ရင်နာစရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဖြူစင်လန်းဆန်းသော၊ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေသော ကြာပန်းကလေးဟု သူတင်စားခဲ့သည့် ရွှေတင်သည် ညစ်နွမ်းသော၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်

ဖြစ်သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပြည့်တန်ဆာ လူသတ်တရားခံအဖြစ်သို့ ရောက်နေပါပကော။

အရွှေကား တရားခွင့်တွင် ရင်ကော့၍ မတ်မတ်ရပ်ကာ ခေါင်းကို မော့ထားသည်။ သူမျက်နှာသည် တင်းမာကာ မျက်လုံးများသည် မသိမသာကုပ်ထားသော မျက်မှောင်အောက်တွင် ဒေါသမီးလျှံ ဖြာတောက်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် မျဉ်းဖြောင့် တစ်ကြောင်းလို တင်းကျပ်စွာ စေ့နေသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ၍ ပြည့်တန်ဆာဘဝ ရေအလျဉ်မှာ မျောခဲ့ရသော်လည်း သူ့အကြောင်းကို သူကောင်းကောင်း သိ၏။ တရားကို နတ်စောင့်သည်ဟု ဆိုရိုးစကားမှန်လျှင် ထိုတရားကို စောင့်သော သမာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်များသည် ဘယ်သို့ သွားနေကြပေသနည်း။

မောင်မောင်သန်းကား ရှေ့ဖတ်စာရေး၏ စားပွဲခုံတွင် ထိုင်ကာ အရေးကြီးသည့် အချက်များကို ကောက်၍ရေးနေ၏။ မှတ်စုမရေးခင် တရားခံမ အရွှေ၏ မျက်နှာပုံပန်း သဏ္ဌာန်၊ အမူအရာ၊ အဝတ်အစား စသည်တို့ကို အသေးစိတ် မှတ်ကာ တေးထားလေသည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ သတင်းရေးရာတွင် သည်လို အသေးစိတ် ကလေးတွေကအစ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးတတ်သဖြင့် သူရေးသောသတင်းများမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသလို စိုပြည်လှလေသည်။

တရားသူကြီးက စွဲချက် ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

“တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေက ပုလိပ်ဌာနတွင် ဆက်လက်ထွက် ဆိုသည်မှာ ၎င်းသည် အလင်းဟော်တယ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ဦးဖေသန်းနှင့် ပြန်လာသည့်အခါတွင် ဦးဖေသန်းမှာ ဗိုက်နာရောဂါ ရှိသည့်အားလျော်စွာ ဦးဖေသန်းအား မက်ကလင်း ဆေးမှုန့်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို ယူပေး၍ သောက်စေပါသည်။ ၎င်းမက်ကလင်း ဆေးမှုန့်ကို ဦးဖေသန်းသည် တစ်ခါသောက် အထုပ်ကလေးများ ထုပ်ကာ အမြဲဆောင်ထားလေ့ ရှိပြီး

အစာစားပြီးတိုင်း သောက်လေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေနှင့် အတူနေစဉ် ကာလတွင် မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေက ဂရုတစိုက်ဆေးတိုက် ရမြဲဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းဆေးမှုန့်ထုပ်များ ထည့်ထားသော ပုလင်းကို ဟော်တယ်ရှိ သေသူ ဦးဖေသန်း အခန်းထဲမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ထားလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ စိန်လက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေက အစစ်ခံရာ၌ ၎င်းလက်စွပ်မှာ သေသူ ဦးဖေသန်းက သူ့ကို စိတ်ဆိုး၍ ရိုက်နှက်ပြီး ပြန်ချော့မော့ရင်း ၎င်းစိတ်လက်စွပ်ကို လက်ဆောင်ပေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“တစ်ဖန် တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်သူ မချစ်မေကို ဌာနတွင် စစ်ဆေးပြန်ရာ ၎င်းသည် အလင်းဟော်တယ်ရှိ အခန်းများကို တံမြတ်လှ၊ အိပ်ရာခင်းလဲ စသည့် ဟာဟီရ အလုပ်များကို လုပ်ရသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သေသူ ဦးဖေသန်း၏ အခန်းထဲသို့ ဦးဖေသန်း မရှိစဉ် ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းပါသည်။ မက်ကလင်း ဆေးပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ပါသည်။ ဘာဆေးမှန်း မသိပါ။ စာမဖတ်တတ်ပါ။ သေတ္တာထဲမှ ငွေများ ပျောက်ဆုံးသည်ကိုလည်း မသိပါ။ အခန်းထဲတွင် တစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးလျှင် သေတ္တာသော့ကို ကိုင်၍ထားသော တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေမှ တစ်ပါး အခြားမည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ယူမည့်သူ မရှိပါဟု ထွက်ဆိုသွားပါသည်။”

အရွှေသည် စွဲချက်ကို နားထောင်ရင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော မချစ်မေကို ဆက်ခနဲ လှည့်ကာ စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောတော့မည်ဟု ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တရားသူကြီးက စွဲချက်ကို ဆတ်ဖတ်နေပြန်သဖြင့် မပြောသာပဲ ငြိမ်နေရသည်။

“အမြဲခေါ်၊ မျက်ပြူးခေါ်၊ မြဲမြဲခေါ် မာဂရက်အား ပေးဆပ်သော ငွေ ၂၁၀ (နှစ်ရာ့တစ်ဆယ်ကျပ်တိတိ) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေအား

စစ်ဆေးသော အခါတွင် ၎င်းမှာ သုံးလအတွင်း အလုပ်လုပ်၍ ရရှိသော ပိုက်ဆံများထဲမှ စုဆောင်းထားသည်ဟု ထွက်ဆိုသွားပါသည်။

“၎င်းနောက် တရားလိုပြသက်သေ အမှတ် ၁ ဖြစ်သူ မောင်ဘကျော်က ဌာနတွင် ပထမအကြိမ် စစ်ဆေးစဉ် ဖြောင့်ချက်ပေးသွားရတွင် ၎င်းနှင့် ၎င်း၏ မိန်းမဖြစ်သူ တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် ၂ ဖြစ်သူ မချစ်မေတို့သည် တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေ၏ လှုံ့ဆော် အားပေးချက်ဖြင့် မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေထံမှ သေသူ ဦးဖေသန်း၏ သေတ္တာသော့ကို ယူကာ ငွေများကို ခိုးယူပြီး ၎င်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် မိကျင်ရွှေတို့ ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူကြသည်ဟု ထွက်ဆိုသွားပါသည်။”

ကျင်ရွှေသည် ခေါင်းကိုင့်၍ နားထောင်နေရာမှ ဆက်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လျှမ်းလာသည်။ တရားခံ ဝက်ခြံအလယ် တည့်တည့်တွင် ရပ်နေရာမှ ရှေ့လက်ရမ်းနားသို့ တိုးလာကာ ပါးစပ်ဟာ၍ ပြောမည်အပြုတွင် တရားသူကြီးက လက်ပြလိုက်သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရပြန်သည်။

“နောက်ဆုံး၌ မောင်ဘကျော်က ၎င်းသည် မက်ကလင်း ဆေးဘူးကို စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘာဆေးဘူးမှန်း မသိပါ။ ၎င်းဆေးဘူးထဲတွင် ဆေးမှုန့်ထုပ် နှစ်ထုပ် သုံးထုပ်ခန့်မျှသာ ကျန်သည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ နောက်တစ်ဖန် ၎င်းတို့အား ပြန်လှန် စစ်ဆေးသောအခါ ငွေကို ၎င်းနှင့် ၎င်း၏ မိန်းမ မချစ်မေတို့ လုံးဝခိုးယူခြင်း မရှိပါဟု ယခင်ဖြောင့်ဆိုချက်ကို ငြင်းထွက်ကာ တရားခံမိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေသာလျှင် သေသူ ဦးဖေသန်း၏ ငွေများကို ခိုးယူပြီး ဆေးဖြူထုပ်ကို ဖြေ၍တိုက်နေသည်ကို မြင်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသွားသည်။

“ယခု အမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေများဖြစ်သူ ၄၅ နှစ်ရှိ မောင်ဘကျော်၊ ၎င်း၏ မိန်းမ အသက် ၃၇ နှစ်ရှိ မချစ်မေနှင့် ယခုအမှုတွင် တရားခံဖြစ်သူ အသက် ၂၆နှစ်

အရွယ်ရှိ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေတို့မှာ သေသူ ဦးဖေသန်း၏ ငွေများနှင့် ကာလတန်ဖိုး တစ်ထောင်ခန့်ရှိ စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ပူးပေါင်းကြံစည် ခိုးယူသည်ဟု ယူဆစရာ ရှိသော်လည်း တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေမှာ ၎င်း၏ ကျူးလွန်မှုကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက် ဦးဖေသန်း၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေရန် အကြံဖြင့် အဆိပ်ခတ်ထားခြင်းကြောင့် ဦးဖေသန်း၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေပေရာ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၀၁-၃၀၂ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေအရ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးရန် တင်သွင်းအပ်ပါသည်။”

တရားသူကြီးသည် ရှည်လျားစွာသော စွဲချက်ကို ဖတ်ပြပြီး စာရွက်ထပ်ကြီးကို ဖိုင်တွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် တီးတိုးစကားပြောသံ၊ ချောင်းဆိုးသံ၊ လှုပ်ရှားသံများဖြင့် အသက်ပြန်ဝင်လာသလို ထင်ရသည်။

အခန်း (၂၀)

ခင်မောင်ဝင်း ရှိနေသည့် အတောအတွင်း ဒေါ်မြဆင့်က ရွှေတင်ကို ဇာတိသို့ ပြန်ပို့လိုက်ပြီး ခင်မောင်ဝင်း ရန်ကုန်ပြန်သွားမှ ရွှေတင်ကို ဖြူးသို့ ပြန်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရွှေတင်သည် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာရပြန်သည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ဒေါ်မြဆင့် အိမ်မှာ ရွှေတင်မရှိလျှင် အစစ အရာရာ လစ်ဟင်းနေလေသည်။ စက်ထဲ ဆိုပြန်လျှင်လည်း ကိုတောက်ထွန်း မရှိသဖြင့် ဆန်စပါး အနုတ်အသိမ်း၊ ငွေထုတ် ငွေသွင်းစသည့် လုပ်ငန်းအဝဝမှာ လစ်ဟင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြဆင့်သည် ရွှေတင်ကို ပြန်ခေါ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဇာတိတွင် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရွှေတင်တို့ တွေ့ကြုံပုံကို ဒေါ်မြဆင့် မသိရှိသော ရွှေတင်ကို ပြန်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ သိများသိလျှင်ကား ရွှေတင်ကို သူတို့ မြေပေါ်ကိုပင် အနင်းခံမည် မဟုတ်ပေ။

သည်အတွင်းတွင် ခင်မောင်ဝင်းကလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ဖြူးသို့ မကြာခဏ ရောက်လာ တတ်၏။ သည်အခါမျိုးတွင် ဒေါ်မြဆင့်သည် ခင်မောင်ဝင်း လာတိုင်း ရွှေတင်ကို ဇာတိသို့ မပို့နိုင်ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ မျက်ခြေမပြတ်သာ ကြည့်နေရသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ရောက်လာတိုင်းသာ ရွှေတင်ကို ဇာတိသို့ ပို့နေရပါက အိမ်အလုပ်၊ စက်အလုပ်၊ အရာရာတွင် လစ်ဟင်းခြင်းသာလျှင် အဖတ်တင်တော့မည် ဖြစ်၏။

သည်အတော အတွင်း ကိုတောက်ထွန်းမှာ သခင်ရင့်မာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ကာ တောင်ငူစီရင်စု ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး တွင်လည်း အမှုဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ တရားပွဲ

စင်မြင့်များတွင် လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ တရားဟောနေသော ကိုတောက်ထွန်းကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်လေသည်။

ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းနှင့် တွေ့လျှင် သူစုဆောင်းထားသည့် ငွေကလေးထဲမှ တစ်ဆယ်၊ ဆယ်ငါးကျပ်ဆိုသလို ပေးတတ်သော်လည်း ကိုတောက်ထွန်းက မယူပေ။ ရွှေတင်သည် ကိုတောက်ထွန်းကို သနားနေမိလေသည်။

ရွှေတင်သည် အိပ်ရာကို အဝတ်ဟောင်း တစ်ထည်ဖြင့် ခါလိုက်ပြီး လှည်းလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ် အလှည်းလိုက်တွင် အခန်းထောင့်တွင် စုထားသည့် ဂုံနီအိတ်များကို ကောက်ကာ တောင်းလွတ် တစ်ခုထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ရွှေတင် အခန်းမှာ အိပ်ခန်းဟုသာ ဆိုသော်လည်း အောက်ထပ် စတုရန်းကို ခင်မောင်ဝင်းအတွက် ရေချိုးခန်း လုပ်ပေးလိုက်ရသဖြင့် စတုရန်းထဲက ဂုံနီအိတ်လွတ်၊ တောင်းလွတ် စသည့်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပစ္စည်းများကို သူ့အခန်းထဲမှာပင် ထားရသည်။

ဂုံနီအိတ်ခေါက်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင် ကျီခနဲ တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး မင်းတုံးကို ထိုးပိတ်နေသော ခင်မောင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ခါတိုင်းလိုပင် ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ပွေ့ချီကာ ကုတင်ပေါ်သို့ အလျားသင့်ချလိုက်ပြီး ဖက်နမ်းလိုက်သည်။ သူကမူ ကုတင်အစွန်းတွင် တင်ပလွဲထိုင်ကာ ကြမ်းပေါ်တွင် ခြေချထားသည်။

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း ပြုသမျှကို နုနေရသည့် ဘဝဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက အောက်တွင် ချထားသော ခြေနစ်ဖက်ကို ကုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်တော့မှ ပြုံးခနဲ ကြောက်စိတ်ဝင်လာကာ ခင်မောင်ဝင်း ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ပြန်တော့ အစ်ကို၊ သိပ်အတင့်ရဲလွန်းတယ်”

“ဟင့်အင်း ပြန်သေးဘူး”

ခင်မောင်ဝင်းက မချင့်မရဲဖြစ်နေသော မျက်နှာကို မှုန်တေတေလုပ်ထားရင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“မပြန်ရင် လွန်သထက် လွန်ကုန်လိမ့်မယ် အစ်ကို၊ ရွှေရွှေကြောက်တယ်”

“အို ရွှေကလေးကလဲ ကွယ်၊ ဒီအထွက်အထိပ် ရောက်အောင် အစ်ကို ဘယ်လောက် ကြိုးစားရတယ်ဆိုတာ ရွှေကလေး အသိသားနဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ လှဲချလိုက်သဖြင့် ရွှေတင်မှာ အလိုက်သင့်ကလေး လဲကျသွား၏။

“ရွှေကလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အရင်တစ်ခေါက်က ဆိုရင် ရန်ကုန် ပြန်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ညောင်လေးပင်က လှည့်ပြန်၊ အဲဒီကမှ ဇာားကို လိုက်ပြီး ရွှေကလေးနဲ့ တွေ့ရတယ်၊ ဟော ခုတစ်ခေါက် လာပြန်ပြီ၊ အဖွားကြီးကို ရန်ကုန်ရောက်နေအောင် လုပ်ထားပြီး လစ်ထွက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သီကတော့ အစ်ကိုတို့ ဘက်သားမို့လို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကဲ ကြည့်စမ်း၊ အချစ်ရဲ့အထွက်အထိပ်ကို ရောက်အောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားရသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်၏ ပါးကို သူ့ပါးပြင်ဖြင့် အပ်ထားလိုက်သည်။ ရွှေတင် ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းလျက်ရှိ၏။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ရင်ခွင်ထဲမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ စိုရွှဲနေသည်။ ရင်ထဲကလည်း တလှိုက်လှိုက် ဖြစ်လာကာ ငိုချင်လာသည်။

“အထွတ်အထိပ် ရောက်ပြီးရင် ချောက်ကြီးထဲ ကျမှာပါ အစ်ကိုရယ်၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့က ဒီလောက် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာထောက်ရင် မိရွှေတင်ရှေ့မှာ အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီး တစ်ခုရှိနေပြီလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

“အို ဘာဖြစ်လို့ လိမ့်ကျရမှာလဲ ရွှေကလေးရယ်၊ မတွေးအပ် မကြံအပ်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မပြောထိုက် မဆိုထိုက်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ခု အစ်ကိုနဲ့ ရွှေကလေးတို့ အဖို့ အချစ်ရဲ့ အထွတ်အထိပ်ဟာ လက်တစ်ကမ်းသာ ကျန်တော့တယ်မဟုတ်လား”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ လဲ့ချလိုက်သည်။ ရွှေတင်က ပြုံးခနဲ ရုန်းထွက်၍ ရှောင်လိုက်ပြီး အခန်းထောင့်က တစ်ပိုင်းတစ်စ ခေါက်ပြီးသား ဂုံနီအိတ်ပုံကြီး ပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းဘက်သို့ ဘေးတိုက်ထား၍ ထိုင်နေသဖြင့် သွယ်လျသော မျက်နှာသည် မှန်အိမ်မီးရောင်အောက်တွင် တစ်မျိုး လှပနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကုတင်မှထကာ ရွှေတင်ကြမ်းပြင်တွင် နူးထောက်ချလိုက်ပြီး ဂုံနီအိတ်ပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ ရွှေတင်ကို ငုံ့၍ကြည့်ရင်း.....

“ဟင် ရွှေကလေး ငိုနေတယ်၊ ဟုတ်လား မငိုပါနဲ့ကွယ် နော် ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ အင်း အစ်ကို့ကိုစိတ်ဆိုးသလား”

“ချစ်ရင် ပြန်ပါတော့အစ်ကို”

ရွှေတင်က သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ တွင်တွင်သာ အပြန်ခိုင်းနေသည်။ သူ့ အသံမှာ ငိုရှိုက်သံ ပါနေ၏။ ပန်းစွန်း နှစ်ဖက်သည် ရှိုက်လိုက်တိုင်း မြင့်တက်လာ၏။

“ပြန်လို့တော့ မရဘူး ရွှေကလေးရယ်၊ အစ်ကို့ကို ရွှေကလေး မုန်းချင်မုန်း၊ စိတ်ဆိုးချင်စိတ်ဆိုး၊ ထုချင်ထု ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ရွှေရွှေလုပ်သမျှ ခံတော့မယ်၊ ရွှေကလေး ရှိနေသမျှ အစ်ကို ပြန်လို့မရတော့ဘူး၊ ရွှေရဲ့ သံလိုက်ဓာတ်က သိပ်အားကြီးနေပြီ”

“အစ်ကို ရွှေ့ကို မသနားဘူးလား”

“သနားတယ်၊ ချစ်လဲ ချစ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရွှေမေးနေတာက အစ်ကို ရွှေ့ကို သနားသလား မသနားဘူးလားလို့ မေးတာပဲ”

ရွှေတင်က အငိုရပ်ကာ ခေါင်းကလေး မော့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ မျက်ရည်များ ပါးပြင်တွင် ခန်းခြောက်စပြုသွားပြီ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်ကား မျက်ရည်တို့ ဥနေပေသေးသည်

“အို သနားတာပေါ့ ရွှေကလေးရဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို ယုယစွာသုတ်ပေးနေသည်။

ရွှေတင်သည် မရုန်းဖယ်မိဘဲ အသာပင်နေလိုက်မိသည်။

“သနားရင် ပြန်ပါ အစ်ကိုရယ်နော်”

ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းကို ရွှေတင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ သွင်းလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရွှေတင်ခါးကို သိမ်းကျုံးဖက်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပေါင်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ရွှေတင်ကား ငြင်း၍ တင်း၍ မရတော့ချေ။ တင်းထားသော သူ့စိတ်သည် ပျော့ခွေသွားလေပြီး၊ တောင့်ထားသော အကြောအခြင်သည် လျော့ပြေသွားလေပြီ။ ရွှေတင်သည် နံရံဘက်သို့ ငေးနေရာမှ ခင်မောင်ဝင်းဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါ လှည့်လာသောအခါတွင်ကား သူ့မျက်နှာသည် အစွမ်းကုန် အချစ်တွေ

တုံ့ပြန်လိုက်မည် ဆိုသော မျက်နှာချိုသာတည်း။ ရွှေတင်သည် ချစ်သွေးကြွသဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ခင်မောင်ဝင်း၏ ပါး၊ ဆံပင်၊ ပခုံး များကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ကူချဲ့သော အသံဖြင့်....

“အစ်ကို၊ အစ်ကိုဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

တရားခံမ ကျင်ရွှေကို စတင်စစ်ဆေးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တရားသူကြီးက တရားခွင်မှ နေ၍ တရားခံမ၏ အသေးစိတ် အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းနေ၏။ ကျင်ရွှေက တရားခံ ဝက်ခြံထဲတွင် ရပ်ရင်းခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေနေသည်။ သူ့အသံသည် တုန်ရီ နေခြင်းလည်း မရှိ၊ တိုးလည်း မတိုး၊ ကျယ်လည်း မကျယ်၊ ခပ်မှန်မှန်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

“အဖ အမည်”

ကျင်ရွှေသည် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်မည် ပြုပြီးမှ ခေတ္တမျှ တွေ့နေသည်။ အတန်ကြာမှ..

“ကျွန်တော်မမှာ အဖေမရှိပါဘူး ဘုရား”

“ဪ အဖေဆုံးပြီလား၊ အဖေမဆုံးခင်တုန်းက နာမည်ကိုပဲ ပြောပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ကျွန်တော်မမှာ အဖေမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်မကို မွေးတုန်းမှာ ကျွန်တော်မရဲ့ အမေဟာ လင်ကောင်အပေါ်ဘဲ မွေးတာပါ”

ကျင်ရွှေသည် တရားသူကြီးကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဥလာသည်။ တကယ်တော့ ကျင်ရွှေသည် ကွယ်လွန်လေပြီသော အဖေနှင့်အမေ၏ နာမည်ကို စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလှသော လူသတ်မှု ရာဇဝင်တွင် မပါစေချင်ပေ။ သည်အချိန် ဆိုလျှင် အဖေနှင့် အမေသည် စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းဘေး မုံးရွာအနောက်ဘက်မှ သုသာန်တစ်ပြင်တွင် တိတ်တဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေကြရှာမည် ဖြစ်၏။ အသက်ထင်ရှားရှိ၍ သူတို့သမီးချော မရွှေတင်၏ အကြောင်းကိုသာ သိလျှင် ရင်ပတ် စည်တီးဖြင့် ပဋာမြေလူး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်လား မပြောတတ်ပေ။ ယခုတော့ အဖေနှင့် အမေသည် စက်ဆုတ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှသော လူသတ်မှုကြီးထဲတွင် တရားခံ

အခန်း (၂၁)

“နာမည်”

“ကျင်ရွှေ ခေါ် အရွှေ”

“အသက်”

“နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်”

ပြည့်တန်ဆာမ ဘဝသို့ ရောက်နေသည်ကို မသိကြတော့ပေ။ မသိတာက ပို၍ကောင်းသည်ဟု ကျင်ရွှေ ထင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျင်ရွှေ အဖေနှင့် အမေ၏ ဖြူစင်သော၊ အပြစ်ကင်းသော နာမည်ကို ဖျောက်ကာ ကိုယ့်ဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရုံးခန်းထဲမှ မျက်လုံးအစုံသည် ကျင်ရွှေကို စူးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကျင်ရွှေ၏ ပြတ်သားသော အမူအရာကြောင့် ရင်ထုမနာဖြစ်နေမိသည်။ လင်ကောင် မပေါ်သော အမေမှ မွေးသော ပြည့်တန်ဆာမ ဆိုလျှင် အမူတွင် တရားလို ရှေ့နေအတွက် အကွက်ရသွားလေ မလားဟု ဂျူရီလူကြီးနေရာမှ မကြည့်ဘဲ ဝင်၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

“ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ”

“ဗုဒ္ဓ ဘာသာ”

“အလုပ်အကိုင် ကကော”

ကျင်ရွှေသည် ဘယ်လိုမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်လို အလုပ်အကိုင်လို့ ပြောရမည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍ မရပေ။ လူပုံအလယ်တွင် ချပြော၍ မရသော အလုပ်အကိုင်ကို တွေးမိ၍ လည်းနုလုံး သည်းပွတ်ကို မီးနှင့် မြိုက်လိုက်သလို ပူလောင် နာကြည်းလာ၏။

“မယ်မင်း ဘာလုပ်ကိုင်စားသလဲလို့ မေးတာ”

တရားသူကြီးက သူမေးခွန်းကို ကျင်ရွှေနှားမလည်ဟု ထင်၍ ထပ်ရှင်းပြသည်။

ကျင်ရွှေက နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်ကာ....

“ကျွန်တော်မ အလုပ် လုပ်စားပါတယ်”

“အေးလေ၊ ဘာအလုပ်လဲလို့ မေးတာ”

“ဒါတော့ ရုံးတော်က သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျင်ရွှေသည် သူ့အဖြေကို သူ သဘောကျ ကျေနပ်သွားကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးကို တစ်ချက်မျှ မျက်စိကစား၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တရားသူကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြန်သည်။

ရွှေတင်အပြုံးမှာ ထူးခြားလွန်းလှ၏။ သရော်ပြုံးလည်း မဟုတ်၊ ရှက်ပြုံးလည်း မမည်၊ ရိုးသား ပွင့်လင်းသော အပြုံးပါဟုလည်း မခေါ်နိုင်။ သူဖြေလိုက်သည့် စကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်၊ သူ့အပြုံး၊ သူ၏ မလုံမလဲ အကြည့်တို့သည် ပြည့်တန်ဆာဘဝ၏ စက်ဆုတ် ရွံရှာပုံကို ပြောပြနေသလိုရှိသည်။ တကယ်ကတော့ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားစရာလည်း ကောင်းပေသည်။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှ လူများသည် ကျင်ရွှေကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“မယ်မင်း အရင်က အပြစ်ဒဏ်ခံရဖူးသလား”

“မခံရဖူးပါဘူး ဘုရား” တရားသူကြီး၏ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့ညက မယ်မင်း ဟော်တယ်ကို ပထမအခေါက်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ရွှေတင်သည် ထိုညက အဖြစ်အပျက်ကို မျက်တောင်စင်းကာ ပြန်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ခဏကြာမှ

"အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဖေသန်းဟာ ကျွန်တော်မတို့ အိမ်မှာ ရှိပါတယ်။ အရက်ကလဲ ထပ်သောက်ချင်တယ်၊ ကောင်မလေးတွေကိုလဲ ပိုက်ဆံပေးချင်တယ်၊ လက်ထဲမှာ ငွေမရှိတော့ဘူး။ သည်တော့ သူ့အခန်းကို သွားဖို့ ဘုရားကျွန်မကို လွှတ်ပါတယ်။ သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်ဖို့ သော့လဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အခန်းသွားရပါတယ်။ သူ့သေတ္တာထဲက ငွေတစ်ရာယူခဲ့ရပါတယ်"

"ဦးဖေသန်းက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခိုင်းရသလဲ"

တရားခံရှေ့နေကြီးက ထ၍ မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်မကို ယုံလို့ပါ။ ဒီလိုပဲ ခိုင်းဖူးပါတယ်။ ကျွန်မကလဲ သူမပေးဘဲ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မယူဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ယုံနေတာပါ"

တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီးက ထ၍...

"ဦးဖေသန်းကို မင်းချစ်သလား"

ကျင်ရွှေမှာ စိတ်ထဲက ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်ကိစ္စတွေကို လူပုံအလယ် ထုတ်မေးသဖြင့် စိတ်ထဲက ရှက်ကာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာသည်။

"အို ဒါကတော့ မဆိုင်ပါဘူး"

"မေးတာဖြေပါလေ၊ ဦးဖေသန်းကို မင်းချစ်သလား၊ ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့ကွယ်။ မှန်မှန်ပြောပေါ့၊ ဘာရှက်စရာ ရှိသလဲ"

"အို မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် မုန်းတယ်"

ကျင်ရွှေက ဒေါပွပွဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလေ၏။ တရားခံရှေ့နေက သူ့အမှုသည်နှင့် တရားလို ဖြစ်နေပုံကို သတိထားမိလိုက် သဖြင့် ထိုင်နေရာမှထကာ...

"မင်းကို ဦးဖေသန်းက ဘာဖြစ်လို့ စွဲနေတာသလဲ၊ မင်းက မုန်းတယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ စွဲမှာလဲကွယ်"

ကျင်ရွှေသည် ခင်မောင်ဝင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသဖြင့် ချက်ချင်း သူ့မျက်လုံးများကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

"မင်းက မုန်းတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက စွဲမှာလဲ၊ ပြီးတော့လဲ သူကမင်းကို ဒီလောက် ယုံယုံကြည်ကြည် ဆက်ဆံနေတာ ထောက်တော့"

တရားခံ ရှေ့နေကြီးက ကျင်ရွှေကို ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ကာ ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျင်ရွှေက ဦးဖေသန်းကို မုန်းနေသည်ဟု ဆိုလျှင် ကျင်ရွှေ သတ်သည်ဆိုသော စွပ်စွဲချက်ကို အထောက်အကူ ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။

"ကျွန်မ သူ့ကို တကယ်မုန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မုန်းပေမဲ့ ချစ်ဟန် ဆောင်တတ်ပါတယ်"

အခန်းထဲတွင် အုတ်အုတ်ကြွက်ကြွတ် ဖြစ်သွားသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ..

"ဆရာကြီး ကိုယ့်ဂိုးကိုယ် ပြန်သွင်းမိမယ်နော်" ဟု ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ တရားလို အစိုးရရှေ့နေကား အောင်ပွဲခံသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပြုံးချိုနေသည်။ ပြီးမှ ကျင်ရွှေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မုန်းပေမဲ့ ချစ်ဟန် ဆောင်တတ်တယ် ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ချစ်ပေမဲ့လဲ မုန်းဟန် ဆောင်တတ်တာပေါ့”

ကျင်ရွှေကား ဒေါသထွက်နေပြီ ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာသည် နီရဲလာ၏။ နှုတ်ခမ်းများ ကလည်း တဆက်ဆက် တုန်လာကြပေသည်။ အသက်ရှူရတာက ပင်လျှင် လျင်မြန်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပြည့်တန်ဆာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် အညီ မျက်နှာကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ထားမည်ဟု စိတ်ထဲက ဘယ်လိုပင် တင်းသော်လည်း မရတော့ပေ။ လူပုံအလယ်တွင် အမေးခံရသည့် အချက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တရားလို အစိုးရရှေ့နေကလည်း ရှေ့နေပီပီ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် မေးခွန်းတွေမေးကာ အမိဖမ်းနေသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဒေါသတွေ ဆူဝေလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ချစ်ပေမဲ့ မုန်းဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ လုပ်စားနေတာ”

ရွှေတင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ထားလိုက်သည်။ တရားလို ရှေ့နေက ပြုံးကာ “တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းကား မျက်နှာကြီး ညိုနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဝိုင်းကျသွားသည်။ ကျင်ရွှေ ဒေါသထွက်ပြီး ပြောချင်ရာတွေ ပြောကုန်မှဖြင့် ဒုက္ခရောက်တော့ မှာပဲဟု စိုးရိမ်နေမိသည်။ တရားသူကြီးက ချောင်း တစ်ချက် ဟန့်လိုက်ကာ....

“ပညာရှိ ရှေ့နေကြီးများကို တစ်ခုသတိပေးပါရစေ၊ တရားခံမ စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ဆိုးအောင်ဆွဲပြီး မေးနေတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကိုတော့ ရှောင်စေချင်ပါတယ်။ ဒါမှလဲ တရားမှန်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ရှေ့နေဆိုတာဟာ ကိုယ့်ဘက်က အမှုနိုင်ရုံသာ ဆောင်ရွက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရုံးတော်ကို အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကူညီဖို့တာဝန်ကလဲ ကြီးလေးစွာ ရှိနေပါသေးတယ်။ ခုကိစ္စမှာ တရားခံဟာ စွဲထားတဲ့ အမှုတစ်ခုကို

ကျူးလွန်တယ်၊ မကျူးလွန်ဘူး ဆိုတာသာ စွဲချက်တင်တဲ့ ပုဒ်မအရ ရှာဖွေနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ စွဲချက်မတင်တဲ့ အခြားပြစ်မှုကို စစ်ဆေးရှာဖွေနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားရုံးတော်ရဲ့ ဝတ္တရားက တရားခံမဟာ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်တယ်။ မကျူးလွန်ဘူး ဆိုတာကိုပဲ စစ်ဆေးရှာဖွေရမယ်။ အခြားပြစ်မှုတစ်ခု သို့မဟုတ် မသမာသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု၊ သို့မဟုတ် လိမ်လည်ဖြားယောင်းမှု စတဲ့ ရုံးတော်မှာ စွဲချက်တင်ထားခြင်း မရှိတဲ့ အခြားပြစ်မှု တစ်ခုခုကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်း မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ကဲ ဒါပါပဲ။ ဒီကနေတော့ တော်လောက်ပါပြီ။ တရားခံမ အတွက် အချုပ်ရက်များ အတောအတွင်း အထူးတန်းပေးဖို့ လျှောက်ထားတဲ့ လျှောက်လွှာကို ရုံးတော်က ရရှိထားတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးရဲ့ ထောက်ခံချက်ကိုလဲ ရထားတယ်။ ဒါကြောင့် တရားခံမကို အထူးတန်းဖြင့် အချုပ်ချထားရန် အမိန့်ထားလိုက်တယ်။ ကဲ ဒီနေ့ ရုံးဆင်းပြီ၊ နောက် ဆက်လက်ကြားနာဖို့ ရက်ချိန်း လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့”

တရားသူကြီးက ရက်ချိန်းပေးပြီး ဝတ်ရုံကို မကာ မတ်တပ်ထလိုက်သည်။ အားလုံး မတ်တပ်ထပြီး တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများပါ တရားခွင်မှ ဆင်းသွားကြသည်။ ရှေ့နေများက သူတို့အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းရိုက် စကားပြောနေကြ၏။ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း မေးပုံ၊ အမှုစစ်ပုံကို ဝေဖန်နေကြ၏။

သတင်းထောက် မောင်မောင်သန်းကား ကျင်ရွှေကို ဓာတ်ပုံ တဖျက်ဖျတ် ရိုက်နေလေသည်။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရင်းလည်း “သူ မုန်းပေမဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်တတ်သော တရားခံမတဲ့၊ ခေါင်းစီးကလေးကတော့ နိပ်ပြီဟေ့” ဟု စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

ညိုလေးသည် စီးကရက်ဘူးကို ကျင်ရွှေအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျင်ရွှေက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ကပျာကရာ ညှိကာ အားရပါးရ ရှူရှိုက်ပြီး မီးခိုးများကို လွှင့်ထုတ်နေစဉ် မောင်မောင်သန်းက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထပ်ရိုက်ပြန်သည်။

“ဒါကတော့ ချစ်ပေမယ့် မုန်းဟန်ဆောင်တတ်သော တရားခံမ”

ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရန်သာမဟုတ်၊ သတင်းခေါင်းစီး တပ်ရန် စကားလုံးများကို လည်း ပါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်လိုက်လေ၏။ အစိုးရရှေ့နေ နှင့် နားထောင်သူများပါ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းသည် ညှိလေးနှင့် ကျင်ရွှေရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ အမှုတွဲများနှင့် ဒိုင်ယာရီကို လက်တွင် ပိုက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ ရွှင်ပြုံးနေသည်။

“အချုပ်မှာတော့ အထူးတန်းရသွားပြီ”

ရွှေတင်က ဆေးလိပ်ပြာ ချွေလိုက်ရင်း ရက်ရောစွာပြုံးကာ...

“အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ်”

“အထူးတန်းရရင် အထူးတန်းနဲ့ ညီညွတ်အောင် ကောင်းကောင်း နေနော်၊ နို့မဟုတ်ရင် ထောက်ခံတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမှာ နာမည်ပျက်တတ်တယ်”

“ထောက်ခံတာက ဘယ်သူများပါလိမ့် မလဲရှင်”

“မသိချင်ပါနဲ့လေ”

ဝတ်လုံတော်ရက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနှင့်ဟု ကတိပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ဘယ်သူက ထောက်ခံသည် ဆိုသည်ကို ကျင်ရွှေ သိစရာမလိုသဖြင့် အပိတ်ပြောလိုက်သည်။ ညှိလေးမှာ ဘယ်သူဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ဦးဇော်ထွန်းကို မျှော်ကြည့်နေသည်။

“ဪ ဪ၊ သိပါပြီ”

ရွှေတင်က ခပ်တွေတွေလုပ်၍ စဉ်းစားပြီး ပြောလိုက်သည်။ ညှိလေးကား သူကြားချင်သည့် အဖြေကို ဦးဇော်ထွန်းဆီမှ မလာဘဲ ကျင်ရွှေထံမှ လာသဖြင့် အံ့အားသင့် သွားလေသည်။ အနားတွင် ရောက်နေသော မောင်မောင်သန်းက ကြားဖြတ်ကာ...

“ထောက်ခံတဲ့ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းက ဘယ်သူတဲ့လဲဗျ ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

“ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သတင်းထောက် မသိဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်ဗျ ဟဲဟဲ”

ဦးဇော်ထွန်းက ပြုံးစနဲနဲဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အတွက် မောင်မောင်သန်းမှာ နှုတ်ခမ်းကြီးစုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“ဦးဇေသန်းမှာ သွေးအားနည်းတဲ့ ရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိသလဲ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ဦးဇော်ထွန်းက ခေါင်းကို ယမ်းကာ

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်း အပြင် ဘယ်သူ သိသေးသလဲ၊ ဆရာဝန်တို့ ဘာတို့ သက်သေခံ နိုင်မယ့်လူ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး”

“အေးလေ၊ ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဦးဇေသန်းသောက်တဲ့ ဆေးပုလင်းထဲမှာ ဆေးမှုန့် ဘယ်နှထုပ် ကျန်သလဲဆိုတာကေ မှတ်မိသလား”

“မှတ်မိပါတယ်။ နှစ်ထုပ်ကျန်တယ်၊ ကျွန်မက တစ်ထုပ်တိုက်လိုက်တော့ တထုပ်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“ဒီဆေးကို မင်းတိုက်နေကျပေါ့”

“မကြာခဏ တိုက်ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဆေးနှစ်ထုပ်စလုံးကို တစ်ယောက်ယောက်က ဦးဖေသန်း မရှိတုန်းမှာ အဆိပ်ထုပ်နဲ့ လဲသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ်”

ကျင်ရွှေမှာ ဦးဇော်ထွန်း၏ စကားကြောင့် အားတတ်သွားသည်။ ဦးဇော်ထွန်းက ခေါင်းမောကာ တွေးနေလေသည်။ သူ့အတွေးမှာ ဦးဖေသန်း ငွေများကို လိုချင်သူ တစ်ဦးဦးက ပုလင်းထဲက ဆေးမှုန့်ထုပ်များကို လဲထားမည်။ ကျင်ရွှေက ဆေးတိုက်လျှင် ဦးဖေသန်းကို သတ်သူမှာ ကျင်ရွှေပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်ရှားနေသည်။ ကျင်ရွှေသည် ဦးဖေသန်း၏ ငွေများကို ယူရန်အကြံဖြင့် ဦးဖေသန်းကို အဆိပ်ဆေးမှုန့်များ တိုက်သည်ဟု တွေးထင်စရာ ဖြစ်မည်။ လူသတ်သမား၏ အကြံကားပီရိပေသည်။ သို့ရာတွင် လူသတ်သမားသည် ဘယ်သူနည်း။ သူ့ကို ဥပဒေအချက်အလက်ဖြင့် ဘယ်လို ဖော်ထုတ်ရမည်နည်း။ ပြီးတော့ တရားခံကျင်ရွှေကို ကြိုးကွင်းမှ ဘယ်လို ဆွဲထုတ် ရမည်နည်း။ အတွေးများမှာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်လျက်ရှိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိန်းမပုလိပ်များနှင့် ယောက်ျားပုလိပ်များမှာ သွားရန် ဟန်တပြင်ပြင် လုပ်နေကြသည်။ သည်တော့မှ ဝတ်လုံ ဦးဇော်ထွန်းသည် ဗြန်းခနဲသတိရကာ...

“ကဲ ကဲ သွားကြပေတော့။ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့”

ဦးဇော်ထွန်းသည် ရှေ့နေများ နားနေခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တရားခံမ ကျင်ရွှေနှင့် ပုလိပ်များလည်း အောက်ထပ် အချုပ်ခန်းဘက် ဆင်းသွားကြ၏။ ညှိလေးကား နောက်က ယောင်ပေပေနှင့် လိုက်သွားလေသည်။

အခန်း (၂၂)

“အထဲကြွပါရှင်၊ အားလုံး ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်နေကြပါပြီ”

အစေခံမလေး တစ်ယောက်က ဘီလပ်သံတံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်မှာ သစ်သားတုံး ကလေးများကို ခပ်ရွှေရွှေစီထားကာ ပါလစ်သုတ်ထားသဖြင့် မှိုင်းညှိတောက်ပ၍ နေသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လျှင် ဝင်ချင်း ပင်ပေါင်ရိုက်သော စားပွဲကြီးကို မြင်နေရသည်။ သည်နေရာမှာ အိမ်အောက် ဆင်ဝင်ခန်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားတက်ဖြစ်၍ ဘာမျှမထားဘဲ ပင်ပေါင်စားပွဲကြီး တစ်လုံးနှင့် မတ်တပ်ကုလားထိုင် သုံးလေးလုံးခန့်သာ ရှိသည်။ သည်အခန်းမှ နေ၍ ဝင်မှ ဆင်ဝင်ခန်းကို ရောက်လေသည်။

ဆင်ဝင်ခန်းမှာ ငါးလုံးပူး ပဒေသာမီးပွင့်များကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး အုတ်နံရံတွင်လည်း မီးပွင့်များ တစ်လုံးစီ တပ်ဆင်ထား၏။ နီညိုရောင် လိုက်ကာ ခန်းဆီးကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဆိုဖာကြီးများကို နံရံတွင် ကပ်ထား၍ ချထားပြီး မှန်ဘီရိုကြီး တစ်ခုထဲတွင် အလှအပ ပစ္စည်းများကို ထည့်ထားသည်။ ပြင်သစ်ပြည်လုပ် ဗီးနပ်(စ်) နတ်သမီး၏ ကိုယ်လုံးပေါ် ကျောက်ဖြူရုပ်တု၊ ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုထားသော တပ်လျမဟာ၏ အဆောက်အအုံပုံ၊ စက္ကောတလန်မှ လုပ်သော ဘဲလ်မိုရီတိုက်နှင့် စက္ကောစစ်သားရုပ်၊ ဘစ်ဘင်း နာရီစင်ကြီး၏ ပုံတူ တေးဆိုသည့် သံစုံနာရီကလေး။

“တခြား ဧည့်သည်တွေ ပါသေးလားဟေ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ဧည့်ခန်းတွင် ခင်းထားသော ပါရှင်းကော်ဇောကြီးပေါ်ကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း အစေခံကလေးကို မေးလိုက်သည်။

“အမြတ်တော်ခွန် မင်းကြီးလင်မယားပဲ ပါပါတယ်”

ထမင်းစားခန်းတွင် စုစီတို့ တစ်အိမ်သားလုံးကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲရှည်ကြီး၏ ထိပ်တွင် စုစီ၏ ဖေဖေ ဦးထွန်းမင်း၊ သူ့လက်ဝဲဘက်တွင် အမြတ်တော်ခွန်မင်းကြီး၊ ညာဘက်တွင် မင်းကြီးကတော်၊ မင်းကြီးကတော်ဘေးတွင် စုစီ၏ ညီမလေးကို စာသင်ပေးသူ ဆရာမဒေါ်ခင်ခင်စီ၊ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် စုစီ၏မောင် ကောလိပ်ကျောင်းသား ရယ်ဂျီနယ်ထွန်းမင်း၊ နောက် စုစီ၏ ညီမငယ် ဖလော့ရင့်ထွန်းမင်း၊ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏မောင် စက်သူဌေး မင်းတိုင်ပင်အမတ်၊ သူ့ဘေးတွင် စုစီဖြစ်၍ စုစီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင်ကား ခင်မောင်ဝင်း ထိုင်ရန်လစ်လပ်နေ၏။ စုစီ၏ မေမေဒေါ်ခင်ခင်လေးကား သူတို့နှစ်ယောက်အလယ်

စားပွဲရှည် ထိပ်တစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ စုစီတို့ တစ်အိမ်သားလုံးပင် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရောက်နေသည်။ စုစီ၏ အဘွား၊ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ အမေ အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အဘွားကြီး ထိပ်တင်မလေးသာလျှင် ထမင်းဝိုင်းသို့ မဆင်းလာပေ။ ထိပ်တင်မလေးကား အသက်ကလည်းကြီးပြီမို့ အောက်ထပ်သို့ ဘယ်တော့မှ မဆင်းပေ။ ထိပ်တင်မလေးသည် ထမင်းစားလျှင်လည်း သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာပင် စားသည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်လျှင်လည်း အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက် အခန်းတွင် ကိစ္စပြီးသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ မဆင်းသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီထင်သည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး သည်အိပ်ခန်းထဲမှာပင် နေခဲ့သည်။ သူတွေ့ချင်သော ဧည့်သည်ဆိုလျှင် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ အရောက်ပို့ပေးရသည်။

“ကျွန်တော် လူသတ်မှု တစ်ခုမှာ ဂျူရီထိုင်နေရတဲ့ အတွက် နည်းနည်း နောက်ကျသွားပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက အားလုံးကို ခေါင်းညိတ်၍ တောင်းပန်လိုက်ပြီး စုစီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးနေသောစားပွဲထိုး ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် ဘွိုင် ကုလားတစ်ယောက် ဝီစကီဖလ်ခွက်များကို ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ထည့်ကာ သူ့နားတွင် ခပ်ရိုးရိုးလာရပ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး သူ့ရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။ စုစီမှာ ခင်မောင်ဝင်း နောက်ကျသဖြင့် မျက်နှာကို စုထားသည်။

“ဂျူရီထိုင်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရုံးတော်က ရာဇဝတ်သားကို လွှတ်ပြီး အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေကို အပြစ်ဒဏ်ပေးတာတော့ သိပ်မနိပ်လှဘူးဗျာ ဟဲ့ဟဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ မောင် မင်းတိုင်ပင် အမတ်က ဝီစကီတစ်ကျိုက်မျှ သောက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဟားဟားဟား”

ဦးထွန်းမင်းက စားပွဲထိပ်မှနေ၍ ထောက်ခံရင်း တဟားဟား ရယ်နေသည်။ ဦးထွန်းမင်းကား သူ့ယောက်ဖ မင်းတိုင်ပင်အမတ်ကို အထင်ကြီးနေသူဖြစ်သည်။ မင်းတိုင်ပင် အမတ်ကား အောက်လွှတ်တော်တွင် တရားဥပဒေစံနစ်ကို အင်္ဂလိပ် တရားဥပဒေစံနစ် အသွင်သို့ လုံးဝပြောင်းလဲပစ်ရန် အဆိုတင်သွင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မချိပြီးပြီးကာ ငါးမန်တောင် ဟင်းချိုကို ပန်ကန်လုံးထဲသို့ ထည့်၍ သောက်နေသည်။ သူ့မှာ တစ်နေ့ကုန်ရုံးတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရ သဖြင့် ဆာလောင်လှပြီ ဖြစ်၏။

“တော်တော် ဆာလာပြီပေါ့လေ”

စူစီက ငါးမန်းတောင် ဟင်းချိုကို ဆက်တိုက် သောက်နေသော ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ စူစီမှာ ခါတိုင်းလို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ကာ ဖဲပြားကို စည်းထားပြီး ပွင့်ရိုက် ရှန်သားဝိုင်အင်္ကျီ မရမ်းစေ့အရောင်နုကို ဝတ်ထား၏။ ခါတိုင်းစိတ်ထဲတွင် နောက်၍ ရှုပ်ပွနေလျှင် ခင်မောင်ဝင်းသည် စူစီ၏ နပျိုလန်းဆတ်သော အလှကို ကြည့်၍ ကြည်လင်ရခြ် ဖြစ်၏။ သည်အခါမျိုးတွင် ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်စိထဲ၌ စူစီသည် ရွန်းလဲ့သော လရောင်ငွေရည်တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားကာ ပြစ်မျိုးမြူမတင်သော လှရုပ်သွင်ကလေးသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့မူကား ဟင်းလင်းပွင့်သော နေရောင်အောက်တွင် ကြည့်ရသလို အပြစ်အနာအဆာတွေကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။ သူ့ဆံပင်များမှာ ကျီးပေါင်းသိုက်လို ရှုပ်ထွေး ပွေလိမ်လျက်ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် နှင်းဆီမုံင့်အဖူးလို မလှပတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေ ထူလပျစ် လိမ်းထားသဖြင့် သွေးတွေ ပေကျံနေသော အိုင်းအနာကြီးလိုပဲဟု ထင်နေ၏။ ခါတိုင်း ဆင်စွယ်နှစ်လို ဖြူဝင်းမွတ်ညက်သော တံတောင်ဆစ်များမှာလည်း ချွန်ထွက်နေသည်ဟု

ထင်ရ၏။ ဆေးနီဆိုးထားသည့် လက်သည်းရှည်များမှာလည်း ကြည့်၍ မလှတော့ဘဲ သားရဲငှက်၏ လက်သည်းများလို အကြည့်ရဆိုးနေ၏။

ထမင်းစားသောက် ပြီးသောအခါ သူတို့အားလုံး ဒက်တော ဆေးရည် တစ်စက်နှစ်စက် စွတ်ထားသည့် ရေဖြင့် ပလုပ်ကျင်းကြ၏။ စူစီက ခင်မောင်ဝင်း ကုလားထိုင် နောက်မှီနားသို့ လာရပ်ကာ...

“ကိုကိုဝင်း၊ မေမေဘုရားကို ဖူးဦးမလား”

စူစီက ထိပ်တင်မမလေးကို မေမေဘုရားဟု ခေါ်၏။ သူ့မေမေ ဒေါ်ခင်ခင်လေး ခေါ်သည့်အတိုင်း အားလုံးက မေမေဘုရားဟု ခေါ်ကြရလေ၏။

“သွားတာပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းက အေးစက်စက် ပြန်ကြားကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ကောင်ညှိ နေသည်။ တကယ်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် စကားကြော ရှည်လှသော ထိပ်တင်မလေး ကိုလည်း သိပ်မတွေ့ချင်လှပေ။ သို့ရာတွင် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေရသည် ထက်တော့ သက်တောင့်သက်သာ လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၏။ ကျန်လူများကား ငွေလင်ပန်းများဖြင့် ချလာသော သစ်တော့သီး၊ ပန်းသီး၊ စပျစ်ချိုသီးများကို စားနေကြလေသည်။

“မေမေဘုရားကတော့ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ။ မောင်ခင်မောင်ဝင်းကောနဲ့ တမေးထဲ မေးနေတာပဲ။ လာပါ။ ကဲ မေမေဘုရား အခန်းထဲမှာလဲ ဆေးလိပ်သောက်နိုင်ပါတယ်”

မေမေဘုရားသည် အိမ်ပေါ်ထပ် သလွန်ထက်တွင် ကတ္တီပါမီအုံးကို မှီကာ လဲလျောင်းနေ၏။ ခြေရင်းရှိ ကြာပွင့်သဏ္ဌာန်ကတ္တီပါ ဖုံကြီးပေါ်ကို ခြေတင်၍ ထားလေသည်။ သလွန်မှာ အပြောက်အမွမ်း၊ အခန်းအဖုတို့ဖြင့် ရုပ်လုံးကြွကာ ပန်းခက်များ ဖော်ထားလေသည်။ သလွန်ဘေး စားပွဲပေါ်မှ နှင်းဆီပန်းများမှာ

တစ်ခန်းလုံးကို မွေးထုံစေသည်။ သည်အထဲတွင် မေမေဘုရား၏ အဝတ်များတွင် ဆွတ်ထားသော အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးနံ့ကလည်း မူးရစ် ရီဝေစေပေသည်။ မေမေဘုရားမှာ သည်အနံ့ကိုရမှ စိတ်ပေါ့ပါး ကြည်လင်ကာ နေထိုင်ကောင်းသည်ဟု ဆိုပေသည်။ သည်အခန်းထဲသို့ မေမေဘုရားသည် တော်တော်တန်တန် ဧည့်သည်ကို ဝင်ခွင့်မပြုပေ။ သူနှင့်ရင်းနှီး ခင်မင်သူများကိုသာ ဝင်ခွင့်ပေးလေသည်။ သည်အိမ်ကြီး၏ ဧကရီ တစ်ပါးပေတည်း။

ခင်မောင်ဝင်းကား မေမေဘုရား၏ အခန်းကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ခွင့်ရသူ ဖြစ်၏။ မေမေဘုရားမှာ ခင်မောင်ဝင်းကို မြတ်နိုး၏။ ခင်မောင်ဝင်း၏ မိဘများနှင့်လည်း တစ်အိမ်ထောင်လုံးနှင့် ရင်းနှီး၏။ ပြီးတော့ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် စုစီမှာလည်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားကြသည် မဟုတ်လား။

အိမ်ပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းမှာ မှန်ပြတင်းတွေ အပြည့် တပ်ထား၍ အလင်းရောင် ထိုးရိုက်နေ၏။ ရှေ့ကတက်သွားသော စုစီသည် စာကြည့်ခန်းထဲ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ရံ မေမေဘုရား ထိုင်လေ့ရှိသည့် ခြင်္သေ့ရုပ်လုံးခံ ကျွန်းကုလားထိုင်ထိပ်မှ သစ်သားဘုကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လေးကန် ဖြေးနှေးစွာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော ခင်မောင်ဝင်းကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။

စုစီသည် တစ်ခါတစ်ရံတော့ ခင်မောင်ဝင်းကို အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။ သူ့အစ်မ ခင်မေဝင်းယောကျ်ား ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ကွာလေခြင်းရယ်လို့လည်း စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိသည်။ စုစီသည် တစ်ရံရော အခါတုန်းက မေဘယ်-ဘော်နယ်လီယားစ်၏ မွေးနေ့ပါတီတွင် ယစ်ရွှေရည်ကလေးကလည်း ခပ်ထွေထွေ၊ အနောက်တိုင်း တေးဂီတသံကလည်း မြူးကြွကြွ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်လို အတွေ့မျိုးတွင် ရီဝေဝေမို့ ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် မရှောင်နိုင်ကြဘဲ တွေ့ခဲ့ကြဖူးပါ၏။

သို့သော်လည်း ခင်မောင်ဝင်းကိုတော့ မေ့၍မရပေ။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မြန်မြန် လက်ထပ်ချင်လှပြီ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် စုစီယောကျ်ား တစ်ယောက်အဖြစ် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်၍ စုစီကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောကျ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ခင်မောင်ဝင်းအတွက် မဟုတ်၊ ခင်မောင်ဝင်းသာလျှင် သူ့အတွက် ဖြစ်ရမည်ဟု ယခင်ကပင် ကြိုတင်၍ ဂဏန်းတွက်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်း စုစီသည် ခင်မောင်ဝင်းကို ယခုကတည်းက နွဲ့ဆိုးဆိုးကာ သွေးတိုးစမ်းကြည့်တတ်သည်။ ဘယ်တော့မှသူက အရှုံးမပေးပေ။

“ကိုကိုဝင်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လာလဲဟင်၊ ရွှေမျက်နှာတော်က ညိုလို့”

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ဆီသို့ ဖြေညင်းစွာ လျှောက်လာစဉ် စုစီက လှမ်းမေး လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စုစီမျက်နှာမှာ စိတ်ညစ်လာဟန်တူသော ခင်မောင်ဝင်းကို ချောမည့် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ရှေ့တွင် မျက်နှာညိုမိသည်ကို တောင်းပန် တိုးလျှိုးအောင် မူဟန်နဲ့ သည့် မျက်နှာထားမျိုးသာ ဖြစ်၏။

သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် နေ့တစ်နေ့လုံး ရုံးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ မြင်ကွင်းများကို ပို၍ အမှတ်ရလာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် တစ်ခုခု ဖြစ်လာလို့ပဲ၊ တစ်ခုခုမှ အင်မတန် စိတ်ညစ်စရာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတဲ့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဘာတွေများ တွေ့လာသလဲ ကိုကိုဝင်း၊ စုစီကို ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

“နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်ကွယ်၊ ခုတော့ စုစီကို မပြောပြပါရစေနဲ့၊ စုစီကလဲ ကိုကိုဝင်းကို သိပ်မမေးစမ်းပါနဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် စုစီကို မပြောနိုင်တော့ ဘူးပေါ့”

စုစီက မျက်နှာကို ပို၍ညိုပြကာ နှုတ်ခမ်းစု၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခုမပြောနိုင်သေးဘူး”

ဪ စုစီကိုတောင် ပြောပြလို့မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကိုး”

“ဒါတော့ စုစီ ထင်ချင်သလိုထင်၊ ကိုကိုဝင်း အကြောင်းကို ခုတော့ ပြောမပြနိုင်သေးဘူး”

“ကဲပါရှင်၊ မသိစေချင်တဲ့ အကြောင်းလဲ မမေးတော့ပါဘူး။ မေမေ ဘုရားအခန်းထဲကိုသာ ကြွတော်မူပါ”

စုစီက နှုတ်ခမ်းကလေးမဲ့၍ ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူထင်သလို အလိုမလိုက်ပါလား ဟူ၍လည်း တွေးမိလာကာ စုစီသည် ရင်ထဲက တလိုက်လို့က ငိုချင်လာသည်ကို ချုပ်တည်းကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ဒါမျိုးကလေးတွေကအစ အလိုလိုက်နေလျှင် ခက်ရချည်ဟု အောက်မေ့ကာ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

မေမေဘုရားကား သူ့အခန်းထဲတွင် ညစာစားပြီးဖြစ်၏။ မေမေဘုရားသည် ထမင်းစားတုန်းတော့ အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မပေးပေ။ သူထမင်းစားဟန်ပုံပန်းမလှပုံကို အခြားသူတွေ မြင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူ၏။ သလွန်အနီး ကျွန်းသားစားပွဲဝိုင်းကလေး ပေါ်တွင် လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်တင်ထား၏။ မေမေဘုရားမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူဖြစ်၍ ဆံပင်များမှာ ဆေးဆိုးထားသော်လည်း နက်မှောင် မနေကြတော့ဘဲ နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။ သွားများမှာ အသစ်စိုက်ထား၍ တောက်ပဖြူဖွေးနေ၏။ မယ်မယ်ဘုရားသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုအောင်နေတတ်ပေသည်။

“ခင်မောင်ဝင်းလား၊ လာလာ ထိုင်”

မေမေဘုရားက အသားကျနေသော ဟန်ဆောင်ပျိုးကို ပြုံးကာ အထိုင်ခိုင်း၏။ သူ့အသံမှာ အသံဩဇာ ကောင်းလှပေသည်။

“ဒီနေ့ရုံးမှာ ဂျူရီထိုင်လာရလို့ စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်နေတယ်ပြောတယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ မင်းတို့လို အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ လူတွေနဲ့ ဂျူရီအလုပ်နဲ့ မကိုက်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်၊ မေမေဘုရား အမိန့်ရှိသလို ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ကုန်လှပါပြီ”

“မှန်ပါလေကွယ်။ အင်း လောကမှာ ဒီလိုပေါ့လေ။ မကြံစည်သော်လည်း ဖြစ်ရ၏။ ကြံစည်သော်လည်း မဖြစ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောတော်မူခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဪ ဒါထက် မောင်ခင်မောင်ဝင်း စန္ဒရားတီးသေးလား။ အင်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအိမ်အောက်ထပ်က ခင်ခင်လေးတီးတဲ့ စန္ဒရားကြီးမှာ စုံသာမြိုင်လယ် သီချင်းခံကြီးကို တီးသွားတာခုထက်ထိ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကများ သီချင်းကို နားထောင်ရင်း တော်ကြီးဘုရားကို အောက်မေ့လိုက်တာ မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကဆင်းလာမှန်း မသိဘူး။ လက်သံကလဲ ပိရိပါပေတယ်၊ ခုကော တီးသေးသလား၊ ခုနေ့များ နားထောင်လိုက်ရရင်လေ”

အမှန်ကတော့ မေမေဘုရားသည် တစ်ဖက်သားကို မြှောက်ပင့်၍ ချိုသာစွာ ပြောသည့် နေရာတွင် သူမတူအောင် ထူးချွန်သူဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အဖွားကြီး မြှောက်ပင့် ပြောဆိုတတ်ပုံ၊ ဩဇာပေးတတ်ပုံ၊ သမီးနှင့် သမက်ကို အရုပ်ကလေးတွေလို ကြိုးဆွဲနေပုံတို့ကို သိပြီးဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မတီးတာကြာပါပြီ မေမေဘုရား”

ခင်မောင်ဝင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်၏။ တကယ်တော့သည် အဖွားကြီးသည် ပလီပလာပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ သူ့အား မြှောက်ပင့်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ သူ၏ အိုမင်းခြင်းကို ဖုံးကွယ်မရသလို စိတ်မပါဘဲ ဟန်လုပ် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဖုံးကွယ်လို့မရပေ။

“အို ကျွတ် ကျွတ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဂီတမှာ ပါရမီရှိရက်သားနဲ့၊ အဲဒီတုန်းက အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ဒေဝက္ကန္တာ မောင်မောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ချီးကျူးသွားရတာ”

ညနေခင်း နေခြည်သည် မှန်ပြတင်းပေါက်ကို ထိုးစိုက်ထားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေ၏။ မေမေဘုရား၏ ပါးပြင်မှာ ရှုံ့တွဲတွဲနဲ့လိမ်နေသဖြင့် ပိုမို အကြည့်ရ ဆိုးနေသည်။ အိုမင်းခြင်းသည် ပို၍ထင်လင်းစွာ ပေးလာသည်။ မေမေဘုရားသည် အိုမင်းခြင်းကို ရှက်၍ သည်အခန်းထဲတွင် အထီးကျန်ကုပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ အိုရခြင်းသည် ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေဟန် တူပေသည်။ မေမေဘုရားသည် အလင်းရောင် ထိုးကျလာသည်ကို သတိထားမိဟန်တူကာ သလွန်ခေါင်းရင်းတွင် တပ်ထားသော လျှပ်စစ် ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် အစေခံမလေး တစ်ယောက် အခန်းဝမှာ လာရပ်လာ၏။

“ဟဲ့ ဟို ပြတင်းပေါက်က ခန်းဆီးကို ဆွဲလိုက်စမ်း၊ အလင်းရောင် ထိုးလွန်းလို့၊ ဒါထက် မင်းမေမေကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ဒီပြတင်းပေါက်က ခန်းဆီးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက် ပြတင်းပေါက်က ခန်းဆီးကိုပြောတာ”

အစေခံမလေးက ကြမ်းပြင်တွင် ခင်းထားသော ကော်ဇောကို အသံမြည်မှာ စိုးသည့်အလား ခြေဖျားထောက်ကာ ပြတင်းပေါက်ကြီးမှ အစိမ်းပုပ်ရောင် ခန်းဆီးကို ဆွဲချနေ၏။

မေမေဘုရား သလွန်နားသို့ နေပြောက်ထိုးနေသဖြင့် နေပြောက်များမရှိအောင် စေ့စပ်သေချာစွာ စေ့နေသည်။

“အင်း ဂျူရီလူကြီး ဆိုတော့လဲ တာဝန်ကြီးတာ ပေါ့လေ”

“မှန်ပါတယ်၊ ကဲ မေမေဘုရားလဲ အနားယူပါဦး၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီနေ့တော်တော် စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေ တွေ့လာတဲ့အတွက် ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက အဘွားကြီးကို ဆက်၍ လေရှည်မည်စိုးသဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ထလိုက်သည်။

“အို ကျွတ် ကျွတ် ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်။ ကဲ ကဲ စုစီနဲ့ စကားပြောချေကြဦး”

နှစ်ယောက်သား မေမေဘုရား၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စုစီသည် ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်များကို တွဲ၍ ချိတ်လာလေသည်။

“ကိုကိုဝင်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

သည်တစ်ခါတော့ စုစီက မူနွဲ့သံဖြင့်မဟုတ်၊ ဩဇာပေးသံဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းကို ကုတ်လာသည်။ စုစီက မေးလေလေ သည်အဖြစ်တွေကို ရင်ထဲမှ ကျပ်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

“စုစီကို မမေးပါနဲ့လို့ ကိုကိုဝင်း ပြောပြီးပါပကော”

ခင်မောင်ဝင်းက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ ခပ်ဆက်ဆက်ပြောလိုက်၏။ စုစီက သူ့ရှေ့ ကဆီးကြုံ၍ မော့ကြည့်ကာ..

“ဪ...ကိုကိုဝင်းက စုစီကိုတောင် ပြောမပြနိုင်တော့ဘူးလား”

ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်လုံးများကို စုစီထံမှ လွှဲကာ ဘေးသို့ ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မှုန်နေ၏။

“ဒီမှာ ကိုကိုဝင်း”

စုစီက သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်းလာကာ ခင်မောင်ဝင်း၏ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။

“ကိုကိုဝင်း ပြောဖူးတဲ့ စကားတွေ မေ့ကုန်ပြီလား၊ ကိုကိုဝင်းနဲ့ စုစီကြားမှာ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားတာ ဘာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူးဆို၊ တစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို တစ်ယောက်ဖွင့်ပြမယ်ဆို”

ခင်မောင်ဝင်းကား ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ စုစီကလည်း လက်လျှော့လိုက်တော့ကာ..

“ကဲပါ ကိုကိုဝင်းရယ်၊ ကိုကိုဝင်း မပြောချင်ရင်လဲ စုစီအတင်း မပေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဝင်းမှာ စုစီ မသိထိုက်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးရှိပြီး ဒီလျှို့ဝှက်ကြီးကို စုစီ မသိထိုက်ဘူးလို့ ကိုကိုဝင်းက ထင်တာကိုပဲ စုစီဝမ်းနည်းမိပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကော အိမ်ကိုလာဦးမလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အောက်ထပ် စားပွဲခိုင်းထိပ်တွင် ဦးထွန်းမင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်လေးနှင့် ဧည့်သည် တစ်သိုက်မှာ စကားကောင်း နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဧည့်သည်များနှင့် ဦးထွန်းမင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်လေး တို့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ စုစီက ပေါ်တီကို အောက်သို့ ရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်သည်။

“သွားမယ် စုစီ”

ခင်မောင်ဝင်းက ကားပေါ်သို့တက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စုစီသည် ခင်မောင်ဝင်း၏ အပြုအမူတွေကို နာမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်မူ ခင်မောင်ဝင်းသည် စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတတ်သည်။ စုစီကို ကျီစယ်တတ်သည်။ ယခုတော့ ခင်မောင်ဝင်း မျက်နှာမှာ ရွာတော့မည့် မိုးကောင်းကင်လို ညို၍နေ၏။ ခင်မောင်ဝင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်နေ့ စုစီတို့အိမ်ကို လာရသည်မှာ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် ကောင်းလှသည်ဟု ထင်၏။ ခါတိုင်း နိဗ္ဗာန်ဘုံနှင့် တူသော စုစီတို့အိမ်သည် ယနေ့ သင်းချိုင်းကုန်းကြီးနှင့် တူနေသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

အခန်း (၂၃)

တရားသူကြီးသည် တရားခွင်မှနေ၍ ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဖတ်ပြနေသည်။ ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ရှည်လျားလှသည်။ တရားခံရှေ့နေဦးဖော်ထွန်းကား ဆရာဝန် ထွက်ဆိုချက်မှ အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကို စာရွက်လွတ် တစ်ရွက်ပေါ်တွင် လိုက်၍ မှတ်နေ၏။ ကျင်ရွှေကား တရားခံဝက်ခြံတွင် ထိုင်ရင်း နားထောင်နေလေသည်။

“ကိုယ်ခန္ဓာပြင်ပတွင် စစ်ဆေး၍ တွေ့ရှိရချက်များမှာ-

သေသူ ဦးဖေသန်းမှာ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး အရပ်မှာ ၅ပေ၊ ၆ လက်မ ရှိပါသည်။ ဦးဖေသန်း၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးသော အခါတွင် အလောင်းမှာ ဖူးဖူးရောင်လျက်ရှိပြီး အသားအရေမှာ ပြာမည်းလျက်ရှိကာ နေရာပေါင်း များစွာတွင် အမည်းကွက်များ ထင်လျက်ရှိပါသည်။ အရေပြားများမှာလည်း ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့အပြားတွင် မီးလောင်သကဲ့သို့ ကွာကျကာ အသားများ နီလန်လျက်ရှိသည်။

“ဆံပင်မှာ သန့်စွမ်းလျက် အချို့နေရာများတွင် ဆံပင်ဖြူများထွက်၍ ကွက်ကျား ပေါက်လျက်ရှိသည်။ ဆံပင်များမှာ ထိရံဖြင့် ကျွတ်ထွက်လာကြသည်။ မျက်လုံးများမှာ မျက်လုံးအိမ် အတွင်းမှ ပြူးထွက်လျက်ရှိပြီး မျက်လုံးအကြည်ဓာတ်မှာ ချို့ယွင်း ပျက်စီးလျက် ရှိပါသည်။

“ထို့ပြင် နှာခေါင်း၊ နားရွက်နှင့် ပါးစပ်တို့မှ အရည်များ စီးထွက်လျက်ရှိပြီး သေဆုံးသော အခါတွင် ပါးစပ်မှာဟ လျက်ရှိပါသည်။ လည်ပင်းမှာကား ရောင်အမ်းလျက် ရှိသော ရင်ပတ်နှင့် မျက်နှာကြားတွင် နစ်မြှတ် ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်။

ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ရှည်လျားလှပေသည်။ လေးမျက်နှာလောက် ပြီးသွားသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာမှ အပ စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်များကို အသေးစိတ် ဆက်လက် ဖော်ပြထားသည်။

ခင်မောင်ဝင်းကား ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို နားထောင်ရင်း သေသူဦးဖေသန်း၏ ရောင်အမ်းပုပ်ပွကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မြင်ယောင်လာ၏။ ကျင်ရွှေသည် တစ်ခါတုန်းက သည်အလောင်းကောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်မှာ ညှသံတာသံ ခရာသံတို့ဖြင့် ပျော်မြူးခဲ့မည်ဟု တွေးမိကာ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ တရားသူကြီးက ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဆက်လက်ဖတ်ပြစေ၏။

“ဦးဖေသန်း၏ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ရှုရာတွင် တွေ့ရှိချက်များမှာ....

၁။ ဦးခွံအရေမှာ ဦးခေါင်းခွံမှ အလွယ်တကူ ဆွဲယူ၍ ရနိုင်လောက်အောင် ပျက်စီးချို့ယွင်းနေသည်။ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်သည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရ။

၂။ ဦးခေါင်းခွံမှာ သာမန်လူတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းခွံလောက်ပင် ထူထည်ရှိ၍ ကျန်းမာသူတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းခွံမျိုးဖြစ်သည်။ ချို့ယွင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။

၃။ ဦးနှောက်အမြှေးပေါ်တွင် လေးလက်မခန့်ရှိ ရှည်လျားသော အစက်ပြောက်နှစ်ပြောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်က အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ရှုရာတွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ တွေ့ရသော....

ချို့ယွင်းချက်များ၊ အူများနှင့် ကျောက်ကပ်တွင် တွေ့ရသော ချို့ယွင်းချက်များကို အသေးစိတ် ဖော်ပြပြီး ဦးဖေသန်း သေဆုံးရခြင်းမှာ အဆိပ်နှင့် အရက်ရောနှောသွားရာမှ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဦးဖေသန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အတော်ပင်ပျက်နေပြီဖြစ်၍ မည်သည့် အဆိပ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ဆုံးဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုအဆိပ်မှာ ရုံးတော်တွင် သက်သေအဖြစ် တင်ပြထားသော ဆေးပုလင်းထဲမှ ကျန်သည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲမှ အဆိပ်မှုန့်များပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ဖော်ပြကာ လက်မှတ်ရေးထိုးထား၏။

ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဖတ်ပြသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ကြာသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ ကျေနပ်ဟန်မတူသေးပေ။

“ဒီပြင် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းက စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်တွေကို ဖတ်ပြနေရင်တော့ သိပ်ကြာနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

တရားသူကြီးက အစိုးရရှေ့နေကြီး ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ သူ့ဟန်ပန် မျက်နှာထားမှာ ဆရာဝန်၏ ဆေးအစီရင်ခံစာကို သူစိတ်ကျေနပ်သည်အထိ ကြားနာခွင့် ရှိကြောင်းကို ပြသလိုသော မျက်နှာထားဖြစ်သည်။

“အစုံအလင် ကြားနာရရင် အမှုမှန်ကို ပိုပြီး ရောက်စေနိုင်တဲ့ အတွက် အစုံအလင် ဖတ်ပြဖို့ ရုံးတော်ကို လျှောက်ထားလိုပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက တရားသူကြီးအား လှမ်းပြောကာ တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းအား အောင်နိုင်သော အပြုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား ရှေ့နေပီပီ လျှာရှည်သော အစိုးရရှေ့နေကြီးကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“၁၉၃၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရာဇဝတ်မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ လက်ထောက် ဆရာဝန်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ် ဒေါက်တာဖေသိန်းသည် သေသူ ဦးဖေသန်း၏ အလောင်း (နံပါတ် ၆၃၈) ကို လက်ထောက် ဆရာဝန် ဒေါက်တာ မဖွန်းဒါးနှင့် အတူ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုပါသည်။

“ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များမှာ....

(၁) ညာဘက် အဆုတ်နှင့် နှလုံး (၎င်းကို ခြောက်ပေါင်ဝင် ဖန်ပုလင်းဖြင့် သက်သေခံပစ္စည်း (စ) အဖြစ်ပြထားပါသည်။)

(၂) ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ တွေ့ရှိသော အညစ်အကြေးများ (၎င်းကို ခြောက်ပေါင်းဝင် ပုလင်းဖြင့် သက်သေခံ ပစ္စည်း(ဆ) အဖြစ် ပြထားသည်။)

(၃) ဝမ်းဗိုက် (ခြောက်ပေါင်ဝင် ပုလင်း သက်သေခံပစ္စည်း (ဇ) အဖြစ်)

(၄) အသည်း၊ သရက်ရွက်နှင့် ကျောက်ကပ်များ (ခြောက်ပေါင်ဝင် ပုလင်း သက်သေခံပစ္စည်း (ည) အဖြစ်)

(၅) အူများ (ခြောက်ပေါင်ဝင် အိုးဖြင့် ပြထားသည်။ သက်သေခံပစ္စည်း (တ) အဖြစ်)....

“တော်လောက်ပါပြီ...”

အစိုးရရှေ့နေက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် တရားသူကြီးသည် ရှည်လျားသော ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်ကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အသုံးပြုလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ် ရွှင်မြူးနေဟန် တူ၏။ သူ မကျေနပ်၍ ထွက်ချက်အပြည့်အစုံကို တရားသူကြီးအား ဖတ်ပြခိုင်းပိုင်ခွင့် ရှိကြောင်းကိုလည်း ဗိုလ်ပုံပရိသတ် အလယ်တွင် ကြွားဝါလိုဟန် တူပေသည်။

“ကဲ တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေ၊ မယ်မင်းဟာ မယ်မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကနေပြီး သေသူ ဦးဖေသန်းရဲ့ သေ့ကို ယူသွားတယ်။ ပြီးတော့ သေသူ ဦးဖေသန်းရဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး အဲဒီသေ့နဲ့ သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်းနဲ့ ငွေတွေကို ယူတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့အတူ အလင်းဟော်တယ်ကိုပြန်လာပြီး သေစေရန် အကြံနဲ့ အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး ဦးဖေသန်းကို သေစေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အိန္ဒိယ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂-၃၈၁ အရ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူပြီး လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်တယ်လို့ စွဲဆိုထားတယ်။ ဒီစွဲချက်ကို ရုံးတော်ကလဲ လက်ခံပြီးပြီ၊ မယ်မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား”

တရားသူကြီးက စွဲချက်ကို အတိုချုပ်၍ ရှင်းပြပြီး ကျင်ရွှေ ဘက်သို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကျင်ရွှေသည် တရားခံဝက်ခြံထဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ကပျာကရာ ထကာ...

“ဘုရားကျွန်မမှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘူးလို့ ရုံးတော်ကို လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ခုလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဘုရားကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါ။ ဘယ်ပစ္စည်းကိုမှလဲ မခိုးခဲ့ပါဘူး။ လက်စွပ်ကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပေးတာပါ”

“ဒါဖြင့် ငွေကိုကော ခိုးယူသလား”

“ဘုရားကျွန်မ လျှောက်ထားပြီးပါပြီ။ ငွေကိုလဲ မယူပါဘူး။ သူ့အယူခိုင်းလိုက်တဲ့ ငွေတစ်ရာမှ အပ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပိုမယူခဲ့ပါဘူး”

ကျင်ရွှေက သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ တရားသူကြီးက သူ့ကို တိုက်ရိုက်မေးနေသဖြင့် ကျင်ရွှေမှာ နည်းနည်း အားတက်လာသလို ရှိပေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် သေသူ ဦးဖေသန်းကို အဆိပ်မှုန့်ခတ်ကျွေးတယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ကော မယ်မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒီအမှုနဲ့ကို ဘုရားကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုတိုက်တာလဲ ဒီဆေးမှုန့်ဟာ ဦးဖေသန်း သောက်နေကျ မက်ကလင်း ပေါင်ဒါမှုန့်ထင်ပြီး တိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဆိပ်မှုန့်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဘုရားကျွန်မဟာ သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ဝံ့ပါဘူး။ သတ်ဖို့လဲ စိတ်မကူးမိပါဘူး။ ဘုရားသိပါတယ်”

ကျင်ရွှေသည် ရုံးမင်းကို လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ရင်ထဲကလည်း နာကျင်လာကာ ငိုချလိုက်ချင်သည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။

“ဒီပုလင်းထဲမှာ ဒီဆေးမှုန့်ထုပ် ရောက်နေတာကော သိသလား”

“မသိပါဘုရား၊ ခါတိုင်းလို အမှုန့်ထုပ်မျိုးမို့လို့ ဒီလိုပဲ တိုက်လိုက်မိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မယ်မင်းဟာ သေသူ ဦးဖေသန်းရဲ့ ငွေများကိုသော် လည်းကောင်း၊ လက်စွပ်ကိုသော် လည်းကောင်း ခိုးယူခြင်းမပြုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးမှုနဲ့ကိုတော့ တိုက်မိပါတယ်လို့ ဝန်ခံတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒီဆေးမှုနဲ့ကို ဘုရားကျွန်မ တိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းလို မက်ကလင်း ဆေးမှုနဲ့ထင်လို့ တိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆေးမှုနဲ့ဟာ အဆိပ်မှုန့် ဖြစ်ကြောင်း မသိရိုးအမှန်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို အားလုံးပြောပြစမ်း၊ ဟုတ်လား၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော် မှန်တာကိုသာ ဖွင့်ပြောရင် မယ်မင်းအတွက် သက်သာနိုင်တယ်။ ကျမ်းကိုင်ဦးမလား”

တရားသူကြီးက ကုလားထိုင် လက်တင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ပြော၏။ ကျင်ရွှေက ကျမ်းကျိန် အစစ်ခံမည် ဆိုသဖြင့် ရှေ့ဖတ် စာရေးကြီးက ကျမ်းတိုက် ပေးသည်။

“မှန်ရာကို အစစ်ခံပါမည်”

“မှန်ရာကို အစစ်ခံပါမည်”

ကျင်ရွှေက ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီး ဆိုသည့်အတိုင်း လိုက်ဆိုသည်။

“မမှန် အစစ်ခံပါက”

“မမှန် အစစ်ခံပါက”

“ကျမ်းစူးပါစေသား”

“ကျမ်းစူးပါစေသား”

“ကဲ- ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ၊ ရုံးတော်ကို မှန်ရာအစစ်ခံနော် ကလေးမ”

ကျင်ရွှေသည် တရားသူကြီးကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ....

“အဲဒီညက ကျွန်မ အလင်းဟော်တယ်ကို သွားနေကျအတိုင်း သွားပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဦးဘကျော်က မန်နေဂျာက ဦးဖေသန်း အခန်းကို အသွားခိုင်းလို့ သွားပါတယ်။ နင့်ကို အဖိုးကြီး မျှော်လှပြီလို့လဲ ပြောပါတယ်။ ဘုရားကျွန်မ ရောက်သွားတော့ ဦးဖေသန်းဟာ တော်တော်မူးနေပါပြီ။ ဘုရားကျွန်မလည်း သူ သိပ်မူးနေတော့ အခြားအခန်းကို သွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖေသန်းက မသွားရဘူး ဆိုလို့ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ နေရပါတယ်။ ပြီးတော့”

ကျင်ရွှေသည် ခေတ္တာရပ်သွား၏။ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေးတောနေဟန် တူပေသည်။

“ပြီးတော့ကော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးတော့ ဘုရားကျွန်မ သူ့အခန်းထဲမှာ ခဏနေပါတယ်။ ခဏနေပြီး သူ သိပ်မူးနေတာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်သွားပါတယ်”

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ရုတ်တရက် မတ်တပ် ရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားကာ တရားခွင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာများ မေးချင်လို့လဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

“မှန်ပါ၊ တရားခံမဟာ တရားလို ပြသက်သေ ကိုဘကျော်နဲ့ အရင်တုန်းက သိသလားလို့ မေးချင်ပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေက တရားခံမကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းမော၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မေးလိုက်သည်။ တရားသူကြီးက သူမေးခွန်းကို တရားခံမအား တစ်ဆင့်မေးပေးသည်။ ကျင်ရွှေသည် လျှာရှည်လှသော အစိုးရရှေ့နေကြီးကို တစ်ချက်မျှ မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ကာ...

"ကိုဘကျော်နဲ့လား ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်တုန်းကတည်းက သိပါတယ်"

"တရားလိုပြသက်သေ ကိုဘကျော်နဲ့သိတာဟာ ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိသလား၊ မကြာခဏ တွေ့တတ်သလား"

"အို ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ သူက ကျွန်မတို့ ဧည့်သည်တွေ ခေါ်ပေးတာပေါ့။ ရင်းနှီးသလား၊ မရင်းနှီးသလားတော့ မသိဘူး"

ကျင်ရွှေကား အစိုးရရှေ့နေကြီးကို ဒေါသထွက်လာကာ ခပ်မာမာပြန်ပြောနေ၏။

"သိချင်တာက ကိုဘကျော်ဟာ ဧည့်သည်တွေ လာရင် မင်းကိုပဲ ခေါ်သလား၊ တခြား မိန်းကလေးတွေကိုကော ခေါ်မပေးဘူးလား"

အစိုးရရှေ့နေက မေးပြီး ခေါင်းမောကာ မျက်လုံးများကို မှတ်ထားလိုက်၏။ ကျင်ရွှေ အဖြေထဲတွင် ဘယ်နေရာက ထိုးဖောက်က အကောင်းဆုံးလဲဟု စဉ်းစားနေဟန် တူလေသည်။

"အို ဒါတော့ ကျွန်မလဲ ဘယ်သိမလဲ၊ သူကြိုက်တဲ့လူ သူခေါ်မှာပေါ့"

ကျင်ရွှေကလည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။ မျက်လုံးများသည် ခင်မောင်ဝင်း ထံသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ "ငါ့ကိုတော့

သူကောင်းကောင်း မှတ်မိမှာပဲ" ဟုတွေးကာ အစိုးရရှေ့နေကြီးကိုသာ စိုးရိမ်တကြီး ငေးကြည့်နေသည်။

"ဒါဖြင့်ရင် တရားခံမဟာ ကိုဘကျော်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပါပဲ၊ နောက်ထပ် မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး"

"ကဲ နောက်ထပ်ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

"သူ သိပ်မူးနေတာနဲ့ ဘုရားကျွန်မလဲ အိမ်ပြန်လာပါတယ်။ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို အိမ်ရှင် ကိုဘလွန်းကို ပေးပြီး အိပ်ပါတယ်။ အိပ်လို့ ခဏကြာတော့ မျက်မှေးအမြဲက ဘုရားကျွန်မကို နှိုးပြီး "ညည်းလူကြီး လာပြန်ပြီ" လို့ပြောပါတယ်၊ ဘုရားကျွန်မလဲ မလိုက်ချင် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းကိုဘလွန်းက ဧည့်ခံလိုက်ပါ ဆိုတာနဲ့ ထသွားရပါတယ်။ ပြီးတော့ အရက်လဲ သောက်ချင်တယ်၊ ကောင်မလေးတွေကိုလဲ ပိုက်ဆံပေးချင်တယ်၊ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာနဲ့ သော့ပေးပြီး သွားအယူခိုင်းလို့ ဟော်တယ်က အခန်းကို သွားယူပါတယ်"

"သွားပြီးတော့"

"ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သွားယူပါတယ်၊ အခန်းထဲဝင်တော့ ဘုရားကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ မဝင်ဘဲ ကိုဘလွန်းနဲ့ မချစ်မေကို ခေါ်သွားပါတယ်"

"ညာပြောတာပါဘုရား၊ ဘုရားကျွန်မ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မဝင်ပါဘူး"

မချစ်မေက ထ၍ ပြောလိုက်သဖြင့် တရားသူကြီးက မချစ်မေကို လက်ပြ၍ အထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

"ခေါ်ပါတယ်ဘုရား၊ သူတို့ ရှေ့မှာတင်ပဲ ဆယ်တန်စက္ကူ ဆယ်ချပ် ယူခဲ့ပါတယ်"

ကျင်ရွှေက မချစ်မေကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောနေ၏။ တရားသူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက ထ၍....

“ကောင်းပြီ၊ သေတ္တာထဲက ဆယ်တန်ဆယ်ချပ်ကို ယူတုန်းက သေတ္တာထဲမှာ ငွေဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသတိ မထားမိဘူးလား”

ကျင်ရွှေကား အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ မေးခွန်းကြောင့် လန့်သွား၏။ မဟုတ်မမှန်တာကို လည်ဆည်ပြောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ကျင်ရွှေသည် အစိုးရရှေ့နေကြီးကို အလိုလို မုန်းတီးနေပေသည်။ တကယ်တော့လည်း အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်း စွပ်နေသူ မဟုတ်လား။

“ဒါတော့ကျွန်မ ရေမှ မထားပဲ၊ ရာတန် စက္ကူတွေတော့ အထပ်လိုက်မြင်တာပဲ”

“ဪ ခီလိုဆိုရင် ရာတန် စက္ကူတွေကို မင်းမြင်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အေး-အေး ဒါပါပဲ”

“ဆယ်တန် ဆယ်ချပ်ကိုယူပြီး မင်းပြန်လာရောလား”

တရားသူကြီးက ဆက်လက် စစ်ဆေးနေသည်။

“မှန်ပါ၊ ပြန်လာပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဘုရားကျွန်မနဲ့ ဦးဖေသန်း တစ်နာရီလောက် ပျော်ပါးကြပြီး ဦးဖေသန်းက ဘုရားကျွန်မကို ဟော်တယ်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သွားလို့ လိုက်သွားပါတယ်”

“မယ်မင်းက ဆေးမှုန့်ကို ဘယ်လိုတိုက်သလဲ၊ အရက်ထဲ ထည့်တိုက်သလား”

“ရေနဲ့ဖျော်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲထည့်တိုက်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆေးတိုက်တာလဲ”

ကျင်ရွှေသည် မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ ဖြေးညင်းစွာ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ....

“သူမှာ ဗိုက်နာတဲ့ ရောဂါရှိလို့ အစာစားပြီး ဒီဆေးကို သောက်လေ့ရှိပါတယ်။ သူက ဘုရားကျွန်မကို ဆေးတိုက်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရားကျွန်မလဲ ဆေးပုလင်း လိုက်ရှာပါတယ်။ မတွေ့တော့ အပြင်ဘက် ထွက်ပြီး ကိုဘကျော်ကို မေးပါတယ်။ ကိုဘကျော်က စားပွဲပေါ်မှာ ရှိမှာပေါ့လို့ ပြောလို့ လိုက်ရှာတော့ မတွေ့ပါဘူး။ နောက်မှ စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲက တွေ့ပါတယ်။ ပုလင်းထဲမှာ ဆေးထုပ် နှစ်ထုပ်ရှိနေတဲ့ အနက် တစ်ထုပ်ကိုဖြေပြီး ရေနဲ့ ဖျော်တိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် မတိုက်ပါဘူးဘုရား”

ကျင်ရွှေသည် စကားပြောပြီး မောနေ၏။ သူ့ရင်အုံသည် လှိုင်းထအောင် ခုန်နေ၏။ ဦးဖေသန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကိုလည်း မြင်ယောင်လာလေသည်။ သည်တုန်းက ဦးဖေသန်းသည် အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေပြီဖြစ်၏။ ပုလင်းထဲက ဝီစကီနှစ်ခွက်ကို အငဲ့ခိုင်းကာ ကျင်ရွှေကိုပါ အသောက်ခိုင်းရသဖြင့် သောက်လိုက်ရသေးသည်။ ပြီးတော့ ကျင်ရွှေကိုယ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ အငမ်းမရ နမ်းနေသဖြင့် ကျင်ရွှေကပင် ချောမော၍ ဆေးတိုက်လိုက်ရသေးသည်။

“ဒါဖြင့် ဦးဖေသန်းရဲ့ စိန်လက်စွပ်က ဘယ်လိုလုပ် မင်းလက်ထဲကို ရောက်လာ သလဲ”

“သူက ပေးတာပါဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးတာလဲ”

ကျင်ရွှေသည် သည်အကြောင်းကို ပြောရမှာ ဝန်လေးနေ၏။ သည်အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးလည်း မတွေးချင်၊ ပြောလည်း မပြောချင်ပေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးတာလဲ”

တရားသူကြီးက နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးတော့မှ ကျင်ရွှေသည် အိပ်ရာမှ နီးလာသူလို လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“မှန်ပါ။ ဟော်တယ်က အခန်းထဲရောက်တော့ တပည့်တော်မကို”

ကျင်ရွှေက ဆက်မပြောဘဲ တန့်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန် တူပေသည်။

“ပြောပါလေ၊ ရဲရဲတင်းတင်းသာ ပြောပါ”

“ဘုရားကျွန်မတော်မကို ကိုယ်တုံးလုံး အချွတ်ခိုင်းပါတယ်၊ ဘုရားကျွန်မက မချွတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့သူက အတင်း ဆွဲချွတ်ပါတယ်။ ဆွဲချွတ်တော့ ဘုရားကျွန်မက အတင်းရုန်းပါတယ်။ ရုန်းရမလားဆိုပြီး တပည့်တော်မ ပါးကို ရိုက်ပါတယ်။ ဆံပင်လဲ ဆွဲဆောင့်လို့ တပည့်တော်မ ဘီးလဲ ကျိုးသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားကျွန်မက စိတ်ဆိုးပြီး သွားမယ်ဆို ထွက်သွားမယ် အလုပ်မှာ သူက ပြန်ချော့ပြီး စိန်လက်စွပ်ကို ပေးပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ထကာ မေးခွန်းမေးခွင့် တောင်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျင်ရွှေအားများစွာ သနားကရုဏာ သက်ဟန် ဆောင်ထားသည်။ ပြီးမှ လည်ပင်းတွင် တင်းကျပ်နေသည့် ကော်လာကိုရွှေ့ကာ ခေါင်းယမ်း၍ ဇတ်ချိုးလိုက်ပြီး...

“သေသူ ဦးဖေသန်းရဲ့ အခန်းထဲမှာ မင်းဘယ်လောက် ကြာသလဲ၊ ဘယ်နှခါ ပျော်ပါးသလဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာတယ် ဆိုတာ မမှတ်မိဘူး၊ နှစ်ခါလောက် ပျော်ပါးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဦးဖေသန်း အခန်းက ထွက်လာပြီး ဟော်တယ်ထဲမှာ ဘယ်ကို သွားသေးသလဲ”

“ကပ်ရပ် အခန်းလွတ်ထဲ သွားပါတယ်”

“ဘာလုပ်သွားသလဲ”

“ပင်ပန်းတာနဲ့ လန်ချား အခေါ်ခိုင်းထားတာ စောင့်ရင်း တုံးလုံးပက်လက် လှဲရအောင် သွားပါတယ်”

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ ကိုဘကျော်ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး၊ နောက်တော့ ဝင်လာပါတယ်”

“ဦးဖေသန်း သောက်လို့ ကျန်တဲ့ ဝီစကီပုလင်းကို ယူလာပြီး ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက် သောက်ကြပါတယ်”

“ပြီးတော့ကော”

“ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာတာပါပဲ။ မနက်ကျတော့မှ ဦးဖေသန်း အကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ သိရပါတယ်”

“ကဲ ကဲ ဒီနေ့ အဖို့တော့ တော်လောက်ပါပြီ။ တရားလို တရားခံများနဲ့ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက် နှစ်ဘက် လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာရန် အတွက် လာမယ့် တနင်္လာနေ့ကို ချိန်းလိုက်တယ်”

တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများ တရားခွင်မှ ဆင်းသွားကြ၏။ ကျင်ရွှေကိုလည်း ပုလိပ်များက အချုပ်ခန်းသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်သန်းကား တစ်လျှောက်လုံး

ထိုင်၍ မှတ်လာပြီး မပြန်သေးဘဲ အခန်းထဲတွင် လူရှင်းအောင် စောင့်ရင်း ယောင်ပေ ယောင်ပေ လုပ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တရားခံမအား အထူးတန်းရအောင် ထောက်ခံ ပေးသူကို သိချင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လူရှင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရှေ့ဖတ်စာရေး စားပွဲနားသို့ကပ်သွားသည်။ ရှေ့ဖတ်စာရေးမှာ ဖိုင်တွဲအမှုတွေ တစ်ထပ်ကြီးတင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“စာရေးကြီးကတော့ ရုံးမဆင်းရသေးဘူးနော်”

သည်တော့မှ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက ခေါင်းမောကာ ပြုံး၍ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့တုန်း ပြောရအုံးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာ့အလင်းကလဲ ကျုပ်တို့ စာရေးတွေဖတ်ဖို့ မပို့တာတော်တော် ကြာနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ တိုက်က မပို့တာလား၊ ကြားဖြတ် ယူနေတဲ့လူများ ရှိသလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီး ရောက်အောင် ပို့ဖို့ပြောပါမယ်”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကိတ်”

“တရားခံမကို အထူးတန်း ရအောင် ထောက်ခံချက် ပေးတဲ့ ကရုဏာပိုင်ရှင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးနာမည်က ဘယ်သူတုန်းဗျ”

“အဲဒီ လူပေါ့ဗျ”

ရှေ့ဖတ်စာရေးက ခပ်တည်တည် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ ရှေ့ဖတ်စာရေးက နောက်ပြောင်ခြင်း ဖြစ်သည်လို့ သိကာ ဆလံပေးလိုက်၏။

“ဟဲ ဟဲ၊ ကျရေရီးကလဲ လုပ်ပါဗျာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ”

“တကယ် ထောက်ခံစာ ရေးပေးတဲ့ လူကတော့ သိပ်မထူးခြားလှပါဘူး။ ထူးခြားတာက ဒီလိုဗျ။ ဂျူရီလူကြီးထဲမှာ ပါတဲ့ ဆာဖိုးဝင်းရဲ့သား ဘီလတ်ပြန် ဦးခင်မောင်ဝင်းကို သိတယ်မဟုတ်လား။ တရားသူကြီးကို သူက ဝင်ပြောတာဗျ။ တရားသူကြီးက တစ်ယောက်ယောက် စာနဲ့ ရေးပြီး ထောက်ခံပါစေ၊ သူ အထူးတန်း ပေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါပဲ”

“ဟင် ဦးခင်မောင်ဝင်း”

မောင်မောင်သန်း မဲ့သွားသည်။ သူ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ဝင်း ဘယ့်နှယ် လုပ်နေပါလိမ့် ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သည်အကြောင်းကို သတင်းထဲတွင် ထုတ်ရေးလိုက်ရလျှင် သူ့ဆရာ သတင်းထောက်ကြီး ကိုဘန်းထက် လက်သံပြောင်လိမ့် မည်ဟု တွေးမိသည်။ ဦးဘန်းကား သည်လိုသတင်းမျိုးကို ကျားကုပ်ကျားခဲ လိုက်တတ်သဖြင့် နာမည်ကြီးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားပြီး တိုက်ပြန် သတင်းရေးဦးမယ်”

သည်ရှုခင်းကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ခင်မောင်ဝင်း၏ စိတ်များမှာ ကြည်လင် မလာကြပေ။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီ ဦးဉာဏ်ရေးဆွဲသော ဆာဖိုးဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ရုပ်ပုံကားများမှာ သူ့ရဲ့သားကို ငုံ့ကြည့်နေသလို ထင်ရသည်။ ဆရာခြံ၏ မန္တလေးနန်းမြို့ရိုး ပန်းချီကားထဲမှ ကြာပန်းများသည် ဇဟားမှ ရွှေတင်နှင့် သူတို့ ချစ်ပင်ပျိုးခဲ့ကြသော ကြာကန်ကို အောက်မေ့သတိရစေပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဆိုဖာဘေး စားပွဲခုံကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသော သံမဏိ သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်၍ ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ သူလိုချင်သည့် အရာကို မတွေ့သေးပေ။ စားပွဲအံဆွဲမှာလည်း ဖွင့်ထားလျက်ဖြစ်ကာ အထဲမှ စက္ကူစများ မွေ့ကြနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ထ၊ ကာ ပွဲကြနေသော သံမဏိ သေတ္တာကို ပြန်ပိတ်ကာ စားပွဲအံဆွဲကိုလည်း ထိုး၍ ပိတ်လိုက်သည်။ အခန်းထောင့်က မီးခံသေတ္တာပေါ်တွင် ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုထားသော မင်းသမီးရုပ်တစ်ရုပ်ကို တင်ထား၏။

“အပါရေ၊ ရော့ဟေ့”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ခင်မေဝင်း ဝင်လာ၏။ ခင်မေဝင်းသည် ဇာဘော်လီ လည်ဟိုက် ပေါ်တွင် ရှန်သားအင်္ကျီ ပန်းနုသွေးကိုဝတ်ကာ ပန်းနုသွေးပေါ်တွင် ပန်းဖြူပွင့်ကလေးတွေ ဖောက်ထားသည့် တိုဘရက်ကို လုံချည် အကောင်းစားကို ဝတ်ထားသည်။

ခင်မေဝင်းက ခင်မောင်ဝင်း၏ နာမည်ကို အပါဟု ခေါ်လေ့ရှိပြီး ခင်မောင်ဝင်း ကလည်း ခင်မေဝင်းကို အတာဟူသော ငယ်နာမည်ကို ခေါ်လေ့ရှိပေသည်။

“မဖွင့်တာ ကြာပါပကောလား အပါ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာစိတ်ကူးရလို့လဲ၊ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ကတော့ ဒို့အခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ရှိတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက လက်ထဲက မီးခံသေတ္တာသော့ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

အခန်း (၂၄)

ခင်မောင်ဝင်းသည် အိမ်ပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မကြည်မလင် နောက်ကျီလျက်ရှိသည်။ တရားခံဝက်ခြံထဲတွင် ရပ်နေသည့် ကျင်ရွှေ၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့ကို တစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ၏။ အခန်းထောင့်ရှိ ထောင်ထားသော ကျွန်းသား မီးတိုင်ပိုးအုပ်ဆောင်းမှ ဝါးတောနှင့် စမ်းရေစပ်စပ်ကို မြင်ရသည်။ ဝါးတောမှ ဝါးရွက်များသည် စမ်းရေထဲသို့ ကြွေကျသွား ကြသည်။ မိုးမခပင်များသည် စမ်းချောင်းပေါ်သို့ ယွန်းငိုက်နေ၏။ စမ်းရေအစပ် မြက်ရှည်တောဘက် ဆီတွင် ပျံလွှားငှက်များ ပျံဝဲနေကြသည်။

“စာချုပ် စာတမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အို နင် မသိပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် သဘောရှိပါပဲ”

ခင်မောင်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောကာ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ အတာရေ၊ ဒီသေတ္တာကလေး ယူသွားစမ်းပါဟာ”

ခင်မောင်က ခုံပေါ်က သံမဏိ သေတ္တာကလေးကို ယူ၍ ပေးလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်က ယူပြီး ထွက်သွားသည်။

ခင်မောင်က မီးခံဘီရိုကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည်။ မီးခံဘီရို တစ်လုံး နဲ့အောင်ရှာသော်လည်း သူလိုချင်သည့် အရာကိုမတွေ့။ နောက်ဆုံးကျမှ မီးခံဘီရို အောက်ထပ်က အံထဲမှ ဖယောင်းစက္ကူနှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။ ခင်မောင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် အထုပ်ကို ဖြေဖွင့်၍ သွန်ချလိုက်သည်။ အထဲမှ စာရွက်ဟောင်းများ ထွက်လာ၏။ စာရွက်များမှာ စာရင်းစာအုပ်မှ ဆုတ်ထားသော စာရွက်များဖြစ်၏။ စက္ကူမှာ ဝါကျင်လျက်ရှိပြီး မင်နီဖြင့် ဒေါက်လိုက်ထားသော မျဉ်းကြောင်းများမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေကြ၏။ စာတစ်စောင်ကား ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် တွဲလျက်ရှိပေသည်။

ခင်မောင်က ဓာတ်ပုံကို ကောက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ရွှေတင်၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပေသည်။ သည်တုန်းကတော့ ရွှေတင်မှာ နနယ်ပျိုမျှတုန်းဖြစ်၏။ ပျော့အိသော ဆံပင်များသည် ကျောက်ဖြူသလင်းလို ရှင်းနေသော နဖူးပေါ်သို့

ဝဲကျနေ၏။ မျက်လုံးအစုံသည် ဒေါင်းမြီးများလိုနုကာ စိမ်းဖန့်နေ၏။ ရေးရေးမျှညှိသော မျက်ဝန်းအလယ်တွင် မျက်လုံးအစုံတို့သည် မှောင်မင်ရောင်စွဲကာ ရွဲလုံးလို တောက်ပကြ၏။ ပါးပြင်သည် အိထွေးကာပြုံးတော့မယောင် ပုံပုံကလေးဖြစ်လာပြီးမှ အပြုံးရိပ်သည် ပါးပြင်မှ လေးကိုင်းလို ကွေးညွတ်ပြည့်ဝန်းသော နှုတ်ခမ်းများတွင် ခိုနားနေသလို ထင်ရ၏။ သည်တုန်းကတော့လည်း ရွှေတင်၏ မျက်နှာသည် ပွင့်သစ်စ ပန်းတစ်ပွင့်လို ကျက်သရေရှိပေသည်။

ခင်မောင်က ဓာတ်ပုံထဲမှ ရွှေတင်နှင့် သူ နေ့လယ်က တွေ့ခဲ့ရသော တရားခံမ ကျင်ရွှေတို့ကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်မိသည်။ တရားခံမ ကျင်ရွှေ မျက်နှာတွင်ကား စိုပြည်နနယ်ခြင်းတို့ မရှိတော့ပြီ။ အပြစ်ကင်း၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အရိပ်တို့ မရှိတော့ပြီ။ မျက်နှာသည် နေထိပန်းလို ညှိုးနွမ်းကာ အကြောအခြင် မရှိသော အရုပ်တစ်ရုပ်၏ မျက်နှာလို လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့နေ၏။ ခင်မောင်က ဓာတ်ပုံနှင့် တွဲထားသော စာတစ်စောင် ကောက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ လက်ရေးမှာ ခဲတံနှင့်ရေးထားပြီး တချို့နေရာတွင် တံတွေးဆွတ်၍ ရေးထားဟန်တူသဖြင့် မည်းနက်နေ၏။

အစ်ကို

အစ်ကိုဟာလေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ကဲလာတယ်။ မပေးရဲတဲ့ မိစ္ဆေတင်ရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ယူတယ်။ အချစ်ရဲ့အထွတ်အထိပ်ကို တက်ဖို့ရာ ကြောက်ပါတယ် ဆိုနေတဲ့ ကြားထဲက ကြောက်စရာ မရှိပါဘူးဆိုပြီး ရောက်အောင်လဲ သွားခဲ့ရပြီ။ ခုလဲ ဓာတ်ပုံ တောင်းနေပြန်ပြီ။ မပေးရဲဘူးအစ်ကိုရယ်၊ မပေးရဲဘူး၊ ကြီးကြီးဆင့်တိုးတင် မကဘူး။ အစ်ကိုအမေရော အစ်ကိုအစ်မတွေရော တွေ့သွားရင် မိစ္ဆေတင် လောင်မီးကျလိမ့်မယ် အစ်ကို။

ပြီးတော့လဲ အစ်ကိုရယ် မိစ္ဆေတင်ကို တောသူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဘာလုပ်ရအောင် ကြည့်နေရမှာလဲ။ ရန်ကုန်မှာ မိစ္ဆေတင်ထက် အဆပေါင်း တစ်ရာပိုပြီး ချောတဲ့ မိန်းမချောမိန်းမလှတွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မိစ္ဆေတင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ အစ်ကိုတို့ အိမ်ကြီးနဲ့ မလိုက်ဘူး အစ်ကိုရဲ့။ မိစ္ဆေတင်က သေးနပ်လွန်းလှပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး အစ်ကိုက မိစ္ဆေတင်ကို ကြာပန်းကလေးနဲ့ တူတယ်လို့ နှိုင်းပြောသွားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို သာလို့ မဖြစ်သေးတယ် အစ်ကို၊ ကြာပန်းဆိုတာ ရွှံ့နွံထဲမှာ နေရမှ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုရဲ့။ ဧည့်ခန်းဆောင်က ပန်းအိုးမှာ ကြာပန်းကို အလှထားချင်ပေမယ့်လဲ ဒီကြာပန်းဟာ ရွှံ့နွံထဲမှာလို ကြာကြာ မပွင့်နိုင်ဘူး အစ်ကို၊ မကြာခင်မှာပဲ ညှိုးနွမ်း ခြောက်သွေ့သွားမှာပဲ။ ကြာပန်းဟာ အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်နဲ့ မလိုက်ပါဘူး။ တောမှာရှိတဲ့ ကြာကန်ဘေးက ရွှံ့နွံထဲမှာသာ ပျော်ပိုက်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ ရန်ကုန်မှာ ကြာပန်းထက် အင်မတန် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ပန်းပွင့်တွေဟာလဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား အစ်ကို။

ဪ- အစ်ကိုဟာ ဓာတ်ပုံကို မပေးရင် အစ်ကိုကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲလို့ ယူဆမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သိပ်လဲစိတ်ဆိုးမှာပဲတဲ့ ဟုတ်လား။ ချစ်ပါတယ်အစ်ကို။ အစ်ကိုကို

ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ရွှေတင် ပြောမပြတတ်ဘူး။ အစ်ကိုကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြဖို့ မိစ္ဆေတင်မှာ စကားလုံးတွေတောင် ရှာမရပါဘူး။ ဓာတ်ပုံပေးဖို့ ဝန်လေးတာကတော့ ခုနကပြောတဲ့ အကြောင်းတွေ ကြောင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုငြိုငြင်တာ၊ စိတ်ဆိုးတာကို မိစ္ဆေတင် မခံရဲပါဘူး။ ရွှေကလေးရဲ့ အသက်ရော၊ အချစ်ရော လူရောပိုင်ပြီးဖြစ်တဲ့ မောင့်ကို ဓာတ်ပုံကလေး တစ်ပုံ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဘာကြောင့် မပေးဘဲ နေရမှာလဲ ဆိုတဲ့အတွက် ဓာတ်ပုံကို မပေးရဲဘဲနဲ့ ပေးလိုက် ရပါတယ်။ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မရယ်ရဘူးနော် အစ်ကို။
ရှိသောစွာဖြင့်

နွံထဲကကြာပွင့်ကလေး

မိစ္ဆေတင်

ခင်မောင်ဝင်းသည် စာကိုဖောက်ပြီး ဓာတ်ပုံကလေးကို စားပွဲပေါ်က ပန်းစိုက်အိုး ထဲတွင် မှီ၍ ထောင်ထား လိုက်သည်။ နောက်တစ်စောင်ကို ဆက်ဖတ်နေပြန်သည်။

အစ်ကို

လူလဲမလာ စာလဲမရောက်တာ ကြာပါပေါ့နော်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိလို့ ပြောချင်လို့ စောင့်နေပါတယ်။ အစ်ကိုလဲ ဖြူးကို ရုတ်တရက်မပေါ်လာနိုင်တဲ့ အတွက် ခုတော့ စာနဲ့ပဲ ရေးပြောလိုက် ရပါတယ်။ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့ နာပါနော်၊ အစ်ကို မိစ္ဆေတင်မှာ

ဟိုဒင်းရှိနေပါပြီ။ ဖုံးမရဖိမရလို့ မီးထမတောက်ခင် အေးအေးဆေးဆေး ပြီးအောင် အစ်ကို လာပြီး စီစဉ်လှည့်ပါနော်။ ခုလဲ မိစ္ဆေတင် ကျွေးပျက်လှပါပြီ။ ကြီးကြီးဆင့်တို့များ သိသွားရင် မိစ္ဆေတင်ဟာ ဘယ်ဘဝရောက်မယ် ဆိုတာ အစ်ကိုပဲ တွေးကြည့်ပါတော့ အစ်ကို၊ အစ်ကို သာမလာတော့ဘူးဆိုရင်တော့ အချစ်ရဲ့ အထွတ်အထိပ် ရောက်ခဲ့သူဟာ တောင်အောက်က ချောက်ကမ်းပါးကြီး ထဲကို ဆင်းရုံပဲ ရှိတော့တယ်ထင်ပါတယ်။ လာခဲ့ပါ အစ်ကို၊ မိစ္ဆေတင်ကို သနားတယ်ဆိုရင် အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ။

ဒုက္ခသည်မလေး မိစ္ဆေတင်

တကယ်ပင် ရွှေတင်သည် တောင်ထိပ်မှ အသူတစ်ရာ နက်လှစွာသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားလေပြီ။ သည်ချောက်ကမ်းပါးကြီး ထဲမှာ မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်တို့ဖြင့် အတိပြီး၏။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ရွှေတင်သည် သည်ချောက်ကမ်းပါးကြီးက ဘယ်တော့မှ ပြန်တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် စာကိုဖတ်ပြီး မြေကြီးခွက်ဝင်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက် ရသည်။ ကမ္ဘာကြီးပြိုလဲ ပျက်စီးသွားသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

“ရွှေရေ၊ မင်းဆင်းသွားတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးဟာ၊ ဒီလောက် နက်ရှိုင်းလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူးကွယ်။ တကယ်ပါပဲ၊ ရွှေကလေးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့အပြစ်ပါ။ ရွှေကလေးကို သည်ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ တွန်းပို့ခဲ့သူဟာ အစ်ကိုပါ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ပန်းစိုက်အိုးတွင် မှီ၍ ထောင်ထားသော ရွှေတင်ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်၍ စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ ရွှေတင်ကား ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ သူ့ကို

ပုံပုံကလေးပျံ့ကာ ငေးကြည့်နေရှာပေသည်။ စာရွက်ကိုင်ထားသော ခင်မောင်ဝင်း၏ လက်များသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေကြပေသည်။

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း၊ ဘာများ မှိုင်းတွေချနေတာလဲ”

ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် အတူ မောင်မောင်သန်း၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မောင်မောင်သန်းမှာ ခင်မောင်ဝင်းတို့၏ အိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်အကိုင်တခြားစီ ဖြစ်နေကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းမှာ တုန်းကလိုပင် ရင်းနှီးကြပေသည်။

မောင်မောင်သန်း အသံကြောင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော စာရွက်များကို လျင်မြန်စွာ ခေါက်ကာ ဖယောင်းစက္ကူ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းကား သူ့အနားရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ငါးရာငါးဆယ် တိုက်ပုံနှင့် မန္တလေးလုံချည် မီးခိုးရောင်ကို ဝတ်ဆင်ကာ လက်ဆွဲ သားရေအိတ် တစ်လုံးကို ပိုက်ထားပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ဝင်လာသော မောင်မောင်သန်းကို ကြည့်ကာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်။ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် ခင်မောင်ဝင်းသည် အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်ပေ။ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးတောနေချင်ပေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲကွ၊ မင်းက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက အေးစက်စက်အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းက သားရေအိတ်ကို ပစ်ချကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ဟ ကောင်ရ၊ ဘယ်ကလာရမှာလဲ၊ မင့်ဆီလာတာပေါ့၊ ငါက ကိစ္စရှိမှ မင်းဆီ လာရမှာလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မောင်မောင်သန်းက ငွေစီးကရက်ဘူးကို လှမ်းဖွင့်ကာ အထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူပြီး မီးညှိနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ သူမှားသွားမှန်း သိပြီး မျက်နှာကို ချိုထားကာ-

“မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ အချိန်မတော်ကြီးဆိုတော့”

“အို လာလာချည်သေး၊ ဘယ်ကလာ အချိန်မတော်ရမှာလဲ။ မင်းဆီကို ငါဒီအချိန်ပဲ လာတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ညနေလေးနာရီခွဲ ငါးနာရီလောက် မင်းရုံးဆင်းတယ်။ အပြန်မှာ မင်း တင်းနစ်ရိုက်တယ်။ မင်း တင်းနစ်ရိုက်ပြီးချိန် ငါလာတတ်တာပဲ။ နေစမ်းပါအုံး၊ မင်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တင်းနစ်လဲ မရိုက်ဘူး ဟုတ်လား၊ မင်းကြည့်ရတာလဲ တစ်မျိုးပဲ”

မောင်မောင်သန်းက စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်းပြောနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် မသိမ်းမိဘဲ ကျန်နေသော ရွှေတင့်ဓာတ်ပုံကို ပန်းစိုက်အိုးဘေးတွင် လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ဓာတ်ပုံကို မှောက်ထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းကလည်း ဒါကို သတိထား လိုက်မိသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်း ငါ့ကို ညာမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းမျက်လုံးတွေဟာ ဟောဒီလို မှန်ငေးနေသမျှ၊ မင်းမျက်နှာဟာ ဟောဒီလို ညှိုးငယ်နေသမျှ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ် ဆိုတာကို ငါသိပါတယ်။ ကဲ ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ မင်းဖြေမလား”

“မေးပေါ့၊ ဖြေနိုင်ရင် ဖြေမှာပေါ့”

“တရားခံမ ကျင်ရွှေ့အပေါ်မှာ မင်း စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်သန်းက သူ့ကိုမေးရင်း စီးကရက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား မမျှော်လင့်ဘဲလာသည့် မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်နေ၏။ မောင်မောင်သန်းကိုလည်း စိတ်ဆိုးနေမိသည်။

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မဟုတ်တာတွေ မေးမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဘာ မဟုတ်ဘူးလဲ၊ တရားခံမ ကျင်ရွှေ့ကို အချုပ်မှာ အထူးတန်းရဖို့ မင်းဆောင်ရွက် ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့”

“နေပါဦးဒါကိုမင်းဘယ်ကသိသလဲ”

“သတင်းထောက်ကွ၊ သတင်းထောက်၊ ဒီပြင် သတင်းထောက်သာ ဆိုရင် မင်းကို သတင်းစာထဲကနေပြီး ဖွင့်တီးလိုက်မှာ၊ ကွယ်လွန်သူ ဆာဖိုးဝင်း၏သား ဘိလပ်ပြန် ဦးခင်မောင်ဝင်း၏ အကူအညီဖြင့် အေစီအရွှေခေါ် မကျင်ရွှေ့ အချုပ်အထူးတန်း ရသွားခြင်းလို့ ရေးလိုက်ကြမယ့် ဖြစ်ခြင်း၊ ငါမို့လို့ မရေးတာ သူငယ်ချင်း။ ကိုင်း- ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောစမ်း၊ ကူညီတန်ရင် ကူညီရအောင်...”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ သည်တော့မှ သူ့အခြေအနေကို တွေးမိကာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ကျင်ရွှေ့ကို အထူးတန်းရအောင် တရားသူကြီးကို ဝင်ပြောတုန်းကတော့ ဒါတွေကို မစဉ်းစားမိပေ။ စဉ်းစားမိသည့် တိုင်အောင်လည်း သတင်းထောက် လက်ထဲ ရောက်သည်အထိ အန္တရာယ်ကြီးလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပေ။ သူ့ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်စေကာမူ ကွယ်လွန်သူ အဖေနှင့် ဆွေမျိုးဂုဏ်ကို ထိခိုက်မည်ဆိုလျှင် သူမေမေနှင့် သူသည် သည်ဘဝတွင် အိုးစားကွဲကြရမည် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးသည် ဆွေကြီးမျိုးကြီး မဟုတ်လား။

“ငဲ့အကြောင်းတော့ ပါချင်တာပါပစေတော့ သူငယ်ချင်း၊ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ နာမည်တော့ မထည့်ကြပါစေနဲ့ကွာ။ ဆာဖိုးဝင်း ရုပ်ကိုတော့ မသိပါစေနဲ့။ အေးလေ ဒီပြင် သတင်းထောက်တွေ လက်ထဲရောက်သွားရင်လဲ မင်းက လိုက်ပြီးပိတ်ပေးစမ်းပါ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်လောက် မြန်ဆန်စွာ ဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ဝန်ခံလိုက်သောအခါ မောင်မောင်သန်းပင် အံ့အားသင့် သွားသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်သား ဖြစ်နေအောင် စားပွဲတွင် တင်ပလွဲဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း....

“ကိုယ် အတည်မေးမယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း အရွှေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ။ သူက မင်းအဆက်ဟောင်းလား၊ အဆက်ဟောင်းကို ပြန်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလားဟင်”

ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငေးနေသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ပန်းစိုက်အိုး ဘေးတွင် မှောက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောဒီပုံကတော့ ရိုးရိုးကလေးနဲ့ ချစ်စရာ ပဲ၊ ကြည့်စမ်း”

မောင်မောင်သန်းသည် သားရေအိတ်ထဲမှ ရုံးတွင် ရိုက်လာသော ကျင်ရွှေ၏ ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ကြည့် နေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မောင်မောင်သန်း လုပ်နေသမျှကို ငေးကြည့်၍ သာ နေမိပေသည်။

“ဒီပုံတွေကျတော့ ဆန်းလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းသေးတာပဲ၊ ဒီပုံက မုန်းပေမယ့် ချစ်ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ အရွှေ၊ ဒီပုံကျတော့ ချစ်ပေမဲ့ မုန်းဟန် ဆောင်တတ်တဲ့ အရွှေ၊ ရော့ ဒီသုံးပုံကို ယှဉ်ကြည့်စမ်း”

မောင်မောင်သန်းက ဓာတ်ပုံသုံးပုံကို စားပွဲပေါ်တွင် ယှဉ်လျက်သား ချထားလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက ငေးကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်သန်းက ပုံသုံးပုံအနက် အလယ်တွင် ချထားသော ရိုးသားသည့် ရွှေတင့်ပုံကိုကြည့်ကာ...

“ဒီပုံလေးကျတော့ ချစ်ရင် မမုန်း၊ မုန်းရင်မချစ်၊ ဘွင်းဘွင်း။ ဟဲဟဲ သူငယ်ချင်း မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဆက်ဟောင်းမို့ ပြန်ဆက်ရအောင်လဲ အမှုကြီးက တန်းလန်း၊ ရောက်နေတဲ့ နေရာကလဲ အတန်းကုန်၊ ကဲ ပြောစမ်းပါအုံး မင်းနဲ့ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ။ ဒါထက် ပိုအရေးကြီးတာက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဒီဘဝထဲ ရောက်လာတာလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းနေသည်။ ပြီးမှ ...

“မပြောပါရစေနဲ့ မောင်မောင်သန်းရာ၊ သတင်းစာတွေထဲ ပါကုန်ရင် တော့ ခက်တော့မှာပဲ”

“ဟ သူငယ်ချင်းရ မှတ်ထား။ တို့ သတင်းထောက်ဆိုတာ တစ်လုံးမှမသိရင် နည်းနည်းတော့ ရေးတယ်။ နည်းနည်းသိရင် များများရေးတယ်။ အဲ များများသိရင် လုံးလုံး မရေးတော့ဘူး။ ပြော ပြော အကုန်ပြော ဟား ဟား”

ခင်မောင်ဝင်းက မောင်မောင်သန်းကို ကြည့်၍ ပြုံးနေလေသည်။

“ရုံးမင်းနှင့်တကွ ရုံးတော်မှာရှိတဲ့ ဂျူရီလူကြီးများကို ကျွန်တော် လျှောက်ထားလိုတာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ရုံးတော် ရှေ့မှောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ အမှုဟာဖြင့်ရင် အင်မတန်ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အစိုးရရှေ့နေ ဆိုတာဟာ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်က ခန့်ထားတဲ့ သူဖြစ်တဲ့သူဖြစ်တဲ့ အတွက် ပြည်သူပြည်သားများရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ရမယ့် ဝတ္တရား ရှိပါတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ဖျက်စီး နှောင့်ယှက်သူများ၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးတို့ကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများကို အရေးယူဖို့ ဝတ္တရားရှိပါတယ်”

အခန်း (၂၅)

တရားလို ရှေ့နေကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော ဝတ်ရုံကြီးကို ဆွဲဆန့်ကာ စောင်းနေသော ခေါင်းပေါင်းကို ခေါင်းပေါ်တွင် တည့်အောင် ဟန်ပါပါ ရွှေ့လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စာပွဲခုံကို မေး၍ ထောက်ထားပြီး ရုံးခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျင်ရွှေ၏ မျက်လုံးများနှင့် မဆုံမိအောင်ကား မျက်လုံးများကို လွှဲထားပေသည်။

တစ်ရုံးလုံးရှိ ပရိသတ်များမှာ သူ့ဘက်သို့ အာရုံစိုက်ကာ နားစွင့်နေကြသည်။ စောစောက တီးတိုးစကားပြောသံ၊ ချောင်းဟန့်သံများမှာ ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။ ရုံးခန်းထဲရှိ ပရိသတ်များက သူ့ကို အာရုံစိုက်မှန်းသိသည်နှင့် အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ရုတ်တရက် စကားမပြောသေးဘဲ ရှေ့တွင်ချထားသည့် ဥပဒေစာအုပ်ထူကြီးကို လှန်ကာ အရေးကြီးဟန်ကို ပြနေသည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြ၏။ အစိုးရရှေ့နေကြီးကား အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် လျှောက်လဲချက်ကို နီဒါန်းပျိုးနေပေသည်။

“ခု အမှုဟာဖြင့် ရုံးတော်နဲ့တကွ ဂျူရီလူကြီးများ အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်း ထူးခြားတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီရာဇဝတ်မှုဖြစ်ပွားပုံ မူလဘူတ အကြောင်းချင်းတစ်ခုကို ပြန်လှန်စစ်ဆေးကြည့်မယ် ဆိုလိုရှိရင် ဒီရာဇဝတ်မှုကြီးဟာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားခြင်းမှာ မြစ်ဖျားခံနေတာ တွေ့ရှိပါလိမ့်မယ်။”

“ဒီနောက်မှာ ဒီလိုအကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားပြီး ခုလိုအင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့၊ အင်မတန် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အင်မတန် စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ် ကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်လာကြမယ်ဆိုရင် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အေးချမ်းသာယာရေးကို အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်ပါ လိမ့်မယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် အမှုဖြစ်ပွားပုံကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောပြကာ စီရင်ထုံးများကို ကိုးကား၍ လျှောက်လဲနေသည်မှာ တစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက် ကြာသွား၏။ လျှောက်လဲချက်ပေးနေသည့် အတော်အတွင်း အစိုးရရှေ့နေကြီးသည်

မြင်းကောင်းစိုင်းသလို စကားလုံးများကို တသွင်သွင် ပြောချသွား၏။ တစ်ခါမျှသာ ခေတ္တရပ်နား၍ လည်ချောင်းထဲသို့ တက်လာသော ချွေးများကို မျိုချလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် အရှိန်ပြန်ယူကာ လျှောက်လဲချက် ပေးသွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အသံမှာ အလွန်အမင်း နူးညံ့သိမ်မွေ့ ချိုသာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မတိုးမကျယ် လေသံခပ်မှန်မှန်ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကျားဟိန်းသံလို ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားအောင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြော၏။

“သေသူ ဦးဖေသန်းဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သူဖြစ်သော်လဲ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ လုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားခြင်း မရှိပါဘူး။ မသမာသူရဲ့ လက်တွင်းမှာ မသမာသူ လူသတ်သမားကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်မိလို့သာ ခုလို သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ တရားခံမဖြစ်သူ မိကျင်ရွှေ ခေါ် အရွှေဟာ”

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် လက်ညှိုးကို ထောင်၍ ဝဲပြလိုက်သည်။ သူ့လက်ညှိုးသည် ဝက်ခြံထဲက မကျင်ရွှေဆီ အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားကာ ကျင်ရွှေကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြထားသည်။ သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများသည် ကျင်ရွှေမျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ထားသည်။

“မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေဟာ မိကောင်းဖခင်သမီး၊ မိဘရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမ ပဲ့ပြင်မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာသူ တစ်ဦးဆိုလို့ ရှိရင်တော့ ဒီလောက်ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ခုကို ကျူးလွန်ချင်မှ ကျူးလွန်မိပါ့မယ်။ ကျူးလွန်တယ်ဆိုရင်လဲ အင်မတန် သံသယ ဖြစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားခံမ ကိုယ်တိုင်က သူဟာ လင်ကောင် မပေါ်ဘဲမွေးတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးရဲ့ သမီး၊ အဖေမပေါ်တဲ့ သမီးလို့ ဆိုထားတဲ့အတွက် ခုလို လင်ကောင်မဖော်နိုင်တဲ့ အမေကမွေးတဲ့ တရားခံမလို မိန်းမတစ်ဦးဟာ ခုလောက်ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်မယ်ဆိုတာဟာ ဘာမှသံသယ ဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ကျင်ရွှေသည် အဖေနှင့် အမေနှစ်ယောက်ကို သည်အမှုကြီးထဲတွင် မပါဝင်စေချင်၍ သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အစိုးရရှေ့နေကြီးက ကျင်ရွှေ၏ အပြစ်ကင်းမဲ့သော အမေကိုပင် စာရိတ္တပျက်ပြားသူဟု စွပ်စွဲသွားပြီဖြစ်၏။ ဖြူစင်၍ အပြစ်ကင်းမဲ့သော သူငယ်စဉ်ဘဝမှာလည်း ရုံးတော်ရှေ့မှောက်တွင် ညှိုးနွမ်းခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ ကျင်ရွှေသည် အံ့ကိုကြိတ်ကာ လျှောက်လဲချက်ကို နားထောင်နေပေသည်။ သူ့ဘဝ သူ့ကြံ့ခိုင်မှုအတွက် ဘယ်လောက်ပင် အားတင်းနိုင်ပါသည်ဆိုသော်လည်း အပြစ်ကင်းသူ အမေအား ရက်ရက်စက်စက် ပြောသည်ကိုကြားရသော အခါတွင်မူ ရင်ထဲမှာ မချီအောင် နာကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပေသည်။

“တရားခံမ၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ပြန်ကြည့်မယ် ဆိုရင်တရားခံမကို လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ အမေက မွေးတဲ့သမီး ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က တရားခံမဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အစေခံလုပ်ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတဲ့ ဘဝကို မနစ်မြို့နိုင်ဘဲ အဲဒီအိမ်က ထွက်ပြေးတယ်။ ထွက်ပြေးပြီး ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပြည့်တန်ဆာ အဖြစ်အသက်မွေးတယ်။ သိကြတဲ့အတိုင်း ရပ်ကလဲလှ၊ အပြောကလဲ ကောင်းတော့ အဲဒီပြည့်တန်ဆာ အိမ်မှာ အခြားပြည့်တန်ဆာတွေထက် ဝင်ငွေကောင်းပြီး အင်မတန် အသုံးအဖြုန်းကြီးပါတယ်လို့ သက်သေတွေက တညီတညွတ်ထဲ ထွက်ဆိုကြပါတယ်”

“ဒီလိုမွေးတဲ့ မိဘမျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကစပြီး အကျင့်ပျက်လာတဲ့ တရားခံမ၊ နောက်ပြီးတော့လဲ အကျင့်စာရိတ္တပျက်လာတဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းလာပြီး ပြည့်တန်ဆာ အဖြစ် အသက်မွေးတဲ့ တရားခံမ ကျင်ရွှေခေါ် အရွှေဟာ...”

ခင်မောင်ဝင်းကား အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ စွပ်စွဲချက်များကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာတ လှိုက်လှိုက် ဖြစ်လာသည်။ အတိတ်ကို ပြန်တွေးရင်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဖို့နေမိသည်။ ဒါတွေက အစ်ကိုအဖြစ်တွေပါ ရွှေကလေးရယ်၊ အစ်ကိုအဖြစ်တွေပါ။

"ဒီလို ပျက်စီးလေလွင့်တဲ့ အမေကမ္ပေးပြီး ပျက်စီးလေလွင့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်လာတဲ့ တရားခံမဟာ လူတစ်ဖက်သားကို အင်မတန် ယုံကြည်လွယ်တဲ့၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တဲ့ သေသူဦးဖေသန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သက်သေများရဲ့ ထွက်ချက်အရ တရားခံမဟာ ဦးဖေသန်းကို မက်ကလင်း ဆေးမှုန့်ထုပ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အဆိပ်မှုန့်ကို တိုက်ကျွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံဟာ ဦးဖေသန်းကို ဆေးတိုက်နေကျ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားတဲ့အတွက် အဆိပ်မှုန့်နဲ့ ဆေးမှုန့်ကို လွယ်လင့်တကူခွဲခြားပြီး သိနိုင်ရပါမယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ်-၂ မချစ်မေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်မှာ သေသူ ဦးဖေသန်းဟာ မသေခင် "အရွှေရယ် အစ်ကိုကြီးကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား၊ ရက်စက်လှချေရဲ့ အရွှေရယ်" လို့ ညည်းတွားသံ ကြားရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဦးဖေသန်း သေဆုံးရခြင်းဟာ တင်ကူးပြင်ဆင်ပြီး သေစေရန် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် အဆိပ်တိုက်ကျွေးကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်"

တရားခံ ရှေ့နေကြီး ဦးဇော်ထွန်းမှာ အစိုးရရှေ့ကြီး၏ လျှောက်လဲချက်ထဲမှ အချို့ကို မှတ်စုပေါ်တွင် ချရေးနေ၏။

ကျင်ရွှေကား အစိုးရရှေ့ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေပေသည်။

"ရုံးတော်နဲ့တကွ ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား"

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ညာဘက်လက်ကို ဟန်ပါပါမြှောက်ကာ ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖိုင်ဖိုင်ကြီးကို ယိမ်းလှုပ်ရင်း ပြောနေ၏။

"တရားခံမေရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ရုံးတော်နဲ့ တကွ ဂျူရီလူကြီးမင်းများရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်တင် မကပါဘူး၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့ တကွ ဒီခေတ် လူ့အဖွဲ့ အစည်းကြီးရဲ့ကံကြမ္မာဟာလဲ ရုံးတော်နဲ့တကွ လူကြီးမင်းများရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဒီလောက်ပြစ်မှု ထင်ရှားနေတဲ့ တရားခံမကို သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပြီး ပြစ်ဒဏ်က

လွှတ်လိုက်လို့ ရှိရင် နောင်မှာ သည့်ထက်ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးများကို ရဲတင်းစွာ ကျူးလွန်ကြပါလိမ့်မယ်။ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးဟာ ကွယ်ပျောက်ပြီး မင်းမဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးပမာ ဆူပူလာပါလိမ့်မယ်။ ရုံးတော်နဲ့ လူကြီးမင်းများရဲ့စီရင်ချက်ဟာ နောင်ရာဇဝတ်မှုတွေကို မကျူးလွန်ရအောင် တားဆီးပစ်လိုက်တဲ့ အဟန့်အတားကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ရောဂန္တရကပ်ကြီးလို ကူးစက်ပြန့်ပွားတတ်တဲ့ ရောဂန္တရကပ်ကြီးက ကာကွယ်ဖို့ လိုသလို၊ ဖြူစင်အပြစ်ကင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ရန်အားထုတ်နေတဲ့ လူတွေကို ရာဇဝတ်မှု ပြန့်ပွားမလာရအောင် ကာကွယ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒီလို ကာကွယ်တဲ့ နေရာမှာ ရောဂါကို ကူးစက်တတ်တဲ့ ပိုးမွှားတွေကို ဖျက်ဆီးရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အခြားသူများကို ရောဂါမကူးနိုင်ရန် ကာကွယ်သောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ နောက်ထပ် ပြန့်ပွားလာနိုင်စရာရှိတဲ့ ရောဂါတွေကို တားဆီးသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ နောက်ပြီး ဖမ်းဆီးရမိတဲ့ ပိုးမွှားများကို ဖျက်ဆီးခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေအား အိန္ဒိယရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၀၂တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်နှင့် အညီ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး မသေမချင်းသတ်ရန်မှ တစ်ပါး အခြားထိုက်သင့်သော ပြစ်ဒဏ်မရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့် သေဒဏ်စီရင်ချက် ချမှတ်ပေးရန် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်စား လျှောက်ထား အပ်ပါတယ်"

အစိုးရရှေ့နေကြီးက စကားလုံးတွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် ရှည်လျားသော လျှောက်လဲချက်ကို ပေးပြီး လေးလံလှသော သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖိုင်ဖိုင်ကြီးဖြင့် ကုလားထိုင် ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ချွေးသီးတွေ စို့နေသော သူ့မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲသည့်အပြု၊ အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီး၏ အပြုမျိုးကို တွေ့ရပေသည်။

အစိုးရ ရှေ့နေကြီး၏ အလှည့်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် ဝတ်လုံတော်ရမင်း တစ်ဦးထပ်ပြီး ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေအတွက် လျှောက်လဲပြန်သည်။ ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေမှာ လူသတ်မှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေများ ဖြစ်နေကြသော်လည်း ခိုးမှုတွင်မူ သူတို့လည်း ကျင်ရွှေနှင့် အတူ တရားခံများ ဖြစ်နေကြ၏။ ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေသည် သူတို့အတွက် ဝတ်လုံတစ်ယောက်ကို သပ်သပ် ငှားထားပေးသည်။ သူတို့ဝတ်လုံကမူ သူ၏အမှုသည်များ ဖြစ်သည့် မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေသည် သေသူ ဦးဖေသန်း၏ ငွေများကို လုံးဝခိုးယူခြင်း မရှိကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦး ခိုးသည်ဟု လူသတ်တရားခံမ မိကျင်ရွှေက ထွက်ဆိုသည့် ထွက်ချက်များမှာ လူသတ်မှု တရားခံတစ်ဦး၏ ထွက်ချက်ဖြစ်နေ၍ လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ ဥပဒေအကုံးအကားဖြင့် လျှော်ကလဲသွား၏။ နောက်ပြီးငွေများကို မိကျင်ရွှေ တစ်ဦးတည်း ခိုးယူခြင်းဖြစ်ပြီး ခိုးမှုကို ဖုံးကွယ်ရန် အကြံဖြင့် မိကျင်ရွှေက အဆိပ်ခတ် သတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေမှာ ဤအမှုနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲသွား၏။

သူပြီးလျှင် တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်း ထလာသည်။ ဦးဇော်ထွန်းသည် ရုတ်တရက် ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ အတန်ကြာရပ်ကာ ရုံးခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ချက်မျှ မျက်စိ ကစားလိုက်၏။

“ရုံးတော်နဲ့တကွ ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား”

ဦးဇော်ထွန်းက တရားခွင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ အစချီလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ လေးနက် တည်ငြိမ်လှပေသည်။ အသံသာမဟုတ်၊ မျက်နှာထားကလည်း အေးဆေး လှသည်။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး သူ့ဘက်သို့ စူးစိုက် ကြည့်နေကြ၏။ ခင်မောင်ဝင်းကား အားတက်လာကာ ဦးဇော်ထွန်းကို အားကိုးသောမျက်လုံးများဖြင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ

ကြည့်နေ၏။ ဦးဇော်ထွန်းက ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော မှတ်စုစာအုပ်မှ စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“တစ်ဘက်က ပညာရှိ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကြီးရဲ့ လျှောက်လဲချက်ကို ကြားနာပြီးပါပြီ။ ပညာရှိ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကြီးက တရားခံဟာ ငွေခိုးယူပြီး သူခိုးယူတာကို ဖုံးကွယ်လိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဦးဖေသန်းကို အဆိပ်ကျွေးသတ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂ အရ ပြစ်ဒဏ် စီရင်သင့်ကြောင်းနဲ့ လျှောက်လဲသွားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ တရားခံမရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ပြန်ဖော်ပြီးတဲ့နောက် တရားခံမဟာ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီလိုကြီးလေးတဲ့ လူသတ်မှုကြီးကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ကျူးလွန်မိမှာ ဘာမှ သံသယရှိစရာ မလိုကြောင်း လျှောက်လဲသွားပါတယ်။ ဒီတော့ တစ်ဘက်က ပညာရှိရှေ့နေကြီး လျှောက်လဲချက်ကို ကျွန်တော် အချက်ကြီး နှစ်ချက်အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ထုချေ လျှောက်လဲလိုပါတယ်”

ဦးဇော်ထွန်းသည် တရားခွင်ကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောပြီး ခဏကြာမျှ ခေါင်းကို ကုတ်ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ တော်တော်ကြာသွားတော့မှ ချောင်းဟန့်ကာ လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြောနေသည်။

“ပထမတစ်ချက်က တရားခံမရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့အချက်ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ တစ်ဘက်က ပညာရှိရှေ့နေကြီးဟာ အပေါ်ယံကို ကြည့်ပြောသွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီလိုစာရိတ္တရှိတဲ့ သူမို့ ဒီအမှုကို လွယ်ကူစွာ ကျူးလွန်မိမှာပဲလို့ ကောက်ချက်ချသွားပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

ဦးဇော်ထွန်းက တရားလို အစိုးရ ရှေ့နေကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလေသည်။

“ရုံးတော်နဲ့တကွ ဂျူရီလူကြီးများ ခင်ဗျား။ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုတဲ့ အခါမှာ သာမန်အပေါ်ယံကိုသာ မကြည့်ဘဲ အရင်းအမြစ်ကိုပါ လိုက်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။ အလားတူပဲ တရားခံ တစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်ကိုသာ မကြည့်ဘဲနဲ့ အရင်းအမြစ်ထိ လိုက်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ တရားခံမ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေဟာ ခုလောလောဆယ်မှာ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ထုတ်ဖော် အစစ်ခံပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားခံမဟာ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ခုဘဝကို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာ သတိချပ်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ တရားခံမဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးရဲ့အိမ်မှာ အစေခံအဖြစ် လုပ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသား မနေနိုင်ဘဲ ပြည့်တန်ဆာဘဝကို သူ့သဘောအလျောက် လော်လီ ဖောက်ပြားပြီး ကူးပြောင်းသွားခဲ့ရတယ်လို့ တစ်ဘက်က ပညာရှိ ရှေ့နေကြီးက စွပ်စွဲသွားပါတယ်။ ဒါဟာ မမှန်ပါဘူး။ တရားခံမဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်ပါတယ်”

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် အလန့်တကြား ဖြစ်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် အသာအယာ ထုလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ထ၍ ပြောမည်ပြုပြီးမှ တရားသူကြီးက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် ပြန်၍ ထိုင်သွားလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား စိတ်အား ထက်သန်လာကာ မျက်လုံးမှာ တောက်ပလာကြသည်။ တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းက ဆက်လက် လျှောက်လဲပြန်သည်။

“ပညာအရည်အချင်းအားဖြင့်လဲ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ခုနစ်တန်းထိအောင် သင်ခဲ့ဖူးလို့ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိသင့်သလောက် ရှိပါတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများရဲ့ အရိပ်အာဝါသ အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ အတွက်လဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်။ သို့သော်လဲ အဲဒီဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးနဲ့ ကျူးလွန် မှောက်မှားမိကြတဲ့ အတွက် တရားခံမ မိကျင်ရွှေဟာ လေလွင့်ပြီး ပြည့်တန်ဆာဘဝကို ရောက်ခဲ့ရခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကိုထောက်ကြည့်ရင် တရားခံမဟာ မိမိ၏ လော်လီဖောက်ပြားမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ဦးရဲ့ လော်လီဖောက်ပြားမှုကြောင့် သူရဲ့ အပျိုစင်ဘဝဟာ အစွန်းထင်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘဲနဲ့ ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒီလို တစ်ဘက်သားရဲ့ သွေးဆောင် ဖြားယောင်းချက်ကြောင့် ပျက်စီးလေလွင့်သွားရတာကို တရားခံမအပေါ် လုံးဝပုံချတယ် ဆိုရင်ဖြင့် အင်မတန် အညှာအတာ ကင်းမဲ့ရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ခင်မောင်ဝင်းကား ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဇော်ထွန်း၏ စကားကိုနားထောင်ရင်း မျက်နှာတွေ ညိုမည်းလာ၏။ မျက်လုံးတွေ ပြာလာသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ တတ်နိုင်လျှင် တရားခွင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ပြေးချင်ပေသည်။

“တတိယ အချက်အားဖြင့် အမှုနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံမဟာ ဦးဇေသန်းကို အဆိပ်မှုန့်ကို မက်ကလင်း ဆေးမှုန့်အမှတ်မှားပြီး တိုက်ကျွေးခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မို့လို့သာ တရားခံမဟာ ဆေးပုလင်းထဲမှာ ကျန်တဲ့ ဆေးမှုန့် တစ်ထုပ်ကို ဖျောက်ဖျက်မပစ်ဘဲ သည်တိုင်း ထားပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဦးဇေသန်းကို သေစေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ အဆိပ်ကို ကျွေးရင် ဘာမှခုလို ချန်ထားခဲ့စရာ မရှိပါဘူး။ တစ်ခါတည်း ခြေရာပျောက် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာက ဒီဆေးပုလင်းထဲမှာ ကျန်တဲ့ ဆေးမှုန့်နှစ်ထုပ်ကို မသမာသူ တစ်ယောက်ယောက်က ဦးဇေသန်းနဲ့ တရားခံမ မရှိချိန်မှာ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဆင်တူ ထုပ်ထားတဲ့ အဆိပ်မှုန့်ကို ရောထည့်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားလို့ စဉ်းစားစရာရှိပါတယ်။ ဆိုပါတော့ မသမာစိတ်ရှိတဲ့ မောင်ဖြူက ဦးဇေသန်းရဲ့ ငွေတွေကို ခိုးယူပြီး ဖုံးကွယ်ရန် အကြံနဲ့ ဦးဇေသန်းနဲ့ တရားခံမ မရှိချိန်မှာ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဆေးမှုန့်နဲ့ အဆိပ်မှုန့်ကို လဲထားတာကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလားလို့ စဉ်းစားစရာတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပါတယ်”

“အဆိပ်မှုန့်နဲ့ ဆေးမှုန့်ထုပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ပြီးလဲထားတယ်ဆိုရင် သက်သေပြလေ၊ တရားရုံးတော်ဆိုတာ သက်သေသက္ကာယနဲ့ ဥပဒေအရ လုပ်မှပေါ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရဲ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ထိုင်လျက်မှနေ၍ တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း လှမ်းခနဲနေ၏။ ဦးဇော်ထွန်းမူ သူပြောနေသည်ကို မကြားဟန်ဖြင့် စီရင်ထုံးများကို ကိုးကား လျှောက်လဲနေသည်။

“တရားခံမဟာ သေသူကို အဆိပ်ကျွေးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လဲ အဆိပ်မှုန့်ကို ဆေးမှုန့်အထင်နဲ့ ကျွေးမိခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒါဟာ ဦးဖေသန်းကို သေစေရန် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် တိုက်ကျွေးတာ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ အိန္ဒိယ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၂၉၉ နဲ့ ၃၀၁ မှာလဲ သေစေရန် ကြံရွယ်ချက် မရှိဘဲနဲ့ သေစေခြင်းဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ရာ မမြောက်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တရားခံမအား တရားသေ လွှတ်ပစ်ဖို့ လျှောက်ထားပါတယ်”

ဦးဇော်ထွန်းက လျှောက်လဲချက် ပေးပြီးနောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ တရားသူကြီးက ကျင်ရွှေဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ-

“ဘာပြောချင်သေးလဲ သူငယ်မ”

ကျင်ရွှေသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်၏။ နောက် ခေါင်းကို ငုံ့ထားရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ မော့ကာ တရားသူကြီးကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မုဆိုးထပ်ကြပ် လိုက်ခံရသော သားကောင်နှင့် တူပေသည်။ ကျင်ရွှေက ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျင်ရွှေကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေလည်လာသည်။ ကျင်ရွှေ၏ ရှိုက်သံသည် သူ့နလုံးသားကို လေလုံးတက်၍ ဆောင့်လိုက်သလို

နာကျင်စေပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် မျက်လုံးတွင် ဝေလည်လာသော မျက်ရည်များကို လူမြင်သွားမှာ စိုးသဖြင့် ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့ထားလိုက်မိလေသည်။

“ဂုဏ်သရေရှိ ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား”

လျှောက်လဲချက်နှင့် စာကို ကြားနာပြီးဖြစ်၍ တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ချရန် အမှုကို ဂျူရီလူကြီးများထံ တင်လိုက်သည်။

“တရားလိုပြ သက်သေများနှင့်တကွ တရားခံကို စစ်ဆေးပြီးစီးလို့ နှစ်ဘက်သော ပညာရှိ ရှေ့နေကြီးများရဲ့ လျှောက်လဲချက်များကိုလဲ ကြားနာပြီးပါပြီ။ နောက်ဆုံး အဆင့်အနေနဲ့ စီရင်ချက်ချမှတ်ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ စီရင်ချက်ချမှတ်ဖို့ စဉ်းစားကြတဲ့အခါမှာ လူကြီးမင်းများကို အစီရင်ခံချင်တာ တစ်ခုရှိနေပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် တရားဥပဒေဆိုတာ ဘာလဲဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ တရားဥပဒေဟာ အတိမ်းအစောင်း မခံပါဘူး အင်မတန်နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပါတယ်။ အမှုတစ်ခုဟာ အမှုမှန်ဖြစ်နေပေမဲ့လဲ သက်သေ အထောက်အထားတွေ မပြည့်မစုံလို့ တရားဥပဒေနဲ့ အရေးယူလို့ မရတာလဲရှိပါတယ်။ အမှုမှား ဖြစ်နေပေမဲ့လဲ သက်သေ အထောက်အထားတွေ ပြနိုင်လို့ တရားဥပဒေအရ အရေးယူရတာလဲ ရှိပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်ကလဲ တရားခံတစ်ဦးဟာ ပြစ်မှုတစ်ခု အတွက်ကြောင့် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပြန်ပြီး အပြစ်ပေးရိုးထုံးတမ်းစဉ်လာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တရားခံ တစ်ယောက်ကို စီရင်ချက် ချမှတ်တော့မယ်ဆိုရင် အမှုသွားအမှုလာကို အနုလုံပဋိလုံ ပြန်လှန်သုံးသပ်ပြီး တရားဥပဒေရဲ့ သဘောနဲ့ စပ်ဟပ်ပြီး ယူရပါလိမ့်မယ်။ တရားဥပဒေနဲ့ ညှိနှိုင်းတဲ့ အခါမှာလဲ ရှင်းလင်းပြတ်သား တိကျဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ဖောက်ထွင်းမှုဟာ ဖောက်ထွင်းမှုမျှသာ ဖြစ်ပြီး ခိုးမှုဟာ ခိုးမှုမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သော့ခတ်ထားတဲ့ နေရာတစ်ခုက ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းဟာ သော့ခတ်ထားတဲ့ နေရာတစ်ခုက ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပြီး သော့ခတ်ထားခြင်း မရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုက ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းဟာ သော့ခတ်မထားတဲ့ နေရာတစ်ခုက

ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ တရားဥပဒေရဲ့ အခြေခံမူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမူများကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ရောထွေးယှက်တင် စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ ရုံးတော်မှာတင်ပြီး စစ်ဆေးတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ တင်တဲ့စွဲချက်ကိုပဲ မူတည်ပြီး စဉ်းစားရပါမယ်။ ရုံးတော်မှာ တင်ပြစစ်ဆေးခြင်းမရှိတဲ့ ပြစ်မှုကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစားဖို့ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ချရန် စဉ်းစားသည့်နေရာတွင် ဂျူရီလူကြီးများ လိုက်နာရမည့် မူများကို ရှင်းလင်း ပြောပြနေ၏။ တရားသူကြီးသည် ဂျူရီလူကြီးများအား အခြေခံမူများကို လိုက်နာစေလိုဟန် ရှိပေသည်။

“အကယ်၍ တရားခံမဟာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိတယ်ဆိုရင် လူကြီးမင်းများမှာ တရားခံကို ပြစ်ဒဏ် စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့တယ်ဆိုရင် ပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ တရားခံ အပေါ်မှာ စွဲထားတဲ့စွဲချက်များအနက်က စွဲချက်တစ်ခုသာလျှင် ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိရပြီး အခြားစွဲချက်များမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း မတွေ့ရရင် ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ပြီး မကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပေးပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ လူကြီးမင်းများဟာ လူကြီးမင်းများထံမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ထောက်ခံဖြေဆိုရင် မေးခွန်းထဲမှာပါတဲ့ အချက်အလက် အားလုံးကိုပဲ ထောက်ခံ ဖြေဆိုရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုတဲ့အခါမှာ မေးခွန်းရဲ့ ဘယ်အပိုင်းကို ထောက်ခံဖြေဆိုပြီး ဘယ်အပိုင်းကိုဖြင့် ထောက်ခံဖြေဆိုခြင်း မပြု သဘောကွဲလွဲတယ်လို့ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေပေးဖို့ လိုပါတယ်”

“အမှုရဲ့ အကြောင်းကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်”

တရားသူကြီးက ရုံးတော်တွင် အဖန်တလဲလဲ တင်ပြပြီး ဖြစ်သည့် အမှုအကြောင်းကို ဖတ်ပြနေလေသည်။ ကျင်ရွှေကား စွဲချက်ကို ဖတ်ပြနေသော တရားသူကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်း နေပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကမူ တရားသူကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ကျင်ရွှေကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ခါတိုင်းတော့ ကျင်ရွှေ၏ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ခဲ့ပေ။ ခုလို ကျင်ရွှေ၏အာရုံ တရားသူကြီးထံ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်နေတော့မှ အားရပါးရ ကြည့်ရပေတော့သည်။

ကျင်ရွှေကား ပွင့်ရှိက်မယ်ညို ရှန်သားအင်္ကျီနှင့် သရက်ထည် လုံချည် အပြာရင့်ရောင်ကို ဝတ်ထား၏။ စကားဝါပွင့်ဖတ်လို ဝါသောအသားသည် ဖြူလျော်နေပြီ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးမှ အရောင်သည် မှေးမှိန်စ ပြုလာပြီဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ပကတိ ပန်းနုသွေး မဟုတ်တော့ဘဲ ထူပိန်းနေအောင် ဆိုးထား၏။ သို့သော်လည်း ဖြိုးသောရွှေရင်၊ ကျင်သောခါး၊ ရှည်လျားသော ပေါင်တံနှင့် ကော့ပုံသော တင်ပါးတို့မှာ ပန်းဦးကို သူဆွတ်ခူးခဲ့သည့် ညက အပျိုစင် ရွှေတင်လို စိုပြည်လန်းဆန်းတုန်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ရွှေတင်သည် အင်မတန်အပြ စ်ကင်းသော ရိုးသားသော အပျိုစင်ကလေးဖြစ်၏။ သည်တုန်းက မရွှေတင်သည် သူ့နှလုံးသည်းပွတ်၊ သူ့မျက်လုံး မျက်ဆန်ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ရွှေတင်သည် စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းသော လူသတ်မှုကြီးတွင် တရားခံမ ဖြစ်လာရပြန်၏။ သူသည် အမှုတွင် ဂျူရီလူကြီးလာ ဖြစ်နေပေသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း လောကဟာ အကွေ့အကောက်တွေ မများလွန်းပေဘူးလား၊ မတိုက်ဆိုင် လွန်းပေဘူးလား။

ရွှေတင် သည်ဘဝသို့ ရောက်လာရခြင်းမှာ သူ့ပယောဂ ကြောင့်ဆိုသည်ကို မယုံနိုင်သေးပေ။

တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းကမူ ကျင်ရွှေ သည်ဘဝ ရောက်လာရခြင်းမှာ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦး၏ ပယောဂကြောင့်ဟု ပြောပြသွား၏။

သို့ရာတွင် သည်စကားကိုတော့ သိပ်လက်မခံချင်ပေ။ ကံကြမ္မာကြောင့် ဖြစ်ရလေခြင်းဟု ကံကိုသာ ရှိုးမယ်ဖွဲ့ချင် ပေသည်။

“အို ငါ့ကြောင့် ဒီဘဝရောက်တာ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖန်တီးလာတာပဲ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် တစ္ဆေခြောက်သလို သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေသော ဦးဇော်ထွန်း၏ စကားများကို စိတ်ထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ ပြီးနောက်အားတင်းကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ထားလိုက်ပြီး တရားသူကြီး၏ စာဖတ်သံကို နားထောင်နေသည်။

“ကဲ စွဲချက်ကတော့ ဒါပါပဲ။ ဂျူရီလူကြီးများ စဉ်းစားခန်းဝင်ပြီး လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ စီရင်ချက်ချမယ်”

အခန်း (၂၆)

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဝါဒါတစ်ယောက် ဖွင့်ပေးသော ကျားပါးစပ်တံခါးကို ငုံ့၍ ဝင်လိုက်သည်။ ထောင်ဘူးဝထဲတွင် အပြင်ဘုတ်ကျသော နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားများသည် အပြင်ဘုတ် ထွက်ရန် တန်းစီနေကြ၏။ ထောင်မှူးလေး တစ်ယောက်နှင့် ထောင်ဝါဒါ သုံးလေးယောက်မှာ ထောင်သို့ ရောက်လာသည့် လူသစ်များကို တလာစီနေကြသည်။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသည် သည်အချိန်ဆိုလျှင် ပျားအုံကြီးလို အလုပ်များနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ယောင်လည်လည်ဖြင့် ကျားပါးစပ် တံခါးအနီးတွင် ရပ်ပြီး သူတို့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အရင်က သည်ထောင်ဘူးထဲသို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးခဲ့ဘဲ သည်အကြိမ် ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်ကား အပြင်လောကနှင့်မတူ၊ အနံ့အသက်လည်း ကွဲပြား၏။ အသွေးအရောင်လည်း ခြားနား၏။ မြင်ကွင်းလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်၏။ အပြင်လောကနှင့် လုံးဝခြားနားသော လောကတစ်ခုပေတည်း။

နှစ်ဘက်သော ဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေကြီးများ၏ လျှောက်ထားချက်များကို ကြားနာပြီးသည့် နေ့မှာပင် ဂျူရီလူကြီးများသည် စဉ်းစားခန်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျူရီလူကြီးချင်း သဘောကွဲလွဲနေသဖြင့် စီရင်ချက် မချနိုင်သေးပေ။ တချို့က ကျင်ရွှေမှာ အပြစ်ရှိသည်ဟု ယူဆ၏။ တချို့က ကျင်ရွှေမှာ အပြစ်မရှိဟု ယူဆကြလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား ဦးဖေသန်းအား ကျင်ရွှေ မသတ်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေပေသည်။ ကျင်ရွှေသည် ဦးဖေသန်းအား အဆိပ်မှုန့်ကို ဆေးအမှတ်ဖြင့် တိုက်သည်မှန်သော်လည်း ကျင်ရွှေသည် ဦးဖေသန်းအား သေစေရန် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ဆေးတိုက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှားပေသည်။ မသမာသူ တစ်ယောက်ယောက်က ဆေးမှုန့်ကို အဆိပ်မှုန့်ထုပ်နှင့် လဲလှယ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဂျူရီလူကြီး ခပ်များများကပင် ယူဆကြသည်။ သို့ရာတွင်ကျင်ရွှေသည် အဆိပ်မှုန့်ထုပ်မှန်း မသိပါဆိုသည့် အချက်မှာ သက်သေပြ၍ မရသော အချက်ဖြစ်၍ တရားလိုပြသက်သေ မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့ကမူ သိလျက်နှင့် တိုက်ကျွေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုသွားကြသည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျင်ရွှေ၏ စကားသည် ဘယ်လောက်ပင် ကြီးကျယ်သော အမှန်တရားပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုသည့် သက်သေမရှိသည်နှင့်ပင် အပြစ်ရတော့မလို ဖြစ်နေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းကား သက်သေမရှိတာနှင့် အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦး အပြစ်ခံရမည်ကို တွေးမိတိုင်း ရင်နာမိပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် တန်းစီကာ ကျားပါးစပ်မှ ငုံ့ပြီး ထွက်သွားကြသည့် အပြင်ဘုတ်ကိုင်များကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ သည်ရာဇဝတ်ကောင်များ ထဲတွင်လည်း ဂျူရီလူကြီး အဖြစ်ထိုင်ကာ အပြစ်ပေးခဲ့သူပေါင်း ဘယ်လောက်ပါမည် မသိပေ။

“ဒီ ဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျာ”

ကာကီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထောင်မှူးကလေး တစ်ယောက်က ခေါ်သွားသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ထောင်ပိုင်ကလေး၏

အခန်းမှာ ဘူးဝအဝင် လက်ဝဲအတွင်းဘက်တွင် ရှိပြီး သံဆန်ခါများ ကာထားပေသည်။ သူ့အခန်းကို မရောက်မီ ထောင်အမှုထမ်းများ၏ ရုံးခန်းကိုဖြတ်သွားရသည်။ ထောင်ပိုင်ကလေး ရုံးခန်းကား အတော်အတန် သားသားနားနားရှိပေ၏။ နောက်ကျောဘက် နံရံတွင် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၏ ပုံကြီးကိုချိတ်ဆွဲ၍ ထားသည်။ သတ္တလတ်အစိမ်း ဖုံးထားသည့် စားပွဲရုံကြီး တစ်လုံးရှိ၍ နောက်ဘက်တွင် သံမဏိမီးခံဘီရိ တစ်လုံးရှိသည်။ အကျဉ်းသားများ၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ဘူးဝက သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပြီး သည်ဘီရိထဲမှာ သိမ်းထားလေသည်။ သတ္တလတ်စိမ်းဖုံး စားပွဲခင်းနောက်က ထောင်ပိုင်ကလေး၏ ကုလားထိုင်မှာ လွတ်နေသည်။ စားပွဲရှေ့တွင် ကုလားထိုင် နှစ်လုံးမှာ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားသဖြင့် စားပွဲနှင့် ဘေးတိုက်ဖြစ်နေ၏။ သည်ကုလားထိုင် နှစ်လုံးမှာလည်း လွတ်နေသည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ မကြာခင်မှာပဲ လာပါလိမ့်မယ်”

ထောင်မှူးကလေးက မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသော ကုလားထိုင်လွတ် နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးကို ညွှန်ပြ၍ နေရာချပေးသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါဘယ်သူ့ အခန်းလဲ”

“ထောင်ပိုင်ကလေး အခန်းပါ ခင်ဗျာ”

“ထောင်ပိုင်ကလေး အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား”

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီနေ့ထောင်ပိုင်ကလေး နေ့အားယူပါတယ်။ တရားခံမနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ပါတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးခင်မောင်ဝင်းကို လာမတွေ့နိုင်တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပါနော်”

ထောင်မှူးကလေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျားပါးစပ်တံခါး ဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံ၊ တံခါးနှင့် သံကြိုးရိုက်သံ၊ သော့ခလောက် ဖွင့်သံများကို မကြာခဏ ကြားနေရသည်။ ထောင်မှာ သည်အချိန်တွင် လူအရှုပ်ဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ ဝါဒါများ၊ ဂျူတီအပြောင်း အလဲကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ သူများကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အဝင်အထွက်များသည့် အချိန်ဖြစ်၍ တစ်နေ့ တစ်နေ့တွင် သည်ကျားပါးစပ် တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်သော အကြိမ်ပေါင်းမှာ ရေတွက်လို့ပင် ရမည်မထင်ပေ။

မိန်းမလေး အဆောင်များဘက်ဆီမှ သံတိုင်ခိုင်မခိုင် စစ်ဆေးနေကြသော ဝါဒါများ၏ သံတိုင်များကို သံတုတ်နှင့် ဆွဲတီးလိုက်သော အသံကို လည်းတစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် စောင့်ရင်း စီးကရက်ဘူးကို ဖွင့်၍ တစ်လိပ်ကို မီးညှိ သောက်နေပေသည်။ စီးကရက်မှာ နေဗီးကပ်စီးကရက် ၅၀ ဝင်ဘူးဖြစ်သည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး သံဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ပြင်ပကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် ခြာနားသော ထောင်လောကမှ အသံဗလံတွေကို နားထောင်ရင်း ထောင်သားဘဝကို တွေးနေမိသည်။ သူချစ်သော ရွှေတင်သည် လူသတ်သမား တရားခံမ ပြည့်တန်ဆာ ကျင်ရွှေအဖြစ် ထောင်ကြံထဲတွင် ရောက်နေရသည်မှာ တကယ်ဆိုတော့ တွေးလိုက်တိုင်း အသည်းနာစရာ ကောင်းပေသည်။ ရိုးပြတ်နံ့သင်းသော လေ၊ ကြာကန်၊ ကောက်ရိုးခင်းပုံတို့ အရိပ်တွင် လွတ်လပ်သန့်ရှင်းစွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ရွှေတင်၊ သူနှင့် ကောက်လှိုင်းပုံကြီးကို မှီကာ ချစ်တင်းဆို၍ သူ့အလိုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လိုက်လျောခဲ့ရာသော ရွှေတင်၊ ပထမဆုံး

သူနှင့်တွေ့စက ဖြူးဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်ရင်း လက်သည်းကလေးတွေကို ကိုက်ကာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေခဲ့ရာသော ရွှေတင်။

သည်လို ရိုးသား၍ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်သော ရွှေတင်သည် ယခုတော့ လူသတ်တရားခံ ပြည့်တန်ဆာ ကျင်ရွှေအဖြစ် ကျဉ်းမြောင်း လှသော အုတ်နံရံ တံတိုင်းအတွင်းမှာ ရောက်နေရသည်။

“တရားခံမဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်နဲ့ ကျူးလွန် မှောက်မှားမိခဲ့တဲ့ အတွက် လေလွင့်ပြီး ပြည့်တန်ဆာဘဝကို ရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးဇော်ထွန်း၏ စကားလုံးများသည် ခင်မောင်ဝင်းကို ခြောက်လှန့်နေကြ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်စကားလုံးများကို ပြန်တွေးတိုင်း နောင်တရသလို ဖြစ်မိသည်။

“အစ်ကို အပြစ်ပါ ရွှေကလေးရယ်”ဟု ညည်းမိသည်။ ပြီးတော့ သည်ဘဝကို ရောက်သည့်တိုင် သူက စိမ်းကားရက်စက်မည် ဆိုလျှင်လည်း တရားမဲ့ရာကျမည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျင်ရွှေကို သွားတွေ့မည်ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ကား စွန့်စားခန်းကြီး တစ်ရပ်ပေတည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့လိုလျှင်လည်း ကဲ့ရဲ့ပါစေတော့။

“ဟိုမှာလေ ညည်းကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တဲ့လူ၊ ထိုင်နေတာမမြင်ဘူးလား၊ ကောင်မကိုက ယောင်တောင်တောင်နဲ့”

ကျင်ရွှေကို ခေါ်လာသော ထောင်ဝါဒါ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ကျင်ရွှေကို မာန်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ထောင်ပိုင်ကလေး ရုံးခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ကျင်ရွှေကို မြင်ရသည်။ ကျင်ရွှေမှာ ထောင်ဝတ်ထောင်စားနှင့် ဖြစ်သည်။ လက်ဝကျယ်ကျယ်၊ လည်ပင်း ခပ်ဟိုက်ဟိုက်

ပွယောင်းနေသော ထောင်းသားများဝတ်သည့် အင်္ကျီအဖြူနှင့် လုံချည်ကြမ်းကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် ပွယောင်းကာ မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်အဝတ် သည်အစားနှင့် ကျင်ရွှေကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဆိုသွားလေသည်။ သူက သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ၊ ဗစ်တိုးရီးယားရှပ်အင်္ကျီလည်စီးတို့ဖြင့် ကျနစွာ ဝတ်ထားပြီး ကျင်ရွှေက ထောင်ဝတ်ထောင်စားနှင့်ဖြစ်နေပေရာ အဆင်အပြင် အသွေးအမွှေးမှာ ဆန့်ကျင်နေပေသည်။

ကျင်ရွှေသည် တံခါးဝမှာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုခေါ်လည်း မခေါ်၊ နှုတ်လည်း မဆက်ပေ။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း ယခုမှတွေ့ရမည်ဖြစ်သော သူစိမ်း တစ်ယောက်ကို တွေ့ပုံမျိုးလို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ကျင်ရွှေသည် ခင်မောင်ဝင်းကို မရဲတရဲ ဖြစ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကလည်း မရဲတရဲဖြစ်နေသည်။

ဝါဒါမိန်းမ တစ်ယောက်က ကျင်ရွှေကို ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးတွင် အထိုင်ခိုင်းပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျင်ရွှေသည် အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အဓိပ္ပါယ် ကင်းမဲ့သော အကြည့်မျိုးသာတည်း။ ကျင်ရွှေသည် ကြာကြာ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်နှာကို တခြားလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ကြည့်နေသည်။ သည်တော့မှ ကျင်ရွှေသည် စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို တပ်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ စီးကရက် သောက်ချင်လာသည်။ ကျင်ရွှေသည် ရုံးထွက်သော နေ့များတွင် စီးကရက်သောက်ရ၏။ စီးကရက် သောက်လေ့ရှိသော ပြည့်တန်ဆာပါးစပ်က စီးကရက် သောက်ချင်လာပေပြီ။

“ရွှေ”

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာသည်။ ကျင်ရွှေ့ မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပေသည်။ ကျင်ရွှေကမူ ပြန်၍ မထူးဘဲခေါင်းကို ငုံ့ထားလေသည်။

ကျင်ရွှေသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်သည်။

“စကားလေးဘာလေး ပြောပါဦး ရွှေကလေးရယ်။ ကိုယ့်ဇာတိကို ဘယ်လောက် ဖုံးကွယ်ပေမဲ့ ရွှေကလေးမှန်း အစ်ကိုသိပါတယ်။ နေပါဦးနေထိုင်ကောင်းရဲ့ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ကျင်ရွှေသည် သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စီးကရက်ဘူးကိုသာ ကြည့်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ငေးနေကြသည်။ ထောင်ထဲမှ သံတိုင်များကို ဆွဲတီးသံ ပေါ်လာပေသည်။

“အထူးတန်းရပြီနော်”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အနေအထိုင် အစားအသောက်ကော ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“သိပ်တော့ မဆိုပါဘူး။ ခု အထူးတန်း ရမှာမို့လို့ ယာယီ အထူးတန်း အစားအသောက်ကို ထုတ်ပေးနေပါပြီ။ အပြင်က ခေါက်ဆွဲထုပ်တို့ ဘာတို့တောင် စားဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ကျင်ရွှေသည် စီးကရက်ဘူးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ခေါင်းကိုအောက်သို့ ငုံထားလိုက်သည်။ ယခုတော့ ခင်မောင်ဝင်းကို မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ပေ။

“အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ညိုလေး ရှိပါတယ်”

စကားပြတ်သွားကြသဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးနေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံထားသော ကျင်ရွှေကိုငေးကြည့်နေသည်။ ဆံပင်များသည် နီ၍ မွဲခြောက်နေကာ နဖူးတစ်ခြမ်းကို ဖုံးအုပ်အောင် ဝဲကျနေ၏။ အသားအရေမှာ ဖျော့တော့နေပေသည်။ ထောင်တွင်းမှ နာရီမောင်း ခေါက်သံများသည် ဆက်တိုက် ပေါ်လာကြပေသည်။

“ညိုလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာတော်သလဲ”

“ညိုလေးဆိုတာ ကျွန်မတို့အဖော်ပါ ဘာမှမတော်ပါဘူး”

ကျင်ရွှေက စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းကြည့်၍ ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ဖာပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်မကတော့ မောင်ကလေးလို ချစ်တာပါပဲ။ သူကတော့ ဘယ်လိုသဘောလဲ မသိဘူး။ သူလဲ ဒီနေ့ ထောင်ဝင်စာ လာမယ်ပြောတာပဲ၊ ဘာမှ စားစရာမယူခဲ့နဲ့၊ ဖဲထုပ်နဲ့ စီးကရက်သာ ယူခဲ့လို့ မှာလိုက်တာပဲ၊ ပါမှ ပါပျံ့မလား မသိဘူး”

ကျင်ရွှေသည် စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို တပ်မက်စွာ ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများကိုလည်း လျှာဖြင့် လျက်နေပေသည်။

“ဪ စီးကရက်တောင် သောက်တတ်နေပြီကိုး”

ကျင်ရွှေသည် ယောင်ယမ်းကာ စီးကရက်ဘူးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်အပြုအမူကို ကိုယ်ပြန်သတိရကာ လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကျင်ရွှေ ရှက်မသွားစေရန် စီးကရက်ဘူးကို ထိုးပေးကာ မီးခြစ်ပါ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကျင်ရွှေသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ စီးကရက်ကို ကယျာကယာညှိကာ ရှိုက်ဖွာနေသည်။ မီးခိုးများကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်ကို လက်ဖျားတွင် ကျင်လည်လှပစွာ ညှပ်ထားလေသည်။ စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ကျင်ရွှေ၏ ဟန်ပန်မှာ စောစောကလို မရွံ့မရဲ အမူအရာတွေ မရှိတော့ဘဲ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုသည့် ပြည့်တန်ဆာ သက်မွေးဝမ်းကျောင်း၏ ဟန်အမူအရာတွေ ဝင်လာသည်ဟု ထင်နေရသည်။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ကျင်ရွှေ၏ ဟန်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်နေ၏။ သူကျင်ရွှေနှင့် လာတွေ့ခြင်းမှာ သူ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရန်ဖြစ်၏။ သူ၏ အပြစ်များကို ဆေးကြောရန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူမေးချင်တာတွေက တခြား၊ မေးလိုက်တာတွေက တခြားစီ ဖြစ်၏။ သူကြားချင်တာက တခြား၊ ကြားရတာက တခြားလည်း ဖြစ်နေပေသည်။

“ထောင်ထဲ ဖဲထုပ်သွင်းလို့ ရသလား”

“အို ဝါဒါတွေကို ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးပေးရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် သွင်းလို့ရတာပဲ”

ကျင်ရွှေက လုပ်နေကျဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျင်ရွှေကို ကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေလေသည်။ ရွှေတင် အဖြစ်နှင့်တုန်းက ရှိခဲ့သော သိမ်မွေ့ခြင်း၊ တည်ငြိမ်ခြင်း၊ လေးနက်ခြင်း စသည်တို့ မရှိတော့ပေပြီ။

“ရွှေ”

ခင်မောင်ဝင်းက သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ထောင်ကို အလာတုန်းကတော့ ကျင်ရွှေနှင့် သူသည် ရှေးတုန်းက ကယုကယ ချစ်တုံတင်ခဲ့သော ဘဝကို ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့ကာ လွမ်းမျက်ရည်တို့ဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ အတိတ်သို့ ပြန်ပြေးကြလိမ့်မည်။ သည်အခါတွင် သူတို့၏ အသည်းနှလုံးများသည် လည်းနူးညံ့ သိမ်မွေ့လာကြလိမ့်မည်။ သည်အခါမျိုးတွင် သူ့အပြစ်ကို သူခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ကျင်ရွှေသည် သူ့အား အော်ဒါခေါ်ရန်လာသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်ထက် ပိုမို သဘောထားဟန် မတူပေ။

“ရွှေရွှေ”

“ရှင် ဦးခင်မောင်ဝင်း”

ကျင်ရွှေသည် နာမည်ကို တပ်ခေါ်လိုက်၏။ အစ်ကိုလို့တောင် မခေါ်တော့ဘဲကိုး။ စိတ်နာလှပြီ ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ကျင်ရွှေကား စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေပေသည်။

“ရွှေ့ အမှုအတွက် ရှေ့နေနဲ့လဲ စကားပြောပြီးပြီ။ သက်သေကိစ္စတွေလဲ စီစဉ်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘာအကူအညီ လိုသေးသလဲ ဟင်”

ကျင်ရွှေကား မှဲ့ပြုံးပြုံးကာ....

“အော် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်။ ရွှေတင့်ထိုက်နဲ့ ရွှေတင့်ကံ ရှိပါစေတော့။ ခုလို အမှတ်တရ ကူညီဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ”

ရွှေတင်၏ အေးစက်စက် အသံကြောင့် ခင်မောင်ဝင်း၏ အသည်းနှလုံးသည် ခဲသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျင်ရွှေ၏ အပြောအဆို

အမှုအရာတွေကို ကြည့်ကာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာပေသည်။ ရင်ထဲကလည်း နာကြည်း၍လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး အရွှေ။ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်တာတွေ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝတ္တရားရှိလို့ ဆောင်ရွက်နေရတယ် ဆိုတာလဲ သိပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျင်ရွှေ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာ၏။ ကျင်ရွှေ၏ စကားများကား အပြစ်ရှိသူကို အခံရခက်စေသော စကား၊ ခင်မောင်ဝင်း၏ အသည်းနှလုံးကို အပ်နှင့်ဆွသလို နာကျင်စေသော စကားများဖြစ်၏။

“ရွှေရွှေ့ အဖြစ်ဟာ သနားစရာ ဖြစ်နေပြီ”

“သနားတော့ မသနားပါနဲ့တော့ရှင်၊ နောက်ထပ် အသနားမခံရဲတော့ပါဘူး ကြောက်လှပါပြီ။ ဒီလောက် သနားရရင်လဲ တော်လောက်ပါပြီ”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ သူက ပြောလိုက်တိုင်း ကျင်ရွှေက သူ့ကို အချက်ကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် အခက်တွေ့နေသည်။ သူ့အား ကျင်ရွှေက အပြစ်ဒဏ် ခတ်သကဲ့သို့လည်း ခံစားမိသည်။ ကျင်ရွှေကား ညှိုးကျသွားသော ခင်မောင်ဝင်း မျက်နှာကို မြင်ကာ ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း....

“စကားနာတွေ မထိုးပါနဲ့ ရွှေရယ်”

“စကားနာထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကောင်းပြောနေတာပါ”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြဘဲ ငေးနေကြသည်။ ထောင်ဘူးဝထဲတွင် ဝါဒါများ၏ ဖနောင့်ချင်းရိုက်၍ တန်းစီသံများကို ကြားရသည်။ အမိန့်ပေးသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဘာ အကူအညီ လိုသေးသလဲ”

ကျင်ရွှေက ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ သူလိုသော အကူအညီကို ပြောရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် စဉ်းစားနေသည်။

“ပြောပါ အားမနာပါနဲ့၊ ဘာအကူအညီ လိုသေးသလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ငွေနည်းနည်းလိုချင်တယ်၊ နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်”

“ရမှာပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းက အိတ်ထဲမှ ငွေငါးဆယ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သည်အတွင်း အခန်းထဲသို့ ထောင်မှူးကလေး တစ်ဦး ဝင်လာသဖြင့် ကျင်ရွှေက ခင်မောင်ဝင်း လက်ထဲက ငွေကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပေါင်အောက်၌ ဝှက်ထားလိုက်၏။

“နောက်လိုချင်လဲ ပြောပေါ့၊ ရှေ့နေကိုလဲ လိုတဲ့ အကူအညီပေးပါလို့ ပြောထားတယ်”

“အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ တစ်နေ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ကျေးဇူးဆပ်ရဆပ်ရ ဆပ်ပို့မယ်”

ကျင်ရွှေက ခင်မောင်ဝင်းကို ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ ခင်မောင်ဝင်းကို အမဲဖမ်းသော မူယာမာရာ အပြုံးမျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းကား တော်တော်ပင် စိတ်ပျက်လာပေသည်။ အသည်းလည်း နာလာပေသည်။ သည်မျှလောက် ပျက်စီးသွားရသော ကျင်ရွှေအတွက်လည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျင်ရွှေသည် ခင်မောင်ဝင်း၏ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာကို အကဲခတ်မိကာ သနားသွားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အရင်တုန်းက စိတ်မျိုးတွေဝင်လာသည်။ မျက်နှာတွင် အမဲဖမ်းသော အမူအရာတွေလည်း အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေကလေးရယ်၊ အစ်ကို့ကို ဒီစကားမျိုးတော့ နောက်ထပ် မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ အစ်ကို တောင်းပန်ပါရစေ”

ခင်မောင်ဝင်း၏ အသံမှာ အက်ကွဲကာ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲသံ ပေါက်နေ၏။ ကျင်ရွှေသည် မှုန်မှိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေပေသည်။

“အစ်ကို ဒီကိုလာတာဟာ တောင်းပန်ဖို့လာတာပါ ရွှေကလေးရယ်၊ အစ်ကိုပြုခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ ခွင့်လွှတ်အောင် တောင်းပန်ဖို့ လာတာပါ။ ရွှေကလေး ဒီဘဝကို ရောက်လာရတာဟာ အစ်ကို့အပြစ်ပါ။ ဒီအပြစ်တွေကို ပျောက်အောင် ဆေးကြောပစ်တဲ့ နည်းဟာ ရွှေကလေးက ခွင့်လွှတ်တဲ့ နည်းတစ်နည်းပဲ ရှိပါတယ်”

ကျင်ရွှေသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သော ခင်မောင်ဝင်း၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသော အခါ စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်လာသည်။ ရင်ဆို့လာပြီး မျက်ရည်တွေ စို့လာကြပေသည်။ မျက်ရည်ဥများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ ကျင်ရွှေသည် မျက်ရည်တွေကို ချက်ချင်းသုတ်ပစ်လိုက်ကာ ကြိုးစား၍ မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်သည်။

“အတိတ်ကို မေ့လိုက်ကြပါစို့ အစ်ကို။ အတိတ်ကို ပြန်ဖော်နေလို့လဲ ဘယ်သူ့အဖို့မှ ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဘာလဲ အစ်ကိုရွှေတင်ဟာ အစ်ကိုတို့ ဆာဖိုးဝင်းရဲ့ ဆွေးမျိုးအဝိုင်း ထဲမှာ ကြီးပြင်လာတယ်လို့ ထုတ်ပြောမှာ စိုးရိမ်လို့လား။ ဆာဖိုးဝင်းရဲ့သား

ဘိလပ်ပြန် ဂျူရီလူကြီး ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း ဦးခင်မောင်ဝင်းနဲ့ တရားခံ ကျွန်တော်မ မိကျင်ရွှေတို့ဟာ တစ်ခါက ဒီလိုဒီလို ဖြစ်ဖူးခဲ့တယ်လို့ ထုတ်ပြောမှာ စိုးလို့လား၊ စိတ်ချပါ အစ်ကို။ မိကျင်ရွှေ ဒီဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်ထားပါတယ်။ ဘယ်သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး။ မိရွှေတင့်ဘာသာ မိရွှေတင်ခံပဲ့မယ်။ အစ်ကို ဂျူရီလူကြီးမှန်း သိပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့အောင် မိရွှေတင် တမင်ရှောင်ခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကို ဂုဏ်ငယ်မှာ စိုးလို့ နှုတ်တောင် မဆက်ပါဘူး။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျင်ရွှေ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ငိုချင်လာပေသည်။ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ဆိုလျှင် ငိုချလိုက်မည်လား မပြောတတ်ပေ။ ကျင်ရွှေသည်သူ့ကို ယခုတိုင် အထင်လွဲနေသေးသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ယူကျုံးမရ ဖြစ်လာပေသည်။

“မဟုတ်ဘူးရွှေ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုက ဒါတွေကို စိုးရိမ်လို့ ရွှေကလေးဆီကို လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကို ဒီလို အထင်မလွဲပါနဲ့။ ရွှေဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ အစ်ကို အပြစ်ရှိလို့၊ ဒီအပြစ်ကို ရွှေကလေး ခွင့်လွှတ်ရအောင် တောင်ပန်ဖို့ လာတာပါ။ ဒီအတိတ်ကို မေ့လို့ မရဘူးရွှေ။ မေ့ပစ်လို့ကို မရဘူး။ အပြစ်ရှိတဲ့ အတိတ်ကို မေ့ထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်တင်လို့ ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ရွှေတင့်အဖို့တော့ ကယ်တင်လို့ မရတဲ့လမ်းဆုံးကို ရောက်နေပါပြီ။ ဒီတော့ အတိတ်ကို မေ့ထားတာက အကောင်းဆုံးပါ”

နှစ်ယောက်သား ဘာမျှမပြောနိုင်ကြပဲ မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်ဝေ့လာရင်း အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေကြ ပြန်သည်။ ထောင်ဝါဒီများ၏ ဘွတ်ဖိနပ်သံများသည် ဘူးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အဝေးမှ နာရီကင်း ခေါက်သံသည် ဆက်၍ ဆက်၍ ကြားရလေသည်။

သော့ပိတ်သံ၊ ဖွင့်သံ၊ တံခါးကိုကြိုးနှင့်ရိုက်သံတို့ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကျင်ရွှေကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ပြောစမ်းပါဦး ရွှေကလေးရယ်၊ ဒီအခြေအနေကို ဘယ်လိုဆိုက်လာတာလဲဟင်”

ကျင်ရွှေသည် ဖြူးတုန်းက သူနှင့် ခင်မောင်ဝင်းတို့ အဖြစ်ကို တွေး၍ ဝမ်းနည်း နေရာက ခင်မောင်ဝင်း စကားများကို ကြားလိုက်သဖြင့် စိတ်နာလာပြန်သည်။ သူ့တွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိသဖြင့် စာအတန်တန်ပေး၍ မှာသော်လည်း စာလည်းမပြန်၊ လူလည်း မရောက်၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်ရန်ပုံကို အမှတ်ရလာသည်။ ကျင်ရွှေသည် သူ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်ကာ မျက်နှာသည် တင်းမာနေသည်။ ရွှေတင်သည် ရင်ထဲက ဆို့တက်လာသော အလုံးကြီးကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချကာ အော်၍ ငိုလိုက်မိသည်။

“မပြောဘူး၊ မပြောဘူး၊ ဒါတွေ မေးမနေနဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျင်ရွှေ၏ အော်သံနှင့် ငိုသံကြောင့် လန့်ဖျတ်သွားကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။

“မပြောဘူး၊ မပြောဘူး”

ကျင်ရွှေသည် အော်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ မိန်းမဝါဒီ တစ်ယောက်သည် အပေါက်ဝမှ ခေါင်းပြုကြည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သည်တော့ ကျင်ရွှေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ အငိုတိတ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်နေသည်။ မထူးတော့ဘူး ဆိုသည့်ဘဝမှာ ဘာမှဂရုမစိုက်တော့ဘူး ဆိုသည့်

မျက်နှာထားမျိုးကို ထားလိုက်ပြန်လေသည်။ ပြီးတော့ ခင်မောင်ဝင်း၏ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်လိုက်ကာ-

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“သွားတော့မလား ရွှေကလေးရယ်၊ စကားမပြောချင်လောက်အောင်တောင် အစ်ကိုကို မုန်းနေပလား”

“ချစ်တာ မုန်းတာတွေ မပြောပါနဲ့တော့ အစ်ကို၊ ချစ်တာမုန်းတာတွေဆိုတာ ရွှေတင်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီအကြောင်းဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ မိရွှေတင်ဟာ ပြည့်တန်ဆာမ လူသတ်မှု တရားခံမပါ”

“ရွှေကလေးဟာ လူသတ်မှုမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ အစ်ကို ယုံပြီးသားပါကွယ်”

“ဒါတော့ အစ်ကို ယုံချင်သလို ယုံပေါ့လေ။ အပြစ်ရှိတယ်လို့လဲ ယုံနိုင်တယ်၊ မယုံချင်လဲ နေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိရွှေတင်ဟာ လူမသတ်ဘူးဆိုတာ မိရွှေတင်သာ သိပါတယ်၊ ဘုရားလဲ သိပါတယ်။ မိရွှေတင်ဟာ ခိုးချင် ခိုးမယ်၊ ဂုတ်ချင် ဂုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မိရွှေတင်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို သတ်လောက်အောင်တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အေးလေ ဒါကလဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသတ်ဖူးလို့ ပြောရုံနဲ့ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ကပြောတော့ ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းပေးပြီး ရှေ့နေကောင်းကောင်း ငှားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ရှေ့နေနဲ့ အစ်ကို ကြိုးစားပါ့မယ်ကွယ်”

ကျင်ရွှေက ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ ကျင်ရွှေသည် ကုန်သွားသော စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ခေါင်းထိုးချေလိုက်ပြီး ထ၊ရပ်ကာ-

“ကဲ ကျွန်မသွားတော့မယ် အစ်ကို”

“လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင်လဲ အစ်ကိုကို ပြောပါ။ အစ်ကိုကတော့ ရွှေနဲ့ စကားပြောရတာ အားမရသေးဘူး။ နောက်လာ တွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်သေးတယ်”

“ခု ပြောပြီးပြီကော အစ်ကို”

ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ-

“ဟင့်အင်း ခုပြောတာတွေထက် အရေးကြီးတဲ့ ပြောစရာ စကားတွေ ကျန်သေးတယ်။ နောက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်သေးတယ်”

“ဒါတော့ အစ်ကိုသဘောပေါ့”

ကျင်ရွှေသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားပြီး ကျားပါးစပ်တံခါးကို ငုံ့လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းကား ကျင်ရွှေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အစတုန်းကတော့ သူ့နောင်တရပ်၊ သူ့အပြစ်ကြောင့် ရွှေတင်ဒီဘဝရောက်ရပုံကို ဝန်ခံကာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်နေလျှင်တော့ ရွှေတင်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ ဟိုတုန်းက ချစ်သော ရွှေတင်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ သို့သော်လည်း ဟိုတုန်းက ရွှေတင်သည် မရှိတော့ချေပြီ။ ဟိုတုန်းက ရွှေတင်အစား ကျင်ရွှေကိုသာလျှင် တွေ့ခဲ့ရပေပြီ။

ကျင်ရွှေသည် သူ၏ ပြည့်တန်ဆာဘဝကို ရှက်ကြောက်ဟန်လည်း မရှိတော့ပေ။ ရှက်ကြောက်ခြင်း မရှိရုံမျှမက ဂုဏ်ယူလိုဟန်ပင် ရှိပေသေးသည်။ တကယ်တော့

ကျင်ရွှေအဖို့ သူ့ဘဝကို သည်လို ရင်ဆိုင်ရုံမှအပ အခြားလမ်းလည်း မရှိတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တော့ လူဆိုသည်မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် လှုပ်ရှား နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်ကို ကိုယ်အရေးပါ အရာရောက်သည်ဟု ယူဆတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၇)

ကျင်ရွှေသည် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ခင်းထားသည့် လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာသည်။ ကျောက်စရစ်လမ်းဘေးတွင် ဗုဒ္ဓသရဏပင်များ၊ ဒန်းပင်များ၊ ရွက်လှပင်များ စိုက်ထားကာ ဘေးပတ်လည်တွင် အုတ်ခဲများကို သုံးထောင့် ပေါ်အောင်ဖော်၍ ထုံးဖြူသုတ်ထားသည်။ မိန်းမထောင်မှာ ထောင်ဘူးဝမှဝင်သွားလျှင် ညာဘက်တွင် တံတိုင်းတစ်ခု ကာထားကာ တံတိုင်းထိပ်တွင် သံချွန်များ စိုက်ထားပေသည်။ တံတိုင်းမှာ လူတစ်ရပ်သာသာလောက် မြင့်ပေသည်။

မိန်းမထောင် ဂိတ်ဝသို့ရောက်လျှင် တံခါး ဖွင့်မပေးသေးသဖြင့် ကျင်ရွှေသည် ရပ်နေလိုက်သည်။ နောက်ကလိုက်လာသော မိန်းမဝါဒါနစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုမှီလာကြပြီး တစ်ယောက်က ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်မှ မိန်းမထောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ မိန်းမထောင်ကား နှစ်ထပ်အုတ်တိုက်၊ အုတ်ကြွတ်မိုးဖြစ်၏။ သည်နေရာကား မိန်းမများအတွက် သပ်သပ်ဆွယ်ထားသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ ထားရသည်။ မိန်းမထောင်တွင်းသို့ ယောက်ျားဝါဒါများကိုပင် ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ မိန်းမဝါဒါများကိုသာလျှင် ဝင်ခွင့်ပြုပေသည်။ အကျဉ်းသမားများကိုကား အနားသို့ပင် သီးခွင့်မရပေ။ သည်လောက် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ကြားထဲကပင် တချို့ဘုတ်ကိုင် အကျဉ်းသမားများက ဝါဒါများ အလစ်တွင် အုတ်ဝင်းထရံကို ကျော်၍ ဝင်ကြသဖြင့် မိန်းမ အကျဉ်းသမားများမှာ ထောင်ထဲတွင်ပင် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိသူပင် ရှိခဲ့သေးသည်။

မိန်းမထောင် အပေါ်ထပ်တွင် အထူးတန်းအကျဉ်းသမားများကို ထား၍ အောက်ထပ်တွင်သာ မိန်းမအကျဉ်း သမားများကို ထားပေသည်။ ကျင်ရွှေမှာ အထူးတန်းပေးရန် တရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုထက်တိုင် အထူးတန်းသို့ မနေရသေးပေ။ ထောင်က အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရဖို့ကိစ္စဆိုသည်မှာ အင်မတန် ခက်ခဲသောအရာ ဖြစ်သည်။ အထူးတန်း အမိန့်ကို ဆိုင်ရာက ပို့လိုက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မရောက်လာသေးဟု ထောင်မှူးက ဆိုသည်။ အမိန့်ရောက်ပြန်လျှင် လည်း ထောင်ပိုင်လက်မှတ် မထိုးရသေးဟု ဆိုပြန်သည်။ ထောင်ပိုင်လက်မှတ် ထိုးပြီးလျှင်လည်း ဈေးတိုက်ထောင်မှူးက သူ့ဆီမရောက်ဘူးသေးဟု ဆိုထားပြန်သည်။ ဈေးတိုက်ထောင်မှူးထံ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း အင်တိုင်(အထူးတန်း အကျဉ်းသမားများ အတွက် ဝေပုံကျပေးရမည့် အစားအသောက်စာရင်း) မရှိသေးဟု ဆိုကာ ဆိုင်းနေပြန်သည်။ သို့ဖြင့် အထူးတန်းအကျဉ်းသမား တစ်ယောက်အဖို့ အထူးတန်း အမိန့်ကို တရားသူကြီးထံက ရပြီဖြစ်သော်လည်း ထောင်ထဲတွင် တကယ် အထူးတန်း ရရေးမှာ တော်တော်ကြာပေသည်။

ကျင်ရွှေမှာ အထူးတန်းရပြီးကြောင်း ထောင်ပိုင်အား ဝတ်လုံမှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားပြီ ဖြစ်၍ အစားအသောက်များကို ယာယီထုတ်ပေးထားသည်။ အနေအထိုင်မှာမူ သာမန်အကျဉ်းသမားများနှင့် အတူ အောက်ထပ်မှာပင် ရောနှော နေရပေသေးသည်။ မိန်းမဆောင် အောက်ထပ်မှာ ပေလေးဆယ်လောက် ရှည်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပေလောက် ကျယ်သော ထောင်ကြီးဖြစ်သည်။ အုတ်နံရံကာထားပြီး ငါးမူးလုံးခန့် သံတိုင်များတပ်ထားသော အပေါက်ကြီးများကို ဖောက်ထားသည်။ အဆောင်ထဲတွင် သမံတလင်းခင်းထားပြီး သစ်သားခုံကလေးများကို အသေစွဲ ရိုက်ထားသည်။ နံရံတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးအား မိဂဒါဝုန်တောတွင် တရားဟောနေဟန် ဗုဒ္ဓဝင်ပုံတော်ကို ရေးဆွဲထားသည်။ သည်ကားများမှာ ပန်းချီလက်ရာ အစအနရှိသော အကျဉ်းသမားတစ်ဦးကို ထောင်ပိုင်က အဆွဲခိုင်း၍ ဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အောက်ထပ် မိန်းမထောင်တွင် ကျင်ရွှေအပါအဝင် အကျဉ်းသမားပေါင်း ၉ ယောက်ရှိသည်။ နှစ်ယောက်မှာ ကလေးများဖြစ်၏။ သူတို့ အမေထောင်ကျ၍ သူတို့လည်း ထောင်ထဲသို့ လိုက်နေရခြင်း ပေတည်း။

ကျင်ရွှေသည် အဆောင်ဝတွင် ရပ်လိုက်ကာ နောက်ကပါလာသော မိန်းမဝါဒါကို တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားပြီး မိန်းမဝါဒါ၏ လက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်သည်။

“တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ခွဲယူနော်”

ကျင်ရွှေသည် အနားသို့ကပ်ကာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝါဒါမိန်းမသည် လူသူလေးပါး ရှိမရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ ငွေစက္ကူကို ခါးကြားထဲသို့ လိမ်ကျစ်ထည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နောက် မိန်းမထောင် တစ်ဘက်သို့ ကွေ့၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ ကျင်ရွှေသည် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စနေနေ့မို့ အလုပ်မဆင်းရသဖြင့် အဆောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသမားများ စုံစုံလင်လင် ရှိနေကြသည်။ မိန်းမအကျဉ်း သမားနှစ်ယောက်မှာ သစ်သားခုံပေါ်တွင် လှဲနေကြ၏။ တစ်ယောက်ကား ချောင်းတဟွတ် ဟွတ်ဆိုးကာ လူမမာရုပ်ပေါက်နေသော မွေးနီဆိုသည့်မိန်းမဖြစ်၏။ မွေးနီသည် ဆွဲကြိုးဖြတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးသစ်သားခုံပေါ်တွင် လှဲနေသည့် မိန်းမမှာ အသက် ၄၀လောက်ရှိမည် ထင်ရ၏။ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း မျက်နှာထားဆိုးဆိုး ဆံတိုလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဖောက်ပြန် တတ်သည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်နေသော ယောက်ျားကို ဓားမနှင့် ခုတ်သတ်ခဲ့သည့်အတွက် ထောင်ဒဏ်တစ်သက် အပြစ်ပေးခံရခြင်း ဖြစ်၏။ မမြကြီးသည် ထောင်ထဲတွင် ဆေးခြောက်အရောင်းအဝယ်၊ အရက်အရောင်းအဝယ် လုပ်သူဖြစ်သည်။ လက်သမားရုံမှ အကျဉ်းသမားများ ခိုးလာသော ဆားခတ်သည့် ပါလစ်ဆီအရက်ကို မရရအောင် ယူတတ်သူဖြစ်သည်။ ကျင်ရွှေကား ထောင်ထဲရောက်မှ ဆေးခြောက်လည်း ရှူတတ်နေပြီ။ စိတ်ညစ်သည့်အခါတွင် မမြကြီးထံမှ ဆေးခြောက် မတ်ထုပ် တစ်ထုပ်လောက်ဝယ်ကာ မှိုန်းနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးခြောက်ပြတ်လျှင်လည်း ပါလစ်ဆီ အရက်ကလေးကို သောက်ရမှ အိပ်ပျော်တော့သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ပြည့်တန်ဆာ ပုဒ်မဖြင့် အဖမ်းခံရသော အကြည်ဖြစ်၏။ အကြည်ကား ကျင်ရွှေနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ အကြည်ကား လွတ်ရက်နီးပြီဖြစ်၍ သီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့် ထောင်အတွက်တွင် အဆင်သင့် ဝတ်ရန် ဇာဘော်လီတစ်ထည်ကို ဖာထေးနေသည်။

“နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိတဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးတောင် ပုံပြရင်မယ့်မေတ္တာက ပိုတယ်ထင်သေးသမောင်၊ ဖူးစာနတ်မင်း ကိုယ်တိုင်၊ ရေးတာမင်ကျဲတယ်။ ကျွန်မဖြင့် ထင်မိတယ်၊ ရှင့်ကြောင့် ခက်သေးတယ်၊ ခရာတာတာ၊ သူ့မျက်နှာချိုလှတယ်၊ မြရင်မှာ

မောင်ရယ်၊ မကြာမီဘဲနောင်လဲ နှစ်လရှည်၊ ညစဉ်ပါမောင်ရယ်၊ တစ်နာရီတည်း မောင်နဲ့ချစ်ပါရစေ”

အကြည်သည် လေဘာတီမြစ်ရစ်၏ တစ်နာရီထဲ သီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုနေသည်။ သည်သီချင်းဖြင့် လာသမျှ ဧည့်သည်ကို ဖျော်ဖြေခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရ နေပေသည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ တွံတေးသုံးခွဘက်မှ ယောက်ျားက ဓားပြတိုက်ရာတွင် တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းကို လက်ခံမှုဖြင့် ထောင်ကျသော မပြားကြီး ဖြစ်သည်။ မပြားကြီးကား ယောက်ျားနှင့် ကံတူအကျိုးပေး ဖြစ်၏။ သူ့ယောက်ျားရောသူပါ ထောင်ကျနေပေရာ ဘာကိုမျှပုန်ဟန် မရှိဘဲ ခပ်ပျော်ပျော် နေတတ်သည်။ မပြားကြီးသည် အုတ်တံတိုင်း ခြားထားသော ယောက်ျားဆောင် အပေါ်ထပ်မှ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်နှင့် ညစ်ညမ်းသော အမူအရာကို လက်နှင့် လုပ်ပြနေသည်။ မပြားကြီးသည် အားအားရှိ တစ်ဘက်ဆောင် အပေါ်ထပ်မှ အကျဉ်းသမားများနှင့် သည်လိုပင် ဝိုင်းယာလက် စကားပြောသလို ပြောတတ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ဟံသာဝတီဘက်မှ အရက်ပုန်း ရောင်းသဖြင့် ထောင်ကျလာသော တရုတ်မကြီးဖြစ်၏။ တရုတ်မကြီးကား တရုတ်မဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားလေသည်။ မြန်မာလို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာရာတွင် နာမည်ကြီးသူပေတည်း။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် အမေဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ် ကျော်လောက်ပင် ရှိဦးမည် ထင်ရ၏။ ယောက်ျားပိုးထိ၍ ဆုံးပြီးကတည်းက သမ္ဗန်ခတ်ကျွေးခဲ့ရသူဖြစ်၏။ တစ်ည မုတ်ကျွန်းပေါ်ရှိ ရွာတစ်ရွာမှ အရက်မူးသမား တစ်ယောက် သမ္ဗန်လိုက်အပို့တွင် ဘလက်ကာယပြသဖြင့် ဓားနှင့်ခုတ်ရာမှ ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အမေထောင်ထဲ ရောက်တော့ ထောက်ထောက်ခံခံကျွေးမွေးမည့်သူ မရှိသည့် လူမမယ် နှစ်ယောက်လည်း ထောင်ထဲသို့ လိုက်လာခဲ့ကြပေသည်။ ကလေးအမေ ငြိမ်းမေသည် ဒူးနှစ်ဖက်ကိုကား၍ သားသည် အမေထိုင်ထိုင်ကာ အငယ်နို့ညှာကလေးကို ရင်ခွင်တွင် ပွေ့၍ သိပ်နေပေသည်။

“ကျွန်မကို နမ်းတာ ကုလားပါပဲရှင် ပါးမှာ အရာကြီးထင်”

အကြည်သည် ဖာထေးပြီးသား ဘော်လီကို ခေါက်ကာ ပြည်လှဖေဆိုသော မေတ္တာဂုဏ်သီချင်းကို ဖျက်ဆိုနေပေ၏။ သည်သီချင်းကို အကြည်သည် ခေါင်းအိမ်မှာ နေကတည်းက ရခဲ့လေသည်။ ကျင်ရွက်ကိုယ်တိုင်လည်း သည်သီချင်းကို မျက်ပြူးအမြဲ ဆိုသည်ကို ကြားဖူးခဲ့ပေသည်။

ကျင်ရွှေသည် စီးကရက်တိုကို ဖွာရှိုက်ကာ အဆောင်ထဲက သူအိပ်သော သစ်သား ခုံလေးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ အကြည်က သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အရွှေတို့များ တယ်မောက်နေတာပဲဟေ့၊ ပိုလိုတွေဘာတွေခဲလို့၊ အထူးတန်းလဲ နေရအုံးမယ် ဖိမ်ပဲ၊ ပေးစမ်းပါ ပိုလို တစ်ဖွာလောက်”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့အေ့”

ကျင်ရွှေက ပြန်ပြောကာ လက်တစ်ဆစ်လောက်သာ ကျန်တော့သော စီးကရက်တိုကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။ အကြည်ကား ရင်ခွင်ထဲကျသွားသော စီးကရက် တိုကြောင့် ထခုန်ကာ သမံတလင်းပေါ်သို့ ကျသွားတော့မှ ကောက်ယူ၍ ဖွာနေသည်။

“ထောင်ဝင်စာလာတွေတာတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ”

ကျင်ရွှေက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့သစ်သားခုံတွင် သွား၍ ထိုင်နေသည်။ ကျင်ရွှေ သစ်သားခုံနှင့် ခြေချင်း ဆိုင်ထားသော သစ်သားခုံတွင် အိပ်နေသော မွှေးနီက ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း ခေါင်းထောင်ကာ...

“ညည်း မပြောပေမဲ့ ငါသိပြီးသားပါအေ၊ အခုနကတင် ဝါဒါမက ပြောသွားသေးတယ်၊ ညည်းလာတွေတဲ့ လူက သူဌေးဆို၊ ဘောင်းဘီ၊ ဘွတ်ဖိနပ်တွေ ဝတ်လို့တဲ့”

သည်အတွင်း မိန်းမ ဝါဒါ တစ်ယောက် ဝင်လာကာ လက်ဆွဲခြင်း တစ်ခုကိုကိုင်၍ ဝင်လာလေသည်။ မိန်းမဝါဒါမှာ အထူတန်း အစားအသောက်ရနေသည့် ကျင်ရွှေအတွက် ဈေးတိုက်မှ ပုံစံထုတ်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အထူးတန်း အကျဉ်းသမား တစ်ယောက် တစ်နေ့အတွက် ရသင့်သော ကြက်သွန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငပိ၊ အသား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ကော်ဖီ၊ သကြား စသည်တို့ကို ထည့်ထားလေသည်။

“ရော့ရော့၊ ဈေးတိုက်က ပုံစံထုတ်လာတာ၊ အာလူးတော့ မရတော့ဘူး၊ ထောင်မှူးကလေးက ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲချက်စားတဲ့”

ကျင်ရွှေက ဘာမှမပြောပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ မွေးနီသည် ထလာကာ ဆွဲခြင်းထဲက ပစ္စည်းများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟင်းချက်ရင် ဒို့ဖို့ပါ နည်းနည်းပါးပါး ကျန်အောင်ကြည့်ချက်ပါအေ၊ ညည်းမချက်ချင်လည်း ငါ့သာ ဟင်းဝေပေးပါ”

ကျင်ရွှေက ခေါင်းကိုစောင်းငဲ့က ဗမာဆန်ဆန် ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သည်အဆောင်ထဲတွင် ကျင်ရွှေသည် တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အထူးတန်းရထားသူမို့ စားစရာသောက်စရာရှိလျှင် သူ့ကိုမျက်နှာချိုသွေးကြရသည်။ အကြည်မှာ ကျင်ရွှေ၏ အထူးတန်း အစားအသောက် ပုံစံကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။ ဖာသည်ချင်း အတူတူ ဘယ်အမဲကများ သည်ကောင်မကို ထောင်ဝင်စာလာတွေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေသည်။

“ထောင်ဝင်စာလာတွေတဲ့ သူဌေးက ဘာတွေပေးသွားသလဲ အရွှေ”

ကျင်ရွှေက အကျဉ်းသား အင်္ကျီအပွကြီးထဲတွင် ဝှက်ယူလာသည့် စီးကရက်ဗူးကို ထောင်ပြကာ ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဒါပဲလား၊ ပြီးတော့ကော”

ကျင်ရွှေက ခပ်ကြွားကြွား မျက်နှာပေးဖြင့် လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်းပြလိုက်သည်။ ငွေပေးသွားသည် ဆိုသည့်သဘောကို ပြောခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ အကြည်သည် ကျင်ရွှေပြောသည့်ကို နားလည်သွားကာ မျက်နှာထားကို အမြန် ပြောင်းလိုက်သည်။ အကြည်၏ မျက်နှာမှာ စောစောကလို မနာလိုသော မျက်နှာထား မဟုတ်တော့ဘဲ အောက်ကြို့သော မျက်နှာမျိုးဖြစ်ပေသည်။

“သူဌေးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲအေ”

“ဘာကြီးဦးမလဲ၊ သုံးဆယ်လောက် ရှိဦးမှာပေါ့”

ကျင်ရွှေက မပြုံးချင်ပြုံးချင်၍ ပြောလိုက်သည်။ မမြကြီးက အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်နေရာမှ ချောင်းဟန့်လိုက်ရင်း....

“ချောသလား”

“အင်း”

“ရွှေ့ရဲ့ အမဲတစ်ကောင်ပေါ့နော်”

ကျင်ရွှေသည် ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ ဝိုင်းတိုင်းတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဆိုပါတော့လေ၊ ခုပဲ ငွေငါးဆယ် ချူခဲ့သေးတယ်”

ကျင်ရွှေက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သူ့စကားလွန်သွားမှန်းကို သတိရကာ ခပ်ငေးငေးဖြင့်-

“ဒါပေမဲ့ကွယ် အမေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

တကယ်တော့လည်း ခင်မောင်ဝင်းကို ဖာသည်တစ်ယောက်ဆီ လာသော အမေ တစ်ကောင်ဟု ပြောရမည်ကို မပြောရက်ပေ။

ကိုယ့်ကိုစေတနာဖြင့် လာတွေ့သူ ချစ်သူကို မစော်ကားလိုပေ။

“ဒါဖြင့် အဆက်ဟောင်းထဲကလား”

“ဟုတ်တယ် အဆက်ဟောင်း၊ ဟောင်းလွန်းအားကြီးလို့ ခက်နေတယ်”

ကျင်ရွှေသည် ရင်ထဲမှာပြောချင်သော စကားလုံးကို တည့်တည့်မေးမိလျက်သား ဖြစ်နေ၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောချလိုက်သည်။ သူ့အသက်မှာ ငိုသံကြီးလို တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်ကာ တိမ်ဝင်သွားသည်။ မျက်နှာသည် ညိုလာကာ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာကြပေသည်။ ကလေးအမေ မညိမ်းမေသည် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသော ကျင်ရွှေကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“အမေလေးတော်၊ ဟောင်းလွန်းအားကြီးတာနဲ့ ဘာလို့ ခက်ရမှာလဲ၊ ဟောင်းရင် သာတောင်ကောင်းသေး”

မမြကြီးက ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကျင်ရွှေကမူ မရယ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းနေသည်။

“ရှင်တို့ မသိဘူး၊ ကျွန်မအဟောင်းက မကောင်းဘူး၊ ခက်တယ် ခက်တာမှ သိပ်ခက်တယ်”

“ဘာလို့ ခက်တာလဲ”

“အတိတ်ကိုဖော်လို့ မကောင်းလို့ ခက်တာပေါ့။ သူကတော့ အတိတ်ကိုဖော်မှ သူ့ကိုယ်သူ ကယ်တင်လို့ ရမယ်တဲ့။ ကျွန်မအဖို့တော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကယ်တင်လို့ မရတော့တဲ့ ဘဝရောက်နေပြီမို့ အတိတ်ကို ပြန်ဖော်ရင်လဲ စိတ်မကောင်းရုံပဲ ရှိတော့မှာပဲ။ သတိမရဘဲ နေတာကမှ ကောင်းသေးတယ်။ သည်လိုကျတော့လဲ သူက သဘောမကျပြန်ဘူး၊ ခက်ပါတယ် မညိမ်းမေရယ်”

ကျင်ရွှေက ခပ်လေးလေး ညည်းကာ ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်သည်။ မညိမ်းမေသည် သူ့ကို သနားကရုဏာ သက်သလို ငေးနေပေသည်။ မညိမ်းမေသည် ထောင်ထဲတွင် ကျင်ရွှေနှင့် တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၏။ ပါလစ်ဆီအရက်ကို သောက်တတ်သော ကျင်ရွှေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးခြောက် ရှူတတ်သော ကျင်ရွှေ၊ ပြည့်တန်ဆာမ ကျင်ရွှေ၊ လူသတ်မှု တရားခံ ကျင်ရွှေကိုသာ မြင်ဖူးခဲ့၍ မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် ကျင်ရွှေကို သည်တစ်ခါသာ မြင်ဖူးပေသည်။ သည်လို ဆိုပြန်တော့လည်း သနားစရာ ကောင်းနေပေသည်။

“ဟင် မကျင်ရွှေတို့ အခက်က ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်သေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းစရာကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲဟင်”

ကျင်ရွှေသည် မျက်ရည်တွေကြားမှ အားယူ၍ ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အပြုံးမှာ တောက်ပခြင်း မရှိ၊ နွမ်းနယ်သော မချိုပြုံးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဪ မညိမ်းမေက ကျွန်မငိုတာ မမြင်ဘူးလို့ ဆန်းနေသလား၊ ဟုတ်တယ် မညိမ်းမေ။ ကျွန်မ မငိုဘူး၊ မငိုမိအောင်လဲ ငိုစရာတွေကို မတွေးဘူး၊ ကျွန်မ ဇာတ်ကြောင်းဟာ ရင်နာစရာကောင်းတယ် မညိမ်းမေ။ ရင်နာစရာကောင်းလွန်းလို့

အတိတ်ကို မတွေးမိအောင် ကျွန်မနေတယ်။ အတိတ်ကို တွေးမိလာရင် စိတ်ညစ်လွန်းလို့ စိတ်ညစ်ပြေအောင်ဆိုပြီး အရက်သောက်တယ်၊ ဆေးခြောက်ရှူတယ်။ ကျွန်မ အားတင်းပါတယ် မညိမ်းမေ။ ဝက်ဖြစ်မှတော့ ချေးမကြောက်တော့ဘူး ဆိုသလို ကျွန်မ ဘာကိုမှ မတွေးမိအောင် ပျော်အောင်နေတယ်။ အမြဲတမ်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နေတယ်။ ကျွန်မဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်မသာ အသိဆုံးမို့ ကိုယ့်ဘဝကို ဇာတ်မြှုတ်ပြီး ဖာသည်ပီပီနေတယ်။ အတိတ်ကို လုံးလုံးလျားလျားကြီး မေ့ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ သူလာပြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီလိုအဖြစ်ကို ရောက်ရတာလဲ ဘာလဲလို့ လာမေးတယ် သိလား။”

ကျင်ရွှေ၏ အသံမှာ ဝမ်းနည်းသံမှ ဒေါသ သံပါလာသည်။ ကျင်ရွှေသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်သည်။

“မမေးနဲ့၊ ကျွန်မကို ဒါတွေမမေးနဲ့လို့ အော်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ် ကျွန်မ ဒီဘဝကို ဘယ်လို ရောက်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်မသူ့ကို ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ပြောပြလဲ သူဘာမှ တတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

“သူ့ကို မပြောပြချင်ရင်လဲ ကျွန်မတို့ကို ပြောပြပါလား မကျင်ရွှေရဲ့။”

“နားမထောင်ချင်စမ်းပါနဲ့ မညိမ်းမေ။ ဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြောရရင် ရင်နာ လွန်းလို့ပါ”

“လုပ်ပါ အရွှေရယ်၊ ကိုယ်တို့ကိုတော့ ပြောပြပါ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဘာကွယ်ဝှက် စရာ လိုသလဲ။ သိတန်သိထားရတာပေါ့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကြည်ကလည်း သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကျင်ရွှေသည် ဘာမျှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားလေသည်။ အတန်ကြာမှ

“ကဲ ကဲ နားထောင် ကျွန်မ ပြောပြမယ်။ ကျွန်မနာမည်ရင်းက ကျင်ရွှေမဟုတ်ဘူး။ ရွှေတင်တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က သူနဲ့တွေ့ကြတာ၊ တွေ့ကြတယ်ဆိုတာက အတွေ့ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ အတွေ့ကြီး တွေ့ကြတာ”

ရွှေတင်က သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ ပြောပြလေသည်။

အခန်း (၂၈)

ရွှေတင်သည် ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ အထလိုက်တွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းထဲက တစ်စုံတစ်ရာ မူးလာသဖြင့် ခုတင်တိုင်ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး တော်တော်ကြာအောင် ရပ်နေရသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကုတင်နားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာကာ အသာလှဲချလိုက်မိသည်။

ကြီးကြီးဆင့်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်သီမှာ အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်၏။ ရွှေတင်နှင့် သူ့အစ်မ ရွှေခင်သာလျှင် ရွှေတင်၏ အခန်းလေးထဲတွင် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောကာ စကားကောင်း နေကြ၏။ ရွှေခင်မှာ ရွှေတင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဇာတိမှ ဖြူးသို့ ခေတ္တရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေတင်သည် သူ့တွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေကြောင်းကို ခင်မောင်ဝင်းထံ စာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ခင်မောင်ဝင်းထံမှ ဘာအကြောင်းမျှ ပြန်မလာပေ။ ကြာတော့ရွှေတင်သည် စိတ်ပျက်အားငယ် စပြုလာသည်။ ဗိုက်ထဲမှ ကိုယ်ဝန်မှာ ဖုံးမရအောင်ပေါ်လာလျှင် ကြီးကြီးဆင့်တို့ ဒေါ်ဒေါ်သီတို့ကို ဘယ်လိုပြောရမည် မသိပေ။ ထို့ကြောင့် ဖြူးမှ အမြန်ဆုံးသာ ထွက်ပြေးချင်ပေသည်။ ဖြူးမှထွက်ပြေးမည်သာ ဆိုသော်လည်း

ဘယ်ကိုသွားရမည် မသိပေ။ သူ့လောကသည် ဖြူးတစ်ဝိုက်သာဖြစ်၏။ သည်လောက၏ အပြင်ဘက်တွင် ဘာတွေရှိနေသည်ကိုလည်း ရွှေတင် မသိပေ။ သူ့အစ်မ ရွှေခင်ရှိရာ ဇာတိသို့ ပြန်လျှင်တော့ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ဇာတိသို့ပြန်ရမည်မှာ ရှက်စရာ ကောင်းလှသည် မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် ရွှေတင်သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပဲ ဇာတိက ရွှေခင်ကို ဖြူးသို့ အမြန်ဆုံး လိုက်လာရန် လူကြုံဖြင့် တိတ်တဆိတ် မှာလိုက်ရသည်။ ရွှေခင်သည် လယ်အလုပ်တွေကို ပစ်ကာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ဖြူးသို့ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေခင်သည် ရွှေတင်ကုတင်ဘေး ကြမ်းပေါ်တွင် သူ့အိပ်ယာလိပ်ကလေးကို ကျောပေးပြီး ဖြန့်ခင်းထားသဖြင့် ရွှေတင်အခြေအနေကို မသိလိုက်ပေ။ ရွှေခင် အိပ်ယာခြေရင်းတွင် ဂုံအိပ်တွေ၊ တင်းတောင်းတွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ ရွှေခင်သည် ခြင်ထောင်ကြီး ထချည်ရင်း လယ်တောမှ အလုပ်များကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ လယ်တောတွင် စပါးပေါ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ထွန်းအေး တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များနေမည်ကို မြင်ယောင်နေပေသည်။

“ရွှေတင်ရေ ငါမနက်ဖြန် ရွာပြန်ချင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ။ အလုပ်တွေကလည်း တစ်ပုံကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ကောက်လှိုင်းတွေလည်း မသိမ်းရသေးဘူး။”

“တစ်ရက်လောက်နေပါဦး ရွှေခင်ရယ်၊ ငါက အော့လိုက် အန်လိုက်နဲ့ အားနည်း နေသေးလို့ပါ”

ရွှေတင်က အသံသွဲ့သွဲ့ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ နှမ်းလျ နေသည်။ သူ့အသံမှာ ဖျော့တော့ အားနည်းနေပေသည်။ ရွှေခင်သည် ခြင်ထောင်ကြီး ချည်ပြီး အိပ်ယာပေါ်တွင် ထိုင်ချ၍ နူးနှစ်ဘက်ထောင်က ကွမ်းသီးဖတ် ဆေးလိပ်ကို ဖွာရင်း ရွှေတင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရွှေတင်ကိုကြည့်ပြီး တွေးနေမိသည်။

“ရွှေတင်”

ရွှေတင်သည် သူ့ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဖျော့တော့နေကြသည်။ ရွှေခင်သည် မေးသင့်မမေးသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ရွှေတင် နင့်ကိုကြည့်ရတာ အကဲမရဘူး၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ငါ့ကို ပြောစမ်း”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောပဲ ရွှေခင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ပြီးနောက် ရွှေခင်ကို လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ခုမှတော့ဖြင့် မထူးတော့ပြီမို့ ရွှေခင်ကိုပင် ဖွင့်ဟ၍ ပြောရပေမည်။ ရွှေခင်သည် ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို လက်ကြားတွင်ညှပ်ကာ ရွှေတင် ကုတင်စွန်းတွင် လာ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“ရွှေခင်၊ ငါ့မှာ ဟိုဒင်း၊ ဟိုဒင်း”

ရွှေတင်သည် ရှေ့ဆက် မပြောနိုင်ပဲ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှင့်အပ်ကာ ငိုရှိုက်နေသည်။ သူ့ကျောပြင်သည် နီမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

“ငါရိပ်မိပါတယ် ရွှေတင်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်သူနဲ့လဲ။ ဒုက္ခပါပဲ ငါတော့ ညည်းကြောင့် သေသာသေလိုက်ချင် တော့တာပဲအေ”

“ပြောတော့ရွှေခင်၊ ပြောတော့၊ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အပြစ်ပဲ ”

ရွှေတင်သည် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးတွင် အပ်ကာ ငိုရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။ မျက်လုံးများမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်များသည် ပူလောင်လှလေ၏။ ပူလောင်သော မျက်ရည်များသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ဘယ်လောက် ပူလောင်နေသည်ကို ဖော်ထုတ်ပြသည့်

အမှတ်အသားပင် ဖြစ်လေသည်။ မျက်ရည်ဆိုသည်မှာ သာမန်အားဖြင့် ပူလောင်သည် မှန်သော် လည်း ရင်တွင်းတွင် ပူလောင်နေသော ရွှေတင်၏ မျက်ရည်များက ပို၍ပူလောင်သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ရွှေခင်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့၍ ဒေါသသံကလေးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ နည်းနည်း ကျယ်၍သွားသဖြင့် ရွှေတင်က ပါးစပ်ကိုလှမ်းပိတ်ကာ-

“တိုးတိုးပြောပါ၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့ နီးကုန်ဦးမယ်။ ဘယ်သူနဲ့လဲ ဆိုတာတော့ မသိချင်ပါနဲ့တော့ ရွှေခင်ရယ်၊ မပြောပါရစေနဲ့တော့”

“လင်ကောင်မပေါ်ပဲ မွေးလို့ဖြစ်မလားဟဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ ဆိုတာတော့ ပြောဦးမှပေါ့ ရွှေတင်။ ညည်းငါ့ကိုပါ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ငါတော့ သေချင်တယ်”

ရွှေခင်သည် ချူသံပါအောင် ညည်းနေသည်။ ရွှေတင်ကား ငိုရှိုက်လျက်ရှိပေသည်။

“ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ရွှေခင်၊ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြောရင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒုက္ခရောက်ချင်း ရောက်ရင် ငါသာရောက်ပေစေတော့။

“အရှက်ကွဲရင်လည်း ငါသာခံတော့မယ်”

“ဒုက္ခရောက်ရအောင် ဘယ်သူနဲ့တုန်းဟဲ့ ရွှေတင်ရဲ့၊ ငါနင့်ကို ထုပစ်လိုက်ချင်တယ် သိလား”

“ညည်းလုပ်ချင်သလို လုပ်တော့ ရွှေခင်၊ ငါ့သူ့ကို အရှက်ရအောင် မပြောချင် တော့ဘူး၊ ငါပဲခံတော့မယ်”

ရွှေခင်သည် ဘယ်သူများ ဖြစ်လိမ့်မလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ မီးမရှိတော့သော ကွမ်းသီးဖတ် ဆေးလိပ်ကို ယောင်ယမ်း၍ ဖွာနေသည်။ ခဏကြာမှ ကွမ်းသီးဖတ် ဆေးလိပ်ကို ဆေးလိပ်ပြာခံ ခွက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ရင်း....

“အစ်ကို ခင်မောင်ဝင်းနဲ့လား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ရွှေခင်၏ အသံမှာ အမိန့်ပေးသံ ပါနေ၏။ ရွှေတင်သည် ငြင်းမနေတော့ပဲ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက် လေသည်။ ရွှေတင်က အားတက်သရောဖြင့်...

“ဒီလိုဆိုရင် ကြီးကြီးဆင့်တို့ကို ပြောပါလား”

“ပြောပြလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ ရွှေခင်ရယ်၊ မီးတောက်ကုန်မှာပေါ့”

ရွှေတင်က မျက်ရည်ကို သုတ်နေ၏။ ကြီးကြီးဆင့်တို့ အကြောင်းကို ရွှေခင် ကောင်းကောင်း မသိသေးပေ။

“အို ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ လူမသိခင်မြန်မြန် မင်္ဂလာဆောင်လိုက် ရုံပေါ့”

“သည်လောက်မလွယ်ဘူး ရွှေခင်”

ရွှေတင်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံက ငိုရှိုက်သံ ပါလာသည်။ သည်အကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲတွင် မချီမဆုံ ဖြစ်လာကာ ရင်ဝတွင် အလုံးကြီးလာဆို့ထားသလို လှိုက်လာသည်။

“ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကို ခင်မောင်ဝင်းက ကြီးကြီးဆင့်ရဲ့ တူအရင်း၊ အစ်မက ကြီးကြီးဆင့်ရဲ့ မွေးစားသမီး၊ လက်ဆက်လိုက်ရင် လွယ်လွယ်လေးပေါ့”

ရွှေခင်သည် တောမှာမွေး၍ တောမှာ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်၏။ မြို့အကြောင်းကို သိဟန်မတူပေ။ ထို့ထက် ကြီးကြီးဆင့်တို့ အကြောင်းကိုလည်း သိဟန်မတူပေ။ ထို့ထက် ကြီးကြီးဆင့်တို့ အိမ်တွင် နေရသော ရွှေတင်၏ ဘဝကိုလည်း သိဟန်မတူပေ။ သူ့သချာ်တွင် သည်ကိစ္စသည် စိတ်တွက်ဖြင့် အဖြေရနိုင်သော မေးခွန်းတစ်ပုဒ်ဟု ထင်နေပုံရလေသည်။

“မွေးစားသမီးဆိုတာကို ထည့်ပြောမနေနဲ့ရွှေခင်။ ငါ့အကြောင်းညည်း မသိဘူး၊ အပြင်ကနေကြည့်တော့သာ မြေပိုင်ရှင် ဆန်စက်သူဌေး ဒေါ်မြဆင့်ရဲ့မွေးစားသမီး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ကျတော့ ငါဟာ တရားဝင်မွေးစားသမီး မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းလို့ကောင်း ရှိသာ မွေးစားသမီးရယ်လို့ စကားအဖြစ် လုပ်ထားတာ၊ သူတို့ ပြင်ဆင်ပေးကမ်း ထားတာကလေးတွေတောင် ပြန်ပေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

ရွှေတင် အသံမှာ ဝမ်းနည်းသံ တဝက်ရောလျှက်ရှိ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်သီကို ပြောခိုင်းကြည့်ရင်ကော”

“ဒေါ်ဒေါ်သီက ဘာညာဏ်ရှိတာလိုက်လို့၊ သူလည်း ကြီးကြီးဆင့်ကို မှီခိုနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီမှာရွှေခင်၊ ညည်းမသိဘူး။ ကြီးကြီးဆင့်တို့က သူတို့တူနဲ့ ငါ့ကို နည်းနည်းမှ တန်တယ်ရာတယ် ထင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရှေ့မှာ စကားပြောတာတောင် ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့က တန်တယ်ရာတယ် မထင်လည်း ဘာကိစ္စရှိလဲ၊ အစ်ကို ခင်မောင်ဝင်းက အခရာပါ”

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို သွားအမှတ်ရပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့အပေါ်တွင် စိမ်းကားရက်မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်းကိုကား ရွှေတင်ကောင်းကောင်း

သိပေသည်။ ဒေါ်မြဆင့် အကြောင်းကို တွေးလျှင် ဒေါသထွက်သလို ရှိသော်လည်း ခင်မောင်ဝင်း အကြောင်းကို တွေးလျှင် ဝမ်းနည်းလာ တတ်ပေသည်။

“အစ်ကိုကလည်း ဘယ်လိုမှန်း မသိပါဘူးကွယ်။ စာရေးပြီး အကြောင်းကြား ထားတာ စာလည်းမပြန်၊ လူလည်းပေါ်မလာဘူး။ ဟိုတုန်းကတော့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ငါရှိရာ လိုက်လာတာပဲ။ ခုတော့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ငါ့ကို ရှောင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။”

ရွှေတင်၏ အသံမှာ ပြောရင်းနှင့် ဝိုင်းပါလာသည်။ တကယ်ပင် ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့ကို ရှောင်သွားလေပြီလား မဆိုနိုင်တော့ပေ။ ရွှေတင်သည် တွေးရင်းဝမ်းနည်းလာကာ မျက်ရည်တွေ သွန်ချမိပြန်သည်။

“ခက်ကြပေါ့ရွှေခင်၊ ခက်ကြပေါ့၊ မကြံတတ်တော့ဘူး”

“ရန်ကုန်လိုက်သွားရင်ကော”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရွှေခင်ရယ်။ ရန်ကုန်ကို မသွားတတ်မလာတတ် တစ်ခေါက်မှလဲ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလိုက်သွားရင်တော့ သူလည်း အရှက်ကွဲဦးမယ်၊ အခုအတိုင်းတော့ သူ့ဆီက စာလာအောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လူကိုယ်တိုင် လာအောင်ဖြစ်ဖြစ် စောင့်ရမှာပဲ”

“စောင့်နေရင် ဒီဗိုက်ကမပေါ်ပဲ မနေဘူးတော့၊ တစ်နေ့ တစ်ခြားပေါ်လာမှာပဲ၊ အဲ့ဒါကိုကော ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါတော့ တခြားကို သွားတန်သွားနေရမှာပေါ့ ရွှေခင်ရယ်”

ရွှေခင်သည် ငေးနေမိလေသည်။ ဇဟားကို ခေါ်ရန်လည်း မဖြစ်၊ မုံးကိုပို့ဖို့ ဆိုတာကလည်း လွယ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်၊ အသိမိတ်ဆွေ မရှိသည့်နေရာကို ပို့ထားလျှင် ကောင်းလေမလားဟု တွေးရင် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသဖြင့် အားတက်လာကာ

“ညနေကတော့ သတင်းတစ်ခု ကြားတယ်၊ ကြီးကြီးဆင့်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သီတို့ ပြောနေကြတာ။ အစ်ကိုခင်မောင်ဝင်း မေမြို့ကို သွားမလို့တဲ့၊ ဒီနေ့ည ရထားနဲ့ အထက်ပါသွားမယ်တဲ့၊ ဖြူးကိုတော့ မဝင်တော့ဘူးတဲ့။ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အတူတူ သွားရမှာမို့လို့ အပြန်မှာ အချိန်ရရင် ဖြူးကို ဝင်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်တဲ့”

ရွှေတင်မှာ အားတက်လာကာ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် စိုလာသည်။ ခုတော့အတွင်း သူ့အတွေ့ချင် အမြင်ချင်ဆုံးသူမှာ ခင်မောင်ဝင်းပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့အဖို့ ရေနစ်ရာတွင် လှမ်းတွယ်ရမည့် ကောက်ရိုးတစ်ပင်ဖြစ်သည်။ နစ်မှ နစ်စေတော့ သည်ကောက်ရိုးပင်ကို လှမ်း၍တွယ်ရာမှအပ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အပြန်မှ ဝင်မယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြီးကြီးဆင့်တို့က မဝင်အောင် လုပ်ကြမှာသိလား၊ ခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်နာရီလောက်တော့ ထိုးရောပေါ့”

“ရထားက ဆယ်နာရီဆိုက်မှာ၊ လာ- လာ ဘူတာရုံဆင်းတွေ့ရအောင်”

ရွှေတင်သည် စောင့်တွေကို ဘေးကန်ထုတ်ကာ ခုတင်မှ ထလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးဆင့်တို့ အိပ်ကုန်ကြပလား”

“အိပ်ကုန်ကြပါပြီ၊ ခုနတင် နင်းပေးခဲ့ရသေးတယ်၊ လာ- လာ ရထား ဆိုက်ချိန်နီးနေပြီ”

ရွှေတင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဖြန့်ထားသော သရက်ထည် လုံချည်ကို ထပ်၍ ဝတ်လိုက်လေသည်။ အကျီလဲရန် အချိန်မရတော့၍ အမြိတ်များ တွဲလောင်းကျနေသည့် ငရုဉ်းသွေး ကတိပါစောင်ကလေး ကိုခြုံလိုက်သည်။ စောစောကတော့ ရွှေတင်သည် အင်အားကုန်ခမ်းသူမို့ နွမ်းနယ်နေ၏။ ယခုတော့ ရွှေတင်သည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေသည်။ ရှေ့တွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးကို မြင်ရ၍ အားတက်လာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီး မဟုတ်လား။

“လုပ်ပါရွှေခင်ရဲ့၊ ရထားမမှီလိုက်ပဲ နေလိမ့်မယ်”

ရွှေတင်က သွက်လက် ဖျတ်လတ်သလောက် ရွှေခင်က နှေးကွေး လေးလံ နေသည်။ ရွှေခင်က မျက်နှာသုတ်ပုဝါ တစ်ထည်ကို ကောက်၍ခြုံလိုက်ရင်း

“အေးပါဟယ် ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ လောတော့လဲ ညည်းပဲ”

“တော်တော်ကြာ ရထားမမှီလိုက်ပဲ နေလိမ့်မယ်၊ ရထားကသုံးမိနစ်ပဲ ဆိုက်တာ”

ရွှေတင်တို့ ညီအစ်မသည် တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ဆောင်းဦးလေသည် စိမ့်စိမ့်အေးနေပေသည်။ ကောင်းကင်တွင် လရောင်မရှိဘဲ မိုးတိမ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အဝေးမှ ခွေးဟောင်သံ၊ ကြက်တွန်သံ စသည့် ည၏ အသံဗလံများကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကြားရသည်။

ရွှေတင်သည် ကတ္တီပါစောင်စွန်း နှစ်ဖက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ရင်ညွန့်ပေါ်တွင် ဆွဲ၍ ခြုံလိုက်ကာ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။ ရွှေခင်မှာ ရွှေတင် ခြေလှမ်းကို

မမှီနိုင်တော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်နေရသည်။ ရွှေတင်မှာ သူ့ဇောနှင့်သူမို့ မမောနိုင်သော်လည်း ရွှေခင်မှာ မောဟိုက်နွမ်းနယ်၍ ပင်လာသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းကို ဖြတ်ကျော်လာသော အခါတွင် ဒေါ်မြဆင့်၏ ဆန်စက်ဝင်းထဲမှ ဆယ်နာရီ တစ်မောင်းခေါက်သံကို ကြားရလေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီးမှာ လှည်းဘီးကြားတွင် ကြိမ်တုတ်ထိုး၍ အချက်ပေးရင်း ကျော်တက်သွားသည်။ မြင်းရွာသံနှင့် ဂျလက်-လက်-လက် ဟူသော မြင်းလှည်းဘီးထဲသို့ ကြိမ်ထိုး၍ အချက်ပေးလိုက်သောအသံမှာ ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

“လာစမ်းပါရွှေခင်ရယ် နှေးလိုက်တာ”

ရွှေတင်က ရှေ့ကသွားနေရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းများက နည်းနည်းမျှ မတုံ့ပေ။ သူ့အဖို့ အချိန်သည် အင်မတန် အရေးကြီးနေ၏။ ရွှေတင်အဖို့ ခြေတစ်လှမ်းသည် ဘဝလမ်းကွေ့ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေခင်က ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် နှင်နေသော ရွှေတင်ကို အမီလိုက်ရင်းမောနေလေသည်။

လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာ၏။ ရွှေတင်၏ ကတိပါစောင်နှင့် ထမီသည် နောက်သို့ လွင့်နေပေသည်။ မိုးသက်လေထဲမှ မိုးသက်နံ့သည် မွှေးနေသည်။ စောစောက မိုးစက်မိုးမှုန်ကလေးများသည် တဖွဲဖွဲကျလာကြသည်။

“ဟောတော့၊ မိုးပေါက်ကလေးတောင် ကျလာပြီ”

ရွှေခင်က ခေါင်းကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာ သုတ်ပဝါကို ခေါင်းကပါသိုင်း၍ ခြုံထားလိုက်သည်။ ရွှေတင်ကား ဘာမျှမပြောဘဲ ရှေ့မှ

ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ရထားခုတ်သံကို ကြားရလေသည်။
ရွှေတင်သည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးဖြင့်

“ဟော ရထားဝင်လာပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး အပြေးကလေးသွားကြသည်။ မိုးသည် တဖြည်းဖြည်း သည်း၍ လာလေသည်။ မိုးစက်များသည် မိုးသက်လေအား ဝှေ့လိုက်သောအခါတွင် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေသည်။ လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စိုရွှဲလျက်ရှိသည်။ ရွှေတင်ကား ကတ္တီပါစောင်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ခြုံထားရန်ကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးနေလေသည်။ ရှေ့မှ မြင်းလှည်း တစ်စီးက ခေါင်းလောင်း တဒေါင်းဒေါင်း တီးကာ မောင်းလာသဖြင့် ဘေးသို့ဆင်း၍ ရပ်နေရသေးသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ဝန်စည်စလည်များ တင်၍ လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“ရထားဆိုက်နေပြီ”

ရွှေတင်သည် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်ကာ မိုးထဲလေထဲတွင် တအားသွန်၍ ပြေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ရထားဆိုက်နေပြီ”

ရွှေခင်ကလည်း နောက်က ပြေးလိုက်ရသည်။ သည်ကြားထဲတွင် လုံချည်က ရေတွေစိုရွှဲကာ ကပ်နေသဖြင့် တုံ့၍ နေပေသေးရာ လုံချည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မ၍ ပြေးရသည်။ ဘူတာရုံထဲတွင်ကား မီးတွေထိန်လင်းနေ၏။ လူသံသူသံ၊ ဈေးသည်တို့၏ အော်သံ၊ မီးရထား စက်ခေါင်းမှ တရဲရဲမြည်သံတို့ကိုလည်း ကြားရသည်။

မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသည်။ လေပြင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ရမ်းလိုက်သဖြင့် မိုးစက်မိုးမွှားများသည် လွင့်သွားကြသည်။ ရွှေတင်သည် ဘူတာအဝေးသို့ရောက်ပြီး အထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ရွှေတင်ရေ၊ ငါဒီဘူတာရုံထဲက စောင့်နေမယ်ဟေ့”

ရွှေခင်က အော်၍ ပြောကာ ဘူတာရုံအဝတွင် ရပ်ရင်း မျက်နှာတွင် စိုနေသော မိုးစက်များကို မျက်နှာသုတ် ပဝါနှင့်သုတ်ကာ စိုနေသော ထဘီကို ပြင်ဝတ်နေသည်။ ရွှေတင်ကား ဘူတာဂိတ်ကို ကျော်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လူအုပ်ကြားထဲတွင် ဝင်ရောက်လျက် ထွက်သွားသည်။ ရွှေခင်ပြောသံကို ကြားဟန်မတူပေ။

ရွှေတင်သည် စိုရွှဲနေသော ကတ္တီပါစောင်ကို ခေါင်းမှနေပြီး ခြုံထားလိုက်သည်။ မီးရောင်ထဲသို့ရောက်သဖြင့် အသိမိတ်ဆွေတွေနှင့် တွေ့မှာ စိုးရိမ်နေမိလေသည်။ မီးထွန်းထားသော်လည်း ပလက်ဖောင်းမှာ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေ၍ သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ရပေ။ ရထားမှာ အဆင်းအတက်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ရွှေတင်သည် မီးရထားတွဲများကို တစ်တွဲပြီးတစ်တွဲ လျှောက်ကြည့်နေသည်။ တတိယတန်းတွဲများမှာ မီးမှိုန်မှိုန် ထွန်းထားသည်။ ရွှေတင်သည် ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်ကြည့်သည်။ ဒုတိယတန်း တွဲများဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ တချို့မှာ အိပ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၍ မီးပိတ်ကာ မှောင်မည်းနေသည်။ အချို့တွဲများမှာ လင်းလျက်ပင်ရှိသေးသည်။ ရွှေတင်သည် ဒုတိယတန်း တွဲများကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တွဲထဲသို့ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် မီးရထားစီးလျှင် ပထမတန်းတွဲတွင်သာ စီးလေ့ရှိသည်ကို အမှတ်ရကာ ပထမတန်းတွဲဘက် ရောက်အောင် ပြေးလာခဲ့သည်။ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ၍ အင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အတိုက်ခံရသော မိန်းမကြီး၏ ပစ္စည်းများမှာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ပြန်ကြဲနေ၏။

ရွှေတင်သည် မိန်းမကြီးကို ပြန်ကြည့်ဖို့ပင် သတိမရတော့ဘဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။
မိန်းမကြီးမှာ တဆူဆူဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

ပထမတန်းတွဲများ ဘက်သို့ ရောက်သော အခါတွင်လည်း အချို့တွဲများမှာ မီးမှိတ်၍ အိပ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုတော့ သည်လောက်ရှည်လျားသော မီးရထားတွဲကြီး တစ်လျှောက်ကို လိုက်၍ ရှာရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။ ပြီးတော့လည်း အိပ်ချိန်ဖြစ်၍ အခန်းမီးမှိတ်ကာ အိပ်နေကောင်း အိပ်နေဦးမည်ဖြစ်၏။ ရွှေတင်သည် ပထမတန်းတွဲများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ဟာတာတာကြီး ဖြစ်၍လာသည်။

စီမီမူတ်သံကို ဂတ်တွဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဥဩဆွဲသံကိုလည်း မရှေးမနှောင်း ပေါ်လာသည်။ ရွှေတင်သည် စိတ်ပျက် အားလျော့သွားလေသည်။ “သွားပြီ၊ တွေ့တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု လက်လျှော့ လိုက်သည်။ သူသည် မီးတွေထိန်နေသော ပထမတန်းများကို လျှောက်ကြည့်လာလေသည်။

ပထမတန်းတွဲ တစ်တွဲတွင်ကား မီးတွေထိန်နေ၏။ မောင်မောင်သန်း၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၊ အသက်အစိတ်ခန့် လှပချောမောသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ကျောပေးနေသူ တစ်ယောက်၊ ပေါင်းလေးယောက် ဖဲကစားနေကြသည်။ မောင်မောင်သန်းနှင့် ပြတင်းကို ကျောပေး နေသူမှာ စစ်ဗိုလ်နှင့် မိန်းမစသည်တို့ အတွဲလိုက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေကြသည်။ နံရံတွင် စစ်ဦးထုပ်၊ စစ်အင်္ကျီ၊ ခြောက်လုံးပြူး လွယ်ထားသော ခါးပတ်တို့ကို ချိတ်သည့် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးနေသူသည် အဝါရောင် ပိုးပျော့ရှုပ်လက်ရှည်ကို ဝတ်ထား လေသည်။

မိန်းမပျိုက သူ့အထက်အိမ် ဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးနေသူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဖဲတစ်ချက်ကို ဖဲပုံထဲမှ စမ်းဆွဲထားရင်း...

“ကဲ ပစ်ရှင်၊ အရာကြီး လိုချင်တယ်”

“အရာကြီးလိုချင်ရင် မေမြို့နဲ့ မကိုက်ဘူး၊ နကိုလမ်းနဲ့မှ ကိုက်မယ်”

မောင်မောင်သန်းက စပ်ပြီးပြီးဖြင့် မိန်းမပျိုကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြတင်းကို ကျောပေးနေသူက လက်ထဲက ဖဲတစ်ချက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုက ဖဲချပ်ကိုကြည့်ပြီး မောင်မောင်သန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ

“ရှင်ကကော ဘာလိုချင်နေသလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ဘုရင်မ လိုချင်တယ်”

“ရော ဘုရင်မ”

မိန်းမပျိုက စပိတ်ကွင်းတစ်ချပ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ဖဲပုံထဲမှ ဖဲကို လှမ်းဆွဲရင်း”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာက ဒီဘုရင်မ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဟတ်ကွင်း၊ ဟတ်ကွင်း။ အသည်းနှလုံး နီနီရဲရဲကလေးနဲ့ ဘုရင်မကိုပြောတာ

“ဘုရင်မလိုချင်ရင် ကိုခင်မောင်ဝင်းနဲ့ နေရာချင်းလဲလိုက်ပါလားဗျ”

စစ်ဗိုလ်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မိန်းမက အသံလွင်လွင်ဖြင့် ရယ်လိုက်ကာ...

“ကိုမောင်မောင်သန်းက ချစ်တီးပိတ်ဖြူ လုံချည်ဝတ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရွှေတင်သည် သူတို့တွဲ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်လာလေသည်။ သူတို့တွဲကိုကြည့်၍ ကျော်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ

မသင်္ကာ၍ ပြန်လှည့်လာကာ ဝိုးပျော့အင်္ကျီ၊ ပလက်ကပ်လုံချည်ဖြင့် ကျောပေးထိုင်နေသော ခင်မောင်ဝင်းကို ဝေခွဲမရနိုင်သော ခဏမျှ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝီစီမူတ်သံ ပေါ်လာလေသည်။ ရထားတွဲအဆက်များသည် ဂျိမ်းခနဲ မြည်ကာ ရထားထွက်စပြုလေပြီ။

ရွှေတင်သည် ရှေ့သို့ပြေးကာ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာကို ဘေးစောင်းမြင်နေရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကာ ရထားနှင့်အတူ ပြေးလိုက်ရင်း “အစ်ကို” ဟုအော်လိုက်မိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား မကြားဘဲ ဖဲတစ်ချပ်ကို ဆွဲနေသည်။

“အစ်ကိုရေ၊ အစ်ကို”

ရွှေတင်သည် နောက်နှစ်ခွန်းဆင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ထ၊လာကာ ပြတင်းပေါက်မှ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်၏ အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်မည် အပြုတွင် လက်အောက်က မိန်းမပျိုက....

“ကဲ ပစ်ရှင်မြန်မြန်၊ ဒီတစ်ခါတော့ အရာကြီး မလိုချင်ဘူး၊ ဟတ်တစ်ကလေး လိုချင်တယ်၊ အသည်းနီနီကလေး၊ အသည်းနီနီကလေး”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဖဲတစ်ချပ်ကို ပစ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရထားမှာ အရှိန်တော်တော်လေးရကာ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေသည်။ ရွှေတင်က ရထားဘေးက အပြေးလိုက်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် စိုနေသော ကတ္တီပါစောင်ကို ကိုင်ထားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား ဇေဝေဇဝါနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“တောင်းရမ်း စားသောက်သူမလေး ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အကြွေရှိရင် လှမ်းပစ်ပေး လိုက်စမ်းပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံးကာ ရှေ့တွင်ရှိသည့် ငါးမူးစေ့ တစ်စေ့ကို ကောက်၍ ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖဲကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ရွှေတင်ကား ငါးမူးစေ့ ပစ်ချသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်၊ အရှိန်ပြင်းစ ပြုနေသော ရထားကြီးဘေးကို ပြေးလိုက်လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းတို့တွဲမှာ ရှေ့သို့ ကျော်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်ကား ပြေးလိုက်ဆဲပင် ဖြစ်၏။ တစ်စတစ်စနှင့် ရထားကြီးသည် အရှိန်ပြင်းလာ၏။ ရွှေတင်သည် ပြေးရင်းက တဖြည်းဖြည်း နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပထမတန်းတွဲများ ကုန်ပြီး ဒုတိယတန်းတွဲတွေက သူ့ကို မီလာ၏။ ရွှေတင်သည် မီလိုမီငြား ပြေးလိုက်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း “အစ်ကိုရေ၊ အစ်ကို” ဟုအော်၍ လာသည်။ ဒုတိယတန်းတွဲတွေက ကုန်သောအခါ တတိယတန်းတွဲများသည် သူ့ကို မီ၍ လာကြပြန်သည်။ ရွှေတင်သည် မီးရထားတွဲများဘေးမှ ပြေးလိုက်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ တတိယတန်းတွဲများမှာ တစ်ရပ်ရပ် ဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။ ရထားသည် ပို၍ မြန်လာသည်။ ရွှေတင် တော်တော်မောလာတော့မှ ရပ်လိုက်ကာ လည်နေသော မီးရထားဘီးများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကတ္တီပါစောင် အစွန်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ကာ ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်သည်။

“သွားပြီ ရွှေခင်ရယ်၊ မမီတော့ဘူး သွားပြီ”

ရွှေတင်သည် လျင်မြန်စွာ ခုတ်နေသော မီးရထားကြီးဘေး ပလက်ဖောင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ ရှိုက်၍ ငိုလိုက်သည်။ ငိုရင်း အကွာကြီးကွာလှသော ခင်မောင်ဝင်းနှင့် သူ့ဘဝကို ပြေး၍ မြင်ယောင်လာသည်။ သားရေ ဆိုဖာကြီး ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရွှင်ပျစွာဖြင့် ဖဲကစားနေသော ခင်မောင်ဝင်းဘဝနှင့် မိုးထဲလေထဲ အမှောင်ကြီးထဲတွင် ငိုကျန်ရစ်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝ၊ သည်ဘဝနှစ်ခုသည် ခုတော့ အဝေးကြီး ဝေးကြပေပြီ။

ရွှေတင်သည် ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။ နောက်ပြီး.....။

နောက်ပြီး၊ တဂျိုးဂျိုးလည်နေသော မီးရထားကြီးများ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်တော့မည်ဟု အားယူလိုက်သည်။ သည်တွင် ဗိုက်ထဲက ကလေးက တစ်ချက် လှုပ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ သတိရကာ ဗိုက်ပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်ရင်း “သားကလေး” ဟု ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့ဘဝမှာ ဘာမျှမထူးတော့။ အပြစ်တွေ၊ အညစ်အကြေးတွေ စွန်းထင်းနေသော ဘဝဖြစ်၏။ သေလျှင်လည်း အဖိုးမတန်၊ နှမြောစရာ မဟုတ်တော့ပြီ။ သို့သော် ဗိုက်ထဲက အပြစ်မဲ့သော ရင်သွေးငယ်ပါ အမေအတွက် သေရမည်ဆိုလျှင်ကား သည်အမေသည် နည်းနည်းမျှ ခွင့်လွှတ်ထိုက်သောအမေ မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ အစွန်းဆုံး ဂတ်တွဲသည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကာ အဝေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဂတ်တွဲမှ မီးနီကလေးသည် မိုးသက်တွေကြားထဲက သူ့ကို မျက်စိမှိတ်၍ ပြောင်သွားသလို ထင်ရပေသည်။

ရွှေတင်သည် ရှိသမျှခွန်အားတွေကို အကုန်လျှော့ချလိုက်သည်။ သည်ရထားကြီး မလာတုန်းကတော့ ရွှေတင်သည် မျှော်လင့်ချက်တွေ အနှံ့နှင့်ဖြစ်၏။ လောကတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အကောင်းကို ယုံကြည်၏။ တခြားလူတွေလည်း သူ့လိုပင် အကောင်းကို ယုံကြည်ကြသည်ဟု သူထင်ပေသည်။ ယခုတော့ ရွှေတင်သည် လောကတွင် အကောင်းမရှိတော့ဟု ထင်မြင်လာသည်။ လောကကြီးကို စိုးမိုးနေသည့် နိယာမတရားများမှာ လိမ်လည်ခြင်းနှင့် သစ္စာမဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်လာသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူချစ်ခဲ့သော သူ့ကိုလည်း ချစ်သည်ဆိုသော ခင်မောင်ဝင်းသည် ယခုတော့ တောသူမိရွှေတင်၏ အချစ်ကို မောင်ပိုင်စီး၍ ကြောရုံမျှကြံကာ ရွှံ့နွဲ့ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။ သည်တကည်းက ရွှေတင်သည် လောကတွင် အကောင်းကို မရှိတော့ဟု ယုံကြည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သည်ရထားကြီးသည် သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ စုဝေးရာဖြစ်၏။ လောကတွင် ကောင်းတာတွေ ရှိသေးသည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကလေး ဖြစ်သည်။ ရထားကြီးဆီသို့ အမိပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့ သည်ရထားကြီးနှင့် အတူ အကောင်းသည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေပြီ။

အခန်း (၂၉)

ရွှေတင်သည် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြီးမှ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို ကောက်ညှိ ဖွာလိုက်ကာ....

“အဲဒီတုန်းကလေ ဝမ်းထဲက သားလေးကသာ မလှုပ်ဘူးဆိုရင်၊ သားကလေးကိုသာ သတိမရဘူး ဆိုရင် ကျွန်မ ရထားဘီးကြီးတွေအောက် ပစ်ဝင်လိုက်မိမှာပဲ။ တကယ့်တော့လဲ အဲဒီတုန်းကစပြီး လောကမှာ ကျွန်မတန်ဖိုးထားတာ ဆိုလို့ သားကလေးရဲ့ အသက်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီပြင် ဘာကိုမှ တန်ဖိုးမထားတော့ဘူး။ ကျွန်မအသက် ကျွန်မဘဝကိုလဲ တန်ဖိုးမထားတော့ဘူး။ လူတွေကိုလဲ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိတယ်လို့ မထင်တော့ဘူး။ အို လောကမှာ အကောင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

သူတို့အားလုံးသည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြ၏။ အကြည်သည် ဇာဘော်လီကို ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါက်၍ တင်ထားရင်းက အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ မညိမ်းမေဆိုလျှင် မျက်ရည်ပင် ဝဲနေပေသည်။ မညိမ်းမေသည် ရွှေတင်၏ ဘဝကို တွေး၍ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

“ခု ဒီကလေးလေးကော”

ရွှေတင်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မွေးပြီး တစ်လလောက်ရှိတော့ ဆုံးသွားတယ်။ သားကလေး မရှိတော့တဲ့ နောက်တော့ လောကမှာ ကျွန်မ တန်ဖိုးထားရမယ့်ဟာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ အစတုန်းကသာ ဒီသားကလေး သံယောဇဉ်နဲ့ အောင့်အည်း နေလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ သားကလေး မဆုံးဘဲ နေပါ့မလား မညိမ်းမေ။ ကိုယ်ဝန်ကို ဖုံးဖိထားနိုင်တဲ့ ဘဝရောက်တော့ ကြီးကြီးတို့ကလဲ မေးကြတာပေါ့။ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရအောင်လဲ အစ်ကို့ဆီက ဘာစကားမှ မကြားရ။ နောက်ဆုံးတော့ ကြီးကြီးဆင့်တို့က အိမ်က နှင်ထုတ်တော့တာပဲ။ သားတစ်ကောင်နဲ့ တိုးလို့တွဲလောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မလိုမိန်းမကို အစေခံ အဖြစ်ထားလို့လဲ ဘာလုပ်မှာလဲ မညိမ်းမေ။ သူတို့အဖို့ ဆန်ကုန်မြေလေးရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ အေးလေ ခုတော့ သားကလေး သက်ဆိုး မရှည်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အသက် ထင်ရှားရှိနေရင် လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ အမေကမွေးတဲ့ သားလို့ ကဲ့ရဲ့ခံရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ရွှေတင်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်လာလွန်းသဖြင့် သားကလေး သက်ဆိုးမရှည်တာပဲ ကောင်းတယ်ဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း နှလုံးသားမှာကား ပူလောင် နာကြည်းလှ ပေသည်။

ရွှေတင်သည် သူ့သားကလေးကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာပေသည်။ တစ်လသားကလေးမို့ ရုပ်ကိုပီပီသသ မဖမ်းနိုင်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မျက်ခုံးနှင့် နှာတံမှာ အဖေနှင့်တူပြီး၊ မျက်လုံးများမှာ မအေနှင့် တူသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ သည်တုန်းက သားကလေး၏ အလောင်းကို ဖာဖုံးကလေးထဲတွင် ထည့်ကာ ဇဟား နောက်ဖေးရှိ ချောင်းကလေးနံဘေးမှ လှည်းလမ်းကြောင်းအနီး မြရာပင်များအောက်တွင် မြှုပ်ပစ်ခဲ့ရသည်။ သားကလေး၏ အလောင်းကို မြှုပ်ပြီးသည်နှင့် သူ၏ အသည်းနှလုံး သည်လည်း မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလေပြီဟု ရွှေတင် ထင်ခဲ့လေသည်။ လောကတွင် သူ့နှလုံးသားမှ မြတ်နိုးသော အရာဟူသမျှသည် မရှိကြလေတော့ပြီ တကား။

တရုပ်မကြီးကား စုတ်တသတ်သတ်ဖြင့် ခေါင်းတဆက်ဆက် ညိတ်ကာ နားထောင်နေ၏။ မွေးနီသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း ခင်မောင်ဝင်းကို ကျိန်ဆဲနေပေသည်။

“ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာဆိုတဲ့စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲ။ သားကလေးဆုံးလို့ ပူရဆွေးရလို့ မပြီးသေးခင် ဒုက္ခတစ်ခုထပ်တွေ့ပြန်တယ်။ ကျွန်မကို လက်ခံထားတဲ့အိမ်က မယားလုပ်သူ တခြားသွားနေတုန်း အိမ်ရှင်ယောက်ျားရဲ့ မတရားကျင့်တာကို ခံလိုက်ရတယ် ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်က ဆင်းပြေးခဲ့ရ ပြန်တယ်”

“ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ၊ သူတို့ကို ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်ပါလား”

အကြည်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။ ရွှေတင်က ခေါင်းယမ်းကာ....

“ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်နေမှာမို့ မပြောပါရစေနဲ့ အကြည်ရယ်။ သူက ယောက်ျားသား၊ ကိုယ်က မိန်းမသားဆိုတော့လဲ အနိုင်အထက်ပြုတာကို ခံလိုက်ရတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ဘဝကလဲ အခြေမလှပဲကိုး။ လင်ကောင်မဖော်နိုင်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘဝဟာ သူတစ်ပါး အထင်သေးမယ်

ဆိုလဲ သေးစရာဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့တော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပဲခူးကို ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပဲ”

သည်တုန်းက ရွှေတင်သည် လွယ်အိတ်ကလေး တစ်လုံးတွင် ရှိစုမဲ့စု ကလေးတွေ ထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပဲခူးရောက်တော့ ရွှေခင်သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရသည်။ ရွှေခင်သူငယ်ချင်းမှာ ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခုံတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ရွှေတင်သည် သူ့အစ်မ သူငယ်ချင်းကို အမှီသဟဲပြုကာ အလုပ်ရသည်။ ဆေးလိပ်ခုံ ရောက်စတွင် ဖက်ရွေးရသည်။ ဖက်ရွေးရာက တစ်ဆင့် ဖက်ညှပ်ရသည်။ ဖက်ညှပ်ရာက တစ်ဆင့် အစီခံ လုံးရသည်။ နောက်ကျမှ ဆေးလိပ်သမ ဖြစ်လာသည်။ သည်တုန်းကတော့ ရွှေတင်သည် နားကြည်းစရာ အတိတ်ဟောင်းကို မေ့လျော့ကာ ခပ်အေးအေးနေခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူးကွယ်၊ ဆေးလိပ်ခုံမှာ ဆေးလိပ်ဝင်လိပ်ရင်းက ဆေးလိပ်ခုံ ပိုင်ရှင်က ကိုယ့်ကို မယားအငယ် လုပ်ပါရော၊ အဲဒီမယားကြီးကသိတော့ နှင်ချလိုက်တာနဲ့ ပဲခူးမှာတင် ဟိုရောက် ဒီရောက်ရောက်ပြီး သည်ဘဝ ရောက်ရတာပါပဲ”

“သည်ဘဝ နောက်ဆုံးပိတ် ရောက်လာ ပုံကလေးကကော”

မွေးနီက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း မေးလိုက်သည်။

“နှင်ချလိုက်တော့ ပဲခူးမှာ အလုပ်မရှိ သောင်တင်နေတာပေါ့။ ရွှေခင်သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ စားသောက်နေရပေမဲ့ ကြာကြာစားသောက်နေလို့ မကောင်းဘူး ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ သူတို့အိမ်နားက ဘုံဆိုင်တရုတ်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ အတင်းနားချတာ ယူလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ အရက်ပုန်းချက်တာတို့၊ ဘာတို့ တက်လာခဲ့တာပေါ့လေ။ နောက်တော့ ဘုံဆိုင်တရုတ်ကြီးက ပြည်ကြီးပြန်သွားတော့ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ပြီး၊ ပဲခူးဈေးထဲက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေတာပဲ။ သူက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှိတယ်ဆိုပြီး(-) လမ်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ထားတယ်။ ရောက်စတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပေါ့ကွယ်။

နောက် သုံးလေးရက်လဲကြာရော ဧည့်သည်တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လွှတ်ပေးရင်းက သည်ဘဝကိုရောက်တာပဲ။ နောက်ဆုံးခေါင်း ကိုဘလွန်းအိမ်ရောက်တော့ ဦးဖေသန်းနဲ့တွေ့တာပါပဲ။ အမှန်တော့ ဦးဖေသန်း ပစ္စည်းကိုလဲ မယူရပါဘူး။ ဆေးမှုန့်များပြီး တိုက်မိတာပဲရှိပါတယ်။ ဒါလဲ ခါတိုင်းတိုက်နေကျ ဆေးမှုန့်ပဲဆိုပြီး တိုက်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်အထင်တော့ ကိုဘကျော်တို့ လင်မယားက ငွေတွေယူပြီး ဆေးမှုန့်နဲ့ အဆိပ်မှုန့်ကို လဲထည့်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ”

“ဟင် ဒါဖြင့် သူတို့ကော အမှုမရောက်ဘူးလား”

ရွှေတင်က ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အပြုံးမှာ သရော်သော အပြုံးမျိုးသာတည်း။

“သူတို့ကိုတော့ ခိုးမှုနဲ့ပဲ တင်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကျတော့ ခိုးမှုရော၊ လူသတ်မှုရော နှစ်ခုတင်တာပေါ့။ လူသတ်မှုမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က တရားလိုပြသက်သေတွေတဲ့၊ ဟင်း ဟင်း”

ရွှေတင်သည် မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံမှာ အပြစ်ကင်းသူအား စွဲထားသော အမှုတွင် အပြစ်ရှိသူက တရားလိုပြသက်သေ ဖြစ်နေသော လောကကြီး၏ ကမောက်ကမ နိုင်ပုံကို လှောင်ပြောင်သော ရယ်သံမျှသာ ဖြစ်ကေသည်။ ပြီးမှ အသံခပ်မာမာဖြင့်....

“ကိုယ် ဒီလိုဖြစ်လာရတာကတော့ ယောကျ်ားတွေ မကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ခုတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ယောကျ်ားဆိုရင် ဘယ်ယောကျ်ားမှ မကောင်းဘူးလို့ ထင်နေတယ်”

“ဒါကတော့ အတွေ့အကြုံချင်း မတူလို့ပါတော်၊ ကိုယ်တို့အိမ်က လူကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မိန်းမကို ဓားပြတောင် တိုက်ကျွေးလိုက်သေး”

မပြားကြီးက ဓားပြမှုဖြင့် ထောင်ကျနေသော ယောက်ျားကို အမှတ်ရ၍ ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကား ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပေသည်။ ယောက်ျားက ဓားပြတိုက်၍ မိန်းမက တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းကို ထုခွဲပေးသည်။ ရွှေတင်က မပြားကြီးကို ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“လောကမှာ ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ရှားပါတယ်။ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေကို မြင်ရင် ကာမရာဂ သားကောင်အဖြစ်နဲ့ချည်း ကြည့်နေကြတာတွေပါ။ ခုတော့ကျွန်မလဲ ဒင်းတို့ကို သားကောင်တွေ၊ အမဲတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ သဘောထားပြီး ဆက်ဆံလိုက်တယ်။ ဒီလိုကျမှ ဒင်းတို့ယောက်ျားတွေကို နိုင်တော့တယ်။ ငွေညှင်းရင် ညှင်းသလောက် ထွက်လာတယ်”

ရွှေတင်သည် ပြော၍ ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်ပင် ရွှေတင်သည် ပြည့်တန်ဆာဘဝကို ရောက်ကတည်းက သည်အတိုင်းပင် ယောက်ျားတွေကို အမဲဖမ်းခဲ့သည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ယောက်ျားများသည် မိန်းမ၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းလာကြပေသည်။ ရွှေတင်သည် စီးကရက်ကို မီးညှို့၍ ဖွာနေသည်။ စီးကရက်ဖွာရင်း ခင်မောင်ဝင်းကိုသွား၍ အမှတ်ရမိပြန်ကာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် တွေ့တုန်းကတော့ ရွှေတင်သည် ယောက်ျားဆိုသော သတ္တဝါများ၏ သဘောကိုလည်း နားမလည်သေးပေ။ ခင်မောင်ဝင်းကို အမဲဖမ်းသော သဘောဖြင့် ချစ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ဖြင့် ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းကို စိတ်နာသလိုလို ရှိခဲ့သော်လည်း ခင်မောင်ဝင်းနောက် တွေ့ရသော ယောက်ျားများမှာ ခင်မောင်ဝင်းလောက်ပင် အသည်းနှလုံးရှိသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ကျောက်စရစ်ကုန်းတွင် ပန်းပင်စိုက်၍ မရသလို သူတို့၏ အသည်းနှလုံးတွင်လည်း အချစ်ပင်စိုက်၍ ရနိုင်ဟန်မတူပေ။ သူတို့သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကာမရာဂ သားကောင်များအဖြစ်သာ ကြည့်တတ်ကြပေသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူတို့အထဲတွင် အပြစ်အကင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ပြန်ပေသည်။

ရွှေတင်သည် စီးကရက်ထိပ်ဖျားတွင် တောင့်နေသော ပြာကို ခြွေချလိုက်ပြီး....

“ခု အဆက်ဟောင်းကြီးက မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နဲ့ လာတောင်းပန်နေပြန်ပြီ၊ သူ ပြုခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါအေ၊ သနားပါတယ်”

မပြားကြီးက ရွှေတင်ကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ မပြားကြီးသည် သူမမြင်ဘူးသော ခင်မောင်ဝင်းကို တွေးကြည့်၍ သနားနေလေသည်။ မညိမ်းမေကား အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ အဆောင်ရှေ့ အုတ်ရေကန်တွင် ရေတွေပြည့်လျှံကာ အောက်သို့ လျှံကျနေပေ၏။

‘အမှန်တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေဟာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပါးစပ်ရှိလိုသာ ပြောနေကြတာပါ မညိမ်းမေရယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မိန်းမတွေကို သူတို့ ကာမရာဂ ဖြေဖျော်ရာတွေလောက်ပဲ သဘောထားကြတာပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံ သားကောင်တွေလောက်ပဲ အောက်မေ့ကြတာပါ။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ခင့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောမယ်။ နောက်ချစ်ရုံ ရိုးရိုးပဲလို့ပြောမယ်။ နောက်တစ်ဆင့် ကျွန်တော့် အချစ်ရဲ့ အထွတ်အထိပ် တက်ကြပါစို့လို့ ပြောမယ်။ အချစ်ရဲ့ အထွတ်အထိပ်လဲ ရောက်ရော၊ ဟိုတောင်ကမ်းပါး အသူတစ်ရာလောက်နက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲကို ထိုးဆင်းရတော့တာပဲ။ ဒါကြောင်မို့ ခုတော့ ကျွန်မဖြင့်လေ ဘယ်ယောက်ျားမှ မယုံစားတော့ဘူး။ သူတို့ကို နိုင်ချင်ရင် သူတို့ကိုလဲ ကာမဂုဏ်ရဲ့ သားကောင်တွေလို့ သဘောထား လိုက်တော့တာပါပဲ။ ဒီလို သဘောထားလိုက်တာနဲ့ သူတို့ဟာ မိန်းမအလိုကို

လိုက်လာတာပဲ။ လူကို ချစ်သလား၊ ငွေကိုချစ်သလား၊ စိန်ရွှေကို ချစ်သလား၊ တိုက်လား၊
မော်တော်ကားလား၊

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခု အဆက်ဟောင်းကြီးက လာတောင်းပန်တော့ မသနားဘူးလား၊’

အကြည်က ဇာဘော်လီအင်္ကျီကို ခေါက်ကာ အုန်းဆံခေါင်းအုံး အောက်တွင်
ဖိထားလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် စီးကရက်တိုကို စကြာလှည့်၍ လွင့်သွားအောင်
လက်ညှိုးဖြင့် တောက်လိုက်ကာ....

‘အင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့လာပြီး သူ့အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်တော့
သနားသလိုလိုတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မသနားချင်တော့ဘူး၊ မချစ်လဲ မချစ်ချင်တော့ဘူး။
သူတို့ကို သနားရင် ကိုယ်တို့မှာ သိပ်ဒုက္ခရောက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကိုယ်တော့ ခု
သနားစိတ်တွေ ချစ်စိတ်တွေဝင်လာရင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အင်းတို့ကို
မသနားလဲ မသနားတော့ဘူး၊ ချစ်လဲ မချစ်တော့ဘူးလို့ အားတင်းထားလိုက်တာပဲ။
ဟုတ်တယ်လေ အင်းတို့ ယောက်ျားတွေဟာ မုဆိုးတွေ’

ရွှေတင်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ခင်မောင်ဝင်း
လာတောင်းပန်သောအခါ သနားသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သို့ရာတွင် မသနားချင်တော့ဘူး။
နောက်ထပ်လည်း မတောင်းပန်စေချင်တော့ပြီ။ နောက်ထပ် မတောင်းပန်ပါနဲ့တော့
အစ်ကိုရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။

ရွှေတင်သည် စိတ်ထဲ၌ ရွတ်ဆိုနေမိလေသည်။

အခန်း (၃၀)

တရားခံမရွှေတင်သည် ခွေးခြေမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဝက်ခြံဘောင်ပေါ်တွင်
လက်နှစ်ဖက် ယှက်တင်ထားပြီး ခေါင်းကို အောက်သို့ စိုက်စိုက်ချထားသည်။
ရုံးခန်းထဲတွင် တရားလို တရားခံ ရှေ့နေများ၊ တရားလိုပြ သက်သေများ ဖြစ်ကြသော
ကိုဘကျော်-မချစ်မေတို့ လင်မယား၊ သေသူဦးဖေသန်း၏ ညီလင်မယားစုံတွဲနှင့်
ပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ညှိလေးသည် ဝက်ခြံဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။
ခါတိုင်းလို ဘလေဇာနက်ပြာရောင် ခပ်မွဲမွဲ၊ ဘန်ကောက်လုံချည် တစ်ပတ်နွမ်း၊ ဘိုကေ
အရှည်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်နားတွင် မိန်းမပုလိပ်နှစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ယောက်ျားပုလိပ်ကား ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ထောင်၍ ကိုင်ထားလေသည်။
ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းမှာ ရှေ့ဖတ်စာရေး၏ စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

တရားခွင်ပေါ်တွင် တရားသူကြီး တစ်ဦးတည်းသာရှိ၍ ဂျူရီလူကြီးများ မရှိတော့ပေ။
ဂျူရီလူကြီးများမှာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကာ ထင်မြင်ချက်ပေးပြီးဖြစ်၍ တရားသူကြီးက
စီရင်ချက် ဖတ်ပြရုံသာ ရှိတော့သည်။ ရွှေတင်ကား တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။
သူ့အသည်း နှလုံးများသည် တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။ သူ့အတွေးများသည်
ချာချာလည်ကာ ဘာကိုမျှ အစရာမရအောင်ဖြစ်၍ နေသည်။ သည်နေ့ကား
သူ့ဘဝကံကြမ္မာကို ဆုံးဖြတ်ပေးမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ လွတ်လေမလား၊ ထောင်ဒဏ်
များများလား၊ နည်းနည်းလား၊ သေဒဏ်လားတော့ မသိပေ။ သူ့တွင် လုံးဝ
အပြစ်မရှိသဖြင့် လွတ်လိမ့်မည်လား ဟူ၍လည်း ထင်၏။ တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီး၏
ကြိုးကွင်းတပ်နေသော လက်ကြီးကို မြင်လိုက်သော အခါတွင်လည်း လွတ်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူးဟု တွေးမိကာ အားငယ်စိတ်ပျက်၍ လာပြန်သည်။ ရွှေတင်သည်
လောကတွင် အကောင်းဆိုးသည်မှာ မရှိတော့ဟု ယုံကြည်ထားသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
တရားရုံး ဆိုသည်မှာ အဆိုးထဲတွင် ရောက်နေသော အကောင်းကို ကယ်တင်၍
အကောင်းထဲသို့ ရောက်နေသော အဆိုးကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သောအရာဟူ၍
မျှော်လင့်ထားမိပေသည်။

‘အားလုံး လူစုံကြပလား’

တရားသူကြီးက အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ တရားခွင်အောက်နားက စားပွဲတွင်
ထိုင်နေသော အစိုးရရှေ့နေကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက
အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ‘ရောက်ကုန်ကြပါပြီ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

‘တရားလို စီ၊ ပီ၊ အို ကော’

‘ရောက်ပါပြီ’

ကာကီဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် စီပီအိုက ထ၍ ဖြေလိုက်သည်။ တရားသူကြီးက
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ဖိုင်တွဲများ၊ အမှုတွဲများကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။

‘ကဲ စီရင်ချက် ဖတ်ပြမယ်’

တရားသူကြီးက စာရွက်ထပ်ကြီး တစ်ထပ်ကို ကောက်လိုက်ကာ အမှု၏ ရာဇဝင်ကို
ရှည်လျားစွာ ဖတ်ပြနေသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ အထူးစက်ရှင် တရားသူကြီးရုံး၌ ၁၉၃၇၊ ဂျူလိုင် ၂၃ ရက်နေ့၊ ၁၉၃၇ခု၊
ရာဇဝတ်ကြီးမှု နံပါတ်-

တရားလို အဋ္ဌမမြောက် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တရားခံ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေ-
ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂-၃၈၁ အရ စွဲမှု စီရင်ချက်။

‘ဤအမှုမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ လမ်း() ရှိ လင်းဟော်တယ်တွင် ၁၇-၁-၃၇ ရက်နေ့ ည
၁နာရီခွဲချိန်ခန့်တွင် တရားခံ မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေက ပြည်မြို့နေ ကုန်သည်ဦးဖေသန်းအား
အဆိပ်ခတ်သတ်၍ ဦးဖေသန်း သေဆုံးရသဖြင့် တရားခံအား အိန္ဒိယရာဇသတ် ပုဒ်မ
၃၀၂-၃၈၁ အရ လမ်းမတော် ရဲဌာနမှ စွဲတင်သော အမှုဖြစ်သည်။

‘အမှုအဖြစ်အပျက် အတိုချုပ်မှာ ၁၉၃၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့၊ ည ၇ နာရီ
အချိန်ခန့်က သေသူ ဦးဖေသန်းသည် ရန်ကုန်မြို့လမ်းအမှတ် ()နေ
ပြည့်တန် ဆာခေါင်း ဘလွန်း(တရားလိုပြသက်သေ) အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကာ တရားခံ
မိကျင်ရွှေခေါ် အရွှေနှင့် ပျော်ပါးလိုကြောင်း ပြောသဖြင့် တရားခံမ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုး၍
ပျော်ပါးစေပါသည်။ ထိုအချိန်က သေသူ ဦးဖေသန်းမှာ အရက်များ မူးလျက်ရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။ တစ်နာရီခန့် ပျော်ပါးပြီး သေသူဦးဖေသန်းက အိမ်ရှိမိန်းကလေးများအား

ပိုက်ဆံပေးလို၍ တစ်ကြောင်း အရက်သောက်လိုသေး၍ တစ်ကြောင်း၊ တရားခံမအား သေတ္တာသော့ကို ပေးအပ်၍ တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ ပြန်၍ ပိုက်ဆံအယူခိုင်းသဖြင့် တရားခံမက သွားရောက်ယူရသည်။ တရားခံမ ဟိုတယ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဟိုတယ်၌ မောင်ဘကျော်(လိုပြသက်၁-)နှင့် မချစ်မေ(လိုပြသက် ၂-) တို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်အတူ သေသူဦးဖေသန်း၏ အခန်းသို့ဝင်၍ သေတ္တာကိုဖွင့်ကာ ဦးဖေသန်း အယူခိုင်းသည့်အတိုင်း ငွေတစ်ရာကို ယူခဲ့သည်။ သို့ယူစဉ်တွင် မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့လည်း အနီးအနားတွင်ရှိ၍ သေတ္တာထဲတွင် ရာတန်စက္ကူ အများအပြား ရှိသည်ဟု မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ဦးက တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုကြသည်။

ရွှေတင်သည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထားလေသည်။ ဘယ်ကိုမျှ မကြည့်တော့ပေ။ ခင်မောင်ဝင်းကား တရားသူကြီးအသံကို နားစွင့်၍ ထောင်နေသည်။

‘တရားခံမသည် ငွေကိုယူပြီးနောက် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ဘလွန်းအိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ ၁၁နာရီခန့်ကျမှ ဦးဖေသန်းက သူနှင့် လိုက်ရန်ခေါ်သဖြင့် လန်ချား တစ်စင်းနှင့် အတူ ဦးဖေသန်း တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်တွင် ဦးဖေသန်းနှင့်အတူ အရက်သောက် ပျော်ပါးကြပြီး ဦးဖေသန်းအား ငွေများကို ခိုးယူကာ အဆိပ်ခတ်၍ သတ်သည့်အမှုဖြစ်သည်။

‘ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်၏ အစစ်ခံချက်အရ ဦးဖေသန်းမှာ အရက်နှင့် အဆိပ်ကြောင့် နှလုံးသွေးကြောများ ပေါက်ကွဲပျက်စီး၍ သေဆုံးရကြောင်း သေသူ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အဆိပ်မှုန့်များ(သက်သေခံပစ္စည်း အမှတ်-) ကိုလည်း တွေ့ရှိရကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသွားလေသည်။

‘မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေ(လို-ပြ-၁-၂) ၎င်းတို့ကို စစ်ဆေးရာတွင် ငွေများကို တရားခံမ ခိုးယူ၍ အဆိပ်ဆေးမှုန့်ကို သူပင်တိုက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသွားကြသည်။

၎င်းတို့မှာ အလင်းဟော်တယ်တွင် အလုပ်လုပ်သူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဟိုတယ် အခန်းများကို ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းနိုင်ရန် အခန်းသော့များ ရှိကြသော်လည်း သို့ရှင်းလင်းရာတွင် အခန်းရှင်ရှိသည့်အချိန်များတွင်သာ ရှင်းလင်း၍ အခြားအချိန်များတွင် ရှင်းလင်းခြင်း မပြုကြောင်း၊ အခင်းဖြစ်ပွားသည့်ညက သေသူဦးဖေသန်းနှင့် တရားခံမတို့ နှစ်ယောက်တည်း အခန်းတွင်းတွင် တံခါးပိတ်၍ အရက်သောက်ပျော်ပါးနေချိန်တွင်

‘အရွှေရယ် အစ်ကိုကြီးကို ရက်စက်တော့မှာလား။ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား’ ဟု ညည်းညူ အော်သံဟစ်သံကြားရပြီး မကြာခဏတရားခံမ ပြန်ထွက်လာကြောင်း စသည်ဖြင့် အစစ်ခံသွားသည်။ ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ဘလွန်း(လိုပြ)နှင့် ပြည့်တန်ဆာမ အမြဲခေါ် မြမြ၊ မျက်ပြူးခေါ် မာဂရက်(လိုပြ)တို့အား စစ်ဆေးသော အခါတွင်လည်း တရားခံမသည် ဦးဖေသန်းထံမှ ငွေများများရရှိကြောင်း၊ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း(သက်သေခံပစ္စည်းအမှတ်-) ကိုလည်း ရရှိကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆို သွားကြသည်။

“တရားခံမကို စစ်ဆေးသောအခါတွင် တရားခံမက အိမ်တွင်အိပ်နေစဉ် ဦးဖေသန်း ရောက်လာ၍ ပျော်ပါးရကြောင်း၊ ဦးဖေသန်းက ငွေယူခိုင်းသဖြင့် ဟိုတယ်သို့ပြန်ကာ မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့ရှေ့တွင် ငွေယူကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးဖေသန်းနှင့်အတူ ဟိုတယ်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာကာ အရက်သောက် ပျော်ပါးကြကြောင်း၊ ဦးဖေသန်းက ဗိုက်နာ၍ သောက်နေကျ မက်ကလင်းဆေးမှုန့်ပုလင်းကို လိုက်ရှာသောအခါတွင် ပုလင်းကို အံ့ဆွဲထဲတွင် သွားတွေကြောင်း၊ ဆေးမှုန့်နှစ်ထုပ်ရှိ၍ တစ်ထုပ်ကို ဖြေတိုက်ကြကြောင်း၊ သို့တိုက်ရာတွင် ဆေးမှုန့်ထုပ်များမှာ မက်ကလင်းဆေးမှုန့်ထုပ်၍ တိုက်မိကြောင်း၊ ခါတိုင်းလည်း ဤပုလင်းထဲမှပင် တိုက်ရကြောင်း၊ ဆေးမှုန့်ထုပ်နှင့် အဆိပ်မှုန့်ကို မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့က လဲလှယ်ထားသည်ဟု ထင်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသွားသည်။ စိန်လက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံမက ထွက်ဆိုရာတွင်

၎င်းစိန်လက်စွပ်မှာ သေသူဦးဖေသန်း၏ လက်စွပ်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းလက်စွပ်ကို ဦးဖေသန်းက မိမိအားပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသွားပါသည်။ ၎င်းက အစစ်ခံရာတွင် ဦးဖေသန်းက “အရွှေရယ် အစ်ကိုကြီးကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလား၊ ရက်စက်တော့မှာလား” ဟုပြောလိုက်သည်ကို မှတ်မိပါသည်။ ဦးဖေသန်းမှာ အရက်မူးတုန်း ဗိုက်နာလျှင် ယခုလိုအော်ဟစ် ညည်းငြူမြဲဖြစ်၍ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ဘဲ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်ပြီး မကြာခင်မူး၍ အိပ်ပျော်သွားမည် ထင်သဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။

တရားသူကြီးက စာရွက်ကိုနောက် တစ်ရွက် လှန်လိုက်၏။ ရုံးခန်းထဲတွင် စာရွက်လှန်သံနှင့် ပန်ကာလည်သံကိုသာ ကြားရ၏။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ချောင်းဆိုးသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အထက်ပါ အချက်များကို ထောက်သော် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည့် အဖြစ်အပျက် အခြေအနေဆိုင်ရာ သက်သေ အထောက်အထားများ ခိုင်လုံသည်ဟု ယူဆရပေမည်”

ရွှေတင်သည် အားငယ်သွားသည်။ သူ့ဘက်က လွတ်ရန်လမ်းမရှိတော့ဟု ထင်စပြုလာသည်။

“သို့သော် တရားခံ၏ ပညာရှိရှေ့နေကြီး၏ တင်ပြသော အချက်တစ်ချက်ကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားရန် ရှိပေသည်။ ထိုအချက်မှာ သေသူဦးဖေသန်းနှင့် တရားခံမ၊ မရှိစဉ် အချိန်တွင် မသမာသူ တစ်ဦးဦးက ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးမှုန့်ထုပ်နှင့် အဆိပ်မှုန့်ကို လဲလှယ်ထားနိုင်သည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်မှာ များစွာယုတ္တိတန်သော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။”

ရွှေတင်သည် အားတက်လာကာ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပြောင်လာကြသည်။

“ဂျူရီ လူကြီးများကလည်း ဤအချက်ကို အကြောင်းပြ၍ တရားခံမမှာ ဦးဖေသန်းအား သေစေရန် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် အဆိပ်မှုန့်ကို တိုက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချကြသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် တရားခံမအား ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၁အရ စွဲနိုင်သော လူသတ်မှု မ၊ မည်ဘဲ ပုဒ်မ ၃၀၀၏ ခြွင်းချက်(၄) ဖြစ်သော လူကိုသေစေမှုသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ တရားခံဘက်မှ အဆိပ်မှုန့်နှင့် ဆေးမှုန့်ကို မသမာသူတစ်ဦးဦးက လဲလှယ် ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ချေပချက်မှာ ယုတ္တိတန်သော်လည်း ခိုင်လုံသော သက်သေ တစ်စုံတစ်ရာ မပြနိုင်ပေ။ ယင်းတင်ပြချက်မှာ တရားခံမအား အမည်တပ်၍ အော်ဟစ်ညည်းငြူနေသည်ဆိုသော တရားခံမ၏ ဝန်ခံချက်ကိုလည်းကောင်း၊ တရားလိုပြ သက်သေ မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လည်းကောင်း မလွှမ်းမိုးနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တရားခံ၏ ပညာရှိရှေ့နေကြီး၏ ချေပလျှောက်လဲချက်ကို ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ရုံးတော်က ယူဆရန်ခဲယဉ်းပေရာ တရားခံမအား စွဲဆိုထားသော ပုဒ်မမှ ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်ဒဏ်ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

“သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းများရှိလျှင် တရားခံဘက်မှ နေ၍ တရားဥပဒေကို သက်ညှာစွာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ ရမည်ဟူ၍ ညွှန်ပြချက်များ ရှိသော်လည်း အဖြစ်အပျက် အခြေအနေဆိုင်ရာ သက်သေခံ အထောက်အထားတို့မှာ ခိုင်မာလွန်းသဖြင့် တရားခံအပေါ်တွင် သက်ညှာရန် ခက်ခဲလှပေသည်။ တဖန် တရားခံမှာ ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အကျင်းစာရိတ္တ ပျက်ပြားသော မိခင်မှမွေးဖွားလာကာ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်လေရာ ယခုအမှုမျိုးကို ကျူးလွန်ခြင်း မပြုဟု စဉ်းစားရန်မှာ များစွာသံသယ ရှိစရာကောင်းသော

အချက်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ပေရာ တရားခံအား ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ အပ်နှင်းထားသော သေဒဏ်မှတစ်ပါး အပြစ်ပေးရန်မရှိတော့ပေ”

ရုံးခန်းထဲမှ အံ့သြသံ၊ သက်ပြင်းချသံများကို ကြားရသည်။ အားလုံးရွှေတင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေတင်ကား ခေါင်းကို ငုံ့နေလေသည်။

“သို့သော်လည်း တရားခံမှာ အားနွဲ့သူ မိန်းမသားဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သက်ညှာသော အားဖြင့် အိန္ဒိယပုဒ်မ ၃၈၁ ကို ကျူးလွန်သည့်အတွက် ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်နှင့် ပုဒ်မ ၃၀၂ ကို ကျူးလွန်သည့်အတွက် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေကာ တစ်ကျွန်းသို့ပို့ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ အယူခံခွင့်ကို တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်”

ရွှေတင်သည် မျက်နှာကို လက်တန်းပေါ်တွင်တင်ကာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ မထွက်လာတော့ပဲ ကြိတ်၍သာ ရှိုက်ငိုနေသည်။ သွားလေပြီ။ လောကတွင် အကောင်းဆုံး ဆိုသမျှ ဘာမျှမရှိတော့ပြီ။

တရားသူကြီးသည် စီရင်ချက်ကိုဖတ်ပြီး တရားခွင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ရှေ့ဖတ် စာရေးကြီးကား ဖိုင်တွဲများကို ကိုင်၍ တရားခွင်နောက်က တရားသူကြီး နားနေခန်းသို့ ဝင်လိုက်သွား၏။ အစိုးရရှေ့နေကြီးနှင့်တကွ သက်သေများ၊ အမှုကို လာရောက် နားထောင်နေသော ပရိတ်သတ်များလည်း ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ တီးတိုးပြောသံ၊ ဖိနပ်သံများကို ကြားနေရသည်။ ရွှေတင်သည် ပရိတ်သတ်များကို မကြည့်၊ တရားခွင်ဘက်ဆီသို့လည်း မလှည့်တော့ဘဲ ဝက်ခြံလက်တန်းလေးပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေသည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ရေးမှတ်နေ၏။ ညှိလေးသည် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသော ရွှေတင်ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ဝက်ခြံဘေးတွင် သွားရပ်နေ၏။ ညှိလေးသည် ရွှေတင်ကို အားပေး

စကားပြောချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် စကားလုံးများသည် လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ နေကြပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းကား တရားခံရှေ့နေ ဦးဇော်ထွန်းအနား သွားရပ်လိုက်သည်။ ဦးဇော်ထွန်း၏ စာရေးမှာ ဥပဒေစာအုပ်များ၊ အမှုတွဲများကို စာခြင်းထဲသို့ ထည့်နေလေ၏။

“အားမလျှော့ပါနဲ့ဦး ဦးဇော်ထွန်း၊ ကြိုးမိန့်မဟုတ်ပဲ ကျွန်းမိန့်ဆိုတော့ သက်သာစရာလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ဦးဇော်ထွန်းကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“အင်း အားတော့ မလျှော့သေးပါဘူး။ အယူခံမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတော့ တရားသူကြီးကို ပြောထားရဦးမှာပဲ”

ဦးဇော်ထွန်း၏ အသံမှာ ပန်လျနေသော အသံဖြစ်၏။ မျက်နှာကမူ ပြုံး၍နေ၏။ သို့သော် သူ၏ အပြုံးမှာ မချိုပြုံး။

“ကောင်းပါတယ်၊ သွားပြောထားပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ဦးဇော်ထွန်းကို ပြောရင်း ရွှေတင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဇော်ထွန်းကလည်း ရွှေတင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေတင်မှာ ဝက်ခြံပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ထားတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတရားခံမကို အားပေးပါဦး”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ဘက်သို့ မေးဝေ၍ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဇော်ထွန်းသည် ရွှေတင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဦးဇော်ထွန်း နောက်က လိုက်သွားရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေသည်။ လူရှေ့သူရှေ့တွင် ရွှေတင်နှင့်

သွားတွေတာ ကောင်းပါ့မလားဟု ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေ၏။ လူသတ်မှုတရားခံ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ဦးကို သူလို လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်က သွားတွေလျှင် ဘယ်လို ပြောကြဦးမလဲ။ သူ့ဂုဏ်နှင့် သူ့အဆင့်အတန်းသည် သူ့ရှေ့တွင် တံတိုင်းကြီးလို သွားကန် ပေါ်လာပြန်၏။

“ဟယ် မထူးပါဘူး”

ခင်မောင်ဝင်းသည် အားတင်းကာ ဦးဇော်ထွန်းနောက်က လိုက်သွားမိသည်။

“ကဲ၊ ကဲ သူငယ်မ ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဟိုက်ကုတ်မှာ အယူခံဦးမှာပါ”

ရွှေတင်က လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်ရည်စများကိုသုတ်ပြီး နှာညှစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းမော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေတင်မျက်လုံးများမှာ နီရဲနေကြ၏။ မျက်ခွံများသည် မို့နေကြ၏။ မျက်ရည်ကို ဘယ်လိုပင်သုတ်သော်လည်း မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်မူ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေပေသည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ရွှေ၊ အယူခံဦးမှာ၊ ဟိုက်ကုတ်ကျရင် လွတ်ချင်လွတ်မှာပါ”

ရွှေတင်က ဘာမျှပြန်မပြောပဲ မျက်လွှာကိုချထားသည်။ မျက်လွှာချလိုက်တော့ မျက်လုံးအိမ်တွင် ပြည့်နေသည့် မျက်ရည်များသည် ဖိညှစ်လိုက်သလို ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာပေသည်။ ညိုလေးမှာ ဦးဇော်ထွန်းနှင့် ခင်မောင်ဝင်းစကားကို ကြားလိုက်သဖြင့် အားတက်လာသည်။

“အယူခံဦးမှာလား ဝတ်လုံတော်ရမင်း”

“အေး၊ ခုပဲ ငါတရားသူကြီးဆီကို သွားပြောမယ်၊ ဦးခင်မောင်ဝင်း ကျွန်တော် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဦးဇော်ထွန်းသည် တရားသူကြီး အခန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ တရားသူကြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ရှေ့ဖတ် စာရေးကြီးက “တရားခံနဲ့ ဆယ်မိနစ်ပဲ စကားပြော နိုင်တယ်နော်” ဟု လှမ်းပြောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အပြင်တရားခံ ဝက်ခြံနားတွင် ရွှေတင်ကို အစောင့်ကျနေသော ပုလိပ်များမှ လွဲ၍ ညိုလေး၊ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်း တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

“လူချင်းနေရာလဲလို့ရရင် လဲလိုက်ချင်ပါရဲ့ အစ်မရယ်”

ညိုလေးက ဝက်ခြံဘေးမှ ရပ်ကာ ရွှေတင်ကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ညိုလေး၏ အသံမှာ ကြားကောင်းရုံ ပြောခြင်းမဟုတ်၊ တကယ်ဝမ်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထွက်လာသော အသံမျိုး ဖြစ်ပေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှုန်မှိုင်း၍ နေကြပေသည်။

ရွှေတင်သည် မချီပြုံးပြုံးကာ ခင်မောင်ဝင်းဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး။

“မင်းကိုတော့ ငါ့ကိုယ်စား မခံစေချင်ဘူး ညိုလေးရယ်၊ တကယ်အပြစ်ရှိသူသာ ခံစေချင်ပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင် စကားများကြောင့် မိုးကြိုးစက်ကွင်း မိလိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရိန်းပိန်းသွားသည်။ သွေးများသည် သူ့ကိုယ်ထဲတွင် ပွက်ပွက် ဆူနေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ရွှေတင်က ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ပြောမှန်း မသိသော်လည်း သူ့ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်တာလားဟု တွေးနေမိသည်။ ရွှေတင်က ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တာက သူ့ကိုအပြစ်ရှိသည်ဟု သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်တာလားဟု ထင်နေမိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အပြစ်ရှိသူကို အနေရထိုင်ရ ကျပ်လာကာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာလေသည်။

“ကဲ အစ်ကိုသွားဦးမယ်၊ မကြာခင် ထောင်ထဲ လာပါဦးမယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေတင်က သူ့ကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်၍ ပြောလိုက်ပြီး မျက်လွှာကို ချထားလိုက်သည်။

ရွှေတင်က “ဟုတ်ကဲ့” ဟုပြောလိုက်သော စကားလုံးသည် သူ့နားထဲတွင်

“ဒါနဲ့အပြစ်ပဲ” ဟုပြောသလို ထင်လိုက်မိသည်။ ရွှေတင်ပါးစပ်က ထွက်လာသမျှ စကားလုံးများသည် သူ့ကို အပြစ်ဖို့သော စကားလုံးများ ဖြစ်နေမလားဟု စိုးရိမ်နေမိသည်။

“ဘာအကူအညီ လိုချင်လိုချင် ရှေ့နေကြီးကို ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ ရွှေတင်က သူ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ မျက်လွှာကို အောက်သို့ ချရင်းက ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းအဖို့ နေသာထိုင်သာ ရှိသလို ဖြစ်သွားပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

မောင်မောင်သန်းသည် ဝက်ခြံထဲက ရွှေတင်နှင့် ဝက်ခြံဘေးတွင် ရပ်နေသော ညိုလေးကို ဖျက်ခနဲ ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်ပြီး ခင်မောင်ဝင်း နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် ပုလိပ်အစောင့်များမှ လွဲလျှင် ညိုလေးနှင့် ရွှေတင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။ ရွှေတင်နှင့် ညိုလေးသည် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ မျက်လုံး များတွင် သနားခြင်း၊ ခင်မင်ခြင်း၊ ညှာတာခြင်းတို့သည် အကောင်းတွေအဖြစ် ကူးပြောင်းကာ တဖျက်ဖျက် လက်နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

ညိုလေးသည် ရွှေတင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ဆို့လာပြီး မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ အပြစ်မရှိသော မိန်းမတစ်ဦးထောင်ထဲတွင် သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး အပြစ်ဒဏ်ကျခံ ရမည် ဆိုသည်မှာ တကယ်ရင်ဆို့စရာလည်း ကောင်းပေသည်။ ညိုလေးသည် ကျလာသော မျက်ရည်တွေကို ရွှေတင်မြင်သွားမည်စိုးသဖြင့် ဝက်ခြံလက်တန်းကို မှေးကိုင်ကာ ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံထားလိုက်လေ၏။ ရွှေတင်က ညိုလေးကို ဝမ်းနည်းစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အစ်မအတွက် မပူနဲ့ဟယ်၊ အစ်မ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ရွှေတင်သည် ငုံ့နေသော ညိုလေး၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ညိုလေးခေါင်းမှ ဆံပင်အခွေအလိပ်ကလေးများကို ဖြန့်၍ ပေးနေသည်။

“လောကမှာ ယောကျ်ားတိုင်းဟာ မိရွှေတင်ကို ကာမရာဂ သားကောင်အဖြစ်နဲ့ချည်း ကြည့်ကြတယ် မိရွှေတင်၊ သားကောင်အဖြစ်နဲ့ မကြည့်တဲ့ လူဆိုလို့ လောကမှာ ညိုလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ညိုလေးကိုလဲ သားကောင်အဖြစ် မကြည့်လေနဲ့ မိရွှေတင်၊ ညိုလေးကို အမဲအဖြစ် မကြည့်လေနဲ့”

မိရွှေတင်သည် ညိုလေး၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ရွတ်ဆိုနေမိလေသည်။

အခန်း (၃၁)

ဦးမောင်မောင်မြင့်သည် ဘောလုံးအဖြူလုံးကလေးကို ကျူတံထိပ်ဖျားဖြင့် ချိန်ဆကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးချလိုက်သည်။ ဘောလုံးအဖြူကလေးသည် ဘိလိယက်စားပွဲ တစ်ဘက်ဘောင်ကို ထိကာ သတ္တလတ်စိမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေပြီး ဘောလုံးအနီးနားမှ ကပ်၍ လိမ့်သွားသည်။

“တောက်၊ ကင်နင်ဆွဲလိုက်တာဗျာ နည်းနည်းကလေး လိုသွားတယ်”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က မကျေမနပ်လှမ်း ပြောလိုက်ပြီး ဘိလိယက်ခုံဘေး စားပွဲဝိုင်းကလေး ပေါ်ရှိ ငွေလင်ပန်းထဲမှ ဝီစကီဖန်ခွက်ကို ယူ၍ တကျိုက် ယူသောက်လိုက်သည်။ ဦးမြခင်က ကျူတံထိပ်ကို မြေဖြူဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်းက ပြုံးကာ ဘောလုံးကို ချိန်နေ၏။ ဦးမြခင်မှာ ရွှေတင်၏ အမှုကိုစီရင်ချက်ချသော တရားသူကြီး

ဖြစ်၏။ သူသည် ပိန်ပိန်နဲ့ အသားဖြူဖြူမျက်မှန်နှင့် ဖြစ်သည်။ ရှုပ်အကျီလက်တိုအဖြူ မွှေလေးလုံချည် မီးခိုးရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး ခါးသေးသေးကလေးနှင့် သားရေခါးပတ်ကြီး ဝတ်ထားလေ၏။

ခင်မောင်ဝင်းတို့ အိမ်မှာ ဘိလိယက်ခန်း သပ်သပ်ရှိ၏။ ဆာဖိုးဝင်းက ခင်မောင်ဝင်း ပျင်းမည်စိုးသဖြင့် အိမ်တွင် ဘိလိယက်ခုံ တစ်ခုံဝယ်ကာ ဘိလိယက်ခန်းလုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘိလိယက်ခန်းကို အိမ်အောက်ထပ် လက်ျာဘက်အဆွယ်တွင် လုပ်ထား၏။ ဘေးတွင် ပြတင်းပေါက်ကြီးကြီးများ ဖောက်ထားကာ တံခါးများကို မှန်အပြည့် တပ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင် ပန်းခြံကို လှမ်းမြင်ရပေသည်။ ဘိလိယက်ခန်းမှာ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် ဖိတ်ကြားခံရသူများသာ ကစားသောနေရာ ဖြစ်ပေ၏။

ဘိလိယက် ခန်းထောင့်က နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင်မူ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် တရားသူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေတို့မှာ စကားကောင်းနေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဂျော်ဂျက်အကျီရင်ဖုံး၊ ငွေဇာပြင်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပြီး လေဒီရှူးကို စီးထား၏။ မျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါတွေဖွေးကာ နှုတ်ခမ်းနီကို လိမ်းခြယ်ထားသည်။ ဆံပင်နောက်တွဲ ထုံးပြီး စံပယ်ကုံးတစ်ကုံးကို ပန်ထားသည်။ တရားသူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေမှာ ရွှေကျီးညို ပဒုမ္မာရင်ဖုံး၊ ဘီအေအနားတပ်ထားသော အဝါရောင် ပိုးစပ်တွန့်လုံချည်နှင့် ခြေထောက်တွင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီး၍ ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပါးအို့များကို ရဲတွတ်နေအောင် ဆေးဆိုးထားကြသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေက သူ့ယောက်ျား ဦးမြခင် ကလပ်သွားကြောင်း၊ ဘိလိယက် ဝါသနာပါကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်လေ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာတတ်ကြောင်း ပြောပြနေ၏။

“မင်းကတော်ကလဲ လင်ကို တယ်ကြောက်ရသကဲ့။ ဒီလောက်တော့လဲ လွန်လွန်းတယ်”

ခင်မေဝင်းက ကလိဆွသော အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဆွေတို့က စက်ရှင်မင်းကြီးကတော်လိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြောက်ရသေးတာပေါ့”

“အို ဘာလဲ၊ စက်ရှင်မင်းကြီးကတော်တို့လို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေတို့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်မေဝင်းက ပါးစပ်နားသို့ တွေ့ထားသော လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကို မသောက်သေးဘဲ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“အော် စက်ရှင်မင်းကြီးကတော်က ဆားဖိုးဝင်းရဲ့ သမီးခင်ပွန်းလောင်းကို အစကတည်းက နိုင်ထားရတာ။ ယောက္ခမက သားမက်လောင်းကို ဘိလပ်ပညာသင်ပို့၊ ပြန်လာတော့ အလုပ်ရှာပေး၊ သမီးနဲ့အတူ စိန်ရော၊ ရွှေရော၊ အိမ်ရော၊ ကားရော ပေးထားနိုင်တာ”

ခင်မေဝင်းမျက်နှာမှာ ပြုံးရာမှ မဲ့သွားသည်။ ချိုရာမှ တင်းလာသည်။

“အို ဒါက ပဓာန မဟုတ်ပါဘူး။ လူက ပဓာနပါ။ လူ လူ၊ မင်းကတော် ကိုယ်တိုင်က သဘောကောင်းလွန်း အားကြီးတယ်”

အဝတ်ဖြူ ဘောင်းဘီဖြူ ဝတ်ထားသော ဘွိုင်ကုလား တစ်ယောက်က ငွေလင်ပန်းတွင် ဝိုင်ပုလင်း၊ ဝိုင်အရက်ခွက်များထည့်၍ သူတို့ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ လာချလေသည်။ ခင်မေဝင်းက ဝိုင်ဖန်ခွက်တစ်လုံးတွင် ဝိုင်ကို ငဲ့စေပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေအား ပေးရင်း...

“သောက်လိုက်ပါဦး မင်းကတော်၊ အချိုကလေးပါ။ မေတော့ ညနေကျရင် သူ့သောက်ရမှ ထမင်းစားလို့ မြိန်တယ်။ ဟေ့ ဘွိုင် ဟိုမှာ ဝီစကီကုန်နေပြီထင်တယ်၊ ကောင်မလေးကို စတိုခန်းထဲမှာ အယူခိုင်းလိုက်ဦး”

ခင်မေဝင်းက ဝီစကီဖန်ခွက်ကို မှောက်ပြသော ဦးမောင်မောင်မြင့်ကို မြင်သဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဘွိုင်ကုလားကား မြေဖြူတစ်ချောင်းဖြင့် မာကာဝင်လုပ်ပေး နေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကြီးကတော်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေက ဝိုင်ကလပ်ကို လှပစွာကိုင်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့၍ စုတ်နေသည်။ ပြီးမှ ဝိုင်ကလပ်ကို နှုတ်ခမ်းမှ ခွာလိုက်ကာ လက်ကိုဘေးသို့ ဆွဲမြှောက်၍ ကိုင်ထားရင်း...

“မင်းကတော် မောင်ကော၊ ဦးခင်မောင်ဝင်းလေ၊ ဘယ်တော့လောက်များ လူပျိုကြီးဘဝ အဆုံးသတ်မှာတဲ့လဲ”

ခင်မေဝင်းက ဝိုင်ကလပ်ထဲမှ ဝိုင်ကို ကလပ်ထဲသို့ ငဲ့နေသည်။

“ပြော မပြောတတ်ပါဘူး မင်းကတော်ရယ်၊ ဖေဖေမဆုံးခင်ကလေးတင်ပဲ ဝီစဉ်ကြသေးတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူတို့ ပေးစားချင်တဲ့ မိန်းမရှိတယ်၊ သူက နေပါစေအုံးလို့ ပြောတယ်။ မေမေကလဲ သူတို့လူငယ်ချင်းလဲ ရင်းနှီးအောင်ဆိုပြီး နေခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့တလောက မေမေထပ်ပြီးပြောသေးတယ်။ အဲဒီတော့ သူက သူယူချင်တဲ့ မိန်းမရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်သူလဲမေးတော့လဲ မပြောဘူး။ သူယူချင်တဲ့ မိန်းမကို မယူရရင် မေမေပေးစားချင်တဲ့ မိန်းမကိုလဲ မယူနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ခုတော့ ဘယ်သူမှ မယူဖြစ်သေးဘူး။ ဓမ္မမောင်လေးက လိမ္မာရှာပါတယ်

မင်းကတော်ရယ်။ မိဘဆွေမျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ရှာပါတယ်။ သူယူချင်တဲ့ မိန်းမက ဘယ်ကမှန်းလဲ မသိဘူး။ တကယ်လို့ မပြည့်စုံသူ ပေါက်လွှတ်ပဲစားထဲကဟာ ဖြစ်နေပြီး သူကများ အတင်းယူပစ်လိုက်ရင် ကျွန်မတို့ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ မင်းကြီးကတော်ရယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေက ဝိုင်ခွက်ကို တွေ့စုပ်လိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ဦးမြခင်မှာ ဘီလီယက် ထိုးနေရာမှ ဝိစကီဖန်ခွက်များ ကိုင်လျက်စောင့်နေသော စားပွဲထိုးကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

“အိုင်ဆေး ဦးမြခင်၊ ခဏနားပြီး ဟတ်ပက်စီလောက် လုပ်လိုက်ကြအုံးစို့၊ ဆော်ဒါတွေ ဖလက်ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျူများကို ဘီလီယက်စားပွဲတွင် မှေး၍ထောင်ထားပြီး အရက်တစ်ခွက်စီယူ၍ သောက်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်ကာ ဆော်ဒါများ ရောလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးမှာ ဗန်းကိုချကာ မာကာလုပ်နေသည်။

“ဦးမောင်မောင်မြင့်၊ ခင်ဗျားညီတော်မောင်ရဲ့သတင်းကို အစုံအလင်ကြားပြီးပလား”

“အင်း ကြားသလောက်တော့ ကြားပါပြီဗျာ။ မကောင်းတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို ဘာလို့များဒီလောက် စိတ်ဝင်စား နေတာလဲ မသိဘူး”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်လိုက်ပြီး ပန်းကန်ပြားထဲမှ စပျစ်သီးတစ်လုံးကို ချွေ၍ဝါးနေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒါပဲ စဉ်းစားလို့မရတာ။ ခုသူပဲ ကမကထလုပ်ပြီး ဟိုက်ကုတ် အယူခံ တက်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ အမှန်က ကောင်မလေး

သတ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆာကမ်စတင့်ရှယ်အဲဗီးဒင်း(စ) က သိပ်ခိုင်လုံနေတော့ လျော်ပစ်လို့ မရဘူး။ ဒီထဲမှာ သူကလဲကန့်လန့်ဆိုတော့ အစဉ်းစားရကျပ်တယ်။ ခက်တာက ဂျူရီလူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူလို လူကြီးတစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်နေတယ်ဆိုတော့ အရပ်ဆိုးတာပေါ့။ လူသိနတ်ကြားလုပ်တာ မဟုတ်လို့တော့ တော်ပါသေးရဲ့”

“ကျနော်ကတော့ ဒီဟာကို သိပ်မပူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စမှာ သူက ဒီလောက် စပ်စပ်စုစု လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ သူဘယ်အခြေအနေ ရောက်သွားမလဲ၊ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူနာမည်ပျက်ရင် ကျနော်တို့ တစ်မျိုးလုံးကော မပျက်တော့ဘူးတဲ့လား”

“မှန်ပါတယ် ဦးမောင်မောင်မြင့် ဘက်ကတော့ ဆာဖိုးဝင်း မိသားစုထဲက လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တရားရုံးဘက်က ဂျူရီအဖွဲ့ဘက်က နေပြီး ကြည့်တယ်။ အေးလေ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဦးမောင်မောင်မြင့် မျက်နှာထားမှာ သုန်မှုန်နေ၏။ သူ့မျက်နှာထားမှာ ရွံရှာသည့် မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောကြဘဲ တွေ့နေကြသည်။ ဦးမြခင်ကား အပြစ်မဲ့ တရားခံတစ်ဦးကို ပြစ်ဒဏ်ပေးရသည်ကို လည်းကောင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းက ဂျူရီလူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နှင့် သည်ကိစ္စတွင် စပ်စုနေသည်ကို လည်းကောင်း တွေးနေသည်။ ဦးမောင်မောင်မြင့်ကား မိန်းမပျက်တစ်ယောက်၏ ကိစ္စတွင် ခင်မောင်ဝင်းစွက်သဖြင့် အားလုံးနာမည်ပျက်မည်ကို တွေး၍ စိုးရိမ်နေသည်။

“ကဲကဲ တစ်ပွဲလောက်ဆက်ထိုးကြဦးစို့”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က ပြောလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား အရက်ဖန်ခွက်များကို ချကာ ဘိလိယက် ဆက်ထိုးကြပြန်သည်။

စက်ရှင်မင်းကြီး ကတော်နှင့် တရားသူကြီး ကတော်တို့ကား တတွတ်တွတ် စကားပြော နေကြတုန်းပင် ဖြစ်၏။

“မင်းကြီး ကတော်တို့အိမ်မှာ ဒီဘိလိယက်ခုံထားတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ စက်ရှင်မင်းကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှလား၊ အရင်ကလား”

“ကြာပါပြီမင်း ကတော်ရယ်၊ မေတို့လက်ထက်ပွား မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေက သူ့သား အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး မလည်အောင် အိမ်ထဲမှာ ကစားစရာ လုပ်ပေးထားတာ”

“မင်းကြီးကတော်ရဲ့မောင်က အိမ်တွင်းပုန်း ဟုတ်ရဲ့လား”

ဒေါ်ခင်ဆွေက အသံထွက်အောင် ရယ်၍ မေးလိုက်သည်။

ခင်မေဝင်းက ဘာမှပြန်မပြောပဲ ရောနှော၍ ရယ်နေလိုက်သည်။ ဘွိုင်ကုလားလေး တစ်ယောက်က ဝိုင်ခွက်များကို လာငဲ့ပေးပြန်သဖြင့် နှစ်ယောက်ယူ၍ ဝိုင်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် တွေ့စပ်လိုက်ကြသည်။

“မေ့မောင်က ရိုးပါတယ်မင်းကတော်ရဲ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

တရားသူကြီး ကတော်က ပြုံးနေ၏။ ခဏကြာမှ....

“ဆွေညီမ တစ်ယောက်လည်း ဒီနှစ် ဘီအေအောင်သွားပြီ”

“မိန်းကလေးတွေ သိပ်ပညာတတ်ရင် အပျိုကြီး ဖြစ်တတ်တယ်နော်”

ခင်မေဝင်းက နောက်သလိုလို ပြော၍ ရယ်နေ၏။ ပြီးမှ စကားဆက်ကာ...

“မေ့ အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် စာသိပ်ကြိုးစားတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးအောင်၊ နောက်အိမ်အေ ဆက်တက်၊ လူကိုပိန်ချီနေအောင် ကြိုးစားတာ၊ အဲ-အိမ်အေလည်း အောင်ရော အသက်က သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ။ ဘယ်သူကမှလည်း ယူမယ့်လူ မရှိတော့ဘူး။ အစဉ်းစားကြီးရတာနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အချိန်ကုန်ရတော့ တာပဲ”

“အိမ်မှာ ခုတလော ယောက်ျားတွေက ပညာတတ် မိန်းကလေးတွေကို သဘောကျရမှန်း သိလာပါပြီ မင်းကတော်ရဲ့”

ဒေါ်ခင်ဆွေက အားကျမခံပြောလိုက်သည်။ ခင်မေဝင်းကမူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက်၍ မီးညှိကာ....

“မင်းကတော်ကလည်း ဘယ်အိုင်စီအက်စ်ကများ ဘီအေမကို ရှာယူတာရှိဖူးလို့လဲ”

တရားသူကြီးကတော်မှာ ဒီတစ်ချီတော့ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက်သည်။ တကယ်တော့လည်း ခင်မေဝင်းစကားမှာ မှန်သလိုလိုရှိသည်။ အိုင်စီအက်စ်များမှာ ဘိလိယက် ပြန်လာလျင် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးသမီးကို ယူလာတတ်ကြသည်။ သူ့ယောက်ျား ဦးမြခင်မှာ ဘိလိယက် ဝတ်လုံသင်ပြီး ပြန်လာသူဖြစ်သည်။ ဦးမြခင် ဘိလိယက်သွား၍ ဝတ်လုံပညာ သင်နိုင်အောင် သူတို့က ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ခင်မေဝင်းတို့လည်း သည်နည်း နှင်နှင်သာ ဖြစ်၏။ ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ခင်မေဝင်းကို စေ့စပ်ပြီး ဦးမောင်မောင်မြင့်ကို ဘိလိယက် သူတို့ စားရိတ်ဖြင့် လွှတ်ခဲ့၏။ ပြန်လာတော့မှ လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဘိလိယက်ပြန်များသည် သူဌေးသမီးများ အလည်တွင် မိုးကျရွှေကိုယ်တွေ ဖြစ်နေကာ သူဌေးသမီးများသည် ဘိလိယက်ပြန်များ အလယ်တွင် မညူသက နတ်ပန်းဖြစ်နေ၏။

“ကျမ ညီမကို မင်းကြီးကတော်တို့အိမ် အလည်ခေါ်ခဲ့ရဦးမယ်”

“ခေါ်ခွဲပါဦး မင်းကတော်ရဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေက ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် တွက်၍ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ခင်မေဝင်းကလည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်စိတ်ကူးကို တစ်ယောက် နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေကြပေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သား တော်တော်ကြာကြာ စကားမပြောကြဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ် တွေးနေကြသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေက သူ့ညီမကို ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရင်းနှီးလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု တွေးနေ၏။ ခင်မေဝင်းက စုစီနှင့် လူကြီးချင်း စကားစ၊ ထားကြသော သူ့မောင်ကို ခင်ခင်ဆွေညီမနှင့် စိတ်ကူးကြည့်နေသည်။ ခင်ခင်ဆွေညီမမှာ ဘီအေဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော့ရှိတာပဲ။ ပစ္စည်းအခြေအနေကတော့ စုစီတို့လောက် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒီမိန်းမနဲ့ ခင်ဗျားညီတော်မောင်က ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲဗျ သိသလား”

ဘောလုံးအဖြူကလေးကို ဒေါက်ကနဲ့ ထိုးချလိုက်ပြီး ဘောလုံးသွားရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ဦးခင်မြက မေးလိုက်သည်။

“ဟောင်း အမ်အိုင် တူနီး (ကျနော်တော့ဘာမှ မသိရပါဘူးဗျာ) အဲတစ်ခုတော့ သေချာတယ်။ မိန်းမပျက်၊ မိန်းမရွှင်နဲ့ အဆက်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူကိုယ်တိုင်က ပျက်လို့ ရွှင်လို့သာ ဖြစ်ရမှာပဲ”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က ဘောလုံးအဖြူကို ထိုးရန်ချိန်ပြီး ထိုးချလိုက်သည်။ ဘောလုံးအဖြူသည် အနီလုံးကို သွား၍ ရိုက်ပြီး လိမ့်သွားလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ခပ်ပိုင်ပိုင်ဖြင့် ဘီလီယက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ စားပွဲထိုးက သူ့ကို လှမ်းမြင်သဖြင့် နံရံတွင်ကပ်၍ ခပ်မတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ဦးမြခင်တို့ကား ဘီလီယက် ဘောလုံးများကိုသာ စူးစိုက်နေကြ သဖြင့် မသိလိုက်ကြပေ။ မင်းကတော် နှစ်ယောက်ကလည်း သတိမမူလိုက်မိပဲ စကား ကောင်းနကြသည်။

“ခင်ဗျား ညီတော်မောင် စွဲမယ်ဆိုလည်း စွဲလောက်တယ်ဗျ။ ကောင်မလေးက ရုပ်လည်းချော၊ အဆက်ပေါက်ကလဲ တော်တော် ဖြောင့်တယ်။ ပျက်စီးနေတဲ့ ကြားကတောင် နွံနစ်နေတဲ့ ပတ္တမြားလိုပဲ”

ဦးမြခင်၏ အသံသည် ဘောလုံးချင်း ရိုက်ခတ်သံကြားမှ ထွက်လာ၏။

“ဘယ်ကနွံနစ်တဲ့ ပတ္တမြားကမှာလဲ၊ နွံနစ်တဲ့ ပတ္တမြားနဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ နွံနစ်တဲ့ အပုပ်ကောင်နဲ့သာ နှိုင်းရမယ်၊ ခုကျွန်တော်တို့အိမ်က ညီတော်မောင်က ဒီနွံထဲက အပုပ်ကောင်ကြီးကို ဆယ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်လေ၊ ဟား- ဟား ”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က သူ့စကားကိုသူ သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။ ဦးမောင်မောင်မြင့်မှာ အရက်ကလေးကလည်း ထွေလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အာသွက်လာ၏။ သူ့ရယ်သံကြောင့် စကားကောင်းနေကြသော ခင်မေဝင်းနှင့် ခင်ခင်ဆွေက သူတို့ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် ဦးမောင်မောင်မြင့်ဆီသို့ မရောက်တော့ဘဲ တံခါးဝတွင် ခါးထောက်ရပ်နေသော ခင်မောင်ဝင်းဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“မောင်တို့တော ဘာများ သဘောကျနေလဲမသိ”

ခင်မေဝင်းက ဦးမောင်မောင်မြင့်ဘက်သို့ မေးခွဲရင်း ခင်ခင်ဆွေကို ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်မြင့်ကမူ သူတို့ပြောသံကိုလည်း မကြား၊ ခင်မောင်ဝင်းကိုလည်း မမြင်ဘဲ ဆက်ပြောနေသည်။

“နွဲ့ထဲက အပုပ်ကောင်ကို သူကဆယ်ရင် သူ့ကိုယ်မှာ အပုပ်တွေ ကူးစက်ကုန်မှာကို သိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့ကိုကူစက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီအပုပ်ကောင်ကြီးကို နွဲ့ထဲက ဆွဲထုတ်လာရင် ဘေးကလူတွေကိုလည်း ရွံ့နွဲ့တွေစင်ဦးမယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးလဲ အပုပ်နဲ့တစ်ထောင်းထောင်းနဲ့ ဖြစ်မယ်။ ကွယ်လွန်သူ ဆာဖိုးဝင်းရော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရော အားလုံးဂုဏ်သိက္ခာပျက်မယ်။ နာမည်အမည်းစက် ထင်မယ်။ သွားပုပ်လေလွင့် အပြောခံရမယ်- ထို့”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောကာ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ အလှည့်တွင် ခင်မောင်ဝင်းကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကြက်သေသေနေသည်။ ခင်မေဝင်းတို့ ကလည်း သည်တော့မှ ဦးမောင်မောင်မြင့်တို့ ပြောနေသံကို ကြားကာ “မောင်လေး လာလာ၊ ဒီမှာထိုင်” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဦးမြခင်နှင့် ဒေါ်ခင်ဆွေသည် ခင်မောင်ဝင်းကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေကြပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းက သူတို့ ပြောနေသမျှကို အကုန်ကြားပြီးဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေပေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ အံသွားများကို ကြိတ်ထားသဖြင့် မေးရိုးများသည် ဖုထွက်နေကြသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဘီလီယက်စားပွဲနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးမောင်မောင်မြင့် ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေကြပေ၏။

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး ဆာဖိုးဝင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာကို သိပ်မပူပါနဲ့။ ပူရောရှိရင် ကျွန်တော်က ပိုပူရမှာပါ”

ခင်မောင်ဝင်း၏ အမူအယာမှာ ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။ အသံကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သဖြင့် အသံသည် ဟိန်းသွား၏။

“မောင်လေး၊ အို ဒီလိုဘာလို့ပြောရတာလဲ။ သိပ်ခက်တာပဲ၊ လာ လာ”

ခင်မေဝင်းက ကပျာကယာ ထလာကာ ခင်မောင်ဝင်းလက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျား အသာနေ၊ ခင်ဗျားဘာမှမသိဘူး။ ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်ဟာ အပုပ်ကောင်ကို နွဲ့ထဲကနေ ဆယ်တယ်လို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား။ အမှန်က ရွှေတင်ဟာ အပုပ်ကောင် ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုံးကြောင့် အပုပ်ကောင် ဖြစ်နေရတာ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုံးသာ အပုပ်ကောင်တွေ၊ အပုပ်ကောင်တွေ သိလား”

ခင်မေဝင်းမှာ ရွှေတင်ဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ဒေါသရှိန် မပြေသေး၍ လေခပ်အေးအေးဖြင့်....

“ဟဲ့ ခင်မောင်ဝင်း၊ ဘယ်က ရွှေတင်လဲ။ မင်းအစ်ကိုကြီးက ဘယ်တုန်းက ရွှေတင်ဟာ အပုပ်ကောင်လို့ ပြောလို့လဲ”

“ဘယ်က ရွှေတင်ရမှာလဲ။ ရုံးမှာ လူသတ်မှု တရားခံ ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေတင်ပေါ့။ ပျက်စီးနေတယ်ဆိုတဲ့ ရွှေတင်ပေါ့ ”

ခင်မေဝင်းမှာ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ဦးမြခင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေတို့မှာလည်း မျက်နှာ အထားရခက်နေကြသည်။ ခင်မေဝင်းမှာ ဦးမြခင်နှင့်ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ၏ ရှေ့တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် အကြီးအကျယ် ရှက်နေသော်လည်း ဟန်ဆောင်၍ဖုံးကာ....

“တော်ပါကွယ် ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ သည်တော့မှ ခင်မေဝင်းကို စိမ်းစိမ်းစားစား လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ပြောရမယ်မမ၊ ပြောရမယ်။ ရွှေတင်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုံးက နွဲ့ထဲကို တွန်းချခဲ့ကြတာ။ အပုပ်ကောင် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာ။ တကယ်တော့ ရွှေတင်ဟာ အပုပ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်တယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်၊ အသည်းနှလုံးထဲ ရှိတာကို ဖွင့်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေက စိတ်သဘောထားသေးသိမ်တယ်၊ ကောက်ကျစ်တယ်၊ ယုတ်မာတယ်၊ ရွှေတင်ကို ကျွန်လိုထားချင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ကောက်ကျစ် ယုတ်မာမှုတွေကို အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ပကာသနတွေနဲ့ ဖုံးချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဝမ်းထဲက တမာလို ခါးတာကို အပေါ်ယံမှာ ပျားလို ချိုချင်ဟန်ဆောင်တယ်။ မနာလိုတာကို နာလိုဟန်ဆောင်ကြတယ်။ မချစ်တာကို ချစ်ဟန် ဆောင်တတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားကြတာ သိရဲ့လား။ ခု ကျွန်တော်လုပ်နေတာဟာ အစ်ကိုကြီးပြောသလို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်အောင် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာ ပြန်တက်အောင် လုပ်နေတာ၊ ရွှံ့နွဲ့ထဲက ကြာပေါက်အောင် လုပ်နေတာ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောကာ ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဦးမောင်မောင်မြင့်မှာ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာကြီးနီရဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခင်မေဝင်းမှာ ဧည့်သည်တွေကို အားတုံအားနာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဦးမြခင်တို့ လင်မယားမှာလည်း ဘာမျှမပြောသာဘဲ ဝိုင်းနေကြသည်။

အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ ခင်မေဝင်းက ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးလိုက်ကာ.....

“ခင်မောင်ဝင်းဟာ ဒီလိုချည်းပဲ၊ ပြောရမှန်းမသိ၊ မပြောရမှန်းမသိနဲ့ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောတာပဲ၊ အငယ်ဆိုတာ ဒီလိုချည်းပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား မင်းကတော်”

ခင်ခင်ဆွေကား ခင်မေဝင်းကို ကြည့်၍ လန့်သွားလေသည်။ သည်လို လူမျိုးနှင့် သူ့ညီမ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေးမိသည်။

“ရော့ပါ၊ သောက်လိုက်ပါဦး၊ မင်းကတော်ရဲ့၊ ညီမလဲ နောက်တစ်ခါလာရင် ခေါ်ခဲ့နော်”

ခင်မေဝင်းက ဝိုင်းကလပ်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ခင်ခင်ဆွေက ဝိုင်းကလပ်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်၏။ ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ ပြောလိုက်ရ သော်လည်း ကြောက်စရာကြီးဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသည်။

“ရွှံ့နွဲ့ထဲက ကြာ၊ ဟင်း ရွှံ့နွဲ့ထဲက ကြာ၊ ဝှံ့”

ဦးမောင်မောင်မြင့်က ပါးစပ်မှ မကျေမနပ် ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ရင်း ဘောလုံးကို နင်းကန် ထိုးချလိုက်သည်။ ဘောလုံးကလေးသည် အနီဘောလုံးကို ရိုက်ခတ်ကာ ဘောင်ကိုထိပြီး သတ္တလတ်စိမ်း စားပွဲပေါ်တွင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပြေးလွှားနေပေသည်။

အခန်း (၃၂)

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်သို့ မှီထားလိုက်လေသည်။ ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းထဲတွင် ဈေးတိုက်သို့ပို့ရန်အတွက် ကြက်သွန်အိတ်များ၊ ငရုတ်အိတ်များ စသည့်အိတ်တွေ စုပုံနေ၏။ ခက်လှမ်းလှမ်း သင်ပုန်းပေါ်တွင် သာမန် အကျဉ်းသား၊ အထူးတန်း အကျဉ်းသား၊ တစ်ကျွန်း အကျဉ်းသား၊ ကြိုးကျ အကျဉ်းသားများ၏ အရေအတွက်များကို ရေးထား၏။ ကျွန်းကျအကျဉ်းသား ၂၇ယောက်ဟု မြေဖြူဖြင့် ရေးထား၏။ သည် ၂၇ ယောက်ထဲတွင် ရွှေတင်လည်း ပါလိမ့်မည် ထင်၏။ သူနှင့် ရွှေတင်သာ မတွေ့ခဲ့လျှင် သည်သင်ပုန်းပေါ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားများ စာရင်းထဲတွင် တစ်ယောက် လျော့နေပေလိမ့်မည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်သင်ပုန်းပေါ်မှ ဂဏာန်းတစ်လုံးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့ရာတွင် သင်ပုန်းပေါ်မှ ဂဏာန်းကို ဖျက်၍ ရသည်ထားဦး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကိုမူ ဖျက်ပစ်၍ ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၏။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပန်ကာသည် တဝီဝီလည်လျက်ရှိသည်။

“မောင်ရွှေအောင်၊ တွေ့လိုသူ အမိ ဒေါ်သန်းကြည်”

“ဦးဖိုးလုံး၊ တွေ့လိုသူ ဇနီးဒေါ်ဖွားမယ်”

“ဦးမောင်အုန်းရွှေ၊ တွေ့လိုသူ ဇနီး မရွှေမူ”

ထောင်ဘူးဝက ထောင်ဗာယာ တစ်ယောက်က ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ရန် အကျဉ်းသားများ၏ စာရင်းကို အော်ဖတ်နေသံကြားရသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းရှိ သံဆန်ခါတပ် ပြတင်းပေါက်မှ ထောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အကျဉ်းသားအချို့သည် စပါးများကို တောင်းနှင့်သယ်ကာ စပါးတိုက်သို့ ပို့နေကြသည်။ စပါးတိုက်မှာ ထောင်တွင် စပါးများကို သိုလှောင်သော စပါးစည်ကြီးဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားများ စားရန်လုံးတီးဆန်အဖြစ်သို့ မရောက်မီ စပါးများကို စပါးတိုက်ထဲတွင် သိုလှောင်ထားလေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲဆရာ”

အကျီအပြာ၊ ဘောင်ဘီဖြူ၊ ဖိနပ်နှင့် ကာကီဖော့ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော ထောင်မှူးကြီး၏ ဗာယာက လာ၍ မေး၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် အကျဉ်းသားများထဲက သူ့လူယုံတော် တစ်ဦးက ထောင်ဗာယာ ခန့်ထားလေသည်။

“အထူးတန်းက မကျင်ရွှေကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ခု မတွေ့နိုင်သေးပါဘူး ခင်ဗျား။ ထောင်ဝင်စာပြမယ့် ထောင်မှူးကလေး မရှိသေးပါဘူး”

“ဘယ်သွားသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရုတ်တရက် ဒေါပွသွားသည်။ စောင့်ရတာကြာလှပြီမို့ စိတ်ညစ်ရသည့် အထဲ မတွေ့ရသေးဆိုတော့ စိတ်တိုလာပေသည်။

“အပြင် ထမင်းစား ထွက်သွားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအချိန်ဟာ ထောင်ဝင်စာပြတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မနက်လုံး ထောင်ဝင်စာတွေ ပြနေလို့ ထမင်းမစားရသေးတာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။ ထောင်ထဲတွင်အကျဉ်းသမား တွေရမည့်အရေးမှာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲကြောင်းကို ယခုမှ သဘောပေါက်လာသည်။ အပြင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူတွေတောင် တွေ့ခွင့်မရလျှင် ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းချ ခံထားရသူမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲမလဲဟု တွေးနေ၏။ တွေ့ချင်တိုင်း မတွေ့ရ၊ သွားချင်တိုင်း မသွားရ၊ စားချင်တိုင်း မစားရ၊ လွတ်လပ်မှုဟူသမျှကို အကုန်ချုပ်ချယ် ကန့်သတ်ထား ခံနေရသူ၏ ဘဝမှာ တော်တော် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

“ငါ ထောင်ဝင်စာပြတဲ့ ထောင်မှူးကလေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ကွာ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် တွေ့နိုင်မလဲ”

“ထမင်းစားပြီးရင် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ ဆရာ ခဏစောင့်နေပါဦး”

သည်အတောအတွင်း ထောင်မှူးကြီး ဝင်လာလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးမှာ အိန္ဒိယ- မြန်မာ ကပြားဖြစ်၏။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် ထောင်မှူးဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလေသည်။

“ဟေ့ ဒီရုံးခန်းထဲကို အပြင်လူ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ခွင့်ပေးသလဲ၊ တိုက်ထဲရောက်သွားချင်သလား၊ ဟင်”

ထောင်မှူးကြီးက ဗမာစကားမပီတပီဖြင့် ထောင်ဗာယာတွေကို ဟောက်နေ လေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အပေါက်ဝသို့ ချက်ချင်း ထ၊သွားကာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်...

“ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင်ဝန်ဆီကို အခွင့်တောင်းပြီး အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်ကို လာတွေ့တာပါ။ ဒီအခန်းမှာ လာစောင့်နေပါဆိုလို့ ခဏစောင့်နေတာပါ။ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို ဖြစ်ရတာ အင်မတန် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ဝင်၍ တောင်းပန်လိုက်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ....

“အိုး အိုင်-အမ် ဆောရီး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး နေပါ။ ဒီကောင်တွေက ဒီလိုခဏခဏ ဧည့်သည်တွေ သွင်းလွန်းလို့ ပြောတာပါ။ ထောင်ပိုင်က ခွင့်ပေးလိုက်တယ်ဆို ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“အထူးတန်း အကျဉ်းသမား မကျင်ရွှေပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက ထောင်မှူးကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထောင်မှူးမှာ သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းကို လေးစားလာဟန်ရှိပေသည်။

“ဟော ဟော၊ ထောင်မှူးကလေး လာနေပြီ”

“ဟေ့ အထူးတန်း မိန်းမဆောင်က မကျင်ရွှေကို ခေါ်ပေးပြီး ထောင်ဝင်စာ ပြလိုက်စမ်းဟေ့”

ထောင်မှူးကလေးက ခင်မောင်ဝင်းကို အတွင်းဘက် အထူးတန်း အကျဉ်းသမားများ ထောင်ဝင်စာ တွေသည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကျားပါးစပ် တံခါးကိုငုံကာ အထဲသို့ လိုက်သွားရသည်။ အထူးတန်းအကျဉ်းသမား ထောင်ဝင်စာတွေသည့်နေရာမှာ ထောင်ပိုင်ဝန်၏ ရုံးခန်းနှင့် ကျောချင်းကပ်လျက်တွင် သံတိုင်များကာထားပြီး အလယ်တွင် စားပွဲရည်ကြီး တစ်လုံးနှင့် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ခုံရည်ကြီးများကို စီချထား၏။

“သိပ်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတယ်ခင်ဗျ။ ထောင်ပိုင်က တစ်မျိုး၊ ထောင်ပိုင် ကလေးက တစ်မျိုး၊ ထောင်မှူးကြီးက တစ်မျိုး၊ ဘယ်သူစကား နားထောင်ရမှန်း မသိဘူး”

ထောင်မှူးကလေးက သူ့ကိုလှည့်၍ ညည်းလိုက်သည်။

“သိပ် အလုပ်များသလား”

“ဟာ သိပ်များတယ်၊ မနက်လင်းကတည်းက ဂျူတီဆင်းရတယ်။ ထမင်းစားချိန် မရဘူး။ ခုထောင်ဝင်စာ နည်းနည်းကလေးပါတုန်း ပြန်စားရတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ညည်းငွေလှပြီ”

ထောင်မှူးကလေးက ညည်းနေ၏။

“ဒီပြင် အလုပ် ထွက်လုပ်ပါလားဗျ”

“ဒီပြင် အလုပ်ကလဲ မလွယ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ သားသမီး လေးယောက်နဲ့ ဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကိုပဲ တွယ်ကပ်ပြီး လုပ်နေရတယ်။ ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီပြင် အလုပ်ချက်ချင်းရရင် တော်ပါရဲ့။ မရရင် ဒီကလေးတွေနဲ့ ထိုင်ငတ်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီမှာက ထောင်သားက ထောင်ကျော်လောက်ရှိတော့ ထိန်းရတာက သိပ်ခက်တယ်။ မ၊ တစ်ထောင်သားတွေ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ထောင်ထဲမှာ ဆိုးတဲ့လူရှိသလို ကောင်းတဲ့လူလဲ ရှိတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ သူတို့လဲ လူတွေမဟုတ်လား။ ဆိုးတဲ့အခါလဲဆိုး၊ ကောင်းတဲ့အခါလဲ ကောင်းတာပေါ့လေ။ တစ်ခါတစ်လေလဲ သနားစရာ သိပ်ကောင်း တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သနားလို့ စည်းကမ်း နည်းနည်းကလေးများ လျော့မပေးလိုက်နဲ့၊ နည်းနည်း လျော့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆူလာတာပဲ”

ထောင်မှူးကလေးက များမကြာမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ထောင်သားချင်း အုပ်စု၍ ဝိုင်းရိုက်ကြပုံကို ပြောပြနေ။ အုပ်စုတိုက်ပွဲတွင် ထောင်သားများမှာ ဘယ်အချိန်က သံတူရွင်းတွေ၊ ဓားတွေဝှက်ထားကြသည်မသိ၊ ရိုက်ကြသောအခါ တုတ်တပျက်၊ ဓားတပျက်ဖြစ်ကာ ထောင်သားတစ်ဦးပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဟော မကျင်ရွှေ လာပြီ”

အမျိုးသမီး ဝါဒါတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရွှေတင်ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ် သွားကြသည်။ ရွှေတင်မှာ ပန်းရိုက်သရက်ထည် အင်္ကျီပန်းရောင်နှင့် သရက်ထည် လုံချည်အသစ်ကို ဝတ်ထား၏။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲလျက်ရှိပြီး အမျိုးသမီးဝါဒါနောက်က ခပ်ကျဲကျဲလှမ်း၍ လိုက်လာ၏။ မျက်နှာက ခက်ပြုံးပြုံး ခေါင်းက ခပ်မော့မော့။

ထောင်မှူးကလေးကို မြင်လိုက်တော့မှ ရွှေတင်သည် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်သည်။ ပြုံးနေသော မျက်နှာသည် ခပ်တည်တည် ဖြစ်သွားသည်။ ယိမ်းနွဲ့နေသော လည်တိုင်သည် မတ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ရွှေတင်သည် ထောင်မှူးကလေးကို

မရွံ့မရဲဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းလိုပင် ရွံ့ကြောက်ဟန်များကို ရုပ်သိမ်းကာပြုံး၍ ခင်မောင်ဝင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော်”

ရွှေတင်က ပထမအခေါက်တုန်းကလို ခင်မောင်ဝင်းကို ရှက်ကြောက်ဟန် မရှိတော့ဘဲ ရဲတင်းဖျက်လတ်နေသည်။ ရွှေတင်သည် ဖုန်တွေတက်နေသော ခုံကို ပါးစပ်ဖြင့်မှုတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟိုက်ကုတ်တင်ဖို့ လျှောက်လွှာရေးပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ အဲဒီလျှောက်လွှာမှာ ရွှေလက်မှတ်ထိုးရမယ်။ ဦးဇော်ထွန်း ရေးပေးလိုက်တာလေ။ ရွှေလက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ဟိုက်ကုတ်တင်မှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ရွှေအဖို့တော့ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ အစ်ကို ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာလုပ်”

ခင်မောင်ဝင်းက အိတ်ထဲက လျှောက်လွှာစာရွက်ကို ထုတ်ဖြန့်လိုက်ပြီး ထောင်မှူးဘက်သို့ ပြလိုက်ကာ-

“ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးရမှာ မဟုတ်လား ထောင်မှူးလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ - မကျင်ရွှေ လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေ။ ရော့ ဖောင်တိန်”

“အစ်ကိုတို့ဟာတွေက ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ ရွှေတင်တော့ ခိုင်းလို့သာ လုပ်ရတယ်၊ စိတ်တောင် မပါတော့ဘူး”

ရွှေတင်က အင်္ဂလိပ် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော လျှောက်လွှာ စာရွက်ကို ဖြန့်ကာ လက်တစ်ဖက်က ဖောင်တိန်ကိုထားရင်း လက်မှတ်ထိုးရမည့် နေရာကို

လိုက်ရှာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက လက်မှတ်ထိုးရမည့် နေရာကို ထောက်ပြတော့မှ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်၍ လက်မှတ်ထိုးနေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် စာရွက်ဖြူပေါ်တွင် ထင်းခနဲဖြစ်နေသော ရွှေတင်၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ကြည့်နေမိသည်။ လက်ချောင်းများမှာ သွယ်ပျောင်းသော်လည်း ခိုင်ခံ့သန်မာဟန်ရှိသည်။ နီရဲနေသော လက်သည်းခွံများ ပေါ်တွင် လ၊ခြမ်းဖြူဖြူကလေးများ ဖွေးခနဲပေါ်နေသည်။ ဖောင်တိန်ကိုလက်ညှိုး- လက်မဖြင့် ညှပ်ကိုင်ထားရင်း လက်ချောင်းကလေးများ စုထားပုံမှာ ကြာဖူး ကြာငုံကလေးများလို နီရဲလှပ၍ နေ၏။

“ဒါပဲလား၊ ပြီးတော့ကော”

ရွှေတင်က လက်မှတ်ထိုးပြီး မေးလိုက်၏။ ရွှေတင်မေးပုံမှာ သူ့အကျိုးအတွက် မဟုတ်ဘဲ အခြားလူ တစ်ယောက် အတွက် လုပ်ပေးနေပုံဖြစ်၏။ သူ့ဟန်ပန်မှာ ခင်မောင်ဝင်းက နောက်ထပ် ဘာခိုင်းအုံးမလဲ၊ ခိုင်းတာလုပ်ပေးမည် ဟူသော ဟန်မျိုးဖြစ်၏။

“လက်မှတ် ထိုးရုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရွှေနဲ့ နည်းနည်း စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ- အစ်ကိုပြောချင်တာပြော၊ ရွှေတင် နားထောင်မယ်”

ရွှေတင်အသံမှာ တည်ငြိမ်၏။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း စောစောကဟန်တွေ မရှိတော့ဘဲ တည်ငြိမ်သွားသည်။ ထောင်မှူးကလေးက သူတို့အနားမှထ၊သွားသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်း နှင့် ရွှေတင် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေတင်ကိုခေါ်လာသည့် မိန်းမဝါဒီမှာ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ထိုင်နေသည်။

သည်အချိန်မှာ ခင်မောင်ဝင်းအဖို့ သေရေးရှင်ရေး အချိန်ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ပထမအကြိမ် ရွှေတင်ကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေတုန်းကတည်းက ရွှေတင်ကို လက်ထပ်ရန် မပြောခဲ့မိသည်မှာ မှားလေခြင်းဟု နောင်တရနေလေသည်။ သည်တုန်းကတည်းက ရွှေတင်ကို မပြောခဲ့မိခြင်းမှာ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရ၍ ဖြစ်၏။ ရွှေတင်လို မိန်းမရွှင်တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်လျှင် ဆွေမျိုးတွေက ဘယ်လို သဘောထားမည်ကို မသိ၍ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားရန် မပြောမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတော့ စဉ်းစားပြီးလေပြီ။

ရွှေတင်ကို လက်ထပ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးပေပြီ။ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောစေတော့၊ ဘယ်လိုပင် ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စကားတင်း ဆိုကြစေတော့ သူဂရုမစိုက်တော့ပါပြီ။ ဆွေမျိုးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူဂုဏ်သိက္ခာ ဆိုတာတွေကိုလည်း မတွေးချင်တော့ပြီ။ တကယ်တော့ သည်ဂုဏ်သိက္ခာဆိုသည့် အရာတွေမှာ သူ့အဖို့ နှံ့အိုင်ကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။

ရွှေတင်ကို လက်ထပ်တော့ကော ဘာဖြစ်ဦးမည်နည်း။

ယခုပင် ဦးမောင်မောင်မြင့်တို့က သူ့အား အပုပ်ကောင်ကြီးကို ဆယ်နေသူဟု ကဲ့ရဲ့နေကြပြီဖြစ်၏။ လက်မထပ်လျှင်လည်း ကဲ့ရဲ့မည့် အတူတူ လက်ထပ် ယူလိုက်တာကပင် ကောင်းသည်ဟု ထင်၏။ တစ်ဘက်က စဉ်းစားပြန်လျှင်လည်း လက်မထပ် ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ယူမည်ဟု ပြောလျှင် ရွှေတင်သည် သူ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်တန်ကောင်းရဲ့ဟု မျှော်လင့်မိသည်။ ရွှေတင် ငြင်းလိုက ငြင်းစေတော့၊ သည်လိုပြောလျှင် အနည်းဆုံးရွှေတင်က သူ့အပေါ်တော့ ကျေနပ်လောက်ရဲ့ဟု တွေးမိသည်။

အုတ်နံရံမှ နေရောင်ပြန်ဟပ်သဖြင့် သူတို့အခန်းထဲမှာ လင်းနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ယခုမှ ရွှေတင်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိပြန်သည်။

ဝန်းမို့နေသော မျက်လွှာပေါ်တွင် သေးမျှင်နက်ရှိုင်းသော မျက်ရစ်ကလေးများကို မြင်ရသည်။ ရှည်လျား ကော့သွယ်သော မျက်တောင်များ အောက်က မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ညှို့ရီလျက်ရှိသည်။ မျက်အိမ်အောက်နားတွင် အရစ်ကလေးတွေ ပေါ်နေပေရာ သည်အရစ်များကြောင့် မျက်လုံးများမှာ ပြုံးရယ်နေသယောင် ထင်စရာဖြစ်နေသည်။ မျက်ခွံများကား မို့နေကြပေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကြည့်ရင်း ရွှေတင်ကို ပို၍ ပို၍ သနားလာသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်သို့တံတောင် ဆစ်ထောက်လိုက်ရင်း မိန်းမဝါဒါ မကြားအောင် လေသံကလေးဖြင့်...

“ဟိုက်ကုတ်မှာ မရဘူးဆိုရင် ဘုရင်ခံရဲ့ကောင်စီမှာ အသနားခံစာတင်ဦးမယ်၊ သိပ်လဲ စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့၊ နည်းလမ်းရှိသမျှ အကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟိုက်ကုတ်တက်ပြီး အယူခံလဲ အလကားနေမှာပဲ။ ရွှေတင်ဟာ အစ်ကိုလို ဂျူရီလူကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာသိရင်တော့ လွှတ်ပစ်မလားမသိဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ အမှုက ဘယ်လောက်မှန်နေနေ၊ ရွှေတင်လိုမျက်နှာမဲ့ကို လွှတ်ပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေတင်တော့ ပျော်ပျော်နေတယ်”

ရွှေတင်သည် မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ဖျစ်ညစ်၍ ရယ်လိုက်ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းနေ၏။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာအမူအရာ၊ လှုပ်ရှားဟန်၊ ပြောဆိုပုံတွေမှာ ခင်မောင်ဝင်းအဖို့ ဆန်းနေ၏။ ရွှေတင်၏ အမူအရာမှာ မခိုးမခန့် အမူအရာဖြစ်၏။ ဟန်မှာ မခန့်လေးစား ဟန်ဖြစ်၏။ ပြောဆိုပုံတွေမှာ ဥပေက္ခာပြုသော ပြောဆိုပုံဖြစ်၏။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်နေမိလေသည်။ သူက စကားဆက်လိုက်မည် အပြုတွင် ရွှေတင်က အတင်းလု၍ဝင်ကာ

“ဒီနေ့ အစ်ကိုကို တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ၊ ဘာလဲ”

“ရွှေတင်တို့ အချုပ်ထဲမှာ မီးရှို့မှုနဲ့ကျလာတဲ့ အဘွားကြီးရှိတယ်။ သူ့သားကလဲ မီးရှို့မှုနဲ့ ကျလာတာပဲ။ အမှန်ကတော့ သူတို့ရှို့တာမဟုတ်ဘူး။ အဘွားကြီးရဲ့သားမှာ မိန်းမရှိတယ်။ သူတို့လင်မယားစိတ်ဆိုးပြီး မိန်းမက အိမ်ကထွက်သွားပြီး ဘုံဆိုင်တရုတ်နဲ့ ညားနေတယ်။ အဲဒါ ယောက်ျားက လိုက်ခေါ်တုန်းမှာ ယောက်ျားနဲ့ ဘုံဆိုင်တရုတ် ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ ဘုံဆိုင်ပေါ် မီးကွင်းပစ်တင်တာ တွေတော့ သူပဲဆိုပြီး ပုလိပ်တွေကဖမ်းတယ်။ အမှန်ကတော့ ဘုံဆိုင်တရုတ်က ပုလိပ်ကိုငွေပေးပြီး ဖမ်းခိုင်းဟန်တူပါရဲ့။ သားဖမ်းတော့ အဘွားကြီးကိုလဲ ကြံရာပါဆိုပြီး ဖမ်းလာတာပဲ။ အဲဒါ အစ်ကိုနဲ့ သိတယ်လို့ကြားတော့ အဘွားကြီးက ရွှေတင်ဆီလာပြီး (သူ့သားထောင်ထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ သွားတွေပြီး အမှုကလွတ်အောင် လုပ်ပေးပါ)လို့ အပြောခိုင်းလို့ လုပ်ပေးလိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ သနားပါတယ်နော်”

“အေးပါ အစ်ကိုသွားတွေပါမယ်၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သား နာမည်က ကိုရွှေဖိုးတဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းက အိတ်ထဲမှ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုထုတ်ကာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ အမှန်ကတော့ ရွှေတင်က တခြားအကျဉ်းသမားတွေအတွက် ပြောပေးနေသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ သူထောင်သို့ လာခြင်းမှာ သူနှင့်ရွှေတင်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန် ဖြစ်၏။ သူ့အပေါ်တွင် ရွှေတင် အထင်လွဲနေတာတွေကို ဖြေရှင်းရန်ဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်ရေးကို တိုင်ပင်ကြရန် ဖြစ်၏။ ရွှေတင်က သည်ကိစ္စတွေကို အရေးမကြီးသလို ဘေးချိတ်ထားပြီး တခြားအကျဉ်းသမားတွေ၏ ကိစ္စတွေကို အရေးတကြီးလုပ် ပြောနေသောအခါ ခင်မောင်ဝင်းမှာ အားလျော့သွားပေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အစ်ကို သွားတွေစုံစမ်းပြီး ကြည့်လုပ်ပါမယ်။ ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး ရွှေရယ်။ အစ်ကိုတို့ကိစ္စ ပြောစမ်းပါရစေအုံး။ အစ်ကို အရင်တစ်ခေါက် တုန်းက ပြောတာတွေ မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“အို အစ်ကို အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ပြောသွားတာတွေက အများကြီးပဲ၊ ဘယ်ဟာကိုပြောတာလဲ”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကို လှောင်သလိုလိုပြုံး၍ ကြည့်ကာ မေး၏။ ရွှေတင် မျက်လုံးများမှာ မှေးစင်းနေကြ၏။ မျက်နှာသည် နီရဲလျက်ရှိ၏။

“ကျွန်မကိုနမ်းတာ ကုလားပါပဲရှင်၊ ပါးမှာ အရာကြီးထင်”

ရွှေတင်သည် ပြည်လှဖေ၏ “မေတ္တာဂုဏ်”ကိုဖျက်၍ ဆိုနေ၏။ ရွှေတင်သည် သူ့ကိုယ်သူကို လည်းကောင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းကို လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လည်းကောင်း အရေးမကြီး ဂရုမစိုက်သောဟန် ပေါက်နေပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား ထူးဆန်းလှသော ရွှေတင်အမူအရာကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဪ အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောတဲ့ကိစ္စလေ”

“အို အလကားဟာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ တစ်ခါလာလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တစ်ခါလာလဲ ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့၊ ခဏခဏ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ရွှေ၊ အစ်ကို အပြစ်တွေကို ကျေအောင်လုပ်ချင်တယ်။ ဒီလို ကျေအောင်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ စကားနဲ့မဟုတ်ဘဲ အလုပ်နဲ့ပြုချင်တယ်။ ဒီတော့ ရွှေက အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကို ရွှေ့ကို လက်ထပ်ယူမယ်”

ရွှေတင့်မျက်နှာမှာ အလျဉ်းပြောင်းသွားသည်။ မျက်နှာမှာ လှောင်ပြောင်သော အမူအရာမှ တည်ငြိမ်သွားသည်။ တည်ငြိမ်ရာမှ တင်းမာလာသည်။

“လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေ့ကို လက်ထပ်မယ်”

“ရွှေတင့်မှာ ဘာများ မက်စရာရှိလို့လဲ”

ရွှေတင်က အသံခပ်မာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ရွှေဟာ အစ်ကိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေ့ကို ကယ်တင်ဖို့ဟာ အစ်ကိုမှာ ဝတ္တရားရှိတယ်”

“ဩ ဝတ္တရားရှိတာ သိသကဲ့။ နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဝတ္တရားလဲ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကျူးလွန်တုန်းကတော့ ဝတ္တရားဆိုတာတွေ ဘာတွေမရှိဘူး။ ခုမှ ဝတ္တရားဆိုတာ သိသကဲ့။ တော်တော် ဝတ္တရားသိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းပေါ့နော်၊ ဟင်း ဟင်း”

ရွှေတင်က တမင်လှောင်၍ ရယ်လိုက်၏။ ရယ်သော်လည်း မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ လျှမ်းနေပေ၏။ ရွှေတင်က ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြောလိုက်သဖြင့် စူးရှသော အရက်နံ့ကြီးသည် ရွှေတင့်ပါးစပ်မှ ထွက်လာ၏။ သည်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ယခုတစ်ခေါက် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရာတွင် ရွှေတင်မှာ ယခင်နှင့်မတူ တမူကွဲနေသည့် အကြောင်းရင်းကို သိလာတော့သည်။ သည်စကားတွေကို ရွှေတင်ပြောခြင်း မဟုတ်ဘဲ အရက်ကပြောခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်းကို သဘောပေါက်လာကာ ဝမ်းနည်းလာပေသည်။

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါ ရွှေရယ်”

“အို မထားနိုင်ဘူး။ အေးမှ မအေးဘဲ။ ဟန်မဆောင်ချင်ပါဘူး။ အစ်ကိုက ရွှေတင်ဟာ သိပ်ပြီး ဒေါသထွက်နေတယ် ထင်သလား၊ ဟုတ်တယ်ရွှေတင် ဒေါသထွက်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်တွေးတိုင်း နာကြည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေတင် သတိမလွတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဘာပြောတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်”

ရွှေတင်၏ မျက်နှာသည် အရက်ရှိန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြောင့် လည်းကောင်း နီမြန်းနေပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရွှေတင်ကို ငေးကြည့်နေမိပေသည်။

“ဒီမှာ အစ်ကို၊ ရွှေတင်ဟာ ရာဇဝတ်ကောင်၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ အစ်ကိုက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း၊ သူဌေးသား ဘိလပ်ပြန်၊ ရွှေတင်လို မိန်းမမျိုးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး နာမည်အပျက်မခံချင်ပါနဲ့။ လောကမှာ အစ်ကို့ကို ပန်းကုံးစွပ်ယူမယ့် သူဌေးသမီးတွေ ဒုန့်ဒေ့ရှိပါတယ်။ သူတို့ဆီသာ သွား၊ သူတို့က တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ ရွှေတင်က ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ရွှေတင့်တန်ဖိုးဟာ တစ်ညမှ တစ်ဆယ်ပဲတန်ပါတယ်”

“တော်တော့ ရွှေ၊ ရွှေ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်ရက်စက်စက် ပြောပေမဲ့ အစ်ကို မနာပါဘူး။ အစ်ကိုရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ရွှေတင်မသိဘူး ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းတာပဲ ရှိတယ်။ ရွှေတင့်အပေါ်မှာ အစ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ အပြစ်အတွက် အစ်ကိုဘယ်လောက် နောင်တရတယ်ဆိုတာ ရွှေ မသိဘူး”

ခင်မောင်ဝင်းက ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ရွှေတင်က ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းလာလေသည်။

“နောင်တရတယ် ဟုတ်လား၊ တကယ်နောင်တရတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ရွှေကလဲ ဒီလောက်တော့ လူကဲခတ်တတ်နေပါပြီ။ နောင်တမရလို့ အစ်ကို ရွှေတင့်ကို

ငွေတစ်ရာပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါအစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ကြေးပဲမဟုတ်လား။ ဒီပြင်လူက တစ်ည တစ်ဆယ်ပေးတယ်။ အစ်ကိုက တစ်ရာပေးတယ်၊ ဒါပဲကွာပါတယ် အစ်ကို”

ရွှေတင်က ပြောင်သလိုလို ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်နှင့်ခွဲ၍ ရန်ကုန်ပြန်ခါနီးတုန်းက ရွှေတင်အား ငွေတစ်ရာပေးခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ သည်တုန်းက ရွှေတင်ငြင်းသော်လည်း အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ငွေတစ်ရာ ဖွတ်ပေးခဲ့သည်။

“အစ်ကို သိပါတယ် အရွှေ၊ အစ်ကိုသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအခြေရောက်မှန်း သိရလို့ ဒီအပြစ်တွေကို ကျေအောင်လုပ်နေပါတယ်ရွှေ။ အစ်ကိုလေ ရွှေ့ကိုဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူး။ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်း ရွှေ့ကို လက်ထပ်ယူတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ အစ်ကို ရွှေ့ကို လက်မထပ်ရဘူး”

ရွှေတင်က ခေါင်းယမ်း၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

“ရွှေ”

ခင်မောင်ဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို ရွှေတင်၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ရွှေတင်က ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“သွားတော့အစ်ကို၊ ရွှေတင်ကို မထိပါနဲ့တော့၊ ရွှေတင်က အညစ်အကြေးတွေ ပေကျဲနေတဲ့မိန်းမပါ။ ရွှေတင်ကိုထိလို့ အစ်ကိုကို ပေကုန်ပါဦးမယ်။ ရွှေတင်က ရာဇဝတ်ကောင်၊ အစ်ကိုက သူဌေးသား၊ ဒီနေရာဟာ အစ်ကိုနေရာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို သွားပါတော့”

ရွှေတင်သည် ချုပ်တည်းထားရသော မျက်ရည်တွေကို သွန်ချကာ ငိုပစ်လိုက်သည်။ သည်မျက်ရည်များမှာ ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း၊ သောကကြောင့်လည်းကောင်း ပို၍ ပူလောင်သည်ဟု ထင်ရပေ၏။

“တကယ်တော့ အစ်ကိုက ရွှေတင်ကို ကယ်ချင်တာထက် ရွှေတင်ကို ဗန်းပြပြီး အစ်ကိုကိုယ်ကို အစ်ကို ကယ်ချင်တဲ့စိတ်က များနေတာပါအစ်ကို။ ရွှေတင်သိပါတယ်။ အရင်တုန်းက အစ်ကိုဟာ ရွှေတင်နဲ့ရင်းပြီး အစ်ကိုရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာခဲ့တယ်။ ခုလဲ ရွှေတင်ကို အကြောင်းပြုပြီး အစ်ကိုဂုဏ် သိက္ခာကို အစ်ကို ပြန်ဆယ်ချင်တယ် မဟုတ်လား အစ်ကို။ ရွှေတင်သိတယ် အစ်ကို။ ခုတော့ ရွှေတင်ယောက်ျားတွေ အကြောင်းသိလို့ ခက်နေတယ်။ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ စက်ဆုပ်တယ်၊ အစ်ကိုကိုလဲမုန်းတယ်၊ အစ်ကိုမျက်နှာကိုလဲ ရွှေတင်မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရွှေတင် မကြည့်ချင်ဘူး၊ နောက်လဲ မလာနဲ့တော့”

ရွှေတင်သည် ဖြုန်းခနဲ မတ်တပ်ထလိုက်ပြီး အော်၍ ပြောကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိန်းမဝါဒါသည် သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ရွှေတင်ကိုကြည့်ကာ-

“ဟဲ့ အရွှေ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ထောင်ထဲမှာ ဒီလို”

“ပြောပါစေ-ပြောပါစေ၊ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ”

ခင်မောင်ဝင်းက မိန်းမဝါဒါ၏ စကားမဆုံးခင် လက်ပြု၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ထောင်တော့ မမရဲ့၊ အိမ်မှတ်နေသလား”

မိန်းမဝါဒါက ရွှေတင်ကို ကြိမ်သလိုလို လှမ်းပြောပြီး ကြည့်နေသည်။

“တဆိတ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောပါရစေဦးဗျာ။
ခဏစောင့်ပါဦး”

ခင်မောင်ဝင်းက မိန်းမဝါဒါကို တောင်းပန်လိုက်သဖြင့် ဝါဒမိန်းမသည် စားပွဲထိပ်တွင်
သွား၍ ထိုင်ပြီး သူတို့ကို အကဲခတ်နေသည်။

ရွှေတင်သည် ခုံရည်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်ဖျားဖြင့်
သုတ်နေသည်။ ငိုရှိုက်နေသဖြင့် သူရင်အုံသည် နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်နေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းက
စားပွဲခုံပေါ်တွင် လက်ထောက်လိုက်ရင်း ရွှေတင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ချောရမလား၊
ပြန်ရမလားဟု ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် ရွှေ အစ်ကိုကို မယုံဘူးပေါ့”

“ရွှေတင်ကို လက်ထပ်မယ် ဆိုတာလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရွှေတင်မယုံဘူး။ ဖြစ်လဲ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကို ယူမယုံအစား ရွှေတင်ဘာသာ သေပစ်မယ်။ မသေရဲဘူးတော့
မထင်လိုက်ပါနဲ့”

“ယူတာ မယူတာတော့ ရွှေသဘောပါပဲ။ အစ်ကိုကတော့ ရွှေတင် မကျေနပ်၊
ကျေနပ်အောင် လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါပဲ”

“ဒါ အစ်ကိုကိစ္စပဲ၊ ဆောင်ရွက်ချင် ဆောင်ရွက်၊ မဆောင်ရွက်ချင်လဲ နေပေါ့။
ရွှေတင်ကတော့ အစ်ကိုဆီက ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး၊ တကယ်ပဲ၊ ရွှေတင် သေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်။ သေလိုက်ရင် အေးတာပါပဲ”

ရွှေတင်သည် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်သည်။ သည်မျက်ရည်များသည်
ဘယ်တော့များမှ ကုန်ခမ်းမည် မသိပေ။ ခင်မောင်ဝင်းသည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ

ရွှေတင်ကို ကြည့်နေသည်။ ရွှေတင်၏ မျက်ရည်များသည် သူ့ကိုလည်း တလိုက်လို့က်
ဖြစ်လာစေပေသည်။

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို မော့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို
သုတ်လိုက်သည်။ မိန်းမဝါဒါက ထောင်ဝင်စာ အချိန်စေ့ပြီဟု လာ၍ သတိပေးနေသဖြင့်
ရွှေတင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ရွှေ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ရွှေ၊ အစ်ကို မနက်ဖြန် တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်။
အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါဦး”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှပြန်မပြော၊ ခင်မောင်ဝင်းကိုလည်း လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
မိန်းမဝါဒါ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားပေသည်။

မိန်းမဆောင်က အကျဉ်းသမားများမှာ ရွှေတင်ကို မျှော်နေကြသည့်အတိုင်း ရွှေတင်
ထောင်ဝင်စာ ပြန်လာလျှင် ဆေးလိပ်၊ ခေါက်ဆွဲစသည်တို့ ပါလာမည်ဖြစ်၍ ရွှေတင်ကို
စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သည်တစ်ခေါက်တော့ ရွှေတင်လက်ထဲတွင် ဘာမျှပါမလာပေ။ ရွှေတင်၏
မျက်နှာသည် နီရဲကာ မျက်ခွံတွေ မို့နေသည်ကိုသာ သတိထားလိုက်မိကြသည်။

“ဘယ့်နယ် မရွှေချော၊ အဆက်ကြီးနဲ့ ဟန်ကျခွဲရဲ့လား”

မပြားကြီးက သရက်သီးစိမ်းကို ဆားနှင့်တို့၍ တကြွပ်ကြွပ်မြည်အောင် စားရင်း
ရွှေတင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မွေးနီက...

“သူ့အဆက်ကြီးက သူ့ကို တော်တော်စွဲပုံရသတော့၊ ခုလိုသဲသဲမဲမဲ လိုက်နေတုန်းမှာ
ရသလောက် ညှစ်ထုတ်လိုက်ပေါ့အေ”

“အို သူဌေးသားလား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့လူ မကောင်းဘူး၊ မိန်းမလိုချင်တယ်နော် စိတ်ရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မယူနိုင်ဘူး။ သူဌေးသားနော် မိန်းမလိုချင်တယ်၊ ပိုက်ဆံလဲရှိတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

တရုတ်မကြီးက မပီကလာ ပီကလာဖြင့် ဝင်ပြောနေ၏။

“သမီး၊ အမေ့ကိစ္စကို ပြောခဲ့သေးလား” ဟု လှမ်းမေး၏။

ရွှေတင်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သစ်သားခုံပေါ်၌ ပစ်လွဲလိုက်ပြီး ဝါကျင့်နေသော အုတ်နံရံကြီးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ပြောသွားသော စကားများသည် နာကြည်း ဆွေးမြည့်ဖွယ် ကောင်းဖို့ သူ့အတိတ်ကို ပြန်၍ ဖော်ပေးသလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော်လည်း အတိတ်အကြောင်းကို ကြာကြာမတွေးချင်တော့ပါ။ အတိတ်ကို ပြန်တွေးရသည်မှာ အသည်းတဆတ်ဆတ် နာစရာကောင်းလှပါ၏။ သို့ကြောင့် ရွှေတင်သည် မပြားကြီးထံမှ ပါလစ်ဆီ အရက်တစ်ခွက်ကို ဝယ်ကာ သောက်ချလိုက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

သည်ဘဝကို သည်ဆေးဖြင့် ကုစားခြင်းသည် အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား။

အခန်း (၃၃)

ခင်မောင်ဝင်းသည် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်မှ ထွက်လာကာ ထောင်ဘက်သို့ မြေနီလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများက လမ်းမပေါ်တွင် မိုးနေကြသည်။ ဘုတ်အိသံကို ကြားနေရ၏။

“အရင်တုန်းက အစ်ကိုက ရွှေတင်နဲ့ရင်းပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာခဲ့တယ်။ ခုလဲ ရွှေတင်ကို အကြောင်းပြုပြီး အစ်ကို့ဂုဏ်သိက္ခာကို အစ်ကိုပြန်ဆယ်ဦးမလို့ မဟုတ်လား”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်၏ စကားများကို ကြားယောင်နေသည်။ ရွှေတင် စကားလုံးများသည် ဘေးကို ပိဿလေးနှင့် ပစ်သလို နာကြည်းစေသည်။ တကယ်တော့ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ထံ ခွင့်လွှန်ရန် တောင်းပန်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်း တစ်ယောက်ဟု အဖတ်ဆယ်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးသူ မဟုတ်ကြောင်း ရွှေတင်သံသယရှင်းရုံမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ရွှေတင်ကို ကယ်တင်ရေးထက် သူ့ကိုယ်သူ ကယ်တင်ရေးအတွက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မနေ့က ရွှေတင်နှင့် တွေ့လိုက်တော့မှ ရွှေတင်သည် သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် နာကြည်းနေသည်ကို သိလာရပေသည်။ သူ့အပြစ် သည်မျှလောက် ကြီးမားနေသည် ကိုလည်း ပို၍ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ရွှေတင်၏ သန့်ရှင်းသော စိတ်သည် သူ့ကြောင့် ပေကျံညစ်ထေးခဲ့ရသည်ကိုလည်း ပို၍ နာကြည်းလာသည်။

“အေးလေ၊ ငါတတ်နိုင်သမျှ အကုန်လုပ်ပေးတာပဲ၊ ဒီလောက်လုပ်ပေးရင် ငါ့အပြစ်တွေဟာ ကျေလောက်ပါပြီ ထင်ပါရဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့အပြစ်တွေကို ကြိုးစား၍ ဖြေသိမ့်မိပြန်သည်။ ရွှေတင့်အတွက် သူတတ်နိုင်တာတွေ မှန်သမျှကို လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပေပြီ။ သူ့အပြစ်တွေ ကျေပါစေဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင့်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျခံခဲ့၏။ အမှုစစ်နေသည့် အတွင်းတွင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့၏။ ထောင်ထဲတွင် ရွှေတင့်အတွက် စားစရာသောက်စရာက အစ ပို့၍ပေးခဲ့၏။ သည်မျှမက မီးရှို့မှုဖြင့် အဖမ်းခံရသော အဘွားကြီး သားအမိ ကိစ္စကိုပင် ရွှေတင့်မျက်နှာကြောင့် မဆီမဆိုင်ဝင်၍ ကူညီပေးပါသေးသည်။ သည်လို လုပ်ပေးခြင်းသည် သူ့အပြစ်ကို သူဆေးကြောပစ်ခြင်းဟု ထင်နေပေသည်။ ရွှေတင့်အား သည်လိုကူညီပေးနိုင်လျှင် သူ့အပြစ်များသည် အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားကြ လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်နေမိသည်။ သည်လို လုပ်ပေးနိုင်လျှင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာသည် ပြန်၍ အဖတ်ဆယ်လို့ရလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ သည်လိုလုပ်ရင်းဖြင့် သူသည် လူကောင်း တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်နေသည်။

တကယ်တော့ လူစိတ်သည် မြစ်ရေအလျဉ်နှင့် တူပေသည်။ မြစ်မထဲတွင် စီးဆင်းနေသော ရေသည် သည်ရေအလျဉ်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သည်ရေအလျဉ်သည် တစ်နေရာတွင် ရေစီးမြန်၍ တစ်နေရာတွင် ရေစီးသာ၏။ တစ်နေရာတွင် ပူနွေး၍ တစ်နေရာတွင် အေးမြ၏။ တစ်နေရာတွင် နောက်ကျီ၍ တစ်နေရာတွင် ကြည်လင်ပေသည်။ ထိုအတူ လူစိတ်သည်လည်း သည်စိတ်သည်စိတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရက်စက်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သနားကြင်နာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဆင်ခြင်ညက်ကင်း၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိုက်မဲ၏။ စိတ်အစဉ်သည် မပြောင်းမလဲ တည်နေခြင်း မရှိပေ။

ခင်မောင်ဝင်းကလည်း လောကီလူ့ဘုံသားပင် မဟုတ်လား။

သူ့စိတ် အစဉ်သည်လည်း မြစ်ရေအလျဉ်လိုပင် ဖြစ်ပေသည်။ အမှုအတောအတွင်း တုန်းကတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင့်ကို ကူညီခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ

လူကောင်းတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကာကြည်နူး နှစ်သိမ့်နေခဲ့မိသည်။ မနေ့က ရွှေတင့်နှင့် တွေ့ခဲ့ပြီး နောက်တွင်မူ သူ့အပြစ်များသည် သည်လောက်ဖြင့် မကျေနိုင်သေးသည်ကို တွေ့လာပေသည်။ ကြည်နူး နှစ်သိမ့်ခြင်းများသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြ ပြန်ကာ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ နောင်တရခြင်းတို့သည် စိုးမိုးခြယ်လှယ်လာပြန်သည်။ ရွှေတင့်ကို ကူညီခဲ့သမျှမှာ ရွှေတင့်အကျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့အပြစ် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အတွက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်လာသည်။ ကိုယ်ကျိုး ကြည့်ခြင်းသာတည်း။

ထောင်ဘူးဝတွင် ထောင်ဝင်စာပြသည့် ထောင်မှူးကလေးကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။ ထောင်မှူးများမှာ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မျက်နှာတမ်းမိနေကြပေပြီ။

“မကျင်ရွှေကို တွေ့ချင်လို့”

ခင်မောင်ဝင်းက ထောင်ပိုင်ရေးပေးလိုက်သည့် စာကို ထောင်မှူးအား ပေးလိုက်သည်။ ထောင်ပိုင်မှာ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ အထူးအခွင့်အရေး ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထောင်မှူးကလေးသည် ထောင်ပိုင်၏ စာကိုဖတ်၍ ခေါင်းကုတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ခက်တာပဲဗျာ၊ မကျင်ရွှေကို ဒီနေ့မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ထောင်မှူးကလေးကို နားမလည်သလို ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ထောင်မှူးကလေးသည် သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးနေလေသည်။

“အင်း အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားအပြစ်ပဲဗျ။ ဦးခင်မောင်ဝင်းကို ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ နောက် ပိုက်ဆံတို့ဘာတို့ ပေးရင် မကျင်ရွှေရဲ့

လက်ထဲကို မပေးပါနဲ့။ သူ့ကိုပေးချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားပါ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို စာရင်းတစ်ခု သတ်သတ်ဖွင့်ပေးထားပါမယ်။ ခုတော့ ဦးခင်မောင်ဝင်းက သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံပေးပစ်ခဲ့လို့ ထင်တာပဲ။ မနေ့က အရက်တွေ ဝယ်သောက်ပြီး မူးပြီးအော်နေတယ်။ ဒီနေ့မနက် အစောကြီးလဲထပြီး ငိုနေတယ်။ ထောင်ထဲမှာ အရက်သောက်တယ်ဆိုတော့”

“ဟင်- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ထောင်စည်းကမ်းဖောက်တဲ့ လူကိုတင်းကျပ်စွာ အရေးယူဖို့ တာဝန်ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ဒီနေ့ တစ်ယောက်တည်း အလုံတိုက်ပိတ်ပြီး အပြစ်ပေးထားပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့်တော့ မကျင်ရွှေဟာ သိပ်အေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့ ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ အကျဉ်းသမားဆိုတာ”

သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင် မနေ့က အရက်မူးလာသည်ကို သတိရလာသည်။ သူ့ကို နာနာကြည်းကြည်း မပြောစဖူး ပြောသွားသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ ထောင်ထဲတွင် ရွှေတင် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေသည်ကိုလည်း တွေး၍ ထိတ်လန့်လာပေသည်။

“ဒီမှာ ထောင်မှူးလေး၊ ထောင်စည်းကမ်းကို ကျွန်တော် ရိုသေပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ပါ။ ထောင်ပိုင်ကလဲ ခွင့်ပေးပြီးသားဆိုတော့ ကျွန်တော်တွေပါရစေ”

ခင်မောင်ဝင်းက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထောင်မှူးကလေးသည် မဝေခွဲတတ်သလို စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ကဲလေ၊ ကိစ္စကအရေးကြီးရင်တော့ တိုက်ထဲက ထုတ်ပေးရမှာပဲ။ ထောင်ပိုင် ကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုထားတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဝတ္တရားအရ ပြောရတာပါနော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ပိုက်ဆံတွေဘာတွေတော့ မပေးခဲ့နဲ့နော်”

ထောင်မှူးကလေးက ဝါဒါတစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ရွှေတင် ရောက်လာသည်။ ရွှေတင်သည် တိုက်အဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်၏။ အလုံတိုက် ချခံထားရသူတို့၏ အဝတ်အစားမှာ ညစ်ပတ်ဝါထိန်နေသည်။ အရောင်အဆင်းမရှိ၊ ပွယောင်းယောင်းနှင့် ထောင်ဝတ်ထောင်စားကြီးကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကြီး ဖြစ်သည်။ အပြင်လူတွေမြင်လျှင် စိတ်ပျက်ကြောက်လန့်သွားအောင် ထောင်များတွင် သည်လို အဝတ်အစား ကိုယ့်ကားယားတွေကို တမင်ထုတ်ပေး ထားသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ရွှေတင်ဆံပင်များမှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဖုံးအုပ်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများသည် နီရဲနေသည်။

“အစ်ကို၊ ရွှေတင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို။ မနေ့ကရွှေတင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်မိတယ်။ ရွှေတင်ဟာ မကောင်းဘူး အစ်ကို၊ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောတတ်တယ်”

ရွှေတင်က ခင်မောင်ဝင်းကို တောင်းပန်နေ၏။ ရွှေတင်မျက်နှာမှာ မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည် ဖြစ်၏။ အသံမှာလည်း တည်ငြိမ်နေပေသည်။

“အစ်ကိုက ရွှေ.ကို ခွင့်လွှတ်ရမှာမဟုတ်ဘူး ရွှေ၊ ရွှေက အစ်ကို့ကိုခွင့်လွှတ်ရမှာပါ”

“ဒီအကြောင်းကို မပြောကြပါနဲ့တော့ အစ်ကို၊ ရွှေတင်ဆီကိုလဲ နောက် မလာပါနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ”

“မလာပါနဲ့အစ်ကို၊ ရွှေတင် ဒါပဲပြောပါရစေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ။ အကျိုးအကြောင်းလဲ ပြောဦးမှပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းက မခံရပ်နိုင်ဘဲ ရွှေတင်ကို မေးနေသည်။ ရွှေတင်သည် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်နေသည်။

“အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့ အစ်ကို။ မလာပါနဲ့ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့။ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေတင် မတွေ့ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ရွှေတင်လဲ အစ်ကိုကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ အစ်ကို ဒီလိုလာလာပြီး တွေ့နေရင် ရွှေတင် ကိုယ်ကို ရွှေတင် သတ်သေမိလိမ့်မယ်၊ တကယ်ပဲ”

ရွှေတင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေသည်။ ရွှေတင်အသံတွင် သူ့ကို စက်ဆုပ် မုန်းတီးသည့် အသံ၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ဒေါသသံပါသည်ဟု ခင်မောင်ဝင်း ထင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဒါချည်းပဲမက၊ သူ့အား ကောင်းစေလိုသည့် စေတနာ သက်ဝင်နေသည်ဟုလည်း ထင်မိလေသည်။

“ရွှေ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့ စကားကိုပဲ ထပ်ပြောရဦးမှာပဲ ရွှေ၊ အစ်ကိုကို ရွှေလက်ထပ်ပါ။ အစ်ကိုကတော့ ရွှေလက်ထပ်မယ်လို့ မပြောမချင်း လာနေဦးမှာပဲ”

“ဒါတော့ အစ်ကို့သဘောပဲလေ၊ ရွှေတင်သဘောကတော့ အစ်ကို့ကိုပြောပြီးပါပြီ”

ရွှေတင်၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တုန်ရီနေကြလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ရွှေတင်ကိုငိုငို ကြည့်နေသည်။

“ခု အစ်ကို ဖြူးကိုလိုက်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေကလေးနဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ပြီးအောင် ကြိုးစားမယ်။ အမှုကိုလဲ တရားရှင်လွှတ်ပစ်အောင် လိုက်ပြီးကြိုးစားဦးမယ်”

“မလွှတ်လဲ အရေးမကြီးပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ လူသတ်မှုကြောင့် မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီပြင် ရွှေတင်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကြောင့် ရွှေတင်ဟာ ဒီပြစ်ဒဏ်လောက်ကိုတော့ ခံထိုက်နေပါပြီ”

ရွှေတင်သည် မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ၏။ သို့ရာတွင် မျက်ရည်များမှာ စီးကျမလာကြပေ။ ရွှေတင်သည် မျက်ရည်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားဟန် ရှိပေသည်။

“ဪ ဒါထက်အစ်ကို၊ မီးရှို့မှုနဲ့ကျတဲ့ အဖွားကြီးရဲ့သားကို ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ ဖြစ်သေးသလား”

“မနေ့က ဝင်တွေ့တယ်”

ရွှေတင်က တခြားလူ၏ ကိစ္စကို ဖောက်ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက စိတ်မပျော်တော့ပဲ အဖြေပေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ဆီလာခြင်းမှာ သူတို့ ကိစ္စပြောရန် ဖြစ်၏။ တခြားကိစ္စ ပြောရန်မဟုတ်ပေ။ ရွှေတင်မှာ သူ့ကိစ္စထက် တခြားသူကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ စိတ်ပျက်နေသည်။

“တကယ်ကော အပြစ်မရှိတာ ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ဟန် တူပါတယ်။ ကောင်လေး အပြောကတော့ သူ့မိန်းမကို မီးရှို့ခံရတဲ့ အိမ်ရှင်ဘုံဆိုင် တရုတ်က ခိုးပြီး ပေါင်းသင်းနေတယ်။ ကောင်လေးက သူ့မိန်းမကို သွားခေါ်တော့ ဘုံဆိုင်တရုတ်နဲ့ သူ့လူတွေက ကောင်လေးကို ပိုင်းရိုက်ကြသတဲ့။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ဘုံဆိုင်ပေါ်ကို မီးကွင်းပစ်ပြီး မီးရှို့တာမီးလောင်ရော။ ဒီတင်တရုတ်က သူနဲ့ရန်ပြီးရှိတဲ့ ကောင်လေးပဲဆိုပြီး ပုလိပ်တိုင်တယ်။ ရုံးကလဲ အမှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး ထောင်ချလိုက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အသွားကြီးကိုလဲ မီးရှို့မှု ကြံရာပါဆိုပြီး ထောင်ချလိုက်သတဲ့”

“ဟုတ်မှာပါ အစ်ကို၊ အဘွားကြီးက ဒီလိုလုပ်မယ့် အဘွားကြီးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ ဒီလိုအပြစ်မရှိဘဲ ရောက်လာတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ အစ်ကို။ မိန်းမထောင်မှာ ဓားခုတ်မှုနဲ့ ကျနေတဲ့ မညိမ်းမေဆိုင်ရင် မုတ်ကျွန်းဘက်က ရွာတစ်ရွာမှာ နေတယ်။ ယောက်ျားဆိုးတွေ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သမ္မာန်ခတ်စားနေရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဝါးဘလောက်သောက်ကနေပြီး ညနေမိုးချုပ်ချုပ် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့တယ်။ အဲဒီလူက အရက်တွေမူးလို့တဲ့။ လမ်းကျတော့ အတင်းသူ့ကို ဘလက်ကာယလုပ်တော့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပါလာတဲ့ဓားမနဲ့ခုတ်လိုက်တာ ခေါင်းနဲ့ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ သေတော့ မသေပါဘူး။ ဒါနဲ့သူ့ကို ပုလိပ်ကရုံးတင်တရားစွဲတော့ ပုဒ်မ ၃၂၅ နဲ့ ထောင်ကျလာတာပဲ။ သူကရုံးမင်း ရှေ့မှာသူ့ကို ဘလက်ကာယလုပ်လို့ ခုတ်ပါတယ်လို့ထွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့ သူ့ဘက်ကဘယ်သူက သက်သေခံမလဲ။ တရားလိုဘက်ကတော့ ဓားဒဏ်ရာက သက်သေပြစရာ ရှိနေတာကိုး။ ဒါဟာ မညိမ်းမေ အပြစ်လား အစ်ကို၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုမတရားကျင့်တာနဲ့ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် ကာကွယ်မိခဲ့လို့ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားတဲ့ လူကျတော့ အပြစ်ရတယ်။ ကြံစည်တဲ့လူကျတော့ အပြစ်မရဘူး။ ခုဆို ကလေးနှစ်ယောက်လဲ မအေးနဲ့ထောင်ထဲမှာ လိုက်နေရတယ်။ လောကကြီးဟာ မတရားဘူး အစ်ကို၊ ဘယ်လောက်ပဲမှန်မှန်၊ အားနည်းတဲ့လူက ရှုံးတာပဲ။ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း လောကကြီးပါ”

ရွှေတင်သည် သူ့ဘဝကို မေ့လျော့ကာ တခြားသူတွေဘဝကို တွေးကြည့်ပြီး လောကကြီးကို စိတ်နာနေသည်။ သူ့ဘဝကိုကား မထူးတော့သည့်ဘဝမို့ ပို၍ စိတ်နာစရာ မလိုတော့ပြီဟု သဘောထားဟန် ရှိလေသည်။

“ဖြူးကို ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ”

ရွှေတင်က ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး၊ ရွှေတင်ဘာသာ ရွှေတင် ခြေရာဖျောက်နေပါရစေ။ ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ မိန်းမပျက် တစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရင် တခြားလူတွေပါ ထိခိုက်နေပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဘာသာသူတို့ အပြစ်ကင်းကင်း နေကြပါစေ”

“ရွှေ ဘာလိုချင်သေးသလဲ၊ လိုချင်တာရှိရင် မှာနော်”

ရွှေတင်က ခေါင်းယမ်း၍ ပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် နေကြသည်။ ရွှေတင်မှာ အနည်းငယ်ပိန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကြုံလို့ဖျော့တော့နေသော ရွှေတင်ကိုကြည့်ကာ သူ့ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်လာပြန်သည်။

“ရွှေဆေးရုံတက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေပါလား။ အစ်ကို ထောင်ပိုင်ကို ပြောခဲ့မယ်လေ”

“မလိုပါဘူး အစ်ကို၊ ရွှေတင် ကျန်းမာသားပဲ”

ရွှေတင်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို့စကားကို နားထောင်ပါ ရွှေ၊ ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်နေပါ။ ဆေးရုံမှာနေရတာက ပိုပြီး အေးဆေးပါတယ်။ ကံ အစ်ကိုပြောခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား”

ခင်မောင်ဝင်းက နာရီကို ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ စဉ်းစားနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့အားဂရုတစိုက် ရှိသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးတော့လည်း မနေ့က သူ နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်သည့် ကြားကပင် စိတ်မပျက်နိုင်ဘဲ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့နေသဖြင့်လည်း သနားသွားမိသည်။

“အစ်ကို့သဘောပဲလေ။ အစ်ကိုက ဆေးရုံတက်စေချင်လဲ တက်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ရွှေတင် အရက်လဲ မသောက်တော့ပါဘူး”

ရွှေတင်နှုတ်က အလိုလို ခင်မောင်ဝင်းကို ကတိပေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်သော အရာတစ်ခုဟု နားလည်လာပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ဘူးဝမှ ထွက်သွားလေသည်။ ရွှေတင်သည် ဘူးဝမှ ခင်မောင်ဝင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်သန်းက ကူလီများကို ခေါ်ကာ ပစ္စည်းများ ချနေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဖြူးဘူတာ ပလက်ဖောင်းကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဆို့လာ လေသည်။ သည်နေရာမှာ ရွှေတင်နှင့် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ကြသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ ရွှေတင်က လက်သည်းကလေးတွေ ကိုက်ကာ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေပုံ၊ သူ့လက်မှ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ယူပုံ၊ ကြီးကြီးဆင့်၊ ဒေါ်ဒေါ်သီနှင့် သူ့စကားကောင်းနေကြ သည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေပုံတို့သည် မျက်စိထဲတွင် အထင်းသားပေါ်လာ၏။

“ဟေး ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ လာ လာ”

မောင်မောင်သန်းမှာ ပစ္စည်းတွေကို ကူလီအား အချခိုင်းကာ ဘူတာရုံအဝသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာသည်။ ဘူတာအပြင်ဘက်တွင် မြင်းရထားသမားများက အလှအယက် ခေါ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ မောင်မောင်သန်းက သားရေအိတ်ကို ထုတ်ကာ ကူလီနှစ်ယောက်ကို တစ်မူးစီ ပေးလိုက်သည်။

“နည်းပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ သုံးပဲစီလောက်တော့ပေးပါ”

ကူလီတစ်ယောက်က လက်ဖြန့်ခံ၍တောင်း၏။ မောင်မောင်သန်းက သားရေအိတ်ကို အိတ်ထောင်ထဲသို့ပြန်ထည့်ရင်း

“ဘယ်နည်းမလဲ၊ သည်လောက်ဆို တော်ရောပေါ့ ရန်ကုန်မှာ...”

မောင်မောင်သန်း စကားမဆုံးခင် ခင်မောင်ဝင်းက လက်ကာပြကာ သူ့အိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို ဖွင့်၍ ဆယ်တန် တစ်ရွက်ပေးလိုက်သည်။

“ရှေးရှေး၊ တစ်ယောက်ကို ငါးကျပ်စီယူကြ”

အခန်း (၃၄)

မီးရထားသည် ဖြူးသို့ညနေ ၅နာရီတွင် ဆိုက်လေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် ပထမတန်းတွဲပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ မန္တလေး ပိုးလုံချည်၊ မီးခိုးရောင်သတ္တလတ်တိုက်ပုံကို ဝတ်ထားပြီး ကြံရောင်ပိန်းတန်းဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ မောင်မောင်သန်းက ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုအဖြူ၊ ကာကီဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားပြီး ဖော့ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ပုခုံးတွင် ကင်မရာကို သားရေကြိုးဖြင့် လွယ်ထား၏။

“ခင်ဗျာ”

ကူလီနစ်ယောက်သည် အံအားသင့်ကာ ခင်မောင်ဝင်းမျက်နှာကို ကြည့်ကြပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးကိုသူတို့ မယုံနိုင်သလိုပင် ဖြစ်နေမိသည်။ မောင်မောင်သန်းမှာလည်း ခင်မောင်ဝင်းလုပ်ပုံကို ကြည့်၍ အံအားသင့်နေသည်။ တစ်စုံတရာ ပြောတော့မည် ပြုပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ပဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲဗျို့ ရထားဆရာ မောင်းပေတော့”

မြင်းရထားသည် မညီမညာ ဖုထစ်နေသော ကျောက်လမ်းများ အတိုင်း မောင်းလာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်တော့လည်း ရွှေတင်ကိုသာ အမှတ်ရနေသည်။ ရထားပေါ်တွင် ကြီးကြီးဆင့်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်သီက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လာခဲ့ကြသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။

သည်အခေါက် ဖြူးကိုလာရသည်မှာ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိ၏။ ခါတိုင်းကတော့ ဖြူးတွင် ရွှေတင်ရှိသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် မြူးနေ၏။ ဖြူးရောက်လျှင် ရွှေတင်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ချစ်ကြရမည်ကို တွေး၍ ကြည်နူးခဲ့၏။ ဖြူးဘူတာရောက်၍ လာကြိုသော ရွှေတင်မျက်နှာကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသမျှတွေ အကုန်ပျောက်ကာ နုပျိုလန်းဆန်းလာ၏။ သည်အခေါက်မှာမူ သဲကန္တာရထဲတွင် ခရီးသွားနေရသူလိုပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြီးကြီးဆင့်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်သီတို့ကိုပင် အကြောင်း ကြားမထားပေ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဦးမောင်မောင်မြင့်တို့ သဘောထားတွေ သိကတည်းက သူ့အမျိုးတွေကို မုန်းလာခဲ့သည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသည့်

သူ့ဘဝကိုလည်း စက်ဆုပ်လာခဲ့သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။ အသည်းနှလုံးမရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။ ငါ့အမျိုးအလွဲရင် ကျန်တာတွေဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဟုထင်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သူမနေချင်တော့ပေ။

ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် စကားများပြီးနောက်တွင် ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့ရသင့်သော ပစ္စည်းများကို ဝတ်လုံဦးဇော်ထွန်းအား စာချုပ်စာတမ်းများ ချုပ်စေကာ ခွဲယူလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ပတ်ကလိန်းက အိမ်ကြီးနှင့် ဆန်စက်များ၊ အတွင်းပစ္စည်းများကို တောင်းသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘာမျှငြင်းခုံမနေတော့ဘဲ ဖြူးနှင့် ဇေယျဝတီ တစ်ဝိုက်က လယ်မြေကိုချည်း ယူခဲ့သည်။ မေမေကမူ သူမသေခင် အမွေခွဲရပါမလားဟု ငိုကြွေးချက်မဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒီမှာ မေမေ၊ မေမေရှိတုန်းက ကျွန်တော် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သတ်သတ်နေပါရစေ မေမေ။ တခြားမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီပြင်ပပစ္စည်းတွေ မရချင်ရင်နေပါစေ။ ဖြူးနဲ့ ဇေယျဝတီတစ်ဝိုက်က လယ်တွေရရင် တော်ပါပြီ”

နောက်ဆုံးတော့ မေမေကလည်း မငြင်းတော့ဘဲ အမွေများကို ခွဲပေးလိုက်သည်။ အမှန်ကတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ပတ်ကလိန်းက အိမ်ကြီးမှာ မနေချင်တော့ပေ။ သူတို့အိမ်သည် အပုပ်ကောင်တွေ စုဝေးရာ တစ်ပြင်နှင့် တူသည်ဟုထင်၏။

ကြာမပေါက်သော ရွှံ့နွံအိုင်နှင့် တူသည်ဟုလည်း ထင်မိပေသည်။ သည်လောက် အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ပြည့်နေသောနေရာတွင် မနေချင်တော့ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ဝင်းသည် ဖြူးသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် ပတ်ကလိန်းက အိမ်ကို ပြန်မသွားချင်တော့ပေ။

“ဆရာလေးတို့ ခဏကလေးနော်”

ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်း တစ်နေရာတွင် မြင်းလှည်းသမားက ရပ်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်း ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် မြင်းလှည်းသမား သွားရာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ မြင်းလှည်းသမားသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဟု အဝါပေါ်တွင် အစိမ်းစာလုံးဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ခဏကြာလျှင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဘာသွားလုပ်တာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက သခင်လား”

မောင်မောင်သန်းက သတင်းထောက်ပီပီ စပ်စုလိုက်၏။ မြင်းလှည်းသမားက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး မြင်းကို ကြိမ်တို့လိုက်သည်။ ကတ္တရာစေး လမ်းပေါ်တွင် မြင်းခွာသံ တဖြောက်ဖြောက် မြည်နေလေ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နယ်က သခင်တောက်ထွန်းဆိုတဲ့ သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ကာကွယ်ရေးပုဒ်မနဲ့ အဖမ်းခံရလို့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ငေးနေရာမှ သခင်တောက်ထွန်း ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတွေးမှ လန့်နိုးလာကာ နားစွင့်ထောင်လိုက်သည်။

“သူ အဖမ်းခံရတာ ခင်ဗျားတို့က ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဟာ ဒီ သခင်တောက်ထွန်းဆိုတဲ့ လူက တော်တော် သဘောထားပြည့်ဝတဲ့လူ ဆရာလေးရဲ့။ ဒီနယ်မှာရှိတဲ့ လယ်သမားတွေက သူ့ဆိုရင် ဘုရားပဲ။ ဇေယျဝတီ သကြားစက်က ကုလားအလုပ်သမားတွေက ဆိုရင်လဲ သူ့ကို သိပ်ကြည်ညိုတာ။ မကြည်ညိုဘဲ နေပါ့မလားဆရာ၊ ဒီနယ်မှာ လယ်သမားတွေ မြေခွန်တော်လျှော့ဖို့၊ မျိုးတော်ဖိုး ထုတ်ပေးဖို့ သူခေါင်းဆောင်လုပ်တာပဲ။ ကြံ စိုက်တဲ့ လူတွေအဖို့လဲ ကြံကို

အစိုးရသကြားစက်က ဈေးပိုပေးအောင် သူပဲလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့လဲ သူ့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာ ဆရာလေးရဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုတောက်ထွန်းကို အမှတ်ရလာသည်။ အစုတန်းကတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုတောက်ထွန်းလို သခင်ပေါက်စကို နည်းနည်းမျှ မျက်စိထဲတွင် ကြည့်မရပေ။ ရယ်စရာ သတ္တဝါ တစ်ယောက်ဟုသာ အောက်မေ့ခဲ့သည်။

ရထားသမားက ကွမ်းသွေးများကို ပစ်ခနဲထွေးလိုက်ပြီး ပါးစောင်ကို သုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းက မြူနီစပယ်ခွန်သာ ဆောင်ရပေမဲ့မြူနီစပယ်က လမ်းတွေ ပြင်မပေးဘူး။ ဒီလမ်းတွေဆိုတာ ကျင်းတွေ ချိုင့်တွေချည်းဘဲ။ လှည်းဘီး သံပတ်တစ်ခုဆိုရင် ဘယ်လောက်မှ မသုံးလိုက်ရဘူး။ မြင်းတွေလဲ ခဏခဏ ကျင်းထဲလိမ့်ကျလို့ ခြေထောက် ကျိုးသွားတာနဲ့၊ မြင်းခွာပဲ့သွားတာနဲ့၊ အိုနာကျိုးကန်း ချည်းပဲ။ ခု သူခေါင်းဆောင်ပြီး မြူနီစပယ်ကို အရေးဆိုတော့မှ လမ်းတွေလဲ ကောင်းလာပြီး မြူနီစပယ်ခွန် လျော့သွားတော့တယ်။ ခု သူအဖမ်းခံရတော့ သူ့အတွက် ရန်ပုံငွေ ထည့်ကြပါလို့ အစည်းအရုံးက ကြေညာထားတာနဲ့ သွားထည့်တာဆရာရဲ့။ ထည့်မလို့ထည့်မလို့နဲ့ဟာ မထည့်ဖြစ်ဘူး။ အခုမှ ဒီနားရောက်တုန်း အခန့်သင့်တာနဲ့ သွားထည့်တာ”

“ဪ ဪ”

ခင်မောင်ဝင်းက ဘာမျှမပြောဘဲလိုက်လာ၏။ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်၊ ပင်နီဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဟံဇာလုံချည်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးသတ်သတ်ဖြင့် ကိုတောက်ထွန်းကို မြင်ယောင်လာ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ချက်ချင်းအမှတ်ရကာ မြင်းလှည်းကို အရပ်ခိုင်းလိုက် လေသည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲကွ”

“ဒီမှာ မောင်မောင်သန်း၊ အဲဒီရန်ပုံငွေထဲကို သွားထည့်ချည်ကွာ”

ခင်မောင်ဝင်းက အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောကာ မောင်မောင်သန်း လက်ထဲသို့ ဆယ်တန်ငါးရွက်ကို လှမ်းထည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ ခင်မောင်ဝင်း လုပ်ပုံတွေကို နားမလည်နိုင်သလို ကြောက်ကြည့်နေသည်။ အင်မတန် ဗိုလ်ဆန်သော ခင်မောင်ဝင်းက ကာကွယ်ရေး ပုဒ်မဖြင့် အစိုးရက ဖမ်းချုပ်ထားလေသော သခင်တစ်ယောက် အတွက် ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်ခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေသည်။

“သွားလေ၊ သွား”

ခင်မောင်ဝင်းက နောက်တစ်ခေါက် ပြောလိုက်မှ မောင်မောင်သန်းသည် သတိရလာကာ မြင်းလှည်းပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ထည့်တယ်လို့ ပြောမလဲ”

“အမည်မဖော်လိုသူတစ်ဦးပေါ့ကွာ”

မောင်မောင်သန်းသည် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ခဏကြာလျှင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“သူတို့က တော်တော် အံ့အားသင့်နေကြတယ်။ ငွေ ၅၀ ထည့်တဲ့လူရှိသေးဟန် မတူပါဘူး”

မောင်မောင်သန်းက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ကြည့်နူးသွားပေသည်။ သူ့စိတ်သည် အရေခွံ ကျွတ်သောမြွေလို

အရေသစ် လဲလျက်ရှိသည်။ ကိုတောက်ထွန်းကို အထင်သေးစိတ်များမှာ လွင့်စင် ကုန်ကြသည်။ သူအရင်က ဆက်ဆံပုံ၊ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ နေထိုင်ပုံတို့ကိုလည်း နောင်တရနေမိသည်။

“သခင်တွေဟာ တော်တော်တော့ ဇွဲကောင်းနေတယ်ဟေ့ သိလား။ သခင်အောင်ဆန်းတို့များ ရေကျော် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးက အဖွဲ့ပေါ်မှာ စာအုပ် ခေါင်းအုံးအိပ်၊ နှစ်ပြားတန် ထမင်းကြော်ကလေးစားပြီး သူယုံကြည်ရာ သူလုပ်တာပဲ။ မှားတာမှန်တာ အပထား၊ ဒီလူတွေရဲ့ဇွဲကတော့ တကယ်ချီးကျူးစရာပဲ”

မောင်မောင်သန်းက သခင်များ၏ အကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။ သည်အချိန်မှာ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အရေးတော်ပုံကြီး၏ ဒီရေသည် တဟုန်ထိုး တက်နေချိန်ဖြစ်၏။ လွှတ်တော်က ပြဌာန်းလိုက်သော သီးစားခဥပဒေနှင့် ပတ်သတ်၍ တစ်တိုင်းပြည်လုံး အုံကြွနေချိန်ဖြစ်၏။ ဟိုက်ကုတ်တွင်သီးစား ပြဿနာနှင့် ပတ်သတ်၍ အယူခံမှုတွေ တစ်ထပ်ကြီး ရောက်နေချိန်ဖြစ်၏။ သီးစားဥပဒေမှာ သီးစားခများ လျှော့ပေါ့ရေးကို ပြဌာန်းထားသဖြင့် မြေပိုင်ရှင်များက ဥပဒေများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်လျက်ရှိသည်။ ပျဉ်းမနားတွင် ကျင်းပသော တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံကြီးက အစိုးရနှင့် မြေရှင်များ၏ ဖိနှိပ်မှုကို တစ်ခဲနက် ကန့်ကွက်လျက်ရှိသည်။ တောင်ငူတွင်ကျင်းပသော တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံကလည်း အခွန်တော်မပေး၍ အစိုးရက သိမ်းထားသော လယ်များကို လယ်ခွန်ငါးဆ ပြန်ပေးမှ ယူခွင့်ပြုရန် ပြဌာန်းသော ဥပဒေကို ကန့်ကွက်လျက်ရှိသည်။ သနပ်ပင် တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံက တောင်သူ လယ်သမားများအား ဆားချက်ခွင့်သာ ပေးပြီး ရောင်းခွင့်မပေးသည့် အတွက် ကန့်ကွက်သည့် အပြင် အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ငန်း ၈,ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သခင်တောက်ထွန်းမှာ သည်ညီလာခံ အပြီးတွင် အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြင်းလှည်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီးမှာ အရင်ကထက်ပင် အိုမင်းနေပြီဟု ထင်ရ၏။ သဘောဆေးစိမ် သုတ်ထားသော သွပ်မိုးများသည် ဆေးမသုတ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ အရောင်အသွေး လွင့်နေပြီဖြစ်၏။ အချို့သွပ်မိုးများမှာ ရေနံရောင်ကြောင့် မည်းနက်နေကာ သဘက်ကြီး တစ်ကောင် ထိုင်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာ ပေတည်း။

ပန်းခြံတစ်ခုသာလျှင် သစ်လွင်လန်းဆန်းလျက်ရှိသည် ထင်ရ၏။ ပန်းခြံထဲမှ ပန်းများသည် တဝေဝေ ဖူးပွင့်နေကြသည်။ နှင်းဆီဖြူပွင့်ကြီးများမှာ တိမ်ပုံများလို ထွေးထွေးအိအိဖြင့် ကြည့်လို့လှသည်။ ကရမက်ပန်းကိုင်းများကလည်း အောက်သို့ ညွတ်ကျကာ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေကြသည်။ တတိုင်းမွှေးရုံကြီးမှာ တစ်ရုံလုံး ဖွေးနေသည်။

ဒေါ်မြသီမှာ အကြောင်းမကြား၊ ရုတ်တရက် ရောက်လာသော ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟဲ့ ဘယ်ကနေ လှည့်လာတာလဲ”

ဒေါ်မြသီက သူတို့ပစ္စည်းတွေကို အေးခင်တို့ကို အယူခိုင်း၏။ ငညွန့်နှင့် အေးခင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ပြူးကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်ရင်း ပစ္စည်းများကို သယ်သွားကြ၏။ သူရောက်လာလျှင် ရွှေတင်သည် ပစ္စည်းတွေကို နေရာချပေးမြဲ ဖြစ်၏။ ယခု ရွှေတင်မရှိတော့ပြီ။

“ရန်ကုန်က လာတာပဲ၊ ကြီးကြီးဆင့်ကော”

“ရှိပါတယ်။ လာလာ အပေါ်ထပ်မှာ”

ဒေါ်မြသီက ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် အပေးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို ပြောစမ်းပါဦး ဒေါ်ဒေါ်သီ”

ဒေါ်မြသီက ရွှေတင်ခိုင်ပေါ်သည့် ကိစ္စကို ပြန်၍ ပြောပြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း လှမ်းတက်ရင်းက နားထောင်လာလေသည်။

“ငါက ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် မေးပါသေးတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ဆိတ်ဆိတ်သား မပြောဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ငါလဲ လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ အိမ်မှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဆိုတော့ သူ့အတွက်ကလဲ တစ်ခုကွဲပဲ။ ပြီးတော့ ဒီမှာမွေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်မြို့လုံးက ဒို့ကိုပါ ဝိုင်းကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ် ဆိုပြီး ဇာတာကို ပို့လိုက်ရတာ”

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စန္ဒရားကြီးမှာ အရင်နေရာမှာပင် ရှိသေး၏။ စန္ဒရားခုံပေါ်က ပန်းစိုက်အိုး၌လည်း လိပ်ပြာသည် ကြာပွင့်အနီးတွင် တစ်ရစ်ဝဲဝဲပင် ရှိနေသေးသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ပန်းအိုးကို မြင်လိုက်တော့ ရွှေတင်အား သူပြောခဲ့သော “ကုမုဒ်ကြာနှင့် ပန်းလိပ်ပြာ” ကိုသွား၍ သတိရမိပေသည်။ ပန်းအိုးထဲတွင် စိုက်ထားသော ပန်းပွင့်များမှာမူ အရင်ကလို မလန်းဆန်းတော့ဘဲ ညှိုးရော့နွမ်းရိ၍ နေကြပေပြီ။

“ငါကတော့ မင်းကြီးကြီးဆင့်ကို ပြောပါသေးတယ်ကွယ်။ အိမ်က နှင်မချပါနဲ့လို့၊ အဖေဖော်လိုရတာ မရတာ အပထား၊ အိမ်မှာပဲမွေးပါစေလို့၊ ဒါပေမဲ့”

ဒေါ်မြသီမှာ စကားမဆုံးခင် ရပ်သွားသည်။ ဒေါ်မြဆင့်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ လက်တွင် ပယင်းပုတီးကို ကိုင်ထားပေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ ဒေါ်မြသီ၏

စကားကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်သဖြင့် ဒေါ်မြသီကို မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာသံမကြား၊ ညာသံမကြားပါလား၊ ခုဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဒီကိုလာတာပဲ ကြီးကြီး”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဆေးတံကို မီးတို၍ သောက်နေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ဒေါ်မြသီဘက်ကို လှည့်ကာ-

“မမြသီ၊ ငညွန့်တို့ လင်မယားကို ခေါ်ပြီး ရေချိုးဖို့ ရေချိုးခန်းတွေ ဘာတွေ ရှင်းခိုင်းဦး၊ ပြီးတော့ ရေခွေးနဲ့ ရေအေးနဲ့စပ်၊ အိပ်ခန်းလဲ အပေါ်ထပ်မှာ ကုတင်နှစ်လုံး အပြင်ခိုင်း”

ဒေါ်မြဆင့်က ပယင်းပုတီးကို လက်ကောက်ဝတ်တွင် လျှို၍ ပတ်လိုက်ပြီး ပန်းပေါ်တွင် ပြေကျနေသော ဆံပင်များကို နောက်တွင် ဘီးကျော့ပတ်ထုံးနေသည်။

“နေပါစေကြီးကြီးဆင့်၊ ရေချိုးခန်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့။ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ချိုးမယ်။ အိပ်ရာတွေဘာတွေလဲ ပြင်ခိုင်းမနေနဲ့တော့”
ခင်မောင်ဝင်းက ဝင်၍ တားလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေရတာလဲ။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ဒေါ်မြဆင့်က ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်ပုံကိုလည်း အံ့အားသင့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလောက် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတွေနဲ့ ဧည့်မခံ ပါနဲ့တော့ ကြီးကြီးဆင့်ရယ်။ ဖြစ်သလိုပဲ နေပါရစေ၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့လဲ ပင်ပန်းလှပါတယ်”

“အို မဟုတ်တာ။ ဖြစ်သလို နေရမယ်လို့ပဲ။ တို့ကိုယ်တိုင်လဲ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘဲ။ ငညွန့်တို့ လင်မယားခိုင်းလိုက်ရုံပဲ။ အေး တစ်ခုတော့ရှိရဲ့၊ မိရွှေတင်တုန်းကတော့ သူ့ကို ပြောလိုက်ရင် သူ့ဘာသာသူစီမံသွားတာပဲ။ ခုတော့ တို့ကိုယ်တိုင် ဝင်စီမံရတာပေါ့။ အင်း မိရွှေတင် အကြောင်းမင်းလဲ ကြားပြီးရောပေါ့။ ဒင်း အကြောင်းတော့ ပြောဘဲ မပြောချင်ပါဘူး။ ငါ့သမီးလိမ္မာလှ၊ လိမ္မာလှနဲ့ ယောက်မမြင်းစီး ထွက်လာဆိုသလို တို့မျက်နှာကိုး အိုးမဲသုတ်သွားလိုက်တာ”

“ဒီမှာ ကြီးကြီးဆင့်၊ ရွှေတင်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို မပြောကြပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် အကုန်လုံး ကြားပြီးပါပြီ၊ သိပြီးပါပြီ။ ခုလိုဖြစ်ရတာဟာ”

“ငါကတော့ မင်းကြီးကြီးဆင့်ကို ပြောပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်မြသီက အိုးမလုံအုံပွင့်ကာ ခင်မောင်ဝင်းစကား မဆုံးခင် ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ဒေါ်မြသီကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာလဲ၊ ညည်းက ခုမှ ထမင်းရည်ပူလျှာလွှဲ လုပ်မနေပါနဲ့။ ဒီလိုမဖြစ်ခင်ကတည်းက ဖြစ်မှာစိုးလို့ ညည်းတူမကို နိုင်အောင်ထိန်းပါလို့ ငါခဏခဏ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ညည်းမထိန်းလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ”

ဒေါ်မြသီမှာ ဒေါ်မြဆင့်ကို ကြောက်ရသော်လည်း သည်တစ်ခါတွင်မူ သည်းမခံနိုင် တော့ပေ။ ရွှေတင်သည်လို ဖြစ်ရသည်မှာ ဒေါ်မြဆင့်ကြောင့်ဟု ထင်နေသည်။ ဒေါ်မြသီမှာ မျက်နှာတွေ နီရဲလာသည်။

“ဩ ထိန်းပါသကောတော်၊ မိရွှေတင် ကိုယ်တိုင်က ကျုပ်ကို အထင်လွဲတဲ့အထိ ထိန်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီထက်တော့ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်ကထိန်းရမှာလဲ။ ကောင်မလေးကိုကလဲ ကောင်မလေးပါ။ လူကြည့်ရတာ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့ တကတဲပဲ၊ ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး”

ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဒေါ်မြသီမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်ဖို့နေကြသည်။ ဒေါ်မြသီက ဒေါ်မြဆင့်ကြောင့်ဟု အပြစ်တင်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ဒေါ်မြသီ အလိုလိုက်လွန်း အားကြီးသည်ဟု ဆိုသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လာလေသည်။

“ကဲ ကဲ တော်ကြပါတော့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်ဖို့မနေပါနဲ့တော့။ ဒါဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကြီးကြီးဆင့်ကလဲ ထိန်းတယ်”

ဒေါ်မြဆင့်မှာ သည်တော့မှ စိတ်အေးသွားပုံရကာ “ဘယ်နှယ်ရှိစ” ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဒေါ်မြသီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်သီကလဲ ထိန်းတာပဲ။ ရွှေတင်ကလဲ အင်မတန် ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ အနေအထိုင် ပိပြားတယ်၊ ဧဝံပတယ်၊ ဒီထဲမှာတရားခံက ကျွန်တော်ပါ။ ရွှေတင် လွတ်အောင် ရှောင်ရက်သားနဲ့ ကျွန်တော်က မလွတ်အောင် လိုက်ခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက တိုက်ရိုက် ဖွင့်ပြောချလိုက်သည်။ သူ့အပြစ်ကို သူ့ဖုံးကွယ် ထား၍လည်း မနေချင်တော့ပေ။ မောင်မောင်သန်းမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။ ဒေါ်မြသီက ခင်မောင်ဝင်းကို အလန့်တကြားကြည့်နေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်ကမူ ရင်ဘတ်ကို မနာအောင်ထုလိုက်ကာ...

“ဟောတော့- ဟောတော့။ ကိုယ်ကျိုးကြီး နည်းကုန်ပါပြီ။ ငါတူတော့ အညွန့်ကျိုးပါပြီ၊ အညွန့်ကျိုးပါပြီ။ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေသိရင် ငါ့ကိုဘယ်လို ပြောကြမလဲဟင် ခင်မောင်ဝင်း။ တစ်အိမ်လုံးက ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ။ ငါ့အိမ်ရောက်တော့မှ ဒီလို ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးဖြစ်ရင် ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောကြမလဲ”

ဒေါ်မြဆင့်က လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဝတ်ထားသော ပယင်းပုတီးကို ချွတ်၍ စာပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။ ဒေါ်မြသီကမူ ဒေါ်မြဆင့်ကို မကျေနပ်သလို မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြောပေ။

“အညွန့်ကျိုးတာက ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးဆင့်ရယ်။ ရွှေတင်ပါ။ ရွှေတင် ဒီလိုပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုး ဖြစ်တာဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါပဲ။ ကဲပါ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ကြီးကြီးဆင့်တို့က နှင်ချလိုက်တော့ ရွှေတင်ဘယ်မှာများ နေသလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူးလား။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ အဘွားကြီးတွေနှင့် သိပ်မပြောချင်တော့သဖြင့် စကားကို မြန်မြန်ပြီးအောင် ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က အခဲမကျေသေးဘဲ...

“ဒီကောင်မ အကြောင်းကို ငါ့မမေးနဲ့ ခင်မောင်ဝင်း။ ဒင်းကို ဒီလိုမှန်းသိရင်လား သတ်တောင်ပစ်ချင်တယ်။ ငါက အစကတည်းက မင်းနဲ့အရောတဝင် လုပ်တာ ကြိုက်ကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒင်းကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတာ။ ဒါတောင် အမိအရ ဖမ်းမိအောင် ဖမ်းလိုက်သေးတယ်။ ဟင်း ကောင်မကိုက”

“ရွှေတင်က ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က ရွှေတင်ကို မိအောင်ဖမ်းတာ။ ရွှေတင် ခုလိုဖြစ်တာ ကျွန်တော့်ကြောင့်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးမျိုးတွေကြောင့်”

“ဆွေမျိုးတွေကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ကွယ်”

ဒေါ်မြဆင့်က ခင်မောင်ဝင်းကို မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြောကာ ကွမ်းသီးဖတ် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဖွာနေသည်။

“ထည့်ရမယ် ထည့်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးတွေဟာ တို့အမျိုးမှ တို့အမျိုးဆိုပြီး သိပ်မာနကြီးတယ်။ ပုလွားတယ်။ ရွှေတင်ကို ကျွန်လောက်ပဲ အောက်မေ့တယ်။ တို့မှာ ငွေရှိတယ်၊ မြေရှိတယ်၊ ဂုဏ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တို့လုပ်တဲ့ အရာတိုင်းဟာ တရားတယ်။ မှန်တယ်လို့ထင်တယ်။ ဒီပြင်လူတွေဟာ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် မရှိဘူး၊ ငွေမရှိဘူး၊ ကြေးမရှိဘူးဆိုပြီး သူတို့လုပ်သမျှဟာ သိမ်ဖျင်းတယ်၊ မှားတယ်လို့ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေဟာ အပေါ်စီးကနေပြီး အနိုင်ယူချင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်ကို ဒီချောက်ကမ်းပါးကြီး ထိပ်မှာ တင်ထားတာက ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးတွေ၊ ကမ်းပါးထိပ်ကနေ ချောက်ထဲကို တွန်းချလိုက်တာက ကျွန်တော်။ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေတင် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးတွေကြောင့်”

“ဟေ့ ခင်မောင်ဝင်း၊ တော်တော့”

ဒေါ်မြဆင့်က အသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ဝေါက်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ သည်တော့မှ ပို၍ ဒေါပွလာသည်။ ဒေါ်မြသီမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့်သာ ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးတွေဟာ လောကမှာ ဘာကိုမှ တန်ဖိုးမထားဘူး၊ ငွေနဲ့ဂုဏ်ကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်။ ငွေနဲ့ဂုဏ်သာရမယ်ဆိုရင် အရှက်ကိုလဲ စွန့်ကြတာပဲ။ အကျင့်သိက္ခာကိုလဲ စွန့်လွှတ်ကြတာပဲ။ အသက်ကိုတောင် စွန့်ကြဦးမလား မသိဘူး”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထကာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ ခေါင်းငုံ့ရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။

“အိမ်ကနင်ချတော့ ရွှေတင် ဘယ်ဆင်းသွားသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ဒေါ်မြသီကို လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မြသီသည် ရုတ်တရက် ဘာမျှမပြောဘဲ ဒေါ်မြဆင့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ နှင်ထုတ်တာ။ သူ့ဘယ်ရောက် သွားသလဲဆိုတာ ဘယ်သိမလဲကွဲ့။ အခါပေး ဦးပုညကို မေးကြည့်ပါလား”

ဒေါ်မြဆင့်က ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ဒေါ်မြသီကို မေးဝေါ်ပြပြီး မဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားသလဲ ဒေါ်ဒေါ်သီ”

“သူ့အစ်မ ရွှေခင်ဆီသွားမယ် ပြောတာပဲ”

ဒေါ်မြသီက မရဲတရဲဖြင့် ဖြေ၏။

“ရွှေခင်ဆီ ဟုတ်လား၊ သူတို့ရွာမှာလား”

ခင်မောင်ဝင်းက လမ်းလျှောက်နေရာမှ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဇမားမှာ သွားနေတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် အဲဒီကို လိုက်သွားမယ်။ ဒီမှာတစ်ညပဲ အိပ်မယ်၊ ထူးထူးထွေထွေ ပြင်ဆင်မနေပါနဲ့။ ဖြစ်သလိုပေါ့။ ကျွန်တော့ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် လိုက်ရှင်းမှ ဖြစ်မယ်”

မောင်မောင်သန်းမှာ ခင်မောင်ဝင်းကို မော့ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေ၏။

အခန်း (၃၅)

ရွှေတင်သည် သရက်သီးစိမ်းကို ဆားနှင့်တို့၍ ကိုက်လိုက်လေသည်။ သရက်သီးမှာ ပါးကြောတွေ တင်းသွားအောင် ချဉ်လှ၏။ သည်သရက်သီးမှာ ရွှေတင် စားချင်လွန်းသဖြင့် ဝါဒါတစ်ယောက် ဆီက တောင်းထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မွေးနီမှာ သရက်သီး ပစ်မှုဖြင့် တိုက်ထဲ ရောက်နေ၏။ မပြားကြီးမှာလည်း အကျဉ်းသား တစ်ယောက်နှင့် အိမ်သာနားတွင် ချိန်းတွေ့ပြီး ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိလာသဖြင့် အလုံတိုက်ထဲတွင် လှောင်ထားလေသည်။ မပြားကြီး၏ ယောက်ျားမှာ အင်းစိန်ထောင်တွင် ဓားပြမှုဖြင့် ကျနေ၏။ သူက သည်ထောင်တွင် တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းများ လက်ခံမှုဖြင့် ကျသည်။ နှစ်ယောက် ကံတူအကျိုးပေး ပေတည်း။

ရွှေတင်သည် မပြားကြီး အဖြစ်ကို တွေး၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မပြားကြီးမှာ သူ့ယောက်ျားကို ဘယ်လောက် လွမ်းကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတတ်၏။ ရွှေတင်က ယောက်ျားတွေ မကောင်းကြောင်း ပြောမိလျှင် သည်အထဲတွင် သူ့ယောက်ျားမပါဟု မပြားကြီးက ရှေ့နေလိုက်တတ်၏။ ယခု သူ့ယောက်ျားကို သူအင်မတန်ချစ်သည် ဆိုသော မပြားကြီးသည် ထောင်ထဲတွင် ကိုယ်ဝန်ပေါ်နေပေပြီ။

“လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူ တစ်ယောက် အပေါ်မှာ ဖောက်ပြားတော့မယ် ကြံရင် သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း နာနာဖိပြောစမြဲ ထင်ပါရဲ့။”

ရွှေတင်သည် အုတ်လှေကား အပေါ်ဆုံး အဆင့်တွင် ထိုင်၍ တတိယ အဆင့်တွင် ခြေတင်ထားရင်း တွေးနေသည်။ အထူးတန်းရပြီး ဖြစ်၍ သာမန်အကျဉ်းသားများလို မဝတ်ရတော့ဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆေးရုံတွင် တစ်ပတ်လောက်တက်ပြီး ဆေးထိုးလိုက်သဖြင့် အသားအရေမှာ စိုပြည်ဝါဝင်း၍ လာ၏။ ခေါင်းတွင် နှင်းဆီနီကြီး တစ်ပွင့်ကို ပန်ထားပေရာ သူ့မျက်နှာနှင့် နှင်းဆီပွင့်သည် အလှချင်းပြိုင်နေသလို ရှိပေ၏။

အဆောင်ရှေ့ ဗုဒ္ဓသရဏပင်များ၊ နှင်းဆီပင်များမှာ အပွင့်တွေ ဝေနေသည်။ သည်ပန်းပင်များကို ရွှေတင်ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးတန်းရပြီး အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ရတော့ဘဲ အားအားရှိလျှင် ပန်းပင်များကို စိုက်နေရသည်နှင့် အချိန်ကုန်ရသည်။ ပန်းပင်စိုက်ရသည်မှာ စိတ်ကို လန်းဆန်းလာစေသည်။ ကိုယ်စိုက်သော ပန်းပင်မှ ပန်းပွင့်တို့ ဖူးပွင့်လာကြပြီ ဆိုလျှင် သူတို့ကို ကြည့်၍ ကြည်နူးနေမိသည်။ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ကတိပေးပြီးကတည်းက ပါလစ်ဆီအရက် မသောက်တော့ပေ။ ဆေးခြောက်လည်း မရှူတော့ပေ။ ပထမတွင်မူ သောက်နေကျ မသောက်ရသဖြင့် အနေရခက်သလိုလို ရှိသည်။ ရှူနေကျ မရှူရတော့သဖြင့် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ကာ ပေါက်ပြား တစ်လက်ဖြင့် မြေများကို တူးဆွပြီး ပန်းကလေးတွေ ပျိုးထောင်ပေးခြင်းဖြင့် သန့်ရှင်းစွာ နေနိုင်လာခဲ့ပေသည်။

အုတ်ရေကန်ဘေးတွင် ယိုးဒယားနှင်းဆီများ ဖူးပွင့်နေကြသည်။ အုတ်ရေကန်ထဲမှ ရေသည် လျှံကာ အောက်သို့ ဖိတ်ကျနေလေ၏။

ခင်မောင်ဝင်း ဆက်တိုက် ထောင်ဝင်စာ လာပြီးကတည်းက ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို သနားသွားလေသည်။ ဒုတိယအခေါက် လာတုန်းက ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို နာနာကြည်းကြည်းဖြင့် ရင်ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ထုတ် ပြောလိုက်သည်။ သည်တုန်းက အရက်ကလည်း ခပ်ထွေထွေမို့ အာစရုစသွက်လှပေ၏။ သို့ရာတွင် သည်ကြားထဲက ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ပေါက်လာပြန်တော့ သနားသလို ဖြစ်လာပေသည်။ တကယ်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် မကောင်းမှုတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေသော လူလောကကြီး ထဲတွင် အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

အညစ်အကြေး ဖုံးနေသော လောကကြီးထဲတွင် အသန့်ရှင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ကို လက်ထပ်မည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းအစား ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ အမှန်ကတော့ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းလို လူတစ်ယောက်အား သူ့လို မိန်းမပျက် တစ်ယောက်က ရှောင်ပေး သင့်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက တကယ်လက်ထပ်သည် ထားဦး၊ ခင်မောင်ဝင်းကို သည်ဘဝတွင် မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်ပေ။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ခင်မောင်ဝင်းကိုပါ နှံ့အိုင်ကြီးထဲသို့ ဆွဲနှစ်သလို ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

"မိကြည့်တို့လို ကောင်မများ ဒီလိုအမဲနဲ့ တွေ့ချင်စမ်းသကွာ၊ တစ်ခါတည်း ကွဲခနဲ နေအောင် ဖမ်းထားလိုက်မှာ"

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ကို လက်ထပ်မည်ဟု ပြောပုံကို ရွှေတင်က သူ့ အပေါင်း အဖော်များအား ပြောပြသောအခါ အကြည်က အားမလိုအားမရ ဖြင့်ဆို၏။

"ဟဲ့ အရွှေ၊ ညည်းက ဖာသည် လုပ်စားတာ ကြာလှပြီ။ ခုထိဖာပါး မဝသေးဘဲကိုးအေး။ သူလိုသူဌေးသားကို ယူတော့ ညည်းက ပဲ့ကျမှာ စိုးလို့လား၊ ညည်းက ယင်ဖို မသန်းရသေးတဲ့ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ် ကလေးမို့လို့လားဟင်၊ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ် ကလေးတောင် သူ့လို လူဆိုရင် ကယူတယ်။ ညည်းက ဘာမို့ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာတုံး၊ ငါသာ ညည်းနေရာကဆိုရင် ကတောင်ယူသေးတယ်။ ပိုက်ဆံလဲ ဖောဖောသီသီ သုံးရသေး၊ လူလဲသက်သာသေး"

မွေးနီက ညစ်ညမ်းစွာ ပြောပြနေ၏။ မွေးနီသည် တစ်တစ်ခွခွပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ သူပြောလိုက်လျှင် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပြောချတတ်သည်။ ရွှေတင်က စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍ နားပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့စိတ်သဘောထားမှာ ရုန့်ရင်းလှပါကလား။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း စကားများကို လည်းကောင်း၊ သူ့အပေါင်းအသင်းများ၏ စကားများကို လည်းကောင်း ကြားယောင်လာကာ ခေါင်းယမ်း၍ ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်မိသည်။

မရမ်းပင်ပေါ်မှ ဥဩငှက်ကလေး ဖွဲသော တေးသီသံကို ကြားရပေသည်။ ထွေးထွေးအေးအေး ရှိလှသော ဥဩသံကို ကြားလိုက်ရသော အခါတွင် ပူလောင်လျက် ရှိသော ရွှေတင်၏ ရင်သည် အေးမြလာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ တောတုန်းကဆိုလျှင် ယခုလို နွေဦးပေါက်၌ ဥဩတွန်သံကို ကြားရခြင်းတည်း။ မြူတွေဝေ၍ မိုင်းပျနေသော နွေဦးပေါက် နံနက်ခင်းတွင် ဥဩတွန်သံကို ကြားရသည်မှာ ကြည်မောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဇဟားအနောက်ဘက် အင်ကြင်းတောမှ အင်ကြင်းပန်းများ တစ်တောလုံး ရဲနေအောင် ဖူးပွင့်ကြသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။

သူငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုလျှင် အဖေနှင့် တောစပ်သို့ ဝါးခုတ် လိုက်သွားတက်၏။ တောတစ်လျှောက် မြေပြင်တွင် ညှာညောင်းရွက်ကျင်တို့သည် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။

မြေပေါ်က ကျွန်းရွက်ခြောက်များကို နင်းသွားရသည်မှာ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်းပင်ကြီးများ ပေါ်တွင် ရော်ရွက်တွေ တထိန်ထိန် ဝေနေကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အင်ကြင်းတောစပ်ကား မှိုင်းပျနေသော ကောင်းကင် နောက်ခံတွင် တျာတျာနီအောင် ဖူးပွင့်ကြကုန်သည်။ နွေဦးကိုကြိုလင့်သော အထောက်တော်ဥဩ၏ တေးသံကိုလည်း တောစပ်မှာ ကြားနိုင်ပေသေးသည်။

“ဥဩတွန်တော့ အင်ကြင်းတွေပွင့်တာပဲ”

အဖေက ဝါးစည်းကြီးကို လှည်းပေါ်သို့တင်ရင်း ပြောပြခဲ့သည်ကိုအမှတ်ရနေသည်။ ရွှေတင်သည် အင်ကြင်းပန်းခက် ကလေးများကို ခေါင်းတွင်ပန်ကာ ကျောက်စရစ်ခဲလုံး ကလေးများဖြင့် ဇယ်ခုတ်ကစားနေသည်။ အင်ကြင်းပန်းများကို သဘောကျလှသဖြင့် ခူးပေးဖို့ အဖေအား နားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရလာသည်။

“ဪ အင်ကြင်းပန်းတွေ ပွင့်တော့မှာပါလား”

ရွှေတင်သည် ဥဩသံကို နားထောင်ရင်း ဇဟားနောက်ဖေးက အင်ကြင်းတောကို အမှတ်ရလာပေသည်။ သည်ကတည်းက ရွှေတင်၏ နှလုံးအိမ်တွင် ဥဩတွန်သံနှင့် အင်ကြင်းပန်းသည် ခွဲခြားမရအောင် စွဲလာခဲ့သည်။ အင်ကြင်းပန်းကို မြင်လျှင် ဥဩသံကို ကြားယောင်လာသည်။ ဥဩသံကိုကြားလျှင် အင်ကြင်းပန်းများကို မြင်ယောင်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အဖေ့ကို အမှတ်ရလာသည်။ အဖေသည် ရိုးသားသော တောသားကြီး ဖြစ်၏။ ရွှေတင်တို့ သားအမိတစ်တွေ စားသောက်ရေးအတွက် မညည်းမညူအလုပ် လုပ်ရသူဖြစ်၏။ အဖေ့ကို တွေးမိပြန်လျှင် သူ့စိတ်အစဉ်သည် အမေ့ထံသို့ လည်းကောင်း၊ ရွှေခင်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ရိုးသား

အပြစ်ကင်းသည့် ကျေးတော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လည်းကောင်း ရောက်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သက်ဆိုး မရှည်သော သားလေးကိုလည်းကောင်း၊ ကိုတောက်ထွန်းကို လည်းကောင်း အမှတ်ရလာပြန်သည်။ သည်အရာများမှာ သန့်ရှင်းသော အရာများဖြစ်၏။ ညစ်ညမ်းမှုဟူ၍ မြူလောက်မျှမှရှိသည့် အေးချမ်းသော အတိတ်ဟောင်းဖြစ်၏။ သည့်နောက်ပိုင်းမှ တွေ့ခဲ့ရသော အရာများကား သန့်ရှင်းခြင်းဆို၍ သဲတစ်ပွင့်လောက်မှ မရှိသည့် ညစ်ညမ်းမှုတွေ ဖြစ်၏။

ရွှေတင်သည် သည်လို ဥဩတွန်သံပေး၍ စိတ်အေးချမ်းမြေ့စရာ အချိန်ကလေး တွင် အဆိုးတွေကိုမေ့ကာ အကောင်းတွေကိုချည်း တွေးချင်၏။ ညစ်ညမ်းမှုတွေကို မေ့ကာ သန့်ရှင်းဖြူစင်တာတွေကိုသာ တွေးချင်၏။ သူ မုန်းသော၊ မနှစ်မြို့သော အရာတွေကိုမေ့ကာ သူမြတ်နိုးသော၊ ချစ်သောအရာတွေကိုသာ တွေးချင်နေသည်။

ဥဩသံသည် မရမ်းပင်ဆီမှ ရွှေ့သွားကာ ကုက္ကိုပင်ဆီမှ ပေါ်လာပြန်သည်။ ရွှေတင်သည် ဥဩသံတွင် နှစ်မွန်းနေလေ၏။ ဥဩသံကိုနားထောင်ရင်း ကောင်းတာတွေ၊ သန့်ရှင်းတာတွေကို တွေးနေရာမှ ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာသည် သူ့မျက်စိထဲတွင် ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာတတ်သည်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်၏ စိတ်သည် ခင်မောင်ဝင်းအား အကောင်းဘက်မှ သန့်ရှင်းဖြူစင်သည့် ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်ကို၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အရင်တုန်းက မဖြစ်နိုင်တာကတော့ အစ်ကိုကို ရွှေတင်စိတ်နာလို့ မဖြစ်နိုင်တာ။ ခု မဖြစ်နိုင်တာကတော့ အစ်ကိုကို သနားလို့ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ချစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုက ရွှေတင်ကို အရင်ကလိုပဲ ချစ်နိုင်တယ်ထားဦး။ အစ်ကိုမှာ ဆွေတွေမျိုးတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ ဘေးလူတွေက လက်ညှိုးထိုးစရာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဆာဖိုးဝင်းသား ဘိလပ်ပြန် မြေပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးခင်မောင်ဝင်းရဲ့ မိန်းမဟာ ပြည့်တန်ဆာမ၊ လူသတ်

တရားခံမ၊ လို့ လူတွေက ပြောကုန်ကြမှာပေါ့။ ရွှေတင်အတွက် လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ပက်လက်အမျောမခံပါနဲ့ အစ်ကို..။

နွေဦးလေပြည်ကလေး တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် အုတ်ကန်ထဲတွင် လှိုင်းဂယက် ကလေးတွေ တွန့်ယှက်နေသည်။ ရွှေတင်ရယ်သံတွင်လည်း လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေ ပြေးလျက်ရှိသည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ အစ်ကိုအချစ်ကို ရွှေတင် လက်မခံခဲ့ရဘူး။ ခုတော့ လက်မခံရက်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲမှာကို ရွှေတင်မကြည့်ရက်ပါဘူး”

ရွှေတင်သည် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ တွေးနေမိ၏။ ဥဩသံသည် တနွဲ့နွဲ့တွန်ကျူး၍ နေသည်။

သူ့အညစ်အကြေးများမှာ ဘယ်လိုပင် ဆေးဆေး၊ မစင်တော့ဟု ရွှေတင်ထင်၏။ ဘယ်လိုပင် ချွတ်ချွတ်၊ မကျွတ်တော့ဟု ယုံကြည်၏။ သူ့ကိုနှံ့ထဲသို့ကျသော အပုပ်ကောင်ဟု ဆိုကြ၏။ ဆိုကြပါစေ၊ လူတွေဟာ နိမ့်နေသူကို နိမ့်၍ မြင့်နေသူကို မြှင့်ပေးတတ် ကြတယ်ဆိုတာ ရွှေတင်သိပါပြီ။ တကယ်တော့ သည်လောကသည် အစွန်းအထင်းကို ဆေးကြောပေးသော လောကမဟုတ်။ ပို၍ ညစ်နွမ်းလာအောင် အညစ်အကြေးတွေဖြင့် ဝိုင်း၍ ပက်တတ်သော လောကသာ ဖြစ်၏။

သည်လောကထဲ၌ သူ့တွင် စွန်းထင်းနေသော အညစ်အကြေးတွေကို ဆေးကြောပေးမည့် သူမှာ ခင်မောင်ဝင်း တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ရွှေတင်သည် နွံထဲက ပေါက်သော ကြာပွင့်ကလေးဟု ခင်မောင်ဝင်းက ပြောခဲ့ဖူး၏။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်လောကထဲတွင် အကောင်းဆုံးလူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေ ပေသည်။

“ရွှေတင်ကိုလဲ အစ်ကိုက တကယ်ပြန်ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ ရွှေတင်က ငြင်းခဲ့ပေမဲ့ အစ်ကိုက ရွှေတင်ဟာ နွံထဲကပေါက်တဲ့ ကြာ၊ အဆိုးထဲက အကောင်း၊ အညစ်ထဲက အသန့်၊ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေတင်ကို အစ်ကို ယူမယ်။ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တယ်”

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း စကားများကို ကြားယောင်နေသည်။ သဲကြီးမဲကြီးဖြင့် လိုက်လာရှာသော ခင်မောင်ဝင်းကို သနားလာသည်။

“အစ်ကိုပြုခဲ့သမျှ အပြစ်တွေကို ရွှေတင် ခွင့်လွှတ်ပါတယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုကိုလဲ ရွှေတင်သနားပါတယ်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်ကို ပြစ်မှားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်မှားခဲ့တာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ရွှေတင်ကို မချစ်နဲ့တော့၊ လက်မထပ်ချင်နဲ့တော့။ လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ အစ်ကို ပက်လက်မျောတာကို ရွှေတင် မကြည့်ရက် မမြင်ရက်လို့ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနှောင်းပြီအစ်ကို၊ ခုတော့ အစ်ကိုအပေါ်မှာ ရွှေတင် ဘယ်လိုပင် ချစ်ပေမဲ့ မုန်းဟန်ဆောင်ရတော့မယ်”

ရွှေတင်သည် တွေးရင်း မျက်ရည်ဝဲလာလေသည်။ ဥဩကလည်း တနွဲ့နွဲ့ တွန်သံပေးလျက် ရှိပေသည်။ အသင် ကိုရွှေဥဩ၊ ဘယ်သဘောနှင့် တွန်သနည်း။

အခန်း (၃၆)

“ဟေး”

မီးရထားဘက်က ဘူတာရုံမှ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသည်။ ဟေးမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေး မီးရထားလမ်းမှ ဘူတာရုံငယ်ကလေး ဖြစ်၏။ ဖြူးနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။ သည်ဘူတာရုံကလေးကို ခင်မောင်ဝင်း တစ်ခါကလည်း ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ သည်တုန်းက ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ ရွှေတင်ကို လိုက်၍ ဖမ်းတုန်းက ဖြစ်လေသည်။ ရွှေတင်သည် သူ့စနက်ကြောင့် ဖြူးမှ ဟေးကို ရှောင်ပြေးသည့် အခါတွင် ခင်မောင်ဝင်းသည် ရှောင်ပုန်းထွက်ပြေးသွားသော ရွှေတင်ကို သဲသဲမဲမဲ လိုက်ဖမ်းခဲ့သည်။

ယခုတစ်ခေါက် ရောက်ရပြန်ပေပြီ။

မြင်းလှည်းကလေးသည် တောင်ငူ-ရန်ကုန်သွား ကားလမ်းကြီး အတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ ကတ္တရာစေး လမ်းပေါ်သို့ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းယှက် မိုးနေကြပေသည်။ လမ်းဘေးရေမြောင်းကလေးများမှာ ရိပ်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ ဘဲတစ်အုပ်သည် ရေမြောင်းထဲတွင် ရေကူး နေကြပေသည်။ ကြေးနန်းတိုင်များသည် ရေမြောင်းထဲတွင် မှန်ကြည့်နေသလို ထင်မှတ်ရ၏။ လယ်ကွင်းများမှာ ကောက်ရိတ်သိမ်းပြီး ဖြစ်၍ ရိုးပြတ်များသာ ကျန်တော့သည်။ ကောက်လှိုင်းပုံ များကို စုပုံထားသည်မှာ တောင်ပိုကြီးများနှင့် တူပေသည်။ ကောက်လှိုင်း ရိုက်သော စင်များကိုလည်း မြင်ရသည်။ အချို့ကား စပါးလှေ့၍ ပင်နေကြပေပြီ။

“ရွက်နု ရေကြည်က ပေါသနဲ့။ တောဟေဝန်တောင် တစ်လျှောက်ဆီက၊ ဝါးတန်းတို ခွာညိုက ပေါပါသနဲ့၊ (အို ကွယ်) နွားနောက်က ကိုတောင်သူရယ်”

ရိုးပြတ်လယ်တောဆီမှ တေးသံကို ကြားရသည်။ ကတ္တရာစေး လမ်းပေါ်တွင် အသားကျနေသော မြင်းခွာသံသည် တေးသံကို စီးလိုက်ပေးသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ မောင်မောင်သန်းနှင့် မြင်းလှည်း ဆရာကား စကားကောင်းလာကြပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းကား စကားလုံး တစ်လုံးမှ မပြောမိဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်လာခဲ့သည်။ ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းထဲတွင် ကျွဲအုပ်များ အစာစားနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

“သုံးရာပြည့် ကုလားနံငယ်၊ နင်မတန် ကျိုက်ခတောင်းရယ်နဲ့၊ တောင်စောင်းကို နေစွယ်ခ၊တယ်ကွယ်၊ နားကြပြန်တယ်”

တေးသံနှင့် ပလွေသံသည် တကျော့စီ ထွက်ပေါ်လာ၏။ နွားအုပ်မ၊လာကြသော နွားကျောင်းသားများ၏ တေးပင်ဖြစ်ပေ၏။ နံနက်ခင်း၏ ဝါဖျော့သော ရွှေရောင် နေခြည်တန်းများ အကြားတွင် မြူမှုန်များ လွင့်နေပေသည်။ ပန်းဖျော့သွေးတိမ်များ၊ ခရမ်းရောင်တိမ်များသည် ကောင်းကင်တွင် တအိအိ မျောနေကြသည်။

“ထိုးမှင်ကြောင်ခေါ် ကပြစ်ရယ်နဲ့၊ ရစ်ထားပါတဲ့ ယောင်စုစုငယ်၊ တလုပ်လျှို ဟိုယာဒေါင့်ဆီက၊ ယုန်စောင့်ပါတဲ့ ကိုလူပျိုငယ်၊ ပန်းတိမ်ငယ်ဆိုတဲ့ ပန်းရယ်နဲ့၊ ညနေချမ်း လူပုံပြပါလို့၊ ကိုတောင်သူ နွားလှန်ထတို့မှာကွယ် ဆီးဖြူပင်စခန်း၊ (အိုကွယ်) နွားရေချပါတဲ့လမ်း”

ပလွေသံနှင့် တေးသံသည် လေလျှင်ကိုစီးကာ တနွဲ့နွဲ့ယုံ့လွင့်လာပေသည်။ မောင်မောင်သန်းကား မြင်းလှည်းဆရာနှင့် စကားကောင်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ငေးမျှော်ရင်းလိုက်ပါလာသည်။ သည်လယ်ကွင်းများမှာ သူ့အဖေ ဆာဖိုးဝင်း၏ လယ်ကွင်းဖြစ်၏။ မီးရထားလမ်းမှသည် အနောက် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေထိ လယ်ကွင်းများမှာ အများအားဖြင့် သူတို့လယ်ကွင်းများသာ ဖြစ်သည်။ ဇဟားမှစ၍ အနောက်ဘက် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေရှိ သောင်ဝိုင်း၊ ကျိုင်း၊ ရဲနွဲ့စသော ရွာများမှ ရွာသားများ မှာလည်း သူတို့မြေကိုလုပ်သော သီးစားများ၊ သူရင်းငှားများသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်ကတော့ သည်ရွာများမှ လူများသည် သူတို့၏ လယ်မြေများကို အကြွေးဖြင့် ဆာဖိုးဝင်း ဆွေမျိုးများထံ အဆုံးခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သည်တစ်ဝိုက်မှ လယ်သမားများသည် မြေမဲ့များသာ ဖြစ်ပေသည်။ မြေမဲ့လယ်သမားများသည် ဆာဖိုးဝင်း မိသားစု၏ သူရင်းငှားများသာ ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်ကတော့ မြေများကို အဖိုးကြီးစွာဖြင့် အပေါင်ခံထားပြီး မြေများကို ကြွေးနှင့် သိမ်းလိုက်ခြင်းသည် လယ်သမားများအား ကျွန်လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သည်မြေများကို သူတို့အား ပြန်၍ သီးစားချထားကာ သီးစားခကို မတရားယူလိုက်သေးသည်။ ဆာဖိုးဝင်း မိသားစုသည် သည်နည်းဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် လယ်တောကို မြင်တော့ ရွှေတင်ကို အမှတ်ရလာပြန်သည်။ မျဉ်းဖြောင့် တစ်ကြောင်းလို စေ့နေသော ရွှေတင်၏ မျက်လုံးများကို မြင်ယောင်လာသည်။

“အစ်ကိုက သူဌေးသား၊ ရွှေတင်က ရာဇဝတ်ကောင် ပြည့်တန်ဆာမ၊ ရွှေတင်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ တစ်ညမှာ တစ်ဆယ်ပဲ ရှိပါတယ် အစ်ကို”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်စကားများကို ကြားယောင်လာ ပြန်သည်။ မြင်းလှည်းသည် ကတ္တရာစေးလမ်းမှ ဆင်းကာ လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာပေရာ တချိုးချိုး ဆောင့်နေသည်။ မြင်းလှည်းဆောင့်တိုင်း ခင်မောင်ဝင်း ခေါင်းသည် လှုပ်ယမ်းလျက်ရှိသည်။

“ကဲ ၊ ရွာထဲကိုရောက်ပြီ”

မောင်မောင်သန်းက ပြောလိုက်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် သတိရလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် သားရေ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးသာ ပါလာသည်။ တခြား ပစ္စည်းများမှာ ဖြူးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သားရေ လက်ဆွဲ အိတ်ကို ဆွဲကာ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ဖုန်များကို ခါနေသည်။ မြင်းလှည်းမှာ ခလောက်ဆွဲ သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်ထားသည်။

“ဒါ သူကြီး ဦးရွှေဝအိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခြံပေါက်မှ ရင်ရှားနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ဖြေသည်။ မိန်းမကြီးမှာ ရေအိုးကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထားရင်း သူတို့ကို စေ့၍ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် ဦးရွှေဝ ထွက်လာသည်။ ဦးရွှေဝကား အသားဖြူဖြူ ခပ်ဝဝ၊ သျှောင်တစ်စောင်း ထုံးကာ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကျင်စွယ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေဝသည် ဆာဖိုးဝင်း၏ လူယုံတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ဆာဖိုးဝင်းအောက်လွှတ်တော်အမတ် အရွေးခံရတုန်းက ဦးရွှေဝကို လက်ရုံးပြုကာ သည်နားတစ်ဝိုက်မှာ မဲများကို သိမ်းကျုံးရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ဆာဖိုးဝင်း၏ သီးစားခများကိုလည်း ဦးရွှေဝပင် စုဆောင်း၍ ပေးရလေသည်။

“ဦးရွှေဝ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါသေးလား”

ခင်မောင်ဝင်းက ဦးရွှေဝကို ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။ ဦးရွှေဝသည် မျက်လုံးများမှေး၍ အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးမှ...

“ဟာ မှတ်မိပါသော်ကော၊ ဆရာကြီးသား မဟုတ်လား”

ဦးရွှေဝက ဆာဖိုးဝင်းအား ဆရာကြီးဟု ခေါ်သည်။ ဦးရွှေဝသည် သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းတို့ကို ပျာပျာသလဲ အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သွားသည်။

“ခြစ်ခြတ် ဆိုစမ်းပါဦး ကိစ္စက”

ဦးရွှေဝသည် သင်ဖြူးချောတစ်ချပ်ကို ခင်းပေး၍ ဆေးပေါ့လိပ် ဗန်းကိုလာချရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဦးရွှေဝသည် ပန်းတွင် တင်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ယပ်ခပ်နေပေသည်။ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်မှာ အိုးကြီးတစ်လုံးလို လုံးမောက်နေသည်။ ဗိုက်ခေါက်ကြီးများမှာ အရစ်၊ အရစ် ထနေသည်။

“ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်မြေတွေ ကိစ္စပဲ”

“ဟာ ဆရာလေးကလဲ၊ မြေကိစ္စများ ဒီလို ကိုယ်တိုင် လာနေရသေးသလား၊ ဖြူးကို ခေါ်လိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ မယ်မြဆင့်တို့ ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်ပြေးလာမှာပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူမြေများ အကြောင်းကို စုံစမ်းပြီး သီးစားခလျှော့ယူရန် ကိစ္စအတွက် သီးစားသမားများနှင့် တွေ့ချင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဦးရွှေဝသည် သီးစားခလျှော့ ယူရေးကို သဘောကျဟန် မတူပေ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးများကို ဆွဲ၍ လိမ်ရင်း အတန်ကြာစဉ်းစားနေသည်။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဆရာလေးရဲ့၊ ဒင်းတို့ကို သိပ်အလျှော့ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆရာလေးတို့ကလဲ သခင်တွေ ဆူဆူပူပူလုပ်တာနဲ့ သီးစားခလျှော့ဖို့ ကိစ္စကို အပူတပြင်း လုပ်နေကြပြီ ထင်တယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ဦးရွှေဝစကားများကို စဉ်းစားနေသည်။ သည်အချိန်မှာ ဒို့ဗမာအစည်း အရုံးများက ဦးဆောင်၍ သီးစားခ လျှော့ပေါ့ရေးကို လုပ်နေချိန်ဖြစ်၏။ ဦးရွှေဝ ထင်မည် ဆိုလျှင်လည်း ထင်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ဘာမျှပတ်သတ်ခြင်း မရှိပေ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ သူ့အမေ့ရသော ဖြူးတစ်ဝိုက်မှ လယ်မြေများကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ကာ ရွှေတင်နှင့် လက်ထပ်၍ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရန်ဖြစ်၏။ သည်အဆင့်သို့ မရောက်ခင် လယ်သမားများ၏ သဘောကို စောင့်ကြည့်ရန်၊ သီးစားခ လျှော့ပေါ့ရေးကို ပထမစမ်းလုပ်ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

ဦးရွှေဝ ပြောလိုက်သည့် စကားများကြောင့် ခင်မောင်ဝင်း တွေသွားသည်။ သည်မြေတွေကို သူတကယ် စွန့်နိုင်ပါ့မလားဟု သူ့ကိုယ်သူ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သည်မြေများသည် မိဘ၊ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်က စုဆောင်းလာသော မြေများဖြစ်၏။ သည်မျှ များပြားသော လယ်မြေတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရန် သူ့အဖေ ဆာဖိုးဝင်းနှင့်တကွ ဘိုးဘွားများသည် ကုတ်ကပ်၍ စုဆောင်းခဲ့ကြရ၏။ မူးတွက်ပဲတွက် တွက်၍ ခြစ်ခြတ် လာခဲ့ကြရ၏။ သည်လို အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းလာသော မြေများကို စွန့်ပစ်လိုက်မည် ဆိုလျှင် ကိုယ်မွေးသည့်ကြက် တစ်မနက်နှင့် ရိုက်စားပစ်လိုက်သလို ဖြစ်နေမည်လားဟု တွေးမိသည်။ တကယ်တော့ သည်မြေတွေကို စွန့်ပစ်ခြင်းမှာ အင်မတန်လွယ်သော ကိစ္စဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြန်ရဖို့ကား နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ဘယ်လောက် ကြာဦးမည် မသိပေ။

“ဗျ၊ မြေတွေကို မလိုချင်တော့ဘူး။ ဒီမြေတွေမရှိရင် ငါ့မှာ ပူစရာလဲမရှိတော့ဘူး၊ ကြောင့်ကြစရာလဲ မရှိတော့ဘူး။ ရွှေတင် အယူခံလွတ်လာရင် ရွှေတင်နဲ့ပဲ နေတော့မယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့ဘာသာ သူတွေ့နေလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဒီလို တကယ်နေနိုင်ပါ့မလား။ ငါဟာ ရွှေတင်ကို လက်ထပ်ဦးမယ်။ သားတွေ သမီးတွေရဦးမယ်။ ဒီသား ဒီသမီးတွေကို ငါ့မှာ အမွေပေးခဲ့ရဦးမယ်။ ဒီမြေတွေကို စွန့်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ရဖို့အရေးဟာ မလွယ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေတင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာကလဲ မသေချာသေးဘူး။ ရွှေတင် အယူခံရုံးလို ကျန်းကိုပို့ရင် ငါလိုက်နေနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ဒီမြေတွေကို ငါ စွန့်တော့မယ်လို့ ဆိုတာဟာ တကယ်စေတနာနဲ့ လုပ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို “မြေယာဟူသမျှ စွန့်သော ဝေဿန္တရာလက်သစ်”လို့ သတင်းစာတွေက သူရဲကောင်းကြီးလို့ ချီးကျူး ခံချင်လို့ လုပ်တာလား”

ဦးရွှေဝက မြေကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ငဲ့ပေးနေ၏။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များမှာ အဆီတက်၍ ဝါထိန်နေပေသည်။
“ကျွန်တော် လယ်သမားတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဦးရွှေဝ”

“ဟာ တွေ့ရပါတယ်၊ ဟဲ့ သာဇံ၊ ရွာသားတွေကို လိုက်ပြီး “ဗျိုး” ဟစ်ချေစမ်း၊ ခုလာခဲ့လို့”

ဦးရွှေဝက တဘက်ခေါင်း ပေါင်း၍ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။ လူရွယ်သည် ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ သည်ဘက်တွင် သူတို့ လယ်မြေများ ရှိသော်လည်း ရွှေတင်ထံ လိုက်တုန်းကမှ လွဲ၍ တခေါက်မှ မရောက်သေးပေ။ လယ်မြေ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားမလည်ပေ။ လယ်ခွန်တော် ဘယ်လောက်ပေးရ၍ သီးစားခကို ဘယ်လောက် ယူသည်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း မသိပေ။ သည်မြေများမှ လယ်ခများ၊ သီးစားခများကို ဖြူးမှ ဒေါ်မြဆင့်ကသာ ကောက်ခံပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်က ကောက်ခံရသည် ဆိုသော်လည်း ဒေါ်မြဆင့် ကောက်ခံခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရွာတိုင်း

ရွာတိုင်းတွင် ဦးရွှေဝတို့လို ဒေါ်မြဆင့်တို့၏ လူယုံတော်ကြီးများ ရှိသည်။ ထိုလူယုံတော်ကြီးများက အချိန်တန်လျှင် သီးစားခ၊ မြေခ စသည်များကို စုဆောင်းကာ ဖြူးရှိ ဒေါ်မြဆင့်ထံသို့ အိမ်တိုင်ယာရောက် လာပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်မှာ ငွေများကို ဆာဖိုးဝင်းငွေများ အပ်နှံထားသော ဘဏ်သို့တစ်ဆင့် လွှဲသည်။ စာရင်းကို တစ်နှစ်တစ်ခါ လောက်သာ ရှင်းရလေသည်။

“ဒီနားတစ်ဝိုက်က ကျွန်တော်တို့ လယ်တွေလုပ်တဲ့ ရွာသားတွေထဲမှာ သီးစားသမား များသလား၊ လယ်ကူလီ များသလား”

ခင်မောင်ဝင်းက ဆေးတံကို မီးညှိ၍ ဖွာရင်း မေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ ပဲလှော်ကြော်သုတ်ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် မြည်းနေ၏။

“သီးစားလဲ ရှိတာပဲ၊ လယ်ကူလီလဲ ရှိတာပဲ”

“သီးစားခက ဘယ်လိုပေးသလဲ၊ လယ်ကူလီခကကော”

ဦးရွှေဝက သီးစားခနှုန်းများကို ပြောပြနေ၏။ သီးစားခနှုန်းများမှာ အဆမတန်ကြီး လှသည်။ ကိုယ်ပိုင် လယ်ကလေးများကို ဆုံးသွားသည့် ဆင်းရဲသား လယ်သမားများမှာ သီးစားခနှုန်း ကြီးမြင့်စွာပေး၍ သီးစားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြပြီး ကိုယ်ပိုင် လယ်မရှိသော သူများမှာ လုပ်ခနည်းနည်းဖြင့် လယ်ကူလီအဖြစ် လုပ်ကြရသည်။

“ဖြူး တစ်ဝိုက်မှာဆိုရင် သီးစားခနှုန်းက လယ်ထွက် စပါးတင်းရေတစ်ရာကို လေးဆယ့်ငါးတင်းလောက် မြေရှင်ကို ပေးရတယ်။ စပါးထွက်က တစ်ဧကမှာ တင်းသုံးဆယ်လောက်ပဲ ထွက်တော့ တစ်ဧကလုပ်တဲ့ သီးစားဟာ တင်းနှစ်ဆယ်လောက် သီးစားပေးလိုက်ရတော့ ဆယ်တင်းကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“ခု ကျွန်တော်တို့ လယ်တွေ လုပ်နေတဲ့ သီးစားသမားတွေကို သီးစားခတွေ လျှော့လိုက်ရင်ကော”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့လယ်မြေများ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပေးဝေ ပစ်ချင်၏။ သို့သော် လုပ်လို့ မရသေးပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပစ္စည်းသယောဇဉ်သည် အမျှင်မပြတ် သေးပေ။ ထို့ကြောင့် အစမ်းသဘောဖြင့် သီးစားခများကို အရင်ဆုံး လျှော့ချပစ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟာ ဆရာလေးကလဲ မဟုတ်တာ၊ လျှော့လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခုတောင်မှ ဒီကောင်တွေဟာ စပါးထွက်ကို လျှော့ပြောချင်တယ်၊ သီးစားခကို မှန်မှန်မပေးချင်ဘူး၊ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေတယ်။ ဒီအထဲမှာ ဆရာလေးက လျှော့မယ်ဆိုရင် သူတို့အကြိုက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဦးရွှေဝက သူ့အကျိုးကို ကြည့်၍ ပြော၏။ ဦးရွှေဝသည် ဒေါ်မြဆင့်တို့၏ လူယုံတော် ဝိသပါပေသည်။

“ဦးရွှေဝပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေဝကို ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကို ပြောပြရဦးမယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ လယ်တွေကို လုပ်တဲ့ သီးစားသမားတွေ လယ်ကူလီတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့ ဆရာလေးရယ်”

“ဒီသီးစားသမားတွေကို သီးစားခ လျှော့ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး လယ်ကူလီတွေကိုလဲ သီးစားခ ပေးချင်တယ်”

“ဟာ ဆရာလေးကလဲ ဒီဗမာသခင်တွေနဲ့ တွေ့လာပြန်ပြီထင်ပါတယ်၊ လွှတ်တော်က ဒီနှစ်သီးစားခ ဥပဒေလုပ်ပေးလိုက်လို့ မြေပိုင်ရှင်တွေက မကျေမနပ် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

တချို့ဟိုက်ကုတ်တွေ ဘာတွေမှာတောင် အယူခံဝင်ကုန်ကြပြီလို့ ကြားရတယ်။ ဆရာလေးကတော့ ပြောင်းပြန်ပဲ၊ သီးစားခလျှော့ဖို့တောင် စိတ်ကူးနေပြန်သေးတယ်”

ဦးရွှေဝက အစိုးရ၏ ဥပဒေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ဂယက်များကိုပြောနေ၏။ မောင်မောင်သန်းက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်ကို အောက်သို့ချလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အစိုးရက သီးစားခ ဥပဒေကို ပြဌာန်းလိုက်လို့ မြေပိုင်ရှင်တွေက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဟိုက်ကုတ်မှာ အယူခံဝင်နေကြတယ်။ သီးစားခ ဥပဒေကို ကန့်ကွက်တဲ့ အစည်းအဝေးကြီး တစ်ခုတောင် မြေပိုင်ရှင်တွေက ကြီးမှူးပြီး မြို့တော်ခန်းမမှာ လုပ်မယ်လို့ ကြားခဲ့သေးတယ်။ ပြီးတော့ သီးစားခအမှုတွေကို ဆိုင်ရာမြို့နယ်မှာ ကော်မတီတွေဖွဲ့ပြီး ရှင်းလင်းဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် အာဏာပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကို ဦးဘဝင်းက ဥပဒေပြုလွှတ်တော်မှာ တင်ထားသေးတယ်”

မောင်မောင်သန်းက ရန်ကုန်တွင်ရှိစဉ် ကြားခဲ့ရသော သတင်းများကို ပြန်ပြော နေသည်။

“အေးလေ၊ ဒါတွေထားပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အစိုးရရဲ့ ခုသီးစားခ ဥပဒေကိုတောင် သိပ်အားမရသေးဘူး၊ ဒီဥပဒေကလဲ ဟန်ပြလောက်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ သီးစားခနဲ့ ပတ်သတ်လို့ လယ်သမားတွေက ဆူလာလို့ အစိုးရက မနေသာတော့ဘဲ လုပ်ပေးတာလို့ မြင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောက ဘယ်သူက ကန့်ကွက်ကန့်ကွက်၊ လယ်သမားတွေကို သည်ထက်သက်သာ ချောင်ချီအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဥပဒေ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ခုဟာက အားမရသေးဘူး၊ ဦးရွှေဝ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီမြေတွေ အပေါ်က ကျွန်တော်တို့ အမြတ်ထုတ် စားသောက်လာကြတာ ဘယ်လောက် ကြာပဲလဲ၊ ဖေဖေတို့လက်ထက် မတိုင်ခင်ကတည်းက မဟုတ်လား။ လယ်သမားတွေဟာ စားစရာမရှိ၊ ဝတ်စရာမရှိနဲ့ လုပ်လာကြရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီလယ်မြေတွေ အပေါ်က အမြတ်မထုတ်ချင်တော့ဘူး၊ ဖေဖေတို့လက်ထက်က လုပ်ခဲ့တာတွေကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းပစ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သီးစားသမားတွေကို သီးစားခ လျှော့ယူမယ်၊ လယ်ကူလီတွေကို သီးစားချပေးမယ်”

ရွာသားများမှာ အလှူလှူ ရောက်လာကြကာ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း မြေကြီး ပေါ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြသည်။ အချို့မှာ နံနက် ချမ်းချမ်းစီးစီးတွင် အင်္ကျီမပါ ဗလာကိုယ်ထီးဖြစ်၏။ ညစ်ထေးနေသော လုံချည်များကို ခေါင်းပေါင်းထားကြသည်။ အချို့ကား ဖျင်ကြမ်း အပေါ်အင်္ကျီကြီးကို အထဲက အတွင်းခံမပါဘဲ ဝတ်ထားကြသည်။ အချို့မှာ သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖြစ်၍ အချို့မှာ ခေါင်းတုံး ရိတ်ထားကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ခင်မောင်ဝင်းကို အကဲခတ်၍ စကားပြောနေကြသည်။ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်မှာ ဆင်ခြေထောက်ဖြစ်၍ ခြေသလုံးကြီး တစ်ဖက်မှာ အဆမတန်ကြီး၍ ယောင်ယမ်းနေသည်။ သူ့ခြေထောက်ကြီးမှာ ပြောင်တင်းကာ မကြည့်စရာကြီး ဖြစ်နေ၏။ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်မှာ လည်ပင်းတွင် အဖုကြီးပေါက်ကာ ရင်ပတ်ပေါ်သို့ တွဲကျနေသည်။ သည်အဖုကြီးမှာ တစ်ပိဿာလောက်တော့ လေးမည်ဟု ထင်ရသည်။ မိန်းမတွေလည်း ပါကြပေသည်။ မိန်းမများမှာ အင်္ကျီဝတ်မထားဘဲ ရင်ရှားထားကြပြီး ကလေးများကို ခါးထစ်ခွင်တွင်ချီ၍ ထားကြ၏။ ကလေးများမှာ ကြေးတွေ အရစ်အရစ်ထကာ ဝိုက်ပူနံကား ကလေးတွေဖြစ်၏။ နှပ်များသည်တွဲလောင်းကျကာ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေ၏။ ခြေထောက်က အနာကြီးမှာ ဖုတ်တွေ အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကာ ယင်တလောင်းလောင်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကလေးများတွင်လည်း အဝတ်အစား မရှိကြပေ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူတို့ကိုကြည့်ကာ သနားလာသည်။ သူတို့ကို သီးစားခန့်နဲ့ လျှော့သည့်အကြောင်း၊ လယ်ကူလီများအား သီးစားချပေးမည့်အကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြမလဲဟု တွေး၍ ကြည်နူးနေမိသည်။ မောင်မောင်သန်းက မြေကြီးပေါ်တွင် စုထိုင်နေသော လယ်သမားများကို လျှပ်စစ်မီးလုံးဖြင့် ဖျက်ခနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်၏။ မိန်းမကြီးများက ဝင်းခနဲ လက်သွားသောကြောင့် ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်ကြသည်။ အချို့က ထပြေးကြသည်။ နောက် ဓာတ်ပုံ ရိုက်မှန်းသိတော့မှ သူတို့အဖြစ်ကို သူတို့ပြန်ပြောကာ ရယ်၍ နေကြ၏။

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူတို့ကို ခေါ်ပြီး ဘာကစ၍ ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ လယ်သမားများက သူ့ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသော အခါတွင် သူတို့အကြည့်ကို မခံရပ်နိုင်ဘဲ ရှက်သလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ကဲ လူစုံကြပလား၊ ဘကြီးအိုတို့ ရှေ့နားတိုးကြလေဗျာ၊ ဟောဒီဆရာလေးက ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးရဲ့သားပဲ၊ ခုခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတဲ့ မြေတွေဟာ သူပိုင်တဲ့ မြေတွေချည်းပဲ”

ဦးရွှေဝက လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟယ် သူဌေးကလေးက ငယ်ငယ်လေးတော့”

“ရုပ်ကလဲ ချောသတော့”

မိန်းမတွေထဲမှ တီးတိုးပြောသံကို ကြားရသည်”

“ခု ဆရာလေးက ခင်ဗျားတို့ သီးစားခတွေကို လျှော့ပေးမလို့လာတာ၊ ပြီးတော့ လယ်ကူလီတွေကိုလဲ သီးစားချပေးမလို့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့က စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ လုပ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို သီးစားချဖို့ ထိုက်တန်တယ်ထင်လို့ ချပေးမလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ထိုက်တန်အောင် မလုပ်တတ်ရင်”

“ကိုရွှေဝရယ်၊ ထိုက်မထိုက် ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျုပ် ဒီမြေပေါ်မှာ လုပ်လာတာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ကို မြေရှင်က ကျေနပ်လို့ ဒီလောက်ပဲ လုပ်ခွင့် ပေးထားတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ကလဲ မြေရှင်ကို ကျေနပ်တာပါပဲ၊ ဆရာကြီးကို ဘယ်တုန်းကမှ ကလန်ကဆန် မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ခုဆရာကြီးသား လက်ထက်ကျတော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်လာတာပါ၊ ကိုရွှေဝသိပါတယ်”

ဘကြီးအိုက ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဘကြီးအိုမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လေပြီ။ အောက်ခံ အကျီမပါဘဲ ဖျင်ကြမ်းအပေါ်အကျီ ဝတ်ထား၏။ ခေါင်းတုံးပေါ်တွင် ဆံပင်ဖြူ ကျိုးကျဲပေါက်နေကြပေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘကြီးအိုကို ကျွန်တော် ခေါ်တာပါ။ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့ လယ်တွေကို လုပ်တဲ့ လယ်ကူလီတွေကို ဒီနှစ်ကစပြီး သီးစားချပေးမယ်။ သီးစားချတဲ့နေရာမှာ အရင်ကနှုန်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဒီထက်လျော့ပြီး ပေးမယ်။ အဲဒါကို ဘကြီးအိုနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါပဲ”

လယ်သမားများက ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။ သူတို့သည်သူတို့အား သီးစားချပေးမည် ဆိုသည်ကို နားလည်ပုံလည်းမရ၊ ယုံကြည်ဟန်လည်း မတူပေ။

“ကူလီမဟုတ်ဘဲ သီးစားချမယ် ဆိုပါတော့”
အသက် ၃၀ ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခရသင်းစွဲသလို ဖြူဖွေးနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမြေကို ခင်ဗျားတို့ကို အငှားချမယ်၊ သီးစားခကို လျော့ပေးမယ်”

“သာဓုပါကွယ်၊ သာဓုပါ”

အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သီးစားခက ကျုပ်တို့ ပေးနိုင်သလောက်ထိ လျော့ပေးရင် ကောင်းသပေါ့ ဆရာလေးရယ်”

“ကျုပ်တို့ကတော့ သီးစားချတာ မလိုချင်ဘူးလို့ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး၊ လယ်ကူလီ ထက်တော့ ဟန်ကျတာပဲ”

“ခုလို သီးစားချပေးလိုက်တော့ မြေရှင်အတွက်လဲ ဟန်ကျတာပေါ့၊ စပါးပေါ်ချိန် သီးစားခ သိမ်းရုံပဲရှိတာ၊ ဦးရွှေဝလဲ အလုပ်မများတော့ဘူးပေါ့”

“ခက်တာက ခင်ဗျားတို့က သီးစားချလိုက်ရင် ကောင်းကောင်း လုပ်ဖို့အရေးကြီးတယ် ဗျ၊ အရင်တုန်းကလို ပြီးကပစ် လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ဦးရွှေဝမှာ လယ်ကူလီများအား သီးစားချပေးခြင်းကို သဘောမတူပေ။ ယခင်တုန်းက သည်နားတစ်ဝိုက်ရှိ ဆာဖိုးဝင်း၏ လယ်များအားလုံးကို သီးစားအဖြစ် ခံထားလိုက်ပြီး သူကမှတစ်ဆင့် လယ်ကူလီများ ငှား၍ လုပ်လေသည်။ သီးစားခက စပါးတစ်ရာထွက် တင်းသုံးဆယ်ပေးရလျှင် လယ်ကူလီကို သူက ငါးတင်းလောက်ပဲ ပေးသည်။ သို့ဖြင့်သူသည် လယ်မလုပ်ရဘဲ တင်းတစ်ရာလျှင် တင်းအစိတ်လောက် ဘာမှမလုပ်ရဘဲ အလကားရနေခဲ့သည်။ ယခုကူလီများအားလုံးကို သီးစားချပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ခေါင်းပုံဖြတ်လို့ မရတော့ပေ။

“ပြီးကပစ် မလုပ်ပါဘူး ကိုရွှေဝရယ်၊ ကျုပ်တို့လဲ ကြိုးစားလုပ်ကြတာပါပဲ”

အဖိုးကြီးက ဆေးရွက်ကြီးကို တဖြုံဖြုံဝါးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးကပစ် မလုပ်ဘူးတော့ မပြောနဲ့ ဦးဖိုးအို၊ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားအဆိုးဆုံးပဲ။ ဒီပြင်ဟာ မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်နွားတွေကိုတောင် ခင်ဗျား ဂရုမစိုက်ဘူး၊ တစ်နေ့ကတင် ကျုပ် ကောက်လှိုင်းပုံတွေကို ခင်ဗျားနွားတွေ ဝင်စားသွားပါသေးလား”

“ဒါတော့ ကိုရွှေဝရယ်၊ အဲဒီနေ့က ကျုပ်တောင်ခြေသွားပြီး သစ်ခုတ်နေလို့ပါ။ ကောက်လှိုင်းပုံကလေး နွားဝင်ဆွဲတာ ဒီလောက် ဒဏ်ဆောင်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ခုတော့ ဒဏ်နှစ်ကျပ် ဆောင်လိုက်ရပါကောလား”

“ခင်ဗျားဘာသာ ဘယ်သွားနေနေ၊ ဥပဒေဟာ ဥပဒေပဲဗျ၊ ကျုပ်က ကျေးရွာအက်ဥပဒေ အတိုင်း လုပ်ရတာ”

ဦးရွှေဝက ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘကြီးအိုသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ကွမ်းစားနေသည်။

“ဥပဒေဆိုတာ ပါးစပ်က ပြောတဲ့ လူအဖို့တော့ လွယ်တာပဲ သူကြီးဇေ၊ ကျုပ်တို့လို ဆင်းရဲသား အဖို့ကတော့ လိုက်နာရတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ နွားတွေကို ခြံခတ်ထားပါလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာ ဘယ်နှခါရှိပလဲ”

“သူကြီးက ပြောတော့သာ လွယ်တာ၊ ခြံခတ်ရအောင် သစ်ဝါးဘယ်က ရလို့တုံးဗျ၊ မနှစ်က ကျုပ်နွားခြံလုပ်ဖို့ လယ်တီကွင်းထဲက သစ်ရာပင်ကြီးတစ်ပင် လှဲမိပါတယ်၊ သူကြီးက ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ စွဲလို့ ကျုပ် ထောင်ထဲ သုံးလလောက် နေခဲ့ရပါပကော၊ ဘယ်မှာ ခြံခတ်ဖြစ်တော့လို့တုံး”

အသားညိုညို ရင်အုပ်ကားကားနှင့် လူရွယ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ သူသည် လယ်ကူလီ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မနှစ်က လယ်တီကွင်းထဲမှ ခြောက်သယောင်းနေသော သစ်ရာပင် တစ်ပင်ကို ခြံစည်းတိုင်ထူရန် လှဲမိသဖြင့် သူသည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် သူတို့ပြောသမျှ စကားတွေကို နားထောင်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ ဦးရွှေဝ”

“ဒီကောင်လေးဟာ ဒီလိုချည်းပဲ၊ နှစ်တိုင်းကွင်းထဲက သစ်ပင်တွေ လိုက်လိုက် လှဲနေလို့ မနှစ်ကတော့ ဖမ်းချုပ် ထားလိုက်တယ်။ ဟေ့ သာရှင်း သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခွင့်မပေးဘဲ မယူရဘူးကွ၊ လေးစားရတယ်”

ဦးရွှေဝက လူရွယ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လေးစားပါသော်ကော ဖိုးရွှေဝရယ်၊ သည်ထက်တော့ဖြင့် မလေးစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကိုရင့် လက်ခုတ်ထဲကရေ၊ သွန်လို့သွန် မှောက်လိုမှောက်”

ဘကြီးအိုက လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ ဘကြီးအိုသည် ဦးရွှေဝကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန် တူပေသည်။ လယ်ကူလီများမှာ ဦးရွှေဝကို မုန်းတီးဟန်ရှိသည်။ ဦးရွှေဝ ကလည်း သူတို့အပေါ် ဩဇာအာဏာတွေ ပြဟန်တူပေသည်။

“ကဲ ကဲ ဒါတွေ အသာထားပါဦး၊ ကျွန်တော့်မြေကိစ္စကို စဉ်းစားကြပါဦး၊ ခု ခင်ဗျားတို့ လယ်ကူလီတွေကို သီးစားချပေးမလို့၊ အဲဒီတော့ သီးစားခန့်ကို ဘယ်လို ထားချင်ကြသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက သူတို့တစ်ယောက် တစ်ယောက် ပြောနေကြသည်ကို စိတ်မရှည် နိုင်တော့ သဖြင့် ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်ရသည်။ လယ်သမားများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြသည်။ တချို့က တီးတိုး တိုင်ပင်နေ ကြသည်။

“ဒါတော့ ဆရာလေးတို့မြေပဲ၊ သီးစားခကိုလဲ ဆရာလေးတို့ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ”

ဘကြီးအိုက ပြောလိုက်သည်။ လယ်ကူလီများမှာ သူတို့အား သီးစားချထားသဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်ဟု ခင်မောင်ဝင်းက မျှော်လင့်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မှာ ဘာမျှ ထူးဆန်းဟန် မပြပေ။

ခင်မောင်ဝင်းက အစိုးရဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ထားသည့် သီးစားခန့်ခွဲမှုထက် လျော့၍ ပြောလိုက်သည်။ သီးစားခန့်ခွဲမှုမှာ မြေရှင်တွေက သူတို့အတွက် ထိခိုက်နစ်နာသည်ဟု ဆိုကာ ကန့်ကွက်နေကြသည့် နှုန်းဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းပြောလိုက်သည့်နှုန်းမှာ သည်ထက်ပင်လျော့၍ နေသေးသည်။ လယ်သမားများကမူ သည်နှုန်းကိုပင် များသည်ဟုဆိုကာ ထပ်၍ လျှော့ခိုင်းနေကြပြန်သည်။ မြေရှင်၏ လိုလားချက်နှင့် လယ်သမားများ၏ လိုလားချက်မှာ နတ်ပြည်နှင့် အဝီစိလို ကွာခြားလွန်းလှပါကလား။

ကဲ ဘကြီးအိုတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြ၊ ဒီနှုန်းဟာ နည်းတယ်၊ များတယ် သိပ်ကြေးများ မနေကြနဲ့။ အစိုးရက ပြဌာန်းထားတဲ့သီးစားခ စံနှုန်းထက်တောင် နည်းနေသေးတယ်။ ခုရန်ကုန်မှာ မြေပိုင်ရှင်တွေက အစိုးရရဲ့သီးစားခ စံနှုန်းကို မကျေနပ်လို့ ကန့်ကွက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ဆရာလေးက ဒီထက်နည်းတဲ့ နှုန်းနဲ့ သီးစား ချပေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ လယ်ကူလီဘဝက သီးစားသမားတွေ ဖြစ်လာအောင် သီးစားခပေးတာနဲ့ပဲ ဆရာလေးကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ဒီပြင် ဘယ်မြေပိုင်ရှင်ကများ ခုလို ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလိုဆေးဖော်ကြောဘက် လုပ်ဖူးလို့လဲ၊ ကျုပ်သာ ဆရာလေးဆိုရင် ဒီလို ဘယ်လုပ်ပေးမလဲ၊ အဝေးကြီး”

နောက်ဆုံးတွင် ဦးရွှေဝပြောသည့် အတိုင်းပင် သီးစားခနှုန်းများကို လယ်သမားများက သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ရွာသားများသည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆူညံစွာပြော၍ ပြန်သွားကြသည်။ သီးစားခနှုန်းမှာ အရင်က လယ်တစ်ဧကလျှင် စပါးထွက်တင်းသုံးဆယ်လျှင် သီးစားခနှုန်းအပြင် တင်းနှစ်ဆယ်ပေးခဲ့ရ၏။ ယခု ဆယ်တင်း မပြည့်တော့ပေ။ သည်လိုသီးစားခနှုန်းကို ဘယ်မှာမှ မရဖူးပေ။ သို့ရာတွင် လယ်သမားများကား မကျေမနပ်နှင့်ပင် ပြန်သွားကြသည်။ ယခုလို သီးစားခနှုန်းများကို လျှော့ချသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လယ်ကူလီများအား သီးစား ချပေးလိုက်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းကို ကျေးဇူးတင်

စကားလေး လောက်တော့ ပြောသွားဖို့ ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် သူတို့မှာ ကျေးဇူးတင်စကားကို မပြောရုံမျှမက ယခုလောက်အထိ လိုက်လျောသည်ကိုပင် အားရတင်းတိမ်ခြင်း ရှိဟန် မတူကြသေးပေ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် လယ်သမားများ၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်၍ သွားမိလေသည်။ ပြီးတော့မှ ဘာကြောင့်လဲမသိ၊ မလုံမလဲ ဖြစ်နေပေသည်။

အခန်း (၃၇)

“ဆရာလေး ဘယ်အချိန်လောက် ထမင်းသုံးဆောင်မလဲ”

ဦးရွှေဝက ကျိုးနွံစွာလာ၍ မေးနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အိမ်ရှေ့ တလင်းပြင်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ မောင်မောင်သန်းမှာ သင်ဖြူးချော ခင်းထားသည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲနေသည်။

“ကျက်တဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ သိပ်မဆာသေးဘူး၊ ရွာထဲ ခဏလျှောက်ကြည့်ချင် သေးတယ်၊ နေပါဦး၊ ဒီမှာ မုံးက ပြောင်းလာတဲ့ မရွှေခင်တို့ ရှိသေးလား”

“ဪ မယ်မြဆင့်တို့ အိမ်မှာ နေသွားတဲ့ ရွှေတင်ရဲ့ အစ်မ ရွှေခင်တို့လား၊ ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ ကောင်မလေးများလဲ ပန်းရှာတယ် ဆရာလေးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သူတို့ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဟိုရွာတောင်ဘက် ဖျားမှာ၊ သူတို့ အိမ်တောင်ဘက်မှာ ရေကန်နဲ့လယ်ကွင်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ဆရာလေး။”

“နေပါစေ-နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် သွားပါ့မယ်၊ နေ့လယ်ကျရင်သာ ရွာသားတွေကို တစ်ခါထပ်ပြီး ခေါ်ထားပါဦး၊ ခုနက ကိစ္စကို ပြတ်အောင် လုပ်လိုက်ရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာလေး”

ခင်မောင်ဝင်းသည် မောင်မောင်သန်းကို နှိုးကာ နှစ်ယောက်သား ရွာထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ရွာလမ်းမမှာ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ကောက်ရိုးမျှင်များ၊ အမှိုက်များ၊ အညစ်ကြေးပုံများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ အိမ်များမှာ သက်ငယ်မိုး၍ ဝါးထရံ ကာထားကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် စပါးနယ်သော တလင်းပြင်များကို တွေ့ရသည်။ နွားဖြတ်ထားသော လှည်းများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အိမ်ဝိုင်းများမှာ ကိုယ့်ဝိုင်းနှင့်ကိုယ် အကာအရံရယ်လို့ မရှိကြပေ။ တချို့နေရာ များတွင်သာ ကြွတ်ဝါးများကို ခနော်ခနဲဖြင့် ချည်ကာ ပိုင်တန်းများလုပ်၍ ထား၏။

“ဟာကွာ လခွေးလိုမှပဲ၊ နွားချေးတွေ တက်နင်းမိကုန်ပြီ”

မောင်မောင်သန်းက မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ နွားချေးတွေ ပေနေသော ဖိနပ်ကို သစ်သားတုံး တစ်ခုပေါ်သို့ တင်၍ ခြစ်ချနေ၏။ ခွေးတစ်အုပ်သည် သူတို့ကို ဝိုင်း၍ ဟောင်နေကြသည်။ ရင်ရှားနှင့် မိန်းမငယ်ငယ် တစ်ယောက်သည် ရေအိုးတစ်လုံးကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်၍ လျှောက်လာသည်။ သူတို့အနားသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး အဝေးမှကွင်း၍ သွားသည်။ ရွာလယ်ရှိ ရေတွင်းမှ ရေခပ်ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ရွာလယ် ရေတွင်းတွင် ရေငင်နေသော ထဘီရင်ရှားနှင့် မိန်းမကြီးသည် ရေငင်ရပ်ကာ သူတို့ကို ကြည့်နေလေသည်။ သည်ရွာ ရောက်ကတည်းက

အကျီဝတ်သော မိန်းမရယ်လို့ မတွေ့ရသေးပေ။ သူတို့မြင်သမျှ မိန်းမတိုင်းမှာ ထမီရင်ရှားတွေနှင့် ချည်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဆွမ်းအုပ်ကို ရွက်လာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေး နှစ်ယောက်သည် သူတို့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ဖြတ်သွားကြ၏။ ဆွမ်းခံပြန်ချိန် ဖြစ်၍ နေတော်တော် ပူလောင်ပြီ ဖြစ်၏။ နွားချေးနံ့သည် သူတို့နှာခေါင်းထဲသို့ စူး၍ဝင်လာသည်။ အကျီမပါ။ နံငယ်ပိုင်းကိုသာ ဝတ်ထားသည့် ရွာသားများသည် သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ တချို့လယ်သမားများမှာ လှည်းတအိအိမောင်းကာ လယ်တောမှ ပြန်လာကြသည်။

ရေတွင်းကို ကျော်သွားပြီး ရှေ့လမ်းကျဉ်းကလေး ထဲတွင် သူတို့ဘက်သို့ လာနေသော လှည်းတစ်စီးနှင့် တိုးနေသည်။ လှည်းပတောင်းမှာ ဆီမထည့်သဖြင့် တအိအိ မြည်နေသည်။ လမ်းကြားကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် ရှောင်ပေးစရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ လှည်းမောင်းသူမှာ ထမီရင်ရှားထားသော မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးသို့ ကပ်၍ တက်ပေးပြီး လှည်းကိုရပ်ထားသည်။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ခြောက်နှစ်သားကလေး တစ်ယောက်မှာ လှည်းနောက်ခြံတွင် ခိုစီး၍ လိုက်လာသည်။

“ဆရာလေးတို့က ဖြူးက မဟုတ်လား”

လှည်းမောင်းလာသည့် မိန်းမက လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မောင်မောင်သန်းက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဖြူးက ကျွန်မတို့အကြီး ဒေါ်မြဆင့်ရဲ့တူတွေ ထင်ပါရဲ့”

“အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့ တူပဲ၊ နင် ဘယ်သူလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက လှည်းမောင်းလာသော မိန်းမကို ကြည့်၍ မေးလိုက်လေသည်။ မိန်းမမှာ အသက် ၃၀ နီးပါးလောက်ပင် ရှိဦးမည် ထင်ရ၏။ ဖွံ့တွားသော ရင်အုံများသည် ထဘီရင်လျားအတွင်းတွင် မို့မောက်နေကြသည်။

“ကျုပ်က ကိုကံအေး မိန်းမပါ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် နာမည်ကို ဘယ်မှာ ကြားဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေသည်။ သို့ရာတွင် စဉ်းစား၍ မရပေ။

“အကြီးတို့ စက်ထဲမှာ ပြတ်ကန်ထဲကျပြီး သေတဲ့ ကိုကံအေးလေ”

သည်တော့မှ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကံအေးကို အမှတ်ရလာ၏။ ဖြူးသို့ ပထမတစ်ခေါက် လာတုန်းက ကံအေးတစ်ယောက် ပြတ်ကန်ထဲကျသွားခဲ့သည် မဟုတ်လား၊ သည့်နောက်တော့ ကံအေးအကြောင်းကို ဘာသတင်းမျှ မကြားရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကံအေးကို လျော်ကြေးပေးဖို့ ကိစ္စအတွက် စက်ထဲက အလုပ်သမားတွေ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်ကြသည်ကိုကား မှတ်မိနေသည်။ သည်တုန်းက အလုပ်သမားတွေဘက် လိုက်သည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကိုတောက်ထွန်းအား အလုပ်မှ နှင်ထုတ် ပစ်လိုက်သည်ကိုလည်း အမှတ်ရလာလေသည်။

“အေး အေး ငါမှတ်မိပြီ၊ နေပါဦး၊ နင်အခု ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ချောင်ချောင် လည်လည်ပဲလား”

“ဘယ်မှာ ချောင်လည်ပျံ့မလဲ ဆရာလေးရယ်၊ လက်လုပ်လက်စားပေါ့”

“သားသမီးဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“သမီး နှစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

နွားများက ရုန်းနေသဖြင့် ကံအေးမိန်းမက နာဖားကြိုးများကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး စုတ်သတ်နေသည်။

“ဒီသား ဒီသမီးတွေကိုလဲ အားမကိုးရသေးတော့ ကျုပ်ကပဲ လုပ်ကျွေးနေရတာပဲ”

“နင့်ဘာသာနင် လယ်လေးဘာလေး မလုပ်ဖူးလား”

“ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဘာလုပ်နိုင်မလဲ ဆရာလေးရဲ့၊ ကျုပ်မှာ မြေမှမရှိတာ၊ ခုတော့ ကောက်စိုက်လိုက်တယ်၊ ပျိုးနုတ်လိုက်တယ်၊ စပါးရိတ်လိုက်တယ်၊ ထင်းခုတ်တယ်။ ဒီလည်းနဲ့နွားက သူကြီးဦးရွှေဝရဲ့၊ လည်းနဲ့နွား၊ မနှစ်ကဆိုရင် သဿမေခွန် မပေးနိုင်ဘူး”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကံအေးမိန်းမကို ကြည့်ကာ သနားသွားလေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်တို့က ကံအေးအား လျော်ကြေး တစ်ပြားမှ မပေးခဲ့ကြပေ။ ကံအေး၏ သားသမီးများသည် သည်လိုနှင့်ပင် ကြီးပြင်း အသက်ရှင်လာကြရပေသည်။

“နင်တို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီနားတင်ပဲ ဆရာလေး၊ လိုက်ခဲ့ပါဦးလား”

ကံအေး မိန်းမက ခေါ်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် လည်း နောက်က လိုက်လာခဲ့ ကြသည်။ လည်းနောက်ပြီး ခိုစီးလာသော ကလေးက သူတို့ကို ကြည့်နေလေသည်။

ကံအေး မိန်းမ၏ အိမ်မှာ အိမ်ဟု ဆိုရသော်လည်း တဲကုပ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ သက်ငယ်မိုးများမှာ ပေါက်ပြဲနေကြပေပြီ။ ဝါးထရံမှာလည်း ကွာကျနေပေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကောက်ရိုးပုံများကို ပုံထားသည်။ ကံအေးမိန်းမက လည်းကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူတို့ကို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေး ပေါ်တွင် ဖျာသစ်တစ်ချပ်ကို ထုတ်၍ ခင်းပေးသည်။

“အဖေရေ၊ ဖြူးက ဆရာလေးတို့ လာတယ်တော့”

ကံအေးမိန်းမက သူ့အဖေကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ သူ့အဖေမှာ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတကြီး ဖြစ်လေသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီဟု ထင်ရ၏။ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ပန်းတွင်သိုင်းထားပြီး ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖွာနေလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးတွေ၊ ဧည့်သည်တွေကို လက်ဖက်ရည် အဖန်တည်ပါဟဲ့၊ ရော့ ရော့ ဒီမှာ ပန်းကန်တစ်လုံး”

ညစ်ထေးနေသော ဘော်လီအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် အသက်ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ် ဆံတောက်နှင့် ကလေးမကလေးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကို လာ၍ ချသည်။ မိန်းကလေးမှာ ခင်မောင်ဝင်းတို့ ရှေ့တွင် ရှက်နေပုံရသည်။ ဖူးငုံစပြုနေသော ရင်သားများမှာ ဘော်လီအင်္ကျီ အောက်တွင် ဖောင်းကြွနေသည်။ သူ့ထက် တစ်နှစ်သာသာလောက် ကြီးမည်ထင်ရသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်မှာလည်း ဘော်လီအင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး ရင်ရှားထားသည်။ သည်မိန်းကလေးမှာ ကံအေး၏ သမီးအကြီးလေး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အကြီးမသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပန်းတွင် ယှက်ကာ ရင်သားများကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။

“နေပါစေ ဘကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သောက်ပြီးပါပြီ၊ ဘကြီးတို့ ဘယ်လို နေထိုင်ကြတယ် ဆိုတာကို ကြည့်ချင်လို့ လာတာပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက တစ်စမ်းစမ်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေသော အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းက....

ကံအေးသမီး နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကံအေး၏ သမီး ၂ယောက်သည် မောင်မောင်သန်း အကြည့်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ တဲနောက်ဘက်သို့ ဝင်ပြေးကြလေ၏။

“ကျုပ်တို့နေတာ ထိုင်တာတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆရာလေးရဲ့၊ တဲကလဲ ပြိုလုပြိုခင်ပဲ၊ မပြင်နိုင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ နေကြရတာပဲ”

“အဖေ ထမင်းစားပြီးပလား”

ကံအေးမိန်းမက သူ့အဖေကို သူတို့အား ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ငွေကိုလာချရင်း မေးလိုက်သည်။

“အေး ပြီးပါပြီကွယ်”

“ဘာ ဟင်းတွေနဲ့ စားကြသလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ လယ်သမားတွေက သူ့အား သူတို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသူ၊ ဖော်ရွေသူဟု ထင်စေချင်၏။ သူ့အား မြေပိုင်ရှင်နှင့် မတူသော မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးဟု အထင်ရောက်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ စားရေးသောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စများကို လက်ပွန်းတတီးမေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘာရှိမလဲကွယ်၊ ပီလောဟင်းခါးနဲ့ ငရုတ်သီးထောင်၊ ချောင်းထဲက သဲရတဲ့ ငသလဲထိုး ဟင်းရယ်ပေါ့၊ ဆန်ကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ မဆိုးပါဘူး။ ဟဲ့သမီး၊ ဒို့စားတဲ့ထမင်း ပြလိုက်စမ်းပါဟယ်၊ ဆရာလေးတို့ သိသွားအောင်”

“အိုးအဖေကလဲ”

ကံအေးမိန်းမက သူ့အဖေကိုလှမ်း၍ မာန်သလိုလို ပြောလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ခင်မောင်ဝင်းတို့လို လူတစ်ယောက်အား သည်လို ဟင်းမျိုးပြရမှာကို အားနာနေသည်။

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲပေါ့ ဆရာလေးရဲ့၊ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ၊ ငသလဲထိုးက မနေ့ကကောင်မလေးတွေ ချောင်းထဲသွားသွဲလို့ရလာတာ”

တဲရှေ့တွင်ကား ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေက သူတို့ကို ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေ၏။ လယ်သမား ထမင်းဟင်းကို ကြည့်ချင်သော မြေပိုင်ရှင် ခင်မောင်ဝင်းသည် သူတို့အဖို့ အထူးအဆန်းကြီး ဖြစ်နေ ဟန်တူပေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲတာတော့ မေးမနေပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ ဘယ်ခေတ်ကမှ ဒီလောက် မဆင်းရဲဖူးဘူး၊ ရှေးဗမာမင်း လက်ထက်က သရောခိုင်းတယ် ဆိုတာ ကြားရုံပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ခုတော့ ကိုယ်တွေပဲ၊ ဟိုတစ်နှစ်တုန်းက မျိုးစပါးတွေကို ပိုးဖျက်တော့ ကျုပ်တို့ ပြောင်းဖူးနဲ့ဆန် ရောစားရတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်နေရာမှာ ကြာကြာ မနေရဲတော့ပေ။ စိတ်ထဲတွင် ရှက်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

နှုတ်ဆက်၍ ထလိုက်သဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေသူများမှာ ဘေးသို့ ရှဲသွားကြပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ ကလေးတွေက မောင်မောင်သန်း လွယ်ထားသည့် ကင်မရာကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ ထွက်သွားသောအခါ ကလေးတစ်သိုက်က နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့အနက် တချို့က ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်၍ ကြေးတွေ အရစ်ရစ်ထနေသည်။ တချို့က ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကာ နှပ်တွဲလောင်းနှင့် ဖြစ်၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မသိဘူးကွ၊ အဲဒါ ကျောက်ဆေး ထိုးလာတာပဲ”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့အဖတ်များကို ပြောနေ၏။ အချို့ ကလေးများမှာ ကျောက်ဆေးထိုး လာသည်ဟု ကြားကာ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် လန့်ဖျပ်၍ ပြန်ပြေးကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ တရားဟော လာတာပါ။ သူကြီးဖိုးရွှေဝ အိမ်မှာတောင် တရားဟောပြီးပြီ၊ ဟိုအရင်တုန်း တစ်ခါလာတဲ့ သခင်ကြီးလို တရားလာဟောတာပဲ”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟိုသခင်ကြီးက သူ့လို မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဝတ်အစားက ဒီလိုမပြောင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တို့အဖေတို့နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလဲ အတူသောက်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ တို့အဖေကလဲ အဲဒီသခင်ကြီးကို သဘောကျတယ်ကွ”

“မယုံချင် မေးကြည့်ကွ၊ ကျောက်ထိုးလာတာ”

ကလေးများက နောက်က စုပုံလိုက်ရင်း ငြင်းခုံလာကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းမှာ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသည်။

“ဒီရွာမှာ မိန်းမတွေမှာ ဘာထူးခြားချက် ရှိသလဲ မောင်မောင်သန်း၊ မင်း သတိထားမိရဲ့လား”

“ဟင့် အင်း”

“မိန်းမတွေ အားလုံးဟာ အင်္ကျီမဝတ်ကြဘူး၊ အကုန်ထဘီရင်ရှားနဲ့ ချည်းပဲ၊ ကံအေးရဲ့ သမီးကလေးများ ဆိုရင် ဘော်လီအင်္ကျီကို မလုံ့တလုံ့ ဝတ်ထားကြတယ်၊ ရင်ကိုတောင် လုံအောင် မဖုံးနိုင်ကြဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အကြီးမလေးက ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့၊ ငါလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တဲနောက်ဖေး ထွက်ပြေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေရော ကလေးတွေရော အင်္ကျီမဝတ်ကြဘူး၊ ဘယ်လောက် ချမ်းကြမလဲ မသိဘူး”

သူတို့နောက်က ကလေးများက ဆူညံစွာ ငြင်းခုံလိုက်လာကြသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက ရပ်၍ သူတို့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဆူညံနေသော ကလေးများသည် ငြိမ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့လည်း သူတို့သည် ရှေ့မတိုးကြဘဲ ရပ်တန့်နေသည်။

“ဦးတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ကလေးက လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“မရွှေခင်တို့အိမ် သွားမလို့ကွ၊ မရွှေခင်အိမ်ကို ဒီကသွားရတယ် မဟုတ်လား”

ကလေးများက နောက်က ဆူညံစွာ ငြင်းခုံနေကြသည်။ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ကလေးမှာ သူတို့ထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

“ဘယ်မရွှေခင်လဲ၊ ကိုထွန်းအေး မရွှေခင်လား”

“အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ဟို ရွာတောင်ဖျားမှာ၊ လာ လာ၊ ကျုပ်လိုက်ပြမယ်”

ကလေးက သူ့ကိုသူ “ကျုပ်” ဟူသော နာမ်စားကို သုံးလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ ပြုံး၍ သူတို့ခေါ်သည့် နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကလေးတွေနှင့် တွေ့လိုက်တော့မှစောစောက အနေရခက်သော စိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားကာ နေသာထိုင်သာသလို ရှိလာ၏။

“ဟေ့ ကလေး၊ ဒီရွာထဲမှာ ဘယ်သူ အဆင်းရဲဆုံးလဲကွ”

“အကုန်လုံးပဲဗျ”

ကလေးက ပြန်ပြော လိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ ကလေးစကားကို သဘောကျသွားကာ ရယ်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အဲဒီအဆင်းရဲဆုံးထဲမှာ ဘယ်သူက ပိုဆင်းရဲသလဲလို့မေးတာ”

“မယ်ရွှေမ အဆင်းရဲဆုံးပဲ၊ အရက်ချက် ရောင်းရတယ်”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့်ကလေးက ဖြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မဖွားမယ်က အဆင်းရဲဆုံး”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကိုကံအေးမိန်းမ မဒီလုံးက အဆင်းရဲဆုံး”

“ဟေ့ မဖွားမယ်က ပိုဆင်းရဲတယ်ကွ၊ နွားတစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ တောင်းစားရတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးငါးယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်တောင် သူများပေးလိုက်ရပြီတဲ့”

“မဒီလုံးက ဒီထက်ဆင်းရဲသေး၊ တို့အမေကပြောတယ်၊ မဒီလုံးက မုဆိုးမတဲ့”

“မဖွားမယ်ကကော မုဆိုးမပဲကွ၊ သူ့မှာ ယောက်ျားမှမရှိပဲ”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ကလေးက ပြန်၍ ရှင်းပြနေသည်။

“မဖွားမယ် ယောက်ျားက ဘယ်မှာတဲ့လဲကွ”

“ထောင်ထဲမှာဗျ”

ကလေးက ခင်မောင်ဝင်းကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို ငုံ့၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တကယ့်လူကြီး တစ်ယောက်လို လေးနက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သူ့ယောက်ျားက ထောင်ထဲမှာလို့ ကျုပ်တို့အဖေကလဲ ပြောတယ်၊ မနှစ်က လက်ခုပ်ကွင်းထဲက သစ်ပင်တွေလဲ့လို့ ဖိုးရွှေဝက ထောင်ချလိုက်ပြီတဲ့ဗျ”

ကိုယ်တုံးလုံး နှပ်တွေ တွဲလောင်းဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်က ပြောပြီး နှပ်ရှုံ့လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့နှပ်ချေး တွဲလောင်းမှာ နှာခေါင်းထဲသို့ ခေတ္တာသာ ပြန်ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

“အဲဒါ မရွှေခင်တို့ ဝိုင်းပဲဗျ”

ကလေးက ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းတို့မှာ ရွာတောင်ဖျားရှိ ရွှေခင်တို့ ဝိုင်းထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဝိုင်းထဲတွင် အိမ်လေးအိမ် စုနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဘယ်သူမှ မရှိပေ။ နွားတစ်ကောင်ကို ဝင်းထရံတွင် ချည်ထား၏။ လှည်းအိမ်တစ်ခုကို ဖြုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားသည့်လှည်းဘီးနှစ်ဘီးမှာ မန်ကျည်းပင် ခြေရင်းတွင် ထောင်ထားလေသည်။

“ဟဲ့ ကောင်လေး၊ ဘယ်ထွက်သွား ပြန်တာတုံး၊ ဒီကလေး”

တဲထဲမှ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကလေးတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာသဖြင့် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ထဘီရင်ရှားထားသော မိန်းမတစ်ယောက်က နောက်မှ ဆင်းလိုက် လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်း၊ မောင်မောင်သန်းနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်၍ မိန်းမသည် ရပ်တန့်၍ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ကလေးလေးကို ကောက်၍ ချီထားလိုက်သည်။ သူ့ဟန်ပန်မှာ ခင်မောင်ဝင်းက ကလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်လိုက် လေမည်လားဟု အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကောက်၍ ချီလိုက်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲတော့”

မိန်းမက ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းကို မသင်္ကာသလိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ သူတို့ကို ကြောက်လန့်နေဟန်ရှိသည်။

“မရွှေမ၊ အဲဒါ မရွှေခင်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ဗျ”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ကလေးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မရွှေမသည် ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည်။ မရွှေမမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း အရက်ချက်သူ ဖြစ်ပေရာ သူတို့ အိမ်ပိုင်းထဲသို့ သူစိမ်းတစ်ရံစာ လာလျှင် အရက်ပုန်းလာ ဖမ်းသည့် ယစ်မျိုး အဖွဲ့သားတွေဟု ထင်နေတတ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းတို့ကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဖြူးက ဒေါ်မြဆင့်ရဲ့တူပါ။ မရွှေခင်တို့အိမ် ဟိုဘက်အိမ် မဟုတ်လား”

သည့်တော့မှ မရွှေမ၏ မျက်နှာမှာ ထိန်လင်းလာသည်။

“ဪ-ဪ၊ မယ်မြဆင့်ရဲ့ တူလား၊ သိပါဘူးတော်၊ မရွှေခင်တို့ အိမ်က ဟိုဘက်ကတော့၊ ရွှေခင်ရေ-ရွှေခင်၊ ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်လာတယ်ဟေ့၊ ဟဲ့-ဂန်းမသားလေးတွေ သွား၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတာလဲ၊ ရွှေခင်ရေ၊ ဝေး ရွှေခင်”

မရွှေခင် ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ချီကာ ရွှေခင်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ရွှေခင်တို့ အိမ်ရှေ့တွင်လည်း ဘယ်သူမှ မရှိပေ။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲတွင် ရက္ကန်းစင်တစ်စင် ရက်ထည်

တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရှိသည်။ ရက္ကန်းစင်ဘေးတွင် သစ်သား ကွပ်ပျစ်ကလေး တစ်လုံး ရှိပေသည်။

“အင်း ရွှေတင်ဟာ ဒီကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ကလေးမွေးခဲ့တာနေမှာပဲ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ကွပ်ပျစ်ကိုကြည့်၍ တွေးမိကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ခဏကြာတော့မှ ရွှေခင်သည် တဲနောက်ဖေးဘက်မှ ကွေ့၍ ထွက်လာသည်။ ရွှေခင်မှာလည်း ထဘီ ရင်ရှားနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေခင်ကို သည်တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးသည်။ ရွှေခင်မှာ ရွှေတင်နှင့် လုံးဝမတူဘဲ တောသူရုပ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာ ရွှေတင်လောက် မလှသော်လည်း ပြည့်ဖြိုး စိုပြည်သည်။ အသားမှာ ရွှေတင်လို ဖြူဝင်းမနေဘဲ ညိုနေသည်။

“ဖြူးက မယ်ဆင့်ရဲ့တူတဲ့အေ့”

မရွှေမက အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေသော ရွှေခင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်မြဆင့်၏ တူဟု သိလိုက်သည်နှင့် ရွှေခင်မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။ ညှိုးကျသွားရာမှ တင်းမာ ခက်ထန်လာသလို ထင်ရ၏။ သူ့ညီမ ရွှေတင့်အတွက် စိတ်နာနေဟန်ရှိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်မြဆင့်ရဲ့တူ ခင်မောင်ဝင်းပါ၊ သူက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မောင်မောင်သန်း”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေခင်ကို အကဲခတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ရွှေခင်သည် ဝမ်းသာသည့် ဟန်လည်း မပြ၊ ဖော်ရွေသည့် အမူအရာလည်း မရှိပေ။

“ကြားဖူးပဲ တော်၊ ဘာကိစ္စပါလိမ့်”

ရွှေခင်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍ ပြောလိုက်သည်။ ရွှေခင် အသံမှာ လှောင်ပြောင်သလို၊ မထီမဲ့မြင် ပြုသလို အသံမျိုးဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် မရွှေမနှင့် သူ့နောက်က ဝိုင်းအုံနေသော ကလေးတစ်သိုက်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရွှေခင်အနားသို့ ကပ်သွားကာ....

“ကျွန်တော် မရွှေခင်နဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့”

ရွှေခင်သည် ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာကို အံ့သြသလို ကြည့်နေမိသည်။ ခင်မောင်ဝင်းလို လူတစ်ယောက်က ရွှေခင်လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာတွေများ ပြောစရာ ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေဟန်ရှိသည်။ သူ့ကို ခုလို အရေးတယူလုပ်၍ ပြောနေသဖြင့် လည်း ကျေနပ်သွားပုံ ရပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းမျက်နှာမှာ လေးနက်သော သွင်ပြင်ကို ဆောင်နေ၏။

“ဘာကိစ္စပါလိမ့်၊ ထိုင်ကြဦးလေ”

ရွှေခင်က သည်တော့မှ ဖျာကြမ်း အသစ်တချပ်ကို ထုတ်ခင်းပေးသည်။ ပြီးနောက် ကလေးများကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ မရွှေမသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ယောင်ပေပေ ရပ်ကာ နားထောင်နေ၏။

“ဪ ရွှေတင့်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သိချင်တာကလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

ရွှေခင်၏ မျက်နှာမှာ ရွှေတင့်အကြောင်းဟု ကြားလိုက်သည်နှင့် ညှိုးသွားသည်။

“ရွှေတင့်အကြောင်းကို တော်တို့ သိစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သူ့ထိုက်နဲ့သူကံ ရှိပါစေတော့၊ နောက်ထပ်လဲ ဒုက္ခလာ မပေးကြပါနဲ့တော့”

ရွှေခင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ငိုငဲ့ချသွားသည်။ ရွှေခင်စကားများမှာ စိမ်းကား လွန်းလှသည်ဟုလည်း အောက်မေ့မိသည်။ သူ့ကို လူယုတ်မာဟု ထင်နေဟန်ရှိပေသည်။ သူတို့၏ လွဲမှားသော အထင်ကို ဘယ်လို ဖျောက်ဖျက် ပစ်ရပါမည်နည်း။ သည်အစွန်းအထင်းကြီးကို ဘယ်လို ဆေးကြော ပစ်ရပါမည်နည်း။

“ဒုက္ခပေးဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးဖို့လာတာပါ”

မောင်မောင်သန်းက သူတို့လာရသည့် အကြောင်းအရင်းကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြရသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ ရွှေခင်သည် မောင်မောင်သန်း စကားကိုလက်ခံကာ မျက်နှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ စောစောကလို တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထား မရှိတော့ပေ။

မောင်မောင်သန်းသည် လွှဖြင့်ဖြတ်ထားသော ကုက္ကိုပင် ငုတ်တိုကြီးပေါ်တွက် ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရပ်လျက် အဝေးကြီးသို့ ငေးနေသည်။ သည်တော့မှ ရွှေခင်သည် သူတို့ အနားသို့လာကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်၍ အဖြစ်အပျက် များကို ပြောပြနေသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ မီးရထား ထွက်သွားတော့လေ၊ ရွှေတင်ဟာ သတိလစ်နေတယ် ထင်တယ်၊ ငေးကြည့်နေတယ်။ ရွှေတင်ဟာ ရထားကြီး ထွက်သွားတာကို နောက်ကနေ ငေးကြည့်ပြီး မတုန်မလှုပ် ရပ်နေတယ်”

ရွှေခင်အသံမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုသံပါလာသည်။ မိုးထဲလေထဲတွင် သူနှင့် ရွှေတင်တို့ နှစ်ယောက်သား လိုက်ကြပုံကို အမှတ်ရနေသည်။

“အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ တို့ တွဲဘေးကပြေးလိုက်ပြီး အစ်ကို အစ်ကိုလို့အော် ခေါ်တာ သူပဲထင်တယ်၊ ငါက တောင်းရမ်း စားသောက်သူလေး ထင်ပါရဲ့၊ ပြောလိုက်လို့ မင်းကတောင် မူးစေ့ တစ်စေ့ ပစ်ပေးခဲ့သေးတယ်လေ”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ သူပြုခဲ့မိ ရက်စက်မှုကြီးကို သတိရကာ နှလုံးသားများ နာကျင်လာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“အင်း အမှန်ကတော့ ဒီအသံ၊ ဒီရုပ်ကို မမှတ်မိသော ငါ့အပြစ်ပဲ မောင်မောင်သန်း၊ အဲဒီတုန်းက မှတ်မိလိုက်ရင်လဲ ခုလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အေးလေ ငါ့အမြင်၊ ငါ့အကြား၊ ငါ့သတိတွေကို ငါ့ရဲ့အထက်တန်းစား ဆွေမျိုးပတ်ဝန်းကျင်က လုံးလုံးဖုံးထားနေတာကိုး”

ခင်မောင်ဝင်းက ယူကျုံးမရ သံကြီးနှင့် ညည်းလိုက်၏။ ကောက်ရိုးတစ်ပင်ကို ကောက်၍ လက်ထဲတွင် လိမ်၍ နေသည်။ ရွှေခင်သည် ခင်မောင်ဝင်း၏ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသော မျက်နှာ၊ ကြေကွဲလှိုက်လှဲသော အသံတို့ကို မြင်တွေ့ကြားနေရင်းက သနားစိတ်တွေ ဝင်လာမိသည်။

“ရထားကြီး ထွက်သွားတော့ ရွှေတင်ကို ကျမလိုက်ရှာတယ်၊ ရထားထွက်သွားရာ နောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မတ်တပ်ရပ် ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်တော့ ရွှေတင်က “ရွှေခင်ရယ်၊ ဗိုက်ထဲကကလေးကိုသာ သတိမရဘူးဆိုရင် ငါတော့ ရထားနင်းပြီး အသေခံတော့မလို့” လို့ပြောပြောတယ်၊ သူ့အဖို့ လောကမှာ တန်ဖိုးထားစရာဆိုလို့ သားကလေးက လွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့”

“အဲဒီ သားကလေးကော”

ခင်မောင်ဝင်းက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မွေးပြီး တစ်လလောက်ကြာတော့ ဆုံးသွားတာပဲ၊ ကလေးလဲ ဆုံးပြီးရော ရွှေတင်ဖြင့် လူရုပ်တောင် မပေါ်တော့ဘူး၊ လောကမှာ သူ့အဖို့တန်ဖိုးထားစရာဟာ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ဘဝကိုတောင် တန်ဖိုး မထားချင်တော့ဘူး ဆိုပြီး မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပဲ”

ရွှေခင်သည် မျက်လုံးထဲမှ ဝေလည်၍ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး နှာရည်ညစ်လိုက်သည်။

“ရွှေတင် ဒီဘဝရောက်အောင် လုပ်တဲ့တရားခံဟာ ငါပဲ မောင်မောင်သန်း၊ ငါပဲ၊ ငါ့ကြောင့် ရွှေတင်နွဲ့ထဲကျရတာ၊ ငါ့ကြောင့် အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲ ထိုးကျရတာ၊ ငါဟာ တရားခံပဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းနေသည်။ ဒီအပြစ်တွေကို ကျေအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ဟု စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကောက်ရိုးစင်တိုင်ကို ကိုင်ကာ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်သန်းနှင့် ရွှေခင်မှာလည်း စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ခင်မောင်ဝင်းကို ငေးကြည့်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“မရွှေခင်တို့အိမ်က မရွှေတင် ဘာကြောင့် ထွက်သွားတာလဲ”

မောင်မောင်သန်းမှာ ရွှေတင်ကို တရားခံဘဝနှင့်သာ မြင်ဖူးခဲ့၏။ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ယောက် အဖြစ်သာ မြင်ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်ပေမယ့် မုန်းဟန်ဆောင်တတ်သော တရားခံမ၊ မုန်းပေမယ့် ချစ်ဟန်ဆောင်တတ်သော တရားခံမဟု သတင်းခေါင်းစဉ် တပ်ရန် စကားလုံးများကိုပင် တွေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ ရွှေတင်၏ ပင်ကိုဘဝသည် ရိုးသားသော ဘဝဖြစ်၏။ သနားစရာကောင်းသော ဘဝဖြစ်၏။ အချစ်ကို အချစ်ဟု ပြော၍အမုန်းကို အမုန်းဟု ပြောတတ်သော သဘောဖြူအူစင် ကျေးတောသူ၏ ဘဝဖြစ်၏။ သည်လို ပရိယာယ်မကြွယ်သော တောသူမ ရွှေတင်သည် လောကအလယ်တွင် တကယ်ပြုံးခြင်း မဟုတ်သော မြူဆွယ်အပြုံးကိုသာ ပြုံးတတ်သည့် ပြည့်တန်ဆာမဘဝကို ဘာကြောင့် ရောက်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။

ရွှေခင်သည် မောင်မောင်သန်း၏ အမေးကို ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ ဝိုင်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံ ရပေသည်။ ပြီးမှ နာကြည်းသော အသံဖြင့်-

“ပြောရမှာ ရှက်လဲ ရှက်ပါရဲ့အကိုရယ်၊ ကျွန်မဒီမှာပဲ နေစေချင်ပါတယ်၊ ပျော်သလောက် နေပါလို့လဲ ပြောထားပါတယ်၊ ရွှေတင်ကလဲ နေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ရွှေခင်သည် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စီးကျလာသော မျက်ရည်များကိုသုတ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားပုံမှာ ပြင်းပြစွာ နာကြည်းသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေရာမှ ရွှေခင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ-ကျွန်မယောကျ်ားက သိပ်ဆိုးတယ်”

“ဪ ခဲအိုလုပ်သူက သူ့ဘာသာသူ သောက်စားဖြုန်းတီး မူးယစ်နေပြီး ခယ်မကို မကျွေးနိုင်ဘူး ဆိုပြီး နှင်ချတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ တယ်ကောင်းဟင်”

မောင်မောင်သန်းက မကျေချမ်းသံဖြင့် ပြောနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ သည်ထက်ဆိုးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာ၊ သိပ်ယုတ်ကန်းတာပဲ၊ မပြောပါရစေနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်”

“ဪ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတဲ့ ကောင်မ၊ ရှက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒို့အိမ်နဲ့ မတန်ဘူးလို့ ပြောသလား”

“မဟုတ်ဘူး - မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်ကန်းပါတယ် ဆိုမှပဲ၊ နားမလည်ကြဘူးလားရှင်၊ ကျွန်မအိမ်မှာ မရှိတုန်း ရွှေတင်ကို ကျွန်မယောကျ်ားက မတရားကျင့်လွှတ်တာကို ပြောတာတော်ရဲ့ ကိုင်း၊ သိပလား”

ရွှေခင်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြောကာ ငိုချလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ ပါးစပ်ဟကာ အံ့အားသင့်နေသည်။

“အင်း ရိပ်တော့ ရိပ်မိပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် မေးတာပါ”

“ကျွန် - ကျွန် - ကျွန်မလေ ဒီကောင်ကို မလွဲသာလို့ ဆက်ပေါင်းနေရတယ်၊ မျက်နှာတောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

ရွှေခင်သည် ရှိုက်သံကြားမှ ပြောပြနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းကမူ ဘာမျှ မပြောကြတော့ပေ။ မောင်မောင်သန်းသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေး တစ်ချောင်းဖြင့် သစ်မြစ်ကြီးကို ခြစ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှ ဥဩ တစ်ကောင်သည် လေးတွဲစွာ တွန်ကျူးနေပေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ သည်လို ရင်နှင့်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တွေကို နောက်ထပ် မကြားချင်တော့ပေ။ ဒါတွေအားလုံး၏ တရားခံသည် သူပင် ဖြစ်သည် ဆိုသော ယုံကြည်ချက်မှာ ပိုမိုခိုင်မြဲလာသည်။ သူနှင့်ရွှေတင်သာ ကျူးကျူးလွန်လွန် မဖြစ်ခဲ့ဘူး ဆိုပါက ရွှေတင်သည် သည်လို နှံ့အိုင်ထဲသို့ ကျရောက်သွားမည် မဟုတ်ဟု ထင်ရပေသည်။

“အစ်ကိုတို့ အမျိုးက ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးမဟုတ်လား၊ ဆာဖိုးဝင်း အမျိုးဆိုတာ အင်မတန် ကြီးပါတယ်၊ ရွှေရွှေတို့နဲ့စာရင် တောင်ထိပ်နဲ့ တောင်ခြေလှိုင်းကြားလို ကွာခြားလှပါတယ်”

ရွှေတင်၏ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မျက်နှာကလေးကို လည်းကောင်း၊ အသံကလေးကို လည်းကောင်း အမှတ်ရနေသည်။ အချစ်ရဲ့အထွတ်အထိပ်ရောက်ရင် ချောက်ကြီးထဲ ကျမှာပါအစ်ကိုရယ်၊ ကြီးကြီးဆင့်တို့က ဒီလောက် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာ ထောက်ရင် မိရွှေတင်ရဲ့ ရှေ့မှာ အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

အချစ်၏ အထွတ်ထိပ်သို့ ရောက်အောင် သူ ဇွတ်အတင်း ခေါ်ခဲ့တုန်းကလည်း ရွှေတင်သည် ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ သူ့ရှေ့ရေးကိုသူ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ဖူး၏။ ဇာတိသို့ ထွက်ပြေး ရှောင်ပုန်းသည်ကိုပင် မရအရ ဖမ်းခဲ့ဖူး၏။ သည်တုန်းကတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်၏ မျက်ရည်လည်ရွဲ မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ တောင်းပန် တိုးလှိုင်းသံကို လည်းကောင်း၊ မြင်လည်းမမြင်၊ ကြားလည်း မကြားခဲ့ပေ။ ယခုမူ ရွှေတင်သည် ဘယ်တော့မှ ပြန်တက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားပေပြီ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် သူတို့အနားမှာ နေရသည်ကိုပင် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကြာကန်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်သန်းမှာ ရွှေခင်နှင့် စကားပြော ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဒါထက်၊ မရွှေခင် ဒီကနေပြီး ဘယ်ကို ထွက်သွားသလဲ”

“ညောင်လေးပင်လား၊ ပဲခူးလားမသိဘူး၊ လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီက ဆေးလိပ်ခုံ တစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်က မယားငယ်အဖြစ်နဲ့ ထားတယ်လို့ ကြားရသေးတယ်၊ ဒီနောက်တော့ သူ့အကြောင်း ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး”

ရွှေခင်သည် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေသည်။ ရွှေခင်၏ ရှိုက်သံသည် ခင်မောင်ဝင်း၏ ထုထည်ကြီးလှသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေ၊ သိက္ခာတွေကို ဖြိုချနေသော ထိုးနှက်ချက်များနှင့် တူနေသည်။

“ခုလား၊ ခု ရွှေတင် ပြည့်တန်ဆာဖြစ်နေပြီ မရွှေခင်ရေ။ ပြည့်တန်ဆာမ၊ လူသတ်တရားခံမ ဘဝနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ”

ခင်မောင်ဝင်းက ကြာကန်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း ရွှေခင်ကိုအဖြေပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စကားလုံးများမှာ ထွက်မလာပဲ ရင်ထဲမှာပင် တစ်ဆို့ နေကြသည်။ တကယ်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်စကားလုံးများကို ရွှေခင်တို့အား မပြောရဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရွှေတင်၏ နောက်ပိုင်း ဇာတ်လမ်းကို ရွှေခင်အား အသိမပေးရဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“လူယုတ်မာ၊ အရေခွံ လူကြီးလူကောင်း၊ သူများသားပျို မယားပျိုကို ဖျက်ဆီးသူ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်သူ”

ဖွင့်များ ပြောလိုက်ရလျှင် ရွှေခင်တို့က သည်လိုများ ဝိုင်း၍ လက်ညှိုး ထိုးလေမည်လား။ သူတို့သည် နာမဝိသေသန ဘွဲ့ထူးတွေကို ပေါက်ပေါက်ကြသလို အပ်နှင်းလေမည်လား၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြလေမည်လား။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကန်ဘောင်ရိုးရှိ ကျောက်စရစ်ခဲလုံး ကလေးများကို နှင်း၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးများသည် သူ့ဖိနှပ်အောက်မှ လွင့်စင် သွားကြသည်။

“ခင်ဗျား လူယုတ်မာကြီး၊ လူယုတ်မာခြေထောက်နဲ့ ကျုပ်တို့ကို မနှင်းနဲ့၊ ကျုပ်တို့ကိုမနှင်းနဲ့”

ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးတွေက စကားပြောတတ်ရင် သူ့ကို ဒီလိုပင်ကဲ့ရဲ့ကာ အနှင်းမခံဘဲ အဝေးသို့ ရှောင်ပြေးကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ထိုမျှမက ပထဝီမြေကြီးကလည်း ကောက်ကျစ် ယုတ်မာခြင်းနှင့် မှန်ကန်တည့်မတ်ခြင်း စသည့်

တရားများကို ခွဲခြားဝေဖန်တတ်ခဲ့မည် ဆိုပါက သူလိုလူတစ်ယောက်ကို မြေပြင်ပေါ်မှ လွင့်စင်သွားအောင် ခါချလိုက်မည်လား မပြောတတ်ပေ။

သည်နေရာမှာ သူနှင့်ရွှေတင်တို့ ချစ်ပင်ပျိုးခဲ့ကြသော နေရာဖြစ်၏။ စိမ်းဆတ်ဆတ် အနံ့ သင်းနေသည့် ကောက်လှိုင်းပုံကြီးများကို မှီကာ ကန်ထဲတွင် ထွားထွားဝေဝေ ဖူးပွင့်နေကြသည့် ကြာပန်းတွေကို ကြည့်ကာ တီတာ စကားဆိုခဲ့ကြ၏။ သည်တုန်းက သူက ရွှေတင်ကို ကြာပွင့်နှင့်နှိုင်း၏။ ရွှေတင်ကလည်း သူ့ကို ကြာပွင့်နှင့် နှိုင်း၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်မမြင်ဘဲ အချစ်ကိုချည်း မြင်သော အချိန်ပိုင်းကလေး ပေတကား။

ကန်ထဲတွင် ကြာပွင့်များသည် အရင်တုန်းကလိုပင် ဖူးပွင့်နေကြပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ကြာဖြူပွင့်များ ဖြူဖွေးကြပုံသည် ရွှေတင်၏ စိတ်နှလုံးဖြူပုံနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိပေ၏။ ကြာနီပွင့်များမှာ ရွှေတင်၏ နီထွေးသော လက်ဖဝါးများနှင့် တူ၏။ ကြာညိုပွင့်များ ညိုရောင်သန်းပုံမှာ ရွှေတင်၏ မျက်လုံးများလိုပင် ဖြစ်နေပေသည်။ သည်ကြာများ အားလုံးသည် နွံစပ်တွင် ပေါက်နေကြသည်။ တချို့ကြာရွက်များမှာ ရေထဲတွင် ပက်လက်လန်၍ မျောနေကြသည်။ ခရေပွင့်များမှာ မြေပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲနေကြပေ၏။ လယ်တောအဆုံးတွင် မြရာပင်အုပ်များသည် ညိုမှိုင်းနေကြသည်။

မောင်မောင်သန်းသည် ရွှေခင်နှင့် စကားပြောပြီး ခင်မောင်ဝင်း နောက်သို့ လိုက်လာ၏။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကမူကလေးပေါ်တွင် ရပ်ကာ မှိုင်းပြာနေသော မိုးကုတ် စက်ဝိုင်းဆီသို့ ငေးကြည့်နေပေသည်။

“မောင်မောင်သန်း”

ခင်မောင်ဝင်းက သံပြတ်နှင့် ခေါ်လိုက်၏။ မောင်မောင်သန်းက သူ့ဘာပြောမလဲဟု ခင်မောင်ဝင်း မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းအသံမှာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်

ဖြစ်သော်လည်း ခိုင်မာ တည်ကြည်သော အသံဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြတ်သား တည်ငြိမ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေပေသည်။

“ငါတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချပြီးပြီ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ”

“ငါ ဒီက ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လို့ရှိရင် ငါပြုသမျှ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ရွှေတင်ကို ထပ်ပြီး တောင်းပန်မယ်၊ ပြီးတော့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် စကားကိုဖြတ်ကာ အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ မောင်မောင်သန်းက ကျောက်စရစ် ခဲလုံးကလေးများကို ဖိနပ်ဦးဖြင့်တောက်စားရင်း-

“ပြီးတော့၊ ရွှေတင်ကို ငါလက်ထပ် ယူလိုက်တော့မယ်”

မောင်မောင်သန်းသည် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ခင်မောင်ဝင်းကို ငေးကြည့် နေမိသည်။ ခင်မောင်ဝင်း စိတ်မှ ကောင်းတော့ရဲ့လားဟုလည်း သံသယဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့ ခင်မောင်ဝင်း မရှုံးပါ။ ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာ၊ မျက်လုံးကြည့်ပုံ၊ လေယူလေသိမ်းတို့မှာ ပကတိ အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ခင်မောင်ဝင်းကို ဘေးမှကြည့်၍ အားမရသလို ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွားရပ်ပြီး ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဟေး ဖိုးခင်မောင်ဝင်း၊ ဖြစ်ပျံ့မလားကွ၊ ကျွန်းမိန့်ကို အယူခံလို့ရဦး၊ ထောင်တော့ ကျဦးမှာပဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မဆုံးဖြတ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်ရမယ်၊ အယူခံ ရှုံးတယ် ဆိုပါတော့၊ ရွှေတင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ငါ ကျွန်းကို လိုက်သွားမယ်၊ ယောက်ျား ကျွန်းကျရင် မိန်းမလိုက်နိုင်တယ်၊ မိန်းမ ကျွန်းကျရင် ယောက်ျား လိုက်နိုင်တယ်၊ ဟိုမှာတို့ အိမ်ထောင်သည်တွေ အဖြစ်နဲ့ တောင်ယာ

ကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်စားမယ်၊ ထောင်ကျရင်လဲ လက်ထပ်ထားမှာပဲ၊ ထောင်က ထွက်လာတော့ အတူနေလိုက်ရုံပေါ့”

မောင်မောင်သန်းသည် ခေါင်းကို တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကုတ်နေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကြီးပဲကွာ၊ မင်းက ကျွန်းကို လိုက်နိုင်တယ်ထားဦး မင်းဂုဏ်သိက္ခာ မင်းဆွေမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာ”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ လာပြန်ပလား၊ ဒီဆွေမျိုးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် အော်လိုက်သဖြင့် မောင်မောင်သန်းပင် လန့်သွားသည်။ သည်တော့မှ မောင်မောင်သန်းက လေအေးကလေးဖြင့်...

“စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ မဆုံးဖြတ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ မင်းဆွေမျိုးတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထည့်မစဉ်းစားဘူးပဲ ထားပါ၊ မင်းအဖေဖြစ်တဲ့ ကွယ်လွန်သူ ဆာဖိုးဝင်းရဲ့ နာမည်ကို ထောက်ထား ရဦးမယ်၊ မင်းပစ္စည်းတွေ မင်းဂုဏ်တွေကို ငဲ့ညှာရဦးမယ်၊ အို ထောက်ထားငဲ့ညှာစရာတွေ အများကြီးပဲ၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်တော့မည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ငါဟာ ဒီဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထောက်ထားနေခဲ့လို့ ရွှေတင့် အပေါ်မှာ အပြစ်အမျိုးမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီ၊ ရွှေတင်ကို အမိဖမ်းဖို့ လိုက်တုန်းကတော့ ဒီဂုဏ်တွေ သက္ကာတွေကို ဘေးဖယ်ထားခဲ့တယ်။ ရွှေတင်ကို စွန့်ခွာချင်တော့ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ဆိုတာတွေကို အလေးပေး စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ဒီဂုဏ်တွေဟာ ငါ့ရှေ့မှာ တောင်ကြီးတွေလို

ကာဆီးနေတာကို ငါဒီအတိုင်း အညံ့ခံ ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ မေမေ့ မျက်နှာထောက်ရ အစ်မမျက်နှာ ထောက်ရဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငါ အခု ဒါတွေအားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ ရွှေတင်ကို အမိဖမ်းချင်တုန်းက ဒါတွေမစဉ်းစားပဲ စွန့်ပစ်ချင်တော့မှ ဒါတွေ စဉ်းစားမယ် ဆိုရင် ငါတရားမလား မောင်မောင်သန်း ဟင်၊ မတရားဘူးကွာ၊ မတရားဘူး၊ ဒီဟာတွေ အားလုံးကို ငါစွန့်ပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီမှာကြည့် ”

ခင်မောင်ဝင်းက အပေါ်အကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ မောင်မောင်သန်းသည် နားမလည်သလို စာရွက်ထပ်ကြီးကို တလှည့်၊ ခင်မောင်ဝင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

“ဒီမလာခင်မှာ ငါ အမွေခွဲခဲ့ပြီးပြီ၊ ဖြူးနဲ့ ဇေယျဝတီဘက်က မြေတွေကို ငါယူခဲ့တယ်၊ အားလုံးပေါင်း ဧက သုံးထောင်လောက်ရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကိုလည်း ငါစွန့်ပစ်တော့မယ်၊ ငါပိုင်တဲ့ အိမ်တွေ မြေတွေ ယာတွေ ခြံတွေကို ပေးပစ်မယ်၊ လှူပစ်မယ်၊ ရွှေခင်တို့လို ငါတို့မြေပေါ်လုပ်တဲ့ လယ်သမားတွေကို ပေးလိုက်တော့မယ်၊ ရွှေတင်နဲ့ ကျွန်းကို လိုက်သွားတဲ့ နောက်မှတော့ ငါ့မှာ ဒီမြေတွေရှိနေတော့ကော ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်းရှူးနေသလား”

မောင်မောင်သန်းမှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်အတွက်ကြောင့် သည်မျှလောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့၍ ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ရွှေတင်၏ တန်ဖိုးမှာ သည်လောက်ကြီးသလားဟုလည်း တွေး၍ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“မင်းဟာ အရှူးလို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်နေတာပဲ”

“ငါ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးစဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တာ၊ ငါဟာ ရွှေတင် အမှုက လွတ်အောင် ရှေ့နေ အကုန်အကျခံပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ထောင်ဝင်စာတွေပြီး လိုတဲ့ငွေရေး ကြေးရေး စားရေး သောက်ရေး အကူအညီတွေ

လိုသလောက် ပေးခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ရွှေတင်ထောင်ထဲက ဘယ်အကျဉ်းသားရဲ့ အမှုစုံစမ်းပြီး လွှတ်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောရင် သူပြောတဲ့ အတိုင်းဆောင်ရွက် ပေးခဲ့တယ်။ ရွှေတင်ကို ငါ့အပြစ်တွေ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။

“အေးလေး ဒီလောက်လုပ်ပေးရင် တော်ရောပေါ့ကွ၊ မင်းအပြစ်ကို မင်းသိပြီးလို့ တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှကိုလည်း ပေးပြီးပြီ၊ သူ့အတွက်တင်မကဘူး တခြားလူတွေအတွက်တောင် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းက ကူညီစောင့်မပြီးပြီ၊ ဒါဟာ သူ့ကို ကူညီတာ ကယ်တင်တာ မဟုတ်ဖူးလား၊ မင်းဒီထက် ဘာများပိုလုပ်ချင်သေးသလဲ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အစက အဲ့ဒီလို ထင်ခဲ့တာပဲ၊ ရွှေတင်ကို ငါအဲ့ဒီလို အကူအညီပေးနေတာဟာ ရွှေတင်ကို ကယ်တင်ဖို့လို့ပဲ ငါထင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ကျတော့ ရွှေတင်ကို ကယ်တင်ရေးထက် ငါ့ကိုယ်ငါ ကယ်တင်ရေး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုလူတွေက မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူ၊ လူယုတ်မာလို့ စွပ်စွဲကြတော့မှာပဲ၊ ဒီလို စွပ်စွဲခံရရင် ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ငါ့ဆွေမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထိခိုက်တော့မှာပဲလို့ စိုးရိမ်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ သူများသားပျို မယားပျိုကို ဖျက်ဆီးသူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အထင်ရောက်အောင် လုပ်ပြနေတာပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒါဟာ တကယ်ကျတော့ ရွှေတင် အကျိုးထက် ငါ့အကျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေတင်ကို ကယ်တင်ရေးထက် ငါ့ကိုယ်ငါ ကယ်တင်ရေး ဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေတင်ကို အဖတ်ဆယ်ရေးထက် ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ရေး ဖြစ်နေတယ်”

မောင်မောင်သန်းသည် ဘာမျှ မပြောတော့ပဲ ကျောက်ခဲလုံးလေးများကို ကောက်ကာ ကန်ထဲသို့ ပစ်ချနေသည်။ ကန်ရေပြင်တွင် လှိုင်းတွန့်ကလေးများ ထနေ၏။

“ခုတော့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာ ပြန်တက်ရေး၊ ငါ့ကို လူတွေ လူကောင်းလို့ ထင်လာအောင် လုပ်ရေးတွေကို မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ဒီကိုရောက်လာပြီး လယ်သမားတွေကို မြင်ရတော့ ပိုပြီး ငါ့အမြင်၊ ငါ့အတွေးတွေဟာ ပြတ်သားလာတယ်။ ငါ့မှာ အပေါ်ယံ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊

ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိနေပေမယ့် တကယ်တော့ ငါတို့ အမျိုးတွေဟာ လူများပါးစပ်နားက ထမင်းလုပ်ကို အေးစားပြ တိုက်ပြီးစားနေတာပဲ၊ မတရား လုပ်နေကြတာပဲ၊ လောကမှာ ဂုဏ်တွေ ပိုက်ဆံတွေသာရှိပြီး အကျင့်သိက္ခာမရှိရင် တရားမျှတမှု မရှိရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဂုဏ် တို့ ပိုက်ဆံတို့ဆိုတာ အကျင့်သိက္ခာနဲ့ တရားမျှတမှုလောက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

“အေး ဒါတွေကို ငါအားလုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီးပြီ၊ ဒီလို စဉ်းစားပြီးတော့မှ ရွှေတင်ကို ငါလက်ထပ်ပြီးယူမယ်၊ အယူခံရုံရင်လဲ ကျွန်းကို လိုက်သွားမယ်၊ ငါ့မြေတွေကိုလဲ ငါ လှူပစ် ပေးပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာ။ ငါစိတ်နောက်ကိုယ်ပါ အရူးလိုလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒို့ဆွေမျိုးတွေကသာ ဂုဏ်စိတ်ပကာသနစိတ် ပိုက်ဆံစိတ် ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်ပြီး အရူးလို လုပ်နေကြတာ”

နေဝန်းသည် အနောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းစပြုလာ၏။ ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် တိမ်ပုံများသည် မျောပါနေကြ၏။ ရွက်လွင့်လာသော လှေကြီးများနှင့် တူပေသည်။ ကလေးများသည် ကျွဲအုပ် နွားအုပ်များကို မ၊၍ ပြန်လာကြသည်။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကျွဲကျောင်းသားကလေးသည် ကျွဲကျောကုန်း ပေါ်တွင် ထိုက်ကာ ပလွေမှုတ်လာသည်။ ကျန်ကလေးများက က၍လိုက်လာကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ သူတို့မှာ ဆောင်းတွင်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းပေမဲ့ စောင်ခြုံစရာ မရှိဘူး၊ သူတို့က လယ်တွေလုပ်ပြီး ဒီလိုဆင်းရဲနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒို့က သူတို့ဆီက အေးစားပြတိုက်ပြီး အနွေးထည် အထပ်ထပ်ဝတ်၊ စည်းစိမ်နဲ့ နေတာမျိုးကို ဂုဏ်လို့ခေါ်မလား၊ တရားမျှတမှုလို့ ခေါ်မလား၊ ဒီတော့ ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မမက်မောတော့ဘူး မောင်မောင်သန်း၊ အစတုန်းကတော့ သီးစားသမားတွေကို သီးစားခ လျှော့ပေးမယ်၊ လယ်ကူလီတွေကို သီးစားချပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲရှိတယ်၊ ခု သူတို့အခြေအနေတွေ မြင်ရတော့ သီးစားခလျှော့ရုံ၊ သီးစားချပေးရုံနဲ့

ငါမတင်းတိမ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါတွေအားလုံးကို ငါစွန့်လိုက်တော့မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ ဒီမြေတွေကို ပေးပစ်လိုက်မယ်။ ဒါတွေမရှိတော့မှ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတဲ့ အပေါ်ယံတွေ ပျောက်ကွယ်မယ်။ ဒီတော့မှ ငါဟာ ရွှေတင်ကို ကယ်တင်နိုင်မယ်။ အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ငါ့အတိတ်နဲ့ထဲကလဲ ငါ့ကိုယ်ငါ တကယ်အမှန် ကယ်တင်နိုင်မယ်။ ပြီးတော့ ငါရွှေတင်နဲ့ ကျွန်းကိုလိုက်မယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။

မောင်မောင်သန်းသည် ကမူဆင်ခြေလျှောမှ နေ၍ ကမူထိပ်တွင် ရပ်နေသော ခင်မောင်ဝင်းကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ကမူထိပ်မှ ခင်မောင်ဝင်း၏ ရုပ်လုံးမည်းမည်း သဏ္ဌာန်မှာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသည်။ မောင်မောင်သန်းသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးကို ကန်ထဲပစ်ချနေ၏။ ကန်ထဲတွင် ကြာပွင့်များသည် ဖူးပွင့်ဝေဆာနေကြသည်။ တေးသံနှင့် ပလွေသံသည် တနွဲ့နွဲ့ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ကိုတောင်သူ နွားလှန် ထတို့မှာကွယ်-ဆီးဖြူပင်စခန်း(အိုကွယ်) နွားရေချပါတဲ့လမ်း”

အခန်း (၃၈)

ထောင်မှူးကြီးသည် ရှေ့ကစားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲတွေ တစ်ထပ်ကြီးချကာ အလုပ်ရှုပ် နေသည်။ သတင်းစာများလည်း ပုံ၍ နေ၏။ သည်သတင်းစာများမှာ ထောင်ဝင်စာ လာသူများ ယူလာသည့် ထောင်ထဲသို့ ပေးသွင်းရန် သတင်းစာများ ဖြစ်သည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် ဖိုင်တွဲများကို ဘေးသို့ဖယ်လိုက်ပြီး သတင်းစာများကို ဖတ်နေသည်။ ထောင်ထဲသို့ သွင်းသင့်သော သတင်းများ ပါ-မပါ စစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူစားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အပေါက်တွင် ထောင်ထားသော သင်ပုန်းပေါ်တွင်ကား ကြိုးကျသူများ စာရင်း၊ တစ်ကျွန်း ပို့ရမည့်သူများစာရင်း၊ အယူခံသူများစာရင်း၊ လွတ်သူများ စာရင်းကို မြေဖြူဖြင့် ရေးသားထား၏။

ထောင်မှူးကြီးမှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညိုနှင့် ရခိုင်လူမျိုး ဖြစ်၏။ စကားပြောလျှင် ရခိုင်သံဝဲဝဲဖြင့် စကားပြောတတ် ပေသည်။ ထောင်မှူးယူနီဖောင်း ဝတ်စုံမှာ ပွယောင်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ထောင်မှူးကြီး စားပွဲဘေးနံရံ ကပ်လျက် ကုလားထိုင်တန်းလျား ပေါ်တွင်မူ ညိုလေးနှင့် ရွှေတင်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ ရွှေတင်မှာ အထူးတန်းရထားပြီး ဖြစ်၍ ထောင်ဝင်စာလာသူ ညိုလေးနှင့် ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းထဲတွင် တွေ့ခွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ညိုလေးသည် ဘုံက အရှည်၊ ဘလေဇာ တိုကျပ်ကျပ်နှင့် ဘန်ကောက်လုံချည် တစ်ပတ်နှမ်းကို ဝတ်ထားပေသည်။ ဘူးဝထဲသို့ ထမင်းချိုင့်များ၊ ခေါက်ဆွဲထုပ်များကို၍ ထောင်ဝင်စာလာသူများ ဝင်လာကြပေသည်။ ရိုးရိုးအကျဉ်းသမားများ ထောင်ဝင်စာ တွေပေးသည့် နေရာဆီမှ အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသံများကိုလည်း ကြားရပေသည်။

“ရော့ ရော့၊ ဒါ မင်းတို့သတင်းစာလား”

ထောင်မှူးကြီးက အသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့် လှမ်းပြောကာ စစ်ဆေးပြီးသော မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို ညိုလေးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သတင်းစာမှာ ညိုလေး ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘူးဝသို့ ရောက်လျှင် သတင်းစာကို စစ်ဆေးရန် ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းသို့ တင်လိုက်သဖြင့် ထောင်မှူးကြီးက စစ်ဆေးပြီး ထောင်ထဲသို့ သွင်းခွင့် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေသော သတင်းစာသားများ ပါလျှင်၊ သို့မဟုတ် အကျဉ်းသမားများ ဖတ်ရန်မသင့်ဟု ယူဆသော သတင်းများပါလျှင် ထောင်မှူးကြီးက ဖြတ်တောက်ပြီးမှ သွင်းခွင့်ပြုပေသည်။

ညိုလေးသည် ကုလားထိုင်မှထကာ ကိုယ်ကိုရို၍ ထောင်မှူးကြီး လက်မှ သတင်းစာကို ယူလိုက်ပြီး ရွှေတင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် သတင်းစာကို ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် လှန်လှောကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် သတင်းစာမျက်နှာစုံ လက်ျာဘက် ထောင့်မှ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ပြူးကျယ်သွားကြသည်။ မျက်နှာထားမှာလည်း တည်ငြိမ် လေးနက်၍လာသည်။ သတင်းအပေါ်တွင် “ဖြူးသခင်တောက်ထွန်း ရန်ကုန်ထောင်ပို့ပြီ” ဟု ခေါင်းတပ်ထားပေ၏။

ရွှေတင်သည် သတင်းစာသားများကို ဆက်၍ ဖတ်နေလေသည်။

“ဖြူးမြို့၊ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ အတွင်းရေးမှူး သခင်တောက်ထွန်းအား ပြည်ပိုင်အစိုးရက ကာကွယ်ရေးပုဒ်မ ၂၈အရ ဖမ်းဆီးထားခဲ့ရာမှ ယခုအခါတွင် သခင်တောက်ထွန်းအား တောင်ငူထောင်မှ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ ယမန်နေ့ကပင် ပို့လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း”

ရွှေတင်၏ မျက်စိထဲတွင် လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ တရားဟောနေသော ကိုတောက်ထွန်းကို မြင်ယောင်လာလေ၏။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဆန်စက်မှ ထွက်သွား ပြီးကတည်းက သူ့ဘဝကို ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းများဆီတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ဖြူးနယ်မှ လယ်သမားများအား ရှေ့ဆောင်ကာ မြေခွန်တော် လျှော့ပေါ့ရေး၊ သီးစားခဥပဒေ ပြဌာန်းရေး၊ လက်ဝတ်လယ်များကို ထွန်ယက်ရေး၊ လုံလောက်သော အမတ်တော်ကြီးများ ရရှိရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကိုတောက်ထွန်းသည် အဖမ်းခံရပေပြီ။ ရွှေတင်သည် ဖြူးတွင် သူနှင့်ခင်မောင်ဝင်းကို လမ်းလျှောက်ရာမှ အပြန် ကိုတောက်ထွန်း တရားပွဲကို ဝင်နားထောင်ရင်း ခင်မောင်ဝင်းပြောသည့် စကားများကို အမှတ်ရလာပေသည်။

“သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လဆိုတာ ဒီလိုလူမျိုးလား၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် မခိုးမခန့်ရယ်၍ လှောင်နေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဒို့ဗမာအစည်း အရုံး လှုပ်ရှားမှုကို အထင်သေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို အထင်ကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ကိုတောက်ထွန်းမှာ ဝင်ရိုးစွန်းနှစ်ခုလို ကွာခြားခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပေ၏။ ရွှေတင်သည် သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်နေပြန်သည်။

“သခင်တောက်ထွန်းမှာ သနပ်ပင် လယ်သမား ညီလာခံကြီးတွင် အာဏာပီဆန်ရေး အတွက် ရဲရဲတောက် ဟောပြောခဲ့ ပြီးနောက် အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု

ကြားသိရကြောင်း၊ ၎င်းမှာ တောင်ငူခရိုင်တွင် ခိုဗမာသခင် သခင်မများ၊ လယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများက သာမက မြို့မိမြို့ဖများကလည်း လေးစားချစ်ခင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပေရာ အချုပ်ဖြင့် မီးရထားဘူတာသို့ ခေါ်ဆောင်လာသော အခါတွင် ခိုဗမာသခင်၊ သခင်မများ၊ လယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများ၊ မြို့မိမြို့ဖများက ကြွေးကြော်သံများ ဟစ်အော်ကာ ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ကြသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဖြူးမှလယ်သမားများနှင့် ဇေယျဝတီမှ အိန္ဒိယ အလုပ်သမားများကလည်း မော်တော်ကားဖြင့် တောင်ငူသို့ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြသေးကြောင်း၊ ဇေယျဝတီမှ အိန္ဒိယ အလုပ်သမားများကမူ (တောက်ထွန်း ကီရေး၊ တောက်ထွန်း ကီရေး) စသည်ဖြင့် ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် ကြွေးကြော်ကြကြောင်း”

“သခင်တောက်ထွန်းမှာ ပင်နီအင်္ကျီ၊ ဝါးဖတ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားပြီး လာရောက် ပို့ကြသော ပရိသတ်များအား ပြုံးရွှင်စွာ လက်ပြနှုတ်ဆက်၍ လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း”

ရွှေတင်၏ မျက်စိထဲတွင် ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းကာ ပင်နီဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီကြီးဖြင့် ဖိုရိုဖားရားဝတ်ထားသော ကိုတောက်ထွန်းကို မြင်ယောင်လာ၏။ ကိုတောက်ထွန်းကား ဒေါ်မြဆင့်တို့၏ ဆက်ဆံပုံကို မုန်းသူဖြစ်၏။ ဒေါ်မြဆင့်တို့ကြောင့် ရွှေတင် သည်ဘဝသို့ ရောက်လာပုံကို သိလျှင် သူ့အမုန်းမှာ ဘယ်လောက် ခါးသီးလိုက်မည် မသိပေ။ ရွှေတင်ကိုလည်း အပြစ်ပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်ပေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ လေးနှစ်လောက် ရှိလေပြီ။ တွေ့မည့် တွေ့တော့လည်း ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသမားများအဖြစ် လာတွေ့ကြပေဦးမည်။

“အစ်မရေ၊ အစ်မမှာလိုက်တဲ့ ဖဲထုပ်ပါလာတယ်”

ညိုလေးက ထောင်မှူးကြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်အသွားတွင် ရွှေတင် အနားသို့ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။ ရွှေတင်သည် ညိုလေးစကားကို မကြားတော့သလိုဖြင့် သတင်းစာကို လက်ထဲတွင် ခေါက်လျက်သား ကိုင်ရင်း ဝိုင်နေသည်။ ညိုလေးက စက္ကူပတ်ကာ ကြိုးဖြင့် ထုပ်ထားသော ဖဲထုပ်ကို

လှမ်းပေးလိုက်တော့မှ ရွှေတင်သည် ဖဲထုပ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါမလိုချင်တော့ဘူး၊ ပြန်ယူသွားတော့”

ညိုလေးသည် ဖဲထုပ်ကို ဘလေဇာ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာထည့်ရင်း ရွှေတင်ကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ ရွှေတင်မှာ သူတို့နှင့် အတူနေစဉ်က အင်မတန် ဖဲရိုက်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည်။ ဖဲရိုက်နေတုန်း ဧည့်သည်လာလျှင် ဧည့်သည်ဆီက ပိုက်ဆံရဖို့ကို စိတ်ကူမထည့်တော့ဘဲ ဖဲဝိုင်းမှ မထနိုင်သူဖြစ်၏။ ဖဲရိုက်ရမည် ဆိုလျှင် ထမင်းမစား ဟင်းမစား ရိုက်သူဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲ ရောက်တော့လည်း သူတဖွဖွ မှာလွန်း၍ ဖဲထုပ်ကို ယူလာခဲ့ရသော်လည်း မလစ်သဖြင့် မပေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ခါတိုင်း ထောင်ဝင်စာလာလျှင် အိမ်မှာ မျက်မှေးအမြဲတို့ ဂျော်ကာ ဆွဲသေးသလားဟု ခဏခဏမေးကာ သူတို့ဖဲရိုက်ကြောင်း ညိုလေးပြောပြသည်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ နားထောင်တတ်သည်။

ညိုလေးသည် ရွှေတင်၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်၍ ဝိုင်နေမိ၏။ ရွှေတင်မှာ မကောင်းမှုဟူသမျှနှင့် မပတ်သတ်ချင်တော့သော ဟန်ပန်ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

“မျက်မှေးအမြဲကလဲ စီးကရက် ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ငွေတစ်ဆယ်လဲ ပေးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကြီးလွန်းက ငွေသုံးဆယ်”

“မင်းပဲ ပြန်ယူသွားပါတော့ ညိုလေးရယ်၊ ငါ ဒါတွေ မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ အမြဲကိုလဲ ခုလို အမှတ်တရပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ညိုလေးသည် ရွှေတင်ကို အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရွှေတင်သည် စီးကရက်ကိုလည်း ဖွာတတ်သည်။ စီးကရက် ပါလာလျှင်လည်း အငမ်းမရ သောက်တတ်သည်။ ယခုမူ ရွှေတင်တွင် အငမ်းမရဟန်တွေ မရှိတော့ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောမိကြဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့် နေကြ၏။

“ဒီကနေ့ကစပြီး အစ်မရဲ့နာမည် မကျင်ရွှေဆိုတာကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ကျင်ရွှေဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဒီနေ့ကစပြီး အဆုံးသတ်လိုက်တော့မယ်။ ငါ့နာမည်ရင်းက ရွှေတင်တဲ့”

ရွှေတင်မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ဝင်းပလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ တကယ်လည်း ရွှေတင်သည် ပြည့်တန်ဆာမ ကျင်ရွှေဘဝကို အတိတ်မှာ မျှပ်နှံထားလိုဟန် တူပေ၏။ ကျင်ရွှေဘဝကို အဆုံးသတ်၍ ရွှေတင်၏ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်လိုဟန်တူပေ၏။ မကောင်းတာတွေကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ကောင်းမွန်စွာ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား ဟန်လည်း ရှိပေသည်။

“မရွှေတင်တဲ့၊ ဟုတ်လား”

ညိုလေးက ရွှေတင်ကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေသည်။ သည်နေ့ ရွှေတင် လုပ်သမျှတွေသည် ညိုလေးအဖို့ အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ကလည်း အသစ်၊ ဟန်ပန်တွေကလည်း အသစ်၊ စကားတွေကလည်း အသစ်၊ နာမည်ကလည်း အသစ်။

ညိုလေးသည် ရွှေတင်ကို ကိုဘလွန်းအိမ် မရောက်ခင်ကတည်းက သိခဲ့ဖူး၏။ သည်တုန်းက ရွှေတင်သည် () လမ်းက ပြည့်တန်ဆာခေါင်းအိမ်မှာ ဖြစ်သည်။ ညိုလေးသည် အလုပ်ပါးသည့် နေ့များတွင် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ပြည့်တန်ဆာခေါင်း အိမ်တွေကို လည်၍ “ကုန်ဖလှယ်” ရန်စနည်းနာရ၏။ တခြားအိမ်က “အဟောင်း” သည် ကိုဘလွန်း၏ ဖောက်သည်များအတွက် “အသစ်”ဖြစ်နေတတ်၏။ ညိုလေးသည် သို့ကလို “ကုန်ဖလှယ်”ရန် စနည်းနာထွက်ရင်း ကုန်သစ် ရွှေတင်ကို ဖဲဝိုင်းတွင် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နောက် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူညီချက်ဖြင့် ကိုဘလွန်းအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ညိုလေးသည် သူရှာလာသော ကုန်သစ်“ရွှေတင်”ကို ကိုဘလွန်းအိမ်တွင် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ရ၏။ ရွှေတင်သည် သူတို့အထဲတွင် ရုပ်လည်း အချောဆုံး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း အဖြောင့်ဆုံး၊ စာလည်း အတတ်ဆုံးမို့ ထူးခြားနေ၏။ ရွှေတင် နေမကောင်းလျှင် ပျာပျာသလဲ ပြုစုတတ်၏။ ရွှေတင် လိုချင်တာဆိုလျှင် ရအောင်ရှာ၏။ ကြာသော် အခြားမိန်းကလေးတွေကပင် ရွှေတင်နှင့် ညိုလေးကို ပေးစားလာကြသည်။

“အရွှေတို့လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တယ်အေ၊ ညည်းလင်လေးကို ညည်းပဲ ခိုင်းပေးစမ်းပါ၊ တို့ ခိုင်းလို့မရဘူး”

မျက်ပြီးအမြဲက လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်၍ ညိုလေးကို ခိုင်း၍ မရလျှင် ရွှေတင်ကို သည်လိုပင် တိုင်တန်းတတ်၏။ ရွှေတင်သည် ညိုလေးကို သူတို့လိုလည်း မစာမနာ မခိုင်းရက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ညိုလေးကလည်း ရွှေတင်ဆိုလျှင် အစစအရာရာ ညှာတာတတ်ပေသည်။ ရွှေတင်နှင့် ညိုလေးတို့ တွေ့ကြသည်မှာ သုံးနှစ်နီးပါးလောက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရွှေတင်သည် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မပြောခဲ့ပေ။ နာမည်ရင်းကိုပင် ယခုမှ ထုတ်ပြောခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“မရွှေတင်တဲ့ ဟုတ်လား၊ အစ်မ နာမည်ကလေးက လှတယ်နော်”

“နာမည်လှတာတွေ အသာထားစမ်းပါကွယ်၊ မင်း ခဏခဏ မေးတဲ့ အစ်မရဲ့ အကြောင်းကို ခုပြောပြရမလား”

ရွှေတင်က ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။ ညိုလေးသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် ရောယောင်ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ညိုလေးက ရွှေတင် ငိုလျှင် ငိုခြင်း၊ ရွှေတင်ပြုံးလျှင် ပြုံးခြင်း၊ ငိုရုံပြုံးရုံသာတတ်သော အစေခံပမာပေတည်း။

“မင်း-အစ်မ အကြောင်းကို ခဏခဏ မေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မ မပြောခဲ့ဘူး၊ အစ်မဟာ အစ်မရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို မြှုပ်ထားခဲ့ချင်တာလဲ ပါတယ်။ ပြီးတော့ အစ်မရဲ့နေရာက ကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံချင်တာလဲပါတယ်။ ခုတော့ အစ်မ မင်းကိုယုံပြီ။ ကိုကြီးလွန်းအိမ်မှာ နေတုန်းကရော အစ်မထောင်ထဲ ရောက်တဲ့ အခါမှာရော မင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို ကြည့်ပြီး ခုတော့ အစ်မ မင်းကိုတော့ယုံပါပြီ။ အစ်မအပေါ်မှာ မင်းကျေးဇူး ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာကိုလဲ အစ်မသိပါပြီ”

“ရည်လိုက်တာ အစ်မရယ်၊ အစ်မအကြောင်းကို ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

ညိုလေးက အားမလို အားမရသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အရင်တုန်းက သည်အကြောင်းကို ရွှေတင်အား တဖွဖွ မေးခွဲဖူးသော်လည်း ရွှေတင်သည် ရှောင်လွှဲ၍သာ နေခဲ့၏။ ယခုသူသိချင်သော အကြောင်းကို ရွှေတင်က ပြောပြမည်ဟု ဆိုတော့ သိချင်စိတ်စော၍သာ နေပေသည်။

“အစ်မရဲ့ ဇာတိက ဖြူးနယ်၊ စစ်တောင်း မြစ်ကမ်းမှာရှိတဲ့ မုံးရွာတဲ့ရွာကလေးကွဲ့၊ အစ်မရဲ့ အဖေကတော့ လယ်သမားပေါ့ကွယ်၊ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်လဲ ရောက်ရော ဖြူးက မြေပိုင်ရှင် အပျိုကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်မွေးစားထားတာနဲ့ ဖြူးမှာနေခဲ့ရတယ်၊ မွေးစားသမီးဆိုပေမဲ့ အစေခံတစ်ပိုင်းပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီမှာနေရင်း အဲဒီအပျိုကြီးရဲ့တူရန်ကုန်က သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ အပျိုကြီးက အစ်မကို နှင်ချလိုက်တာပဲ၊ အစ်မလဲ ဇဟားဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ သွားနေရတယ်၊ ကလေးအဖေကလဲ မပေါ်လာတော့ဘူး၊ အဲဒီရွာမှာ ကလေးဆုံးပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ အစော်ကားခံရတာနဲ့ ပဲခူးကို ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ”

ရွှေတင်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို အတိုချုံး၍ ပြောပြနေ၏။ သည်တစ်ခါ ပြောပြရာတွင် ရွှေတင်အသံမှာ နာကြည်းသံ မပါတော့ပေ။ ဖြစ်ခဲ့သည့် အတိတ်ဟောင်းကို ခွင့်လွှတ်သည့်အသံ၊ ဥပေက္ခာပြုသည့် အသံသာ ပါပေသည်။ ကိုကြီးလွန်း အိမ်ရောက်ပြီး လူသတ်မှုတရားခံ ဖြစ်ရပုံကိုတော့ ညိုလေးသိပြီးသားဖြစ်၍ မပြောတော့ပေ။

“ဒီသူဌေးသား ဆိုတဲ့လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာ ထင်ပါရဲ့၊ အစ်မရယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ကျွန်တော် လက်စားချေချင်လိုက်တာ”

ညိုလေးက တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ တင်းမားစွာပြောလိုက်သည်။ ညိုလေး၏ တက်ခေါက်သံနှင့် မျက်နှာထားကြောင့် ရွှေတင်ပင်လန့်သွားသည်။ ညိုလေးမှာ ဒီလိုလူမျိုးကို ရွှေတင်က လက်စားချေပါဆိုလျှင် အချိန်မရွေး လက်စားချေမည့်ဟန် ပေါက်နေ၏။

“အစ်မလဲ အစကဒီလိုပဲ နာခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ လူကောင်းပါကွယ်။ ခုတော့ သူ့ခမျာ သူ့အပြစ်တွေကိုသူ နောင်တရရှာပါပြီ”

ရွှေတင်က အဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်း ဆွေးလျသည့် အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အပြင်ဘက် ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်တွင် ထောင်ဝင်စာတွေရန် စောင့်နေသူများကို မြင်ရလေ၏။ သူတို့သည် ထောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ စိတ်အားထက်သန်စွာ မျှော်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်လဲ လူကောင်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ဖာခေါင်းအိမ်မှာ ကပ်ရပ်ပြီး ဒီလို မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့အလုပ်ကို စိတ်ညစ်လှပြီ၊ ပျော်လဲ မပျော်တော့ပါဘူး”

“အလုပ်အကိုင်ကော ဘယ့်နယ်နေသလဲ”

“မကောင်းပါဘူး အစ်မရယ်၊ အော်ဒါ ရှာရတာကလဲ အရင်ကလို မလွယ်တော့ဘူး၊ အော်ဒါနည်းရင် ကိုကြီးလွန်းက ကြိမ်းသေးတယ်၊ ပုလိပ်ရန်လဲ ကြောက်ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီအလုပ်ကြီးကို စက်ဆုပ်လှပြီ၊ ဒီပြင်လဲ ဘာမှမလုပ်တတ်”

ညိုလေးက သူ့ဘဝကို သူတွေ့၍ ညည်းနေသည်။ ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ သတင်းစာကို အဓိပ္ပါယ်မရှိ လှန်လှောနေသည်။ ညိုလေးဘဝကို တွေး၍လည်း သနားသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒီအလုပ် မလုပ်ပါနဲ့တော့ပေါ့ကွယ်”

ရွှေတင်က သတင်းစာရွက်များကို လှန်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ညိုလေးသည် ထောင်ပြင်ကို လှမ်း၍ ငေးကြည့်နေရာမှ ရွှေတင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီအလုပ် မလုပ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်အလုပ် လုပ်ရမှာလဲ အစ်မရယ်၊ ပညာကလဲ မတတ်၊ လက်မှုပညာကလဲ မတတ်နဲ့”

ရွှေတင်သည် ညိုလေးဘဝကို တွေးတောကြည့်မိသည်။ တကယ်တော့ ညိုလေးဘဝသည် သူပြောသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ကောင်းရာကောင်းကြောင်း အလုပ်တစ်ခုခုရရင် လုပ်မလား”

“ဟာ လုပ်မှာပေါ့ အစ်မရဲ့၊ ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဘာလုပ်ရမလဲသာ ပြောပါ၊ လုပ်ပါမယ်”

ညိုလေးက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“လယ်ထွန်ရမယ်၊ လယ်သမားပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အဝေးကြီးမှာ၊ မင်း သွားနိုင်ပါ့မလား”

“အစ်မက ကောင်းစေချင်လို့ လွှတ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်၊ ငရဲပြည်ကိုလဲ သွားမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့”

ညိုလေးမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေရာက တန့်သွားပြီးအဝေးသို့ ငေးနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လို ဆက်ပြောရမည် မသိဖြစ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အစ်မနဲ့ ခွဲရမှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး အစ်မရယ်”

“ဒါတော့ကွယ် ခွဲတန်လဲ ခွဲရမှာပေါ့၊ တို့ခုလဲ တစ်ကွဲစီနေရတာပဲ၊ ဒီအထဲမှာ အယူခံမှုကလဲ မပြီးသေးဘူး၊ အယူခံပြီးလို့ ကျွန်းဒဏ်ကို အတည်ပြုလိုက်ရင် အစ်မက တစ်ကျွန်းကိုတောင် သွားရအုံးမှာ”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ သတင်းစာကို ကောက်၍ လှန်နေသည်။ ညိုလေးသည် အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေ၏။ သတင်းစာ နောက်တစ်ရွက်ကို အလှန် လိုက်တွင် ရွှေတင် မျက်လုံးများသည် သတင်းစာ ကြော်ငြာကော်လံမှ ကြော်ငြာ တစ်ခုကို သွား၍ မြင်မိလိုက်သည်။

သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်း

ရန်ကုန်မြို့၊ ပက်ကလိန်း၊ ခြံနံပါတ်(....)နေ၊ ကွယ်လွန်သူ မြေပိုင်ရှင် သူဌေး၊ အောက်လွှတ်တော် မင်းတိုင်ပင် အမတ်ဟောင်းနှင့် ဘုရားဒါယကာကြီး ဆာဖိုးဝင်းနှင့် ဘုရားအစ်မ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ သား မောင်ခင်မောင်ဝင်းသည် မိဘဆွေမျိုးအားလုံး၏ ပြောဆိုဆုံးမစကားကို မနာယူပါသဖြင့် ၎င်းအား ယနေ့မှစ၍ သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါကြောင်း။

ရွှေတင်သည် သတင်းစာ ကြော်ငြာကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်နေသည်။ ဘယ်လိုတွေးများ ဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်မလဲ ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သည်ကြော်ငြာနှင့်

ကပ်လျက်တွင်လည်း “စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ဖျက်သိမ်းကြောင်း” ကြော်ငြာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့သဖြင့် ဆက်ဖတ်နေပြန်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ပတ်ကလိန်း၊ ခြံနံပါတ်(...) နေ ကွယ်လွန်သူ မြေပိုင်ရှင် သူဌေး ဆာဖိုးဝင်းနှင့် သူဌေးကတော် ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏သား မောင်ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ ဟယ်လပင်လမ်း၊ ခြံနံပါတ်(..)နေ၊ အငြိမ်းစားအရေးပိုင် ဦးဘထွန်း-ဒေါ်မိမိတို့၏ သမီး ဂူစီတို့အား နှစ်ဦးနှစ်ဘက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားခြင်းကို နှစ်ဘက်သောမိဘများ သဘောတူ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါကြောင်း။

ရွှေတင်အဖို့ ကမ္ဘာကြီးသည် ချာချာလည်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ သည်ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာခြင်းမှာ သူနှင့် ပတ်သတ်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း တွေးမိကာ စိုးရိမ်သွားမိပြန်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့မကြာခဏ ပူဆာခဲ့၏။ ဒါတွေကို သူ့ဆွေမျိုးတွေကိုများ ဖွင့်ပြောလိုက်လေပြီလားလည်း မသိပေ။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကို၊ ရွှေတင်အတွက် အစ်ကို နွဲ့ထဲအကျမခံပါနဲ့”

ရွှေတင်သည် တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်မိသည်။ အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေသော ညိုလေးသည် သူ့ဘက်သို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်မ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ညိုလေးသည် သညာကင်းမဲ့နေသူလို ဖြစ်နေသော ရွှေတင်ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ရွှေတင်သည် အနားတွင် ညိုလေးရှိနေသည်ကို သတိရလာကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ....

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ အစ်မဘာသာ အစ်မ ပြောတာပါ။ ဒါထက်ညိုလေး၊ မင်း အစ်မကို ခင်တယ်နော်”

“ခင်တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ဒါများ မေးနေရသေးသလား”

“အစ်မကလဲ မင်းကို ယုံတယ်၊ ဒီတော့ အစ်မ တစ်ခုပြောမယ်နော်”

ညိုလေးက ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“စောစောက အစ်မပြောသလို အစ်မကို ဒီနေ့ကစပြီး ကျင်ရွှေဆိုတာကို မေ့ပြီး မရွှေတင်လို့ပဲ သဘောထားပါတော့။ အစ်မလဲ ဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ မင်းလဲ အစ်မပြောတဲ့ အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပေါ့ကွယ်၊ အစ်မ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အစ်မလေ ကျွန်းဒဏ် အတည်ပြုလိုက်လို့ တစ်ကျွန်းကို သွားရလို့ရှိရင် အစ်မ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားမယ် စိတ်ကူးမယ်”

“ဟင် အစ်မ လက်ထပ်မယ်၊ လက်ထပ်လို့ရသလား”

ညိုလေးက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်သည်။ သည်စကားကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ ရွှေတင်က ပြုံးလိုက်ကာ...

“ရပါတယ်ကွယ်၊ လင် ကျွန်းကျရင် မယားလိုက်နိုင်တယ်၊ မယားကျွန်းကျရင် လင်လိုက်နိုင်တယ်။ မင်းကသာ အစ်မပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါ”

ညိုလေးသည် ရွှေတင် လက်ထပ်မည့်သူ ဘယ်သူများလဲဟု ဖွင့်၍ မေးလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်ကို မေးလည်း မမေးရက်၊ မေးလည်းမမေးရဲပေ၊ သူ့အဖို့ကား ရွှေတင်သည် သူ့ဘဝ ဧကရီသာ ဖြစ်ပါ၏။ ရွှေတင်က သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ ခိုင်းရာလုပ်မည့် အစေခံသာတည်း။

“မင်းကို အစ်မ ယုံပါတယ်နော်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မျက်ပျိုးအမြဲတို့ ကိုကြီးလွန်းတို့ကို မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ အိုကွယ် မျက်မှေးအမြဲကိုတောင် မပြောလိုက်ပါနဲ့”

ညိုလေးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားရာက ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်၏။ ထောင်ဝင်စာ အချိန်စေ့သဖြင့် ထောင်မှူးကလေးက ပြန်လွှတ်နေပေပြီ။ ညိုလေးနှင့် ရွှေတင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။

“သွားတော့မယ် အစ်မ”

ညိုလေးသည် ရွှေတင်ကို မကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိသော်လည်း ပြေချိန်လည်းမရ၊ ပြောလည်းမပြောရဲ၊ ပြောလည်း မပြောရက်၊ ဝမ်းထဲကမူ မချီတော့ပေ။ ရွှေတင်သည် ဘယ်သူနှင့် လက်ထပ်ပေမည်နည်း။ ထောင်ထဲတွင် ချစ်သူတွေလေပြီလားလဲ မသိတော့ပေ။ ရွှေတင်၏ စကားများကိုကား ကြားယောင်နေပေသည်။ ရွှေတင်က တစ်နေရာသို့သွားကာ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် တစ်ခုခုလုပ်ရမည်ဟု ပြော၏။ ဘယ်လောက်ဝေးသော နေရာသို့ သွားရပေမည်နည်း။

“အစ်မလဲ ဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ မင်းလဲ ဒီနေ့ကစပြီး အစ်မပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေဖို့ အစ်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

အခန်း (၃၉)

ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းတို့ နှစ်ယောက် ရွှေခင်တို့ ဝိုင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော အခါတွင် ကလေးတစ်သိုက်မှာ သူတို့ကို စောင့်၍ကြည့်နေကြဆဲပင် ဖြစ်၏။ ကလေးအုပ်မှာ စောစောကထက်ပင် များလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရင်ရှားထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သေးကွေးလှသော နှစ်ခါလည် သားကလေးတစ်ယောက်ကို ချီထားလေသည်။ ကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဝါထိန်ကာ လက်မောင်းကလေးများမှာ ပိန်ချည့်သေးကွေးကာ အရိုးတွေ ငေါထွက်နေကြသည်။ မိန်းမမှာ သူတို့ကို ငေး၍ ကြည့်နေ၏။

“အဲဒါ မိန်းမက ဘယ်သူလဲကွ”

“အဲဒါ ကျုပ်ပြောတဲ့ မဖွားမယ်ဆိုတာပေါ့ဗျ”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ကောင်လေးက ဖြေလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သေးကွေးချည့်နဲ့ နေသော ကလေးကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ကလေးမှာ ကိုယ်တုံးလုံးလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားဆို၍ ဘာမျှမရှိပေ။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကလေးများကို ရှောင်ကွင်းကာ မဖွားမယ်ရှေ့သို့ သွားရပ်လိုက်၏။ မဖွားမယ်သည် လန့်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားပြီး သူ့ကို ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ကလေးအား ခင်မောင်ဝင်းက လူယူမည်ကို စိုးရိမ်သည့်ပုံဖြင့် ကလေးကို ခင်မောင်ဝင်း မမြင်အောင် ကိုယ်လုံးဖြင့် ဘေးတိုက်၍ ထားလိုက်သည်။ ကလေးသည် မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းပြုကာ ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ ပြုံးရယ်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူပြုံးရယ်ခြင်းမှာ ပြုံးရယ်ခြင်းနှင့် မတူ မချီမဆုံ ဝေဒနာကြီးတစ်ရပ်ကို ခံရ၍ ငိုမဲ့နေပုံနှင့် တူသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

“မဖွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ဟုတ်တယ်တော့”

မဖွားမယ်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ မဖွားမယ်မှာ အသက် သုံးဆယ်လောက်သာ ရှိပြီးမည် ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းတမ်းရင့်ရော်၍ နေပေသည်။ ရင်ရှားထားသော သူ့လုံချည်မှာ မည်းညစ် စုတ်ပြတ်နေ၏။ သူ့ယောက်ျားမှာ ခင်မောင်ဝင်းတို့၏ လယ်များတွင် လယ်ကူလီလုပ်သူဖြစ်သည်။ မြေပေါ်မှ သစ်ပင်များကို လှဲသည်ဆိုကာ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုဖြင့် ထောင်ကျနေလေသည်။

“ဘာလုပ်ကိုင်စားသလဲ”

“ခုတော့ ဒီလိုပါပဲတော်၊ တောင်းရမ်းစားရတော့တာပေါ့”

မဖွားမယ်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာငိုနေ၏။ ရင်ခွင်ထဲက ကလေးမှာ သူ့အမေကို ပြုံးရယ်ကာ ခြေထောက်ကလေးများကို ကော့ကော်ကန် ကားလုပ်၍ ကစားနေလေသည်။ သူ့ခြေထောက်ကလေးများမှာ ကျူရီးသာသာမျှ ရှိပေသည်။

“ရော့ ရော့၊ ကလေးမုန့်ဖိုးယူထား”

ခင်မောင်ဝင်းက သားရေအိတ်ကို ထုတ်ကာ ဆယ်တန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မဖွားမယ်သည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ဆုတောင်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရှေ့နှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းမီကာရှိသေး မိန်းမတစ်သိုက် ပေါ်လာကြပြန်သည်။ သူတို့အားလုံးက သူတို့ ဆင်းရဲပုံကို ပြောပြကြကာ ပိုက်ဆံတောင်းကြပြန်သည်။ သူတို့ကို ခွဲဝေပေးရင်းဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းအိတ်ထဲတွင်ပါလာသော ငွေခြောက်ဆယ်မှာ အကြွေမျှသာ ကျန်တော့သည်။ လူကြီးတွေ ပိုက်ဆံတောင်းသည်ကို မြင်လျှင် ကလေးတွေကလည်း ဝိုင်း၍ တစာစာ တောင်းကြသည်။

“ဟေး ဟေး၊ မရှိတော့ဘူးကွ၊ ရော့ ရော့၊ တစ်ယောက်တစ်မူးစီ”

မောင်မောင်သန်းက သူ့အိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ပိုက်ဆံအကြွေများကို ခွဲဝေ ပေးနေသည်။ ကလေးများမှာ ပိုက်ဆံလုရင်းလည်း အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေကြသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဦးရွှေဝအိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတွေ့မြင် ကြားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို တွေးလာခဲ့မိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ လယ်သမား တွေ၏ ဘဝမှာ နာကြည်းစရာ ဘဝဖြစ်၏။ သေတွင်းထဲသို့ ရောက်နေသော ဘဝဖြစ်၏။ လူကြီးများမှာ နံနက်မှ ညမိုးချုပ်တိုင် အလုပ်လုပ်ရသည်။ ကလေးများကား အစာရေစာ ဝလင်အောင်မစားရ၍ ကြုံလို့ဖျော့တော့နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဘဝကို သူတို့ နာကြည်းရမှန်း သိဟန်မတူပေ။ သူတို့သည် ဆင်းရဲသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မွေးဖွားသော ဆင်းရဲသား ပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် ကြီးပြင်လာကြပြီး ဆင်းရဲသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် သေဆုံးခဲ့ကြ၏။ ကြာသော် ဆင်းရဲခြင်းသည် သူတို့အဖို့ သဘာဝနိယာမ တရားကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာပေသည်။

သူတို့ ဆင်းရဲတွင်း နက်ရှိုင်းမှာ သူတို့ကို ဝလင်အောင်ကျွေးမွေးပေးသော မြေယာများကို သူတို့လက်မှ မြေပိုင်ရှင်များက လုယူထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ခင်မောင်ဝင်းစိတ်တွင် ထင်မြင်လာ၏။ သူတို့တွင် ထွန်စရာမြေမရှိ၊ စားစရာဝမ်းစာ စပါးမရှိ၊ စိုက်စရာမျိုးစပါးလည်း မရှိပေ။ မြေယာများသည် သူတို့လက်ထဲတွင်မရှိပဲ မြေရှင်များ၏ လက်ထဲသို့ရောက်နေကြ၏။ မြေယာများမှ ထွက်သော သီးနှံများသည် ဒေါ်မြဆင့်စက်ထဲက စပါးကျီထဲသို့ ရောက်နေကြ၏။ သီးနှံစပါးတို့သည် ဒေါ်မြဆင့်၏ ဧည့်ခန်းတွင် အလှထားသော စန္ဒရား၊ ဒေါ်မြဆင့်ပန်သော စိန်နားကပ်၊ ခင်မောင်ဝင်း ကိုင်သော ချယ်ရီသား လက်ကိုင်တုတ်၊ စားပွဲပေါ်တွင် အလှတင်ထားသော ဆင်စွယ်ရုပ်များ ဖြစ်လာကြပေသည်။

အမှန်ကတော့မြေယာသည် တစ်ဦးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း မဖြစ်သင့်ပေ။ နေရောင်ခြည်၊ ရေ နှင့် လေကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းပြုလို့ မရသလို မြေယာကိုလည်း ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်း မပြုသင့်ပေ။ မြေကြီးသည် လူတိုင်းအား သဘာဝက ပေးလိုက်သော ဘုံပစ္စည်းသာ ဖြစ်သင့်ပေသည်။ ဘယ်သူမှ မပိုင်သင့်သော မြေယာကို ကိုယ်ပိုင်ဟုယူဆကာ လယ်သမားများအား သီးစားချထားခဲ့သည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှက်၍လာ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နေရောင်ခြည်တို့ လေညှင်းတို့ကို ဘယ်သူကမှ ပိုင်လို့မရသလို မြေကြီးကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ပိုင်ဖို့မကောင်းပါဘူး။ ငါကဒီမြေတွေဟာ ငါ့မြေ၊ ငါပိုင်တယ်လို့ ဆိုပြီး လယ်သမားတွေကို သီးစားချမလို့ လုပ်နေတယ်။ ဒီလိုမလုပ်တော့ဘူး၊ ဒီမြေတွေကို သူတို့ကိုခွဲဝေပေးပြီး အဲဒီက သီးစားခတွေကို စုပေါင်းပြီး သူတို့ကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုရမယ်။ အခုအခြေအနေမှာတော့ ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဦးရွှေဝမှာ သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့စိတ်ကူးကို ဦးရွှေဝအား ဖွင့်၍ ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးရွှေဝသည် သူ့အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေသည်။

“ဒါဖြင့် ဆရာလေးအဖို့တော့ သီးစားခ နည်းသွားမှာပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သီးစားခ နည်းရုံမကတော့ဘူး၊ လုံးလုံးကို မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့ သဘောက ဒီမြေတွေအားလုံးကို ပုဂ္ဂလိကပိုင် မရှိစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမြေကထွက်တဲ့ သီးနှံတွေကိုလည်း ဘယ်သူမှာ မပိုင်တော့ဘူး၊ အားလုံး သမဝါယမနဲ့ စုပေါင်းပိုင်ရမယ်”

“ဒီလိုဆို ဆရာလေးဘယ်မှာ မြေထောက်ခံ ရတော့မလဲ”

ဦးရွှေဝက စိုးရိမ်တကြီး ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒါတွေအားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

ဦးရွှေဝသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်၏။ ယခုတော့ သူနားလည်ပေပြီ၊ စောစောက ခင်မောင်ဝင်း စီစဉ်သလို လယ်သမားများအား သီးစားခလျှော့ပြီး လယ်ကူလီများအား သီးစားခ ချပေးမည်ဆိုလျှင် ဦးရွှေဝအဖို့ အမြတ်ထုတ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကလေးတွေ ရှိသေးသည်။ ယခုလို ခင်မောင်ဝင်းက သူပိုင်မြေအားလုံးကို အများပိုင်လုပ်လိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် သူ့အဖို့ လမ်းပိတ်သွားလေပြီ။ ခင်မောင်ဝင်းသည် စိတ်ရှုံးပေါက်နေသူလား၊ ဒို့ဗမာသခင်များကို အားကျလေသလားဟု တွေးမိလေသည်။

ဦးရွှေဝ အိမ်ရှေ့ တလင်းပြင်မှာ ရွာသားတွေ၊ မိန်းမတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ လဆန်းဖြစ်၍ အနောက်ဖက် ကောင်းကင်တွင် လတစ်ခြမ်းမှာ ရေးရေးပေါ်နေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် မတ်တပ်ရပ်ကာ လယ်သမားများအား သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။ လယ်သမားများမှာ ဘာမျှ ထူးခြားဟန်မပြပဲ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“ခုလို ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ မြေယာတွေကို ခင်ဗျားတို့ အများပိုင်ပစ္စည်း အဖြစ် ခွဲဝေပေးလိုက်တာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ အဲ့ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ တကယ်

လယ်မလုပ်တဲ့လူဟာ ဒီလယ်ကို မပိုင်သင့်တော့ဘူးလို့ ထင်လို့ပါပဲ။ ဒီလယ်တွေဟာ တကယ်လယ်လုပ်တဲ့ လူတွေအားလုံး စုပေါင်းပိုင်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်”

လယ်သမားတွေက ခင်မောင်ဝင်း စကားလုံးများကို သဘောကျသွားကာ ထောက်ခံကြသည်။

“ခု ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ လယ်တီကွင်း၊ လက်ခုပ်ကွင်း၊ မိုးကောင်းကွင်းနဲ့ ကြက်မသောက်ကွင်းက စုစုပေါင်း လယ်ဧကနှစ်ထောင်ကျော်လောက်ကို ခင်ဗျားတို့ လယ်သမားတွေ အားလုံးပိုင်တဲ့ လယ်တွေ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ အဲဒီလယ်တွေမှာ ခင်ဗျားတို့က ဝင်လုပ်ကြမယ်။ သီးစားခကို ထိုက်သင့်သလို သတ်မှတ်ပြီး သီးစားခတော့ ပေးကြရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသီးစားခတွေကို ကျွန်တော့်က မပေးရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အတွက် သုံးဖို့ ရန်ပုံငွေထဲမှာ ထည့်ဝင်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ပေးထားတဲ့ သီးစားခတွေကို စုထားတဲ့ရန်ပုံငွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုရမယ်။ ဥပမာ-အဲဒီရန်ပုံငွေထဲက ခင်ဗျားတို့အတွက် စာသင်ကျောင်း ဆောက်မယ်၊ ဆေးပေးခန်း ဆောက်မယ် အစရှိသဖြင့် အသုံးပြုသွားမယ်၊ မြေခွန်တော်ကိုလဲ ဒီရန်ပုံငွေထဲကပဲ ပေးရမယ်”

ခင်မောင်ဝင်း၏ အစီအစဉ်ကို အားလုံးကပင် သဘောကျကြ၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ဝင်းကိုကား သိပ်ယုံကြည်ကြပုံ မရကြသေးပေ။ ဖွင့်၍မပြောသော်လည်း သူတို့ကို ဘယ်လိုများ လိုခွဲအုံးမလဲဟု စိုးရိမ်နေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် သည်မြေများအားလုံးကို သူတို့အားလုံးပိုင်ကာ သီးနှံစပါး ရောင်းရငွေကိုလည်း သူတို့အားလုံး ပိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် လူဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကျိုးမရှိသည့် ဟာကိုတော့ လုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သူတို့သိကြ၏။ မြေပိုင်ရှင်များသည် သူတို့အကျိုးအတွက် ကြည့်ကြပုံကိုလည်း သူတို့သည် ဘိုးဘေးဘီဘင် လက်ထက်ကစ၍ သူတို့ယခုတိုင် တွေ့ရသော အတွေ့အကြုံများအရ

သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြေပိုင်ရှင်က သူတို့အား စုဝေးခေါ်၍ တစ်ခုခုပေးမည်ဟု ပြောတိုင်းသူတို့ အိတ်ထဲက နောက်ထပ် ဘယ်လိုနှိုက်ယူရမည်နည်းဟု နည်းလမ်းရှာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ဝင်းအား မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ကြည့်နေမိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ၊ ဒီတော့ သီးစားခနှုန်းကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ကို မယုံမရဲ ကြည့်နေကြသော ရွာသားတွေကို လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေက သတ်မှတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာလေးရဲ့၊ မြေက ဆရာလေးမြေမဟုတ်လား၊ ဆရာလေးက သတ်မှတ်မှပေါ့”

လယ်သမားများမှာ သူ့ကို ယခုတိုင် မယုံမရဲဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အို မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မြေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီမြေတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံးပိုင်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့က ခင်ဗျားတို့ကြိုက်တဲ့ သီးစားခကို သတ်မှတ်ပြီး သီးစားခကို ကျွန်တော့်မပေးတော့ဘဲ စုထားမယ်။ အဲဒီသီးစားခရတဲ့ ငွေတွေကို ခင်ဗျားတို့အတွက် သုံးမယ်၊ သမဝါယမ သဘောပေါ့ဗျာ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ ဆရာလေးရယ်၊ သမဝါယမက တစ်မျိုး၊ ဒါကတစ်မျိုးပဲ”

ဦးရွှေဝမှာ အလိုလို စိတ်တိုနေရသည့်အထဲ လယ်သမားတွေက အင်တင်တင် ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ စိတ်တိုလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက် ပြောတာတောင် နားမလည်သေးဘူးလား၊ ကဲ- ကျုပ်ပြောမယ်၊ သေသေချာချာနားထောင်၊ ခု- ခင်ဗျားတို့ သမဝါယမအဖွဲ့ တစ်ခုဖွဲ့ရော၊

အဲဒီအဖွဲ့ကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံးပိုင်တယ်။ ဆရာလေးက သူ့မြေတွေကို သမဝါယမ အဖွဲ့အုပ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့က သမဝါယမဆီက မြေကို ယူပြီး သီးစားခပေးပြီးလုပ်ကြ။ သီးစားခကို သမဝါယမအဖွဲ့က သိမ်းထားပြီး ခင်ဗျားတို့အတွက် အသုံးချမယ်။ ဒါကိုပြောတာ နားမလည်ဘူးလား။”

“နားလည်ပါတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို သမဝါယမတွေ ဘာတွေလုပ်နေရင် ကျုပ်တို့သီးစားခတွေ ဘာတွေကို ကန့်သတ်တဲ့ အချိန်အတွင်းပေးရမှာဗျ။ ခု- ဆရာလေးတို့ဆီ ပေးရတာက သည်နှစ်မပေးရင် နောင်နှစ်ကျမှ အတိုးနဲ့ ပေးလို့ရတယ်။ သမဝါယမကျရင် နောက်ကျမှ ပေးမယ်ဆိုလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာဗျ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အရင်လို ကျုပ်တို့သီးစားချတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့က တောသားတွေ၊ ဘာမှနားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘိုးဘွားလက်ထပ် လုပ်လာတဲ့အတိုင်း ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲ ကောင်းတယ်”

“ဆရာလေးဟာကလဲဗျ။ ကျုပ်တို့ မလုပ်ဖူးဘူး။ အရင်ကလိုပဲကောင်းပါတယ်။ သီးစားခသာ လျော့ယူပါ”

ခင်မောင်ဝင်းမှာ လယ်သမားတွေ သဘောမပေါက်ပုံကို ကြည့်၍ စိတ်တိုလာသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ဝမ်းနည်းလာသည်။

“ကဲ- ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ခုလယ်ရှင်ကို သီးစားခပေးရတဲ့ စံနှစ်အရ ဒီတစ်နှစ် မပေးနိုင်လို့ရှိရင် နောက်နှစ်မှ ပေးလို့ရတာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိုးနှစ်ဆ သုံးဆလောက် ပြန်ပေးရတာကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားကြဦး။ ခုအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်ပေးတဲ့မြေကို မလိုချင်ဘူးလို့ငြင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ ခင်ဗျားတို့ပိုင်တဲ့မြေ ရှိသလား။”

“ဘယ်ရှိမလဲ ဆရာလေးရဲ့။”

“ကဲ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာကို ခု အဖြေမပေးချင်သေးဘူး ဆိုရင် စဉ်းစားကြပါဦး”

“စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါဘူး ဆရာလေးရယ်၊ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲ ကောင်းတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ထိ စောင့်မယ်။ အဲဒီတော့ တစ်ခါ ထပ်ပြောကြဦးပေါ့”

လယ်သမားများက ဘာမျှ အဖြေမပေးကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် လယ်သမားများကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ ဦးရွှေဝက...

“ဆရာလေးရယ်၊ ဒီတောသားတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ သူတို့ကို ကောင်းစေချင်လို့ လုပ်ပေးပေမဲ့ စေတနာကို ဝေဒနာလို့ ထင်တယ်။ ဒင်းတို့ကို ဒီအတိုင်းထားတာပဲ ကောင်းတယ်။ သူတို့ကောင်းကျိုးကို လုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိတဲ့ လူတွေ ငတ်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“သူတို့ထဲက လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောရရင် မကောင်းဘူးလား၊ သူတို့ကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြပေါ့”

မောင်မောင်သန်းက အကြံပေးလိုက်သည်။

“ဦးရွှေဝတို့ အထဲက လူကြီးတွေကို မနက်ဖြန် ဖိတ်ပေးစမ်းပါဗျာ”

ဦးရွှေဝက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေမိလေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော် ထင်တာမြင်တာကို ဖွင့်ပြောမယ်နော်၊ ဦးကြီးတို့လဲ ဦးကြီးတို့ မြင်တာကို ပြောပါ၊ ဟုတ်လား”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ဦးရွှေဝက လက်ညှိုးတွင် ကပ်နေသည့် ထုံးများကို ခါးပန်းနှင့်သုတ်ကာ ကွမ်းဝါးရင်းက....

“ဘကြီးအို သေသေချာချာ နားထောင်နော်”

“နားထောင်ပါ့မယ် ဖိုးရွှေဝရဲ့”

“ကျွန်တော့်သဘော အတိုချုပ်ကတော့ မြေယာကို ရောင်းလဲ မရောင်းရဘူး၊ ဝယ်လဲ မဝယ်ရဘူး၊ မြေကို ရောင်းနိုင်ဝယ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိနေရင် ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူက မြေတွေအားလုံးကို သိမ်းကျုံး ဝယ်ပစ်လိုက်မယ်။ ဒီတော့ မြေမရှိတဲ့လူကို သူ မတရားသဖြင့် သီးစားခယူပြီး ငှားချနိုင်နေလိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်သားဗျ”

ဘကြီးအိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါတင်မကဘူး၊ သူ့မြေထဲကို မလာရဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားနိုင်တယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်ဗျာ၊ ဒီမြေထဲကို ခြေချတာနဲ့ သူ့ကို တရားစွဲနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးအထိ ရှိနေတယ်”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ တလောက ဖွားမယ် ယောက်ျားကြည့်ပါလား၊ သာရှင်းလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဆရာလေးမြေပေါ်က သစ်ပင်လှဲတာနဲ့ တရားစွဲခံရပါကော”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ မြေကို အရောင်းအဝယ် လုပ်နိုင်နေကြ လို့ပေါ့၊ သူ့မြေ ကိုယ့်မြေလို့ သတ်မှတ်ထားကြလို့ပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော် ဒီမြေတွေကို မလိုချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ

အခန်း (၄၀)

ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီဖြင့် မန်ကျည်းပင် အောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဦးရွှေဝနှင့် ရွာလူကြီးခြောက်ယောက်မှာ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ အစက မြေကြီးတွင် ထိုင်မည်ဟု တကဲကဲ လုပ်နေကြသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းကပင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ အထိုင်ခိုင်းရ၏။

မန်ကျည်းရွက်များသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ကြွေကျလာကြ၏။ ဘုတ်အိသံကိုလည်း ကြားရတတ်လေသည်။ လူကြီးများမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ရင်း ခင်မောင်ဝင်းကိုသာ ကြည့်နေကြ၏။ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့အစီအစဉ်ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြပေသည်။

ဒီမြေတွေပိုင်ရတာ စိတ်သောက ရောက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမြေတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ ခုဆွေးနွေးရတာက ဒီမြေတွေကို ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လို ခွဲဝေပေးရမယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“လယ်သမားတွေ ပေးလိုက်ရုံပေါ့ ဆရာလေးရဲ့။”

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကိုချ၍ ပြောလိုက်သည်။ ယခုမှ ခင်မောင်ဝင်း၏ သဘောကို နားလည်လာဟန်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ခင်မောင်ဝင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လယ်သမားတွေကို ပေးပစ်မယ်၊ အစတုန်းကတော့ သမဝါယမကို အားလုံးပေးပြီး ဒီကမှတစ်ဆင့် ခင်ဗျားတို့က သီးစားခန့် လုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့ တွေးမိတယ်။ ခု- နည်းတစ်မျိုး စဉ်းစားရပြန်ပြီ။ အဲဒါက လယ်မြေတွေကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံးခွဲဝေယူကြ။ သမဝါယမပိုင် လယ်ကတော့ လယ်စရိတ်တွေ ဘာတွေ ရနိုင်အောင်အတွက် သတ်သတ်ထားမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျန်လယ်တွေကို ခွဲဝေပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပေးမလဲ၊ ဘယ်လိုပေးမလဲ၊ ဘယ်လိုလယ်သမားကို ပေးမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးချင်လို့ ခေါ်တာပဲ”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှစ်မွန်းနေကြသည်။

“ဥပမာ အစိုးရက မြေရှင်တွေပိုင်တဲ့ မြေအားလုံးကို သိမ်းယူပြီး လယ်သမားတွေ လက်ထဲကို ပေးပစ်ရမယ်လို့ ဥပဒေလုပ်တယ် ဆိုပါတော့”

“အစိုးရက ဝေမလိုတဲ့လား ဆရာလေးရဲ့၊ ဂဠုန်ဦးစောတုန်းကတော့ မြေယာဝေခြမ်းရေး ဆိုလား၊ ဘာဆိုလားလုပ်မယ် ပြောတာပဲ”

“ဒီအစိုးရက မလုပ်ပါဘူး၊ ဥပမာပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ကြားဖူးသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှေးပြည်မှာတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်တာပဲ၊ မြေယာတွေအားလုံးကို မြေရှင်တွေရဲ့လက်ထဲက သိမ်း၊ ဥပဒေနဲ့ ပြဌာန်းပြီး ဆင်းရဲသားတွေကို ခွဲဝေပေးတယ်၊ ခု- ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာလဲ ဒီလိုလုပ်ပြီဆိုပါစို့၊ ဘယ်လိုခွဲဝေယူကြမလဲ”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်း ညီတူညီမျှ ခွဲယူပေါ့ဆရာလေးရဲ့၊ လယ်ရှင်လဲ ဒီလောက်ပဲယူ၊ လယ်သမားလဲ ဒီလောက်ပဲယူပေါ့”

ဘကြီးအိုက လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ဘကြီးအိုမှာ ကိုတောက်ထွန်းတို့ တရားပွဲများသို့ မကြာခဏရောက်သဖြင့် ကြားဖူးနာဝရှိနေပေ၏။

“တစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက် ယူလို့ကောမဖြစ်ဘူးလား”

ခြေတစ်ဖက်ဆာနေသော လယ်သမားကြီး တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဘကြီးအိုက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ညီတူညီမျှ ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ လူတိုင်းညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူရမယ်ဆိုရင် လယ်မလုပ်တဲ့ လူတွေရဲ့လက်ထဲကို လယ်တွေရောက်ကုန်မှာပေါ့၊ အဲဒီလယ်မလုပ်တဲ့ လူတွေက သူတို့အလကားရတဲ့ လယ်တွေကို ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတွေဆီ ပြန်ရောင်းလိုက်ရင် လယ်တွေအားလုံး လူချမ်းသာလက်ထဲ ပြန်ရောက်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးလို့ရတာက”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဆေးတံကို မီးညှိ၍ ဖွာနေသည်။ မောင်မောင်သန်းကား သူတို့တစ်တွေ ဆွေးနွေးကြသည်ကို နားထောင်၍နေ၏။ ဘာမျှမပြောပေ။

“ကျွန်တော့် စိတ်ကူးက ကျွန်တော့်မြေတွေ အားလုံးကို သမဝါယမအဖွဲ့ကို ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီသမဝါယမအဖွဲ့မှာ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးပါကြ၊ ပြီးတော့ မြေတွေကိုလဲ အားလုံး စုပေါင်းထွန်ယက်ပြီး စပါးရောင်းရငွေတွေကိုလဲ အားလုံးပိုင်ရမယ်။ လယ်သမား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ ကျွဲ၊ နွားတွေကိုလဲ သမဝါယမကပဲ ပိုင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ယာဆိုပြီး သတ်သတ် လုပ်နိုင်အောင်လဲ တစ်အိမ်ထောင်ကို လူဦးရေအလိုက် ဝေပေးမယ်။ အဲဒီမြေပေါ်မှာ သမဝါယမအဖွဲ့ရဲ့ညွှန်ကြားချက်အရ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ စိုက်ရမယ် ရောင်းရမယ်”

“ကောင်းတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဆရာလေးရေ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကြာ သူက မြေကောင်းရတယ်၊ ငါက မြေဆိုးရတယ်ဆိုပြီး သတ်နေကြရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက ပြောသလောက်တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ လူတိုင်းမြေကောင်းကို လိုချင်ကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ငုတ်ကို ဦးစားပေးပြီး ဝေမယ်၊ တစ်အိမ်ထောင် အတွက်ရမယ့်မြေကို ကိုယ့်အိမ်ထောင် ဝင်ငွေအတွက်လုပ်မယ်။ သမဝါယမက ပိုင်တဲ့ စုပေါင်းလယ်မြေကျတော့ အများအကျိုးအတွက် လုပ်မယ်။ ထွက်တဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံ ရောင်းရငွေလဲ အားလုံးပိုင်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာကို အများက လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်းလုပ်ချင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ”

လယ်သမားကြီးများမှာ ခင်မောင်ဝင်းက ရေရေလည်လည် ရှင်းပြတော့မှ သဘောပေါက်လာကြ၏။ ယခင်က မြေမရှိသူများလည်း မြေရှိလာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြသည်။ ဦးရွှေဝက...

“ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်က မြေလိုချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိသလောက်ကတော့ တောမှာ အတန်းအစား ၅ မျိုးရှိတယ်၊ ထိပ်ဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့လို မြေရှင်တွေပဲ၊ ဒုတိယက ဦးရွှေဝတို့လို ချမ်းသာတဲ့လယ်သမား၊ နောက်အလယ်လတ် အတန်းစား လယ်သမား၊ နောက် ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ လယ်ကူလီဆိုတာရှိတယ်။ ခု- ကျွန်တော့် မြေတွေကို သမဝါယမကို လှူလိုက်တော့မယ်။ အဲဒီတော့ ကျန်လေးမျိုးမှာ လယ်ကူလီတွေကို ပထမ၊ ဆင်းရဲသား လယ်သမားတွေကို ဒုတိယ၊ အလယ်အလတ်တန်းစား လယ်သမားတွေကို တတိယ ဝေပေးမယ်။ အဲဒါတွေဝေလို့ ကျန်သေးရင်ဦးရွှေဝတို့လို ချမ်းသာတဲ့ လယ်သမားတွေကိုပါ အဖွဲ့က သဘောတူရင် ဝေပေါ့”

“ဒါတော့ ဖိုးရွှေဝရယ်၊ ကိုရင့်မှာ လယ်မြေရှိနေတာပဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ ယူဦးမလဲ”

ဘကြီးအိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပြီးသွားလေသည်။

ရွာထဲတွင် သမဝါယမအဖွဲ့ရေးရာမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေ၏။ တချို့က ခင်မောင်ဝင်း၏ အကြံကို သဘောကျ၏။ တချို့က သည်အကြံကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်အထင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာလေးက တကယ်စွန့်လွှတ်တယ် ထင်တာပဲ၊ ပစ္စည်းသင်္ချာ၊ လူသင်္ချာဆိုတဲ့ တရားမြင်လို့ စွန့်တယ်ထင်တာပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ ဆရာလေးအပေါ်မှာ ဘာမှသံသယမရှိဘူး။ အင်း- မောင်မင်းကြီးသား ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေဗျာ”

ဘကြီးအိုက တတွတ်တွတ် ဆုတောင်း၍ သူထင်မြင်ချက်ကို ရှင်းပြ၏။ သည်အတောအတွင်း ဖြူးမြို့၌ ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးရုံတစ်ရုံကို ခင်မောင်ဝင်းက ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းလိုက်သည်ဆိုသော သတင်းကိုလည်းကြားကြရသဖြင့် ဘကြီးအို၏

အယူအဆကို အားလုံး လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ရွာထဲ၌ ခင်မောင်ဝင်းက မရှိဆင်းရဲသူများအား ငွမ်းစောင်များ၊ အဝတ်အထည်များ၊ ပိုက်ဆံများပေးသည်ကိုလည်း တွေ့နေကြပေရာ ခင်မောင်ဝင်းကို သာဓုခေါ်နေကြ၏။ သာဓုခေါ်ရုံသာ မဟုတ်၊ ခင်မောင်ဝင်းက ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေသည်ဟု ကြားလျှင် မိန်းမတွေကလည်း လာ၍ တောင်းကြပြန်သည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လောက်ပေးရမည်၊ ဘယ်လိုပေးရမည်ကို မဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ရှိနေ၏။ ပြီးတော့ လူတွေဆင်းရဲကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ခုလို တစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်း လာတောင်းသမျှ ပိုက်ဆံပေးရသည်မှာလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိလှဟု ထင်သည်။

သူ့ဆန္ဒမှာ ခုလို တစ်ဦးချင်း လျှောက်ပေးနေသည်ထက် အများအတွက်သုံးနိုင်မည့် ကိစ္စတစ်ခုခုတွင် ပါဝင်လှူဒါန်းလို၏။ သို့ရာတွင် အားကိုးတကြီးနှင့် လာတောင်းသူများကို မပေးဘူးဟု ငြင်းရမှာကလည်း ခက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ ဇာတိမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်ကိစ္စများကို ဖြူးမှနေ၍ စီစဉ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ခင်မောင်ဝင်း၊ မင်းက အလကားပေးမှန်းသိရင် လူတွေကတော့ လာတောင်းကြမှာပဲ။ သူတို့တောင်းတိုင်း လျှောက်ပေးနေရင်လဲ တောင်းရမ်း စားသောက်သူကို စွန့်ကြဲသလို ဖြစ်နေမှာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့အတွက် စာသင်ကျောင်းတို့၊ ဆေးပေးခန်းတို့ ဆောက်ပေး၊ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ”

“အေး ငါလဲ ဒီလိုပဲ သဘောရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုလာတောင်းနေကြတော့လဲ မခက်ဖူးလား၊ မပေးဘဲ နေပြန်ရင်လဲ သူတို့ စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ -ဒီတော့ ဦးရွှေဝနဲ့ ဦးကြီးတို့က ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ လယ်တွေ၊ အနီးအနားက ရွာတွေမှာ ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမား၊ ချမ်းသာတဲ့လယ်သမား၊ သီးစားသမား၊ လယ်ကူလီတွေ ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ စာရင်းကောက်ပါ။ အိမ်ထောင်လိုက် စာရင်းပေါ့။ ပြီးတော့ သမဝါယမအဖွဲ့ဖွဲ့ပါ။ အဲဒီအဖွဲ့က ဘယ်သူ့ပေးသင့် မပေးသင့် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝေပေးပါ။ မြေတွေကို သမဝါယမ လွှဲဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်မှ ရှေ့နေနဲ့ စာချုပ်စာတမ်းချုပ်မယ်”

ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် ဦးရွှေဝနှင့်လူကြီးများကို မှာကြားကာ ဖြူးသို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဒေါ်မြဆင့်က ခင်မောင်ဝင်းအား သတင်းစာတွင်ပါသည့် သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာကိုပြကာ မြည်တွန်တောက်တီးနေ၏။

“ဒီလို လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိသားပဲ”

“ဟင် - သိရက်သားနဲ့ မင်းထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေသလား၊ မင်း တော်တော်မိုက်တယ်၊ အားလုံး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်”

“ဒါတော့ ကြီးကြီးဆင့်တို့ ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်တတ်တော့ မိုက်ရာ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းနေ၏။ သတ္တလတ်စိမ်းခင်း ကျွန်းစားပွဲအံထဲမှ မြေစာချပ်များ၊ သီးစားနှစ်ချပ်စာရင်းများကို ရှာဖွေ၍ ယူနေသည်။ သည်စာချပ်တွေ ကြားထဲမှ ဒေါ်မြဆင့်၊ ဒေါ်မြသီ၊ ရွှေတင်နှင့် သူ၊ လေးယောက်တွဲ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို သွား၍ တွေ့လေသည်။ သည်ဓာတ်ပုံမှာ ဖြူးသို့ ပထမတစ်ခေါက် သူလာတုန်းက စု၍ ရိုက်ထားသည့် ပုံဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဒေါ်မြသီက ရှေ့တွင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီနှင့် ထိုင်၍ သူနှင့်ရွှေတင်က နောက်မှ ရပ်နေကြပုံပင်

ဖြစ်ပေ၏။ ရွှေတင်မှာ သည်တုန်းက ပွင့်ကာစ ပန်းဖူးလို လှပပျိုမြစ်သော ရွှေတင်ပေတည်း။

ခင်မောင်ဝင်းသည် စာချုပ်များနှင့် ဓာတ်ပုံကိုသာ ယူခဲ့ပေသည်။ အခြားပစ္စည်းတွေ ကိုတော့ မယူတော့ပေ။

အခန်း (၄၁)

ရွှေတင်သည် ဘူးထဲမှ ထွက်ကာ အဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ စပါးတိုက်နားတွင် စပါးကြိတ်နေသော အကျဉ်းသမားများသည် ရွှေတင်ကို တပ်မက်သော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။ စပါးတိုက်ဘေးမှ ဖြတ်၍ ဆေးရုံအုတ်ရိုး ဘေးက လမ်းကလေးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လာရောက် တောင်းပန်နေသော ခင်မောင်ဝင်းကို မြင်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ထောင်သို့ ပထမတစ်ခေါက် လာစဉ်ကတော့ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဗျိုင်းလို ရွံရှာမုန်းတီးလေသည်။ အချစ်ကြီး ချစ်၍ အယုံကြီး ယုံခဲ့သလို အမုန်းကြီး မုန်းခဲ့လေသည်။ ပထမဆုံး ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့ခဲ့ခြင်းမှာ သံသယတွေနှင့် တွေ့ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ သံသယတွေ မရှိတော့ပြီ။ မျက်နှာငယ်နှင့်လာ၍ တောင်းပန်နေသော ခင်မောင်ဝင်း အပေါ်တွင် အချစ်တွေ ဒီရေတိုးသလို တိုးလာပြန်လေသည်။ ရာဟုဖမ်းရာမှ လင်းလာသော လမ်းကြီးလို အချစ်တွေ လင်းလာလေသည်။ သို့ကလို အချစ်၏ အလင်းရောင်ထဲမှာ ခင်မောင်ဝင်းဘဝနှင့် သူ့ဘဝကို ချိန်ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ နွံနှင့်ကြာလို ကွာလှမ်းလှသည်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရလေ၏။ သူ့ဘဝမှာ ညစ်ပုပ်လှသော နွံထဲက ပြည့်တန်ဆာဘဝ ဖြစ်၍ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ကြာပန်းလို ဖြူစင်သော ဘဝဖြစ်သည်ဟု ထင်လာလေ၏။ သည်လို ဖြူစင်သော ကြာပန်းကို သူ၏ နွံအိုင်နှင့် တူသော ဘဝထဲမှ ဆွဲ၍ မနှစ်ချင်ပါ။

သည်အတွေးဖြင့် ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းက လက်ထပ်ရန်ပြောသည်ကို ငြင်းဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တကယ်တော့ သူ့အချစ်မှာ ညိုလေးတို့လို လူနှင့်သာ ထိုက်တန်သည် ထင်လေသည်။

သည်လို တွေး၍ လျှောက်လာတုန်း ရှေ့ဆေးရုံ အုတ်ရိုးက တံခါးပွင့်လာကာ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ ရွှေတင်သည် တံခါးဖွင့်ပိတ်သံကြောင့် အတွေးပြတ်သွားကာ ထိုလူကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဆက်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ လျှောက်မြဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုလူကို ကြည့်ချင်လာသဖြင့် နောက်တစ်ခါ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟဲ့ ရွှေတင် မှုတ်လား”

“ဟင် ကိုရင်”

ရွှေတင်က ဆိုနှင့်သော အသံကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်မှ ပြိုင်တူလို ထွက်လာကြလေသည်။ ရွှေတင်ကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာလေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် ဖြစ်နေပေ၏။ ကတုံးဆံတောက်၊ ပင်နီရှည်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ပလေကပ်လုံချည် အနွမ်းများကို ဝတ်ထားလေသည်။

“ဟင် ရွှေတင် ရွှေတင်၊ ငါ နင့်အကြောင်းတွေ အကုန်ကြားတယ် ရွှေတင်၊ ဘယ့်နယ် ဘိလတ်ပြန်ကြီးကို ယုံစားမိတာ မှားမှန်းသိပလား ဟင်၊ ဟဲ ဟဲ”

ကိုတောက်ထွန်းက ရွှေတင်ကို ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ မလိုတမာ ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုတောက်ထွန်း၏ မလိုတမာအပြုံးမှာ ကြာရှည်မခံပါ။ ချက်ချင်းမျက်နှာညှိုးငယ်သွားကာ ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင်တွေ ယှက်သန်းလာပါသည်။ ရွှေတင်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားပုံရပါသည်။

“ပြောတော့ကိုရင် ပြောတော့၊ ရွှေတင်ကို ကိုရင် ပြောချင်သလို ပြောတော့”

ရွှေတင်က ကိုတောက်ထွန်းကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ပြောလိုက်သည်။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များသည် တွေ့တွေစီးကျလာကြလေသည်။ သည်တော့မှ ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းသွားကာ

“စိတ်မဆိုးနဲ့ ရွှေတင်၊ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ပြောလိုက်တာ၊ အမှန်ကတော့ နင့်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုအကောင်အပြစ်ပဲ၊ ဒင်းတို့လို မြို့က

လူရည်တတ်တွေဟာ တို့တောသူတွေကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ပြီး ဖျက်ဆီး သွားကြတာချည်းပဲ၊ ငါ နင့်ကို ဒေါမပွပါဘူး၊ ဟိုကောင်ကိုသာ ဟင်း”

ကိုတောက်ထွန်းက အံ့ကြိတ်၍ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ရွှေတင်က မျက်ရည်ရွှဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်ကာ....

“သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင်ရယ်၊ ရွှေတင်အပြစ်ပါ”

ကိုတောက်ထွန်းက ပို၍ ဒေါပွဟန်ဖြင့်....

“ဘာလို့ သူ့အပြစ်မဟုတ်ရမှာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတည်မယူနိုင်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ တယ်လေ ငါ ပြောရရင် မကောင်းပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးကိုရင်၊ သူဟာ ရွှေတင်ကို တကယ် အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်တာပါ။ တကယ်အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်လို့ အမှုတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှေ့နေငှားရာကစပြီး အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တယ်”

“ဒီမှာ ရွှေတင်၊ သူကူညီတာဟာ နင့်ကိုဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ထားပစ်ခဲ့လို့ မယားစရိတ် သားစရိတ်ပေးတဲ့ သဘောထက် ဘာမှမပိုပါဘူး၊ ဒါကို နင်က”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင်ရဲ့၊ ရွှေတင်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ အစတုန်းကတော့ ရွှေတင်လဲ ဒီလိုထင်ခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခု-ဒီလိုကူညီရုံနဲ့တင် သူ့အပြစ်တွေ မကျေမှာစိုးလို့ ရွှေတင်ကို လက်ထပ်ပြီး တစ်ကျွန်းကို လိုက်ပါရစေလို့ လာပြောနေတယ်၊ ခုလဲ သူ့လယ်တွေကို လယ်သမားတွေကို ဝေပေးဖို့ဆိုပြီး ဖြူးကိုထွက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရွှေတင်ပြောတာပါ”

ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်နေရာမှ နူးညံ့လာလေ၏။ သူ့မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းနေရာမှ ကြည်လင်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူ့အသံကလည်း တင်းမာလာရာမှ ချိုသာလာလေသည်။ ကိုတောက်ထွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“အင်း၊ နင်တို့ ဇာတ်က တယ်ရှုပ်တာကိုး၊ အေးလေ ဒီလိုဆိုတော့ နင့်အပြစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုလဲ အပြစ်မဆိုသာပြန်ဘူး၊ အမှန်ကတော့ လူချမ်းသာတွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဒီဘဝကိုရောက်လာတာဟာ နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒုနဲ့ ဒေးပဲ၊ သူတို့ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ပျက်စီးတယ်၊ ရာဇဝတ်မှုတွေ ပေါ်တယ်။ သူတို့ကို ဒီလိုအပြစ်ကျူးလွန်မိအောင် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူတို့စံနစ်တွေက တွန်းပို့လိုက်တာပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ တရားခံဟာ နေရှင်စံနစ်၊ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စံနစ်ပဲ”

ကိုတောက်ထွန်းက နိုင်ငံရေးလေသံဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။ ရွှေတင်သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ အယူအဆကို ခြွင်းချက်မရှိ လိုက်လံစွာ ထောက်ခံ လိုက်ချင်ပေသည်။ သို့ကလို ထောက်ခံခြင်းမှာ ရွှေတင် နိုင်ငံရေးကိုနားလည်၍ မဟုတ်ပါ။ သူ အချစ်ကြီး၍ အယုံကြီးခဲ့သော ခင်မောင်ဝင်း နေရာတွင် အပြစ်ဖို့ရန် အစားရသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ ဒီဘဝရောက်ရသည့်အတွက် ခင်မောင်ဝင်းကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်၊ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ဖို့ရမည် ဟူ၍လည်း ရှာမတွေ့ဘဲ အစပျောက်နေစဉ် ယခုတော့ အပြစ်တင်စရာ အစားရလေပြီ။ ရွှေတင်သည် ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားကာ...

“အစ်ကို ဒီထောင်ကို ပြောင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာထဲ တွေ့လိုက်တယ်

“နေပါဦး၊ ခု ကျွန်းကျတယ်ဆိုတော့ ကျွန်းကို ဘယ်တော့လောက် သွားရမလဲ”

ဝါဒီမိန်းမက စကားပြောတာ ကြာနေပြီဖြစ်၍ ရွှေတင်ကို ခေါ်လေသည်။ ရွှေတင်က သူခေါ်သည်ကို မကြားဟန်ဖြင့် ကိုတောက်ထွန်းဘက်လှည့်ကာ...

“ဘယ်တော့ သွားရမယ်လို့တော့ မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့လထဲသွား ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ငါနင့်ကို ပြောချင်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ငါလဲ တော်တော်နဲ့တော့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ပြည်လုံးမှာ သခင်တွေ ဖမ်းလိုက်တာလဲ သောက်သောက်လဲပဲ”

“ရွှေတင်လဲ ကိုရင့်ကို ပြောချင်တာတွေရှိတယ်၊ နောက်မှ တွေ့ကြဦးစို့၊ ခေါ်နေပြီ”

ရွှေတင်သည် ကိုတောက်ထွန်းကို နှုတ်ဆက်ကာ မိန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မိန်းမဆောင် အုတ်ရိုးတံခါးသည် ဂျိုင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပိတ်သွားခဲ့လေသည်။

ထောင်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ လူရှင်းနေပေ၏။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ထောင်ဘူးဝသို့ ဝင်ကာ ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ တာဝန်ကျသော ထောင်မှူးကလေးက ဝါဒါတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍ ရွှေတင်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် မိန်းမဝါဒါ တစ်ယောက်နှင့် အတူ ရွှေတင် ရောက်လာလေ၏။ ရွှေတင်မှာ ခါတိုင်းလို သရက်ထည်အင်္ကျီ၊ သရက်ထည် လုံချည်နှင့်ပင် ဖြစ်၏။ ခေါင်းတွင် နှင်းဆီအဖြူ တစ်ပွင့်ကို ပန်ထားလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းကို မြင်လိုက်သောအခါ ရွှေတင်မျက်နှာမှာ ပန်းသွေးစို့သွားသလို နီရဲသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ နောက် တန်ခန့်ရပ်သွားပြီးမှ မျက်နှာကလေး ခပ်သုန်သုန်ဖြင့် သူ့ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ မျက်လွှာကိုလည်း ချထားပေ၏။ ဖြူးမသွားခင်က နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် တွေ့ကြုံတုန်းက သူ အရက်မူးမူးဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်ကို တောင်းပန်ကာ နောက်တွင် အရက် မသောက်တော့ပါဟု ကတိပေးခဲ့သည်ကို ရွှေတင်သည် အမှတ်ရနေ၏။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာသည် ရှက်သလို ရွံ့သလိုဖြစ်နေပေသည်။ ယခင်ကလို လောကကို မထေမဲ့မြင် ပြုသော အပြုံးမျိုးတွေ မရှိတော့ပြီ။

“သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုက်ကုတ်က အမိန့်ချတော့မှာပါ”

ခင်မောင်ဝင်းက အမှုအကြောင်းကို ပြောပြနေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ဖြူးမှ ရောက်ပြီး မကြာမီပင် ရှေ့နေဦးဇော်ထွန်းနှင့် တွေ့ကာ အကျိုးအကြောင်း မေးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဦးဇော်ထွန်းက မကြာမီ စီရင်ချက်ချတော့မည်ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ အယူခံရုံးရင်လဲ တစ်ကျွန်းကို သွားရုံပေါ့၊ ရွှေတင်ဟာ လောက အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားပြီး လူတွေအားလုံးက မေ့သွားကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

အခန်း (၄၂)

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် ကရစ်လမ်းတွင် တိုက်ခန်း တစ်ခန်းငှား၍ နေ၏။ တောမှာ လယ်သမားတွေ၏ ဆင်းရဲပုံကို သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ပြီး နောက်တွင်ကား ခင်မောင်ဝင်းသည် အရင်က အထင်ကြီးခဲ့သော စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေကိုလည်း မမက်မောတော့ပေ။

ခင်မောင်ဝင်းသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ လမ်းတွင် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က မြင်းပွဲခေါ်သည်ကိုပင် အတန်တန်ငြင်းခဲ့ရသည်။ အရင်တုန်းကတော့ ခင်မောင်ဝင်းသည် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် မြင်းပွဲသို့ရောက်မြဲဖြစ်၏။ ယခုတော့ သည်စိတ်တွေ မရှိတော့ပေ။

ရွှေတင်သည် နှုတ်ခမ်းများကို စုပြီး စီးကရက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် ဘယ်မျှလောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါသည် ဆိုသော်လည်း ပြည့်တန်ဆာ သက်မွေးဝမ်းကျောင်း၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာများမှာ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ပေါ်ပေါက် လာတတ်သေးသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်ကို စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီမှာ ရွှေ၊ ရွှေ့ကို အစ်ကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောပါလေ၊ ရွှေတင်ကိုများ ခွင့်တောင်း နေရသေးသလား”

“တကယ်ပြောတာပါ ရွှေရယ်၊ အစ်ကို့စကားကို အလေးအနက်ထားပြီး နားထောင် စေချင်ပါတယ်။ ခု အစ်ကို ဖြူးလဲ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ပဲခူးကိုလဲဝင်ခဲ့ပြီး ရွှေ့အကြောင်းစုံကို အစ်ကိုသိခဲ့ရပြီ ရွှေ၊ ဖြူးက အစ်ကိုတို့ စုရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတောင်တွေလို့ ယူလာခဲ့သေးတယ်။ ရွှေ့ယူချင် ယူထားလေ”

ခင်မောင်ဝင်းက စာအိတ်ဖြင့် ထည့်လာသော ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ရွှေတင်သည် မျက်ခုံးများကိုပင့်ကာ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက “ဒီဓာတ်ပုံကို ဘာလုပ်မလဲ အစ်ကိုရယ်” ဟုပြောနေဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ စာအိတ်ကို ရင်ဖုံးအင်္ကျီကြားထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ရွှေ့အစ်မ မရွှေ့ခင်နဲ့လဲ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

ရွှေတင်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ဝတ်ကျောတမ်းကုန် သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိလှပေ။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရွှေတင်သည်လို မထုံတက်သေးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ၏။ ရွှေတင်နှင့် စကားတွေ

ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောချင်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေတင်မှာ သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်လိုသာတည်း။

“ဒီမှာနေရတာ ကောင်းရဲ့လား”

နှစ်ယောက်သား စကားပြတ်သွားကြသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းက စကားစရှာ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းပါတယ်”

“သိပ် ကျပ်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း၊ သိပ်မကျပ်ပါဘူး”

“ဆေးရုံကကော”

“ဆေးရုံကတော့ ပိုပြီး လွတ်လပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နေသားမကျတော့ မနေတတ်တာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တယ်၊ အဆောင်မှာ ဆိုတော့ ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ်နေရတာကိုး”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“အရင် အစ်ကို့ကို ပြောဖူးတဲ့ လူတွေပေါ့၊ ဆွဲကြိုးဖြတ်တဲ့လူ၊ တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းလက်ခံတဲ့ လူ၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ အို စုံလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးရှို့မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတဲ့ အသွားကြီးနဲ့ နေရတာက ကောင်းတာပါ၊ သူ့ခမျာကော အစ်ကို၊ ရွှေတင် ပြောထားတာ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

ရွှေတင်က သူ့အမူ အကြောင်းကို မပြောဘဲ အခြားသူ အမူကို ပြောနေသဖြင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ စိတ်ပျက်သွား ပြန်သည်။

“ရှေ့နေကတော့ လွတ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘုရားသိကြားမလို့ လွတ်ပါစေ အစ်ကိုရယ်၊ အဘွားကြီး သနားပါတယ်”

ရွှေတင်မှာ မျက်နှာကလေး ဝင်းထိန်သွားကာ ပြုံးယောင်သန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဒီကပြန်ရင် ရှေ့နေဆီ သွားဦးမယ်၊ ရွှေတင် ဘာမှာချင်သေးသလဲ။ ကျွန်းအင်္ကျီတော့ ဟိုက်ကုတ်က ဖျက်ပေးလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဖျက်ဖျက်- မဖျက်ဖျက် မထူးပါဘူး အစ်ကို”

“ဘာလို့ မထူးရမှာလဲ ရွှေ၊ ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ ရွှေ့အပြစ် တစ်ခုမှမပါဘူး၊ အစ်ကို အပြစ်ချည်းပဲ၊ ဖြူးရောက်တော့မှ အစ်ကို အပြစ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုတာ ပိုပြီးသိလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကို အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ရွှေ၊ ဟုတ်လား”

“အို ဒါကတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ မဆီမဆိုင်ဝင်မပါချင်စမ်းပါနဲ့၊ အစ်ကိုမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်နေပါဦးမယ်”

ရွှေတင်က မျက်မှောင်ကလေး တွန့်ကာ အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာဆိုသော စကားကြောင့် အနာကို အပ်နှင့် ဆွသလို နာကျင်လာသည်။

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ရွှေရယ်၊ အစ်ကိုပြောပါရစေဦး၊ ရွှေကလေး ဒီအခြေအနေကို ရောက်ရတဲ့ တရားခံဟာ အစ်ကိုပဲဆိုတာ အစ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပါပြီ၊ အစတုန်းကတော့ အစ်ကို ရွှေ့ကို လိုက်ကူညီတာတွေဟာ အစ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူယုတ်မာလို့ မထင်အောင် လိုက်ကူညီတာပဲ၊ ကိုယ်ကျိုး ကြည့်တာပဲ၊ ရွှေ့ကို ကယ်တင်ရေးထက် အစ်ကိုကိုယ်ကို ကယ်တင်ရေးကို အလေးပေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အစ်ကို အမှားပဲ၊ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး ရွှေ၊ အစ်ကိုကိုယ်ကို အစ်ကို

ကယ်တင်ရေးထက် ရွှေကလေးကို ကယ်တင်ရေးဟာ အဓိကပါ။ ရွှေကလေးဆီက အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ကတိကိုလဲ အစ်ကို လိုချင်ပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်ကို မျှော်လင့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ရွှေတင်မှာ ထူးခြားဟန်မပြဘဲ စီးကရက် ဖွာနေပေ၏။

“ရွှေကလေးက အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကို အရင်တစ်ခါတုန်းက ပြောသလို ရွှေ့ကို လက်ထပ်မယ်”

ခင်မောင်ဝင်း၏ မျက်နှာမှာ တကယ်လုပ်မည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ တွေဝေ ယိမ်းယိုင်သော အမူအရာမျိုး မရှိပေ။

“ရွှေတင်ကို လက်ထပ်ချင်သေးသလား အစ်ကိုရယ်”

ရွှေတင်က ညည်းသလိုအသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တာ လဲပါတယ်၊ လက်ထပ်သင့်တာလဲ ပါတယ်။ အယူခံရုံးလို့ တစ်ကျွန်းကို ပို့ရင်လဲ အစ်ကိုပါ လိုက်မယ်၊ တစ်ကျွန်း ရောက်ရင် သမ္မာအာဇီဝ တောင်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်စားကြမယ်၊ ဟုတ်လား ရွှေ၊ အယူခံနိုင်ရင်လဲ လွတ်လာရင် ဒီမှာပဲအတူနေကြမယ်”

ရွှေတင်သည် ဝမ်းလည်း သာ၏။ ဝမ်းလည်း နည်း၏။ ခင်မောင်ဝင်းကိုလည်း သနား၏။ သည်ဝေဒနာများသည် ရင်ကို တလှိုက်လှိုက် ခုန်စေ၏။ စီးကရက် ဖွာရမည်ကိုပင် မေ့နေသည်။ စီးကရက်မီးခိုးသည် တလူလူထွက်နေလေ၏။

“ခွင့်လွှတ်မယ် မဟုတ်လား ရွှေ၊ အစ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ် နော်၊ အစ်ကိုကို လောကကြီးမှာ ဘယ်သူကမှ ခွင့်မလွှတ်ချင်နေပေစေ၊ ကဲ့ရဲ့ချင်သူတွေ ကဲ့ရဲ့ပါစေ၊ ရွှေက ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် အစ်ကို ကျေနပ်ပါပြီ ရွှေရယ်”

“အပြစ်ကတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ရွှေတင်က မျက်နှာကလေး မှုန်မှုန်၊ အသံကလေး တုန်တုန်ဖြင့် အဝေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူရင်ထဲတွင် ကရုဏာလှိုင်းသည် ဘောင်ဘင် ခတ်နေပုံရပေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကုလားထိုင်ကို ရှေ့နားသို့ တိုးဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး....

“ခြွင်းချက်က ဘာလဲရွှေ”

“သည့်ပြင်ဟာတွေကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး”

ရွှေတင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ကိုယ်ကို ကုလားထိုင် နောက်မှီတွင် လျှော့မှီ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းနေပေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေကလေးရယ်”

“ရွှေတင်ဘဝဟာ အတန်ဆုံးရောက်နေပြီ အစ်ကို၊ ရွှေတင်ဟာ သူများမယားငယ်လဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ပြီးတော့ ပြည့်တန်ဆာမ၊ ခိုးမှု၊ လူသတ်မှုတွေနဲ့ ထောင်ကျနေတဲ့ တရားခံမ၊ အတန်းဆုံးနေပြီ”

“အို၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်တော့ အစ်ကိုကို မငြင်းပါနဲ့ ရွှေ၊ အတန်းဆုံးကို အစ်ကိုနဲ့ ဘဝသစ်ကို ပြန်စကြရအောင်ပါ”

ရွှေတင်သည် ငေး၍ စဉ်းစားနေ၏။ ဟင့်အင်းဟု ငြင်းရမလား။ အင်းဟု ဖြေလိုက်ရမလား၊ ဘယ်သင်းကို ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

ခင်မောင်ဝင်းကမူ တွေဝေနေသော ရွှေတင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ လက်ခံပါ ရွှေကလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေ အစ်ကိုရဲ့ စည်းစိမ်တွေ မြေတွေ ယာတွေကိုလဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သည်အနှောင်အဖွဲ့တွေထဲမှာ နစ်မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေဟာ အစ်ကိုကို အပြစ်တွေ ကျူးလွန်အောင် တွန်းပို့နေတဲ့ အရာတွေပဲ၊ ဒီအရာတွေ မရှိမှ အစ်ကိုဟာ ရွှေ့ကိုကယ်နိုင်မယ်၊ အစ်ကိုကိုလဲ အစ်ကို ကယ်တင်နိုင်မယ်”

“ဟင်၊ မြေတွေယာတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဟာတွေအားလုံးကို လယ်သမားတွေကို ဝေပစ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါတွေရှိနေသမျှ အစ်ကိုဟာ ရွှေ့ကို ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုအပြစ်ကိုလဲ အစ်ကို ကျေအောင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကို”

ရွှေတင်က ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ တိုးတိတ်ညင်သာ လွန်းလှပေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေတင်မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းကာ ရွှန်းလဲ့နေကြပေ၏။

“အစ်ကိုဟာ ကိုယ့်အပြစ် ပြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ် အစ်ကို၊ ရွှေတင်ကို သနားတယ်ဆိုတာလဲ ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုဟာ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကျေအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာလဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို၊ အစ်ကိုဟာ ရွှေတင်ကို အရင်တုန်းကလို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ဒီမျှနဲ့ စခန်းသိမ်းကြပါစို့ရဲ့”

“အို ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းရမှာလဲ၊ ခုမှ စခန်းဖွင့်ပါ ရွှေရဲ့၊ ရွှေရဲ့သတင်းကို ကြားပြီးတော့ တချို့လူတွေက ပြောကြတယ်၊ ရွှေဟာ နွဲ့ထဲကျသွားတဲ့ အပုပ်ကောင်တဲ့၊ တချို့ကတော့ ရွှေရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုမြင်ပြီး နွဲ့ထဲကျသွားတဲ့ ပတ္တမြားတဲ့၊ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော အစ်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး ရွှေရဲ့၊ တစ်လောကလုံးက ရွှေ့ကို ဖယ်ကြည့်လာကြပါစေ၊ အစ်ကိုဟာ ရွှေ့ဘက်မှာ ရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုအဖို့တော့ ရွှေဟာ နွဲ့အညစ်အကြေးတွေ ကြားထဲက ပေါက်လာတဲ့ ကြာပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်လိုပဲ ထင်တယ်၊ ဒီကြာပွင့်ကလေးကို အစ်ကို လက်ကမ်းကြိုနေပါတယ် ရွှေကလေးရယ်”

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်း စကားများကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယမ်းခါနေပေသည်။

“ရွှေတင့်မှာ ပေကျံနေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေဟာ ဘာနဲ့ဆေးဆေး မစင်တော့ဘူး အစ်ကို၊ ဘာနဲ့ချွတ်ချွတ် မကျွတ်တော့ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားအပ်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါ အစ်ကိုရယ်”

“ဘာလို့ မစဉ်းစားရမလဲ၊ စဉ်းစားရမယ်၊ စဉ်းလဲ စဉ်းစားအပ်တယ်။ ရွှံ့နွံဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ပုပ်ပုပ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ညစ်ပတ်ညစ်ပတ် ကြာပင်ပေါက်စေတယ်၊ ကြာပန်းကို ပွင့်စေတယ်။ အစ်ကိုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ၊ ရွှေကလေး ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေဟာ ရွှံ့နွံနဲ့တူတယ်၊ အစ်ကိုတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ပြီး စိတ်သစ် မွေးကြတယ်ဆိုရင် ကြာပန်းနဲ့တူတဲ့ ဘဝသစ်ကို ရကြမှာပါကွယ်နော်၊ ဟုတ်လား”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ လက်သည်းချင်း ပွတ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာသည် ပွင့်စပန်းလို လန်းဆန်း ကြည်လင်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဝင်းပနေသော ရွှေတင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အားတတ်လာသည်။

“ဟုတ်လား ရွှေ၊ အစ်ကို မကြာခင်ပဲ တရားသူကြီး ခေါ်ခွဲမယ်နော်၊ ထောင်ထဲမှာ လက်ထပ်ကြမယ်”

ရွှေတင်သည် ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ တွေ့၍ နေ၏။

“ကဲ- အချိန်စေ့ပါပြီ ခင်ဗျာ”

ထောင်မှူးကလေးက သတိပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ သံတိုင်များကို ဆွဲစေလိုက်သံ၊ သော့ခလောက်သံ၊ သံကြိုးနှင့် တံခါးရိုက်သံများကို ကြားရလေ၏။

ရွှေတင်သည် ဘူးဝတွင် ခင်မောင်ဝင်း ပျောက်ကွယ်သွား သည်အထိ ငေးကြည့်နေပြီးမှ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပေသည်။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်တော့မှ ရွှေတင်သည် လှေကားထစ်တွင် ထိုင်ကာ စာအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို တစ်ပိုင်း ပေါ်အောင် ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့်နေမိသည်။ ဓာတ်ပုံထဲ၌ လူတွေ၏ မျက်နှာများကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်အစားများကို လည်းကောင်း၊ သူနှင့် ခင်မောင်ဝင်း နောက်တွင်ရှိသည့် ပန်းရံကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းကို လည်းကောင်း ကြည့်နေမိသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ ဝါကျင့်နေပေပြီ။ ခင်မောင်ဝင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ခင်မောင်ဝင်းမှာ ရှေ့သွား နောက်လိုက်ညီသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ချောမောခွံညားသလောက် ရွှေတင်က နုယဉ်လှပေသည်။ ဆံခွေကလေး များမှာ နဖူးပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။

“ဒါက ဘာလဲအေ့၊ ညည်းအဆက်ကြီးက ပေးသွားတာလား”

နောက်နားကကပ်၍ မေးလိုက်သံကို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အကြည်ကို တွေ့ရသည်။ အကြည်မှာ လွတ်သွားပြီးမှ ပြည့်တန်ဆာမျှဖြင့်ပင် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဘယ်အချိန် ရောက်လာသည်ကိုပင် မသိလိုက်ပေ။

ရွှေတင်က ဓာတ်ပုံကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်သော်လည်း အကြည်က လှယူ၍ ကြည့်နေသည်။

“ဒါက ဘယ်သူလဲ၊ ညည်းလား”

“ဘယ်သူ ဖြစ်ဦးမလဲ၊ မိကျင်ရွှေပေါ့”

“ဒါက ညည်းအဆက်ကြီးပေါ့၊ အံမယ် ဗိုလ်လို ဝတ်ထားပါလား၊ ချောသားပဲအေ့”

ရွှေတင်မှာ ခင်မောင်ဝင်းအား “ညည်းအဆက်ကြီး” ဟု အကြည်က ရင့်ရင့်သီးသီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် အောင့်သွားသည်။

“ဒါက သူ့အမေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အဒေါ်ပါ၊ ကိုယ့်ရုပ်နဲ့ တူသေးရဲ့လား”

“တူပေါင်၊ မျက်နှာက လုံးလုံးမတူတော့ဘူး၊ သိပ်နုတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပလဲ၊ လေး ငါး ခြောက်နှစ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့”

“ဘယ်လောက် ကြာပလဲ မသိပါဘူး ရွှေကြည်ရယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲတော့ တစ်သက် တစ်ဘဝ တစ်ကမ္ဘာကြာပြီလို့ ထင်တာပဲ”

ရွှေတင်၏မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်နေရာမှ ညှိုးကျသွား၏။ မျက်မှောင်ချီထားလိုက်သဖြင့် နဖူးပေါ်၌ အစင်းတွေထင်လာ၏။

“ညည်းနယ်အေ၊ ဒီလိုဘဝ ရောက်ရတာများ အံ့ပါရဲ့၊ ဒီထဲဝတ်ထားတာက စိန်တွေလား”

အကြည်က ဓာတ်ပုံထဲတွင် ရွှေတင်ဝတ်ထားသည့်ကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ရွှေတင်မှာ တရုတ်ပိုးရင်ဖုံး အင်္ကျီ၊ ကြိုးကြိုး ချိတ်လုံချည်တို့ကို ဝတ်ထားပြီး စိန်နားကပ်၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်ရင်ထိုးတွေနှင့် ဖြစ်၏။

“စိန်တွေချည်းပဲ”

ဒီလိုဆို ဇိမ်ပေါ့အေ၊ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနဲ့”

“ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲတော့ ဝတ်ရပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငရဲပြည်ရောက်သလိုပဲလို့ ထင်မိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို မနက် ဝေလီဝေလင်းကစ ညဉ့်နက်သန်းကောင်ထိ နားရတယ်လို့ မရှိပဲ၊ မျက်နှာကောင်းလဲ ရတာမဟုတ်ဘူး”

“မွေးစားသမီးပဲအေ၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“မွေးစားသမီး ဆိုတာ နာမည်ပဲ ရှိတာပဲအေ့၊ ညည်းမသိပါဘူး၊ ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ ငါ ဝမ်းနည်းတယ်”

ရွှေတင်သည် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ နောက် အကြည့်လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ဆွဲယူကာ အဆောင်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့လေ၏။

ရွှေတင်သည် ဓာတ်ပုံကို တစ်ယောက်တည်း ကြည့်နေတုန်းက ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ချစ်တင်းဆိုခဲ့၊ ပျော်ခဲ့တာတွေကို တွေးမိ၍ လည်းကောင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရသည်ကို တွေး၍လည်းကောင်း တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေမိကာ ကိုယ်ရောက်နေသည့် ဘဝကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် အကြည်

ရောက်လာပြီး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လိုက်မေးနေသည့် အခါတွင်ကား အရင်တုန်းက ဘဝနှင့် ယခုဘဝမှာ ရေပင်လယ် ဆီးသလို အကွာကြီး ကွာနေသည်ကို သတိရလာမိပြန်သည်။ ကောင်းတာတွေကို မေ့ကာ မကောင်းတာတွေဆီသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ဘဝမှာ ခင်မောင်ဝင်း၏ ဘဝနှင့် ကွာခြား လွန်းလှပါကလား။

နွဲ့ထဲက ဘဝကို တွေးမိတိုင်း ရွှေတင်၏ ချိုသာနူးညံ့သော စိတ်သည် ပျောက်ကွယ် သွားကာ ခါးသီးပြင်းထန်သည့် စိတ်သည် စိုးမိုးလာပြန်လေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပါလစ်ဆီ အရက်သောက်၍ လည်းကောင်း၊ ဆေးခြောက်ရှု၍ လည်းကောင်း စိတ်ညစ်ရာ တွေကို မေ့ပျောက် ပစ်လိုက်ချင် လာသည်။

“မပြာကြီး “နွားကလေး” မရှိတော့ဘူးလား”

ရွှေတင်က ဆေးခြောက်ထုပ်ရှိ မရှိ မပြာကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မပြာကြီးက လက်ခါပြရင်း...

“မရှိတော့ဘူး၊ မတ်ထုပ် တစ်ထုပ်ကျန်တာ ရောင်းလိုက်ပြီ”

မပြာကြီးဆီက ဆေးခြောက် တစ်ထုပ်ရလျှင် ရွှေတင်သည် မကောင်းမှုတွေကို မပြုတော့ပါဟု ခင်မောင်ဝင်းအား ပေးခဲ့သည့် ကတိကို ချိုးဖောက်မိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ မချိုးဖောက် ဖြစ်တော့ပေ။

ရွှေတင်သည် သူ၏ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေသော ဘဝကို တွေးမိကာ မျက်ရည်များကိုသာ သွန်ချလိုက်မိသည်။ ဘယ်လောက်ပင် ငိုရသော်လည်း သည်မျက်ရည်တို့သည် မခန်း ခြောက်နိုင်တော့ပါ တကား။

အခန်း (၄၃)

ညိုလေးသည် အထူးတန်း အကျဉ်းသမားများ ထောင်ဝင်စာတွေသော ခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်နေ၏။ ရွှေတင်က မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ ညှိုးငယ်နေသော ညိုလေး မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ညိုလေးက လက်တွင် ကိုင်လာသည့် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးတွင် စီးကရက် ခဲနေသော ရွှေတင်၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံမှာ အမှုစစ်စဉ်က သတင်းထောက် မောင်မောင်သန်း ရိုက်ကူးသွားသော ဓာတ်ပုံပင် ဖြစ်လေသည်။ ဓာတ်ပုံ အောက်တွင် “မုန်းပေမဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်ပေမဲ့ မုန်းဟန်ဆောင်သော အရွှေ”ဟူ၍ မျက်နှာမည်း စာလုံးဖြင့် ရေးထား၏။ အောက်တွင် အမှုအကြောင်းကို ဖော်ပြထားလေသည်။ ရွှေတင်သည် ဓာတ်ပုံကို မဲ့ရွဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး သတင်းစာသားများကို ဆက်ဖတ်နေသည်။

"အလင်းဟော်တယ် လူသတ်မှု အယူခံ ပယ်ပြီ"

တရားခံမ အရွှေခေါ် ကျင်ရွှေအား တစ်သက်တစ်ကျွန်း အမိန့်ကို မစွတာဒန်ကလေ ထိုင်သော ဟိုက်ကုတ်မှ အတည်ပြုလိုက်ခြင်း။

လွန်ခဲ့သည့် ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့က အလင်းဟော်တယ်တွင် ပြည်မြို့နေ သူဌေးဦးဖေသန်းအား အဆိပ်ခတ်သတ်မှုဖြင့် ပြည့်တန်ဆာမယ် တရားခံမ အရွှေခေါ် ကျင်ရွှေအား ရန်ကုန်မြို့၊ အထူးစက်ရှင် တရားသူကြီးဦးမြခင်၏ ရုံးတော်တွင် ကြားနာစစ်ဆေးပြီး အကြောင်းချင်းရာ သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် စီရင်ခဲ့ကြောင်း။

၎င်းအမှုတွင် တရားခံမ အောက်ရုံးအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံဝင်ရာ တရားဝန်ကြီး ဟူးဘတ်ဒန်ကလေ သခင်ကိုယ်တိုင် ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့ကြောင်း

ဟိုက်ကုတ်စီရင်ချက်၌ အောက်ရုံး၏ အမိန့်တွင်ချို့ယွင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စွက်ဖက်ရန် မလိုကြောင်းဖြင့် အောက်ရုံး၏ အမိန့်ကို ဟိုက်ကုတ်ရုံးတော်မှ အတည်ပြုလိုက်ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားကြောင်း။

ဤအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နောက်ထပ်စုံစမ်း သိရှိရသည်မှာ အလင်းဟော်တယ်တွင် ဦးဖေသန်းအား အဆိပ်ခတ်သတ်မှုတွင် မပါသော်လည်း ဦးဖေသန်း၏ ငွေများကို ခိုးယူရာတွင် ပါဝင်သည်ဟု ပုလိပ်ဘက်မှ စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသဖြင့် အလင်းဟော်တယ်တွင် အလုပ်လုပ်သူ မောင်ဘကျော်နှင့် မချစ်မေဆိုသူ လင်မယားနှစ်ဦးကိုလည်း ရာဇဝတ်ပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့် ရုံးတင် စစ်ဆေးခဲ့ရာ ၎င်းတို့အား ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဆိုကာ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်စီကျခံစေရန် ရန်ကုန်မြို့၊ အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ် တရားသူကြီး ရုံးတော်မှ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်ဟု ကြားသိရကြောင်း။

ရွှေတင်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ဦးဖေသန်းအား အဆိပ်မှုန့်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် တိုက်ကျွေးခဲ့သူမှာ သူပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှေတင်သည် သည်အဆိပ်မှုန့်ကို ဆေးမှုန့်အဖြစ် ရိုးသားစွာ ထင်မှတ်၍ တိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်ဆေးမှုန့်ထုပ်နှင့် အဆိပ်မှုန့်ကို လဲထားသူမှာ ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့ လင်မယားဖြစ်သည်ဟု ရွှေတင်ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။ ရွှေတင်၏ ရှေ့နေကလည်း သည်အချက်ကို လျှောက်လဲသွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘက်က ခိုင်လုံသော သက်သေ အထောက်အထား မရှိပေ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မြင်တွေ့ခြင်းမဟုတ်၊ မြင်တွေ့သူကလည်း မရှိသဖြင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ အပေါ်တွင် အပြစ်တွေ အားလုံး စုပုံကျလာခဲ့သည်။

"သူများမကောင်း ကြုံရင်လဲ ကိုယ်လဲ မကောင်းတော့ ပြန်ဖြစ်သေးတာပဲ"

ညီလေးက ကိုဘကျော်နှင့် မချစ်မေတို့ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုဘကျော်၏ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးများကို မြင်လာသည်။ သည်မျက်လုံးများကား ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်း အမှတ်အသားများ ပေတည်း။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မချစ်မေ၏ နီစိုစိုမျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင် လာသည်။ သည်မျက်နှာမှာ အာသာရမ္မက်ကြီးသည့် မျက်နှာမျိုးပေတည်း။

"သူတို့ကို မကောင်းပြန်ဖြစ်တာက နည်းနည်းပါကွယ်၊ လောကကြီးက သူတစ်ပါး မကောင်းကြုံရင် ကိုယ်မကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှားပါတယ်၊ သူတစ်ပါး မကောင်းအောင် ကြံစည်လေ ကိုယ်ကောင်းလေဆိုတဲ့ လောကကြီးပါ၊ သူတစ်ပါးကို စိတ်ကောင်း ထားတိုင်းလဲ ကိုယ်အကောင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

ရွှေတင်သည် ခေါင်းငုံ့၍ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ကာ ကြည့်မိကြည့်ရာကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရွှေ့လျားခြင်း မရှိပေ။

"ဒီပြင်လူကို မကြည့်နဲ့ အစ်မကိုပဲ ကြည့်လေ၊ အစ်မက လူတွေအပေါ်မှာ စိတ်ကောင်း ထားခဲ့တယ်၊ အမြဲတမ်း စိတ်ကောင်း မထားနိုင်ဘူး ထားဦး၊ ဘယ်သူ့

အပေါ်ကိုမှ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်မာ မထားဖူးဘူး။ သူတစ်ပါး အကျိုးပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်ဖို့ဝေးရော၊ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီလိုအစ်မက စိတ်ကောင်းထားလို့ ကိုယ့်မှာ အကောင်းဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား ဆိုတာတော့ မင်းအမြင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်မ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ အကောင်းဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် အစ်မကတော့ ခုအထိ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ် မထားဘူး။ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တွေ ဝင်လာရင် အစ်မ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တယ်။ ကံဆိုးလေခြင်းလို့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပဲ”

ရွှေတင်သည် ဆက်မပြောတော့ဘဲ အဝေးသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ တည်ကြည် ငြိမ်သက်လှပေသည်။ သူ့အသံတွင် နာကျည်းသံ၊ ဆွေးမြေ့သံလည်း မပါတော့ပေ။ လောကကို ခွင့်လွှတ်သော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ ဖြစ်သမျှတွေကို မေ့ပစ်လိုသော အသံမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ နှစ်ယောက်သား စကား မပြောနိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဝါဒါများ ဂျူတီလွှဲချိန် ဖြစ်၍ အမိန့်ပေးသံ၊ ဖနောင့်ချင်း ရိုက်၍ တန်းစီသံများကို ကြားရသည်။ ထောင်ဝင်စာတွေပေးသော ထောင်မှူးကလေးသည် ဘူးဝမှ ထွက်လာကာ ရွှေတင်ကို စာတစ်စောင်လာပေးသည်။ ရွှေတင်သည် စာအိတ်ကို ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်၏။

ရွှေ ရွှေ

ရွှေအမှု အယူခံကို ဟိုက်ကုတ်က ပယ်လိုက်ပြီ။ ဘာမှ အားငယ် စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့သာ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့။ အစ်ကိုလဲ အစ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရတဲ့အတွက် အလုပ်များနေလို့ လူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ပါ။ အစ်ကိုအဖို့တော့ ရွှေကို ပြောဖူးထားတဲ့အတိုင်း ရွှေနဲ့လက်ထပ်ပြီး တစ်ကျွန်းကို လိုက်တော့မယ်၊ ဒီနည်းသာလျှင် ရွှေကလေးကို ကယ်တင်ရာ ရောက်မယ်၊ အစ်ကိုကိုယ်ကို အစ်ကိုလဲ ကယ်တင်ရာ ရောက်တယ်၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူ့ဖျက်ဖျက် မပျက်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှာ လက်ထပ်ဖို့လဲ အစ်ကို တရားသူကြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ အစ်ကိုအားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ၊ အစ်ကိုပစ္စည်းတွေကို

ခွဲဝေပေးဖို့လဲ ရှေ့နေကို အားလုံးလွှဲခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘယ်သူပဲတားတား အစ်ကိုရွှေနဲ့ အတူလိုက်တော့မယ်။

ရွှေတင်သည် စာကိုဖတ်ပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော အမူအရာ ပေါ်နေသည်။ ညှိလေးသည် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို တစ်လှည့်၊ ရွှေတင်မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်နေ၏။

“ဘယ်က စာလဲ အစ်မ”

ညှိလေးသည် မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် သည်တော့မှ အနားတွင် ညှိလေးရှိသည်ကို သတိရသလို ဖြစ်လာသည်။ ရွှေတင်သည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းများကို အားယူ၍ တမင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ညှိလေးရေ”

ညှိလေးသည် ရွှေတင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေရင်းက အားမရသလို အသံထွက်ခေါ်လိုက်သော ရွှေတင်ကို နားမလည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ အစ်မ”

“အရင်တစ်ပတ် ထောင်ဝင်စာ လာတုန်းက အစ်မ ပြောလိုက်တာတွေ မှတ်မိသေးသလား”

“အစ်မပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် တစ်လုံးမှ မမေ့ဘူးအစ်မ၊ အားလုံး မှတ်မိတယ်၊ အစ်မက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းရာကောင်းကြောင်း တစ်ခုခုလုပ်ဖို့

ပြောတာတွေ၊ အဝေးကြီးကို သွားပြီး လယ်ယာ လုပ်စားဖို့ပြောတာတွေ၊ အားလုံး ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

ရွှေတင်က ညိုလေးကိုကြည့်၍ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ ညိုလေးပြောပုံမှာ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်စ ကလေးငယ်တစ်ယောက်က အစ်မကြီးမေးသဖြင့် ပြန်ပြောပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားလေးက ဆရာမမေးသည့်အခါ ပြန်ပြောပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“မင်း မေးတဲ့ မွေးခွန်းကော မှတ်မိသေးလား”

ရွှေတင်က ထပ်၍ မေးလိုက်သည်တွင် ညိုလေးက ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ မျက်မှောင်များမှာ တွန့်ယှက်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားကိုတော့ မေ့သွားပြီအစ်မ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အစ်မပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကိုပဲ သိတော့တယ်။ ကျွန်တော်ပြောကတော့ သတိမရတာဘူး”

“အစ်မကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ သူဌေးသားကို လက်စားချေချင်တယ် ဆိုတဲ့စကားလေ”

“ဟာ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ဒီသူဌေးသားကို အစ်မက လက်စားချေခိုင်းရင် လက်စားချေမလား”

“အို စိမ်းလိုက်အစ်မ၊ အစ်မကသာ လက်စားချေခိုင်းရင် ကျွန်တော်ချေမှာပေါ့အစ်မ၊ စက်တိုင်တက်ရလဲ အရေးမကြီးဘူး၊ တစ်ကျွန်းသွားရလဲ အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီလူကို လက်စားချေလို့ တစ်ကျွန်းသွားရမယ်ဆိုရင် သာတောင်ကောင်းသေး၊ အစ်မနဲ့ ခွဲမနေရတော့ဘူး”

ရွှေတင်က ညိုလေး စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသည်ကို ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။

“တကယ်လို့ အစ်မက လက်စားမချေပါနဲ့ ဆိုရင်ကော”

“ဒါကတော့ အစ်မသဘောပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မခိုင်းရာလုပ်မှာပဲ၊ အစ်မက ဒါလုပ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လုပ်မယ်၊ မလုပ်နဲ့ဆိုရင် မလုပ်ဘူး။ အစ်မသဘောပဲ၊ အစ်မပါးစပ်ကသာ ငါ့အတွက် လက်စားချေပါလို့ တစ်ခွန်းပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် ဒီလူကို မြေလှန်ရှာပြီး လက်စားချေမယ်၊ ဒီလူဘယ်လောက်ပုန်းပုန်း မလွတ်ပါဘူး”

“ဒီလူက မပုန်းပါဘူးကွယ်၊ ဒီလူဟာ အစ်မတို့ အနီးအနားမှာရှိပါတယ်၊ အဲဒီလူကို မင်းသိချင်သလား”

“ဘယ်မလဲ”

ညိုလေးသည် ပြုံးတူးပြတ် ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ အနားတွင်ရှိသည် ဆိုသဖြင့် ဒေါသစိတ်တို့ ဟုန်းခနဲ ကွဲလာဟန်တူ၏။

“အစ်မခိုင်းတာကို လုပ်မှ ပြမယ်နော်၊ အစ်မခိုင်းတာကို မလုပ်ရင် မပြဘူး”

“အို ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီကော၊ ပြမှာသာ ပြစမ်းပါ”

“ကဲ ကဲ ဟောဒီမှာ”

ရွှေတင်သည် အင်္ကျီကြားထဲတွင် ယူလာခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ညိုလေးသည် ဓာတ်ပုံကို ကောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏမျှကြည့်လိုက်ပြီးမှ အသံကြီး တုန်တုန်ရီရီဖြင့်...

“ဟင် အစ်မ၊ ဟို-ဟို-ဟို ဂျူရီထိုင်တဲ့လူပါလား၊ ဒီလူလား ဟုတ်လား၊ ဟင်- အစ်မ ဒီလူလား”

“အေး သူပဲ”

ရွှေတင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ညိုလေးသည် ဓာတ်ပုံထဲက ရွှေတင်ကို လည်းကောင်း၊ ခင်မောင်ဝင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြဆင့်နှင့် ဒေါ်မြသီကို လည်းကောင်း သေသေချာချာ ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ ပုံကိုကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ထားလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှာတောင်မနေရပါဘူး အစ်မရယ်၊ တစ်နေ့က အစ်မအယူခံ ပယ်တဲ့နေ့ကတောင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဟိုက်ကုတ်က အဆင်း၊ သူက တက္ကစီကားပေါ်က”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆို အစ်မခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်နော်”

“လုပ်မယ် အစ်မ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲသာ ပြောပါ”

“အစ်မ မခိုင်းတာကို မလုပ်ရဘူးနော်”

“ရှည်လိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မယုံသေးဘူးလား”

“ယုံပါပြီကွယ် ယုံပါပြီ၊ အစ်မအနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး လက်စားချေနည်း တစ်ခုကို တွေ့ထားပါတယ်၊ မင်း အစ်မကို တကယ်ချစ်ရင် အစ်မလိုပဲ လက်စားချေရမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ အစ်မရဲ့၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

ညိုလေးက အားမရသလို ရွှေတင်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် ညိုလေးမျက်နှာကို စူးစိုက်၍ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

“သူ့အပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး လက်စားချေနည်းဟာ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်လိုက်တဲ့ နည်လမ်းပဲ ညိုလေးရေ၊ သူပြုခဲ့တဲ့ အမှားတွေ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်တာဟာ အကောင်းဆုံး လက်စားချေနည်းပဲ၊ ဒီတော့ မင်းလဲ အစ်မခိုင်းတာကို လုပ်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ”

ညိုလေးသည် ရွှေတင် စကားများကို မယုံကြည်နိုင်သလို ရွှေတင်အား ငေးကြည့် နေသည်။ သူ့နဖူးတွင် ချွေးတွေစီးကျနေသည်။ သူ့လက်များသည် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာသည်နီမြန်း၍ နေလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း သရက်ပင်ပေါ်မှ နွေးဦးအကြိုတော် ဥဩငှက်၏ ငြိမ့်လေး သာယာသော ကျူးရင့်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အစ်မက ခွင့်လွှတ်မယ်”

ညိုလေးက မယုံသလို ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

“အေး အစ်မကလဲ ခွင့်လွှတ်တယ်။ အစ်မကိုချစ်တယ်၊ အစ်မခိုင်းတာကို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းကလဲ ခွင့်လွှတ်ရမယ်။ အစတုန်းကတော့ အစ်မလဲ သူ့အပေါ်မှာ တော်တော် နာကြည်းခဲ့မိတယ်၊ ငါ့ဘဝကို အညွန့်တုံးအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သူဆိုပြီး အသည်းနာတယ်၊ နောက် အရေလည်လာတော့ သူဟာ အစ်မထင်သလို မဟုတ်ရှာပါဘူး ကွယ်၊ အစ်မ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ သူ့ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း ဆွေမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်တွေကြောင့်ပါ၊ သူ့အနေနဲ့ကတော့ အစ်မကို ပြစ်မှားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်မှားခဲ့တာပါ၊ အမှုစစ်တုန်းက ဆိုရင် အစ်မလွတ်မြောက်ရေး အတွက် ငွေကုန်

လူပန်းခံပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ အစ်မဆီကို ထောင်ဝင်စာလာပြီး လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့လဲ အစ်မကို တဖွဖွ တောင်းပန်ခဲ့ရပါတယ်”

ညိုလေးသည် ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ရွှေတင်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာထား ဟန်ပန် လေယူလေသိမ်းတို့မှာ တည်ငြိမ်လှပေ၏။ ရွှေတင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးမြလှပေ၏။

“ဒီအပြစ်တွေကို ကျူးလွန်ခဲ့မိတာဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကြောင့်ဆိုပြီး သူ့မှာရှိတဲ့ လယ်မြေတွေ ပစ္စည်းတွေအားလုံးလဲ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့ အစွဲဟာသူ့မှာ သိပ်ကြီးနေပြီ။ ခုတော့ ဆွေမျိုးတွေကလဲ သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ကုန်ကြပြီး အပေါင်းအသင်းတွေကလဲ သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်ကြပြီ၊ ဒီလိုပစ္စည်းတွေ ဆွေမျိုးတွေကို အကဲ့ရဲ့ခံ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့အပြစ်တွေကို သူကျေအောင် လုပ်ရှာပါတယ်။ ဒီတော့ အစ်မအနေနဲ့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အစ်မသူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်၊ မင်းကလဲ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်၊ အစ်မပြောတာ နားထောင်နော် ညိုလေး”

ညိုလေးသည် ခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာ ညိတ်၍ ပြလိုက်သည်။

“ခု ဒီစာဟာ သူ့ဆီကစာပဲ၊ သူ့လယ်မြေက နှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်လောက် အစ်မတို့နယ်မှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီလယ်မြေတွေကို လယ်သမားတွေကို ဝေပေးလိုက်ပြီ၊ အစ်မနဲ့ တစ်ကျွန်းကို လိုက်နေတော့မယ်လို့ စာရေးလိုက်တယ်”

“ဟင် သူလိုက်မယ်”

ညိုလေးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် အစ်မ၊ ကျွန်တော် လယ်ထွန်ရမယ်လို့ ပြောတာဟာ အဲဒီဘက်ကို အသွားခိုင်းမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ညိုလေး၏ အသံမှာ ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်သံများ ပေါက်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံမှာ ရွှေတင်ကို တော်လှန်ဆန့်ကျင်သော အသံမဟုတ်၊ ရွှေတင်ခိုင်းရာကို သွားမည်ဆိုသော တိုးလျှိုးဝန်ခံသည့် အသံမျိုးသာ ဖြစ်ပေ၏။

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ အစ်မ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ မင်းမှာ ဖောင်တိန် ပါရင်သာ အစ်မကို ပေးစမ်းပါ”

ညိုလေးက ဖောင်တိန်ကို ဖြုတ်၍ ရွှေတင်အား ပေးလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် စီးကရက် ဘူးခွံကို ဆုတ်၍ စာရေးနေသည်။

အစ်ကို

အစ်ကို့စကားကို နားမထောင်နိုင်ပါသဖြင့် ဝမ်းနည်းပါသည်။ စိတ်မဆိုးရန်လည်း တောင်းပန်ပါသည်။ ကျွန်မအား အစ်ကိုက လက်ထပ်ယူရန်မှာ လုံးဝဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ၊ ကျွန်မထိုက်နှင့် ကျွန်မကံဟုပဲ သဘောထားပါသည်။ ကျွန်မဘဝကံကြမ္မာကို ကျွန်မဘာသာ ဖန်တီးပါရစေဟု တောင်းပန်လိုပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ငြင်းပယ်ရခြင်းကို များစွာ စိတ်မကောင်းပါ အစ်ကိုရှင်။

ရွှေတင်

“မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်းမပြင်တော့ဘူးလား ခင်မောင်ဝင်း”

ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ....

“အေး၊ မပြင်နိုင်တော့ဘူး”

“မင်းမှာ ဒီကိစ္စကြောင့် မိဘကလဲ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရပြီ၊ မင်းချစ်တဲ့ စူစီနဲ့လဲ ကွဲရပြီ၊ နောက် မင်းဘဝဟာလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက အသံမာမာဖြင့်.....

“ဟေ့ မောင်မောင်သန်း၊ နောက်ထပ် မပြောနဲ့တော့ကွာ၊ ဒီကိစ္စဟာ ငါမွေးလိုက်တဲ့ ကိစ္စကွ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ငါဟာ ရွှေတင်ကို ကျူးလွန်ခဲ့ မိတယ်။ ဒါဟာ အကြောင်းတရား၊ ဒီအကြောင်းတရားကြောင့် ရွှေတင် ဒီဘဝကြီးထဲကို ရောက်ရတယ်၊ ဒါက အကျိုးတရား၊ ဒီအကျိုးတရားက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ တကယ့် အဖြစ်အပျက် အမှန်တရားတွေကို ငါရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ထွက်ပြေးရင် လောကမှာ ငိုလောက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့လူ၊ ငိုလောက် သတ္တိကြောင်တဲ့လူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါကတော့ မင်းအကျိုးကို လိုလားလို့ ပြောတာပါ၊ လောကမှာ မင်းလိုအပြစ်တွေကို ကျူးလွန်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားကြတဲ့လူတွေ ဒုန့်ဒေပါ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့”

မောင်မောင်သန်းက လေအေးကလေးဖြင့် ပြော၏။ ခင်မောင်ဝင်းက မောင်မောင်သန်းကို ပြုံးခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ....

“ဒီမှာ မောင်မောင်သန်း၊ လောကမှာ ဒါတွေကြောင့် ခက်နေတာကွ၊ လူတွေဟာ အမှန်တရားကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရဲရဲပြန်မကြည့်ရဲကြလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊

အခန်း (၄၄)

ခင်မောင်ဝင်းသည် ပြတင်းပေါက်ဝမှာ ရပ်လိုက်ပြီး အောက်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကရစ်လမ်းမကြီး ပေါ်တွင် လူတွေ ဥဒဟို ဖြတ်သန်း သွားလာနေကြသည်။ လုံချည် အင်္ကျီရောင်စုံ ဝတ်ထားသော အပျိုမကလေးများသည် ခိုမလေးများလို ဟန်ရေးပြ၍ လမ်းသလားနေကြသည်။ ရေကျော်လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဓာတ်ရထား မောင်းသွားသံကို ကြားရလေ၏။

မောင်မောင်သန်းက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ခင်မောင်ဝင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး

ဟုတ်တယ်၊ အမှန်တရားဟာ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ပြင်းထန်တယ်၊ ခါးသီးတယ်။ လူတွေက နှည့်တာ၊ ပျော့ပြောင်းတာ၊ ချိုမြိန်တာတွေကိုသာ တောင်းတနေကြတယ်။ ဒီတော့ လူတွေဟာ အမှန်တရားကို ရင်မဆိုင်ရဲတာဟာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အဖို့ကတော့ ကြမ်းတမ်းချင် ကြမ်းတမ်းပေစေ၊ ခါးသီးချင်ခါးသီးပေစေ ငါရင်ဆိုင်မယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် စကားပြောနေတုန်း အပြင်ဘက်က တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေသည်။ မောင်မောင်သန်းက တံခါးကို သွား၍ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ဘလေဇာအနွမ်း၊ ဘန်ကောက်လုံချည် အနွမ်းကို ဝတ်ထားသည့် ညိုလေးသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ညိုလေးကို မြင်၍ အားတက် ရွှင်လန်းသွား၏။

ညိုလေးက လျော့ရဲရဲပြုကာ ဘလေဇာ အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးခွံပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ခင်မောင်ဝင်းက လှမ်းယူပြီး ဖတ်နေသည်။

အစ်ကို

အစ်ကို့စကားကို နားမထောင်နိုင်ပါသဖြင့် ဝမ်းနည်းပါသည်။ စိတ်မဆိုးရန်လည်း တောင်းပန်ပါသည်။ ကျွန်မအား အစ်ကိုက လက်ထပ်ယူရန်မှာ လုံးဝဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်မထိုက်နှင့် ကျွန်မကံဟုပဲ သဘောထားပါသည်။ ကျွန်မဘဝ ကံကြမ္မာကို ကျွန်မဘာသာ ဖန်တီးပါရစေဟု တောင်းပန်လိုပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ငြင်းပယ်ရခြင်းကို များစွာ စိတ်မကောင်းပါ အစ်ကိုရှင်။

ရွှေတင်

ခင်မောင်ဝင်းက စီးကရက် ဘူးခွံကလေးကို မောင်မောင်သန်းအား လှမ်းပေး လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်း၏ ရွှင်လန်းအားတက်နေသော မျက်နှာသည် တစ်မူဟုတ်ခြင်း ညှိုးကျသွားလေသည်။

“ဒီစာက ဘယ်တုန်းက ပေးလိုက်တာလဲ”

မောင်မောင်သန်းက ညိုလေးကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ ညိုလေးက ကျိုးနွံစွာဖြင့်-

“တစ်နေ့က ကျွန်တော် ထောင်ဝင်စာသွားတွေတုန်းက ပေးလိုက်တာပါ”

ညိုလေးက ပြောရင်း ခင်မောင်ဝင်းကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းတော့မှ ညိုလေးသည် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ညိုလေး၏ ဟန်ပန်မှာ ရှက်ကြောက်သည့်ဟန် ပေါ်နေလေ၏။

“ဒါဖြင့် ငါ တရားသူကြီး ခေါ်ခွဲဖို့ဟာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ခင်မောင်ဝင်းက ဆိုနှင့်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ညိုလေးက ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး...

“မခေါ်ခွဲနဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောပါလေ၊ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပေါ့”

မောင်မောင်သန်းက ကြားဝင်၍ ထောက်လိုက်၏။ ညိုလေးက ခေါင်းငုံ့ထားကာ...

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့”

ညိုလေးက စကားမဆက်ဘဲ ရပ်နေ၏။ အတန်ကြာသည့် တိုင်အောင် ဆက်မပြောတော့မှ ခင်မောင်ဝင်းက

“ပြောမှသာ ပြောစမ်းပါကွ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ အစ်ကိုနဲ့ မရွှေတင်တို့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အကုန်လုံး သိပြီးပါပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မရွှေတင် အကြောင်းကိုလဲ အစ်ကိုကို ဖွင့်ပြောချင်လို့ပါ”

“မင်းနဲ့ ရွှေတင်တို့အကြောင်း”

ခင်မောင်ဝင်းက အံ့အားသင့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မရွှေတင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်လောက်တုန်းကထဲက တွေ့ခဲ့တာပါ။ တွေ့ကထဲက ကျွန်တော် မရွှေတင်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ မရွှေတင်ကို ဒီဘဝက လွတ်အောင် ကယ်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဘလွန်းတို့ ရန်ကကြီးတော့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် နေပါဦး၊ ရွှေတင်ကကော မင်းကို ကြိုက်သလား”

“ကြိုက်တော့ မကြိုက်ပါဘူး၊ သနားတာပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကသာ တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မရွှေတင်ကို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ချစ်မှာပါပဲ၊ ဒီတော့ မရွှေတင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကျွန်းကိုလိုက်သွားတော့မလို့၊ အဲဒါ အစ်ကိုကို ပြောချင်လို့ပါ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ညိုလေးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ....

“ဒါတော့ ငါဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ညိုလေး၊ ရွှေတင်အပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ”

“မရွှေတင်အပေါ်မှာ တည်နေတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အစ်ကိုက ခုလို တကောက်ကောက် လိုက်နေတော့ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ သူ့မှာအခက်အခဲ တွေ့နေလို့၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုက ရှောင်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်တာပါ။

“ဘာဖြစ်လို့”

“အစ်ကိုနဲ့သူဟာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဖြစ်သေးရင် မရွှေတင်ဟာ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမုန်း မသိ ဖြစ်နေလို့ပါ။

“ဒီမှာ ညိုလေး၊ ငါ့ဘက်ကတော့ ရှင်းနေပြီ၊ ငါဟာ ရွှေတင်ကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ ငါကျူးလွန်ခဲ့မိလို့ ရွှေတင် ဒီအခြေအနေ ရောက်ရတယ်၊ ရွှေတင်ကို ဒီအခြေအနေက လွတ်အောင် အဖတ်ဆယ်ဖို့ဟာ ငါ့တာဝန်ပဲ၊ ငါ့တာဝန်ကို ငါထမ်းဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

ညိုလေးက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထိပ်တွင် တိမ်ပုံများသည် တရိပ်ရိပ် လွင့်နေကြပေ၏။

“အစ်ကို့ဘက်က အနစ်နာခံတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရွှေတင်အနေနဲ့ အစ်ကိုကို အနစ်နာ မခံစေချင်ဘူး လို့ထင်တယ် အစ်ကို”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါဟာ အနစ်နာခံတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အပေါ်မှာတင်နေတဲ့ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်တာပဲ”

“ဒါတော့ အစ်ကို့ဘာသာလဲ စဉ်းစားဦးပေါ့လေ၊ မရွှေတင်ကတော့ အစ်ကို ပြန်ဆပ်တဲ့ ကြွေးကို လက်မခံတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ငါကတော့ စဉ်းစားပြီးပြီ၊ သူလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ထိုက်နဲ့ငါ့ကံလို့ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ခင်မောင်ဝင်း၏ အသံမှာ ဆိုးနှင့် အက်ကွဲနေသည်။ ညိုလေးမှာ ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာကာ...

“မရွှေတင်ကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ အစ်ကို၊ မရွှေတင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကသာ မရွှေတင်ကို ချစ်တာပါ။ မရွှေတင်ဟာ အရွယ်နဲ့ သောက မမျှတဲ့သူပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တဲ့နေရာမှာ ဘာကိုမှ သူ့ဆီက မလိုချင်ပါဘူး၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလောက်သောက ပွေနေရတဲ့သူ့ကို သနားတဲ့စိတ်၊ ကုညီချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်တာပါ တကယ်လို့ မရွှေတင်က”

ညိုလေး၏အသံမှာ ပြောရင်း ငိုသံပါလာလေသည်။ မျက်ရည်များကလည်း စီးကျလာကြပေ၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ညိုလေးကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ ညိုလေးက ဆက်၍

တကယ်လို့ မရွှေတင်ဟာ အစ်ကိုရဲ့ အကူအညီကို လက်မခံရင် ကျွန်တော် အကူအညီကို လက်ခံပါစေ အစ်ကို၊ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့၊ မရွှေတင်ကသာ ကျွန်တော့် အကူအညီကို လက်ခံရင် တစ်ကျွန်းမကလို့ ဘယ်လိုက်ရ လိုက်ရ ကျွန်တော်လိုက်မယ် အစ်ကို၊ တစ်ကျွန်း ဆိုတာဟာ ဆယ်နှစ်လောက်နေရတာပါ အစ်ကိုရယ်၊ မရွှေတင်နဲ့သာ ဆိုရင် ဆယ်နှစ်မကဘူး၊ ဆယ်သက် နေနိုင်ပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်းက အခုလို စောင့်ရှောက် ကာကွယ်တယ် ဆိုတာတော့ ဝမ်းသာပါတယ် ညိုလေး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကြောင့် ရွှေတင် ဒီဘဝရောက်ရတာကို ငါက မင်းအပေါ်မှာ ပုံလွှဲခဲ့ရင် ငါမတရားဘူး ညိုလေး၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ပါရစေနဲ့၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဆုံးဖြတ်ပါစေ”

“အစ်ကို ပုံလွှဲခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်က ဝင်ပြီး စောင့်ရှောက် ပါရစေလို့ တောင်းပန်တာပါ၊ အစ်ကို စိတ်သဘောထားကို ဒီလောက်သိရရင် တော်ပါပြီလေ၊ သူတို့လဲ ကျွန်းကို တစ်ပတ်လောက် အတွင်းသွားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကဲ အစ်ကို ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မှာစရာမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါသွားတွေဦးမှာပေါ့”

ညိုလေးက ထိုင်နေရာမှ ထကာ မောင်မောင်သန်းပါ နှုတ်ဆက်၍ ဆင်းသွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းသည် စကားမပြောမိကြဘဲ ငိုနေကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ ခင်မောင်ဝင်းက...

“လာကွာ မောင်မောင်သန်း၊ ခေါင်းနောက်တယ်၊ ကမ်းနားဘက် လမ်းလျှောက် ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ကရစ်လမ်းမကြီး အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရန်ကုန်မြစ်ဘက်မှ လေပြည်သည် တညှင်းညှင်း တိုက်ခတ်လာပေ၏။ ဝါသဲ့သဲ့ နေခြည်များသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ ပေါ်သို့ ကျဆင်းနေကြသည်။ သည်လို ညနေခင်းမှာ စုစီနှင့် ကြည်နူးခဲ့ပုံတွေကို သတိရသော်လည်း ခင်မောင်ဝင်း ခေါင်းထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းမှာ ကြာကြာမခံပါ။ လျှပ်စီးပြတ်လိုက်သလို ခေတ္တမျှပေါ်ပြီး ပျောက်သွားလေသည်။

“ငါတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ၊ သူဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက စ၍ ပြောလိုက်၏။ မောင်မောင်သန်းက ခင်မောင်ဝင်းကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ကာ...

“သူကလဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ခင်မောင်ဝင်း၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ တွယ်တာစရာ၊ သနားစရာ ညှိလေးကလဲ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတယ်။ မင်းက ရွှေတင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားတာဟာ သဘောထားကြီးကြောင်း ပြချင်လို့၊ မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ကျေအောင်လုပ်ချင်လို့ လက်ထပ်တာ၊ ညှိလေးက လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတာ ရွှေတင်ကို ခုအခြေအတိုင်း တကယ်ချစ်လို့ ပြောတာ၊ မင်းဆုံးဖြတ်ပုံနဲ့ ညှိလေးဆုံးဖြတ်ပုံဟာ မတူဘူး”

“တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရွှေတင်ကကော ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ဝါအမြင်ကတော့ ရွှေတင်ဟာ ဘယ်လောက်ညစ်နွမ်းတဲ့ ဘဝမှာ ရောက်နေနေ စိတ်ထားဖြူစင် မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ မြင်တယ်။ အစတုန်းကတော့ မင်းဟာ သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူဆိုပြီး မင်းကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ စက်ဆုပ်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့ သစ္စာစကားကို မုသားလို့ပဲ ထင်တယ်၊ မင်း ထောင်ကို ခဏခဏလာနေတာဟာ မင့်ဂုဏ်မင်းပြန်ဆယ်ဖို့လို့ ထင်တဲ့အတွက် မင်းကို ကြောက်တယ်၊ မယုံခဲ့ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချောင်းကြီးဘေး ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ချောင်းထဲတွင် ဗေဒိရွက်များသည် ဖောင်ဖွဲ့လျက် မျောနေကြ၏။ ဗေဒိအုပ်များသည် ဗေဒိပွင့်များကို ပန်ထားကြလေသည်။ ကုန်သည်လမ်းဘေး ကုက္ကိုပင်ကြီး ပေါ်တွင် ဖျိုင်းဖြူတစ်အုပ် နားနေလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဖျိုင်းအုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ ရွှေတင် ပြောပြဖူးသော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဖျိုင်းပုံပြင်ကို အမှတ်ရလာ ပြန်လေသည်။

“ခုတော့ အစ်ကိုဟာ ရွှေကလေးပြောတဲ့ ဖျိုင်းစဉ်းလဲလို ဖြစ်နေပြီ ပေါ့နော်”

ခင်မောင်ဝင်း စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုလိုက်မိလေသည်။

မောင်မောင်သန်းက ဆက်၍...

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေကို မြင်ရတော့ မင်းကို ယုံကြည်လာတယ်။ ယုံရုံသာမကဘူး သနားလာတယ်၊ ချစ်လာတယ်၊ ချစ်တာမှ အရင်ထက် အဆများစွာ သာတဲ့ အချစ်ကြီးနဲ့ ချစ်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို သူလက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း စိတ်ချ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟ ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲကွ ချစ်လို့ပေါ့၊ မင်းကို သူက ချစ်လို့ သူက ယူလိုက်ရင် ဒါဟာ မင်းကို ချစ်ရာမရောက်ဘူး၊ နှစ်ရာရောက်မယ် ဆိုတာသိလို့ပေါ့၊ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် မင်းလို လူကောင်းတစ်ယောက်ဟာ နှစ်မွန်းသွားမယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ အမှန်ကတော့ မင်းကို လက်မထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာဟာ သူ့အချစ်စစ်ကို ပြလိုက်တာပဲ ခင်မောင်ဝင်း”

“ဒါဖြင့်၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ မောင်မောင်သန်း”

မောင်မောင်သန်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“အကောင်းဆုံးကတော့ မင်း သူနဲ့ သွားတွေ့ပါ၊ သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဖို့ပဲ၊ မင်းက သူ့ကိုလက်ထပ်ရင် သူ စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်နေသလား၊ သူက စိတ်မချမ်းသာရင် မင်းလက်ထပ်တာဟာ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းချစ်တယ် ဆိုတာဟာလဲ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

နေဝန်းသည် သစ်ပင် ထိပ်ဖျားနောက်တွင် လျှောကျ သွားလေသည်။ လမ်းဓာတ်မီးများ ပွင့်လာကြလေသည်။ ကရစ်လမ်းတစ်ဝိုက်တွင် လူတော်တော် ရှင်းသွားလေပြီ။

ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မောင်မောင်သန်းတို့ကား ဝိုင်လျက် တွေးလျက် ငေးလျက်။

ခင်မောင်ဝင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။ ရွှေတင်ကို ကြည့်ကာ....

“ရွှေ”

ရွှေတင်က ဘာမျှ မပြောဘဲ ခင်မောင်ဝင်းကို မျက်လုံးရွှဲကြီးများနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ဝဲနေပေသည်။

“ရွှေ သွားရတော့မယ်နော်”

“အင်္ဂါနေ့ သွားရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါထက်အစ်ကို၊ ရွှေပေးလိုက်တဲ့စာ ရပြီ မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ရွှေရယ် ရပါတယ်၊ တစ်နေ့က ညီလေး လာပြီး အကြောင်းစုံ ပြောပြလို့လဲ သိပြီးပါပြီ”

ရွှေတင်၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာမှာ ညီလေးဟူသော အမည်ကြောင့် ရှက်သွေးတွေ ဖြာသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဘာတွေ ပြောသွားလို့လဲ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို မကြည့်ဘဲ”

“ရွှေ့ကို သူတစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေ့ကို လက်ထပ် ယူချင်တဲ့ အကြောင်း”

အခန်း (၄၅)

ခင်မောင်ဝင်းသည် ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းတွင် ထိုင်နေလေသည်။ ထောင်ထဲမှ နာရီသံချောင်း ခေါက်သံ၊ တံခါးဖွင့်သံ၊ တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ကြိမ်စမ်းသံတို့ကို ကြားရလေ၏။

ခဏကြာတော့ ရွှေတင် ဝင်လာလေသည်။ ရွှေတင်၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင် တည်ငြိမ်လှပေ၏။ သူ့တွင် ဆုံးဖြတ်ဝေခွဲမရသော ဟန်ပန်အမူအရာတွေ မရှိတော့ပေ။

ရွှေတင်၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သွားသည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောပေ။
မျက်လွှာချကာ လက်သည်းများကို ပွတ်နေလေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုက သဘောတူနိုင်ပါ့မလား ဆိုပြီး အကြံဉာဏ် လာတောင်း
တာပါပဲ။ အစ်ကိုကတော့ ရွှေတင် အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ တည်တယ်။ ရွှေတင်
ဆုံးဖြတ်ပါစေလို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“ခက်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ သိပ်ခက်တာပဲ။ ရွှေတင်ဟာ ဂြိုဟ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ၊
အားလုံး ဒုက္ခရောက်အောင် မီးမွှေးပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

ရွှေတင်က ငိုသံပါကြီးဖြင့် ညည်းကာ ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
သည်အကြည့်မှာ ခင်မောင်ဝင်းစိတ်ကို လှုပ်ရှားစေသော အကြည့်ဖြစ်ပေ၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။
နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောချင်သည့်စကားတွေကို မျက်လုံးများက ပြောပြနေသကဲ့သို့
ရှိပေ၏။

“ရွှေ ဘာသာရွှေ ဆုံးဖြတ်လေ”
ခင်မောင်ဝင်းက ထပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ အစ်ကို၊ အရွှေအစောကြီးကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ”

“စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပါ ရွှေရယ်၊ အစ်ကိုကို လက်ထပ်မလား၊ ညှိလေးကို
လက်ထပ်မလား ဆိုတာ၊ အစ်ကိုအနေနဲ့ကတော့ အစ်ကိုကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ
ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်၊ ရွှေနဲ့လက်ထပ်ပြီး အတူလိုက်နေဖို့လဲ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးကုန်ပြီ”

ရွှေတင်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကို လက်ထပ်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကတော့ ရွှေတင်အစောကြီး
ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ အစ်ကို၊ ရွှေတင်ဟာ လူသတ်တရားခံ အစ်ကို၊
လူသတ်တရားခံ ဖာသည်တစ်ယောက်ဟာ မယားကောင်း တစ်ယောက်
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယ ဖြစ်နေတယ်”

ရွှေတင်၏ စကားများမှာ ရင့်သီးလှချေ၏။ သူ့စကားလုံးများသည် ခင်မောင်ဝင်း
အသည်းကို ဓားပါးပါးလေးနှင့် မွန်းနေသလို ရှိပေသည်။

“ဒီမှာ ရွှေ၊ ရွှေ ဒီဘဝကို ရောက်လာရတဲ့ တရားခံဟာ အစ်ကိုပဲဆိုတာ အစ်ကို
နားလည်ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ အပြစ်ကျူးလွန်သူက အစ်ကို၊ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရသူက
ရွှေတင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကို အပြစ်ကို ကျေအောင်လုပ်ပါရစေလို့
တောင်းပန်နေတာပါ”

ရွှေတင်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်နေလေသည်။ ပြီးမှ....

“အစ်ကို”

“ရွှေ”

ခင်မောင်ဝင်းက ရွှေတင်ကို ကြည့်၍ ထူးလိုက်သည်။

“ရွှေတင်ကို တကယ် ချစ်သေးရဲ့လား”

“အစ်ကို့ကို မမေးပါနဲ့ရွှေ၊ အစ်ကိုကသာ ရွှေ မမုန်းသေးဘူးဆိုရင်
ဝမ်းသာရမယ့်လူပါ”

“အစ်ကိုဟာ ရွှေအပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေကို နောင်တရပြီး အပြစ်တွေကို ကျေအောင်လုပ်တယ်။ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်ပြင်တယ်။ ဒါဟာ ကောင်းပါတယ် အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်လာတဲ့ ရွှေတင်ရဲ့ အပြစ်တွေဟာ တော်တော်ကြီးနေပြီ။ အညစ်အကြေးတွေဟာလဲ တော်တော်ဖုံးနေပြီ အစ်ကို။ ဘယ်လိုပဲ ဆေးဆေး၊ ဘယ်လိုပဲ ချွတ်ချွတ် ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ ကျွတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလောက် အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ပေကျံနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အစ်ကိုကို ဘယ်လိုလုပ် အပ်ရပ်ပါ့မလဲ အစ်ကို။ အစ်ကိုက ကြည်ဖြူတယ်။ စိတ်သန့်တယ် ထားဦး။ ရွှေတင် စိတ်မသန့်ဘူး အစ်ကို။ ရွှေတင်ဟာ အစ်ကို ပြုခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအတွက် အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုအမှားတွေကို အစ်ကို ပြင်ဆင်ခဲ့တဲ့အတွက် ချီးကျူးပါတယ်။ လူတွေကို အစ်ကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ရွှေတင် ဝမ်းသာပါတယ်။ အစ်ကိုရဲ့ သဘောအမှန်တွေကို သိရလို့ ရွှေတင် အစ်ကိုကို ပိုလို့ ချစ်လာပါတယ်။ ပိုလို့ သနားလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ကို ရွှေတင်လက်ထပ်ရက်ဖူး အစ်ကို။ ရွှေတင် ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အစ်ကိုနဲ့ မထိုက်တန်တော့ဘူး။ ထောင်ထဲက တရားခံမ ရွှေတင်ဟာ လမ်းမပေါ်က ညိုလေးတို့လို လူနဲ့သာ ထိုက်တန်တော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခုမနက်ပဲ ညိုလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကြပြီ”

ရွှေတင်က တောက်လျှောက် ပြောချကာ ရပ်လိုက်သည်။ ရွှေတင်အသံမှာ ဆွေးမြည့်သံ ပေါက်နေလေသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေရင်း

“မြန်လှချည်လား ရွှေရယ်၊ အစ်ကို့နဲ့တွေ့အောင်တောင် မစောင့်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ရင် ရွှေတင်ဟာ အစ်ကို့ မျက်နှာညှိုးတာ၊ အစ်ကို စိတ်မကောင်းတာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒီလိုမကြည့်ရက်လို့ အစ်ကို့ကို ငဲ့ညှာ သနားမိရင် ရွှေတင် အစ်ကို့ကို လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အစ်ကို့ကို လက်ထပ်ဖြစ်ရင် အစ်ကို နှစ်မွန်းလိမ်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ခုတောင်

အစ်ကို့ကို လာမတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့မျက်နှာကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းအနေနဲ့ ကြည့်ချင်မြင်ချင်လွန်းလို့သာ ထွက်လာတာ”

ရွှေတင်မှာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေလေသည်။ ခင်မောင်ဝင်း ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေ ကျလာပေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အားရအောင် ငိုပြီးကြသောအခါ ရင်ထဲတွင် ပေါသွားသလို ထင်ရသည်။ လျင်မြန်စွာ ခုန်နေသော အသည်းနှလုံးတို့သည် နရီစည်းချက် မှန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ရွှေကတော့ အစ်ကိုက ရွှေ့ကို အရင်ကလိုပဲ ချစ်တယ်။ သနားတယ်ဆိုရင် ဖြေလို့ရပါပြီ အစ်ကိုရယ်”

ရွှေတင်က ပြောလိုက်သည်။ ရွှေတင်၏ စိတ်မှာ တည်ငြိမ်ကာ နေသားကျသွားပြီဟု ထင်ရသည်။ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်လာလေသည်။ ရွှေတင်၏ တည်ငြိမ်မှုသည် ခင်မောင်ဝင်းကိုလည်း ရိုက်ခတ်လာလေသည်။

“အစ်ကိုကလဲ ရွှေ့က အစ်ကို့ကို အရင်ကလိုပဲ ချစ်သေးတယ်။ သနားသေးတယ် ဆိုရင် ဖြေလို့ရပါပြီ ရွှေရယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး တည်ငြိမ်လာကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများသည်လည်း တည်ငြိမ် လာကြပေသည်။

“ဒါထက် သဘောက ဘယ်နေထွက်မလဲ”

“အင်္ဂါနေ့မနက် ထွက်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ရွှေတင်က ပြကွဒိန်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အင်္ဂါနေ့မှာ အစ်ကိုလဲ လိုက်ပို့မယ်လေ၊ ဒီအတွင်း ရွှေတင် လိုချင်တာရှိရင်လဲ မှာလိုက်၊ အစ်ကိုဝယ်ခဲ့မယ်၊ ညှိလေးကော အဆင့်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“သူ့လဲ ပြောပြီးပါပြီ၊ ဘာမှဝယ်ပို့မနေပါနဲ့ အစ်ကို၊ မလိုတော့ပါဘူး”

ဝါဒါက အချိန်စေ့သဖြင့် လာပြောနေသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ခွဲလာ ခဲ့ကြသည်။

ခင်မောင်ဝင်းမှာ ပြောချင်တာတွေကို ပြောလိုက်ရသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရွှေတင်၏စိတ်သဘောထားကို သိရသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း စိတ်သက်သာသလို ရှိပေသည်။

ထောင်ဘူးပေါ်မှ ၁၂ နာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၄၆)

နွေဦးဖြစ်၍ မြူတွေ ဆိုင်းနေပေသည်။

နံနက်ခင်း လေပြည်သည် မြစ်ဘက်မှ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လာ၏။ နွေဦးပေါက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အချမ်းဓာတ်မကုန်သေးဘဲ တမြဲမြ အေးလျက်ပင်ရှိပေသည်။ လမ်းဓာတ်မီးများမှာ အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်အောက်တွင် ဖျော့တော့ မှေးမှိန် လာကြလေပြီ။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ မြူခိုးငွေတွေ ရစ်ဝှေ့နေသဖြင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ၊ မည်းမည်း သဏ္ဌာန်ကိုသာ ရေးရေးရိပ်ရိပ် မြင်ရသည်။ သဘောတရားစုတ်သံ ဥဩသံများ ကိုလည်း ကြားရတတ်သည်။

တက္ကစီသည် လူရှင်းနေသော ကမ်းနားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တရကြမ်းပြေးနေသည်။ သစ်ပင်များသည် ကားနောက်တွင် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နီမောင်းဝါရွှေသော ရော်ကျွန်မြောက်တို့သည် မော်တော်ကား အရှိန်ကြောင့် တိုးဝှေ့လိုက်ပါလာကြ၏။ သို့ရာတွင် အဝေးသို့ရောက်အောင် မလိုက်နိုင်ဘဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ သဘောကြီး ကူလီ တစ်သိုက်သည် သီချင်းတကြော်ကြော် ဟစ်ရင်း ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် လျှောက်လာကြသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြောက်နာရီ ထိုးနေပေပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်ကာ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးတွေ စိုနေပေ၏။ နွေဦးနံနက် ဆည်းဆာ၏ အအေးဓာတ်သည် ခင်မောင်ဝင်း၏ ရင်ထဲတွင် အပူဓာတ်ကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်ဟန်မတူပေ။ သဘောမိမှ မိပါမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ခင်မောင်ဝင်း၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ ဖြူးမှ ပြန်လာကတည်းက ခင်မောင်ဝင်းမှာ တစ်ရက်မှ အားရသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့သေးပေ။ ရွှေတင်၏ အယူခံအတွက် လိုက်လံ ကြိုးပမ်းနေရသည်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ ဟိုက်ကုတ်တွင် အယူခံဘက် ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ထံ သွားရသည်မှာ ခြေတိုလုမတတ်ပင် ဖြစ်၏။ စည်သွတ်ဘူးများ၊ အဝတ်အစားများကိုလည်း ဝယ်ပေးရသည်။ ပန်းပင်မျိုးစေ့၊ သစ်ပင်မျိုးစေ့တွေကိုလည်း စုံအောင် ဝယ်ပေးလိုက် ရသည်။ နောက် အလုပ်တစ်ခုမှာ ဖြူးမှ လယ်မြေများကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ဖြူးမှ သူပိုင်လယ်မြေများကို ပေးထားခဲ့သော်လည်း စာချုပ်စာတမ်းနှင့် တရားဝင် ဖြစ်အောင် လုပ်ရသေးသည်။ ဦးဇော်ထွန်းနှင့် တိုင်ပင်ကာ စာချုပ်စာတမ်း ချုပ်ရသည်။ အကျဉ်းသားများ အတွက်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသေးသည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်၏ ရင်နှင့်စရာဘဝကို သိရပြီးနောက် အကျဉ်းထောင်များရှိ အကျဉ်းသမားများ၏ ဘဝကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပေသည်။ သည်ကတည်းက ခင်မောင်ဝင်းသည် အကျဉ်းထောင် ပြုပြင်ရေးနှင့် ရာဇဝတ်မှု ပပျောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဝိုင်း-အမ်- ဘီ-အေ၊ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်း စသည်တို့ကို ရန်ပုံငွေများ ထည့်ဝင်ကာ သည်လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရန် ကမကထ လုပ်ခဲ့သည်။

ခင်မောင်ဝင်းသည် အကျဉ်းထောင် ထဲကို ဝင်ထွက်သွားလာရာမှ ရာဇဝတ် အကျဉ်းသား အမျိုးမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ရာဇဝတ် အကျဉ်းသားများမှာ ငါးမျိုးလောက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပထမအမျိုးအစားမှာ တရားဥပဒေစနစ်၏ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် အပြစ်ကင်းမဲ့ပါလျက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ခံရသော သူများဖြစ်သည်။ သည်အထဲတွင် သူချစ်သော ရွှေတင်နှင့် မီးရှို့မှုဟု လိမ်လည်တိုင်တန်း၍ အဖမ်းခံရသော အသားကြီး သားအမိတို့ ပါဝင်ကြလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့တွင် အပြစ်မရှိကြပေ။ တည်ဆဲ တရားဥပဒေ စံနစ်၏ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစား ထဲတွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ စသည်တို့ဖုံးလွှမ်းကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သည်အထဲတွင် အရက်မူး၍လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများ ပါဝင်ခဲ့ကြပေသည်။

တတိယအမျိုးအစားမှာ ဝမ်းတစ်ထွာကို ဖြည့်တင်းရေးအတွက် ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့ကြသဖြင့် ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရသူများဖြစ်သည်။ သူတို့၏ သက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှာ သူတို့အမြင်တွင် တရားနည်းလမ်း ကျကောင်းကျမည် ဖြစ်သော်လည်း အခြားသူများအတွက် အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်တတ်သည်။ သည်အထဲတွင် အရက်ပုန်း ရောင်းသော တရုတ်မကြီး မပုံရမ်း၊ ပြည့်တန်ဆာမ ရွှေကြည်၊ သစ်တောကြိုးဝိုင်းနှင့် ခင်မောင်ဝင်း မြေများပေါ်မှ သစ်ပင်များကိုလှဲသော သာရင်းတို့ ပါဝင်ကြလေပေသည်။ စတုတ္ထအမျိုးအစားမှာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားခြင်း မရှိဘဲ နိုင်ငံရေးဖြင့် အဖမ်းခံရသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို မောင်းထုတ်ကာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်သူများ ဖြစ်ပေ၏။ သူတို့ကား ကိုတောက်ထွန်း အပါအဝင် ဒိုဗမာ အစည်းအရုံးဝင် သခင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ပဉ္စမအမျိုးအစားကား လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဖယ်ကြည့်ခြင်းခံရသော လူလေလူလွင့်များပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြီးပြင်းလာကြကာ ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ သည်အထဲတွင် မွေးနီတို့လို ဆွဲကြီးဖြစ်သူများ၊ ဓားပြတိုက်၍ လူသတ်သူများ၊ ဓားပြတိုက်သူများ၊ သူစိုးများပါကြလေသည်။ သည်လို အမျိုးအစားကို ရာဇဝတ်ကောင် အမျိုးအစားဟု ဖွင့်ဆိုကြသည်။ သူတို့ကြောင့်လည်း ရာဇဝတ် ဥပဒေများနှင့် ရာဇဝတ် ပြစ်ဒဏ်များသည် အဓိက တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်ကတော့ သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သည်ဘဝသို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် ဂုဏ်ပကာသနလွှမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ မတရားမှုတွေဖြင့် ပြွမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရိုက်ပတ်ချက်ကို မခံနိုင်ကြဘဲ ရာဇဝတ်ကောင်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြရသည်။

“ငါတို့နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မကောင်းဘူး၊ အမှောင်တွေ ဖုံးနေတယ်၊ မတရားမှုတွေ လွှမ်းမိုးနေတယ်၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ပေမဲ့ ထောင်ထဲကို ရောက်ချင်မှ ရောက်တယ်၊ မကျူးလွန်ပေမဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်နေရတယ်၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာချင်း အတူတူလဲ ထောင်ထဲရောက်တဲ့ လူကရောက်ပြီး တချို့ကျတော့ အပြင်မှာ သူလို ငါလို လွတ်လပ်တဲ့လူ အဖြစ် ရှိနေကြတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်တာချင်း အတူတူ ဘာလို့တချို့က ထောင်ထဲရောက်ပြီး တချို့က အပြင်လွတ်နေရတာလဲ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ကားကူရင် နောက်မှိုကို မှိုရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်တွေးမိ၏။ သူသည် ရွှေတင်ကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။ သူ့ကြောင့် ရွှေတင်သည်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ သူ့အမြင်တွင် သူသည် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရွှေတင်သည် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသူဟု ဆိုပါလျှင် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသူ အချင်းချင်း ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် သူက အပြင်တွင် ဂျူရီလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ရွှေတင်က တရားခံမ ဖြစ်နေရပေသနည်း။

“တချို့လူတွေဟာ လူအချင်းချင်း ဘာကြောင့် ချုပ်နှောင်ရသလဲ၊ ညှင်းဆဲရသလဲ၊ တစ်ကျွန်းပို့ရသလဲ၊ ကြိမ်ဒဏ်ပေးရသလဲ၊ တကယ်တော့ ဒီလိုချုပ်နှောင် ပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့တဲ့ လူတွေဟာလဲ အချုပ်ခံ အပြစ်ပေးခံရတဲ့လူတွေနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ၊ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ မွေးရာပါစိတ်လား၊ ရာဇဝတ်မှုဟာ မျိုးရိုးလိုက်သလား၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်း မကောင်းဟာ မိဘမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသလား၊ အကျင့်စာရိတ္တ ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အသိပညာမရှိတာ စားစရာမရှိတာ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲတာ ဒေါသ မောဟ ပိတ်ဖုံးတာဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သတ်သလဲ၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကော ဘာလဲ”

မေးခွန်းများသည် ခေါင်းထဲတွင် အစီအရိပ်ပါလာကြသည်။ သို့ရာတွင် အဖြေကိုကား ရှာ၍ မတွေ့ပေ။

“ကျွန်မထိုက်နှင့် ကျွန်မကံဟု သဘောထားပါသည်။ ကျွန်မဘဝ ကံကြမ္မာကို ကျွန်မဘာသာ ဖန်တီးပါရစေဟု တောင်းပန်လိုပါသည်”

ရွှေတင် ရေးပေးလိုက်သော စာလုံးများကို အမှတ်ရလာပြန်ကာ ရင်ထဲက တဒိန်ဒိန် ခုန်လာသည်။ ရွှေတင်သည် တစ်ယောက်တည်း လိုက်ပါသွားလေသလား၊ ရွှေတင်နှင့် ကိုတောက်ထွန်းတို့ ဆက်ဆံရေးမှာ ဘယ်လိုလဲဟု တွေး၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ရွှေတင်စာကိုရပြီးနောက် ခင်မောင်ဝင်းသည် ကိုတောက်ထွန်းကို ထောင်ထဲမှာ သွားတွေ့ခဲ့၏။ ကိုတောက်ထွန်းသည် မမျှော်လင့်သော ခင်မောင်ဝင်းက ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သောအခါ အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အံ့အားသင့်ရာမှ ပြုံးလာသည်။ ပြုံးရာမှ တင်းမာသယောင် ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အထင်မှားခဲ့တာ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုတောက်ထွန်း”

ကိုတောက်ထွန်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ခင်မောင်ဝင်းကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူတွေရသော ခင်မောင်ဝင်းမှာ အရင်က ခင်မောင်ဝင်းနှင့် မတူတော့ပေ။ ယခုခင်မောင်ဝင်းသည် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သော ခင်မောင်ဝင်းဖြစ်၏။ ဂုဏ်သိက္ခာကို လည်းကောင်း၊ စူစီကို လည်းကောင်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးသော ခင်မောင်ဝင်းဖြစ်၏။ သည်ဟာတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီးသည့် ခင်မောင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် ပုံတစ်မျိုး ပြောင်းနေလေသည်။

သူနားထင်များသည် ချောင်ကျနေကာ မျက်တွင်းများ ဟောက်ပက် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ သွယ်ကျနေသော်လည်း ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူနှင့် ရွှေတင် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောကာ ရွှေတင်အား လက်ထပ်ယူမည်ဟု ကိုတောက်ထွန်းအား ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတောက်ထွန်းသည် ခင်မောင်ဝင်းကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်ပြင်နိုင်တယ် ဆိုတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်က ရွှေတင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်ရုံနဲ့ ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေနောက် မပေါ်ပေါက်ဘဲ မနေပါဘူး၊ လောကကြီးမှာ ရွှေတင်လို ပျက်စီးသွားကြရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒုန့်ဒေပဲ၊ ခင်ဗျားက ရွှေတင်ကို ယူလိုက်ရင် ရွှေတင်တစ်ယောက်ကိုသာ ကယ်တင်တာ ဖြစ်မှာပဲ၊ မြေတွေကို ဖြူးက လယ်သမားတွေ ဝေပေးလိုက်ရင် သူတို့တစ်စုရဲ့ကောင်းကျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားဒီလို လုပ်ရုံနဲ့ မတရားမှုတွေဟာ ပပျောက်မသွားပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့၊ လူလူချင်း အညွန့်ရူးနေသမျှ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ ရှိနေဦးမှာပဲ”

ကိုတောက်ထွန်း စကားများမှာ ရင့်သီးသလို ထင်မှတ်ရ၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာထားက သူ့စေတနာကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒါတွေဖြစ်ရတာဟာ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲလို့ ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ကျွန်တော် ဆေးကြောပစ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အမှားကို ကျွန်တော် ပြင်ချင်တယ်။ ဒို့ပြင်လူတွေရဲ့အမှားကို ကျွန်တော် ဘယ်နှယ်လုပ် ပြင်နိုင်မလဲ ကိုတောက်ထွန်း၊ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်ပဲ ပြင်နိုင်တော့မပေါ့၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဒီလိုကိုယ့်အပြစ်တွေကို ကိုယ်မြင်ပြီး ကိုယ့်အမှားတွေ ကိုယ်ပြန်မြင်လာကြရင် ကောင်းလာမှာပေါ့ဗျာ”

ခင်မောင်ဝင်းသည် စကားကို အပြတ်ပြောကာ ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုတောက်ထွန်း သည် သူ့ကို ငေးကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့ပေသည်။

တက္ကစီသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ စပတ်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် လမ်းမီးများ ငြိမ်းသွားကြ၏။

“ရွှေတင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာလဲ အစ်ကိုအကျိုးအတွက်ပါပဲ အစ်ကို”

ရွှေတင်၏ စကားများကို ကြားယောင်လာပြန်သည်။ တက္ကစီ လွစ္စလမ်း သင်္ဘောဆိပ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ လွစ္စလမ်း ဆိပ်ကမ်းတံတားပေါ်တွင် လူရင်းနေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောကလေးမှာ မြူရိပ်ထဲတွင် ခပ်မည်းမည်းပေါ်နေသည်။ ရေသဘက်ကြီး တစ်ကောင် ထိုင်နေပုံနှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

“ဒီနေ့ဗိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်တို့ ကိုင်ရန်အတွက် သားရေသေတ္တာကြီး နှစ်လုံးကို ဆွဲလာကာ တံတားဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ကျွန်းပို့အကျဉ်းသမားများကို ဖို့လျှင် ဆိပ်ကမ်းတွင် ထောင်ပိုင်၊ ပုလိပ်၊ ဝါဒါ၊ အချုပ်ကားစသည်တို့ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ယခု ကားတစ်စင်းမှ မတွေ့ရပေ။ မောင်မောင်သန်းကို ချိန်းထားသော်လည်း မမြင်ရသေး။

သဘောဥဩသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟေး ဖိုးခင်မောင်ဝင်း မြန်မြန် မြန်မြန်”

မောင်မောင်သန်းသည် သူ့ကို အော်ခေါ်ကာ ဆိပ်ကမ်းတံတားမှ ပြေးတက်လာ၏။ အင်္ကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ ကာကီဦးထုပ်တို့ကို ဝတ်ထားပြီး ကင်မရာ လွယ်ထားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အားတက်သွားကာ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာ၏။

“နောက်ကျလှချည့်လားကွ၊ သဘောထွက်တော့မယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား လုပ်မနေနဲ့၊ အကျဉ်းသမားတွေအားလုံး သဘောပေါ်ရောက်ကုန်ပြီ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေလဲ ပါတယ်၊ ကိုယ်တောင် မမီလိုက်ဘူး၊ ကိုယ်ရောက်တော့ ရွှေတင်တို့ သဘောပေါ် ရောက်ကုန်ကြပြီ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ တင်နေတယ်”

“ဟင် ရောက်ကုန်ပလား”

ဆိပ်ကမ်း တံတားထိပ်တွင် အကောက်အရာရှိနှင့် လူဝင်လူထွက် အရာရှိများကား စစ်ဆေးနေပြန်သဖြင့် ရပ်စောင့်နေရပြန်သည်။

“ကိုင်း ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မြန်လုပ်ပါဗျာ”

အကောက်အရာရှိနှင့် လူဝင် လူထွက်အရာရှိများက ဝတ္တရားကျရုံမျှ ရှာပြီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

သဘောဥဩဆွဲသံကို ကြားရပြန်သည်။

နှစ်ယောက်သား သားရေသေတ္တာ တစ်လုံးစီကိုဆွဲကာ ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ပေါ်သို့ အပြေး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ပြေးလာရင်း သဘောအပေါ်ထပ် လက်ရမ်း ဘေးတွင် စုပြုံရပ်နေသူများကို လှမ်းကြည့်လာသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေးပေ။ သဘောဥဩဆွဲသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်ကာ ကုန်းဘောင်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ခင်မောင်ဝင်း၊ နေဦး....နေဦး၊ မကူးနဲ့ဦး”

သဘောသည် စက်ကုန်ခတ်ကာ ဗောတံတားမှ ခွာလိုက်သည်။

မောင်မောင်သန်းက အတင်းခုန်ကူးရန် အားယူနေသော ခင်မောင်ဝင်းကို အော်၍ တားလိုက်သည်။ သဘောမှ ဆိပ်ခံသမ္ဗန်နှင့် တစ်လံကျော်လောက် ဝေးသွားသည်။ ခင်မောင်ဝင်းသည် အားမလျော့သေးဘဲ သဘောဦးပိုင်းဘက် နီးရာသို့ ပြေးသွားကာ သားရေသေတ္တာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်က သားရေ သေတ္တာကို လှမ်း၍ ယူထားလိုက်လေသည်။

သဘောသည် ကမ်းနှင့်ဝေးသည်ထက် ဝေးသွား၏။ ခင်မောင်ဝင်းသည် သည်တော့မှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရပ်နေသော အကျဉ်းသမားများ ကြားထဲတွင် ရွှေတင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ ရွှေတင် ရွှေတင်”

မောင်မောင်သန်းကလည်း ရွှေတင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်သည်။ ရွှေတင်သည် သူတို့ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြ၍ နှုတ်ဆက်နေ၏။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြပေသည်။

“သွားတော့ ရွှေကလေးရေ သွားပေတော့၊ ရွှေကလေးဟာ ဘယ်လိုညစ်နွမ်းတဲ့ ဘဝရောက်ခဲ့ရပေမဲ့ နွံထဲမှာ ပွင့်တဲ့ကြာလို ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိပါတယ်”

ခင်မောင်ဝင်းသည် သင်္ဘောစုတ်သံကြားမှ နှုတ်ဆက် ပြောကြားနေသည်။ သူ့နဖူးကြောကြီးများမှာ အိမ်တိုင်တွင် ခြောက်သလို ထင်းခနဲပေါ်လာကြသည်။ သူ့မျက်နှာသည် နီမြန်းလာသည်။ ရွှေတင်သည် သူ့ပြောသံများကို ကြားဟန်မတူဘဲ လက်ကိုသာ ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေသည်။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်းက မျက်နှာကို နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သူ့နောက်ကလူကို လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာပြောနေသည်။

ရွှေတင် နောက်ကလူသည် လူကြားထဲ တိုးဝှေ့ကာ သင်္ဘောလက်ရမ်းနားရှိ ရွှေတင်ဘေးတွင် လာရပ်၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဘလေဇာ အင်္ကျီအနွမ်း၊ ဘန်ကောက် လုံချည် အနွမ်း၊ လူပုံသဏ္ဌာန်အနွမ်း။

“ရွှေတင်ကိုယ်ဟာ ဟောင်းနွမ်းနေပါပြီ အစ်ကို။ ရွှေတင်လို အဟောင်းအနွမ်းဟာ ညိုလေးလို အဟောင်းအနွမ်းနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တော့တယ်။ ခုလို အစ်ကိုကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရတာဟာ အစ်ကိုကို အပြစ်မြင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ အချစ်လွန်လွန်းလို့ပါ။ အစ်ကိုကို အပြစ်ယူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်လှူတာပါ။ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ပုဆိုးစုတ် တစ်ထည်ကို ကိုယ့်ချစ်သူ မဝတ်စေချင်လို့ မရှိနွမ်းပါးသူကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ရွှေတင်ရဲ့ ဟောင်းနွမ်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အစ်ကိုကို မပေးရက်လို့ မရှိနွမ်းပါးတဲ့ ညိုလေးကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုက်တဲ့ သဘောပါ”

ရွှေတင်သည် စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုနေ၏။ ပါးစပ်ကတော့ ထွက်မလာပေ။

ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်ရင်း ဖြူးဘူတာရုံကို အမှတ်ရလာသည်။ သည်တုန်းက မီးရထားကြီး ထွက်စပြုနေပြီ။ ခင်မောင်ဝင်းသည် ထွက်စပြုနေသော မီးရထားကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားသည်။ ရွှေတင်သည် ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် ပြေးလိုက်လာသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြေးလိုက်ရင်း “အစ်ကို.....အစ်ကို”ဟု လှမ်းခေါ်နေသည်။ နောက် တတိယတန်းတွဲတွေ သူ့နားရောက်လာတော့မှ

မလိုက်တော့ဘဲ တဒက်ဒက် လည်နေသော မီးရထားဘီးကြီးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်မီးရထား ဘီးကြီးတွေအောက် လိုမ့်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင် လိုက်ချင်သည်။ သည်တုန်းကတော့ သူက အလိုက်၊ ခင်မောင်ဝင်းက အပြေး။

ခင်မောင်ဝင်းသည် ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ပေါ်တွင် လက်တပြုနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောပွဲယမ်း၍ ကွေ့မည်အပြုတွင် ခင်မောင်ဝင်းသည် ရွှေတင်ကို မမြင်ရမည်စိုးသဖြင့် သမ္ဗန်အစွန်းတစ်ဖက်သို့ ပြေးလိုက်လာပြန်သည်။ မြင်ကွင်းမှာ ရင်နင့်စရာ ကောင်းလှသည်။ တကယ်တော့ ရွှေတင်သည် ခင်မောင်ဝင်းအား အပြစ်မြင်၍ မဟုတ်၊ အချစ်လွန်၍ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူက အပြေး၊ ခင်မောင်ဝင်း အလိုက်။

ရွှေတင်သည် တွေးရင်း မီးရထားစုတ်သံများကို ကြားယောင်လာသည်။ မီးရထားဘီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရွှေတင်သည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်မိလေ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ညိုးညံ့စွာမြည်ဟီးကာ သင်္ဘောဝမ်းဘေးမှ ဖြာထွက်လာကြ၏။ လှိုင်းလုံးတွေမှာ ရထားဘီးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ရထားဘီးကြီးများသည် လှိုင်းလုံးကြီးများ ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ ရွှေတင်သည် လှိုင်းလုံးတွေ၊ ရထားဘီးတွေကို မြင်ယောင်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်မူးလာသည်။ လှိုင်းလုံးပေါ်တွင် မည်းမည်း အရာတစ်ခုသည် ပေါလောပေါ်လာကာ ပြန်၍ မြုပ်သွားသည်။ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် ဖြစ်နေသော ဒိုက်ပုံတစ်ပုံ။

ချစ်လျက်နှင့် ခွဲရသော ဘဝ၊ ဖြူလျက်နှင့် မည်းရသော ဘဝ၊ စက်ဆုပ်လှပြီ။ သူ့ဝမ်းထဲမှ သားကလေးရယ်လို့ တွယ်တာစရာလည်း မရှိတော့ပြီ။ သူ့မျက်လုံး သူ့အမြင်ထဲတွင် လှိုင်းလုံးနှင့် ရထားဘီးများကလည်း ရောထွေးနေကြပြီ။ သူ့နားထဲတွင် သင်္ဘောစုတ်သံ၊ လှိုင်းပုတ်သံ၊ မီးရထားစုတ်သံတို့ကလည်း ရောထွေး မြည်ဟီးလာကြလေပြီ။

ရွှေတင်သည် တရိပ်ရိပ် မူးလာကာ မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အတွေးများသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်လျက် ရှိသည်။ ညှိလေးကို သူလက်ထပ် ခဲ့ခြင်းမှာ ခင်မောင်ဝင်းဘဝကို မပျက်စီးစေလို၍ ဇွတ်မှိတ်ကာ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ညှိလေးကို လက်ထပ်ခြင်း သည်လည်း တရားရာ ရောက်ပါမည်လောဟု သံသယတွေ ဝင်လာလေသည်။ သူ့လို တရားခံမ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်သည် ညှိလေးအတွက်ပင် မယားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လောဟု စစ်ဆေးကြည့်မိလေသည်။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းထက် ကြီးမားသော ဒုက္ခသည် ဘယ်မှာ ရှိပါဦး မည်နည်း။ ထိုပြင်လည်း မလွဲသာ၍ ညှိလေးအား ရက်ရောစွာ ပေးရသော အချစ်သည်လည်း ဘယ်မှာ တန်ဖိုးရှိဦးတော့ မည်နည်း။

ရွှေတင်သည် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ လှိုင်းဂယက် များသည် သင်္ဘောဘေးမှ တဖွားဖွား ဖြားထွက်နေကြသည်။ လှိုင်းလုံးများကြားတွင် ရထားဘီးကြီးများကို မြင်လာသည်။ လှိုင်းပုတ်သံတွေကြားမှ ရထားခုတ်သံတွေ ပေါ်လာသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့ဘဝ၏ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး အချိန်များသည် အရပ်ကားတွေလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ဇမ္ဗူက ကြာကန်ဘေးတွင် ချစ်တင်းဆီခဲ့ပုံ၊ မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ကြည့်နူးခဲ့ပုံ၊ ခင်မောင်ဝင်း၊ ကိုတောက်ထွန်း၊ ရွှေခင်၊ ညှိလေးတို့၏ ရပ်ပုံလွှာများ။

သို့ရာတွင် ကြည့်နူးခြင်းတို့သည် ရွှေတင်စိတ်ထဲတွင် ကြာရှည်ခိုအောင်းမနေကြပါ။ ပြည့်တန်ဆာဘဝ၊ လူသတ်တရားခံစသော ညစ်နွမ်းသည့် ဘဝကြီးက ခြောက်ထုတ် လိုက်သော အခါတွင် ကြည့်နူးခြင်းတို့သည် လန့်ဖျတ်ကာ အဝေးသို့ ပျံ့ပြေးကြပါပြီ။

မထူးတော့ပြီ။

သင်္ဘောခုတ်သံ၊ လှိုင်းပုတ်သံ၊ ရထားခုတ်သံ၊ ဘီးလိုမုံသံတို့ကလည်း သူ့အကြား သူ့အမြင်တွင် ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်လာကြသည်။ ရွှေတင်သည် သတိကင်းလွတ်နေ သူလို နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ကာ သင်္ဘောလက်ရမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ရထားဘီးကြီးများက လက်ယက်ခေါ်တုန်းကတော့ သားကလေးကို တွယ်တာခဲ့ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက လက်ယက်ခေါ်သောအခါ ရွှေတင်မှာ တွယ်တာစရာမရှိတော့ပြီ။ ဇွဲဆိုင်း တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်ပြီးလေပြီ။

ရွှေတင်သည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ သင်္ဘောလက်ရမ်းပေါ်မှ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ အော်သံများကို ကြားရလေသည်။

ရွှေတင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သင်္ဘောဘေးမှ ဖြာထွက်သွားသော လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့် အတူ အဝေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ တစ်ခါနှစ်ခါ ပေါ်လာပြီးနောက် စုန်းစုန်းမြုပ်သွားကာ လှိုင်းလုံးကြီးများက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းသွားကြသည်။ ခဏကြာတော့ ရေပြင်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများကိုသာ မြင်ရတော့သည်။

ရွှေတင်၏ ကိုယ်မှ အညစ်အကြေးများသည် ရွှေတင်ကြောင့် ပေကျံခဲ့ရသော အညစ်အကြေးများ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတစ်ပါးကြောင့် ပေကျံခဲ့ရသော အညစ်အကြေးများ ဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲ ပေကျံသည်ဖြစ်စေ၊ ရွှေတင်သည် သူ့ကိုယ်က အညစ်အကြေးများကိုတော့ ဆေးကြောပစ်လိုပေသည်။

ယခုတော့ လှိုင်းလုံးကြီးများက ရွှေတင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောပစ်လိုက်ကြလေပြီ။ ။

“ကိုယ်လူကို တွေ့မှ တွေ့ပါမလားလို့၊ ကိုယ့်လူကလဲ မနက်ဆိုရင် လမ်းလျှောက် ထွက်တယ် မဟုတ်လား”

သူသည် မုံရွာသားပီပီ “ကိုယ့်လူ” ဆိုသည့် ဒုတိယနာမ်စားကို သုံးလေ့ရှိသည်။

သူသည် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုခုကိုတော့ မှန်မှန်လုပ်သူဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အိမ်အနီးရှိ ကုက္ကိုင်းရေကူးကန်တွင် ရေကူးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အိမ်တွင် ကိရိယာလွတ် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းယူသည်။ တခြားကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပျက်ချင်ပျက်မည်။ လမ်းလျှောက်သည့် လေ့ကျင့်ခန်းကိုမူ ပျက်လေ့မရှိပါ။ “ခင်ဗျားက ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းကို ဆေးစွဲသလို စွဲနေတာ(Health Addict) ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည့်အခါတွင် သူသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း အားရပါးရ ရယ်နေလေသည်။

ကိုသိန်းဇေသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ကြီးပါသည်။ သူက ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က စာဖတ်ပရိသတ် ပေါက်စကလေး ရှိသေးသည်။ သူက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ပိုစတာကပ်၊ လက်ကမ်း စာရွက်ဝေသည့် အဆင့်လောက်မှာပင် ရှိသေးသည်။ သူ့အရွယ်သည် ကျွန်တော့်အမေ၏ မောင်အငယ်ဆုံးလောက် ရှိသဖြင့် အညာတွင် ခေါ်သလို ခေါ်ရလျှင် ဦးလေးသိန်းဟု ခေါ်ဖို့ကောင်းပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကျွန်တော် တို့ထက် များစွာဝါရင့်သော စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဆရာဟု ခေါ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ သို့မဟုတ်သေးလျှင် ကျွန်တော့်ထက် အသက် များစွာကြီး သဖြင့် ဦးသိန်းဇေဟု ခေါ်ဖို့ကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးသိန်း၊ ကိုကြီးသိန်း၊ ဆရာ၊ ဦးသိန်းဇေ စသည့် အထက်ပါ အမည်များဖြင့် မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရွယ်တူတန်းတူ တစ်ဦးလို “ကိုသိန်းဇေ” ဟုသာ ခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တင်မကပါ။ သူနှင့်ရင်းနှီးသော ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ

ဖြူးတွင် တွေ့ခဲ့သော နွဲ့ထဲကကြာတစ်ပွင့်

၁၉၆၀ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီ တစ်မနက်၌ ကိုသိန်းဇေ(စာရေးဆရာ သိန်းဇေမြင့်) သည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ဖလန်နယ်လုံချည်၊ ရှက်လက်တို၊ ဆွယ်တယ်လက်ပြတ်၊ ကင်းဘတ်ဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ထားပြီး လက်တွင် တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ရင်း ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာများ၊ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ကလည်း ကိုသိန်းဖေဟုပင် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့သို့ ခေါ်သည်ကို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ လက်ခံပါသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ကိုသိန်းဖေဟု ခေါ်မည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဖျက်လတ်နုပျိုသည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသောကြောင့်လား၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်၍ လာတော့မပြောတတ်ပါ။

ကိုသိန်းဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် အတန်ကြာ အာလာပသလ္လာပပြောဆိုပြီးနောက်...

“ကိုယ့်လူနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာကွ၊ ကိုယ့်လူက တော်စတိုင်းရဲ့ “ရီဆာရက်ရှင်း” ကိုမှီးပြီး ရေးမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ကူးနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မှီးရေးရမလား၊ ဘာသာပြန်ရမလား ဘာမှတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ် “ရီဆာရက်ရှင်း”ကို ဇာတ်ညွှန်း ရေးထားတယ်ကွ၊ ဗြိတိသျှဘားမားက ကိုချန်ထွန်းတို့ဆီ ရောင်းထားတာ၊ အိမ်ဆောက်မယ် လုပ်တော့ ဗြိတိသျှဘားမားက နောက်မှ ဇာတ်ညွှန်းတို့ဘာတို့ ရေးပေးပါဆိုပြီး လိုတဲ့ငွေကို ထုတ်ပေးလို့ အိမ်ကလေး ဖြစ်လာတာကွ၊ ဟား..ဟား အခု ဇာတ်ညွှန်း သုံးပုဒ်ရေးပြီး ပြန်ဆပ်ပြီးပြီ၊ အဲဒီအထဲမှာ “ရီဆာရက်ရှင်း”ကို မှီးထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းလဲပါတယ်၊ ကိုယ်က “နွဲ့ထဲက ကြာ” လို့ နာမည်ပေးထားတာ၊ အဲဒါ “ရီဆာရက်ရှင်း” ကို မင်းမှီးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုပြန်ရေးပေးပါလား”

သူ့အဆိုပြုချက်မှာ အဆန်းဖြစ်သည်။ ရီဆာရက်ရှင်းကို မှီပုံချင်းတော့ တူကြသည်။ သို့ရာတွင် သူက ဇာတ်ညွှန်း အဖြစ်ယူ၍ မှီးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ဝတ္ထုအဖြစ် မှီးခြင်းဖြစ်သည်။ မှီးပုံချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူ။ ယခု ကိုသိန်းဖေက **ရီဆာရက်ရှင်း** ကိုမှီးထားသည့် သူ့ဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းပေးရန် အဆိုပြုနေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကိုသိန်းဖေဘာသာပဲ ဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုပြန် ရေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောင်းစရာ လိုသလဲ၊ ကိုယ်မှီးထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ဝတ္ထုပြန်ရေးရင် ပိုတောင် ကောင်းနိုင်တာပေါ့”

“ကိုယ်က အချိန်မရဘူးကွ၊ ပါတီမှာလဲ လုပ်ရသေးတယ်၊ (ထိုစဉ်က သူသည် ပြည်သူ့ ညီညွတ်ရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်နေသည်) သတင်းစာအတွက် ခေါင်းကြီးရေးတာတို့၊ ဆောင်ပါးရေးတာတို့လဲ လုပ်ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သတင်းစာဘက်ကို သိပ်လိုက်သွားတော့ ရသစာပေ ဖန်တီးရာမှာလဲ နည်းနည်း အားလျှော့သွားတယ်လို့ ထင်တယ်ကွ၊ အရေးအသားတို့ ဘာတို့မှာ အရင်ကလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမရချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့လာဆွေးနွေးတာ။ ကိုယ့်ဇာတ်ညွှန်းမှာ နောက်ခံက ဖြူးမှာ လုပ်ထားတယ်ကွ၊ ကိုယ့်လူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ၁၉၄၇ ခုက ဖြူးကွန်ကရက်တုန်းက ဖြူးမှာတွေခဲ့ ကြတာကို သတိရပြီး ကိုယ့်လူရေးရင်တော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ Atmosphere ရမှာပဲဆိုပြီး စိတ်ကူးရလို့။

၁၉၄၇ ခုနှစ်တုန်းက ဖြူးတွင် တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံ လုပ်ရာ သူနှင့် ကျွန်တော် ထိုညီလာခံတွင် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ စာပေအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ ကြသည်။ ဖြူးညီလာခံတွင် သူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းမှာ သူနှင့်ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသင့်မရေးသင့်ကို စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်အခြေအနေကို စိုးရိမ်သွားဟန်ဖြင့်...

“မင်း ကိုယ့်ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်ဦးလေ၊ ကြိုက်မှရေးပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ ရေးစေချင်တာပဲ၊ ဝတ္ထုကတော့ ကိုယ့်လူကြိုက်သလို ရေးပေါ့၊ ကိုယ့်ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း ရေးရမယ်လို့ ကိုယ်မတောင်းဆိုပါဘူး၊ ဝတ္ထုနဲ့ဇာတ်ညွှန်းက တခြားစီပဲ၊ ကိုယ့်လူကြိုက်လို့

ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ် ထပ်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ဒါကတော့ အလုပ်ကိစ္စပါ။
ဇာတ်ညွှန်းကိုတော့ ကိုယ်လူကို အပ်လိုက်မှာပဲ၊ ကြိုက်သလို လုပ်ပေါ့။”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

ကျွန်တော် တကယ် ဘာသာပြန်ချင်နေသည်မှာ တော်စတိုင်း၏ **စစ်နင်းငြိမ်းချမ်းရေး**
ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသဖြင့် မကိုင်ရဲဘဲဖြစ်နေသည်။
ရီဆာရက်ရှင်း ဝတ္ထုကြီးမှာ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကောင်းသည်။ မြန်မာပရိသတ်လည်း
ကြိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် **ရီဆာရက်ရှင်း** ကို ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်းမှာ **နက်ကလျူဒေါ့** ဆိုသည့် မင်းမျိုးမင်းနွယ် မင်းသားပျိုတစ်ပါး သူတို့
အစဉ်အလာ ထုံးစံအတိုင်း အဘုရင်လက်ထက် တရားရုံးတစ်ရုံးတွင် ခုံသမာဓိ
လူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ တစ်နေ့ သူ့ရုံးတော်သို့ တရားခံအမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ တရားခံအမျိုးသမီးမှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဧည့်သည်ယောက်ျားက ပျော်ပါးရန်ခေါ်သွားရာမှ ထိုဧည့်သည်မှာ ထိုညတွင်
သေဆုံးသွားသည်။ ရဲတို့က စစ်ဆေးကြည့်သည့် အခါတွင် တာဝန်ခံအမျိုးသမီး
မာစလိုဗာကို သင်္ကာမကင်းစရာ အဖြစ် တွေ့ရှိသဖြင့် သူ့ကို လူသတ်မှုဖြင့် ရုံးတင်
တရားစွဲဆိုရာမှ သူ့ရုံးသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုံသမာဓိလုပ်သည့် မင်းသားနက်ကလျူဒေါ့သည် အမှုကို စတင်စစ်ဆေးရင်း တရားခံ
အမျိုးသမီးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ထိုအမျိုးသမီးကို
သတိရလာသည်။ တစ်ခါတုန်းက မင်းသား နက်ကလျူဒေါ့သည် တောကျေးလက်ရှိ
သူ့အဒေါ်များအိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်စဉ် အဒေါ်များအိမ်တွင် မွေးစားသမီးတစ်ပိုင်း၊
အိမ်ဖော်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည့် လှပချောမောသော တောသူ အမျိုးသမီးကလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မင်းသားနက်ကလျူဒေါ့သည် ထိုခေတ်က မင်းညီမင်းသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
ထိုမိန်းကလေးကို ခြေတော်တင်သည်။ ထိုနောက် မြို့သို့ပြန်သွားသည်။ မိန်းကလေး
ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနှင့် ဖြစ်လာသောအခါတွင် သူ့ကို လျော်ကြေး အသင့်အတင့်ပေးပြီး
အိမ်မှ နှင်ချလိုက်ကြသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ကလေးမွေးလာ သော်လည်း
အဖတ်မတင်ပဲ ကလေးသေဆုံးသွားသည်။ ထိုနောက်မှစ၍ ထိုမိန်းကလေးသည်
ပျက်စီးသွားကာ ပြည့်တန်ဆာတစ်ဦး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နယ်တကာအနံ့ ရောက်ခဲ့သည်။
နောက်ဆုံး မြို့တစ်မြို့တွင် ဧည့်သည်တစ်ဦးက ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားစဉ် ထိုဧည့်သည်
သေဆုံးသွားသည့်အတွက် တရားခံအဖြစ် သူ့ရုံးသို့ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နက်ကလျူဒေါ့သည် အမှုကို စစ်ရင်း စစ်ရင်း ထိုမိန်းကလေးကို သတိရလာသည်။
မိမိ ဖျက်စီးလိုက်သည့် မိန်းကလေးသည် ကံကြမ္မာ၏ သားကောင်ဖြစ်လာခဲ့ကာ
လူသတ်တရားခံ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပြီး ထိုမိန်းကလေးကို ထိုဘဝရောက်အောင်
ပို့ဆောင်ပေးသည့် အဓိက တရားခံဖြစ်သူ မိမိမှာမူ ထိုမိန်းကလေး၏ အမှုကို
စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမည့် တရားသူကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချက်ကို တွေးမိတိုင်း မင်းသားနက်ကလျူဒေါ့သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ
ထိုမိန်းကလေးကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကို စစ်ဆေးနေသည့်
တရားသူကြီးသည် တစ်ခါက သူ့ကိုဖျက်ဆီးခဲ့သည့် ယောက်ျားပျိုမှန်း ချက်ချင်း
သိသွားသည်။ မင်းသားနက်ကလျူဒေါ့သည် နောင်တရရှိမဆုံး ဖြစ်သွားသည်။
နောက်ဆုံးတွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ အကျိုးအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောကာ မိန်းကလေးကို

တောင်းပန်သည်။ သူ့ကို ကယ်တင်ရန်ကြိုးစားသည်။ အမှန်အားဖြင့် ထိုမိန်းကလေးမှာ ထိုညက ဧည့်သည်ကို သတ်ခဲ့သူမဟုတ်။ ဧည့်သည်မှာ သူ့ရောဂါနှင့်သူ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဥပဒေသဘောအရ ကြည့်လျှင် သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များ၊ သက်သေခံ အထောက်အထားများ အားလုံးသည် ရဲ၏ စွဲဆိုချက်ကို အထောက်အကူ ပြုနေကြသည်။ သို့ဖြင့် ထိုမိန်းကလေးသည် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ခြင်းမရှိဘဲ တရားဥပဒေ၏ ပျော့ကွက်ကြောင့် တရားခံဖြစ်သွားရကာ ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ အပို့ခံရတော့သည်။ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည့် မင်းသား နက်ကလျူဒေါ့မှာလည်း မိမိကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ဆိုကာ နောင်တရ မဆုံးဖြစ်ပြီး မင်စလိုဗာနှင့်အတူ ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ လိုက်သွားသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သေဆုံးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝသည် ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ ယင်းကို တော်စတိုင်းက **ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း** ဟု အမည်ပေးထားသည်။

တော်စတိုင်းသည် မိတ်ဆွေတရားသူကြီး တစ်ဦးထံတွင် အမှုတွဲတစ်ခုကို ဖတ်ခဲ့ရာမှ ထိုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြစ်ရှိသူက တရားသူကြီး ဖြစ်နေပြီး အပြစ်မဲ့သူက တရားခံဖြစ်ရသော လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦးကို အပြစ်မရှိမှန်း သိပါလျက် ပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် တရားဥပဒေ စနစ်တို့ကို ဝေဖန်သည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

မကြာမီ ကိုသိန်းဖေက သူ့ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်ကြီးကို ပို့လိုက်သည်။

သူ့ဇာတ်ညွှန်းမှာ ကင်မရာရှုထောင့် စသည့် စက်မှုပညာဆိုင်ရာ အသေးစိတ် အချက်တွေ မပါသည်မှလွဲလျှင် အတော်အတန် ပြည့်စုံသည့် ဇာတ်ညွှန်းဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ညွှန်းဖြင့်ပင် ရုပ်ရှင်ကောက်၍ ရနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြန်ရေးရန် ကိစ္စမှာသိပ်မလွယ်ပါ။ နောက်ခံအဖွဲ့အန္တိတွေ ထည့်ရမည်။ လူမှုရေး နောက်ခံကားချပ်တွေ ထည့်ရမည်။ စကားပြောခန်းတွေကို ပြင်ရမည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးနောက်ခံ ထည့်ချင်သေးသည်။ နောက်ထပ် ဇာတ်ကောင် အပို ထည့်ချင်

သေးသည်။ သူ့ဇာတ်ညွှန်းမှာ ကိုလိုနီခေတ်ကို နောက်ခံပြထားရာ ကိုလိုနီခေတ်က စီးပွားရေးနှင့် မြန်မာ့လူ့ဘောင်၏ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ထည့်ချင် သေးသည်။

ဝတ္ထုအနေဖြင့် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဘောင်သည် တော်တော်ကျယ်သွားသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူ့ဇာတ်ညွှန်းမှာ ဖြူးကို အခြေခံထားရာ ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသည့် နေရာဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။ ဖြူးမြို့စွန်က ဂနီ၏ ဆန်စက်၊ ဖြူးချောင်း၊ တောင်ငူ လမ်းမကြီး ပေါ်က ရေနံဝနေသည့် တိုက်ခံအိမ်ကြီး၊ အဝေးမှ မီးရထားခုတ်သံ...။

ဖြူး၏ ရနံ့၊ ဖြူး၏ အငွေ့အသက်များသည် သင်းပျံ့လာသည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။

သို့ဖြင့် မကြာခင် ကိုသိန်းဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။

ကျွန်တော်က...

၁။ သူ့ဇာတ်ညွှန်းကို အခြေခံအားဖြင့် လက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုရေးသူအနေဖြင့် လိုတိုးပိုလျှော့ လုပ်ခွင့်ရှိရမည်။ ဥပမာ- အချို့မလိုဟု ထင်သည့် အခန်းများကို ဖြုတ်ပစ်မည်။ ဝတ္ထုရေးသူက ထပ်မံထည့်သည့် လိုသည့်အခန်းများကို ထပ်ထည့်မည်။ မလိုဟုယူဆသည့် ဇာတ်ကောင်များကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး လိုသည်ဟု ထင်သော ဇာတ်ကောင်များကို ထပ်မံထည့်သွင်းမည်။

၂။ ကျွန်တော် ရေးသည့် ဝတ္ထုကို ဖြတ်တောက်ခြင်း မပြုရ။ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုရ။ ဇာတ်ညွှန်းရေး ဆရာသည် ဇာတ်ညွှန်းကို တာဝန်ယူပြီး ဝတ္ထုရေးသူက ဝတ္ထုကို တာဝန်ယူရမည်။

၃။ ဇာတ်ညွှန်း မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူဟာ သိန်းဖေမြင့်ဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုကို မူပိုင်ခွင့်ရှိသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။

ကိုသိန်းဖေသည် ကျွန်တော် တင်ပြချက် အားလုံးကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်လျောလိုက်ပြီး သူ့ဘက်မှလိုလားချက်ကို တင်ပြပါသည်။

သူက....

၁။ ဝတ္ထုရေးသူ အမည်ကို ဖော်ပြရာတွင် သိန်းဖေမြင့်နှင့် မြသန်းတင့် ဟူ၍ နှစ်ယောက် တွဲ၍ ဖော်ပြရမည်။

၂။ ဝတ္ထုထုတ်ဝေသည့် အခါတွင် သူ အမှာရေးမည်။

၃။ ဝတ္ထုကို သူအယ်ဒီတာချုပ် လုပ်သည့် ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် အဖြစ် ပထမဆုံး ဖော်ပြရမည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု ထုတ်ဝေလျှင် ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာတွင် ပြီးဆုံးမှ ထုတ်ဝေရမည်။

၄။ ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာတွင် ရေးသည့် ဝတ္ထုကော်မီအဖြစ် ၂၅၀ ကျပ်ပေးမည်။

ကျွန်တော်သည် အမှတ် ၄ အချက်မှအပ ကျန်အချက်များကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက် ပါသည်။

ဘာလဲ၊ တစ်ပုဒ်လုံးမှ ၂၅၀ လား

ကျွန်တော်က တအံ့တကြံဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ခံစားချက်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် သူက ပြုံးကာ..

“နည်းတော့ နည်းတာဆိုတာ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့သတင်းစာက စောင်ရေကလဲ ဘယ်လောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်လူသိတဲ့အတိုင်း ကိုယ်တို့က စီးပွားရေးကြောင့် ထောင်တဲ့ သတင်းစာ မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေးကြောင့် ထောင်တဲ့ သတင်းစာဆိုတော့ ကိုယ်တို့မှာ အရင်းအနှီးလဲ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကော်မီခကို ဒီလောက်နဲ့ လက်ခံပါလို့ ကိုယ်က မေတ္တာရပ်တာပါ၊ ဈေးဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

အမှန်ကတော့ သူပေးသည့် ကော်မီခသည် ထိုအချိန်ကပေးနေကြသော ကော်မီခထက် လေးပုံတစ်ပုံမျှသာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တစ်ထောင် သတင်းစာ၏ အခြေအနေကို သိပါသည်။ အစုရှယ်ယာဝင်များ အားလုံးအောက်မှာ ကျွန်တော့်မိတ်တွေ ဖြစ်ပါသည်။

“အမှန်ကတော့ သတင်းစာစောင်ကိုလဲ ဝတ္ထုနဲ့ မြှင့်ရမှာကွာ၊ ဟိုတုန်းက မြန်မာ့အလင်းတို့၊ တိုးတက်ရေးတို့မှာ သတင်းစာစောင်ရေ တိုးအောင် ဝတ္ထုရှည် ကောင်းကောင်း ထည့်ကြတာကွာ၊ ကိုလဲဒီနည်းကို စမ်းစစ်ကြည့်မလို့၊ စောင်ရေ တက်ရင်တော့ ဒီထက်ပိုပေးရမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား”

ကိုသိန်းဖေသည် သူ့စကားကို သူ သဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်လုံး ၂၅၀ ဆိုတော့ ပေးတဲ့လူလဲ မကောင်းဘူး၊ ယူတဲ့လူလဲ မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မေတ္တာနဲ့ ရေးပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလို မေတ္တာနဲ့ ကူညီရေးပေးတယ် ဆိုတာကို ကိုသိန်းဖေတို့ သတင်းစာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရဲ့ အစည်းအဝေးမှာ မှတ်တမ်းတင်ပေးပါ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ”

“အိုကေ၊ ဒီလိုဆို မှတ်တမ်းတင်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

သူနှင့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးစရာ တစ်ချက်ရှိနေသေးသည်။ သူ့ဇာတ်ညွှန်းတွင် ဝတ္ထုဖြစ်ပွားရာ ကာလကို ကိုလိုနီခေတ်တွင် နောက်ခံထားသည်။ ဝတ္ထုတွင် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးခေတ်ကို နောက်ခံထားချင်သည်။ လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ် အလှမ်းဝေးမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ အဖက်ဖက်မှ စဉ်းစားကြသည်။ ကာလနောက်ခံကို ပြောင်းပေးရသည်က အကြောင်းမဟုတ်၊ ဝတ္ထုဦးတည်ချက်မှာ တရားဥပဒေ စနစ်နှင့် တည်ဆဲ တရားစစ်ဆေးရေး စနစ်တို့ တရားမျှတခြင်း မရှိကြောင်းကို ထုတ်ဖော် ဝေဖန်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်ရာ ထိုဝေဖန်ချက်မျိုးကို ဖဆပလအစိုးရသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ဖဆပလအစိုးရသည် နိုင်ငံရေးအရ ဝေဖန်သည်ကို လက်ခံကောင်း လက်ခံမည်။ သို့ရာတွင် တရားဥပဒေစနစ်ကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် တရားစစ်ဆေးရေး စနစ်ကြီးအား ဝေဖန်သည်ကိုမူ လက်ခံမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်တို့ယူဆကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကာလနောက်ခံကို မပြောင်းတော့ဘဲ ကိုလိုနီခေတ်ကိုပင် နောက်ခံပြုရန် သဘောတူကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တစ်ထောင် သတင်းစာတွင် **နွဲ့ထဲကကြာ** ကိုရေးပြီး နောက် ရှုမဝတိုက်မှနေ၍ စာအုပ်အဖြစ် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ **နွဲ့ထဲကကြာ** တွင် ကျွန်တော် သိသော ဖြူး၏ အလှ၊ ကျွန်တော် ခံစားရသော ဖြူး၏ ရနံ့၊ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသော တောင်တန်းပြာပြာ၊ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့သော ဖြူးချောင်း စသည်တို့ကို ဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ရွှေတင် ဆိုသည့် ကောင်မလေးမှာ လယ်ကူလီ၏ သမီး၊ ဖြူးနှင့် ညောင်ပင်သာအနီးရှိ ဇဟားရွာမှ ကောင်မလေးအဖြစ် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် စာစီဆရာများသည် ဇဟားဆိုသော ဖြူးအနီးက ဘူတာကလေးကို သိကြဟန် မတူပါ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်က ဇဟားဟု ရေးထားသည်ကို သူတို့သိသော ဇဟား ဖြစ်မည် အထင်ရောက်ကာ ဇဟားဟု ပြင်လိုက်ကြပါသည်။ တစ်ခါက တောင်ငူနှင့်

ဖြူးမှ စာဖတ်သူများနှင့် တွေ့သည်တွင် သူတို့က ထိုအမှားကို ထောက်ပြကြသဖြင့် ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသေးသည်။

ကျွန်တော် ရေးသည့် **နွဲ့ထဲကကြာ** ကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ရှုမဝမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး၊ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် သင့်စာပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုထုတ်ဝေမှုများတွင် လက်လှမ်းမီသလောက်ကို ကျွန်တော် ပြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် မပြင်ရသေးသည့် နေရာများ ကျန်ရှိနိုင်ပါသေးသည်။ နောက်ထပ်ပုံနှိပ်ရလျှင် ထပ်၍ ပြုပြင်ရဦးမည် သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရေးသည့် **နွဲ့ထဲကကြာ** ဝတ္ထုတွင် သိန်းဖေမြင့်က သူ့အမှာစာမှနေ၍ ဤသို့ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။

...သို့သော် အချို့ကျွန်တော် မကျေနပ်သော အချက်များ ကျန်နေသေးသည်။ ဥပမာ- ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီက ပေါ်ခဲ့သော ခရိုင်မှ တော်လှန်ရေးသမား သခင် တောက်ထွန်း၏ နိုင်ငံရေးအသိသည် ဤမျှ မမြင့်ထိုက်သေး၊ မမြင့်နိုင်သေးဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ဝင်း၏ မြေယာ ပြဿနာ အမြင်များ၊ မြေယာနှင့် ပတ်သတ်သော လူတန်းစား ခွဲပုံများမှာလည်း တကယ့် မှတ်တမ်းတစ်ချို့ မြင်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

အချို့အသေးအဖွဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်များလည်း ကျန်သေးသည်။ ဥပမာ- ဇာတ်လိုက် မင်းသမီး ရွှေတင်၏ အသက်နှင့် ဝတ္ထုဖြစ်ပွားရာ ကာလများ အမေကိုက် ဖြစ်ရခြင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီက ကုလားသူဌေးပိုင် ဇေယျဝတီ သကြားစက်ကြီးကို အစိုးရ သကြားစက်ကြီးကို ဖော်ပြခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဤစာအုပ် နောက်ထပ်ပုံနှိပ်ခြင်းများ ပြုရမည်ရှိသော် ကျွန်တော်နှင့် မြသန်းတင့်တို့သည် ဆွေးနွေးကြပါဦးမည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြင်သင့်သည်ကို ပြင်သွား ပါဦးမည်။ အလုပ်ကြမ်းသမား၊ စက်ရုံ အလုပ်သမားများသာ စုပေါင်းလုပ်၍

လွယ်ကူပါသည်။ စာရေးဆရာ နှစ်ဦး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပေါင်းရေးသည်မှာ တကယ်မလွယ်ပါ။ ယခု မလွယ်သော အလုပ်တစ်ခု ပြီးမြောက်သွားသဖြင့် များစွာ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်မိပါ သတည်း။

ဟု... သိန်းဇေမြင့်က ဝေဖန်ခဲ့လေသည်။

မြသန်းတင့်

(၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ မေလထုတ် ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှ)

စာဖတ်ပရိသတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

MCM PDF

www.mmcybermedia.com

January - 2011

မြန်မာဆိုက်ဘာမီဒီယာဗိုလ်မှ (PDF) ဖြန့် ဝေပါသည်